

LIECĪBAS DRAUDZEI III

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 21

LŪGUMS TIEM, KAS NES ATBILDĪBAS NASTU

[9] Dārgie brāļi un māsa, šoreiz es jūtos spiesta izpildīt ilgi novārtā atstāto pienākumu. Gados pirms savas bīstamās un ilgstošās slimības mans vīrs ir padarījis vairāk, nekā tajā pašā laikā būtu paveikuši divi vīri. Viņš neatrada laiku, kad varētu atbrīvoties no rūpju sloga un garīgi un fiziski atpūsties. Caur liecībām viņš tiks brīdināts par draudošajām briesmām. Man rādīja, ka pārāk daudz nodarbojas ar garīgu darbu. Seit es gribu atkārtot jau uzrakstītu liecību, kas dota sen atpakaļ 1885. gada 26. augustā:

"Atrodoties Paris Mainē, man rādīja, ka mana vīra veselības stāvoklis ir kritisks, ka garīgā piepūle viņa spēkiem ir par lielu. Kad iesāka pasludināt tagadējo patiesību, viņš daudz pūlējās un strādāja, saņemdam visai nelielu atbalstu vai palīdzību no saviem brāļiem. Jau no paša sākuma viņš uzņēmas nastas, kas viņa fiziskajiem spēkiem bija par smagām. Šīs nastas, ja tās sadalītu vienlīdzīgi, nebūtu bijušas tik nogurdinošas. Laikā, kad mans vīrs uzņēmas daudz atbildību, daži no viņa brāļiem sludinātājiem negribēja uzņemties pat vienu. Un tie, kas izvairījās no nastām un atbildībām, nesaprata viņa nastas, un tiem nebija vajadzīgās intereses par Dieva [10] darba attīstību. Mans vīrs izjuta šo trūkumu un lika savus plecus zem nastām, kuras bija par smagām un kas gandrīz viņu salauza. Šo sevišķo pūļu rezultātā izglābts liels skaits dvēseļu; bet šīs pūles slikti atsaucās uz viņa ķermeni un atņēma tam spēkus. Man rādīja, ka viņam lielā mērā vajadzētu atteikties no savām rūpēm un bažām; Dievs grib, lai viņu atbrīvotu no tik nogurdinoša darba un lai viņš vairāk laika varētu veltīt Rakstu studijām un saviem bērniem, cenšoties attīstīt viņu garu.

Es redzēju, ka mūsu pienākums nav apgrūtināt sevi ar citu personīgiem pārbaudījumiem. No tāda garīga darba, kas būtu vajadzīgs citu cilvēku nepareizās rīcības novēršanai, jāizvairās. Mans vīrs var turpināt strādāt ar visu savu enerģiju, kā viņš līdz šim to ir darījis, un rezultātā noiet kapā, un viņa darbs Dieva lietai tad būs zudis; vai arī viņa nastu var atvieglot, kamēr vēl tikai daļa viņa spēku ir zuduši, un tā tie var saglabāties ilgāk, un viņa darbs kļūs vēl iesaistīgāks."

Un tagad es atgādināšu liecību, kas dota 1859. gadā: "Manā pēdējā parādīšanās man rādīja, ka Kungs grib, lai mans vīrs vairāk nododas Rakstu studijām un tādā veidā sagatavotos vēl ietekmīgākam darbam vārdos un mācībās kā mutiski, tā rakstiski. Es redzēju, ka pagātnē mēs savus spēkus esam izšķieduši, pārmērīgi raizēdamies un rūpēdamies, lai draudzi nostādītu pareizā stāvoklī. Šāds nogurdinošs darbs, dažādās vietās nesot draudzes nastas, nav prasīts, jo draudzei ir jānes pašai savas nastas. Mūsu darbs ir pamācīt tos Dieva Vārdā, pārliecināt, ka viņiem nepieciešama reliģija, kas izpaužas ikdienas dzīvē un, cik skaidri vien iespējams, norādīt pareizo nostāju pret patiesību. Dievs vēlētos, lai lielās sapulcēs mēs savas balsis paceltu par tagadējās patiesības jautājumiem, kuriem ir svarīga un izšķiroša nozīme. Sos jautājumus vajadzētu izteikt skaidri un noteikti un arī uzrakstīt, lai klusie vēstneši tos nestu ļaudīm visās vietās. No mums prasa vēl pilnīgāku svētošanos galvenajam darbam, mums jābūt nopietniem, apzinoties, ka dzīvojam Kunga vaiga gaismā. Ja mūsu gars mazāk būtu aizņemts ar draudzes pārbaudījumiem [11], tad tas būtu brīvāks, lai vingrinātos Bībeles priekšmetos, un pamatīgāka Bībeles patiesību apgušana pieradinātu prātu darboties šai gultnē, un tā mēs būtu labāk sagatavoti mums uzticētajam svarīgajam darbam.

Man rādīja, ka Dievs nav mums uzlicis tik smagas nastas, kādas mēs esam nesuši pagātnē. Mūsu pienākums ir runāt uz draudzi un rādīt tai nepieciešamību strādāt pašai priekš sevis. Draudzes pārāk daudz ir nesušas. Kungs no mums neprasa, lai mēs uzņemtos smagas nastas, un nodotos apgrūtināšanai darbam tāpēc, ka Viņš mums paredzējis cita rakstura darbu, Viņš nevēlas, ka mēs izsmejam savus fiziskos un garīgos spēkus, bet lai tos rezervētu sevišķiem gadījumiem, kad palīdzība ir patiesi vajadzīga, lai tad varētu atskanēt mūsu balss.

Es redzēju, ka norisināsies svarīgas kustības, kurām būs vajadzīgs mūsu iesaistīšanās; šim iesaistīšanās sevišķi jāizceļas, jo, ja draudzē gadījumā ieviestos maldi, tad mūsu ietekme būs nepieciešama. Bet

pilnīgi pārgurušiem iepriekšējā darbā, mums nebūs tā mierīgā sprieduma, apdomības un pašsavaldīšanās, kas nepieciešami svarīgos gadījumos, kad Dievs grib, lai mums būtu sevišķi ievērojama loma.

Sātans ir sakropļojis mūsu centienus, ietekmējot draudzi, lai tā no mums prasītu gandrīz dubultu, un tādā veidā liktu tumsai un neticībai krustot mūsu ceļu. Šis pūles, nokārtot draudžu lietas, ir izsmēlušas mūsu spēkus, kam sekojis pagurums un nespēks. Es redzēju, ka mums ir darāms darbs, bet dvēseļu ienaidnieks pretosies visām mūsu pūlēm un katram mēģinājumam kaut ko darīt. Ļaudis var atrasties maldīgā stāvoklī, tā ka Dievs tos nevar svētīt, un tas atņem drosmi, bet mēs nedrīkstam kļūt mazdūšīgi. Mums vajadzētu darīt savu pienākumu, rādot gaismu, un atbildību atstāt ļaudīm pašiem."

Es gribu šeit atkārtot citu liecību, kas uzrakstīta 1863. gada 6. jūnijā:

"Man rādīja, ka mūsu liecība vēl ir vajadzīga draudzei un ka mums ir jāstrādā, aiztaupot sev pārbaudījumus un rūpes un saglabājot dievbijīgu garastāvokli. Tiem, [12] kas nodarbināti birojā, ir pienākums vairāk noslogot savas smadzenes, bet manam vīram mazāk. Daudz laika viņš veltī dažādiem jautājumiem, kas samulsina un nogurdina viņa prātu un padara viņu nespējīgu studijām vai rakstīšanai, tādā veidā aizkavējot atspīdēt gaismai vajadzīgā spēka "Review" lappusēs.

Mana vīra prātam nevajadzētu būt pieblīvētam un pārslogotam. Tam jānodod atpūta un viņš jāatstāj brīvs, lai rakstītu un rūpētos par lietām, ko citi nespēj. Tie, kas nodarbināti birojā, varētu noņemt no viņa pleciem smagu rūpju nastu, ja viņi nodotos Dievam un justu dziļu interesi par darbu.

Nekādām savtīgām jūtām nevajadzētu pastāvēt starp tiem, kuri strādā birojā. Tas ir Dieva darbs, kurā viņi ir iesaistīti, un tie ir atbildīgi par savas rīcības motīviem un to veidu, kādā šis Viņa darba nozarojums tiek izpildīts. No viņiem prasa, lai tie disciplinētu savu prātu. Daudzi uzskata, ka par aizmāršību nevar pārmest. Tā ir liela kļūda. Aizmāršība ir grēks. Tā noved pie daudzām rupjām kļūdām un lielās nekārtības un pie daudz nepareizībām. Lietas, kuras jādara, nedrīkst aizmirst. Prātam vajag dot uzdevumus, to vajag disciplinēt, līdz tas ir spējīgs atminēt.

Manam vīram ir bijis daudz rūpju, un viņš ir darījis daudz tādu lietu, ko vajadzētu darīt citiem, bet kuras viņš baidījās tiem atstāt, ka tie savā nevērībā nepielaistu kļūdas, kas nebūtu viegli izlabojamas un radītu zaudējumus. Tas viss ir bijis liels noslogojums viņa garam. Tiem, kas strādā birojā, vajadzētu mācīties. Tiem vajadzētu nodoties pētījumiem, dzīvot saskaņā artiem un vingrināt pašiem savas smadzenes, jo viņiem ir vienīgi šī darba nozare, kamēr manam vīram ir jānes atbildība par daudzām darba nodaļām. Ja kāds strādnieks izdara kļūdu, tad viņam vajadzētu just, ka viņa pienākums ir atlīdzināt zaudējumus no sava naudas māka un nevajadzētu pieļaut, ka birojs cieš zaudējumus viņa bez rūpības dēļ. Tam nevajadzētu pārtraukt nest atbildību, bet gan atkal censties strādāt, izvairoties no iepriekšējām kļūdām. Šādā ceļā viņš mācīsies uzņemt rūpes, kuras Dieva Vārds vienmēr prasa, un tad viņš nedarīs neko vairāk kā tikai savu pienākumu.

Manam vīram vajadzētu ņemt laiku, lai darītu to, [13] par ko viņa saprāts liecina, ka tas saglabātu viņa veselību. Viņš ir domājis, ka viņam jāatbrīvojas no nastām un atbildībām, kas gūlās uz viņu, un birojs jāatstāj, jo citādi viņa prāts piedzīvos bojā eju. Man rādīja, ka, ja Kungs viņu atbrīvos no viņa pienākuma, tad Kungs viņam dos tikpat skaidrus pierādījumus par viņa atbrīvošanu, kā Viņš tos deva tad, kad darba nastas tam tika uzliktas. Tomēr viņš ir nesis pārāk daudz nastu, un tie, kas strādāja kopā ar viņu birojā, un arī, viņa brāļi sludinātāji ir labprāt pieļāvuši, ka viņš tās nes. Pa paradūmam viņi ir atturējušies no nastu nešanas un ir simpatisējuši tiem, kuri kurnēja pret viņu, un atstājuši viņu vienu pašu, kamēr viņu nospieda šī nezticība un nopēlumi, līdz Dievs pats aizstāvēja savu lietu. Ja tie būtu uzņēmušies savu daļu no nastām, tad manam vīram būtu palīdzēts.

Es redzēju, ka tagad Dievs prasa no mums, lai mēs sevišķi rūpētos par veselību, ko Viņš mums dāvājis, jo mūsu darbs vēl nav padarīts. Mūsu liecība vēl jānes, lai tai būtu savs iespaids. Mums jāsavaglabā savi spēki, lai strādātu Dieva darbā, kad mūsu darbs būs vajadzīgs. Mums jābūt uzmanīgiem, lai neuzņemtos nastas, kuras citi var un kuras tiem vajadzētu nest. Mums vajadzētu uzturēt priecīgu, cerības pilnu un mierīgu garastāvokli, jo no tā ir atkarīga mūsu veselība. Darbs, ko Dievs no mums prasa, nekavē mūs rūpēties par savu veselību, lai varētu atspirgt no pārmērīgā darba sekām. Jo labāka būs mūsu veselība, jo pilnīgāks būs mūsu darbs. Ja mēs pārvērtējam savus spēkus un tos izsmeļam, tad viegli iespējams saaukstēties, un šādās reizēs draud briesmas, ka slimība var kļūt bīstama. Mums nevajag rūpes par sevi atstāt Dievam, jo Viņš šo atbildību ir uzlicis mums pašiem.

1869. gada 25. oktobrī, atrodoties Adam Center, N.Y. man rādīja, ka daži sludinātāji mūsu starpā neuzņemas visas atbildības, kuras Dievs tiem gribētu uzticēt. Šis trūkums uzliek papildus slodzi tiem,

kas ir nastu nesēji, sevišķi manam vīram. Daži sludinātāji nokavē uzsākt darbu un riskēt ar kaut ko Dieva darbā. Ir [14] jāpieņem svarīgi lēmumi, bet tā kā mirstīgi cilvēki nevar redzēt galu jau sākumā, tad daži vairās no riska un no iešanas uz priekšu, kā Dieva aizgādība vada.

Kādam tomēr ir jāiet uz priekšu, kādam ir jāriskē, bīstoties Dievu un sekas uzticot Viņam. Sludinātāji, kas izvairās no šī darba daļas, daudz zaudē. Viņi neiegūst tos piedzīvojumus, ar kuru palīdzību Dievs bija nodomājis padarīt tos par stipriem, iespaidīgiem vīriem, uz kuriem var paļauties katrā kritiskā gadījumā.

Br. A., tu izvairies riskēt, ja nevari pilnīgi skaidri redzēt ceļu. Tomēr kādam ir jādara tieši šis darbs, kādam ir jāstaigā ticībā, vai arī nenotiks nekāda uz priekšu iešana un neko nepaveiks. Tevi saista bailes, ka vari izdarīt kļūdas un nepareizus gājienus, un ka tad tevi apvainos un nopelns. Tu atbildības neuzņemšanos atvaino ar to, ka pagātnē esi jau pielaidis dažas kļūdas. Tomēr tev vajadzētu rīkoties saskaņā ar savu vislabāko saprašanu un sekas uzticēt Dievam. Kādam tas ir jādara, un šis ir pārbaudošs stāvoklis priekš ikkatra. Nevajadzētu kādam vienam pašam nest visas šīs atbildības, bet ar daudz pārdomām un nopietnām lūgšanām tās vajadzētu sadalīt vienlīdzīgi.

Mana vīra ciešanu laikā Kungs pārbaudīja savus ļaudis, lai atklātos, kas ir viņu sirdīs, un tādā veidā Viņš tiem parādīja, kas viņiem pašiem bija apslēpts un kas nebija saskaņā ar Dieva Garu. Smagie apstākļi, kādos mēs atradāmies, izsauca mūsu brāļos to, kas citādā veidā nekad nebūtu atklājies. Dievs pierādīja saviem ļaudīm, ka cilvēku gudrība ir neprāts un, ja tiem nav stipras pašlūgības uz Dievu, tad viņu plāni un aprēķini cietīs neveiksmi. Mums no visām šīm lietām ir jābaidās. Ja ir pielaistas kļūdas, tad no tām vajadzētu mācīties, bet nevis tādēļ izvairīties no nastām un atbildībām. Kur daudz ir likts uz spēles un kur jāapsver lietas, kam ļoti izšķiroša nozīme, un jāatrisina svarīgi jautājumi, tur Dieva kalpiem vajadzētu uzņemties personīgu atbildību. Viņi nevar nolikt nastas un tomēr darīt Dieva prātu. Daži sludinātāji ir nepilnīgi savās spējās, ar nepilnīgu kvalifikāciju, kas nepieciešama, lai paceltu draudzi, un viņi negrib [15] atdot sevi Dieva lietai. Viņi nav tā noskaņojušies, lai pilnīgi nodotos darbam ar nedalītu interesi, neizsīkstošu dedzību un nenogurstošu pacietību un neatlaidību. Ar īpašībām, dedzīgi izlietotām dzīvēm, draudzes uzturētu kārtībā, un mana vīra darbs nebūtu tik smags. Visi sludinātāji ne vienmēr patur prātā, ka ikvienu darbu Dievs tiesās un ikkatru atalgo pēc viņa darba.

Br. A., tev ir jānes atbildība par Veselības Institūtu (Health Institute – tagad “The Medical and Surgical Sanatorium”). Tev vajadzētu apvērt un pārdomāt. Bieži laiks, kuru tu pavadi lasot, ir tieši tas labākais, lai tu pārdomātu un mācītos, kas būtu darāms, lai nokārtotu lietas Institūtā un birojā. Mans vīrs uzņemas šīs nastas, jo viņš redz, ka kādam ir jā rūpējas par šiem institūtiem. Kad citi neizvirzās, tad viņš stājas plaīsā un aizpilda trūkumu.

Dievs manu vīru ir brīdinājis un paziņojis, ka viņam savi spēki ir jāsaudzē. Man rādīja, ka Kungs viņu ir uzcēlis un ka viņš dzīvo kā zēlastības brīnums – ne tādēļ, lai atkal viņam uzkrautu nastas, zem kurām viņš jau reiz saļima, bet gan, lai Dieva ļaudis gūtu labumu no viņa piedzīvojumiem darba vadošo interešu uz priekšu virzīšanā, kā arī no savienības ar to darbu, ko Kungs man ir devis, un no tām nastām, ko Viņš man ir uzlicis nest.

Br. A., tev daudz jā rūpējas un sevišķi jāstrādā Battl-Krikā. Apmeklējumos jūsu sarunām jāskar vissvarīgākie jautājumi. Norādījumus rūpīgi paskaidro ar piemēriem. Šis ir svarīgs postenis, un tas prasīs pūles. Kamēr tu esi šeit, tev vajadzētu ņemt laiku, lai apsvērtu daudzās lietas, kas jāpaveic un kas prasa svinīgas pārdomas, rūpīgu uzmanību un visnopietnākās, uzticīgākās lūgšanas. Tev jāizjūt tikpat liela interese par lietām, kas attiecas uz Veselības Institūta darbu un [16] uz izdevniecības kantori, kā mans vīrs to izjūt. Tev jāizjūt, ka darbs ir tavš. Tu nevari darīt darbu, kam Dievs sevišķi sagatavojis manu vīru, ne arī mans vīrs spēj darīt darbu, kam Dievs sevišķi sagatavojis tevi. Bet jūs abi kopā, vienoti saskanīgā darbā – tu savā kantorī un mans vīrs savā – varat padarīt daudz.

Darbs, kurā mums ir kopējas intereses, ir liels, bet iespaidīgs, labprāt nastas nesošu strādnieku tiešām ir maz. Dievs tev dos spēku, mans brāli, ja tu iesi uz priekšu un gaidīsi uz Viņu. Viņš dos spēku manam vīram un man mūsu kopējā darbā, ja mēs visu darīsim Viņam par godu, saskaņā ar mūsu spējām un spēku strādāt. Tevi vajadzētu pārvietot, kur tev būtu vairāk labvēlīgu izdevību izlietot savu talantu saskaņā ar spējām, kuras Dievs tev ir devis. Tev vajadzētu pilnīgi paļauties uz Dievu un dot Viņam izdevību tevi mācīt, vadīt un ietekmēt. Tev ir dziļa interese par Dieva darbu un tev vajadzētu raudzīties uz Viņu pēc gaismas un vadības. Viņš tev dos gaismu. Bet kā no Kristus sūtņa no tevis prasa, lai tu būtu uzticīgs, lai novērstu netaisnības lēnprātībā un mīlestībā, un tavas pūles nebūs veltīgas.

Kopš mans vīrs atveseļojies no savas vājības, mēs atkal esam nopietni strādājuši. Mēs neesam

meklējuši savas ērtības un priekus. Mēs esam ceļojuši un strādājuši telts sapulcēs pāri par saviem spēkiem, tā novājinot savu veselību, jo nebija izdevības atpūsties. 1870. gadā mēs piedalījāmies divpadsmit telts sapulcēs. Daļā no šīm sapulcēm darba nasta gūlās gandrīz pilnīgi uz mums. Mēs ceļojām no Minnesotas uz Maini un uz Misouru un Kanzasu.

Manu vīru un mani vienoja pūles uzlabot "Veselības reformētāju" (tagad saukts – "Laba veselība") un padarīt par interesantu un derīgu žurnālu, par tādu, kas būtu piemērots ne tikai mūsu ļaudīm, bet visām šķirām. Tas ir smags slogs manam vīram. Viņš izdarīja arī ļoti svarīgus labojumus "Review" un "Instruktur". Viņš [17] paveica darbu, ko vajadzēja sadalīt starp trim cilvēkiem. Un kamēr uz viņu gūlās visi šie pienākumi mūsu izdevniecības nozarē, veikalnieciskā daļa Veselības Institutā un Izdevniecības Savienībā vēl prasīja no viņa divu cilvēku darbu, lai atrisinātu finansiālās grūtības.

Uzticīgi vīri, kuriem bija uzticēts darbs birojā un Institutā, svētošanās trūkuma un savtības dēļ bija noveduši lietas visjaunākajā stāvoklī. Bija nenokārtotas veikalnieciskās darīšanas, par kurām vajadzēja rūpēties. Mans vīrs stājās plaīsā un strādāja ar visu savu enerģiju. Viņš nogura. Mēs sapratām, ka viņam draud briesmas, bet neredzējām iespēju kā viņš varētu apstāties, lai līdz ar to neapstātos darbs birojā. Gandrīz katru dienu radās jauni sarežģījumi, jaunas grūtības, ko izsauca to cilvēku neuzticība, kuri bija uzņēmušies darba nastas. Viņa smadzenes bija pārslogotas līdz pēdējam. Tagad visgrūtākie sarežģījumi ir pāri, un darbs rit uz priekšu sekmīgi.

Ģenerālkonferencē mans vīrs lūdza atbrīvot viņu no viņam uzliktām nastām, taču, neskatoties uz viņa lūgumu "Review" un "Reformer" rediģēšanu uzticēja viņam ar iedrošinājumu, ka ļaudis, kas uzņemsies nastas un atbildības tiks atbalstīti no Batl-Kriķas. Bet līdz šim vēl nekāda palīdzība nav nākusi, un biroja finansiālā darba nasta viņam nav noņemta.

Mans vīrs ir gandrīz izsmēlis visus spēkus. Mēs piedalījāmies četrās lielās sapulcēs, telts sapulcēs Rietumos, un mūsu brāļi spiež mūs apmeklēt sapulces Austrumos. Kad mēs 1871. gada jūlijā atgriezāmies no darba rietumu telts sapulcēs, tad atradās ļoti daudz kārtojamo lietu, kam bija ļauts sakrāties mana vīra prombūtnes laikā. Līdz šim mēs neesam atraduši izdevību atpūsties. Mans vīrs ir jāatbrīvo no nastām, kas gulstas uz viņu. Pārāk daudz cilvēku izlieto viņa smadzenes savējo vietā. Pēc tās gaismas, ko Dievam ir patīcis mums dot, mēs lūdzam jūs, mani brāļi, atsvabināt [18] manu vīru. Es negribu riskēt ar sekām, ja viņš turpinātu strādāt kā līdz šim.. Viņš kalpoja jums uzticīgi un nesavtīgi gadiem ilgi un beidzot pakrita zem viņam uzlikto nastu smaguma. Un tad viņa brāļi, uz kuriem viņš paļāvās, atstāja viņu. Viņi nodeva to manās rokās un pameta. Gandrīz divus gadus es biju viņa aukle, apkopēja un ārsts. Es nevēlos to piedzīvot vēl otru reizi. Brāļi, vai jūs noņemsiet mums nastas un atļausiet mums saglabāt savus spēkus, kā Dievs to vēlas, lai mēs ar savām pūlēm Viņa spēkā varētu palīdzēt lielajā Kunga darbā? Vai arī jūs pieļausiet, lai mēs tik tālu zaudējam spēkus, ka kļūstam darbam nederīgi?

Šī aicinājuma iepriekšējā daļa tika nolasīta 1871. gada augustā telts sanāsmē New-Hampshire.

Kad 1870.gada rudenī mēs atgriezāmies no Kanzasas, br. B. bija mājās slims ar drudzi. Māsa Van Horn tajā pašā laikā arī nestrādāja birojā drudža dēļ, ko izsauca viņas mātes pēkšņā nāve. Arī brālis Smits Ročesterā atveseļojās no drudža un neatradās birojā. Birojā bija, liels daudzums neizpildītu darbu, tomēr br. B. bija atstājis savu vietu, kur to saistīja pienākumus, lai apmierinātu savu vēlēšanos. Šis notikums viņa dzīvē atklāja raksturu. Viņš bezrūpīgi izturas pret svētajiem pienākumiem.

Tā rīkojoties, viņš ļoti pārkāpa viņam dāvāto uzticību. Kādā stipri redzamā pretstatā ar to ir Kristus, mūsu Paraugs, dzīve! Viņš bija Jēhovas Dēls un mūsu Pestītājs. Viņš strādāja un cieta mūsu dēļ. Viņš aizliedzās Sev un visu Savu dzīvi pavadīja smagā darbā un trūkumā. Ja Viņš būtu gribējis, tad būtu varējis pavadīt Savas dienas paša radītajās pasaules ērtībās un pārpilnībā, pieprasot Sev visus priekus un baudas, ko vien pasaule varētu sniegt. Viņš nedzīvoja, lai izpatiktu sev, bet lai darītu labu un izlietu Savas svētības pār citiem.

Br. B. slimoja ar drudzi. Viņa stāvoklis bija kritisks. Dieva lietas labad es jūtos spiesta paskaidrot, ka viņa slimība nebija sekas nenogurstošai sevis nodošanai biroja interesēm. Neapdomīga, neuzmanīga izturēšanās izbraukuma laikā un Čikāgu, kur viņš devās sev pašam par prieku, bija viņa ilgās, nogurdinošās un ciešanu pilnās slimības cēlonis. Dieva neatzina viņa atraušanos no darba, kad tik daudzi, kas birojā pildīja svarīgus pienākumus, bija prom. Laikā, kad viņam priekš sevis nevajadzēja izlietot nevienu stundu, viņš atstāja savu pienākuma posteni, un Dievs viņu neatbalstīja.

Mums nav bijis laika atpūsties, lai gan atpūta mums bija ļoti vajadzīga. Vajadzēja sagatavot iespiešanai "Review" un "Reformer", un "Instruktur". Daudzas vēstules atlikām malā, līdz bija iespējams tās izskatīt. Biroja lietas atradās bēdīgā stāvoklī. Visu vajadzēja savest kārtībā. Mans vīrs

iesāka strādāt, un es palīdzēju viņam, cik spēju, tomēr tas bija maz. Viņš nemitīgi strādāja, lai izlīdzinātu sarežģītās veikalnieciskās darīšanas un uzlabotu mūsu periodisko izdevumu stāvokli. Viņš nevarēja palauties ne uz vienu no saviem brāļiem sludinātājiem pēc palīdzības. Viņa galva, sirds un rokas bija pilnīgi nodotas darbam. A. un G. neiedrošināja un neatbalstīja viņu, lai gan zināja, ka viņš viens pats nes visu darba smagumu Batl-Krikā. Viņi nostiprināja viņa rokas. Viņi mazdūšīgi rakstīja par savu slikto veselību un ka viņi esot tik novārguši, ka nevarot no tiem prasīt, lai veiktu kādu darbu. Mans vīrs redzēja, ka šajā virzienā nav ko cerēt. Neskatoties uz divkārtšo darbu vasarā, viņam arī tagad nebija iespējams atpūsties. Un, neņemot vērā savu vājumu, viņš piespiedās, lai padarītu to darbu, ko citi bija pametuši novārtā.

"Reformētājs" draudēja pilnīgi iznīkt. Br. B. bija atbalstījis Dr. tralla galējo nostāju. Tas iespaidoja doktoru izteikties "Reformētājā" stingrāk, nekā viņš to citkārt būtu darījis, par piena, cukura un sāls atmešanu. Uzskats, ka pilnīgi jāpārtrauc šo vielu lietošana, savā reizē var būt pareizs, tomēr vēl nav pienācis laiks ieņemt vispārēju nostāju šajos punktos. Un tiem, kas pieņem šo viedokli un aizstāv pilnīgu piena, sviesta un cukura nelietošanu, vajadzētu pašiem savus [20] galdus atbrīvot no šīm lietām. Br. B. "Reformētājā" kopā ar Dr. Trallu, uzstādāmajiem par sāls, piena un cukura kaitīgo ietekmi, pats praktiski savu mācību nav īstenojis. Uz viņa paša galda ik dienas atrodas šīs lietas.

Daudzi no mūsu ļaudīm ir zaudējuši interesi par "Reformētāju", un mēs ik dienas saņemam vēstules ar drosmi atņemošu prasību: "Lūdzu, pārtrauciet man "Reformētāja" piesūtīšanu." No Rietumiem, kur zeme nesen apgūta un augļu maz, saņemām vēstules ar jautājumu: "Kā veselības reformas draugi dzīvo Batl-Krikā? Vai viņi pilnīgi iztiek bez sāls? Ja, tā tad mēs tagad veselības reformu nevaram pieņemt. Augļus mēs varam iegūt tikai nedaudz. Gaļas, tējas, kafijas, un tabakas lietošanu mēs esam atstājuši, bet kaut kas mums ir vajadzīgs, lai uzturētu dzīvību."

Arī mēs kādu laiku esam pavadījuši Rietumos un zinām, ka tie ar augļiem nabadzīgi, un mēs jutām līdzīgu mūsu brāļiem, kas apzinīgi ir centušies dzīvot saskaņā ar sabata turētāju adventistu draudzes galveno daļu. Viņi kļuva mazdūšīgi, un daži pat atteicās no veselības reformas, baidīdamies, ka Batl-Krikā dzīvojušie ir fanātiķi un aizgājuši par tālu. Rietumos mēs nevarējām pamodināt nekādu interesi par "Veselības Reformētāju", kā arī panākt, lai uz to parakstītos. Mēs redzējām, ka rakstītāji "Reformētājā" bija aizgājuši projām no tautas, atstādami to aiz sevis. Ja mēs ieņemam nostāju, kādu apzinīgi kristieši, kas patiesi ir reformas piekritēji, nevar atzīt, kā tad mēs domājam palīdzēt, lai iedzīvotāju daļai, kura varam aizsniegt vienīgi no veselības viedokļa?

Mēs nedrīkstam iet ātrāk kā vien tā, lai mums varētu sekot tie, kuru sirsapziņu un prātu ir pārliecinājusi patiesība, kuru mēs aizstāvam. Mums ļaudis jāstāp tur, kur viņi ir. Dažiem no mums ir bijuši vajadzīgi daudzi gadi, lai sasniegtu mūsu pašreizējo stāvokli veselības reformā. Diētas reforma ir lēns darbs. Mums ir jāstāp ar spēcīgu ēstkāri, jo pasaule ir iegrimusi nesātībā. Ja mēs ļaudīm dotu tikpat daudz laika, cik mums bija vajadzīgs, lai nonāktu līdz pašreizējam augstākajam stāvoklim reformā, tad mēs būtu ļoti pacietīgi ar viņiem un ļautu tiem iet uz priekšu soli pa solim, kā mēs paši darījām, līdz viņu kājaš stingri [21] stāvētu uz veselības reformas pamata. Mums ļoti vajadzētu sargāties neiet uz priekšu par ātru, lai nebūtu spiesti atkāpties. Reformas lietās būtu labāk par vienu soli neaizsniegt robežu, nekā iet vienu soli aiz tās. Un ja vispār kļūdāmies, tad lai esam tuvāk ļaudīm.

Pārī pār visām lietām mums nevajadzētu aizstāvēt ar spalvu uzskatus, ko mēs praktiski nepārbaudām savās ģimenēs, uz saviem galdiem. Tā ir izlikšanās, sava veida liekulība. Mičiganā mēs varam labāk iztikt bez sāls, cukura un piena nekā daudzi, kas dzīvo tālu Rietumos vai tālu Austrumos, kur ir augļu trūkums. Pat Batl-Krikā ir ļoti maz ģimeņu, uz kuru galdiem nebūtu šo produktu. Mēs zinām, ka šo vielu neierobežota lietošana noteikti ir kaitīga veselībai, un mēs domājam, ka daudzos gadījumos, ja tās pavisam nelietotu, būtu sasniegams daudz labāks veselības stāvoklis. Bet pašlaik mūsu darba smaguma punkts nav šīs lietas. Ļaudis atrodas tik tālu atpakaļ, ka mēs redzam, ka viss, ko viņi spēj panest, ir robežlīnijas noteikšana viņu kaitīgo ieradumu apmierināšanai un uzbudinošajām narkotiskajām vielām. Mēs noteikti liecinām pret tabaku, spirta liķieriem, šņaucamo tabaku, tēju, kafiju, gaļas ēdieniem, sviestu, vircēm, treknām kūkām (tortēm), gaļas pastētēm, lielu daudzumu sāls un pret visās uzbudinošām vielām, ko lieto barībā.

Ja nākam pie cilvēkiem, kas nav saņēmuši gaismu par veselības reformu, un pašā sākumā tos iepazīstinām ar mūsu visstingrāko viedokli, tad draud briesmas, ka viņi var kļūt mazdūšīgi, redzot, cik daudz tiem ir jāatmet un tā vairs nevēlēties izdarīt ne mazāko piepūli, lai reformētos. Mums jāvada ļaudis uz priekšu pacietīgi un pakāpeniski, pieminot to bedres dziļumu, no kuras mēs paši esam izcelti.

NESVĒTOTAS SPĒJAS

Man rādīja, ka br. B ir nopietni trūkumi raksturā, [22] kas viņu dara nederīgu ciešai savienībai ar Dieva darbu tur, kur jānes svarīgas atbildības. Viņam ir pietiekoši garīgo spēju, bet sirds un jūtas nav svētotas Dievam, tāpēc uz viņu nevar paļauties, ka viņš spēs veikt tik svarīgo patiesības pasludināšanas darbu Batl-Krīkas birojā. Katra kļūda vai nolaidība šī darba pienākumos lielā mērā ietekmē Dieva lietu. Brālis B nav saskatījis savus trūkumus, tāpēc viņš nelabojas.

Mazās lietas ir tās, kas mūsu raksturos veido pilnības īpašības. Tu, mans brāli, esi noskaņots zemu vērtēt ikdienas dzīves mazos sīkumus. Tā ir liela kļūda. Nekas, ar ko mums jāstāpjas, patiesībā nav mazs. Katrai darbībai ir sava zināma ietekme vai nu uz labu vai arī uz ļaunu. Vienīgi pamatlikumu īstenošana sīkajos ikdienas pienākumos ir tas, kas mūs pārbauda un veido mūsu raksturus. Dažādajās dzīves situācijās mēs tiekam pārmeklēti un pārbaudīti un tādā veidā iegūstam spēkus pastāvēt lielākos un svarīgākos pārbaudījumos, kurus izturēt esam aicināti, un tā arī sagatavojamies ieņemt arvien svarīgākas vietas. Ikdienas pārbaudījumiem mūs jāpieradina būt uzticīgiem un taisnības un pienākuma jūtas pacelt pāri tieksmēm un pašu vēlmēm. Tādā veidā vingrināts prāts nesvārstīsies starp taisnību un netaisnību kā niedre, drebēdama vējā; bet līdz ko viņiem jāizšķir kāda lieta, tie uzreiz redz, ka principi ir sajaukti un viņi instinktīvi izvēlas pareizo bez garas jautājumu pārspriešanas. Viņi ir uzticami, jo godīgums un taisnīgums ir kļuvusi tiem par ieradumu. Būdami uzticīgi vismazākajās lietās, tie iegūst spēku un tāpēc tiem viegli būt uzticīgiem lielākās lietās.

Br. B audzināšana nav stiprinājusi šīs augstās morāles īpašības, kas darītu viņu stāvēt vienīgi Dieva spēkā, [23] aizstāvēt patiesību visniknāko pretestību vidū, paliekot stipram, nelokāmam kā klintij attiecībā uz principiem, uzticīgam morālajā stājā, ko neietekmētu ne cilvēcīga uzslava, ne pelšana, ne arī atalgojums; kas drīzāk ar mieru mirt, nekā aptraipīt savu sirdsapziņu. Šāda pilnība ir vajadzīga darbiniekiem birojā, kur tiek iespiestas svinīgas, svētas patiesības, kurām jāpārbauda pasaule.

Dieva darbs prasa, lai cilvēki ar augstu morālo spēku uzņemtos tā izplatīšanu. Ir vajadzīgi vīri, kuru sirdīs mīt svēta dedzība, stipras gribas cilvēki, kas nav viegli ietekmējami, kas spēj atstāt katru savtīgu interesi un atdot visu Kristum un uzvarai. Tagadējās patiesības pasludināšanas darbs cieš, jo nepietiek cilvēku, kas ir uzticami taisnības un pienākuma izjūtai, kas ir morāli stipri un kuru enerģija atbilst Dieva aizgādības atklāšanai. Šādas īpašības ir vērtīgākas par neskaitāmām bagātībām, kas ieguldītas Dieva darbā. Enerģija, morāla pilnība un stipra patiesības mīlestība ir īpašības, ko nevar iegūt ne par kādiem zelta daudzumiem. Cilvēkam ar šādām īpašībām visur būs iespaids. Viņa dzīvei būs spēcīgāka ietekme nekā augsti daiļrunībai. Dievs aicina sirds cilvēkus, morālisti godīgus cilvēkus, kuriem Viņš varētu uzticēt Savas patiesības un kas pareizi atklātu tās svētos pamatlikumus savā ikdienas dzīvē.

Dažā ziņā brālim B. ir iespējas, kādas ir tikai nedaudziem. Ja viņa sirds būtu svēkota darbam, tad viņš varētu izpildīt svarīgu vietu birojā, un Dievs viņa darbu svētītu. Viņam jāatgriežas un jāpazemojas kā mazam bērnam un jācenšas pēc skaidras sirds reliģijas, kas izpaustos viņa darbā birojā, kā arī Dieva lietā visās vietās, lai tas būtu, kur būdams. Viņa līdzšinējais iespaids ir kaitējis visiem, kas saistīti ar biroju, bet sevišķi jauniešiem. Viņa vadītāja stāvoklis piešķīris viņam iespaidu. Viņa rīcība pierādījusi, ka viņš nebīstas Dievu. Viņš vienus atbalstījis vairāk par citiem. Viņš nevērīgi izturējies pret tiem, kas savas uzticības dēļ pelnījuši sevišķu atbalstu, un sagādājis ciešanas un neizpratni tiem, par [24] kuriem viņam vajadzēja sevišķi interesēties. Kas sevišķi pieķeras un interesējas par vienu vai diviem un tos atbalsta, tādā veidā kaitējot citiem, tādiem cilvēkiem nevienam dienu ilgāk nevajadzētu palikt savās vietās birojā. Dievam ir pretīgs šis nesvētais partejiskums, sevišķā piepūle par kādu vienu, kas patīk, un citu neievērošana, kas ir apzinīgi un bīstas Dievu, un Viņa acīs ir vērtīgāki. Mums vajadzētu godāt tos, ko godā Dievs. Lēnprātīga un klusa gara rotājumu Viņš vērtē augstāk par ārēju skaistumu, ārišķīgu greznumu, bagātību vai pasaulīgu godu.

Patiesi Kristus sekotāji nevēlēsies tuvu draudzību, ar tiem, kuru raksturos ir rūpīgi trūkumi un kuru piemēram nevar vienmēr droši sekot, jo tiem ir priekštiesība biedroties ar cilvēkiem, kuri ir apzinīgi pienākumos darbā un reliģijā. Tie, kas neievēro pamatlikumus un nebīstas Dievu, vispār atstāj spēcīgāku iespaidu uz savu tuvāko draugu garu veidojumu nekā tie, kuri liekas nosvērti un spējīgāki vadīt un ietekmēt raksturā kļūdainos, kas nav garīgi un dievbijīgi.

Brāļa B. iespaids ir nesvēts un apdraud dvēseles, kas seko viņa piemēram. Cilvēki jūsmo par viņa takts izjūtu sadzīvē un atjautību, un tāpēc tie, kas saistīti ar viņu, domā, ka viņam ir tādas īpašības, kuru patiesībā tam nav. Savu laiku birojā viņš izlietoja bezrūpīgi. Ja tas ietekmētu vienīgi viņu, tad tā būtu maza lieta; bet viņš bija vadītājs un tāpēc iespaidoja arī citus. Biroja ļaužu, sevišķi iesācēju priekšā, viņš izturējās neapdomīgi un neapzinīgi. Ja brālim B. būtu bijusi augsta morālisko pienākumu izjūta, tad pateicoties viņa asajam prātam, viņa darba nozīme būtu nenovērtējama. Ja viņa principi būtu bijuši tādi, kas nekad viņu nespētu novērst no taisnās pienākumu līnijas, tad viņš neļautu nekādiem citu izteiktiem pamudinājumiem piespiest sevi piekrist nepareizai rīcībai, tad viņa iespaids

būtu veidojis citus. Bet viņu valdzināja izpriecās, un pienākums palika otrajā vietā. Ja viņš būtu stāvējis Dieva spēkā, nosodījumu un glaimu neietekmēts, stiprs [25] pamatlikumos un uzticīgs savai patiesības un taisnības pārliecībai, tad viņš būtu teicams cilvēks un visās vietās iegūtu vadošu iespaidu. Brālis B. nav mācījies sātību un taupību. Viņam trūkst taktiskuma, kas viņu darītu spējīgu saprast atklāto Dieva aizgādību un izveidotu viņu par ļoti noteiktu vīru. Viņš mīl cilvēcīgu uzslavu. Apstākļi spēj viņu ietekmēt, viņš ir padots kārdināšanām, un uz viņa godīgumu nevar paļauties.

Brāļa B. reliģiskie piedzīvojumi nav bijuši veselīgi un droši. Viņš rīkojies impulsīvi un nav vadījies no pamatlikumiem. Viņa sirds nav bijusi taisna Dieva priekšā, viņš nav bijies un pagodinājis Dievu. Viņš darbojies ļoti līdzīgi cilvēkam, kas pieņemts parastā darbā, viņam bija visai maza nojauta par tā darba svētumu, kurā viņš bija iesaistīts. Viņš nav vingrinājies pašaieliedzībā un taupībā, tāpēc šajās lietās viņam nav nekādu piedzīvojumu. Reizēm viņš strādāja nopietni un parādīja lielu interesi par darbu. Tad viņš atkal kļuva nevērīgs pret savu laiku un izšķieda dārgos acu mirkļus nesvarīgās sarunās, aizkavējot citus pildīt savus pienākumus un parādot bezrūpības un neuzticības piemēru. Dieva darbs ir svēts, un tas prasa vīrus ar augsti attīstītu godīgumu. Ir vajadzīgi vīri, kuru taisnības izjūta pat vismazākajās lietās tiem neatļautu nepareizi un nelietderīgi izmantot savu laiku – vīri, kas saprastu, ka viņu rokās ir līdzekļi, kas pieder Dievam, un kas netaisni nepiesavinātos nevienam centu savām vajadzībām; vīri, kas būtu taisnīgi, vienmēr uzticami un noteikti, rūpīgi un uzcītīgi sava darba devēja prombūtnē, kā arī viņa klātienē, ar savu uzticību pierādīdami, ka viņi nav tikai tādi, kas vēlas izpatikt cilvēkiem, kas kalpotu priekš acīm, bet ka viņi ir apzinīgi un patiesi strādnieki, kas rīkojas pareizi ne cilvēcīgas uzslavas dēļ, bet gan tāpēc, ka mīl un ir izvēlējušies patiesību, augsti izjūtot savu pienākumu pret Dievu. [26 !]

Vecāki nav pilnīgi savu bērnu audzināšanā. Viņi neredz nepieciešamību savu bērnu prātus pieradināt pie disciplīnas. Viņi tos audzina pavirši, vairāk rūpējoties par ārējo izrotāšanu, nekā par nepārtrauktu stingru audzināšanu, kas attīstītu un vadītu spējas tā, lai atklātos dvēseles spēki un vingrinātos, izaugtu un nostiprinātos gars un prāts. Gara spējas ir attīstītas, lai tās varētu izlietot Dievam par godu. Rūpīgā uzmanība jāpievērš prāta izglītošanai, lai tā dažādie orgāni būtu vienādi stipri un varētu veikt katrs savu īpatnējo uzdevumu. Ja vecāki atļauj bērniem sekot pašu prātam, pašu tieksmēm un patikai, izturoties nevērīgi pret pienākumu, tad viņu raksturi veidosies pēc šī parauga, un tie nespēs dzīvē ieņemt atbildīgas vietas. Jauniešu vēlēšanās un tieksmes vajadzētu savaldīt, viņu rakstura vājās vietas stiprināt un pārspīlētās tieksmes apspiest.

Ja nepieļauj, ka kādu spēju atstāt nenodarbinātu vai arī to novada nepareizā virzienā, tad Dieva nodoms nav izpildīts. Visas spējas vajadzētu labi attīstīt. Jārūpējas par ikkatru no tām, jo visas ir savstarpēji saistītas, un tās visas jāvingrina, lai prāts būtu pareizi līdzsvarots. Ja attīsta un pastāvīgi lieto vienu vai divus orgānus, tāpēc ka jūsu bērns vēlas prāta spēkus vadīt vienā virzienā, atstājot novārtā citas gara spējas, tad viņi izaugs par vīriem un sievietēm ar nenosvērtu prātu un neharmonisku raksturu. Viņi būs derīgi un stipri vienā virzienā, bet ļoti nepilnīgi citos tikpat svarīgos virzienos. Viņi nebūs pietiekoši spējīgi vīri un sievietes. Viņu trūkumi būs redzami, un tie samaitās visu raksturu.

Brālis B. ir attīstījis gandrīz nevaldāmas tieksmes uz ceļojumiem (ievērojamu vietu apmeklēšanu). Viņš izšķiež laiku un līdzekļus, lai apmierinātu savas alkas pēc patīkamiem ievērojamu vietu apmeklējumiem. Savtīgā mīlestība uz izpriecām liek viņam pamest novārtā svētos pienākumus. Brālis B. mīl sludināt, bet viņš nekad nav šo darbu uzņēmis, neizjūtot bēdas par sevi, ja viņš nesludinātu evaņģēliju. Viņš bieži ir atstājis darbu birojā, kas prasīja rūpes, un paklausījis dažu citu draudžu brāļu [27] aicinājumam. Ja viņš būtu izjutis tagadējā laika Dieva darba svinīgumu un strādājis pašāvilnībā uz Dievu, piekopjot pašaieliedzību un paaugstinot Kristus krustu, tad viņš būtu paveicis labu darbu. Bet viņš tik slikti saprot darba svētumu, ka izdevības apmeklēt citas draudzes izmantoja, lai sagādātu sev prieku; īsi sakot, padarīja tās par izpriecās izbraukumiem. Kāds pretstats viņa ietais ceļš ir apustuļu ceļam, kuri gāja uz priekšu Dzīvības Vārda spiesti un Gara spēkā pasludināja krustā sisto Kristu. Viņi uz dzīvības ceļa vērsa uzmanību ar paša izliegšanos un krustu. Viņiem bija dalība pie sava Pestītāja ciešanām un viņu vislielākā vēlēšanās bija pazīt Jēzu Kristu, pie tam krustā sisto. Viņi nerēķinājās ar savām ērtībām, ne arī savas dzīvības turēja dārgas. Viņi nedzīvoja, lai priecātos, bet gan, lai darītu labu un glābtu dvēseles, par kurām Kristus bija miris.

Brālis B. var pierādīt doktrinārus ticības jautājumus, bet praktiskās svētošanās, pašaieliedzības un krusta mācības viņš pats vēl nav īstenojis savā dzīvē. Viņš var runāt priekš ausīm, bet neizjūt šo patiesības iespaidu savā sirdī, ne arī dzīvo saskaņā ar tām; viņš nespēj iespiest patiesību sirdsapziņā tā, lai dziļi sajustu tās svarīgumu un svinīgumu – tiesas dienas skatījumā, kad izšķirs ikkatru lietu. Brālis B. nav mācījies vadīt savu prātu, un viņa izturēšanās ārpus sapulcēm nav bijusi priekšzīmīga.

Liekas, viņš nav sajutis darba nastu gulstamies uz sevis, laiku izšķiežis veltīgi un uzvedies puiciski, ar savu piemēru pazemodams reliģijas standartu. Svētas un ikdienišķas lietas ir nostādītas vienā

līmenī.

Brālis B. nav bijis labprātīgs panest krustu, viņš nav bijis labprātīgs sekot Kristum no silītes līdz tiesas zālei un Golgatai. Meklējot paša prieku, viņš pār sevi izsaucis sāpīgas ciešanas. Viņam vēl jābūt, ka viņa paša spēks ir vājums un viņa gudrība ir ģeķība. Ja viņš būtu izjutis, ka ir saistījies Dieva darbā un [28] ka ir parādnieks Vienam, kas viņam devis laiku un spējas un kurš prasa, lai tās izlietoju Viņam par godu – ja viņš uzticīgi būtu stāvējis savā vietā – tad viņam nebūtu jācieš šī ilgstošā, nogurdinošā slimība. Viņa neapdomīgā izturēšanās izpriecās braucienā bija par iemeslu mēnešiem ilgajām un būtu izsaukusi arī nāvi, ja tie, kas jūta, ka viņš nav sagatavojies mirt, viņa dēļ neraidītu augšup nopietnas ietekmīgas ticības lūgšanas. Ja šajā reizē viņš būtu nomiris, tad viņa stāvoklis būtu bijis daudz ļaunāks nekā neapgaismotajiem grēciniekiem. Bet Dievs, žēlastības pilns, uzklausiņa savu ļaužu lūgšanas un sniedza viņam jaunu dzīvības laika ilgumu, lai viņam būtu izdevība nožēlot savu neuzticību un izpirkt laiku. Viņa piemērs ir nepareizi ietekmējis draudzes Batl-Krikā.

Brālis B piecēlās no savas slimības; bet cik maz viņš un viņa ģimene jūtas pazemoti zem Dieva rokas. Dievs nedarbojas ar Savu Garu un nedod mums gudrību, lai mēs varētu būt laimīgi un apmierināti paši ar sevi, bet gan, lai mūsu dvēseles tiktu atjaunotas atziņā un patiesā svētumā. Cik daudz labāk priekš šī brāļa būtu bijis, ja ciešanas būtu pamudinājušas viņu uzticīgi pārmeklēt savu sirdi, lai atklātu rakstura nepilnības un tās atstātu un ar pazemīgu garu izietu no bēdu cepļa kā šķīstīts zelts, kas atstarotu Kristus līdzību.

Slimību, kuru viņš izsauca pats pār sevi, nest ir palīdzējusi viņa draudze. Draudze sagādāja viņam kopējus un lielā mērā sedza viņa izdevumus; tomēr ne viņš, ne viņa ģimene nenovērtēja no draudzes puses parādīto augstsirdību un dāvanas. Viņi uzskatīja, ka pelnījuši visu, ko darīja viņa labā. Atveseļojies no slimības, brālis B netaisni izturējās pret manu vīru, tāpēc, ka viņš nosodīja viņa rīcību, kas bija tik kritizējama. Viņš apvienojās ar citiem, lai kaitētu mana vīra iespaidam, un, kopš viņš ir atstājis biroju, viņš nav vairs stāvējis pareizi. Viņa stāvoklis Dieva pielaištajos pārbaudījumos būs nožēlojams.

Brālis B vēl nav iemācījies mācību, kas viņam būs jāiemācās, ja viņš grib beidzot būt glābts — aizliegt [29] sevi un pretoties savām tieksmēm un izpriecām. Viņam vēlreiz būs jāpiedzīvo pārbaude tānī pašā lietā, pie tam vēl stiprāka, tāpēc ka viņš to neizturēja pagātnē. Attaisnodams sevi, viņš ir izsaucis Dieva nepatiku. Biedrībā ar Kristus ciešanām viņam ir bijis visai maz piedzīvojumu. Viņš mīl ārišķības un netaupa līdzekļus. Kungam nekas nav apslēpts. Viņš sver iekšējās izjūtas un sirds nodomus. Viņš izprot cilvēku. Viņš pārbauda mūsu uzticību. Viņš prasa, lai mēs viņu mīlētu un Viņam kalpotu ar visu savu prātu, sirdi un spēku. Izpriecu mīļotāji var uzvilkt dievbijības tērpu, kas satur pat nedaudz pašaielieģšanās, viņi var arī upurēt laiku un līdzekļus un tomēr neuzvarēt sevi un nepakļaut savu gribu Dieva gribai.

D. meiteņu iespaids Batl-Krikā bija ļoti slikts. Tās ir palikušas bez audzināšanas. Viņu māte ir nolaidīgi izturējusies pret savu svēto pienākumu un nav savaldījusi savus bērnus. Viņa tos nav audzinājusi Kunga bijībā un Viņa pamācībās. Viņām izdabāja un Viņas sargāja no atbildību nešanas, līdz viņas zaudēja patiku veikt vienkāršos, parastos dzīves pienākumus. Māte savām meitām mācīja daudz domāt par saviem tērpiem, bet iekšējais rotājums viņu priekšā nav cildināts. Šīs jaunās meitenes bija godkārīgas un lepnas. Viņu prāts bija netīrs, viņu sarunas samaitājošas; un tomēr Batl-Krikā bija viena ļaužu grupa, kura vēlējās saieties ar šāda rakstura cilvēkiem, bet viņi nevarēja biedroties ar tām, nenokāpjot līdz viņu līmenim. Pret šīm meitenēm neizturējās tik stingri, kā to prasīja apstākļi. Viņas mīlēja jaunu vīriešu sabiedrību, un tie bija viņu domu un sarunu priekšmets. viņām ir samaitāti ieradumi, viņas ir stūrgalvīgas un pašpaļāvīgas.

Visa ģimene mīl ārišķību. Māte nav saprātīga, cienīga sieviete. Viņa nav sagatavota bērnu audzināšanai. Viņai liekas svarīgāk ģērbt savus bērnus, lai tie ārēji spīdētu, nekā rūpēties par viņu iekšējo greznumu. Viņa nav disciplinējusi pati sevi. Viņas griba nav vadīta saskaņā ar Dieva gribu. Viņas sirds nav pareizās attiecībās ar Dievu. Viņa nepazīst Dieva Gara darbību [30] sirdī, kas vēlēšanās un jūtas saskaņo ar paklausību Kristum. Viņai nav īpašību, kas dara cēlāku, un viņa neatšķir svētās lietas. Viņa ir atļāvusi saviem bērniem rīkoties, kā tiem patīk. Briesmīgais notikums, kas viņai bija jāpiedzīvo ar diviem vecākajiem bērniem, nav atstājis gadījumam atbilstošu iespaidu uz viņas prātu. Viņš mācīja savus bērnus mīlēt tērpus, uzpūtību un ģeķību. Viņa nav pieradinājusi pie kārtības savas divas jaunākās meitas. D zem pareiza iespaida varētu būt vērtīgs jauneklis, bet viņam daudz jābūt. Viņš vairāk seko tieksmēm nekā pienākumiem. Viņš mīl paklausīt savai gribai un patīkai, un viņam nav pareizu zināšanu par kristiešu pienākumiem. sevis apmierināšanai un savas paša tieksmēs viņš ar prieku iztulko par pienākumu. viņš tāss nav uzvarējis. Viņam ir jādara darbs, lai viņa garīgā redze kļūtu skaidrāka, ka varētu izprast, ko nozīmē būt svētotam Dievam, un mācoties pazīt Dieva augstās prasības. Nopietni trūkumi audzināšanā ir ietekmējuši viņa dzīvi.

Nemot vērā viņa labās īpašības, ja brālis B. būtu pienācīgi nosvērts un uzticīgs vadītājs, viņa darbs birojā būtu bijis ļoti vērtīgs, un viņš nopelnītu divkārtu algu. Bet, atskatoties uz pagājušiem gadiem un pārdomājot viņa trūkumus un nesvēto iespaidu, birojā labāk būtu iztikt bez viņa. Brālis un māsa B nav mācījušies taupību. Visu pārspējošs iespaids pār viņiem ir bijis garšas apmierināšanai, kā arī izpriecu un greznuma kārei. Viņiem būtu labāk saņemt mazāku algu nekā lielu, jo tie visu, ko vien saņems, izlietos, neatkarīgi no daudzuma. Viņi bauda un priecājas, kad to rīcībā atrodas līdzekļi, un, uzbrūkot bēdām, būs pilnīgi nesagatavoti. Viņi divdesmit dolārus nedēļā izdos tāpat kā divpadsmit. Ja brālis un māsa B būtu bijuši taupīgi namturi un pašizliedzīgi, tad jau tagad viņiem varētu būt pašiem sava māja un bez tam vēl atliktu līdzekļi nelaiemes gadījumam. Bet viņi negrib taupīt, kā rīkojušies citi, no kuriem reizēm viņi bijuši atkarīgi. Ja viņi atstās novārtā šīs [31] mācības, tad Dieva dienā viņu raksturus neatradīs pilnīgus.

Brālis B ir baudījis Kristus lielo mīlestību un pretimnākšanu, tomēr viņš nekad nav izjutis vajadzību atdarināt lielo Priekšzīmi. Visā savā dzīvē viņš ir prasījis un meklējis sev labāku daļu par to, ko saņēma mūsu Kungs. Viņš nekad nav izjutis nezināšanas un grēka dziļumus, no kuriem Kristus gribēja viņu pacelt un vadīt pie savas dievišķās dabas.

Bīstami kalpot ir svētās lietās, ja sirds un rokas nav svētas. Būt Kristus līdzstrādniekam nozīmē uzņemties ārkārtīgu atbildību. Nav maza lieta stāvēt kā Viņa pārstāvim. Ir briesmīga patiesība, ka tiesas dienā pārbaudīs katra cilvēka darbus. Apustulis saka: "Mēs nesludinām sevi, bet Kungu Jēzu Kristu," "jo Dievs, kas pavēlējis gaismai atspīdēt no tumsas, ir atspīdējis jūsu sirdīs, lai dotu atzišanu gaismu par Dieva godību Jēzus Kristus vaigā." Apustuļa derīguma iemesli nav meklējami viņā pašā, bet žēlastības pilnajā kristus Gara iespaidā, kas piepildīja viņa dvēseli un vadīja ikkatru domu paklausībā Kristum. Patiesības spēks, kas pavada sludināto vārdu, būs dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi. Sludinātājiem jābūt Kristus prāta un Gara dzīviem lieciniekiem, dzīvām vēstulēm, kas zināmas un lasāmas visiem cilvēkiem. Es drebu, redzot dažus sludinātājus pat starp Septītās dienas adventistiem, kurus nav svētojusi viņu pasludinātā patiesība. Nekas mazāks, kā vien dzīvais un spēcīgais Dieva Gars, darbojoties Viņa vēstnešu sirdīs, lai dotu Dieva godības atzišanu, var panākt, ka viņi uzvar.

Brāļa B sludināšanai nav bijis Dieva Gara darbības zīmogs. Viņš var tekoši runāt un izskaidrot kādu jautājumu, tomēr viņa sludināšanai trūkst garīguma. Viņa aicinājumi nav skāruši sirdi. Ir bijis liels daudzums vārdu, bet viņa klausītāju sirdis nav atspirdzinājuši un kausējusi Pestītāja mīlestības izjūta. Grēcinieki [32] nav pārliecināti un vilkti tuvāk Kristum, jūtot, ka "Jēzus no Nācetes iet garām". Grēciniekiem vajadzīgs skaidrs iespaids par Kristus tuvumu un labprātību dot tiem tūlītēju pestīšanu. Atklājot Jaudīm Pestītāju, runātāja sirdij jābūt pildītai ar Garu un jābūt Tam pakļautai. Jau balss noskaņai, skatam un vārdiem vajadzētu ietvert neatvairāmu spēku, kas aizkustinātu sirdis un pārvaldītu prātus. Jēzum jāatrodas sludinātāja sirdī. Ja vārdos un balss noskaņā ir Jēzus, ja tos ietekmējusi Viņa maigā mīlestība, tad runa atnesīs svētības, kas daudz vērtīgākas par visām zemes bagātībām, priekiem un pasaules slavu; šādas svētības nenāks un neaizies, nepaveicot savu darbu. Padziļināsies vainas apziņa, radīsies paliekošs iespaids un atskanēs jautājums: "Ko man darīt, lai tiktu glābts?"

NENOSVĒRTI PRĀTI

Dievs ikkatram no mums uzticējis svētas lietas, par kurām mēs Viņa priekšā esam atbildīgi. Viņa nodoms ir, lai mēs tā izglītotu savu prātu, ka spētu Viņa dotās dāvanas izlietot vislabākajā veidā un godu par paveikto saņemtu Devējs. Mēs esam parādnieki Dievam par visām mūsu prāta un gara spējām. Šos spēkus var attīstīt un tik apdomīgi vadīt, ka tie izpilda uzdevumu, kāpēc tie doti. Mūsu pienākums ir tā izglītot prātu, ka atklātos dvēseles spēki un attīstītos katra spēja. Ja nodarbina visas spējas, tad prāts stiprinās un tiek sasniegts mērķis, kāpēc šīs spējas dotas.

Daudzi nepadara tik daudz laba, cik būtu iespējams, tāpēc, ka viņi prātu vingrina tikai vienā virzienā un nepiegrīž rūpīgu vērtību lietām, kurām tie sevi uzskata par nepiemērotiem. Tā dažām vājām spējām atļauj palikt snaudošā stāvoklī, jo darbs, kur tās būtu jāpielieto un kā rezultātā tās kļūtu stipras, nav patikams. Vajadzētu vingrināt visus gara spēkus un attīstīt visas [33] spējas. Uztverei, apdomībai, atmiņai un visām sprieduma spējām vajadzētu būt vienlīdz stiprām, lai prāts būtu pareizi līdzsvarots.

Ja kādas spējas izlieto, atstājot novārtā citas, tad Dieva nodoms ar mums netiek pilnīgi izpildīts, jo neviena spēja nav bez nozīmes un visas lielā mērā ir savstarpēji atkarīgas viena no otras. Lai rūpīgi pasargātu līdzsvaru, vienu spēju nevar sekmīgi izlietot, ja nenodarbina visas. Ja visu uzmanību un spēku atdod vienai spējai, kamēr citas atstāj snaudošā stāvoklī, tad attīstība ir stipra tikai šai vienā

virzienā un vada uz galējībām, tāpēc, ka nav izkopti visi spēki. Daži prāti aizkavējas augšanā un nav pareizi līdzsvaroti. Visi prāti pēc dabas nav vienādi veidoti. Ir dažādi raksturi. Daži ir stipri kādos noteiktos punktos un ļoti vāji citos. Siem trūkumiem, tik acīm redzamiem, nevajadzētu pastāvēt un tiem nav jāpastāv. Ja tie, kam šie trūkumi ir, stiprinātu sava rakstura vājās vietas, attīstot un vingrinot tās, tad viņi kļūtu stipri.

Ir patīkami, bet nav derīgi vingrināt tās spējas, kuras dabīgi ir spēcīgas, atstājot novārtā vājās, ko nepieciešams stiprināt. Vis vājākām spējām jāpiegriež rūpīga uzmanība, lai visi prāta spēki būtu patīkamā līdzsvarā un katrs darītu savu daļu labi noregulētam mehānismam. Visu savu Gara dāvanu uzturēšanā mēs esam atkarīgi no Dieva. Kristieša pienākums Dieva priekšā ir vingrināt prātu, lai visas spējas kļūtu stiprākas un attīstītos vēl pilnīgāk. Ja to neievērojam, tad tās nekad neizpildīs tām paredzēto uzdevumu. Mums nav tiesību atstāt novārtā nevienu no spējām, ko Dievs mums ir devis. Pa visu zemi mēs redzam maniakus. Bieži viņi ir normāli visos virzienos, izņemot vienu. Tam par iemeslu ir viena prāta orgāna sevišķa vingrināšana, kamēr citiem atļauts snaust. Tas viens, ko pastāvīgi lietoja, [34] nogura un saslima, un cilvēks sabruka. Ar šādu rīcību Dievs nav pagodināts. Ja viņš līdzīgi būtu vingrinājis visus orgānus, visi būtu attīstījušies veselīgi, viss darbs nebūtu uzkrauts vienam orgānam un tāpēc neviens nebūtu sabrucis.

Sludinātājiem vajadzētu sargāties, lai ar saviem pašu plāniem neizjauktu Dieva nodomus. Viņiem draud briesmas sašaurināt Dieva darbu, ierobežojot savu darbu ap kādu noteiktu vietu un neattīstot sevišķu interesi par visiem Dieva darba dažādajiem veidiem. Ir daži, kas visu uzmanību koncentrē uz vienu lietu, izslēdzot citas, kuras var būt tikpat svarīgas. Tie ir vienas domas cilvēki. Viss viņu būtnes spēks ir koncentrēts ap priekšmetu, ar kuru prāts tajā laikā nodarbināts. Visas citas domas ir ārpus viņu redzes loka. Šī viena iemīļotā tēma ir viņu domu saturs un viņu sarunu priekšmets. Visi pierādījumi, kas attiecas uz šo lietu, tiek kāri uztverti un piesavināti un pie tām tik ilgi kavējas, ka prāti, sekojot šīm domām, nogurst.

Bieži tie zaudē laiku, izskaidrojot jautājumus, kas patiesībā ir mazsvarīgāki un kas uzskatāmi kā paši par sevi saprotami bez kaut kādiem pierādījumiem, jo tie ir acīm redzami skaidri; bet patiesi svarīgās, dzīvību skarošās lietas vajadzētu izteikt tik skaidri un pārliecinoši, cik vien valoda un pierādījumi to spēj. Spējas koncentrēt prātu uz vienu lietu, izslēdzot visas citas, ir labas līdz zināmai pakāpei, bet pastāvīga šo spēju izmantošana nogurdina tos orgānus, kurus lieti attiecīgā darba veikšanai, tiem uzkrāj pārāk lielu slodzi un rezultātā ir zaudējums – vislielākais labums nav sasniegts. Stipri nolietojas viena orgānu daļa, kamēr citi paliek snažot. Tādā veidā nevar prātu veselīgi izlietot, un sekas ir saīsināts dzīvības laiks.

Visām spējām vajag nest savu darba daļu, strādājot saskanīgi un līdzsvaroti vienai ar otru. Kas visu savu prāta spēku atdod vienai lietai, tie ir ļoti nepilnīgi citos jautājumos, tāpēc, ka spējas nav vienādi izkoptas. Lieta, kas atrodas viņu priekšā, piesaista [35] viņu uzmanību, arvien vairāk pārliecina un tie arvien dziļāk iedziļinās šajā jautājumā. Ieinteresējoties un iedziļinoties viņi redz tur atziņas un gaismu. Tomēr ir ļoti maz prātu, kas spēj viņiem sekot, neatdodot attiecīgai lietai tādu pašu domu dziļumu. Draud briesmas, ka šādi cilvēki var tik dziļi ieart un iestādīt patiesības sēklu, ka maigais un dārgais asns nekad neuznāk zemes virspusē.

Bieži izšķiež daudz smagu pūļu, kas nav vajadzīgas un kas nekad netiks novērtētas, Ja tie, kuriem ir lielas koncentrēšanās spējas, attīsta tikai un atstāj novārtā citas, tad viņi nevar iegūt pareizi saskaņotu prātu. Viņi līdzinās mehānismiem, kur uz kādu laiku darbojas tikai viena riteņu. Kamēr daži riteņi rūsē bezdarbībā, citi nolietojas, tāpēc, ka tos lieto pastāvīgi. Cilvēki, kas attīsta vienu vai divas spējas un nevingrina visas vienlīdzīgi, nespēj dot ne pusi no tā labuma pasaulei, ko Dievs savā plānā viņiem paredzējis. Viņi ir vienpusīgi ļaudis; no Dieva dotajām spējām lietošanā atrodas tikai puse, kamēr otra puse rūs bezdarbībā.

Ja šai cilvēku šķirai veicams sevišķs darbs, kas prasa domāšanu, tad viņiem tomēr visus savus spēkus nevajadzētu izlikt šai vienā lietā, izslēdzot interesi par visu citu. Uzņemot šo lietu par savu galveno pienākumu daļu laika viņiem vajadzētu veltīt citām darba nozarēm. Tas būtu daudz labāk priekš viņiem pašiem un arī darbam visumā. Vienai darba nozarei nevajadzētu veltīt sevišķu uzmanību, atstājot novārtā visas pārējās.

Rakstu darbos daži ir pastāvīgi jāuzmana, lai viņi skaidras lietas nepadarītu nesaprotamas, aizklājot tās ar daudz pierādījumiem, kas lasītājos neradīs dzīvu interesi. Viņi nogurdinoši un garlaicīgi kavējas pie jautājumiem, izceldami katru sīkumu, kas paši sevi jau apgaismo, tad viņu darbs ir gandrīz zudis. Lasītāja interese nebūs pietiekoši dziļa, lai izsekotu tematam. Vissvarīgākos patiesības punktus var padarīt neskaidrus, pievēršot uzmanību katram vissīkākajam jautājumam. [36] Ietverts ļoti daudz, bet darbs, pie kura tik daudz strādāts, nav plānots tā, lai atmodinātu vispārēju interesi, panāktu

vislielāko labumu.

Šai laikmetā, kad patīkamas pasakas pārklāj visu zemi un saista cilvēku prātus, patiesība, ko pasniedz vieglā stilā, atbalstot ar nedaudziem, bet stipriem pierādījumiem, ir labāka nekā nomācoši liels daudzums sameklētu un pievestu liecību, jo tad attiecīgais punkts daudzu prātos nepaliek tik skaidrs, kā pirms šo piezīmju un pierādījumu izteikšanas. Pie daudziem cilvēkiem apgalvojumi panāks vairāk, nekā gari pierādījumi. Viņi daudzas lietas uzskata kā pašas par sevi saprotamas. Pierādījumi tādiem cilvēkiem neko nepalīdz.

Adventistu pretinieki

Mūsu visrūgtākie pretinieki ir atrodami starp Pirmās dienas adventistiem. Viņi karā necinās godīgi. Viņi atļaujās ikkatrai rīcībai, kaut arī tā būtu nesaprātīga un pretrunīga, lai tikai ar to apslēptu patiesību, un cenšas panākt, lai liktos, ka Dieva likumi vairs nav spēkā. Viņi glaimo sev, ka gala iznākums attaisno līdzekļus. Vīri no viņu pašu vidus, kam viņi neuzticas, uzsāk gājienu pret ceturtnā baušļa Sabatu, un viņu paziņojumus labprāt publicē, kaut arī nepatiesus, netaisnus un pat smieklīgus, ja tik tos var izlietot pret ienīsto patiesību.

Mēs nedrīkstam ļauties satraukumam vai samulsumam, redzot šo neprātīgo cilvēku netaisno cīņu. Kas pieņem un ir apmierināti ar to, ko šie vīri runā un raksta pret patiesību, tie nav tie, ko varētu pārliecināt patiesība, vai arī kas pagodinātu Dieva lietu, ja viņi pieņemtu patiesību. Laiku un spēkus var labāk izlietot, nekā visā plašumā kavējoties pie mūsu pretinieku intrigām, kuri cīnās apmelojot un sagrozot. Kamēr dārgo laiku izlietojam, apkarojot negodīgo pretinieku dažādos āķus un viltības, tikmēr ļaudis, kuri ir gatavi, lai tos pārliecinātu, iet bojā, trūkstot atzišanai. Veselu rindu bezjēdzīgu spēļu, ko iedvesis pats sātans, pasniedz prātiem, kad ļaudis kliez pēc barības, - pēc barības īstā laikā.

Tā gūst panākumus pie cilvēkiem, kuri vingrinājuši [37] savus prātus karot pret patiesību un izdomāt dažādas atrunāšanās. Un mēs neesam gudri, ja ņemam tās no viņu rokām un pasniedzam tūkstošiem, kas nekad nebūtu par tām domājuši, ja mēs paši tās nepasludinātu pasaulei. Tieši to pretinieki vēlas; viņi grib, lai tos ievērotu un viņu domas izplatītu. Sevišķi daži to cenšas panākt. Tas ir viņu galvenais nolūks, sarakstot melus un sagrozot patiesību, kā arī nepareizi attēlojot to raksturus, kuri mīl un aizstāv patiesību. Tie ātrāk izmirtu, ja viņus neievērotu, ja viņu maldiem un meliem stātos pretī ar klusu nicināšanu. Viņi nevēlas, ka tos atstāj vienus. Viņi mīl strīdus. Ja cīņa nenotiktu, tad viņu iespaids būtu neliels.

Pirmās dienas adventisti kā iedzīvotāju šķira ir visgrūtāk sasniedzami. Viņi vispār atraida patiesību, kā to darīja jūdi. Mums, cik vien iespējams, vajadzētu iet uz priekšu, it kā tādi ļaudis nemaz nebūtu. Viņi izsauc sajukumu un viņu vidū ļoti izplatījusies netikumība. Tā būtu vislielākā nelaime, ja daudzi no viņiem pieņemtu patiesību. Viņiem viss būtu jāaizmirst un jāmācās no jauna, vai arī viņi radītu mums lielas grūtības. Ir gadījumi, kad jāstāpjas ar viņu rupjajiem sagrozījumiem. Tādos apstākļos jārikojas ātri un īsi un tad jāpāriet pie mūsu darba. Kristus mācības veidam jābūt mūsu darba veidam. Viņš bija skaidrs un vienkāršs, skardams tieši lietas sakni, un visi Viņu saprata.

Visieteicamākā gudrība nav būt tik ļoti noteiktiem un par kādu punktu izsacīt visu iespējamo, kad nedaudzi pierādījumi aptvertu pamatu un būtu pietiekoši katram praktiskam nolūkam, lai pārliecinātu vai apklusinātu pretinieku. Jūs šodien varat iznīcināt ikvienu viņu atbalsta punktu un tā aizvērt pretimrunātāju mutes, ka viņi nespēj neko teikt, bet rītu tie sāks atkal visu no gala. Tā tas atkal un atkal atkārtosies, jo viņi nemīl gaismu un nenāks gaismā, kas atņemtu tiem viņu tumsu un maldus. Paturēt pierādījumus krājumā ir labāk, nekā izliet visu atzišanas dziļumu par tematu, ko var uzskatīt [38] par pašu par sevi saprotamu bez rūpīgi izstrādātiem pierādījumiem. Kristus kalpošana ilga tikai trīs gadus, un šajā laikā tika padarīts liels darbs. Arī šinīs pēdējās dienās īsā laikā jāpaveic liels darbs. Kamēr daudzi gatavojas, lai kaut ko darītu, dvēseles iet bojā, trūkstot gaismai un atzišanai.

Ja vīri, kas saistījušies Bībeles patiesību pasludināšanā un aizstāvēšanā, uzņemas pētīt un pierādīt to ļaunu maldus un pretrunas, kas negodīgi pārvērs Dieva patiesību melos, tad sātans pamodinās pietiekoši daudz pretinieku, lai viņu galvas būtu pastāvīgi nodarbinātas, kamēr tajā pašā laikā citas darba nozares cietīs zaudējumus.

Mums vairāk vajadzīgs to vīru gars, kas cēla Jeruzalemes mūrus. Mēs darām lielu darbu un mēs nevaram noiet pie viņiem. Sātans sasniedz savu mērķi, ja viņš redz, ka spēj nodarbināt vīrus ar atbildēšanu uz pretinieka iebildumiem, tādā veidā apklusinot viņa balsi un aizkavējot tos no tagadējam laikam svarīgākā darba veikšanas.

“Sabata vēsture” pārāk ilgi ir atturēta no ļaudīm. Šis dārgais darbs viņiem ir nepieciešams, pat ja viņi to pilnībā nesaprot. To nekad nevar sagatavot tādā veidā, lai pilnīgi apklusinātu nesaprātīgos pretiniekus, kas ir nepastāvīgi un sagroza Rakstus paši sev par postu. Pasaule ir pārņemta ar darba steigu. Vīriem un sievietēm, kas saistīti darbos iztikas nopelnišanai, nav laika nodoties pārdomām vai pat pietiekošai Dieva Vārda lasīšanai, lai saprastu visas svarīgās patiesības. Gari, rūpīgi izstrādāti pierādījumi radīs mazu interesi, jo ļaudīm jālasa steigā. Jūs nevarēsiet atbrīvot sabata bausli no Pirmās dienas adventistu iebildumiem, tāpat kā pasaules Pestītājs ar Savu lielo spēku un brīnumdarbiem nespēja pārliecināt jūdus, ka Viņš ir Mesija, kad tie bija apņēmušies Viņu atmet. Līdzīgi stūrgalvīgajiem un neticīgajiem jūdiem tie ir labāk izvēlējušies tumsu nekā gaismu; un ja pat eņģelis tieši no Debesīm runātu uz tiem, tie tomēr sacītu, ka tas ir sātans.

Pasaulei tagad ir vajadzīgs darbs. Aicinājumi pienāk [39] no visām pusēm līdzīgi maķedonieša saucienam: “nāc pāri un palīdzi mums!” Skaidri un asi pierādījumi, kas izceļas kā ceļa stabi, vispārīgi vairāk pārliecinās prātus nekā plaša un gara pierādījumu virkne, kas aizņem daudz telpas, bet kam izsekot nebūs intereses nevienam citam kā vien dziļi pētošiem prātiem. Ļaudīm jādod “Sabata vēsture”. Kamēr tiks izplatīts viens izdevums, un ļaudis no tā gūs labumu, tikmēr darbs jāuzlabo un jāpapildina, līdz ir darīts viss iespējamais, lai tas būtu pilnīgs. Mēs gūsim panākumus, kad aizsniegsim vienkāršos prātus. Kam ir spējas un stāvoklis, tie tā ir paaugstinājušies pāri darba vienkāršai skaidrībai un tik ļoti apmierināti paši ar sevi, ka nejut vajadzību pēc patiesības. Viņi ir tieši tādi, kādi bija jūdi, paštaisni un pašapmierināti. Viņi jūtas veseli, un ārsta tiem nevajag.

TUVA DRAUDZĪBA AR PASAULĪGIEM ĻAUDĪM

1871. gada 10. decembrī man rādīja, brāli E., ka tu un tavas māsas atrodaties ļoti bīstamā stāvoklī, un jūsu stāvoklis ir jo bīstamāks tāpēc, ka jūs to pareizi neizprotat. Es redzēju jūs ietītus tumsā. Šī tumsa nav nolaidusies pār jums pēkšņi. Jūs sākat brist tumsas miglā pakāpeniski un gandrīz nemanāmi, līdz tumsa jums likās kā gaisma, un tomēr ar katru dienu mākoņi kļūst biežāki. Reizēm es redzēju gaismas starus, kas šķīra tumsu no jums; tad atkal tā saslēdzās pār jums ciešāk un vēl biežāka nekā iepriekš.

Jūsu dziedāšanas skolas vienmēr ir bijušas jums par slazda valgu. Ne tev, ne tavām māsām nav tādu piedzīvojumu dziļumu, kas jūs darītu spējīgus palikt neietekmētiem no iespaidiem jūsu dziedāšanas skolās. Ir vajadzīgi stiprāki prāti. Lielāka rakstura noteiktība, nekā jums trijiem tā ir, lai, nonākot tādā sabiedrībā, kādā jūs atrodaties, paliktu neiespaidoti. Klausieties Kristus [40] vārdus: “Jūs esat pasaules gaisma. Pilsēta, kas ir kalnā, nevar palikt apslēpta. Neviens cilvēks neiededzina sveci un neliek to zem pūra, bet uz svečtura; un tā dod gaismu visiem, kas ir namā. Lai jūsu gaisma spīd cilvēku priekšā, ka viņi ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs.” Vai jūsu piemēram un iespaidam ir bijis tāds pozitīvs raksturs un vai tas tā ir ietekmējis un pārliecinājis jūsu brāļus? Es domāju, ka nē. Jūs esat sabojāti. Tumsa ir nolaidusies pār jums un padarījusi neskaidru jūsu gaismu, tā kā viņa nav degusi ar tādu spožumu, kas izkliedētu ap citiem esošo tumsu. Jūs esat tālāk un tālāk atšķīrušies no Dieva.

Teve, mans brāli, ir tikai vāja sajūta pat to, ko tu esi izdarījis. Tu esi stāvējis savām māsām tieši ceļā, aizkavējot uz priekšu iešanu dievišķajā dzīvē. Viņas, sevišķi F ir sapinušās ar apburošo, sātānisko spiritisma viltību, un lai atbrīvotos no šīm netīrajām sānānā gļotām, kas sagrozījušas viņas izpratni par mūžīgajām lietām, viņai būs jāizdara milzīga piepūle. Tā būs izglābšanās par mata garumu. Jūs esat sevi apstulbojuši, piekrāpuši, apbūruši. Jūs neredzat paši sevi. Jūs visi esat ļoti vāji, lai gan jūs varējāt būt stipri dārgajā glābjošajā patiesībā, nostiprināti, nopamatoti un novietoti uz klinti Jēzu Kristu. Es esmu dziļi satraukta. Es drebu par jums. Es redzu kārdināšanas no visām pusēm, un jūs ar tik maz spēka tām pretojaties.

Brāli E., man rādīja, ka jūs esat apmāti; jūs esat piekrāpti kā par savas sirds motīviem, tā arī par tās patiesajiem nolūkiem. Es tevi redzēju brāļa G. meitas sabiedrībā. Viņa nekad nav nodevusi savu sirdi Kristum. Man rādīja viņu savijnotu un pārliecinātu. Tomēr tava rīcība nebija tādā rakstura, kas padziļinātu pārliecību vai radītu viņā iespaidu, ka šīs lietas ir sevišķi svarīgas. Tu apliecināji, ka dvēseles pestīšanu un tagadējo patiesību tu turi svētu. Viņa netur sabatu pēc pamatlikumiem. Viņa mīl pasaules niecību un bauda dzīves greznību un izpriecas. Bet tu tik pakāpeniski esi aizgājis [41] no Dieva un no gaismas, ka vairs nesaproti, ka tiem, kas vairāk par Dieva mīl izpriecas, patiesība atšķir no tiem, kas mīl Dievu. Es redzēju, ka tevi valdzina viņas sabiedrība. Reliģiskas sapulces un svētie pienākumi tev bija mazsvarīgi, kamēr vienkārša bērna klātbūtne, kurš nepazīst patiesību un Debesu lietas, tevi apbūra. Tu neesi ņēmis vērā pašai izliedzību un krustu, kas atrodas uz katra Kristus mācekļa tekas.

Man rādīja, ka, ja tu būtu staigājis gaismā, tad tava nostāja par patiesību būtu bijusi noteikta. Tavs

piemērs tad būtu rādījis, ka patiesību, kuru tu apliecini, uzskati par tik svarīgu, ka tavas jūtas un sirds var būt vienīgi tur, kur redzams Kristus attēls. Kristus tagad tev saka: "Ko tu izvēlies — Mani vai pasauli?" Tev ir jāizšķiras. Vai tu gribi sekot nesvētotas sirds pamudinājumiem novērsties no paša izliegšanās Kristus dēļ un iet pāri krustam, lai cik smags tas arī būtu, un nest upuri patiesības labad? Kaut Dievs tev palīdzētu ieraudzīt savu stāvokli, lai tu spētu pareizi novērtēt mūžīgās lietas. Tagad tev ir tik šaurs garīgais skats, ka visu svēto un garīgo tu nostādi vienā līmenī ar parasto. Uz tevi gulstas atbildības. Tavs iespaids stiprā mērā iespaido tavas māsas. Jūsu vienīgā drošība ir atšķirties no pasaules.

Man rādīja, mans brāli, ka tu ņem līdzi jauniešus uz izpriecas vietām laikā, kad vajadzētu attīstīt reliģiskās intereses, un arī iesaisti viņus dziedāšanas skolās kopā ar pasaules ļaudīm, kas visi ir tumsībā un kuriem apkārt ir ļaunie eņģeļi. Vai kāds var ieskatīties jūsu nespodrajā gaismā šādas tumsas un kārdināšanu vidū? Šādos gadījumos Dieva eņģeļi tevi nepavada. Tu esi atstāts, lai ietu pats savā spēkā. Sātans ir ļoti apmierināts ar tavu stāvokli, jo tā viņš var tevi iespaidīgāk izlietot savā kalpošanā, nekā ja tu atzītu sevi par [42] kristieti, kas tur visus Dieva baušļus. Uzticīgais Liecinieks uzrunā Laodiķejas draudzi: "Es zinu tavus darbus, ka tu esi ne auksts, ne karsts. Kaut tu būtu auksts vai karsts. Kad tu nu esi remdens un ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izspļaušu no Savas mutes. Jo ko tu saki — es esmu bagāts un pār pāri bagāts un man nekā nevajag — un nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, nabags un aklis un kails. Es tev dodu padomu, ka tev no Manis būs pirkt zeltu, kas ugunī izdedzināts, lai tu topi bagāts, un baltas drēbes, lai tu topi apģērbts un tavs kailuma kauns nenāk redzams; un svaidi savas acis ar acu zālēm, lai tu vari redzēt. Ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu; tad nu iekarsies un atgriezies."

Tu esi apstulbots un apmāts. Tu juties stiprs, kad biji pati vājība. Tu vari būt stiprs vienīgi Visvarenajā. Tu varētu būt patiesības darba rīks, ja tu labprāt cīstos Kristus dēļ. Tev un tavām māsām ir iespējams izpirkt laiku, ja vien jūs gribat, bet tas prasīs piepūli. Tava jaunākā māsa ir savienota ar vienu, kas nav viņas mīlestības vērts. Viņa raksturā ir nopietni trūkumi. Viņam trūkst godbijības pret svētām un garīgām lietām; Dieva Gars nav pārveidojis viņa sirdi. Viņš ir savtīgs, lielīgs un vairāk mīl izpriecas nekā pienākumu. Viņam nav piedzīvojumu sevis aizliegšanā un pazemošanā..

Nodibinot draudzību, jābūt ļoti piesardzīgiem, lai nenoslēgtu savu savienību ar tādu, kura piemēru nav droši atdarināt, jo šādas draudzības iznākums ir pakāpeniska aiziešana no dieva, no dievbijības un no patiesības mīlestības. Tev noteikti ir bīstami draudzēties ar draugiem, kam nav reliģisku piedzīvojumu. Ja tu vai arī jūs visi trīs paklausītu Dieva Gara vadībai un arī vērtētu savu dvēseļu pestīšanu, tad jūs neizvēlētos sev par īpašiem un tuviem draugiem tos, kas uz reliģiskām lietām neskatās nopietni un nedzīvo zem to praktiskā iespaida. Mūžīgajiem apsvērumiem jums vajadzētu būt pirmajā vietā. Nekas nevar atstāt visizsmalcinātāko un noteikti bīstamāko iespaidu uz prātu, lai aizdzītu nopietnus iespaidus un Dieva Gara pārliecinājums kā savienošanās ar tiem, kas ir tukši un bezrūpīgi un kuru sarunas grozās ap pasauli un nīcīgām lietām. Jo pievilcīgākas šīs personas ir citādā ziņā, jo bīstamāks ir viņu biedriskais iespaids, tāpēc ka neticības pilno dzīvi viņi piekaisu ar daudz ko patīkamu un vilinošu.

Dievam ir prasības pret jums visiem trijiem, kuras jūs tik viegli nevarat nobīdīt pie malas. Jēzus jūs ir atpircis par savu asiņu maksu. "Jūs nepiederat sev pašiem, jo jūs esat dārgi atpirkti; tādēļ pagodiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam". Vai jums nav nekāda upura, ko pienest Dievam? Lielas atbildības gaida uz ikvienu no jums ikdienas dzīvē. Jūsu raksturojums ik dienas nonāk augšā pie Dieva. Lielas briesmas ir apslēptas uz jūsu tekas. Ja es varētu, es ņemtu jūs uz savām rokām un pārnestu tām pāri drošībā. Bet man nav atļauts to darīt. Jūs atrodaties viskritiskākajā savas dzīves gājuma periodā. Ja jūs pamodināsiet savas dvēseles spēku un vadīsiet tos virzienā, kas nodrošina mūžīgās vērtības, ja jūs visas citas lietas pakļausit šim vērtībā, tad gūsit panākumus kristīga rakstura izveidošanā. Jūs visi varat iesaistīties garīgajā cīņā pret grēkiem, kas sevišķi apstāj, un caur Kristu iziesit kā uzvarētāji. Bet tā nebūs bērnu spēle. Tā būs barga cīņa, kas prasīs pašaieliedzību un krusta nešanu. Briesmas draud tāpēc, ka jūs pilnīgi neizprotat savu atkrišanu un bīstamo stāvokli. Ja jūs no sava tagadējā dzīves uzskata neizmetīsiet mirdzošos iedomu tēlus un neatgriezīsities uz skaidrajām un nopietnajām pieredzes mācībām, tad jūs atmodīsities, kad būs par vēlu. Tad jūs izpratisit briesmīgo kļūdu, kuru esat pielaiduši.

Jūsu audzināšana nav bijusi tādā, kas veidotu stipru un izturīgu raksturu, tāpēc tagad jums jāiegūst tā audzināšana, ko vajadzēja jau saņemt gadus atpakaļ. Jūsu māte ir jūs pārāk mīlējusi. Māte nevar par daudz mīlēt savus bērnus, bet viņa var negudri mīlēt, ļaujot jūtām aptumšot skatu tā kā neredz bērnu vislielākās vajadzības. Jums bija iecietīga un maiga māte. Viņa par daudz aizsargāja savus bērnus. Viņas dzīvi gandrīz nospieda [44] tās nastas, ko vajadzēja uzņemt bērniem un ko tie būtu varējuši labāk nest nekā viņa.

Stingruma un pašizliedzības trūkums jūsu raksturos ir nopietns šķērslis īstu kristīgu piedzīvojumu iegūšanā, kas nebūtu kā irstoša smilts. Vajadzētu attīstīt gribas stiprumu un mērķu godīgumu. Panākumiem bagātai kristīgai dzīvei šīs īpašības ir noteikti nepieciešamas. Ja jūsu dvēselē mājās patiesss godīgums, tad jūs nenovirzīsieties no patiesības. Nekādi motīvi nebūs pietiekoši, lai novērstu jūs no taisnās pienākuma līnijas; jūs būsiet padevīgi un Dievam uzticīgi. Jūtu un mīlestības spiediens, ilgas pēc draudzības neliks jums nogriezties no patiesības un pienākuma; pienākumu jūs neupurēsiet tieksmēm.

Ja tu, mans brāli, jūties vilināts savienot savas dzīves intereses ar jaunu nepiedzīvojušu meiteni, kas baudījusi nepietiekošu audzināšanu dzīves parastajos, praktiskajos pienākumos, tad tu pielaid kļūdu; bet pieminētais trūkums ir sīks, salīdzinot ar to, ka viņa nepazīst savus pienākumus pret Dievu. Viņa nav bijusi bez gaismas; viņai bija dotas reliģiskas priekšrocības, un tomēr viņa nav izjutusi savu nožēlojamo grēcīgo stāvokli bez Kristus. Ja tu savā kaislībā vari atkārtoti novērsties no lūgšanas sanāksmēm, kur Dievs satiekas ar Saviem ļaudīm, lai priecātos tāda cilvēka sabiedrībā, kas nemīl Dievu un kas reliģiskā dzīvē neredz nekādu pievilcību, kā gan tad tu vari sagaidīt, ka Dievs sekmēs tādu savienību? Nepārsteidzies. Agras laulības nav jāatbalsta. Ja jauneklīm vai jaunavai nav cieņas pret Dieva prasībām, ja tie neievēro prasības, kas tos saista ar reliģiju, tad draud briesmas, ka tie nebūs arī krietni vīri un sievas. Bīstams ir ieradums bieži atrasties tādas būtnes sabiedrībā, ko pats esi izvēlējis un kas spiež upurēt reliģiskas priekštiesības un lūgšanas stundas. Tu paciet zaudējumu, ko nedrīkst atļauties. Ieradums palikt nomodā vēlu naktī ir parasts, bet Dievam tas nepatīk, pat ja jūs abi esat kristieši. Šīs vēlās netaisnības bojā veselību, dara prātu nederīgu nākošās dienas pienākumiem, un tām ir ļaunuma izskats. [45] Mans brāli, es ceru, ka tev pietiks pašcieņas, lai izvairītos no šāda veida uzmanības parādīšanas. Ja tev būs tikai viena vēlšanās — pagodināt Dievu, tad tu staigāsi ar apdomīgu piesardzību. Tad tu nepieļausi sentimentālai mīlestības slimībai aptumšot savu skatu, ka nevarētu vairs ieraudzīt Dieva augstās prasības tev kā kristietim.

Dārgie jaunieši, es griežos pie jums visiem trijiem. Lai jūsu mērķis ir pagodināt Dievu un sasniegt Viņa morālo līdzību. Ieaiciniet Dieva Garu, lai Tas veido jūsu raksturus. Tagad ir jūsu zelta izdevība mazgāt sava rakstura tērpus un balināt tos Jēra asinīs. Es šo uzskatu kā pagrieziena punktu jūsu likteņos. Kristus saka: "Ko jūs izvēlēsities — Mani vai pasauli?" Dieva prasa sirdis un jūtu bezierunu nodošanu Viņam. Ja jūsu draugus, brāļus vai māsas, tēvu vai māti, mājas vai zemi mīlat vairāk nekā Mani, saka Kristus, tad jūs neesat Manis vērti. Reliģija dvēselei uzliek vislielāko pienākumu — staigāt paklausībā tās pamatlikumiem. Kā magnēts rāda uz ziemeļiem, tā reliģijas prasības norāda uz Dieva pagodināšanu. Ar kristības svinīgo solījumu jūs esat saistījušies godāt savu Radītāju un stingri aizliegt pašiem sevi, sist krustā savas jūtas un iekāres un pat savas domas nodot paklausībā Kristus prasībām.

Izvairieties no ieskriešanas kārdināšanās. Kad kārdināšanas jūs apņem, un jūs nevarat valdīt pār apstākļiem, kas jūs pakļauj to iedarbībai, tad drīkstiet piekerties apsoliņumam un pašāvēģīgi un ar apzinātu spēku izsaukties: "Es spēju visas lietas caur Kristu, kas mani dara spēcīgu." Dievā ir spēks priekš jums visiem. Bet jūs nekad neizjutīsiet vajadzību pēc šī spēka, kas vienīgais ir spējīgs jūs glābt, ja nesaskatīsiet savu vājumu un grēcīgumu. Jēzus, jūsu dārgais Pestītājs, tagad uzaicina jūs stipri nostāties savā vietā uz mūžīgās patiesības pamata. Ja jūs cietīsiet ar Viņu, tad Viņš jūs vainagos ar godu un slavu Savā mūžīgi pastāvošajā valstī. Ja esat labprātīgi visu upurēt viņam, tad Viņš grib būt jūsu Pestītājs. Bet ja jūs izvēlēsities paši savu ceļu, tad turpināsiet doties tumsā, līdz iegūt mūžīgo dzīvību būs par vēlu. [46]

Ko jūs esat labprātīgi cietuši patiesības dēļ? Jums ir tikai ļoti īss laiks, kurā varat attīstīt sava rakstura cēlākos vilcienus. Jūs visi zināmā mērā esat bijuši neapmierināti un nelaimīgi. Jūs daudz esat žēlojušies un sūdzējušies. Jūs esat runājuši neticības vārdus un nosodījuši citus. Sevišķi tā tas ir ar F. un H. Jūsu sirdis ir pildījis lepnums un reizēm pat rūgtums. Jūsu darba istaba ir atstāta novārtā, un jums nav paticis vingrināties reliģiskās dzīves pienākumos. Ja jūs būtu bijuši neatlaidīgi, cenšoties pieaugt Kristū, jūsu dzīvajā Vadonī, tad tagad jūs būtu stipri un ar savu iespaidu svētītu citus. Ja jūs būtu izkopusi nesatricināmu, pastāvīgu un nesvārstīgu enerģiju, tad tagad jūs spētu stipri stāvēt preti kārdināšanām. Tomēr šīs dārgās īpašības var iegūt vienīgi pakļaujot dvēseli reliģijas prasībām. Tad darbību izsaucošie motīvi būs cēli, un prātu un jūtas līdzsvaros dievišķi pamatlikumi. Dievs sadarbosies ar mums, ja mēs tikai saistīsimies veselīgā darbībā. Mums ir jāizjūt nepieciešamība savienot savas cilvēcīgās pūles un dedzība ar dievišķo spēku. Paliekot Dievā, mēs esam spēcīgi uzvarēt. Tev, brāli E., ir stipri trūcis enerģijas nodomu izvešanā un izturēšanā.

Kāda lielā kļūda ir pielaista bērnu un jauniešu audzināšanā, aizstāvojot, izdabājot un izlutinot tos. Tie kļūst savtīgi un nespēcīgi, un viņiem trūkst enerģijas dzīves mazajās lietās. Viņi nav mācījušies iegūt rakstura stingrību, izpildot ikdienas pienākumus, kaut arī tie būtu vienkārši. Jūs bijāt nevēģīgi un

nolaidīgi, lai labprātīgi un priecīgi padarītu to, kas atrodas tieši jūsu priekšā un kas kādam tomēr ir jāpadara. Mums visiem ir spēcīgas ilgas atrast sev lielāku un izcilāku darbu.

Neviens nav gatavs lieliem un svarīgiem darbiem, ja viņš nav uzticīgs mazo pienākumu pildīšanā. Tikai pakāpeniski notiek rakstura veidošanās, un dvēseles [47] pūles un enerģija aug proporcionāli uzdevumam. Ja atļausim, lai apstākļi mūs veido, tad noteikti nerasnīsim kristīgu rakstura pilnību. Jums vajag pārvaldīt apstākļus un neatļaut apstākļiem pārvaldīt jūs. Spēku jūs varat atrast pie Kristus krusta. Jūs tagad varat pakāpeniski augt un uzvarēt grūtības un ieradumu varu. Jēzus dzīvību dodošajam spēkam jūs jāierosina saņemt pamudinājumus. Jums vajadzētu izjust Kristus pievelkošo spēku un ietērties Viņa dievišķajā skaitumā un lielumā. Brāļa G. meitai vēl ir jāmacās; viņa nav vairāk piemērota sievas dzīves pienākumiem un grūtībām kā desmit gadus veca skolas meitene.

Reliģijai vajadzētu būt noteicējai un vadītājai visos jūsu centienos un tai pilnīgi jāpārvalda jūsu jūtas. Ja jūs sevi pilnīgi bez ierunām nodotu Kristus rokās, pieņemot Viņa spēku par savu stiprumu, tad jūsu morāles skats būtu skaidrāks, lai izšķirtu rakstura labumu, un jūs nepiekrāptu ārējais izskats, kā dēļ pielaistas lielas kļūdas draugu izvēlē. Jūsu morālajam spēkam jābūt stipram un iejūtīgam, lai tas varētu izturēt stiprus un nopietnus pārbaudījumus un palikt nesamaitāts. Jūsu dvēseles skaidrībai vajadzētu būt tik stiprai, lai to neietekmētu ārīškības un glaimi.

Ak, ir ļoti svarīgi būt pareizās attiecībās ar Dievu, dvēselei atrasties saskaņā ar tās radītāju, lai, kad visapkārt esošo ļauno piemēru kaitīgā ietekme, kas ar savu maldinošo izskatu aizvilina dvēseli projām no pienākuma, jūsu atbrīvošanai tiktu sūtīti eņģeļi! Bet paturiet prātā, ja jūs paši izaicināsiet kārdināšanas, tad nesaņemsiet dievišķo palīdzību, kas jūs pasargātu no krišanas. Trīs cienījamie vīri izturēja kvēlojošā ceplī, jo Jēzus gāja tiem līdz degošajās liesmās, ja viņi paši no sevis ietu ugunī, tad viņi būtu tikuši iznīcināti. Tā notiks ar jums. Bet ja jūs ar nodomu nedosities kārdināšanās, tad, kārdināšanās uznākot, Dievs jūs atbalstīs.

DIEVA DARBS ŅUJORKĀ

Atrodoties Vermontā, 1871. gada 10. decembrī man [48] rādīja dažas lietas attiecībā uz Ņujorku. Darbs šajā štatā likās esam nožēlojamā stāvoklī. Tur atradās tikai nedaudz strādnieku, un viņi nebija tik iespaidīgi, kā viņu ticības apliecība par šī laika svētajām patiesībām prasīja. Statā ir tādi, kas kalpo ar Vārdu un priekšrakstiem, bet kas darbam nav pilnīgi nodevušies. Lai gan viņi tic patiesības teorijai un ir sludinājuši jau gadiem ilgi, tie tomēr nebūs pietiekami spējīgi, līdz viņi nesāks strādāt pēc cita plāna. Viņi daudz laika ir pavadījuši draudzēs, nespēdami dot tām nekāda labuma. Viņi paši nav svētījušie Dievam. Viņiem vajadzīga izturība, lai ciestu Kristus dēļ, vajadzīgs "dzert no tā paša kausa", "būt kristītiem ar to pašu kristību", pirms viņi var palīdzēt citiem. Ir vajadzīgi nesavtīgi, svētījušie strādnieki, lai paceltu darbu Ņujorkā līdz Bībeles standartam. Ceļojdami pa draudzēm, šie vīri nav stāvējuši sava pienākuma augstumos. Ja Dievs viņus ir aicinājis Savā darbā, tad tas ir grēcinieku glābšanas dēļ. Viņiem sevi vajadzētu pārbaudīt, ejot jaunos laukos, lai zinātu, vai dievs viņiem ir uzticējies dvēseļu glābšanas darbu. Ja brāļi Teilors, Saunders, Kotrolls, Viatnejs un brālis un māsa Lindseji būtu strādājuši jaunos laukos, tad viņi būtu aizgājuši tālāk uz priekšu, nekā tie ir pašlaik. Saskaņoties ar pretimrunātāju iebildumiem tos būtu dzinuši pie viņu Bībelēm, lai atrastu pierādījumus, kas atbalstītu viņu nostāju, un šāda veidā pieaugtu viņu Rakstu zināšanas, un tie apzinātos savas Dievā esošās spējas pārvarēt katra veida pretestību. Kas ir apmierināti ar to, ka apskata atkal un atkal vienus un tos pašus tematus draudzēs, tiem pietrūks vajadzīgs piedzīvojumu. Viņi būs vāji, nespējīgi, lai kaut ko gribētu, darītu un ciestu patiesības dēļ. Viņi būs nesekmīgi strādnieki.

Tie, kam dieva lieta ir sirdī un kas izjūt mīlestību uz dārgajām dvēselēm, kuru dēļ Kristus mira [49], nemeklēs savas ērtības vai prieku. Viņi strādās tā, kā Kristus strādāja. Viņi ies un ies, lai meklētu un glābtu tos, kas bija pazuduši. Viņš sacīja: "Es neesmu nācis, lai taisnos aicinātu atgriezties, bet grēciniekus."

Ja sludinātāji Ņujorkā vēlas palīdzēt draudzei, tad nav labāka ceļa, kā iziet jaunos laukos, lai tur strādātu, lai vestu dvēseles patiesībā. Kad draudzes redzēs, ka sludinātāju sirdīs deg vēlēšanās strādāt, ka viņi dziļi jūt patiesības spēku un cenšas vadīt citus pie tās atziņas, tad tas iedvesīs viņos jaunu dzīvību un enerģiju, viņu sirdīs būs aizkustinātas darīt visu iespējamo darba atbalstīšanai. Nav otras tādas ļauzu šķiras pasaulē, kas labprātīgi upurētu savus līdzekļus darba veicināšanai, kā Septītās dienas adventisti. Ja sludinātāji pilnīgi neatņems viņiem drosmi ar savu kūtumu un nespējīgu un garīguma trūkumu, tad viņi atbildēs uz katru lūgumu, kas izsacīts viņu saprātam un sirdsapziņai saprotamā veidā. Bet viņi grib redzēt augļus. Un ir pareizi, ja brāļi Ņujorkā prasa augļus no saviem sludinātājiem. Ko viņi ir padarījuši? Ko viņi pašlaik dara?

Sludinātājiem Ņujorkā vajadzētu būt tālāk gājušiem uz priekšu, nekā tas ir. Bet viņi nav stājušies tāda veida darbā, kas izraisītu nopietnu piepūli un stipru pretestību. Ja viņi būtu to darījuši, tad tie justos spiesti griezties pie savām Bībelēm un lūgšanām, lai spētu atbildēt saviem pretimrunātājiem, un lietojot viņu spējas un dāvanas dubultotos. Ņujorkā ir sludinātāji, kas gadiem ilgi sludinājuši, bet kuriem nevar uzticēt pasniegt kādu priekšnesuma sēriju. Viņi savā attīstībā gājuši uz leju. Viņi nav vingrinājuši savu prātu, mācoties Vārdu un sastopoties ar pretestību, lai gan tā būtu varējuši kļūt stipri Dievā. Ja viņi līdzīgi uzticīgiem Kristus krusta kareivjiem būtu gājuši uz priekšu "ārpus lēģera", palaujoties uz Dievu un uz savu enerģiju un neatbalstoties [50] tik smagi uz saviem brāļiem, tad viņi būtu ieguvuši piedzīvojumus un tagad būtu sagatavoti stāties darbā tur, kur viņu palīdzība visvairāk vajadzīga. Ja sludinātāji vispār Ņujorkā būtu atstājuši draudzes, lai tās strādātu pašas priekš sevis un nebūtu stāvējuši viņām ceļā, tad kā draudzes, tā arī sludinātāji tagad būtu tālāk savā garīgajā attīstībā un patiesības atziņā.

Daudzi mūsu brāji un māsas Ņujorkā ir atkrituši, no veselības reformas. Īstu veselības reformu izpildītāju štatā ir tikai neliels skaits. Brāji Ņujorkā ir saņēmuši gaismu un garīgu izpratni. Bet patiesība, kas skārusi viņu prātu, gaisma, kas atspīdējusi viņu dvēselēm un ko tomēr nevērtēja un nesargāja, liecinās pret viņiem Dieva dienā. Patiesība ir dota, lai glābtu tos, kas tai tic un paklausa. viņus tiesās ne tāpēc, ka tiem nebūtu bijusi gaisma, bet gan tādēļ, ka gaisma viņiem bija, bet viņi tajā nestaigāja.

Dievs cilvēkus pārpilnība ir apgādājis ar līdzekļiem dabiskās ēstgribas apmierināšanai. Ar zemes augļiem Viņš cilvēkam pasniedzis bagātīgu barības dažādību, kas patikama garšai un barojoša visam organismam. Par tiem mūsu devīgais Debesu Tēvs saka, ka mēs tos brīvi varam ēst. Mēs varam baudīt augļus, dārzeņus un labību, nepārkāpjot organisma uzturēšanas likumus. Šie produkti visvienkāršākā un dabīgākā veidā sagatavoti, pabaros ķermeni un saglabās mūsu dabīgos spēkus, nelietojot gaļas ēdienus.

Dievs cilvēku radījis mazliet zemāku nekā eņģeļus un apdāvinājis ar tādām īpašībām, kas, pareizi izlietotas, darītu viņu par svētību pasaulei un liktu viņam atstarot Devēja godību. Bet, lai gan radīts pēc Dieva līdzības, cilvēks ar nesātību ir pārkāpis pamatnoteikumus un Dieva likumus savā miesā. Ikkatra nesātība paralizē uztveres orgānus un tā novājina smadzeņu nervu spēku, ka mūžīgās lietas vairs necieni, bet nostādi vienā līmenī ar parastajām. Gara augstākie spēki, kas paredzēti cēlākiem nolūkiem, tā nonāk zemisku kaislību verdzībā. Ja mūsu fiziskās dabas ieradumi nav pareizi, tad arī mūsu garīgie un morālie spēki nevar būt stipri, starp morālo un fizisko pastāv liela sakarība. Apustulis [51] Pēteris to izprata un brīdinādams sacīja brāļiem: "Sirsnīgi mīļotie, es jūs lūdzu kā svešiniekus un svētceļniekus, atturieties no miesas kārībām, kas pret dvēseli karo" (pēc angļu tulk.).

Pavisam maz morāla spēka ir starp tiem, kas sevi apliecina par kristiešiem. Cilvēki nodevušies nepareiziem ieradumiem un nav ievērojuši fiziskos un morālos likumus, līdz vispārējais tikumības un dievbijības līmenis ir kļuvis ārkārtīgi zems. Ieradumi, kas pazemina fiziskās veselības līmeni, novājina arī garīgos un morālos spēkus. Iecietība pret nedabīgu apetīti un kaislībām atstāj pārvaldošu iespaidu uz galvas smadzeņu nervu šūniņām. Dzīvnieciskās tieksmes kļūst stiprākas, bet morālie spēki samazinās. Nesātīgam cilvēkam ir neiespējami būt kristietim, jo viņa augstākie spēki nodoti kaislību verdzībā.

Tie, kas ir saņēmuši gaismu par vienkāršību ēšanā un apģērbā, paklausot fiziskiem un morāliem likumiem, un kas nogriežas no šīs gaismas, kura norāda viņu pienākumus, izvairīsies no pienākumiem arī citās lietās. Ja viņi notrulina savu sirdsapziņu, novērsoties no krusta, kas tiem ir jāuzņem, lai būtu saskaņā ar dabas likumiem, tad, lai izvairītos no pārmetumiem, viņi pārkāps arī desmit baušļus. Daži noteikti nevēlas panest krustu un nicināt kaunu. Daži izsmiekla dēļ atkāpsies no pamatlikumiem. Piemērošanās pasaulei ir atradusi vietu starp Dieva ļaudīm, kas sevi apliecina ar svētceļniekiem un svešiniekiem, kuri gaida un ir nomodā uz Kunga atnākšanu. Starp tiem, kas atklāti atzīst, ka tur Sabatu Ņujorkā ir daudz tādu, kuru saites ar pasaules modi un kārībām ir stiprākas nekā ilgas pēc veselas miesas, skaidra prāta un svētītas sirds.

Dievs dažādi pārbauda atsevišķas personas Ņujorkā. Viņš ir pieļāvis, ka dažiem ir samērā liela turība, lai atklātos, kas ir viņu sirdis. Lepnums un pasaules mīlestība tos ir šķīrusi no Dieva. Patiesības pamatlikumi īstenībā ir upurēti, lai gan viņi apliecina, ka mīl patiesību. [52] Kristīgajiem jāatmostas un jādarbojas. Viņu iespaids runā un veido citu domas un ieradumus. Viņiem būs jānes smaga atbildība par savu iespaidu, kas izšķir dvēseli likteni.

Kungs ar cieši skarošām un asām patiesībām priekš šīm pēdējām dienām atdala no pasaules ļaudis un šķīsta tos priekš Sevis. Lepnums un neveselīga dzišanās pēc modes, mīlestība uz ārišķībām un vēlēšanās pēc piekrišanas, - viss ir jāatstāj līdz ar pasauli, ja mēs gribam būt atjaunoti atziņā pēc

mūsu Radītāja līdzības. "Jo Dieva žēlastība, kas nesusi pestīšanu, ir parādījusies visiem cilvēkiem, pamācīdama mūs, lai mēs bezdievību un pasaulīgas kārības aizliegdami dzīvotu šķīsti, taisni un dievbijīgi šinī pasaulē, gaidīdami svētlaimīgo cerību un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus godības pilno parādīšanos, kas pats par mums ir nodevies, lai mūs atpirktu no visas netaisnības un šķīstītu sev īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem."

Draudzei vajadzīga sijašana. Ir nepieciešama pilnīga atgriešanās, pirms tie var būt darba spējīgi. Viņu vidū ir kopts savtīgums, lepnums, skaudība, naids, jaunas aizdomas, apmelošana, mēlnesība un tenkas, līdz Dieva Gars pavisam maz vairs spēj viņus ietekmēt. To lūgšanas, kas apliecina, ka pazīst Dievu un paliek savā tagadējā stāvoklī, Dievam ir pretīgas. Savu ticību viņi neparāda darbos un dažiem būtu bijis labāk, ja tie patiesību nekad neapliecinātu, nekā apkaunot savu apliecību, kā tas ir noticis. Lai gan viņi atklāti atzīst, ka ir Kristus kalpi, tie ir tomēr patiesības ienaidnieka kalpi, un viņu darbi nedod liecību par viņiem, ka tie nepazīst Dievu un ka viņu sirdis nepaklausa Kristus prātam. Reliģiju viņi padara par bērnu spēli, viņi rīkojas līdzīgi untumainiem bērniem.

Dieva bērni visā pasaulē ir viena liela brālīga saime. Mūsu Pestītājs skaidri ir norādījis garu un pamatnoteikumus, kam jāpārvalda to cilvēku darbība, kas ar savu izturēto svēto dzīvi izdala sevi no pasaules. Viņu sarunās un darbos par piemēru citiem jāatklājas savstarpējai mīlestībai un visaugstākai mīlestībai uz savu Debesu Tēvu. Daudzu Dieva bērnu pašreizējais stāvoklis ir līdzīgs ģimenei ar nepaklausīgiem un ķildīgiem bērniem. [53]

Pat sludinātājiem Ņujorkā draud briesmas piederēt tās šķiras ļaudīm, kas vienmēr mācās un nekad nav spējīgi nākt pie patiesības atzīšanas. Viņi neizdzīvo to, ko viņi mācās. Viņi ir klausītāji, bet ne darba darītāji. Siem sludinātājiem ir vajadzīgi piedzīvojumi patiesībā, kas tiem dotu iespēju aptvert darba augsto raksturu.

Mēs dzīvojam šīs zemes vissvinīgākajā un vissvarīgākajā laikmetā. Mēs atrodamies pēdējo dienu briesmu vidū. Mūs sagaida svarīgi un briesmīgi notikumi. Cik nepieciešami ir, lai visi, kas bīstas Dievu un mīl Viņa likumus, pazemotu sevi Viņa priekšā un skumtu un raudātu atzīstot grēkus, kas atšķīruši Dievu no Viņa ļaudīm. Vislielāko trauksmi jāizsauc apstāklim, ka mēs neizjūtam, vai neizprotam savu stāvokli, cik tas ir zems, un ka mēs esam ar mieru palikt tādi, kādi esam. Mums vajadzētu steigties pie Dieva Vārda un lūgšanām, katram atsevišķi visā nopietnībā meklējot Kungu, lai Viņu atrastu. To mums vajadzētu padarīt par mūsu dzīves pirmo uzdevumu.

Draudzes locekļi ir atbildīgi par tām dāvanām un spējām, kas viņiem uzticētas, un kristīgajiem ir neiespējami izpildīt savus pienākumus, ja viņi neieņem to augsto stāvokli, kas ir saskaņā ar viņu apliecināto Svēto patiesību. Gaisma, kas spīd uz mūsu tekas, dara mūs atbildīgus par to, lai šī gaisma spīdētu tālāk uz citiem tādā veidā, kas tos spiestu pagodināt Dievu.

RADNIECĪBA DRAUDZĒ

Draudzes uz priekšu iešana garīgās lietās nav proporcionāla gaismai, kas ir spīdējusi uz viņu ceļa. Dievs ikkatram ir uzticējis spējas, kas jāattīsta, nododot tās mijējiem, lai Kungam atnākot, Viņš var saņemt Savu īpašumu ar augļiem. Draudze lielā mērā sastāv no vērtīga materiāla, bet tās locekļi neaizsniiedz to augsto stāvokli, kuru iegūt ir viņu priekštiesība. [54]

Draudzē visvairāk darbojas trīs ģimenes, kas savstarpēji saistītas ar precībām. Tomēr draudzē ir vairāk talantu un vairāk materiāla labu strādnieku izveidošanai, nekā iespējams izlietot šai vietai par labu. Visa draudze garīgi nepieaug. Viņu stāvoklis neprasa attīstīt spēkus, izlietojot Dieva dāvētos talantus. Nepietiek telpas, lai visi varētu strādāt. Viens otram stājas ceļā. Trūkst garīgā stipruma. Ja šī draudze nebūtu tik daudz ģimeņu draudze, tad ikkatrs izjustu savu personīgo atbildību.

Ja dažu tās locekļu talantus un iespaidus izlietotu citās draudzēs, izvietojot viņus tur, kur viņu palīdzība tiešām ir vajadzīga, tad viņi iegūtu ļoti augsti vērtējamu piedzīvojumus garīgās lietās un nesot Dieva darbā atbildības nastas, kļūtu par svētību citiem. Nodarbināti, palīdzot citiem, tie sekotu Kristus piemēram. Viņš nenāca, lai Tam kalpotu, bet lai Viņš kalpotu citiem. Viņš neizpatika pats sev. Viņš nerūpējās par savu cieņu, bet uzņēmās kalpa lomu un savu dzīvi pavadīja darot labu. Viņš savas dienas virs zemes varēja pavadīt ērtībās un pārpilnībā un spēja sev piešķirt šīs zemes priekus. Bet Viņš nedzīvoja, lai priecātos, bet dzīvoja, lai darītu labu un glābtu citus no ciešanām, un mums jāseko Viņa piemēram.

Svētījušies Dievam, brālis I un J. varētu nest lielākas atbildības, nekā to ir darījuši. Viņi domāja, ka tie ir gatavi atsaukties uz ikkatru iespējamo lūgumu pēc līdzekļiem un ka tā ir viņu galvenā nasta, kas tiem jānes Dieva darbā. Tomēr Dievs no viņiem prasa vairāk nekā tikai to. Ja viņi savu prātu būtu

vingrinājuši nopietnākās Dieva Vārda studijās, lai kļūtu par strādniekiem Viņa darbā un būtu strādājuši pie grēcinieku glābšanas tikpat nopietni kā laicīgu lietu iegūšanā, tad viņi būtu attīstījuši spēku un gudrību, lai piedalītos Dieva darbā, kur strādnieki ir ļoti vajadzīgi. Paliekot ģimenes vienībā, šo brāļu gara spēku augšana ir aizkavējusies. Tā nav vislabākā gudrība, ja vienas, divu vai triju ģimeņu bērni, [55] kas savienojusies laulības saitēm, apmetas daudzu jūdžu atstatumā viens no otra. Savstarpējais iespaids nav labs. Viena intereses kļūst visu intereses. Sarežģījumi un bēdas, kas lielākā vai mazākā mērā jāpiedzīvo ikkatrai ģimenei, un ko, cik vien iespējams, vajadzētu ierobežot ģimenes lokā, izplatās šai ģimeņu apvienībā un atstāj savu iespaidu uz reliģiskām sapulcēm. Ir lietas, ko nevajadzētu zināt trešajai personai, lai arī cik draudzīga un tuva tā nebūtu. Tās vajadzētu paturēt pie sevis atsevišķām personām un ģimenēm. Bet vairāku ģimeņu ciešai radniecībai, ja tām ir pastāvīga savstarpēja satiksme, ir tieksmes noārdīt augsto cieņu, ko vajadzētu saglabāt katrā ģimenē. Izpildot smalkjūtīgo norāšanas un pamācīšanas pienākumu, draud briesmas ievainot jūtas, ja vien to nedarīs ar vislielāko maigumu un rūpību. Vislabākajiem raksturiem ir iespējams maldīties un kļūdīties un jāpiegriež sevišķa vērība, lai nepārvērtētu mazas lietas.

Šāda ģimeņu un draudzes radniecība, kāda pastāv, ir ļoti patīkama dabīgām jūtām, bet ņemot vērā visas lietas, tas nav vislabākais ceļš, līdzsvarota kristīga rakstura attīstībai. Cieša radniecība un ģimeņu savstarpējie sakari, iesaistīti draudzes ietvaros, kalpo iespaida samazināšanai. Tā nepasargā godu, augsto cieņu, uzticību un mīlestību, kas viss vajadzīgs draudzes uzplaukumam. Visas ģimenes būtu bijušas daudz laimīgākas, ja dzīvotu šķirti un apmeklētu viens otru atsevišķos gadījumos, tad viņu savstarpējais iespaids būtu bijis desmitkārt lielāks.

Vienoti, kā šīs ģimenes ar precībām un uzturoties viens otra sabiedrībā, kā viņi to dara, ikkatrs ir sevišķi nomodā par otra kļūdām un maldiem un jūt pienākumu tās izlabot, un tāpēc, ka radnieki ir tiešām ikvienam dārgi, viņi skumst par mazām lietām, ko tie neievērotu, ja nebūtu tik cieši saistīti. Dažos pamostas jūtas, ka citi pret viņiem nav izturējušies taisnīgi un viņi nav baudījuši pelnīto cieņu un šī cieņa izsauc asas garīgas ciešanas. [56] Mostas niecīga neuzticība un kurn, ja cēlums kļūst par kalnu. Šie mazie pārpratumi un niecīgās nesaskaņas izraisa lielākas gara ciešanas nekā nopietnas bēdas, kas nāk no citiem avotiem.

Šīs lietas patiesi apzinīgiem un cēliem vīriem un sievietēm samazina izturību un pacietību un viņi neattīsta tādu raksturu, kādu varētu attīstīt, ja dzīvotu atsevišķi. Viņu prāta spēju un garīgā pieaugšana iztraucēta un draud briesmas, ka viņi zaudēs savu derīgumu. Viņu darbs un intereses visvairāk aprobežojas ar viņiem pašiem. Viņu iespaids sašaurinājās, kad tam vajadzēja iet plašumā un kļūt vispārīgam, lai nonākdami dažādos apstākļos viņi spētu Dieva dotos spēkus izlietot tādā veidā, kas visvairāk palīdzētu vairot Viņa godu. Visas gara spējas ir iespējams augsti attīstīt. Dvēseles spēku nepieciešams pamodināt un iesaistīt darbā Dievam par godu.

DIEVA STRĀDNIEKI

Dievs aicina misionārus. Draudzē ir spējīgi vīri, kuri pieaugs savās prāta spējās un stiprumā, izlietojot savus talantus Dieva darbā un Viņa lietā. Ja šie brāļi pieradinātos par galveno uzskatīt Dieva lietu, ja viņi patiesības dēļ upurētu savus priekus un tieksmes, tad pār tiem dusēs Dieva svētības. Šiem brāļiem, kas mīl patiesību un kas gadiem ilgi ir priedzējušies par pieaugošu gaismu Rakstos, vajadzētu ļaut savai gaismai spīdēt uz tiem, kas atrodas tumsībā. Dievs būs viņiem par gudrību un spēku un tiks pagodināts, darbojoties ar un caur tiem, kuri pilnīgi sekos Viņam. "Kas man kalpos, to mans Tēvs godās". Dieva gudrību un spēku saņem tie, kas labprātīgi kalpo un ir uzticīgi. [57]

Brāļi labprāt devuši no šaviem līdzekļiem dažādiem pasākumiem, bet viņi ir atturējušies nodot paši sevi. Viņi nav teikuši: "Se es esmu, Kungs, sūti mani." Ne cilvēcīgā darba rīka spēks, bet gan Viņa spēks un gudrība, kas tos izlieto un strādā ar tiem, piešķir cilvēkiem šekmes tā darba veikšanai, ko nepieciešams padarīt. Ziedojošiem savus līdzekļus Debess un Zemes īpašniekam un nenododot pašiem sevi, mēs nevaram gaidīt Viņa piekrišanu, ne arī nodrošināt sev Viņa svētības. Brāļu un māsu sirdīm jābūt pārliecinātām, ka uz Dieva altāra ir jānoliek viss, ieskaitot arī pašiem sevi.

Batl-Krīkā ir vajadzīgi cilvēki, kas var un kas grib uzņemties nest nastas un atbildības. Atkal un atkal ir izskanējis aicinājums, bet atsaukšanās uz to ir tik tikko jūtama. Daži atsauktos, ja tas sekmētu viņu pasaulīgās intereses. Bet tā kā nākot uz Batl-Krīku nav nekādu izredžu, ka viņu naudas līdzekļi pavairošies, tad viņi nespēj to saskatīt par savu pienākumu. "Paklausība ir labāka nekā upuris." Un bez paklausības un nesavtīgas mīlestības visbagātākais upuris ir pārāk niecīgs, lai to pasniegtu visu lietu īpašniekam.

Dievs aicina brāļus un māšas celties un nākt palīgā Kungam, palīdzēt Kungam pret vareno. Dieva dāvināto spēju neizlietošana ir iemesls, kāpēc tik maz spēka ir starp tiem, kas apliecina patiesību. Ļoti

daudzi savus podus ir ietinuši autos un paslēpuši zemē. Spējas pieaug tikai tad, ja tās izlieto. Dievs pārbaudīs savus ļaudis.

Brālis un māsa I ir bijuši uzticīgi nastu nesēji Dieva darbā un tagad viņu bērniem nevajadzētu atpalikt,. Pieļaujot nastām tik smagi gulties uz tiem. Ir pienācis laiks, kad vajadzētu izlietot bērnu spēkus, kas nav tā noguruši, un sevišķi Kunga vīna kalnā likt vairāk viņiem strādāt.

Daži no brāļiem un māsām Ņujorkā ļoti pūlas iedrošināt brāli un māsu K., sevišķi māsu K. strādāt draudžu vidū. Bet tā nav īstā vieta, lai viņi sevi pārbaudītu. [58] Ja Dievs tiešām viņiem ir uzlicis darba nastas, tad tas nav darbs draudžu labā, jo tas vispārīgi savā attīstībā ir viņiem priekšā. Brāļa un māsu K. priekšā atrodas pasaule – jaunuma pārņemtā pasaule. Viņu darba lauks ir plašs. Viņiem ir pietiekoši vietu, lai izmēģinātu savas dāvanas un pārbaudītu savu aicinājumu, bez kā tiem vajadzētu iejaukties citu cilvēku darbā un celt uz pamata, ko tie nav likuši. Brālis un māsa K. ir bijuši ļoti kūtri iegūt piedzīvojumus pašizliedzībā. Viņi ir bijuši kūtri pieņemt veselības reformu visos tās nozarījumos. Draudzes ir viņiem priekšā ēstgribas aizliegšanā. Tāpēc viņi nevar palīdzēt draudzēm šinī virzienā, bet drīzāk gan tās kavēt.

Brālis K. nav bijis par svētību draudzei, bet gan kā smaga nasta. Viņš ir stāvējis tieši ceļā draudzes uz priekšu iešanai. Viņš nav bijis spējīgs palīdzēt, kad un kur palīdzība visvairāk vajadzīga. Viņš nav pareizi reprezentējis mūsu ticību; viņa sarunas un dzīve nav bijušas svētītas. Viņš ir palicis tālu atpakaļ un nav bijis gatavs vai arī nav vēlējies izprast Dieva aizgādības vadību. Viņš ir stāvējis grēcinieku ceļā, viņš nav izturējies tā, lai viņa iespaids runātu par labu mūsu ticībai neticīgo priekšā.

Viņa piemērs ir bijis par kavēkli draudzei un viņa neticīgajiem kaimiņiem. Ja brālis K. būtu pilnīgi svētījis Dievam, tad viņa darbs būtu bijis auglīgs un atnesis lielu labumu. Dieva ļaudis no vispār pieņemto reliģiju piekritējiem galvenokārt atšķir ne viņu ticības apliecība, bet gan viņu priekšzīmīgie raksturi un nesavtīgās mīlestības pamatvilcieni. Spēcīgais un šķīstījošais Dieva Gara iespaids uz sirdi, kas parādās vārdos un darbos, atdala tos no pasaules un iezīmē par Dieva īpašiem ļaudīm. Kristus sekotāju raksturs un rīcība līdzināsies viņu Meistaram. Viņš ir paraugs, svētais un pilnīgais piemērs, kas kristiešiem dots, lai To atdarinātu. Viņa patiesie sekotāji mīlēs savus brāļus un dzīvos saskaņā ar tiem. Viņi mīlēs savus kaimiņus, kā Kristus tiem ir rādījis priekšzīmi, un pienesīs katru upuri, ja ar to būtu iespējams pārliecināt grēciniekus atstāt savus grēkus un atgriezties pie patiesības. [59]

Patiesība, dziļi iesakņojusies ticīgo sirdīs, uzdīgs un nesīs augļus taisnībā. Viņu vārdi un darbi ir kanāli, pa kuriem patiesības skaidrie pamatlikumi un svētums atklājas pasaulei. Sevišķas svētības un priekštiesības bauda tie, kas mīl patiesību un staigā saskaņā ar saņemto gaismu. Ja viņi šai ziņā ir nevērīgi, tad viņu gaisma kļūst par tumsu. Kad Dieva ļaudis kļūst pašapmierināti, tad Kungs atstāj tos viņu pašu gudrībai. Zēlastība un patiesība ir apsolīta no sirds pazemīgajiem, paklausīgajiem un uzticīgajiem.

Brālis K. ir stāvējis ceļā saviem bērniem. Ja viņš būtu svētījis Dievam, atdodams savu sirdi darbam un izdzīvodams paša apliecināto patiesību, tad viņš izjustu cik svarīgi ir "pavēlēt savam namam pēc sevis" kā to darīja uzticīgais Abrahāms.

Saskaņas un mīlestības trūkums starp diviem brāļiem K. ir negods Dieva lietai. Abi ir vainīgi. Abiem ir jāstrādā, lai apspiestu sevi un izkoptu kristīgo laipnību. Šī nevienprātība apkauno Dievu un es nepārspīlēšu, ja nosaukšu to par naidu, kas pastāv starp šiem vīriem, diviem miesīgiem brāļiem. Brālis K. ir ļoti vainīgs. Viņš ir kopis jūtas, kas nav saskaņā ar Dieva prātu. Viņš pazīst sava brāļa B.K. īpatnības, ka viņš parasti ir neapmierināts un nelaimīgs. Bieži viņš nesaskata labo, kad tas atrodas tieši ceļā viņam. Viņš redz tikai jaunu un ļoti ātri kļūst mazdūšīgs. Sātans viņam kumja izcēlumu parāda kā kalnu. Visu apsverot, brālis B. K. daudzās lietās ir rīkojies mazāk nosodoši nekā viņa brālis, jo viņš mazāk ir kaitējis tagadējai patiesībai.

Šiem miesīgajiem brāļiem vajag pilnīgi salīdzināties vienam ar otru, pirms viņi var noņemt negodu no Dieva lietas, ko viņu nevienprātība ir radījusi. "Pie tam top zināmi Dieva bērni un velna bērni. Ikkatrs, kas taisnību nedara, tas nav no Dieva, un kas nemīl savu brāli". "Kas teicas esam gaismā un ienīst savu brāli, tas vēl ir tumsībā." Kas strādā priekš Dieva, tiem vajadzētu būt šķīstiem traukiem, svētītiem Meistara lietošanai. [60] Šķīstiet rokas jūs, kas Kunga rīkus nesat." Ja kas saka: es mīlu Dievu un ienīst savu brāli, tas ir melkulis, jo kas savu brāli nemīl, ko tas redz, kā tas Dievu var mīlēt, ko tas nav redzējis? Un šis bauslis mums ir no Viņa, ka tam, kas mīl Dievu, arī savu brāli būs mīlēt."

Kristus sūtņu priekšā ir svēts un atbildīgs darbs. Viņi ir vai nu dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi. Viņu iespaids izšķir dvēseļu likteni, par kurām Kristus ir miris. Brālim un māsai K. abiem trūkst pieredzes. Viņu dzīves nav bijušas svētas. Viņiem nav bijusi dziļa un pilnīga izpratne par

dievišķo gribu. Viņi pastāvīgi nav gājuši uz priekšu un uz augšu dievišķīgā dzīvē, lai viņu piedzīvojumi būtu vērtīgi draudzei. Viņu rīcība ne mazā mērā ir apgrūtinājuši draudzi.

Māsa K. pagājušai dzīvei nav bijusi tāda slava, ka viņas piedzīvojumi varētu būt par svētību citiem. Viņa nav dzīvojusi saskaņā ar pienākuma apziņu. Viņas sirdsapziņa ir daudzkārt apgānīta. Viņa ir bijusi izpriecu meklētāja un savu dzīvi ir atdevusi niekiem, vieglprātībai un modei, neskatoties uz patiesības gaismu, kas apspīdējuši viņas teku. Viņa zināja ceļu, bet nevērībā nestaigāja pa to. Kungs mācai devis brīdinošu un norājošu liecību. Viņa ticēja liecībai un atšķīrās no tās ļaužu šķiras, kas vairāk mīlēja izpriecas nekā Dievu. Redzot savu pagātnes dzīvi tik pilnu ar nolaidībām un netaisnību, viņa atdevās neticībai un smagai grūtsirdībai. Izmisums izpleta savus tumšos spārnus pār viņu. Apprecēšanās ar brāli K. zināmā mērā izmainīja lietu norisi, bet reizēm arī pēc tam viņa ir bijusi ļoti grūtsirdīga un izmisusi.

Māsa K. labi pazīst pravietojumus un viņa var tiem izsekot un ļoti viegli par tiem runāt. Daži brāļi un māsa ir centušies skubināt brāļi un māsu K. iziet pastāvīgā aktīvā darbā. Bet draud briesmas, ka viņu nostāja darbā var būt nepareiza. [61] Māsa K. ir saņēmusi labāku izglītību par daudziem, kas ir ap viņu. Strādādama atklātībā viņa vairāk ir paļāvusies uz savu spēku nekā uz Dieva Garu. Viņai ir bijis lepnas neatkarības gars un viņa ir domājusi, ka ir piemērota vairāk mācīšanai, nekā tam, lai taptu mācīta. Piedzīvojumu trūkumu dēļ garīgās lietās, viņa nav sagatavota strādāt starp draudzēm. Viņai trūkst asas uztveres un garīga stipruma, kas nepieciešams, lai tās uztaisītu. Ja viņa un viņas vīrs vispār stājas šinī darbā, tad tiem ir jāsāk ar laba iespaida izplatīšanu draudzē. Viņiem vajadzētu strādāt tur, kur viņu darbs visvairāk ir vajadzīgs. Jaunais laukos ir darāms darbs. Vajag brīdināt grēciniekus, kas nekad brīdinājuma vēsti nav dzirdējuši. Seit brālim un mācai K. ir plašs lauks, kur strādāt un pārbaudīt savu aicinājumu. Nevienam viņus nevajadzētu kavēt viņu pūlēs jaunajos laukos. Visās vietās ir atrodami grēcinieki, kuri jāglābj. Bet dažiem sludinātājiem ir tieksme staigāt pa vienām un tām pašām vietām starp draudzēm, lai gan viņu darbs tām nevar palīdzēt un laiks ir velti izšķiests.

Mēs vēlamies, lai Kunga kalpi būtu strādnieki. Dvēseļu brīdināšanas darbam nevajadzētu tikt ierobežotam, uzliekot to vienīgi sludinātājiem, bet brāļiem, kuru sirdis ir patiesība un kuru iespaids mājās ir bijis labs, vajadzētu just, ka uz tiem gulstas atbildība ziedot daļu no sava laika, lai ietu pie kaimiņiem un tuvākajās pilsētās par misionāriem priekš Dieva. Tiem līdzī vajadzētu ņemt mūsu rakstus, iesaistīties sarunās un Kristus Garā lūgt kopā ar tiem un par tiem, kurus viņi apmeklē. Šis darbs atmodinās pestīšanas un reformācijas garu.

Jau gadiem ilgi Kungs vērs savu ļaužu uzmanību uz veselības reformu. Tā ir liela sagatavošanās darba daļa uz Cilvēka Dēla atnākšanu. Jānis Kristītājs gāja Elijas garā un spēkā, lai sagatavotu Kungam ceļu un piegrieztu ļaudis patiesai gaismai. Viņš pārstāvēja tos, kas dzīvo šinīs pēdējās dienās, kam Dievs ir uzticējis svētās patiesības, lai tās atklātu ļaudīm un sagatavotu ceļu Kristus otrai atnākšanai. [62] Jānis bija reformētājs. Eņģelis Gabriēls tieši no debesīm pamācīja par veselības reformu Jāņa tēvu un māti. Viņš sacīja, ka tas nedrīkst dzert vīnu, ne arī stiprus dzērienus un ka tas no dzimšanas būs pildīts ar Svēto Garu.

Jānis atšķīrās no draugiem un no dzīves greznības. Viņa drēbju vienkāršība, no kamieļvilnas austeris, bija pastāvīgs pārmetums jūdu priesteru un visas tautas izšķērdībai un ārišķīgam greznumam. Viņa diēta tīri veģetāra, sastāvoša no baltām Amerikas (neistām) akācijām (locusts) un kameņu medus, bija pārmetums apetītes izludināšanai un nesātībai, kas visur valdīja. Praviētis Malahija ziņo: "Redzi, Es jums sūtu pravieti Eliju, pirms nāks Kunga lielā un bijājamā diena. Un viņš atgriezīs tēvu sirdis pie bērniem un bērnu sirdis pie tēviem." Seit pravietis apraksta darba raksturu. Kas sagatavo ceļu Kristus otrai atnākšanai, tie ir attēloti ar uzticīgo Eliju, kā Jānis nāca Elijas garā, lai sagatavotu ceļu Kristus pirmajai atnākšanai. Lielajai reformas lietai ir jāiztīrā un jāpamodina sabiedriskā doma. Ar vēsti jāsavieno atturība visās lietās, lai atgrieztu Dieva ļaudis no viņu elku dievības, nesātības un no izšķērdības apgērbā un citās lietās.

Pašaieliedzība, pazemība un atturība, ko prasa no taisnajiem, kurus Dievs sevišķā kārtā vada un svētī, ir jāatklāj ļaudīm pretstatā neprātīgajiem, veselību postošajiem ieradumiem pie tiem, kuri dzīvo šajā izvirtību laikmetā. Dievs ir rādījis, ka veselības reforma ir tikpat cieši savienota ar trešā eņģeļa vēsti kā roka ar ķermeni. Nekur citur nav atrodams tik daudz cēloņu fiziskai un morālai izvirtībai kā tieši šīs svarīgās lietas neievērošanā. Kas padodas apetītei un kaislībām un aizver savas acis pret gaismu, baidīdamies ieraudzīt savus grēkus, apmierinot tieksmes, no kurām tie nevēlas atteikties, ir vainīgi Dieva priekšā. Kas novēršas no gaismas vienā prasībā, taš nocietina savu sirdi, lai neievērotu gaismu arī citās lietās. [63] Kas pārkāpj morāles pienākumus ēšanas un gērbšanās jautājumos, tas sagatavo ceļu Dieva prasību pārkāpšanai attiecībā uz mūžības interesēm. Mūsu miesa nepieder mums pašiem. Dievs no mums prasa, lai mēs rūpētos par dzīvokli, kuru Viņš mums ir devis, lai savas

miesas mēs varētu nodot Viņam par dzīvu, svētu un patīkamu upuri. Mūsu miesa pieder Dievam, kas to ir darījis, un mūs saista pienākums kļūt saprātīgiem attiecībā uz vislabākajiem līdzekļiem, lai to pasargātu no novājināšanas un sabrukuma. Ja mēs novājinām savu miesu, apmierinot tieksmes, izdabājot apetītei un ģērbjoties pēc modes, kas kaitīga veselībai, vēlēdamies saskaņoties ar pasauli, tad mēs kļūstam par Dieva ienaidniekiem.

Brālis un māsa K. nav vērtējuši gaismu par veselības reformu. Viņi nav sapratuši, ka tai jābūt savienotai ar trešo vēsti. Aizgādība Dieva ļaudis ir vadījusi ārā no pasaules neprātīgajām ierašām, prom no padošanās apetītei un kaislībām, lai tie ieņemtu savu vietu uz pašizliedzības platformas un kļūtu atturīgi visās lietās. Ļaudis, kurus vada Dievs, būs sevišķi ļaudis. Viņi nelīdzināsies pasaulei. Sekodami Dieva vadībai, tie piepildīs Viņa nodomus un pakļaus savu gribu Viņa gribai. Kristus mājās viņu sirdīs. Dieva templis būs svēts. Jūsu miesa, saka apustulis, ir Svētā Gara mājoklis. Dievs neprasa, lai Viņa bērni aizliegtu sevi, kaitējot savam fiziskajam spēkam. Viņš prasa, lai tie, paklausot dabas likumiem, saglabātu savu fizisko veselību. Dabas dotais ceļš ir tas, uz kuru Viņš griež mūsu uzmanību, un tas ir pietiekoši plats ikvienam kristietim. Dievs ar izšķērdīgu roku mūs apgādājis ar dažādām bagātām balvām mūsu iztikai un priekam. Bet pavēlot, lai mēs izmērojam dabīgo apetīti, kas saglabās mūsu veselību un paildzinās dzīvi. Viņš ierobežo ēst kāri. Viņš saka; sargies, savaldies, aizliedzies nedabīgā ēst kārē. Ja mēs izveidojam nepareizu apetīti, tad mēs pārkāpjam savas būtnes likumus un uzņemamies atbildību par miesas nepareizo lietošanu un slimību izsaukšanu pār sevi.

Elijas gars un spēks pamodināja sirdis uz reformu un vadīja tās pie patiesas gudrības. Brālis un māsa K. nav pievērsušies veselības reformai, neskatoties uz pierādījuma daudzumu, kurus Dievs par šo lietu devis. Patiesā reliģijā galvenais ir pašizliedzība. Kas nav mācījušies aizliegt sevi, tiem trūkst dzīvas, praktiskas dievbijības. Mēs nevaram sagaidīt neko citu kā tikai to, ka reliģijas prasības aizskars mūsu dabīgās jūtas un pasaulīgās intereses. Šis darbs Kunga Vīna kalnā ir jāveic katram. Neviens no tā nav atbrīvots. Visi Dieva eņģeļi darbojās uz kāpšiem un atkal nokāpdami uz zemi ar žēlastības un brīdinājuma vēsti. Šie Debesu sūtņi aizkustina prātus un sirdis. Visur ir atrodami vīri un sievas, kuru sirdis ir jūtīgas uztvert patiesības iedvesmu. Ja tie, kas atzīst patiesību, strādātu tagad saskaņā ar Dieva Garu, tad mēs redzētu paveicam lielu darbu.

Ir atvērušies jauni lauki, kur visi var pārbaudīt savu aicinājumu, cenšoties izvest dvēseles no tumsas un maldiem, un nopamatot tās uz mūžīgās patiesības platformas. Ja brālis un māsa K. jūt, ka Dievs tos ir aicinājis stāties Viņa darbā, tad viņiem ir pietiekoši ko darīt, aicinot grēciniekus uz grēku nožēlu., bet lai Dievs strādātu viņos un caur viņiem, tad tiem vajadzīgs pilnīgi atgriezties. Darbs, kas šinīs pēdējās dienās sagatavo ļaudis uz Kunga atnākšanu, ir vissvētākais, vissvinīgākais darbs, un tas prasa sevi ziedojošus, nesavtīgus strādniekus. Kas ir pazemīgi un kam ir ticība, enerģija, neatlaidība un noteiktība, tie atradīs papildnam darba Kunga vīna kalnā. Ir jāveic atbildīgi pienākumi, kas prasa nopietnību un visus viņa spēkus. Dievs pieņem tikai labprātīgu kalpošanu. Ja patiesība, kuru mēs apliecinām, ir tik bezgalīgi svarīga, ka tā izšķir dvēseļu likteņus, cik rūpīgiem tad mums vajadzētu būt tās pasludināšanā.

“Taisno celiņš ir kā spoža gaisma, kas spīd arvien vairāk, līdz pilnīgai dienai. Brāli un māsa. K., ja jūs būtu staigājuši gaismā, kas apspīdēja jūsu taku, ja jūs būtu spiedušies tuvāk Dievam, stipri ticot patiesībai un būtu staigājuši pazemīgi Dieva priekšā, Viņa dotajā gaismā, tad tagad jums būtu nenovērtējami dārgi piedzīvojumi. Ja jūs būtu izlietojuši no Dieva jums aizdotās spējas, tad jūs apīdētu kā gaisma pasaulē. Bet gaisma kļūst par tumsu visiem tiem, kas negrib tajā staigāt. Ja vēlamies, lai Dievs mūs pieņemtu un svētītu tāpat kā mūsu tēvus, tad mums jābūt līdzīgiem uzticībā. Mums jādzīvo saskaņā ar saņemto gaismu līdzīgi senajiem uzticīgajiem praviešiem. Dievs prasa no mums atbilstoši mums dāvātai žēlastībai un Viņš nepieņem neko mazāku par savām prasībām. Visas Viņa taisnīgās prasības pilnīgi jāapmierina. Lai izpildītu savus pienākumus, mums pastāvīgi jāpaliek tai paaugstinātajā vietā, kuru mums ir sagatavojuši svētās patiesības prieksraksti un attīstība.

Brālis L. nesaprot Dieva patiesības svētījošo iespaidu uz sirdi. Viņš nav tik pacietīgs, kādam viņam vajadzētu būt. Viņš ir viegli uzbudināms, sevi uzceļ un daudz ko saka un dara bez pienācīgām pārdomām. Ne vienmēr viņš atstāj glābjošu iespaidu. Ja viņu piepildītu Kristus Gars, tad viņš varētu ar vienu roku turēties pie Visuvarenā un ar ticību un mīlestības roku aizsniegt nabaga grēciniekus. Br. L. ir vajadzīgs spēcīgais dievišķās mīlestības iespaids, jo tas atjaunotu un šķīstītu sirdi, svētītu dzīvi un paceltu un izdaiļotu visus cilvēkus. Tad viņā vārdos un darbos būtu Debesu smarža un mazāk parādītos viņa paša gars.

Ja mūžīgās dzīvības vārdi ir iesēti sirdī, tad tiks nesti augļi taisnībā un mierā. Tev, mans dārgais brāli, ir jāuzvar pašapmierinātības un sevis izcelšanas gars. Tev jāattīsta tāds gars, kas ir labprātīgs ļauties pamācīties un pieņemt padomus. Lai ar ko citi sacītu vai darītu, tev vajadzētu jautāt; kāda nozīme tam ir priekš manis? Kristus man ir pavēlējis sekot Viņam. Tev jāizkopj lēnprātīgs gars. Tev vajadzīgi

pie dzīvojam patiesā dievbijībā un kamēr tev to nav, nebūtu saprātīgi saistīties Dieva darbā. Tavam raksturam jāklūst maigākam un padevīgākam pastāvīgi paklausot Kristus prātam. Tev vienmēr vajadzētu saglabāt Jēzus sekotāju vienkāršo cieņu. Mūsu izturēšanās, mūsu vārdi un darbi sludina citiem. Mēs esam dzīvas vēstules, zināmas lasāmas visiem.

Tev vajadzētu sargāties sludināt patiesību strīdoties, vai arī lai gūtu virsroku, jo ja tu tā rīkosies, tad visdrošāk tu cieņu pagriezīsi pret sevi un rezultātā vairāk sekmēsi ienaidnieka lietu, nekā Dieva patiesību. Cieņā ielaidies tikai tad, ja to prasa tava pienākuma izjūta. Ja tu Dievu darīsi par savu stiprumu un apspiedīsi pats sevi un ļausi, lai patiesība izcīnā uzvaru, tad sātana viltības un ugunīgās bultas kritīs atpakaļ uz viņu pašu., bet tu tiksī stiprināts, pasargāts no maldiem un no ikkatra nepareiza ceļa. Tev vajadzētu mācīties būt uzmanīgam un nedrāzties savā spēkā uz priekšu. Darbs ir svarīgs un svēts, un tev vajadzīga liela gudrība. Tev vajadzētu apspriesties ar saviem brāļiem, kam ir pieredze darbā. Bet pāri par visu tev vajag iegūt pilnīgu izpratni par savu vājumu un draudošajām briesmām un stiprināt rakstura vājās vietas, lai nebūtu jāaiziet bojā ticības dzīvē.

Mēs dzīvojam pēdējo dienu briesmu vidū un ja būsīm pašapmierināti un neatkarīgi, tad sātans spēs mūs aizsniegt ar savām viltībām un mūs uzvarēs. Tev jāatmet iedomība [sevis vērtēšana] un pilnīgi jāapslēpjas Dievā, sagaidot spēku vienīgi no Viņa. Draudzēm tavs darbs nav vajadzīgs. Ja tu esi svētījies Dievam, tad tu vari strādāt jaunos laukos un Dievs strādās ar tevi. Šķīstu sirdi un skaidru dzīvi Dievs pieņems. Neko mazāku par to Viņš neņems vērā. Mums ir jācieš ar Kristu, ja gribam valdīt kopā ar Viņu.

Brālis M. būtu spējīgs paveikt daudz laba, ja viņš jau pirms gadiem būtu visu nodevis Kristum. Patiesība nav viņu svētījusi, viņa sirds nav bijusi taisna Dieva priekšā. [67] Viņš savas spējas ir apslēpis zemē. Ko tas, kas nepareizi izlietojis savas spējas, teiks, kad Kungs viņam prasīs norēķinu par Viņa nama pārvaldīšanu? Brālis M. nav godājis Dieva lietu. Ir bīstami apstrīdēt Dieva aizgādību un būt neapmierinātam gandrīz ar visām lietām, it kā apstākļi būtu sagatavoti ar sevišķu nolūku kārdināt un iznīcināt. Slīpēšanas un šķīstīšanas darbs, lai sagatavotu mūs derīgus Debesīm, ir liels darbs un maksās mums ciešanas un bēdas, ja mūsu griba nav pakļāvusies Kristus gribai. Mums ir jāiet caur cepli līdz uguns iznīcina sārņus un mēs esam šķīstīti un atstarojam dievišķo līdzību. Kas seko savām tieksmēm un ļaujas vadīties no ārējā izskata, tie nav labi tiesneši par to, ko dara Dievs. Viņi ir neapmierināti. Viņi saskata neveiksmi, kur tieši ir uzvara. Lielus zaudējumus, kur ir ieguvums; līdzīgi Jēkabam viņi ir gatavi izsaukties: "Visas šīs lietas ir pret mani," kad tieši šie apstākļi, par ko viņi sūdzas, visi kopā strādā viņu labā.

Bez krusta nav vainaga. Kā gan kāds var būt stiprs Kungā bez pārbaudījumiem? Lai iegūtu spēku, mums vajadzīgi vingrinājumi. Lai iegūtu stipru ticību, mums jānonāk apstākļos, kur vajag parādīt mūsu ticību. Apustulis Pāvils tieši pirms savas mocekļa nāves aicina Timoteju: "Cieti līdz to grūtumu pēc Dieva spēka." Tikai caur daudz bēdām mēs varam ieiet Dieva valstībā. Mūsu Pestītāju pārbaudīja ikkatrā iespējamā veidā, un tomēr Viņš pastāvīgi uzvarēja iekš Dieva. Mūsu priekštīcība ir būt stipriem Dieva spēkā visos apstākļos un līksmoties iekš Kristus krusta.

PIEDZĪVOJUMI, KAM NEVAR UZTICĒTIES

Dārgā māsa N., skatā, ko man rādīja 1871. gada 10. decembrī, es redzēju, ka dažas lietas ir ļoti kavējušas tavu izveseļošanu. Tavi īpatnējie rakstura vilcieni ir atturējuši tevi saņemt to labumu, ko tu varēji iegūt un tā uzlabot veselību, kuru ir bijis iespējams uzlabot. Tev ir īpatnējs ieradums [rutīna] nodomu izvešanā un tu neatļauj sevi no tā novērst. [68] Tev ir savi uzskati, pēc kuriem tu rīkojies, kaut arī bieži tie nesaskan ar medicīnas likumiem, bet tikai ar tavu spriedumu.

Tev ir stiprs raksturs un stingra griba un tu domā, ka savu gadījumu izproti labāk nekā citi to spēj, un tas ir tāpēc, ka tu seko savām izjūtām. Tu vadies no savām izjūtām un no saviem piedzīvojumiem. Tu, lai pilnīgi sevi nomierinātu, esi izmēģinājusi vienu un otru plānu un nolēmusi, ka tavs pašas spriedums tavā gadījumā ir vislabākais, lai tam paklausītu. Bet kāds tam pamatojums? Atbilde – tavas jūtas. Bet, mana māsa, kāda gan jūtām ir bijusi daļa ar reālo īstenību tavā lietā? Tikai pavisam maza. Jūtas ir slikts kritērijs, sevišķi, ja tās pārvalda stipra iztēle un stingra griba. Tev ir ļoti noteikts raksturs un savu rīcību tu izplāno jau iepriekš, bet neskaties uz savu lietu no pareizā redzes viedokļa. Tavs spriedums nav drošs, lai uz to paļautos tavā gadījumā.

Man rādīja, ka tu esi panākusi zināmu uzlabošanu, bet ne tik lielu, pastāvīgu un pilnīgu, kādu tu varēji sasniegt, ja nebūtu ņēmusi savu gadījumu pati savās rokās. Šī iemesla dēļ, un lai tu izjustu pienākumu ļauties vadīties no vairāk piedzīvojušu cilvēku uzskatiem, es vēlējos, lai tu nāktu uz Veselības Institūtu. Veselības Institūta ārsti izprot slimību, tās cēloņus un atbilstošo ārstēšanu labāk nekā tu vari, un ja tu labprātīgi pakļausi pašas izveidotos uzskatus un ievērosi viņu domas, tad ir

cerība uz izveseļošanu. Bet ja tu atteiksies to darīt, tad es neredzu nekādu cerību, ka tu varētu sasniegt to pašu, kas iespējams ar pareizu ārstēšanu.

Kā jau iepriekš teicu, tu, mana māsa, ļaujies uz piedzīvojumiem. Tavi piedzīvojumi nosaka tavu rīcību. Bet tas, ko daudzi sauc par pieredzi, patiesībā nav nekāda pieredze, tas ir vienkāršs ieradums, [69] vai pat tikai izdabāšana sev; akla un bieži neapzinīga sekošana iepriekš pieņemtiem stingriem un nelokāmiem lēmumiem, pat nepārdomājot un nejautājot par likumsakarībām attiecīgā mērķa sasniegšanā.

Patiesa pieredze ir dažādi rūpīgi un piesardzīgi mēģinājumi, kas izdarīti ar saprātu, brīvu no aizspriedumiem un ko nepārvalda jau iepriekš iesakņojusies uzskati un ieradumi. Slēdzienus tad raksturo uzmanīga rīcība un ļoti liela vēlēšanās mācīties, izlabot un reformēt katru ieradumu, kas nesaskan ar fiziskiem un morāliem likumiem. Doma, ka citi var runāt pretī tam, ko tu esi piedzīvojumos mācījusies, tev izliekas mulķīga un pat nežēlīga. Bet nepareizi saprastos piedzīvojumos ir pieņemti un stipri saglabāts vairāk maldu nekā jebkur citur, tāpēc ka tas, ko vispārīgi apzīmē par pieredzi, nemaz nav pieredze, jo to nekad godīgi nepārbauda ar patiesiem mēģinājumiem un pilnīgi neizpēta, atzīstot darbībā iesaistītos pamatlikumus.

Tavu pieredzi man rādīja kā tādu, uz kuru nevar ļauties, jo tā runā pretī dabas likumiem. Tā nav saskaņā ar nemainīgiem dabas pamatlikumiem. Mana dārgā māsa, māģticība, kas radusies no slimīgās iztēles, nostāda tevi pretrunā ar zinātņi un pamatnoteikumiem. Kam būtu jāpadodas? Tavi stiprie aizspriedumi un ļoti noteiktie uzskati par to, kādam rīcības veidam vislabāk vajadzētu paklausīt, jau ilgi ir atturējuši tevi no labā pieņemšanas. Es tavu stāvokli izpratu jau vairākus gadus iepriekš, bet jutos nespējīga šo jautājumu parādīt tik skaidri, lai tu to varētu saskatīt un izprast un praktiski izlietot tev doto gaismu.

Šodien ir daudz slimnieku (invalīdu), kas vienmēr tādi paliks, jo viņus nav iespējams pārliecināt, ka viņu pieredze nav tāda, kurai varētu uzticēties. Smadzenes ir galvenais ķermenī, visu nervu un garīgās darbības centrs. Nervi izejot no smadzenēm, pārvalda visu ķermenī. Ar smadzeņu nervu palīdzību garīgos iespaidus pārvada uz visiem miesas nerviem kā pa telegrāfa drātīm; tā tie pārvalda visu ķermeņa daļu dzīvībai svarīgo darbību. Visas kustības vada no smadzenēm saņemtie signāli.

Ja tavā prātā iespiedusies un nostiprinājusies pārliecība, ka pelde tev kaitēs, tad šie garīgie iespaidi tiek pazīnoti visiem ķermeņa nerviem. Nervi vada asins riņķošanu, [70] tāpēc asinis prāta iespaidā paliek asinsvados un peldes labais iespajds ir zudis. Tas viss notiek tā iemesla dēļ, ka prāts un griba aizkavē asiņu brīvo tecējumu un izplūšanu ādas virspusē, kas pamudinātu, veicinātu un pastiprinātu asinsriņķošanu. Piemēram, tu domā, ka no peldes tu saaukstēsies. Smadzenes sūta šo ziņu visiem ķermeņa nerviem un asinsvadi, kas paklausa tikai gribai, nevar izpildīt savu pienākumu un izraisa pēc peldes zināmu reakciju. Nav nekāda pamata ne zinātniski ņemot, ne arī no pareizas domāšanas viedokļa, lai pielaistu, ka gadījuma rakstura pelde, kas izdarīta vislielākā rūpībā, varētu sagādāt tev kaut ko citu, kā vien patiesu labumu. Sevišķi tas attiecas uz gadījumu, kad izdara tikai nedaudz vingrinājumu, kas nodarbina muskuļus un palīdz asinīm riņķot pa visu organismu. Pelde atbrīvo ādu no uzkrātajiem netīrumiem, kas nosēstas pastāvīgi, un arī samitrina ādu un dara to elastīgu, ar ko veicina un izlīdzina asins riņķošanu.

Veseliem cilvēkiem nevajadzētu nevērīgi izturēties pret peldēm. Viņiem vismaz divas reizes nedēļā vajadzētu iet vannā. Kas nav veseli, tiem asinis ir netīras un āda nav veselīgā stāvoklī. Daudzās poras jeb mazās mutītes, caur kurām miesa elpo, aizsprostojas un piepildās ar atkritumu vielām. Ir vajadzīgs rūpīgi un pamatīgi tīrīt ādu, lai poras varētu veikt savu darbu, atbrīvojot ķermenī no netīrumiem, tāpēc vājiem cilvēkiem saslimstot, noteikti ir nepieciešams vismaz divas reizes nedēļā iet vannā un baudīt šo labumu un svētības, bet bieži ir vajadzīgs pat vēl vairāk. Kā slimam tā veselam cilvēkam elpošana ir daudz brīvāka un vieglāka, ja pielieto peldes. Tā kļūst vingrāki muskuļi, vienlīdzīgi stiprinājas miesa un gars, prāts kļūst gaišāks un katra spēja dzīvāka. Pelde nomierina nervus. Tā veicina vispārīgu svīšanu, paātrina asins riņķošanu, pārvar traucējumus organisma darbā un labvēlīgi iedarbojas uz nierēm un urīna orgāniem. Vannas palīdz zarnām, kuņģim un aknām, dodot ikkatram no šiem orgāniem enerģiju un jaunu dzīvību. Tās arī veicina sagremošanu un nevis vājina, bet gan stiprina visu organismu. [71] Pareizi pieņemta vanna nevis palielina saaukstēšanās iespējamību, bet gan norūda pret aukstumu, jo uzlabojas asins riņķošana un atbrīvojas arī dzemdes orgāni, kuros lielākā vai mazākā mērā ir sastrēgums, asins izplūst virspusē un līdz ar to brīvāk un normālāk rit pa visiem asinsvadiem.

Piedzīvojumus sauc par vislabāko skolotāju. Patiesi piedzīvojumi tiešām ir pārāki par grāmatu zināšanām. Bet parašas un ieradumi saista vīrus un sievas kā ar tērauda važām un tos vispārīgi uzskata par piedzīvojumiem, atbilstoši šī nosaukuma parastajai izpratņei. Ļoti daudzi ir sagrozījuši

dārgo un vērtīgo pieredzes jēdzienu. Viņi ir pieķērušies saviem kaitīgajiem ieradumiem, kas noteikti vājina fiziskos prāta un morāles spēkus un ja jūs cenšaties tos pamācīt, tad savu rīcību viņi attaisno ar atsaukšanos uz piedzīvojumiem. Bet patiesi piedzīvojumi ir saskaņā ar dabas likumiem un zinātni.

Reliģiskajos jautājumos šai lietā mēs sastopamies ar vislielākajām grūtībām. Var pastāstīt vissaprotamākos faktus, prātam var atklāt visskaidrākās patiesības, ko atbalsta Dieva Vārds, tomēr ausis un sirdis paliek aizvērtas, to visu aptverošais pierādījums ir "mani piedzīvojumi". Dažs teiks, Kungs ir svētījis manu ticību un rīcību tā, ka nevar būt, ka es maldos. "Mani piedzīvojumi" ir tāda lieta, kam pieķeros un tāpēc, ka ir patīkami, tos nosaukt par piedzīvojumiem, atmet augšup ceļošās un svētākās Bībeles patiesības. Piekopj daudz pavisam mulķīgus ieradumus, aizbildinoties, ka tie ir piedzīvojumi. Daudzi neaizsniedz tādu fizisko, intelektuālo un morālo attīstību, ko iegūt ir viņu priekšrocība un pienākums, jo viņi apgalvo, ka viņu piedzīvojumi ir droši un uzticami, lai gan šie piedzīvojumi, ko nepareizi tā sauc, runā pretī visvienkāršākajām un izprotamākajām patiesībām. Vīri un sievas, kuru nepareizie ieradumi ir izpostījuši viņu raksturu un veselību, vēl reizēm ieteic savus piedzīvojumus citiem kā tādus, kam var droši sekot, lai gan tie ir taisni tie paši piedzīvojumi, kas nolaupīja viņiem dzīvības spēkus un veselību. [72] Var pienest daudz piemēru, lai parādītu kā vīri un sievas ir pievīlušies, paļaujoties uz saviem piedzīvojumiem.

Sākumā Kungs cilvēku radīja taisnu. Cilvēks tika radīts ar pilnīgi līdzsvarotu prātu un visu orgānu lielums un spēks bija pilnīgi attīstīts. Ādams bija pilnīgi cilvēka paraugs. Visas prāta spējas bija labi saskaņotas, ikkatrai no tām veicot savu atšķirīgu uzdevumu, bet katras spējas pilnīga un pareiza izlietošana bija atkarīga no citu pareizas nodarbības. Adamam un Ievai bija atļauts ēst no visiem kokiem dārzā, izņemot vienu. Kungs syētajam pārim sacīja, "kurā dienā jūs ēdisiet no laba un ļauna aģzišanas koka, jūs mirdami mirsiet." Cūska Ievu piekrāpa ticēt, ka Dievs nedaris tā, kā Viņš ir teicis. Cūska sacīja: "Jūs nemirsiet viss." Ieva ēda un iedomājās, ka viņa izjūt jaunas un augstākas dzīves iespaidu. Viņa aiznesa augli savam vīram un viņas "piedzīvojums" bija tas, kas ar visu nospiedošo spēku iedarbojās uz viņu. Cūska bija sacījusi, ka viņa nemirs un viņa nejuta nekādas ļaunas sekas no augļa ēšanas, neko tādu, ko varētu saprast par nāves pazīmēm, bet tieši tā kā cūska bija teikusi, viņa izjuta patīkamu iespaidu, ko iztēlojās par eņģeļiem līdzīgām sajūtām. Viņas piedzīvojums bija pretējs Jehovas teiktajai pavēlei un Ādams atļāva, ka sievas piedzīvojums to noved no ceļa. Tā tas arī vispārīgi notiek reliģiskajā pasaulē. Dieva skaidrās pavēles pārkāpj un tāpēc ka "spriedumu par ļauno darbu neizpilda tūlīt, cilvēku bērnu sirds ir droša darīt ļaunu".

Zinot Dieva visnoteiktākās pavēles, vīri un sievas tomēr seko savām tieksmēm un tad par visu notikušo uzdrīkstas lūgt Dievu, lai To pierunātu piekāpties un tiem atļaut iet pret Viņa skaidri izteikto gribu. Kungam šādi lūdzēji nepatīk. Sādām personām blakus nostājas sātans, līdzīgi kā viņš izturējās pret Ievu Ēdenē un tas iespaido, viņa gars darbojas un to viņi atstāsta kā visbrīnīšķīgāko piedzīvojumu, ko Kungs viņiem devis. [73] Patiess piedzīvojums būs pilnīgā saskaņā ar dabas un dievišķajiem likumiem. Nepareizi jeb viltus piedzīvojumi paši nostāsies pretī zinātnei un Jehovas pamatlikumiem. Reliģiskā pasaule ir pārklāta ar morāliskās tumsas liķautu. Māņticība un fanātisms apstulbo viņu spriedumu, ka tie neizprot pienākumu pret līdzcilvēkiem un pienākumu bez ierunām pakļauties Dieva prātam.

Bileāms jautāja Dievu, vai viņš drīkst nolādēt Izraēli, jo tādā gadījumā viņam bija apsolīts liels atalgojums. Dievs sacīja: "Tev nebūs iet", bet sūtni viņu spieda un lai pierunātu, piedāvāja vēl lielākas vērtības. Bileāmam bija atklāts Dieva prāts šajā lietā, bet viņš tā kāroja atlīdzību, ka uzdrošinājās jautāt Dievu vēl otru reizi. Kungs atļāva Bileāmam iet. Tas bija brīnīšķīgs piedzīvojums, bet kurš gan vēlētos vadīties no šāda piedzīvojuma? Ir atrodami tādi cilvēki, kas savu pienākumu skaidri izprot tikai tad, ja tas saskan ar viņu dabīgajām tieksmēm. Apstākļi un saprāts var tiem skaidri norādīt viņu pienākumu, bet ja tas ir pret viņu dabīgajām tieksmēm, tad šo pierādījumu bieži nobīda pie malas. Tad šie cilvēki iedrošinās iet pie Dieva, lai mācītos savus pienākumus. Bet Dievs neļausies jokoties. Viņš atļaus šādiem cilvēkiem izpildīt pašiem savas sirds vēlmes. Dz. 81. 12,13. "Bet mani ļaudis nekļausa manai balsij. Tad arī Es viņus nodevu viņu pašu sirds kārībām un viņi staigāja paši savā padomā." Kas vēlas iet pa viņu iztēlei patīkamu ceļu, tiem draud briesmas, ka viņus atstās un ļaus tiem sekot savām tieksmēm, bet viņi to uzskatīs par Dieva Gara vadību. Dažu cilvēku pienākumu pietiekoši skaidri norāda apstākļi un īstenība, bet viņu pašu tieksmēm atbilstošu draugu lūgumu ietekmē tie novirzās no pienākuma tekas un neievēro skaidros pierādījumus ar attiecīgo gadījumu, un tad ar neapstrīdamu pašpārlicību viņi gari un nopietni lūdz pēc gaismas. Attiecīgā lietā viņu izjūta ir nopietna un to viņi iztulko par Dieva Garu. Bet viņi maldās. Tāda rīcība apbēdina Dieva Garu. Viņiem bija gaisma un pašas lietas cēloņos viņiem vajadzēja izprast savu pienākumu, bet drīz patīkamie pamudinājumi nosver prātu nepareizā virzienā un ar šīm lietām viņi uzmācas Kungam un uzspiež savas domas, un Kungs atļauj tiem iet pašiem savu ceļu. [74] Viņiem ir tik stipras tieksmes iet pašiem pa savu ceļu, ka Kungs atļauj tiem to darīt un ciest sekas. Un viņi iedomājas, ka tiem ir brīnīšķīgs piedzīvojums.

Mana mīļā māsa, noteiktība ir stipra un pārvaldoša tava rakstura īpašība. Tu esi ieguvusi spēku celties un cīnīties ar šķēršļiem un izvest grūtus un sarežģītus pasākumus. Tu nemīli strīdu. Tu esi ļoti smalkjūtīga un izjūti dziļi. Tu esi stipri apzinīga un citu domām pakļaujies tikai tad, ja esi par tām iepriekš pārliecināta. Ja tu būtu fiziski pilnīgi vesela, tad varētu kļūt par ļoti derīgu sievieti. Tu slimo jau ilgi un tas ir ietekmējis tavu domu gājumu, tā kā tavas domas ir koncentrējušās ap sevi un šī iztēle savukārt iedarbojas uz ķermeni. Tavi ieradumi daudzējādā ziņā nav bijuši labi. Tavs uzturs nav bijis pareiza daudzuma un labuma. Tu esi ēdusi pārāk bagātīgi un sliktas kvalitātes barību, kas nevarēja dot labas asinis. Savu kuņģi tu esi pieradinājusi pie šāda veida diētas. Sādu rīcību tu esi atzinusi par vislabāko, jo tā esi izjutusi vismazākos traucējumus. Bet tas nav bijis pareizs piedzīvojums. Tavs kuņģis no šīs barības nav saņēmis vajadzīgo enerģiju. Uzņemts šķidrā veidā tavs uzturs nedos organismam veselīgu spēku un labsajūtu. Bet ja tu izmainīsi šo ieradumu un ēdīsi vairāk cietas barības un mazāk šķidruma, tad tavs kuņģis izjutīs traucējumus. Neskatoties uz to, tev šai lietā nevajadzētu padoties. Tev vajadzētu radināt kuņģi panest cietāku (sausāku) barību. Tu esi valkājusi daudz dažādu drēbju un tā rīkojoties novājinājusi ādu. Savam ķermenim tu neesi devusi iespēju elpot. Ādas vai mazās mutītes, caur kurām ķermenis elpo, ir aizsprostotas, un organismā ir sakrājušies netīrumi. Tavs ieradums jāt uz zirga svaigā gaisā un saulstaros ir bijis ļoti derīgs. [75] Tava uzturēšanās ārpus mājas ir tevi stiprinājusi un pateicoties tam, tu tagad vari priecāties par pašreizējo veselības stāvokli. Bet tu esi atstājusi novārtā citu vingrinājumu, kas ir vēl svarīgāks nekā pieminētais. Lai pārvarētu pat īsus attālumus, tu esi bijusi atkarīga no saviem ratiem. Tu uzskatīji, ka pat maza gabala noiešana kājām tev kaitēs un to darot tu jutīsies nogurusi. Bet šai ziņā tavs piedzīvojums ir tāls, uz kuru nevar pašauties.

To pašu spēku kustoties, ko tu izlieto iekāpjot un izkāpjot no ratiem un ejot augšup un lejup pa kāpnēm, var tikpat labi izlietot pastaigai un kārtējo, nepieciešamo dzīves pienākumu izpildīšanai. Tu esi bijusi ļoti bezpalīdzīga mājas pienākumos. Tu neesi jutusies spējīga rūpēties par sava vīra drēbēm un barību. Bet, mana māsa, šī nespēja vairāk pastāv tavās iedomās, nekā nepiemērotībā šo uzdevumu veikšanai. Tu domā, ka vienu un otru lietu darot, tu nogursi un pārmocīsi sevi, un tā notiek. Tomēr tev ir spēks, ko praktiski un saprātīgi izlietojot, tu padarītu daudz laba un kļūtu daudz, daudz derīgāka un laimīgāka. Tu tik ļoti baidies zaudēt spēku, ka neizlieto tos spēkus ar ko Kungs tevī svētījis. Daudzās lietās tu esi palīdzējusi savam vīram. Bet tanī pat laikā tu esi izsmēlusi viņa pacietību un spēkus. Kad viņš domāja, ka tu varētu mainīt dažus savus ieradumus un atveseļoties, tad tev likās, ka viņš nesaprot tavu stāvokli. Tavi draugi domāja, ka tu varētu būt derīgāka savā mājā un ne tik bezpalīdzīga. Tas tevi apbēdināja. Tu domāji, ka viņi tevī nesaprot. Daži neapdomīgi uzspieda tev savus uzskatus par tavu stāvokli, un tas tevi apbēdināja. Tu domāji, ka Dievs, atbildot uz lūgšanu, tev palīdzēs un šādā veidā tu daudzās reizes arī saņēmi palīdzību. Bet tu neieguvi tādus fiziskus spēkus, kādus iegūt tev bija priekštiesība, jo tu neizpildīji sava darba daļu. Tu nestrādāji pilnīgā saskaņā ar Dieva Garu. [76] Kungs tev ir devis darbu, ko Viņš nedomā darīt tavā vietā. Tev vajag atņemt savus principus un rīkoties saskaņā ar dabas likumiem, neņemot vērā izjūtas. Tev jāsāk dzīvot un strādāt Dieva dotajā gaismā. Tu nespēsi to visu izdarīt uzreiz, bet tu daudz vari panākt ejot pakāpeniski uz priekšu ticībā, ticot, ka Dievs būs tavš palīgs un ka Viņš tevī stiprinās. Tu vari vingrināties staigāšanā un to pienākumu izpildīšanā tavā ģimenē, kas prasa vieglu darbu un tev nav jābūt tik atkarīgai no citiem. Apziņa, ka tu spēji strādāt, pavairo spēkus. Ja tavas rokas būtu vairāk nodarbinātas un smadzenes mazāk domātu un plānotu par citiem, tad arī pieaugtu tavi fiziskie un garīgie spēki. Tavas smadzenes nav kūtras, bet šis darbs nav saskaņots ar citiem ķermeņa orgāniem. Vingrinājumi, kas noteikti ir tev par labu, jāsystematizē un jāpārnes uz novājinātiem orgāniem, lai tādā veidā tie kļūtu stiprāki. Kustību pielietošana (ārstnieciskā fizikultūra) ir ļoti laba tiem slimniekiem, kuri ir pārāk vāji, lai vingrotu. Tādēļ ir liela kļūda, ja visi slimnieki pašaujas uz to, un padara sevi atkarīgus no šī ārstēšanās veida, bet paši nevingrina savus muskuļus.

Tūkstošiem cilvēku ap mums ir slimi un mirst, kas varētu izveseļoties un dzīvot, ja viņi to gribētu, bet viņu iztēle tos saista. Viņi baidās, ka tiem kļūs sliktāk, ja tie strādās vai vingros, lai gan tieši šī izmaiņa ir vajadzīga, lai viņi izveseļotos. Bez tā viņi nekad nevar uzlaboties. Tiem ir jāvingrina gribas spēks, jāpaceļas pāri savām sāpēm un vājumam, jāiesaistās lietderīgā darbā un jāaizmirst, ka viņiem sāp mugura, sāni, plaušas un galva. Visa ķermeņa vai kādas tā daļas nevingrināšana izraisīs slimību. Kāda ķermeņa orgāna bezdarbībai sekos muskuļu lieluma un spēka samazināšanās, kas būs par iemeslu kūtrai asins ritēšanai pa asinsvadiem.

[77] Ja tavā mājas dzīvē ir veicami kādi pienākumi, tad tu nepielaid iespēju, ka pati tos varētu padarīt, bet gaidi uz citiem. Reizēm tev ir ļoti grūti saņemt vajadzīgo palīdzību. Tu bieži vien, plānodama un meklēdama, kas darbu padarītu tavā vietā, izšķied divreiz vairāk spēka, nekā būtu vajadzīgs darba padarīšanai. Ja tu tikai apņemtos šos mazos darbus un ģimenes pienākumus veikt pati, tad tos darīdama, tu tiktu svētīta un stiprināta un tavs iespaids Dieva darbā būtu daudz lielāks.

Dievs radīja Ādamu un Ievu. Paradīzē un ap viņiem bija viss, kas derīgs un patīkams. Dievs viņiem stādīja skaistu dārzu. Netrūka nekādas zāles, ne puķes, ne koku, kas varētu būt derīgs un rotājošs. Cilvēka Radītājs zināja, ka Viņa roku darbs nevar būt laimīgs bezdarbībā. Paradīze iepriecināja viņu dvēseles, bet ar to vien nepietika, viņiem bija vajadzīgs darbs, kas spiestu vingrināt ķermeņa brīnišķīgos orgānus. Kungs šos orgānus ir veidojis, lai tos nodarbinātu. Ja laime būtu pastāvējusi bezdarbībā, tad cilvēks savā svētajā bezvainīgajā stāvoklī būtu atstāts bez nodarbošanās. Bet Viņš, kurš veidoja cilvēku, zināja, kas tam visvairāk vajadzīgs, lai būtu laimīgs un Viņš neradīja to agrāk, pirms varēja dot tiem noteiktu darbu. Lai būtu laimīgs, cilvēkam vajag strādāt.

Dievs mums visiem ir devis kaut ko, kas mums jādara. Izpildot dažādos pienākumus, kas mums jāveic un kas atrodas mūsu ceļā, mūsu dzīve kļūst lietderīga un mēs tiekam svētīti. Caur vingrināšanu kļūst stiprināti ne tikai ķermeņa orgāni vien, bet tiem darbojoties, arī prāts iegūst stiprumu un zināšanas. Viena muskuļa vingrināšana, ja citus atstāj bezdarbībā, nedarīs šos bezdarbīgos muskuļus stiprākus, tāpat kā nepārtraukta kāda prāta (gara) orgāna vingrināšana neattīstīs un nespēcinās tos orgānus, kurus nenodarbina. Katrai spējai un katram muskulim ir savs noteikts uzdevums un visi ir jāvingrina, lai attīstītos pareizi un iegūtu veselīgu spraigumu. Dzīvā organismā katram orgānam un muskulim ir savs darbs. Katram mehānisma ritenītim ir jābūt dzīvam, rošīgam un darbīgam. Dabas smalkie un brīnišķīgie darbi jāuztur aktīvā kustībā, lai tie izpildītu paredzēto uzdevumu. [78] Katrai spējai ir savs iespaids uz citām un lai tās pareizi attīstītos, tad visas ir jāvingrina. Ja kādu no ķermeņa muskuļiem vingrina vairāk kā citus, tad tas kļūst pārāk liels un izpostīs visu organisma attīstības saskaņu un skaistumu. Bet vingrinājumu dažādība liks darboties visiem ķermeņa muskuļiem.

Kas ir vāji un kūtri, tiem nevajadzētu padoties savām bezdarbības tieksmēm, tādā veidā sev atraujot svaigu gaisu un saules gaismu, bet tiem vajadzētu censties strādāt ārpus mājas vai strādāt dārzā. Viņi ļoti nogurs, bet tas tiem nekaitēs. Tu, mana māsa, piedzīvosi nogurumu, tomēr tas tev nenāks par sliktu. Atpūta pēc tam būs saldāka. Bezdarbība novājina nenodarbinātos orgānus. Un ja tad šos orgānus lieto, tad jāpiedzīvo sāpes un nogurums, jo muskuļi ir kļuvuši vāji. Nav prātīgi pārtraukt šo muskuļu nodarbināšanu tikai tāpēc, ka tos vingrinot izjūt sāpes. Sāpes bieži rada dabas cenšanās dot dzīvību un spēku tām organisma daļām, kas bezdarbības dēļ ir kļuvušas pa daļai kā nedzīvas. Sādu ilgi nelietotu muskuļu kustība radīs sāpes, tāpēc ka daba viņus modina dzīvībai.

Staigāšana visos gadījumos, kad tā ir iespējama, ir labākās zāles saslimušajam ķermenim, tāpēc ka šai vingrinājumā darbojas visi ķermeņa orgāni. Daudzi, kas paļaujas uz ārstniecisko fizikultūru, vienkārši nodarbinot savus muskuļus, panāktu vēl lielāku labumu. Dažos gadījumos kustību trūkums izsauc iekšējo orgānu un muskuļu vājumu un saraukšanos, un šie orgāni, kas kļuvuši vāji nelietošanas dēļ, vingrinājumos kļūst stiprāki. Nav tāda vingrinājuma, kas varētu aizvietot staigāšanu. Tā stipri uzlabo asinsriņķošanu. Aktīva locekļu nodarbināšana dos tev, māsa N., vislielāko labumu.

Kamēr tu baidies uzticēties ārstu rokām un domā, ka pati labāk saproti savu stāvokli nekā viņi, tikmēr viņu ārstēšana tev nevar palīdzēt, bet vienīgi darīs ļaunu. Neiegūstot savu slimnieku uzticību, ārsti nekad nevar viņiem palīdzēt. Ja tu pati dod sev priekšrakstus un domā, ka labāk par ārstiem zini, kāda ārstēšana tev vajadzīga, tikmēr tu nevari gūt nekādu labumu. Tev vajag pakļaut savu gribu un uzskatus un neietekmēt pašai sevi, turoties pretī viņu spriedumam tavā gadījumā. Kaut Kungs tev palīdzētu, mana māsa, lai tev būtu ne tikai ticība, bet arī atbilstoši darbi.

APZINĪBA ATTIECĪBĀ UZ MĀJAS PIENĀKUMIEM

Mīļā māsa O! Es domāju, ka tu neesi laimīga. Meklējama priekš sevis kaut kādus lielus darbus, tu neievēro pašreizējos pienākumus, kas atrodas tieši tavā ceļā. Tu neesi laimīga, tāpēc ka tu skaties pāri dzīves mazajiem ikdienas pienākumiem, pēc kāda augstāka un lielāka darba. Tu esi nepacietīga, satraukta un neapmierināta. Tu vairāk mīli pavēlēt, nekā izpildīt. Tev labāk patīk stāstīt citiem, kas jādara, nekā pašai labprāt un priecīgi ķerties pie darba.

Tu būtu varējusi padarīt sava tēva māju daudz laimīgāku, ja mazāk būtu domājusi par sevi un vairāk par citu laimi. Veicot parastos dzīves ikdienas pienākumus, tu savā darbā neieliec sirdi. Tavs prāts sniedzas uz priekšu, tātūmā, pēc kāda patīkama, augstāka un godājama darba. Kādam ir jāpilda tieši šie uzdevumi, pie kuriem tu neatrodi prieku un kas tev ir pretīgi. Sie mazie, vienkāršie darbi, ja tos veiks labprātīgi un uzticīgi, attīstīs tev nepieciešamo mīlestību uz māsaimniecības pienākumiem. Sis ir piedzīvojums, ko iegūt tev ir ļoti svarīgi, bet tev tas nepatīk. Tu kurni par savu likteni, tā darīdama nelaimīgus tavā apkārtnē esošos un pati ciet lielu zaudējumu. Tevi nekad nevajadzētu aicināt darbā atklātības priekšā. Mums jādara visi nepieciešamie darbi, lai tā būtu trauku mazgāšana, galda klāšana, slimnieku kopšana, ēdienu gatavošana vai veļas mazgāšana, [80] jo visi tie ir

tikumiski [morāli] svarīgi, un kamēr tu nespēj priedīga un laimīga veikt šos pienākumus, tikmēr tu neesi derīga lielākiem un augstākiem pienākumiem. Mūsu priekšā esošie vienkāršie uzdevumi kādam ir jāuzņemas, un tiem, kas tos dara, vajadzētu just, ka viņi veic nepieciešamu un godājamu darbu, un ka pildot savu uzdevumu, cik vienkāršs tas arī nebūtu, viņi tomēr dara Dieva darbu tikpat droši kā Gabriēls, kad to sūtīja pie praviešiem. Katrs strādā savā kārtā un savā vietā. Sieviete savā mājā, pildīdama dzīves vienkāršos nepieciešamos pienākumus, var, un viņai vajag parādīt tikpat sirsnīgu uzticību, paklausību un mīlestību, kā eņģeļiem darbojoties savā sfērā. Saskaņošanās ar Dieva gribu dara godājamu katru darāmo darbu.

Tev ir vajadzīga mīlestība un pieķeršanās. Tavam raksturam jāpārveidojas. Visas raizes jāliek pie malas un to vietā tev jākopj maigums un mīlestība. Aizliedz sevi. Mēs neesam radīti par eņģeļiem, bet gan zemāki par tiem, tomēr mūsu darbs ir svarīgs. Mēs neatrodamiēs Debesīs, bet uz zemes. Kad mēs būsim debesīs, tad spēsim veikt cēlus un augšup ceļošus darbus. Šeit, šīnī pasaulē, mums jātiek pārbaudīties. Mums jābūt sagatavotiem cīņai un pienākumiem.

Jauniešu visaugstākais pienākums ir viņu pašu mājās, - ar mīlestību un patiesu līdzdalību darīt laimīgus tēvus un mātes, brāļus un māsas. Šeit, rūpēs un darbā citu labā viņi var parādīt aizliegšanos un sevis aizmiršanu. Šis darbs sievieti nekad nepazemos. Tas ir vissvētākais un augstākais pienākums, ko viņa var izpildīt. Kāds iespaids gan var būt mātai pār brāļiem! Ja viņa ir taisnīga un godīga, tad viņa izšķiroši var ietekmēt savu brāļu raksturus. Daudz mājas dzīvē var panākt viņas lūgšanas, maigums un mīlestība. Mana māsa, šīs cēlās īpašības nekad nevar ieteikt citiem, ja tās vispirms neatrodas tevī pašā. Apmierinātība, mīlestība, laipnība un rakstura gaišums aizsniegs katru sirdi un uz tevi atstaros atpakaļ to, ko tava sirds izplata pār citiem. Ja Kristus nevalda sirdī, tad tur būs neapmierinātība un morāls kroplums. [81] Savtīgums prasa no citiem to, ko mēs paši labprāt citiem negribam dot. Ja Kristus nav sirdī, tad raksturs būs nepatīkams.

Ne tikai lielie darbi un lielās cīņas pārbauda un šķīsta dvēseli un prasa drosmi. Arī ikdienas dzīvē ir savas grūtības, bēdas un neveiksmes. Vienkāršais darbs bieži vien ir tas, kas prasa pacietību un rakstura stingrību. Lai pārvarētu grūtības, būs vajadzīgs gribas spēks un nelokāms raksturs. Nodrošini sev Kunga klātbūtni, lai Viņš katrā vietā būtu tavs padomdevējs un iepriecinātājs. Tev ļoti vajadzīgs pazemīgs un mierīgs gars un bez tā tu nevari būt laimīga. Kaut Kungs tev palīdzētu, mana māsa, censties pēc pazemības un godīguma. Tev ir vajadzīgs Dieva Gars. Ja tu labprāt būtu kaut kas vai arī nekas, tad Dievs tev palīdzēs, tevi stiprinās un svētīs. Bet ja tu atstāsi novārtā mazos pienākumus, tad lielākus tev nekad neuzticēs.

LEPNUMS UN GODKĀRE

Mīļie bērni P. un Q.! Jūs pieviļat paši sevi. Jūs neesat kristieši. Būt patiesam kristietim, nozīmē būt Kristum līdzīgam. Sai ziņā jūs esat tālu no mērķa, bet es ceru, ka jūs sevi nekrāpsiet līdz būs par vēlu pārveidot savus raksturus priekš Debesīm.

Jūsu piemērs nav bijis labs. Jūs neesat paklausījuši Kristus vārdiem: "Ja kas grib Mani sekot, tas lai aizliedz pats sevi un lai ņem savu krustu uz sevis un ņeko Man." Šīs mācības jūs neesat mācījušies. Jūs neesat attīstījuši pašizliedzību. Jūs esat atstājuši novārtā dzīvības Vārdu studijas. Debesu Skolotājs sacīja: "Meklējiet Rakstos!" Viņš zināja, ka visiem nepieciešams to darīt, lai kļūtu par patiesiem Kristus sekotājiem. Jūs mīlat lasīt sacerētas grāmatas, bet Dieva Vārds jūs neinteresē. Jums savu lasīšanu vajadzētu ierobežot ar Dieva Vārdu un tām grāmatām, kas ir ar garīgu un derīgu saturu. [82] To darot, jūs aizslēgtu durvis kārdinājumiem un saņemtu svētības.

Ja jūs būtu izlietojuši to gaismu, kas dota Batl-Krīkā, tad tagad jūs būtu daudz tālāk uz priekšu dievišķajā dzīvē. Jūs abi esat tukši un lepni. Jūs neesat izjutuši, ka vajag dot norēķinu par nama turēšanu. Jūs esat atbildīgi Dievam par visām priekštiesībām un par visiem līdzekļiem, kas iet caur jūsu rokām. Jūs esat meklējuši savu prieku un sevi apmierinošas baudas, samaksājot ar sirdsapziņu un zaudējot Dieva labvēlību. Jūs neesat rīkojušies kā Kristus kalpi, kas atbildīgi Pestītāja priekšā, kas jūs ir atpircis ar savām dārgām asinīm. "Vai jūs nezināt, ka tā kalpi jūs esat, kam jūs padodat sevi par kalpiem, lai paklausītu, vai grēkam uz nāvi, vai paklausībai uz taisnību? Bet paldies Dievam, ka jūs, kas bijāt grēka kalpi, esat no sirds palikuši paklausīgi tai mācībai, kas jums tika pasniegta. Un atbrīvoti no grēka, jūs esat palikuši par kalpiem taisnībai."

Jūs sevi apliecinājāt par Kristus kalpiem. Vai jūs nododaties Viņam, lai ātri un labprāt paklausītu? Vai jūs esat nopietni jautājuši sev, kā vislabāk patīk Tam, kas jūs ir aicinājis būt par Kristus krusta kareivjiem? Vai jūs abi uzņematies krustu un vai lepojaties ar to? Atbildat uz šiem jautājumiem Dievam. Visi jūsu darbi lai arī cik apslēpti jums liktos, ir atklāti jūsu Debesu Tēvam. Nekas nav apslēpts, nekā nav aizklāts. Visi jūsu darbi un tos ierosinošie motīvi ir atklāti Viņa skatam. Viņš

pilnīgi pazīst visus jūsu vārdus un domas. Jūsu pienākums ir valdīt pār savām domām. Jums jācīnās ar tukšām un godkārigām iedomām. Jūs varbūt domājat, ka nav nekāds grēks atļaut savām domām bez ierobežojuma traukties tur, kur tās dabīgi gribētu skriet. Tomēr tā tas nav. Jūs Dieva priekšā esat atbildīgi par iecietību pret tukšām domām, jo godkāriga un tukša fantāzija noved pie grēka, pie to lietu piepildīšanās dzīvē, pie kurām ir kavējies prāts. Valdiet savas domas un tad daudz vieglāk būs valdīt pār savu darbību. Jūsu domām jāklūst svētām. Pāvils raksta korintiešiem: "Atmezdami iedomas un visu, kas augsti ceļas pret Dieva atzišanu un savaldām visas domas, lai tās Kristum paklausā." [83] Ieņemot tādu viedokli jums abiem būs labāk izprotams svētīšanās darbs. Jūsu domas tad būs skaidras, tīras un cēlas, jūsu rīcība skaidra un bezgrēcīga. Jūsu miesas tiks saglabātas svētumā un godā, lai jūs varētu pienest "dzīvu un Dievam patīkamu upuri, kas lai ir jūsu prātīgā dievkalpošana". No jums prasa, lai jūs sevi aizliegtu kā mazās tā arī lielākās lietās. Jums pilnīgi jānododas Dievam, tagadējā stāvoklī Viņš jūs neatzīst par labiem.

Jūsu iespaids uz jaunatni bijis nesvēts. Mīlestība uz ārējo greznību jūs vada pie nepareizas līdzekļu izdošanas. Jūs nesaprotat prasības, kādas Kungam ir pret jums. Jūs neesat iepazinušies ar sevis aizliegšanas patīkamajām sekām. Pašaižliedzības augļi ir svēti. Jūsu dzīves likums ir bijis kalpot sev un izpatikt sev. Jūs esat pieraduši izdot līdzekļus lepnuma apmierināšanai. Ak, cik daudz labāk jums būtu bijis, ja jūs būtu apspieduši savas vēlēšanās un tā aizliedzot acu kārību, miesas kārību un dzīves lepnumu, jums būtu bijis kaut kas ko ielikt Dieva mantu namā! Nenozīmīgu lietu pirkšanas vietā ieguldiet mazumiņu Dieva laukā, lai Kungam atnākot, jūs varat saņemt kā kapitālu, tā augļus.

Vai jūs esat pārdomājuši, cik daudz varat darīt, lai virs zemes pagodinātu savu Pestītāju? Ak, nē! Jums ir patīcis godāt pašiem sevi un saņemt godu no citiem, bet mācīties kā panākt, lai Dievs jūs atzītu par labiem, nav bijusi jūsu dzīves nasta. Šķīsta un neaptraipīta reliģija ar tās stingrajiem pamatlīkumiem būtu jums kā enkurs. Lai atbilstu dzīves lielajam gala mērķim, tad jums jāizvairās no to cilvēku piemēra, kas meklē sev priekus un baudu un nebīstas Dievu. [84] Dievs bagātīgi ir rūpējies par jums. Viņš ir gādājis, lai jūs, paklausot Viņa Vārdā izteiktajiem nosacījumiem un atšķiroties no pasaules, saņemtu no Viņa spēku apspiest katru pazemojošu iespaidu un attīstītu to, kas ir godājams, labs un cēls. Kristus būs jūsos kā ūdens avots, kas verd uz mūžīgu dzīvību. Reliģijas pārvaldītai gribai, prātam un katrai izjūtai ir pārveidojošs spēks.

"Vai ēdat, vai dzerat un ko vien jūs dariet, to visu dariet Dievam par godu." Katra darba, domas un rīcību ierosinošā motīva pamatā jāatrodas šim principam, visa mūsu būtne kā fiziskā, tā garīgā, jānodod Dieva Gara vadībai. Nesvētītā griba un kaislības jāsit krustā. Tas var likties kā daudz pūļu prasošs grūts darbs. Tomēr tas jādara, jeb jūs dzirdēsiet briesmīgos vārdus no Jēzus mutes: "Ejiet prom..." Jūs spējat visas lietas caur Kristu, kas jūs dara spēcīgus. Jūs esat tajā vecumā, kad griba, apetīte un kaislības kliedz pēc apmierināšanas. Dievs tās ir licis jūsos augstiem un svētiem nolūkiem. Nav nepieciešams, lai tās, pazemotas, kļūtu jums par lāstu. Tās tādas kļūst tikai tad, ja jūs atteiksities pakļauties saprāta un sirdsapziņas pārvaldībai. Savaldies, aizliedzies, - ir vārdi un darbi, ar kuriem jūs savos piedzīvojumos neesat tuvu iepazinušies. Kārdināšanas jūs ir ietekmējušas. Nesvētošs prāts nevar saņemt spēku un atbalstu, ko Dievs tiem ir sagatavojis. Viņiem nav miera, un tie pastāvīgi kāro kaut ko jaunu, kaut ko, kas apmierinātu prātu, tam izpatīktu un to uzbudinātu, un to nosauc par prieku. Sātanam pieder vilinošās burvības ar ko ieinteresēt un kairināt sevišķi jaunatnes fantāziju, lai to varētu sagūstīt savās cilpās. Jūs ceļat uz smiltīm. Jums nopietni ir jāklūdz: "Ak, Kungs, pārvērt visapslēptāko manā dvēselē!" Jūs varat atstāt uz citiem jauniešiem labu un jaunu iespaidu.

Kaut miera Dievs jūs svētītu pilnīgi, jūsu dvēseli, miesu un garu.

DARBS BATL-KRĪKĀ

[85] Parādīšanās, ko 1871.gadā 10.decembrī saņēmu Bordvillā man rādīja, ka mana vīra stāvoklis ir bijis ļoti grūts. Uz viņu gūlās rūpju un darba slogs. Viņa brāļiem sludinātājiem nav bijis jānes tādas nastas un viņi nevērtēja mana vīra darbus. Pastāvīgā slodze viņu nogurdināja garīgi un fiziski. Man rādīja, ka viņa attiecības pret Dieva ļaudīm dažā ziņā ir līdzinājušās Mozus attiecībām pret Izraēli. Nonākot nelabvēlīgos apstākļos kurnēja pret Mozu, un arī pret viņu ir kurnēts.

Sabata turētāju rindās nav bijis neviena, kas būtu tā strādājis, kā mans vīrs. Viņš savas intereses gandrīz pilnīgi ir veltījis Dieva lietai, neskatīdamies uz savu personīgo labumu un upurējams prieku, ko tam sniegtu ģimenes sabiedrība. Nododoties darbam, viņš bieži ir apdraudējis savu veselību un dzīvību. Šī darba nastas viņu tā noslogojušas, ka nav atlicis laika, kad mācīties, pārdomāt un lūgt. Dievs nav prasījis, lai viņš atrastos tādā stāvoklī, pat ne Batl-Krīkas izdevniecības darba interešu un augšupejas labā. Viņam nododoties vienai lietai, atstātas novārtā darba citas intereses. Dievs mums abiem ir devis liecības, kas aizsniegs sirdis. Viņš manā priekšā atvēris daudzus gaismas kanālus, ne

tikai mana labuma dēļ, bet lai Viņa ļaužu vairums gūtu labumu. Viņš arī manam vīram sniedzis lielu gaismu par Bībeles patiesībām, ne priekš viņa vien, bet arī citu labā. Es redzēju, ka šīs lietas vajag uzrakstīt un izplatīt un ka jauna gaisma spīdēs uz Dieva Vārdu.

Es redzēju, ka mēs varētu padarīt desmit reiz vairāk Kunga darbā, ja strādātu tieši starp Dieva ļaudīm, nesot tiem dažādas liecības, atbilstoši darba vajadzībām dažādās vietās un dažādos apstākļos, nekā ja mēs paliekam Batl-Krikā. Mūsu dāvanas ir vajadzīgas tajā pašā laikā runāšanā un rakstīšanā. Ja manu vīru pārslogo rūpes un finansiālie jautājumi, tad viņa gars nevar būt tik auglīgs Vārdā, kā tas būtu citādos apstākļos. [86] Viņš ir padots ienaidnieka uzbrukumiem, jo viņu pastāvīgi apņem grūtības, un vīri un sievas tiks kārdināti, kā tas notika Izraēlī, sūdzēties un kurnēt pret viņu, kas stāv Dieva lietas un darba visatbildīgākajā vietā.

Šo nastu slogs, kuras neviens cits neuzdrošinājās uzņemties, un rūpju nomākts, mans vīrs reizēm ir runājis pienācīgi nepārdomājot un ar šķietamu bardzību. Viņš reizēm Birojā strādājošos ir norājis par to bezrūpību. Un kad atgadījās nevajadzīgas kļūdas, tad viņš izjuta, ka viņa sašutums Dieva lietas labā ir attaisnojams. Sai rīcībai ne vienmēr sekas bija vislabākās. Tas reizēm noveda pie tā, ka norātie tieši tās lietas, ko tiem vajadzēja darīt, atstāja nedarītas, jo viņi baidījās, ka neizdarīs tās pareizi un atkal par to saņems rājienu. Jo vairāk bija tādu gadījumu, jo smagāk nasta gūlās uz manu vīru.

Viņam būtu bijis labāk vairāk atrasties prom no Biroja un atstāt darbu citiem. Un ja pēc pacietīgas un godīgas pārbaudes, tie parādītos neuzticīgi, vai arī šim darbam nederīgi, tad tos vajadzētu atlaist un ļaut viņiem iesaistīties tādā darbā, kur viņu pārskatīšanās un kļūdas skartu viņu personīgās intereses un ne Dieva darbu.

Izdevniecības Savienības darba priekšgalā stāvēja vīri, kas vismazāk sakot, bija neuzticīgi. Un ja tie, kas sevišķi ar viņiem bija savienoti kā pilnvarotie, būtu bijuši nomodā un ja viņu acis nebūtu bijušas aklas un viņu izjūtas paralizētas, tad šie vīri būtu šķirti no darba jau daudz agrāk.

Atveseļojoties no savas ilgās un nopietnās slimības, viņš ķērās pie apkaunotā un grūtībās novestā darba, kādu to bija atstājuši neuzticīgie vīri, sajauktu un samudžinātu. [87] Viņš apņēmīgi ielika darbā visus savus gara un miesas spēkus, lai virzītu darbu uz priekšu un iznestu to no negoda pilnā sajukuma, ko bija izraisījuši vīri, kas vispirms domāja par savām interesēm un nesajuta, ka darbs, kurā tie iesaistījušies, ir svēts darbs. Dieva roka ir bijusi izstiepta, lai sodītu šos neuzticīgos. Viņu rīcībai un gala iznākumam vajadzētu būt par brīdinājumu citiem, lai viņi nerīkotos tiem līdzīgi.

Mana vīra piedzīvojums slimības laikā bija nelaimīgs. Šajā lietā viņš bija strādājis ar interesi un nododoties kā neviens cits. Viņš riskēja, un sekojot Aizgādības vadībai aizsniedza izdevīgu stāvokli, neņemot vērā ne pārmetumus, ne uzslavas. Viņš stāvēja viens pats un cīnījās, neskatoties uz fiziskām un garīgām ciešanām, neņemot vērā savas intereses, kamēr tie, kurus Dievs bija nozīmējis stāvēt viņam blakus, atstāja viņu tad, kad visvairāk bija vajadzīga viņu palīdzība. Viņam bija ne tikai jācīnās un jāpūlas vienam bez palīdzības un līdzdalības, bet bieži jāastopas ar to pretestību un kurnēšanu, kas Dieva lietā bija darījuši desmit reiz mazāk par viņu. Visām šīm lietām bija savs iespaids, tās pārveidoja raksturu, kas kādreiz bija brīvs no aizdomām, kas bija pašāvējis un uzticīgs, un lika zaudēt uzticību saviem brāļiem. Kam ir bijusi dalība šai darbā, būs lielā mērā atbildīgs par rezultātiem. Dievs būtu viņus vadījis, ja tie nopietni, sevi nododot, kalpotu Viņam.

Man rādīja, ka mans vīrs saviem brāļiem bija devis nepārprotamus pierādījumus par savu interesi Dieva darbā un nodošanos tam. Pēc vairākiem trūķumā un nemitīgās pūlēs pavadītiem gadiem, lai droši nopamatotu izdevniecību intereses, viņš atdeva Dieva ļaudīm to, kas bija viņa paša un ko viņš tik pat labi būtu varējis paturēt un saņemt peļņu, ja vien viņš to būtu gribējis darīt. Ar šo rīcību viņš rādīja, ka nemeklē savu labumu, bet vēlas sekmēt Dieva darbu.

Kad mans vīrs saslima, tad daudzi pret viņu izturējās tikpat cietsirdīgi kā farizeji pret nelaimē nonākušajiem un nomāktajiem. Farizeji cietējiem gribēja iestāstīt, ka bēdas viņi piedzīvo savu grēku dēļ un ka Dieva sods ir nācis pār viņiem. Tā darīdami tie palielina ciešanu smagumu. Kad mans vīrs sabruka zem rūpju svāra, tad atradās tādi, kas nepazina žēlastību.

Kad viņš sāka atveseļoties tā, ka savā vājumā un nabadzībā spēja nedaudz strādāt, viņš lūdza toreizējo Biroja lietu vadītājus piešķirt viņam četrdesmit procentu atlaidi uz simts dolāru lielu grāmatu pasūtījumu. Viņš bija ar mieru maksāt sešdesmit dolārus par grāmatām, kas savienībai, kā viņš zināja, maksāja tikai piecdesmit dolāru. So sevišķo atlaidi viņš lūdza pamatojoties uz savu agrāko darbu un upuriem izdevniecības labā, tomēr šo mazo atbalstu viņam liedza. Viņam vēsi pateica, ka vadot dot tikai divdesmit piecu procentu atlaidi. Pēc mana vīra domām šī rīcība bija ļoti

cietsirdīga, tomēr viņš centās to panest kristīgā garā. Dievs debesīs redzēja šo netaisno lēmumu un no tā laika sākot, lietu ņēma savās rokās un atdeva atpakaļ atņemtās svētības tāpat kā Viņš bija darījis Ījaba gadījumā. Pēc šī cietsirdīgā lēmuma Dievs strādāja sava kalpa labā un dāvināja viņam labāku veselību, skaidrāku un stiprāku prātu un brīvāku garu, kā pirms saslimšanas. Mans vīrs var priecāties, ka kopš tā laika ar savām rokām spējis nodot atklātībā mūsu literatūru tūkstoš dolāru vērtībā, neieskaitot cenu.

Dieva neaizmirsīs, ne arī uz visiem laikiem atstās tos, kas ir uzticīgi, pat ja viņi dažreiz būtu pielaiduši kļūdas. Mans vīrs ir dedzis Dievam un patiesībai, un reizēm šī degsme viņu novedusi pie pārstrādāšanās, tā vājinot savus fiziskos un garīgos spēkus. Bet Kungs to nav uzskatījis par tik lielu grēku, kā Viņa kalpu nevērību un neuzticību netaisnības norāšanā. [89] Kas slavē neuzticīgos un glaimo nesvētītiem, tie ir līdzdalībnieki viņu nolaidībā un neuzticības grēkā.

Dievs ir izvēlējis manu vīru un devis viņam sevišķas īpašības, dabīgas spējas un pieredzi kā iesaistīt Viņa ļaudis darba uz priekšu virzīšanā. Bet starp sabata turētājiem adventistiem, tāpat kā senajā Izraēlī, ir bijuši kurnētāji, un šie greizsirdīgie, aizdomu pilnie cilvēki ar saviem mājeniem un netiešiem aizrādījumiem ir devuši iemeslu mūsu ticības ienaidniekiem neuzticēties mana vīra godīgumam. Šie vienas un tās pašas ticības greizsirdīgie ļaudis nepareizā gaismā attēlojuši lietas neticīgo priekšā un panāktais iespaids daudziem bijis par šķērslī patiesības pieņemšanai. Viņi manu vīru uzskata par intrigantu, par mantrausīgu vīru, un baidās no viņa un ticības, kuru mēs kā tauta aizstāvam.

Kad senajā Izraēlā ierobežoja ēstgribu vai prasīja kaut ko, kas cieši skāra viņu intereses, tad tie apvainoja Mozu, ka viņš esot despotisks un gribot valdīt pār tiem, ka vispār gribot būt valdnieks, lai gan viņš bija tikai darba rīks Dieva rokās, lai vadītu Viņa ļaudis paklausīt un pakļauties Dieva balsij.

Jaunais Izraēls ir kurnējis un kļuvis greizsirdīgs pret manu vīru, tāpēc, ka viņš ir aizstāvējis Dieva lietu. Viņš ir pamudinājis uz devību, pārmetis tiem, kas milējuši šo pasauli un ir norājis savtīgumu. Viņš ir lūdzis dot dāvanas Dieva darbam un lai iedrošinātu savus brāļus būt devīgiem, viņš pats šai virzienā ir rādījis priekšzīmi, bet daudzi kurnētāji un greizsirdīgie pat to ir iztulkojuši it kā mans vīrs būtu vēlējis pats sev gūt personīgu labumu no savu brāļu līdzekļiem un ka viņš ir vairojis savu bagātību uz Dieva darba izdevumu rēķina; lai gan patiesībā bija tā, ka Dievs viņa rokām uzticēja līdzekļus, lai atbrīvotu to no trūkuma un vajadzības būt atkarīgam no nepastāvīgo. Kurnošo un greizsirdīgo ļaužu žēlastības. Tāpēc ka mēs neesam savtīgi pūlējušies savu interešu labā, bet esam rūpējušies par atraitnēm un bāriņiem, Dievs savā aizgādībā ir strādājis mūsu labā un svētījis mūs ar labklājību un pārpilnību.

Mozus upurēja sagaidāmo ķēniņa valstību, pasaulīgo godu un greznības pilnu dzīvi ķēnišķīgā galmā, labāk izvēlēdamies ciest bēdas kopā ar Dieva ļaudīm, nekā uz laiku baudīt grēka priekus, jo viņš Kristus negodu turēja par lielāku bagātību nekā visas Ēģiptes mantas. [90] Ja mēs būtu izvēlējušies vieglu dzīvi bez darba un rūpēm, mēs to būtu varējuši panākt. Tomēr mūsu izvēle nebija tāda. Laiskas dzīves vietā mēs izvēlējamies pastāvīgu darbu Dieva lietā, ceļotāju dzīvi ar visām tās grūtībām, trūkumu un nepatikšanām. Mēs neesam dzīvojuši sev, neesam rīkojušies pēc savas patikas, bet esam centušies dzīvot Dievam, lai Viņam patiktu un Viņu pagodinātu. To mēs neesam darījuši mantas iegūšanas dēļ, bet Dievs ir piepildījis Savu apsolījumu, dodams mums simtkārtīgi šinī dzīvē. Viņš var mūs pārbaudīt, visu to atņemot. Tādā gadījumā mēs lūdzam pēc padevīga gara, lai pazemīgi panestu pārbaudījumu.

Kamēr Viņš mums uzticējies naudas un iespaids dāvanas, mēs tās centsimies ieguldīt Viņa darbā, lai ugunij rijot un nelaipei tās pamazinot, mums būtu priecīga apziņa, ka daļa no mūsu mantas atrodas tur, kur uguns to nevar iznīcināt un nelaiemes gadījumi atņemt. Dieva lieta ir droša banka, kurai nevar būt neveiksmju, un mūsu laika, interešu un līdzekļu ieguldījums tajā, ir manta Debesīs, kas nezūd.

Man rādīja, ka manam vīram ir trīs reizes vairāk rūpju, nekā tam vajadzētu būt. Viņš jūtas pārslogots, kad brāļi R. un S. nepalīdzēja viņam nest atbildības un viņu sāpināja šis palīdzības trūkums Institūta un Izdevniecības savienības veikalnieciskajos darījumos. Kopš neuzticības novēršanas Izdevniecības darbs pastāvīgi ir gājis uz priekšu. Un darbam pieaugot vajadzētu būt cilvēkiem, kas sadalītos atbildībā, bet daži no tiem, kas šo darbu spētu veikt, nav vēlējušies, jo tas nepalielinātu viņu īpašumus tik daudz kā kāda cita ienesīgāka nodarbošanās. Mūsu Birojā nav tādu talantu, kādiem tur vajadzētu būt. Darbs prasa, lai tajā iesaistītos vislabākie un visizmeklētākie cilvēki. Pie pašreizējā lietu stāvokļa Birojā manam vīram būs jāizjūt iepriekšējā slodze, kuru viņam vairs ilgāk nevajadzētu nest. Tas ir tikai Dieva žēlastības brīnums, [91] ka viņš tik ilgi spējis stāvēt zem darba nastas. Tagad ir jāņem vērā daudzas lietas. Ar nemitīgām rūpēm un nodošanos darbam viņš ir parādījis, ko var padarīt Izdevniecības nozarē. Vīri, kam ir nesavtīgas intereses savienoties ar

svētītām sprieduma spējām, var padarīt Biroja darbu sekmīgu. Mans vīrs tik ilgi viens pats ir nesis nastas, ka tas bīstami ietekmējis viņa spēkus un tagad noteikti ir nepieciešama kaut kāda izmaiņa. Viņš lielā mērā jāatbrīvo no rūpēm un tomēr viņš var strādāt Dieva darbā runājot un rakstot.

1871. gada rudenī atgriežoties no Hanzas, mums abiem bija vajadzīgs zināms laiks atpūtai. Lai atgūtu izsmeltos spēkus, mums bija nepieciešamas no rūpēm brīvas nedēļas. Bet atrodot, ka vissvarīgākā vieta Batl-Krīkā bija gandrīz atstāta, mēs jutāmies spiesti ķerties pie darba ar dubultotu enerģiju un strādājām pāri saviem spēkiem. Man rādīja, ka manam vīram tur nevajadzētu ilgāk darboties, ja vien atrastos vīri, kas saprastu darba vajadzības un nestu darba nastas, kamēr mans vīrs būtu tikai kā padomdevējs. Viņam sava nasta jānoliek, jo Dievs tam paredzējis svarīgu darbu, kas jāveic rakstot un runājot par patiesību. Mūsu iespaids vairāk nāks par labu Dieva lietas uzcelšanai, ja mēs strādāsim plašā laukā. Daudzu prātos ir sakrājušies aizspriedumu kalni. Nepareizi izskaidrojumi mūs ir nostādījuši ļaužu priekšā nepareizā gaismā, un tas daudziem ir par šķērslī patiesības pieņemšanai. Ja viņiem ir likts ticēt, ka tie, kas ieņem atbildīgas vietas Batl-Krīkā, ir viltīgi un fanātiski cilvēki, tad viņi secina, ka viss mūsu darbs ir nepareizs un, ka mūsu uzskatiem par Bībeles patiesību jābūt kļūdainiem; viņi baidās iedziļināties patiesībā un to pieņemt. Mēs tomēr neesam izgājuši, lai aicinātu ļaudis skatīties uz mums; mēs vispār nerunājam paši par sevi un neattaisnojam savus raksturus, mēs runājam par patiesību, paaugstinām patiesību, runājam par Jēzu un viss tas Dieva spēkā pavadīts, novērsis aizspriedumus un atbrūņos pretī runātājus.

Brāļi R. un S. mīl rakstīt, to dara arī mans vīrs. Un Dievs ir licis savai gaismai spīdēt uz savu Vārdu un vadījis viņu bagātu domu laukos, kas būtu par svētību Dieva ļaužu vairumam. [92] Kamēr viņš nesa trīskārtīgu nastu, daži viņa brāļi sludinātāji, pieļāvuši, ka atbildību arvien smagāk gūlās uz viņu, mierinot sevi ar domām, ka Dievs brāļi Vaitu ir novietojis darba priekšgalā un sevišķi tam sagatavojis, bet ka viņiem Kungs šim darbam nav piešķīris spējas, tāpēc viņi nav uzņēmušies atbildības un nesuši nastas, kuras viņi varēja nest.

Vajadzētu atrasties vīriem, kam būtu manam vīram līdzīga interese par darbu. SDA vēsturē nekad nav bijis svarīgāks laika posms par pašreizējo. Izdevniecības darba sašaurināšanās vietā, prasības pēc mūsu rakstiem stipri pieaug. Vairāk būs darbu, kas jāveic un mazāk to, kas jāatstāj. Pret manu vīru tik daudz ir kurnēts, tik ilgi viņu skaidrībā un ar viltu ir centušies apstrīdēt, un tik maz viņš ir redzējis uzticību cilvēkos, ka viņš ir kļuvis apdomīgs gandrīz pret ikkatru, pat pret saviem brāļiem sludinātājiem. Brāļi sludinātāji to ir jutuši un baidīdamies, ka neprātis gudri rīkoties, daudzos gadījumos nav darījuši neko. Tomēr ir pienācis laiks, kad šiem vīriem jāstrādā vienotiem, lai ar kopīgiem spēkiem paceltu nastas. Brāļiem sludinātājiem trūkst ticības un uzticības Dievam. Viņi tic patiesībai, un Dievu bīstoties, viņiem vajag apvienot savas pūles un nest tā darba nastas, ko Dievs tiem uzlicis.

Ja pēc tam, kad kāds ir darījis to labāko pēc savas saprašanas, otrs domā, ka viņš spētu šai lietā ko labāk izdarīt, tad viņam vajadzētu laipni un pacietīgi brālim palīdzēt, bet nedrīkstētu brāļi nopelt vai apšaubīt viņa nodoma godīgumu vairāk par to, cik pats vēlētos tikt turēts aizdomās vai netaisni nopelts. Ja brālis, kuram Dieva lieta ir sirds lieta, redz, ka nopietni pūlēdamies, tomēr ir pielaidis kļūdu, tad viņš to dziļi izjutīs. Viņš zaudēs uzticību sev un savam spriedumam. Nekas tā nevājinās drosmi un dievišķo vīrišķību kā savas kļūdas atzīšana darbā, ko Dievs viņam norādījis un ko viņš mīl vairāk par savu dzīvību. Cik netaisni tad būs, ja viņa brāļi, kas atklāj viņa maldīšanos, ļaus ērkšķiem dziļāk un dziļāk iespieties viņa sirdī, [93] liekot viņam kļūdu izjust vēl spēcīgāk, kad katrs dūriens vājina viņa ticību un drosmi, un palāvēja uz savām spējām sekmīgi strādāt, Dieva lietas uzcelšanā.

Bieži, tam, kas maldās skaidri jāpasaka patiesība, lai tas ieraudzītu un saprastu savus maldus un varētus laboties. Bet tas vienmēr jādara līdzjūtīgā maigumā un ne asi vai bargi, ņemot vērā katram pašam savu vājumu, lai netiktu tāpat kārdināti. Kad vainīgais redz un atzīst savus maldus, tad viņu vajadzētu nevis apbēdināt un likt vēl dziļāk visu izjust, bet gan iepriecināt. Kalna svētrunā Kristus sacīja: "Netiesājiet, lai jūs netiktu tiesāti, un ar kādu mēru jūs mērojat, jums taps atmērots." Mūsu Pestītājs nosoda ātru spriedumu. "Ko tu redzi skabargu sava brāļa acī un neredzi balķi tava paša acī?" Bieži tad, kad kāds ir ātrs, lai atklātu savu brāļu kļūdas, viņš pats var būt vēl lielākos maldos un tomēr tos neredzēt.

Visiem, kas esam Kristus sekotāji, vajadzētu izturēties vienam pret otru tieši tā, kā mēs vēlētos, lai Kungs izturētos pret mūsu kļūdām un vājībām, jo mēs visi maldājamies un mums ir vajadzīga Viņa līdzjūtība un piedošana. Jēzus bija ar mieru pieņemt cilvēka dabu, lai zinātu kā just līdzī un aizlūgt Tēvu grēcīgo, maldīgo, mirstīgo būtņu labā. Viņš ir labprātīgs kļūt par cilvēka aizstāvi un pazemojās, lai iepazītos ar kārdināšanām, kas uzmācas cilvēkam, lai varētu palīdzēt kārdinātiem un būtu līdzjūtīgs un uzticams Priesteris.

Bieži ir nepieciešams skaidri norāt grēku un netaisnību. Tomēr sludinātājiem, kas strādā savu līdzcilvēku glābšanai, nevajadzētu būt nesaudzīgiem vienam pret otra kļūdām, ne arī sevišķi izcelt trūkumus viņu organizācijā. Viņiem nevajadzētu izpaust vai atklāti norāt viņu vājības. Viņiem vajadzētu jautāt, vai šādu izturēšanos pret tiem pašiem dotu vēlamus rezultātus- panākumus, vai pieaugtu viņu mīlestība un uzticība pret to, kas tādā veidā atklāj viņu kļūdas. Sevišķi sludinātāju kļūdas, kas saistījušies Dieva darbā, vajadzētu paturēt pēc iespējas šaurākā lokā, jo ir daudz vāju, kas nepareizi saprastu, ja uzzinātu, ka tie, kas kalpo ar Vārdu un pamācībām, ir tādi paši cilvēki kā citi. Visjaunāk ir, ja sludinātāja kļūdas izpauž neticīgajiem, ja šo sludinātāju tomēr uzskata par cienīgu arī turpmāk strādāt dvēseļu glābšanai. No šādu kļūdu atsegšanas nav sagaidāms nekāds labums, bet tikai ļaunums. Kungam nepatīk tāda rīcība, jo tā grauj ļaužu uzticību tiem, kurus Viņš ir atzinis par labiem, lai tie virzītu uz priekšu Viņa darbu. Brāļiem sludinātājiem vajadzētu uzticīgi sargāt katra līdzstrādnieka slavu. Dievs saka: "Neaizskariet manus svaidītos un nedariet ļauna Maniem praviešiem." Vajadzētu kopt mīlestību un uzticību. Mīlestības un uzticības trūkums vienam sludinātājam pret citiem nepalielinās viņa laimi, bet darot nelaimīgus savus brāļus, viņš pats arī kļūst nelaimīgs, jo visi taču ir nepilnīgi. Mīlestībai ir lielāks spēks nekā nosodīšanai. Mīlestība izkausēs ceļu cauri šķēršļiem, kamēr rājieni aizslēgs katru pieeju dvēselei.

Manam vīram ir vajadzīga pārmaiņa. Trūkstot viņa ilggadīgiem piedzīvojumiem Izdevniecības Birojā var rasties zaudējumi, bet naudas zaudējumus nevar salīdzināt ar Dieva kalpa veselību un dzīvību. Ja nav taupīgu vadītāju, līdzekļu ienākumi var nebūt tik lieli, bet ja maģis vīrs atkal saslimtu, tad tas vēl vairāk atņemtu drosmi viņa brāļiem un nogurdinātu viņu rokas. Seit līdzekļus nevar uzskatīt par līdzvērtīgākiem.

Ir jāveic liels darbs. Nepieciešami misionāri, kas, ja vajadzīgs, būtu labprātīgi iet uz ārzemēm, lai pasludinātu patiesību tiem, kas sēž tumsībā. Bet starp jauniešiem ir pavisam maz, kas vēlas svētīties Dievam un nodot savas spējas un dāvanas kalpošanā Viņam. Viņi pārāk labprāt izvairās no atbildībām un nastām. [95] Viņi neiegūst piedzīvojumus nastu nešanā, ne arī iepazīst Rakstus, kas viņus darītu derīgus darbam, ko Dievs pieņemtu no viņu rokām. Visiem ir pienākums pārdomāt un izprast, cik daudz viņi var darīt priekš Kunga, kas nomira par viņiem. Bet daudzi cenšas darīt, cik maz vien iespējams un tomēr lolo vāju cerību beidzot nokļūt Debesīs. Viņiem ir dota priekšrocība iegūt zvaigznes savos vainagos to dvēseļu dēļ, kuru izglābšanā viņi izlietoti par rīkiem. Bet ak, virsroku ņem kūtrums un garīgs slinkums! Savtība un lepnums ieņem plašu vietu viņu sirdīs un debesu lietām paliek pavisam maz vietas.

Lūgšanā, ko Kristus mācīja saviem mācekļiem, bija ietverta prasība: Piedod mums mūsu pārkāpumus, kā mēs piedodam tiem, kas noziegušies pret mums. So lūgšanu mēs nevaram no sirds atkārtot un tai pašā laikā iedrošināties nepiedot citiem, jo Kungu mēs lūdzam, lai Viņš piedod mūsu pārkāpumus pret Viņu tādā pašā veidā, kā mēs piedodam tiem, kas noziedzaš pret mums. Tikai nedaudzi izprot šīs lūgšanas patieso nozīmi. Ja tie, kas ir nepiedodoši, saprastu šīs domas dziļumu, tad viņi to neuzdrošinātos atkārtot un lūgt Dievu, lai Tas rīkotos ar viņiem, kā viņi rīkojas ar saviem līdzcilvēkiem. Un tomēr šis cietsirdības un piedošanas trūkuma gars pastāv pat starp brāļiem un briesmīgā plašumā. Brāļiem vienam pret otru ir augstas prasības.

Sevišķie pārbaudījumi

Vieta, kādu mans vīrs tik ilgi ieņēma Dieva darbā, sagādāja sevišķus pārbaudījumus. Viņa spējas veikalnieciskajās lietās un skaidrais skats nākotnē, pamudināja brāļus sludinātājus uzkraut viņam vienu atbildību pēc otras, ko vajadzēja nest tiem pašiem. Tā viņa nastas kļuvušas ļoti smagas. Un neuzņemoties savu daļu nastu, tie pazaudējuši vērtīgus piedzīvojumus, ko iegūt bija viņu priekštiesība, ja tie būtu vingrinājušies uzņemties rūpes un centušies saskatīt un izjust, kas jādara, lai Kunga darbs ietu uz priekšu.

Lielus pārbaudījumus manam vīram izraisīja viņa brāļu sludinātāju izturēšanās, [96] kas tad, kad viņu palīdzība bija visvairāk vajadzīga, nenostājās tam blakus. Vīšanās, ko viņam atkārtoti nācies izjust, kad tie, uz kuriem viņš pajāvās, atstāja viņu vislielākās vajadzības brīdī, gandrīz iznīcinājuši viņa ticību savu brāļu sludinātāju uzticībai. Viņš ir tā ievainots, ka izjutis tiesības skumt un atļāvies prātam kavēties mazdūšībā. So tumsības kanālu Dievs gribētu viņam aizslēgt, jo viņam draud briesmas te iet bojā. Nospīestā garastāvoklī viņš ieradīs atcerēties pagātni un kavēties pie agrākām ciešanām, neapmierinātība tad pārņem viņa garu, tāpēc ka Dievs pieļāvis viņam būt ielenktam no nevajadzīgiem pārbaudījumiem.

Dieva Gars ir ticis apbēdināts, tāpēc ka viņš savus ceļus pilnīgi nav uzticējis Dievam, nav pilnīgi nodevis sevi Viņa rokās, bet atļāvies apšaubīt un neuzticēties savu brāļu godīgumam. Izteikdams šaubu un mazdūšības vārdus, viņš ļaunumu nav mazinājis, bet ir vājinājis savus spēkus un devis

sātanam izdevību sevi mocīt un sāpināt. Viņš ir grēkojis, runādams par savu mazdūšību un kavēdamies pie savu piedzīvojumu nepatīkamās puses. Tā runādams viņš izplata tumsu, nevis gaismu. Reizēm savā mazdūšībā viņš ir vainojis brāļus, kas ne mazākā mērā viņam nepalīdzēja, bet tikai nogurdināja viņa rokas. Viņam vajadzētu sev pavēlēt neizteikt neticības un mazdūšības vārdus, ne arī kavēties pie aizvainojumiem. Viņa brāļi vispārīgi viņu ir mīļējuši un jutuši viņam līdzīgu un atvainojuši šo viņa rīcību, pazīdami viņa rūpju smagumu un uzupurēšanos Dieva lietai. Mans vīrs nenogurstoši ir strādājis, lai izdevniecības darbs paceltos tagadējā ziedošajā stāvoklī. Es redzēju, ka brāļiem ir bijis vairāk līdzjūtības un mīlestības uz viņu, nekā viņš domāja. Viņi dedzīgi pārmeklē laikrakstus, lai atrastu kaut ko viņa rakstītu. Ja viņa raksti ir priecīgi, ja tie runā iedroši, tad viņu sirdis kļūst gaišākas un daži pat raud, klusa prieka pārņemti. [97] Bet ja izteikta grūtsirdība un skumjas, tad viņu brāļu un māsu sejas lasot kļūst bēdīgas, un gars, kas raksturīgs viņa rakstiem, ietekmē lasītājus.

Kungs ir centies māt manu vīru piedot un aizmirst piedzīvojumu tumšās lappuses. Nepatīkamās pagātnes atcerēšanās tikai sarūgtina tagadni, un viņš no jauna pārdzīvo savas dzīves vēstures nepatīkamo daļu. Tā rīkodamies, viņš pieķeras tumsai un vēl dziļāk iespiež dzeloni savā garā. Tā ir mana vīra vājība, kas Dievam nepatīk. Tā nes tumsu, nevis gaismu. Izteikdams savas jūtas, uz laiku viņš var sajūst šķietamu atvieglojumu, tomēr tas tikai saasina izjūtu par ciešanām un bēdu lielumu, līdz viņa iztēle visu pārspīlē, un viņa brāļu kļūdas, kas izraisījušas šos pārbaudījumus, izskatās tik smagas, ka pārestības viņam šķiet nepanesamas.

Kavēdamies pie savas nelaimīgās pagātnes, mans vīrs tik ilgi dzīvojis šai tumsā, ka tagad, atceroties bijušo, viņam atlicis pavisam maz spēka valdīt pār savu prātu. Apstākļos un notikumos, kam savā laikā nepievērsa nemaz uzmanību, tagad viņš ierauga smagu netaisnību no brāļu puses. Pret pārciestajām pārestībām viņš ir kļuvis jūtīgs, ka tam nepieciešami pēc iespējas mazāk atrasties Batl-Krīkas tuvumā, kur risinājušies daudzi nepatīkami gadījumi. Dievs dziedinās viņa ievainoto garu, ja viņš to ļaus. Bet lai to panāktu, jāaprok pagātne. Viņam nevajadzētu par to runāt, ne arī rakstīt.

Dievam noteikti nepatīk, ja mans vīrs atstāsta savas pagātnes grūtības un sevišķos aizvainojumus. Ja viņš notikušo būtu aplūkojis gaismā, ka pāri darīts ir ne tikai viņam, bet Kungam, kura darba rīks viņš ir, tad viņš būtu saņēmis lielu atalgojumu. Bet viņš savu brāļu kurnēšanu uzņēmis kā pret sevi vērstu un juties aicināts visiem izskaidrot ka tie, kas sūdzējušies pret viņu, ir bijuši netaisni un ļauni, jo viņš nav pelnījis pārmetumus un apvainojumus. [98]

Ja mans vīrs saprastu, ka viņš visas šīs lietas var nodot Kungam un ka viņi kurnējuši un nevērīgi izturējušies pret Kungu un ne pret Tā kalpu, tad tās viņu nebūtu tā sarūgtinājušas un sāpinājušas. Viņam to vajadzēja atstāt Kungam, kura kalps viņš ir, lai tas izcīna cīņu viņa vietā un lai aizstāv savu lietu. Tad beidzot viņš saņemtu dārgu atmaksu par visām savām ciešanām Kristus dēļ.

Es redzēju, ka manam vīram nevajadzētu kavēties pie mūsu piedzīvojumu sāpīgajām vietām. Ne arī viņam vajadzētu rakstīt par savām pārestībām, bet gan turēties no tām cik vien iespējams tālu. Kungs dziedinās pagātnes rētas, ja viņš novērsīs savu uzmanību no tām. "Jo mūsu bēdas, kas ir vieglas, kuras ir uz īsu laiku, mums padara neizsakāmu lielu mūžīgu un pastāvīgu godību, jo mēs neņemam vērā to, kas redzams, bet to, kas nav redzams, jo kas redzams, tas ir laicīgs, bet kas nav redzams, tad ir mūžīgs." Ja brāļi, kas bija izturējušies nepareizi, atzīst un nožēlo savu vainu, tad viņam vajadzētu pieņemt viņu atzīšanos un augstsirdīgi un ceļi censties iedrošināt tos, kurus ienaidnieks bija piekrāpis. Viņam vajadzētu attīstīt piedošanu garu un nedomāt par citu kļūdām un maldiem, jo tā rīkojoties viņš ne tikai novājina savu dvēseli, bet spīdzina arī savus brāļus, kas bija kļūdījušies, bet tagad atzinuši pagātnes maldus, gatavi darīt visu iespējamo, lai tos izlabotu. Ja Dievs uzskatīs par nepieciešamu kādu daļu no pagātnes rīcības viņiem atklāt, lai tie saprastu kā izvairīties no kļūdām nākotnē, tad Viņš to izdarīs, bet manam vīram nevajadzētu pašam sev uzticēt šo darbu, jo tas atmodina pagātnes ciešanu ainas, kuras Kungs grib, lai viņš tās aizmirstu.

Pazudusī avs

[99] Man norādīja uz līdzību par pazudušo avi. Deviņdesmit deviņas avis atstāj tuksnesī un dara visu, lai meklētu vienu noklīdušo. Kad pazudusī avs ir atrasta, gan to ceļ uz saviem pleciem un līksms atgriežas mājās. Viņš neatgriežas pārmetot un rājot nabaga pazudušo avi, ka tā Viņam sagādājusi tik daudz pūļu, bet gan līksma ir Viņa atgriešanās ar avi kā savu nastu.

Viņš grib vēl vairāk parādīt savu prieku. Viņš saaicina draugus un kaimiņus, lai tie līksmotos kopā ar atradēju, "jo Es esmu atradis savu avi, kas bija pazudusi." Atrāšana bija Viņa līksmības galvenais iemesls, par nomaldīšanos nerunā, jo atrāšanas prieks ir liels un atsver skumjas par zaudējumu un rūpes, grūtības un briesmas, ar kurām nācās sastapties, meklējot pazudušo avi un no jauna

nogādājot to drošībā. "Es jums saku, ka tāpat Debesīs būs lielāks prieks par vienu atgriezušos grēcinieku, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga."

Pazudušais grasis

Ar pazudušo sudraba gabalu ir attēlots nomaldījies un pazudis grēcinieks. Sievietes rūpība, meklējot pazudušo grasi, jāmāca Kristus sekotājiem viņu pienākums pret maldošo, kurš ir noklīdis no taisnības tekas. Sieviete aizdedzināja sveci, lai viņai būtu lielāka gaisma, un tad iztīra savu māju un uzcītīgi meklē, līdz atrod.

Šeit skaidri noteikti kristieša pienākumi pret tiem, kam vajadzīga palīdzība, jo viņi ir aizklīduši prom no Dieva. Maldošais nav jāatstāj tumsā un maldos, bet jāizlieto katrs iespējamais līdzeklis, lai viņu izvestu atkal gaismā. Aizdedzina sveci, un ar nopietnām lūgšanām pēc Debesu gaismas, lai varētu pareizi izturēties pret tumsā un neticībā ietītajiem cilvēkiem. Meklē Dieva Vārdā skaidras patiesības, kas kristietim sniegtu stiprus pierādījumus, pārmetumus, draudus un iedrošinājumus, lai varētu aizsniegt maldošo. [100] Vienaldzībai vai nolaidībai būs jāsastopas ar Dieva nepatiku.

"Kad sieva atrada grasi, viņa saaicināja draugus un kaimiņus sacīdama: "Līksmojaties ar mani, jo es esmu atradusi to, grasi, kuru biju pazaudējusi. Tāpat arī Es jums saku, priecājas Dieva eņģeļi par vienu grēcinieku, kas atgriežas." Ja Dieva eņģeļi priecājas par maldošiem, kas ierauga un nožēlo savu netaisno rīcību un atgriežas un nožēlo savu netaisno rīcību un atgriežas savu brāļu sabiedrībā, cik daudz vairāk Kristus sekotājiem, kas paši maldās un kam ikdienas vajadzīga piedošana no Dieva un no brāļiem, vajadzētu izjust prieku par kāda brāļa vai māsas atgriešanos, ko bija piekrāpušas sātana maldu mācības un kas tāpēc rīkojušies nepareizi un cietuši.

Tai vietā, lai izvairītos no maldošiem, viņu brāļiem vajadzētu tos meklēt tur, kur viņi atrodas. Tā vietā, lai meklētu kļūdas pie tumsā esošajiem, vajadzētu aizdedzināt savus lukturus, iegūstot lielāku dievišķo žēlastību un skaidrākas Rakstu zināšanas, lai ar līdz atnesto gaismu izklīdinātu tumsu ap tiem, kas maldās. Un kad viņi gūst sekmes un maldošie saprot savas kļūdas un padodas, lai sekotu gaismai, tad tos priecīgi vajadzētu pieņemt un nepārmest, kā arī necensties tos pārliecināt par viņu ārkārtīgo grēcīgumu, kas izsauktu sevišķas pūles, nemieru un nogurdinošu darbu. Ja šķīstie Dieva eņģeļi apsveic tādu notikumu ar prieku, cik daudz vairāk vajadzētu līksmoties viņu brāļiem, kam pašiem ir bijusi vajadzīga līdzjūtība, mīlestība un palīdzība, kad viņi ir maldījušies un tumsā nav pratuši sev palīdzēt.

Pazudušais dēls

Manu uzmanību pievērša līdzībai par pazudušo dēlu. Viņš prasīja, lai tēvs dotu viņam mantas daļu. Viņš vēlējās šķirt savas intereses no tēva interesēm, un rīkoties ar savu daļu atbilstoši paša tieksmēm. Tēvs prasību izpildīja un dēls savtīgi aizgāja prom, lai tēvs viņu netraucētu ar padomiem un pārmetumiem. [101]

Dēls domāja, ka būs laimīgs, ja varēs izlietot savu daļu pēc savas patikas, netraucēts ne ar padomu, ne ierobežojumiem. Viņš nevēlējās, ka to apgrūtinā savstarpēji pienākumi. Ja viņš saņēma daļu no tēva mantas, tad tēvam bija prasības pret viņu kā pret dēlu. Bet viņš neizjuta nekādu pienākumu pret savu augstsirdīgo tēvu, un apstiprināja savu savtīgo, nepaklausīgo garu ar domām, ka daļa no tēva īpašuma pieder viņam. Viņš prasīja savu daļu, lai gan pēc taisnības viņš nevarēja prasīt it neko un viņam nepiederēja nekas. Pēc tam, kad viņa savtīgā sirds bija bagātību saņēmusi, kam viņš bija tik niecīgs, viņš gāja savu ceļu, tālu prom no tēva, lai varētu pat aizmirst tā esamību. Viņš vilcināja ierobežojumus un bija pilnīgi apņēmies gūt priekus katrā ceļā un veidā, kas tikai iepatiktos. Pēc tam, kad viņš savā grēcīgajā iegribu apmierināšanā bija izšķēdējis visu tēva iedoto, zemi piemeklēja bads un viņš izjuta mokošu trūkumu. Tad viņš sāka nožēlot savas neprātīgās izpriecās, jo viņš atradās trūkumā un tam bija vajadzīgi paša izšķērdētie līdzekļi. No grēcīgās, sevi apmierinātājas dzīves, viņš bija spiests pazemoties līdz cūku barotāja darbam.

Nonācis cik vien ir iespējams zemu, viņš atcerējās sava tēva laipnību un mīlestību. Tad viņš izjuta vajadzību pēc tēva. Viņš pats bija vainīgs, ka palicis bez draugiem un nonācis nabadzībā. Viņa paša nepaklausība un grēks bija to šķīris no tēva. Viņš domāja par tām priekštiesībām un labumiem, ko par velti baudīja tēva mājās algotie kalpi, kamēr viņš aizgājis no sava tēva mājas, mira badā. Nelaiemes pazemots, viņš nolēma atgriezties pie tēva, pazemīgi nožēlojot grēkus. Viņš bija ubags, bez laba, pat bez pietiekama apģērba. Trūkuma rezultātā viņš bija kļuvis nožēlojams un bada novājējis. [102]

Vēl tālu no mājām, tēvs ieraudzīja ceļnieku un viņa pirmās domas bija par nepaklausīgo dēlu, kasa pirms vairākiem gadiem bija viņu atstājis, lai ietu pa neierobežotu grēku ceļu. Saviļņojās tēva jūtas.

Neskatoties uz pagrimuma zīmēm, Tēvs viņā atšķīra savu līdzību. Viņš negaidīja kamēr dēls atnāks līdz viņām, bet steidzās to sastapt. Viņš nepārmēta tam, bet vismaigākā līdzjūtībā un līdzcietībā pret dēlu, kas pats, sekojot grēkam bija izraisījis sev tik daudz ciešanu, viņš steidzās pasniegt tam savas mīlestības pierādījumus un piedošanas balvas.

Lai arī dēls bija novājējies un viņa seja skaidri liecināja par aizvadīto palaidnīgo dzīvi, lai arī viņu sedza ubaga skrandas un viņa kājas klāja ceļa putekļi, tad tomēr tēva sirdī iedegās vismaigākā līdzjūtība, kad dēls pazemībā nokrita viņa priekšā pie zemes. Savā cieņā tēvs tomēr neatkāpās no viņa; viņš nebija stingrs. Viņš neatgādināja dēlam iepriekšējo netaisno rīcību un grēkus, lai liktu tam saprast, cik zemu viņš ir grimis. Viņš pacēla dēlu un skūpstīja to. Viņš spieda savu nepaklausīgo dēlu pie krūtīm un aplāja viņa gandrīz kailās miesas ar savu krāšņo tērpu. Viņš to tik silti spieda pie savas sirds un parādīja tādu līdzcietību, ka, ja dēls kādreiz bija šaubījies par sava tēva laipnību un mīlestību, tad ilgāk to darīt vairs nespēja. Ja viņam bija kāda nojauta par savu grēku tad, kad nolēma atgriezties tēva mājās, tad tagad pēc šādas saņemšanas viņš vēl dziļāk saprata savu nepateicīgo rīcību. Viņa sirds, kas jau iepriekš bija kļuvusi maigāka, tagad salūza, tāpēc ka bija apbēdinājis šo tēva mīlestību.

Grēkus nožēlojošais, drebošais dēls, kas ļoti baidījās, ka tēvs viņu atstums, nebija sagatavojies šādai uzņemšanai. Viņš zināja, ka nav to pelnījis un savu grēku, ka atstājis tēvu, atzīst sekojošiem vārdiem: "Es esmu grēkojis pret Debesīm un pret tevi un neesmu vairs cienīgs saukties par tavu dēlu." Viņš lūdza, lai viņu uzskata tikai par algotu kalpu. Bet tēvs prasīja, lai viņa kalpi parāda tam sevišķu cieņu un lai viņu tā apgērbj, kā kad viņš būtu vienmēr bijis viņa paklausīgais dēls.

Sava dēla atgriešanos tēvs pārvērtā par sevišķi liksmiem svētkiem. [103] Vecākais dēls laukā nezināja, ka viņa brālis ir atgriezies, bet viņš dzirdēja, ka visi priecājas un jautāja kalpiem, ko tas viss nozīmē. Paskaidroja, ka viņa brālis, kuru uzskatīja par mirušu, ir atgriezies, un ka tēvs viņam nokāvis barotu teļu, tāpēc ka viņš to ir saņēmis atpakaļ it kā no nāves.

Brālis tad kļuva dusmīgs un negribēja ieiet namā, lai redzētu un apsveiktu savu brāli, kas bija atstājis savu tēvu un smagās atbildības pienākumā pildīšanu, ko vajadzēja sadalīt abu starpā, bija uzkrāvis viņam vienam, tagad saņem tādu godu. Sis brālis bija dzīvojis negodīgi un netikli, izšķērdējis tēva dotos līdzekļus, līdz bija nonācis trūkumā, kamēr viņa brālis mājās uzticīgi bija pildījis dēla pienākumus; un tagad šis netiklis atgriezās tēva mājās un viņu uzņem ar tādu cieņu un godu, kas pārsniedz visu to, ko viņš pats jeb kad ir saņēmis.

Tēvs lūdza savu vecāko dēlu ieiet un priecīgi saņemt brāli, kurš bija pazudis un ir atrasts, viņš bija miris grēkos un netaisnībā, bet atkal ir dzīvs, viņš ir atguvis tikumības izjūtu un tam riebjas viņa grēki. Tomēr vecākais dēls aizstāv sevi: "Redzi, šos daudzus gadus es esmu kalpojis tev un nekad neesmu pārkāpis tavas pavēles un tomēr tu man nekad neesi devis ne kazlēnu, lai es varētu priecāties ar saviem draugiem, bet tiklīdz šis tavs dēls atnāca, kas tavu mantu ir aprijis ar netiklēm, tad tu viņam esi nokāvis barotu teļu."

Tēvs pārliecināja dēlu, ka tas vienmēr ir bijis ar viņu un ka viss, kas viņam pieder, ir arī tam un ka ir pareizi priecāties, jo "tavs brālis bija miris un ir atkal dzīvs, bija pazudis un ir atrasts." Patiesība, ka pazudušais ir atrasts un mirušais ir atkal dzīvs, nomāc visus citus tēva apsvērumus.

Kristus deva šo līdzību, lai attēlotu veidu, kādā mūsu Debesu Tēvs uzņem maldošos un atgrieztos cilvēkus. Grēkots ir vienīgi pret tēvu, tomēr ar savu līdzcietīgo dvēseli, kas pilna līdzjūtības un piedošanas, [104] viņš steidzas pretī pazudušajam un priecājas, ka viņa dēls, kuru viņš domāja esam mirušu, ar visām bērna jūtām ir atzinis savu lielo grēku un nevērīgo izturēšanos un ir atgriezies atpakaļ pie sava tēva, vērtēdams viņa mīlestību un atzīdams viņa prasības. Viņš zina, ka viņa dēlam, kas bija gājis grēka ceļus un tagad nožēlo, ir vajadzīga mīlestība un līdzjūtība. Sis dēls ir cietis, viņš ir izjutis savu nabadzību un nācis pie sava tēva, kā pie vienīgā, kurš spēj piepildīt viņa lielo vajadzību.

Pazudušā dēla atgriešanās bija iemesls lielākajam priekam. Vecākā brāļa sūdzības bija dabīgas, bet netaisnas. Tomēr bieži šādā veidā brālis izturas pret brāli. Pārāk daudz pūlas, lai maldīgiem liktu izjust viņu maldus un lai viņiem vienmēr atgādinātu to kļūdas. Kas ir maldījušies, tiem ir vajadzīga žēlastība, palīdzība un līdzjūtība. Viņi cieš un bieži ir izmisuši un mazdūšīgi. Pāri par visu citu, viņiem vajadzīga labprātīga pilnīga piedošana.

Darbs starp draudzēm

Darbā, kuru darīja priekš draudzēm Batl-Krīkā 1870. gada pavasarī, visu nedarīja tik atkarīgu no Dieva kā svarīgais gadījums to prasīja. Brāļi R. un S. neuzticējās Dievam un nerīkojās Viņa spēkā un

Viņa žēlastībā tik pilnīgi kā vajadzēja.

Ja brālis S. domā, ka kāda persona rīkojas nepareizi, tad viņš bieži vien ir pārāk stingrs. Viņš neparāda tādu līdzjūtību un uzmanību, kādu viņš vēlētos redzēt izpaužamies pret sevi līdzīgos apstākļos. Saskaroties ar citādām domām viņam draud lielas briesmas spriest nepareizi un maldīties. Citu cilvēku audzināšana ir vissmalkākais un visatbildīgākais darbs, kas jebkad dots mirstīgajam. Kas stājas šādā darbā, tiem vajadzētu būt skaidram spriedumam un labām izšķiršanās spējām. Patiesa neatkarība spriedumos ir pilnīgi šķirta no neapdomības un straujuma. Šī īpašība, kas mūs dara uzmanīgus un apdomīgus un vada uz lūgšanām, nav sasniedzama viegli. To neiegūstam, līdz paši neesam saņēmuši pietiekoši stiprus pierādījumus par savu netaisnību. [105] Šāda neatkarība garu uzturēs klusu un nesavtīgo daudzo valdošo maldu vidū un atbildīgās vietās esošajiem liks rūpīgi apsvērt visus pierādījumus un neļaus, ka citi cilvēki vai apkārtnē tos ietekmētu izdarīt slēdzienus bez saprātīgas visu apstākļu vērā ņemšanas.

Batl-Krīkas gadījuma atrisināšana ļoti atgādina veidu kā jurists izjautā liecinieku un Svētais Gars šai darbā nav bijis klāt. Tajā apvienojās nedaudz darbīgu un dedzīgu locekļu. Daži bija paštaisni un apmierināti ar sevi un uz viņu liecībām tomēr paļāvās un viņu iespaids ietekmēja brāļu R. un S. spriedumu. Niecīgu trūkumu dēļ māsas T un U neuzņēma par draudzes locekļiem. Brāļiem R un S vajadzēja būt saprātīgiem un prast izšķirt, ka šie iebildumi nav pietiekoši svarīgi, lai minētās māsas turētu ārpus draudzes. Viņas abas sen ir ticīgas un uzticīgi ir ievērojušas Sabatu jau astoņpadsmit vai divdesmit gadus.

Māsai V. kura ierosināja šīs lietas apskatīt, vajadzētu saprast, ka viņas dzīvē ir daudz smagāki iemesli, kuru dēļ viņai nebūtu bijis jāklūst par draudzes locekli. Vai viņa bija bez grēka? Vai visi viņas ceļi bija nevainojami Dieva priekšā? Vai viņa bija pilnīga pacietībā, pašizliedzībā, laipnībā, iecietībā un mierīga rakstura ziņā? Ja viņai nebūtu parasto sieviešu vājību, tad viņa varētu mest pirmo akmeni. Māsas, kuras atstāja ārpus draudzes, bija cienīgas tajā atrasties. Dievs viņas mīlēja. Bet pret viņām izturējās negudri un bez pietiekoša iemesla. Bija arī citi, kuru lietas apspriežot, tikpat maz izpaudās Debesu gudrība un nebija pat redzams veselīgs saprāts. Brāļa S spriedums un izšķiršanās spējas jau kopš daudz gadiem ir šamaitājis viņa sievas iespaids, kas ir bijusi sevišķi ietekmīgs sātna starpnieks. Ja viņam būtu bijušas patiesas pastāvības īpašības, tad viņam būtu bijusi arī īsta pašcieņa un atbilstoši tai viņš būtu pacēlis pats savu namu augstākā līmenī. Sākot rīkoties, lai nokārtotu attiecības savā ģimenē, viņš parasti aizgājis par tālu, kļūdams bargs un runādams asi un valdonīgi. [106] Pēc kāda laika apejot to, viņš ir gājis pretējā galējībā un ir atteicies no savas neatkarības.

Šādā gara stāvoklī saņemdamas ziņas no sievas, viņš atmet savas domas un sieva viņu viegli piekrāpj ar savām intrigām. Reizēm viņa ir izlikusies par lielu cietēju un stāstījusi, kādus trūkumus un nevērību viņa panesusi no brāļu puses sava vīra prombūtnes laikā. Liela ir bijusi viņas prasme un veiklība ar viltu sagrozīt sava vīra prātu. Brālis S nav pilnīgi pieņēmis to gaismu, kuru Kungs viņam devis pagātnē par viņa sievu, jo citādi viņa nebūtu varējusi to maldināt, kā tas ir noticis. Viņš daudzkārtīgi ir nonācis viņas gara gūstā, jo viņa paša sirds un dzīve nav bijusi pilnīgi svētīta Dievam. Viņa jūtas uzliesmoja pret brāļiem, un viņš tos ir apspiedis. Paša es vēl nav piesists pie krusta. Viņam nopietni jācenšas visas domas un jūtas pilnīgi pakļaut Kristum. Uzticība un sevis aizliegšana būtu bijuši brāļa S stiprie palīgi. Ja viņš būtu apjozis visus Dieva ieročus un nebūtu vēlējies citu aizsardzību, kā tikai to, ko dod Dieva Gars un patiesības spēks, tad viņš būtu bijis stiprs Dieva spēkā.

Brālis S. ir vājš daudzās lietās. Ja Dievs prasītu, lai viņš kompromitē un nosoda savus kaimiņus, aizrāda un pārmet saviem brāļiem, vai cīnās pret ieņaidniekiem un tos iznīcina, tad tas viņa raksturam būtu bijis samērā viegls darbs. Bet cīņa pašam ar sevi, savu iegribu un savas sirds tieksmju uzvarēšanā, sirds apslēpto motīvu izmeklēšanā un pārvaldīšana ir daudz grūtāks kara gājiens. Cik nelabprāt viņš grib būt uzticīgs šādā cīņā! Cīņa pašam pret sevi ir vislielākā cīņa, kāda jeb kad izcīnīta. Sevis pakļaušana, visa atdošana Dieva gribai un ietērpšanās pazemībā, iegūstot to mīlestību, kas ir šķīsta, mierīga, viegli pielūdzama un pilna laipnības un labu augļu, - visu to nav viegli sasniegt. [107] Un tomēr viņa priekštiesība un pienākums ir, gūt šai cīņai pilnīgu uzvaru. Dvēselei jāpakļaujas Dievam, pirms tā var tikt atjaunota atziņā un patiesā svētumā. Kristus svētā dzīve un raksturs ir uzticams piemērs. Viņa uzticība Debesu Tēvam bija neierobežota. Viņš pilnīgi un bez ierunām paklausīja un nodevās Tēvam. Viņš nenāca, lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš kalpotu citiem. Viņš nāca, ne lai darītu savu prātu, bet Tā prātu, kas Viņus sūtījis. Visās lietās Viņš sevi nodeva Tam, kas tiesā taisni. No pasaules Pestītāja lūpām bija dzirdami vārdi: "No sevis paša Es neko nevaru darīt."

Viņš kļuva nabags un darīja sevi kā tādu, kuram nav nekādas cieņas. Viņš bija izsalcis un bieži

izslāpis un daudzreiz noguris savā darbā, tomēr Viņam nebija kur nolikt savu galvu. Bieži zeme bija Viņa guļas vieta, kas vēsās, drēgnās nakts ēnas sabiezēja ap Viņu. Tomēr Viņš svētīja tos, kas Viņu ienīda. Kāda brīnišķa dzīve. Kādi skaisti piedzīvojumi. Vai mēs, kas sevi saucam par Kristus sekotājiem, varam priecīgi un bez kurnēšanas panest trūkumu un ciešanas, kā to darīja mūsu Kungs? Vai mēs varam dzert no tā kausa un tikt kristīti ar to pašu kristību? Ja tā, tad mēs drīkstam dalīties ar Viņu Viņa godībā Debesu valstībā. Ja nē, tad mums nebūs daļas ar Viņu.

Brālim S. jāiegūst kāds piedzīvojums, bez kura viņa darbs būs noteikti sabojāts. Viņš pārāk daudz ļaunas iespaidoties no tā, ko viņam citi stāsta par maldīgajiem, viņš izšķir lietas saskaņā ar uz viņu izdarītajiem iespaidiem un rīkojas bargi tur, kur maigāka rīcība būtu bijusi daudz labāka. Viņš nepatur prātā pats savu vājumu un neatceras cik grūti viņam panest savas rīcības apšaubīšanu, pat ja tā nav bijusi pareiza. Ja viņš tiecas visu tūlīt atklāt un norāt, lai gan to darīdams, viņš ievaino pats savu dvēseli un apdraud arī citu dvēseles.

Ja vien būtu iespējams, brālis S. izvairītos no visiem draudzes pārbaudījumiem un viņš nedarītu nekā grūtību nokārtošanā un atrisināšanā. Viņam ir vērtīga dāvana, kas vajadzīga Dieva darbā. [108] Bet viņam vajadzētu atšķirties no iespaidiem, kas izmantojot viņa līdzjutību, dara neskaidru viņa spriedumu un ved uz negudru rīcību. Tam nevajadzētu tā būt un arī nav tā jābūt. Viņš pārāk maz uzticas Dievam. Viņš pārāk daudz kavējas pie savas miesas nespēka un stiprina neticību, domājot par savām nabadzīgajām izjūtām. Dievam ir papildnam spēka un gudrības priekš tiem, kas to nopietni meklē ticībā.

Man rādīja, ka brālis S. ir stiprs vīrs dažos punktos, kamēr citos viņš ir tik vājš kā bērns. Viņa rīcības veidam ar maldīgiem ir noārdošs iespaids. Viņš uzticas savām spējām atrisināt vajadzīgos jautājumus, tomēr viņš šīs lietas neredz pareizi. Darbā viņš ieauž pats savu garu un nešķiro lietas, bet bieži rīkojas bez maiguma. Kārtojot atsevišķu personu lietas, viņš tās pārspīlē. "Un pret dažiem esiet līdzcietīgi, darot starpību, un citus ar bailēm izglābiet, izraudami no uguns, ienīdēdami pat no miesas apraiptās drēbes."

Pienākumam, stingram pienākumam ir dvīņu māša – laipnība. Ja pienākums savienojies ar laipnību, tad iegūs izšķirīgu labumu, bet ja pienākums ir šķirts no laipnības, ja maigā mīlestība nav saplūdusi ar pienākumu vienā veselā, tad būs tikai neveiksme un rezultātā daudz ļaunuma. Vīrus un sievas nedrīkst spiest, bet daudzus var iegūt ar laipnību un mīlestību. Brālis S. ir turējis paceltu evaņģēlija pātagu, un viņa paša vārdi bieži ir bijuši šīs pātagas sitieni. Tie nav varējuši pamodināt citus uz lielāku dedzību un ierosināt tos uz labiem darbiem, bet gan pamodinājuši viņos gatavību atsist šo bardzību.

Ja brālis S. būtu staigājis gaismā, tad viņš nebūtu piedzīvojis tik daudz nopietnu neveiksmju. "Ja kāds staigā dienā, tad tas neklūp, jo viņš redz šīs pasaules gaismu. Bet ja kāds staigā naktī, tad tas klūp, tāpēc ka viņā nav gaismas." Paklausības ceļš ir drošs ceļš. Kas staigā taisni, tas staigā droši. "Staigā gaismā un tad tu savu ceļu iesi droši un tava kāja neklups." Kas nestaigā gaismā, tiem būs slimīga, panīkusi reliģija. [109] Brālim S. vajadzētu izjust to svarīgo nozīmi, kāda ir staigāšanai gaismā, sitot krustā pašam sevi. Nopietnas pūles, kuras izraisa mīlestība uz dvēselēm, stiprina drosmi un attīsta laipnību.

Mans brāli, pēc dabas tu esi mantkārīgs un pašapmierināts. Savas spējas darbam tu novērtē daudz par augstu. Tu lūdz Kungu, lai Viņš dara tevi pazemīgu un derīgu Viņa darbam un tad Viņš, atbildot uz tavu lūgšanu, pielaiž pārmācību, kas nepieciešama mērķa sasniegšanai, tad tu bieži ļaujies šaubām un izmisumam, un domā, ka tev ir iemesls kļūt mazdūšīgam. Kad brālis V tevi brīdināja un atturēja no iejaukšanās draudzes grūtībās, tad tu uzskatīji, ka viņš tevi apspiež.

Man rādīja tavu darbu Jovā. Sakrāšanā ar Kristu tur tev bija pilnīga neveiksme. Tu satrauci, samulsināji un izklīdināji nabaga avis. Tev bija dedzība, bet tā nesaskanēja ar atzišanu. Tu nestrādāji mīlestībā, bet stingrībā un bardzībā. Tu izturējies valdonīgi un uzstādīji augstas prasības. Tu nestiprināji vājos un nepārsēji ievainotos. Tavs neprātīgais skarbums izstūma dažus no ganāmā pulka, ko nekad vairs nevarēs aizsniegt un atvest atpakaļ. Vārdi istā laikā līdzinās zelta āboliem sudraba traukā. Turpretī nepiemēroti vārdi nes zaudējumu. To iespaids līdzinās postošai krusai.

Tu biji nepacietīgs, kad brālis V tevi ierobežoja ar brīdinājumiem, padomiem un nosodījumiem. Tu domāji, ka ja tu būtu bijis brīvs un drīkstētu pats rīkoties, tad būtu varējis padarīt labu un lielu darbu. Tomēr tavas sievas iespaids ir stipri samazinājis tavu derīgumu. Tu neesi labi valdījis pār savu namu, tu neesi pavēlējis savam namam pēc sevis. Tu domāji, ka saproti pats kā rīkoties savas mājas lietās. Bet kā tu esi piekrāpts! Tu bieži esi sekojis sava gara pamudinājumiem un rezultāts bija sarežģījumi un grūtības, kas savukārt aptumšoja tavu uztveri un novājināja garīgi tā, ka tavs darbs ir

iezīmējies ar lieliem trūkumiem. [110]

Brāļu R un S darbs bija pāragrs, sasteigts. Šiem brāļiem acu priekšā bija viņu pagātnes piedzīvojumi ar tās kļūdām un tiem vajadzēja viņus pasargāt no tāda darba uzņemšanās, kura izpildīšanai tie nav sagatavoti. Tur bija daudz ko darīt. Tā bija smaga vieta, lai tur paceltu draudzi. Viņus apņēma naidīgas ietekmes. Katru soli uz priekšu vajadzēja likt sevišķi uzmanīgi un ar lūgšanām pilnām pārdomām.

Šie divi brāļi bija brīdināti un atkārtoti norāti par neapdomīgu rīcību un viņiem nevajadzēja uzņemties šo atbildību. Ak, cik daudz labāk Dieva lietai būtu, ja viņi strādātu jaunos laukos. ...atrodas sātana krēsls tāpat kā citās bezdievīgās pilsētās, un viņš cīnā ir viltīgs ienaidnieks. Sabata turētāju vidū atrodas dumpīgi, nemierīgi elementi, kas bija par kavēkli darbā. Bet vārdiem un darbiem ir savs īpašs laiks, zelta izdevība, kura izlietota uzrādīs vislabākos rezultātus darba tālākai turpināšanai. Ja apstākļiem atļautu pilnīgāk attīstīties, pirms tos aizskar, tad nemierīgie, nesvētījušie locekļi būtu atdalījušies un neizveidotos pretī runātāju grupa. Ja vien iespējams no tā vajadzētu izsargāties. Draudzei labāk ir paciest daudz traucējumu un audzināt pacietību, nekā steigties dzīt uz priekšu notikumus un pamodināt cīņas garu. Kas tiešām mīl patiesību patiesības pašas dēļ, tiem savu ceļu vajadzētu iet, paturot acu priekšā Dieva godību un ļaut lai patiesības gaisma apspīd arī visus citus. Viņi var sagaidīt, ka nekārtības mīlētāji viņu vidū un neapmierinātie sagādās tiem bēdas. Sātans mierīgi neskatisies, ka radīsies cilvēku grupa, kas aizstāvēs patiesību un izklīdinās māņus un maldu mācības. [111] Viņa dusmas aizdegsies un viņš uzsāks karu pret tiem, kas tur Dieva baušļus un kam ir Jēzus ticība. Bet tāpēc uzticīgiem nevajadzētu kļūt nepacietīgiem vai mazdūšīgiem. Šīm lietām patiesos ticīgos vajadzētu ietekmēt būt vēl modrākiem, uzmanīgākiem un pamudināt vēl vairāk lūgt, lai kļūtu vēl maigāki, līdzcietīgāki un mīlošāki pret tiem, kas tik stipri maldās attiecībā uz mūžīgām lietām. Kā Kristus ir panesis un turpina panest mūs ar mūsu kļūdām, tā mums vajadzētu panest tos, kas pārbauda mūsu pacietību. Vai pašizliedzīgā un sevi upurējošā Jēzus sekotājiem nevajadzētu līdzināties savam Kungam? Kristiešu sirdīm vajadzētu būt laipnām un iecietīgām.

Evangelija sējējs

Līdzība par evaņģēlija sējēju, kuru Kristus sniedza klausītājiem, satur mācību, kas mums jāstudē. Kas sludina tagadējo patiesību un izkaisa labo sēklu, tie piedzīvos tādu pašu piedzīvojumu kā evaņģēlija sējējs. Aso un pārlicinošo patiesību pasludināšana lielākā vai mazākā mērā ietekmēs visas iedzīvotāju šķiras. Daži būs ceļmalas klausītāji. Izteiktā patiesība viņus saviļņos, bet viņi nav izkopusi tikumiskos spēkus, viņi vairāk sekojuši savām tieksmēm, nekā pienākumam un ļauni ieradumi ir nocietinājuši viņu sirdis līdz tās kļuvušas līdzīgas nomīdītam ceļam. Viņi var apliecināt ticību patiesībai, bet viņiem nebūs pareizas izpratnes par tās svēto augšup ceļojošo raksturu. Viņi neatsķirsies no sadraudzības ar izprieču mīļotājiem un samaitātās sabiedrības, viņi nostājas tur, kur tie pastāvīgi tiek kārdināti un viņus pareizi var salīdzināt ar neiežogotu tīrumu. Viņi izaicina ienaidnieka kārdināšanas un beidzot zaudē cieņu pret patiesību, kas pēc viņu domām tiem bija tad, kad labā sēkla iekrita viņu sirdīs.

Daži ir akmeņainās zemes klausītāji. Viņi labprāt pieņem kaut ko jaunu un satraucošu. Patiesības vārdu viņi uzņem ar prieku. Viņi nopietni ar aizrautību un dedzību runā par savu ticību un cerību un var atļauties pat izteikt pārmetumus tiem, kam ir ilga pieredze par dažām viņu šķietamām nepilnībām vai par sajūsmas trūkumu. [112] Bet kad viņus piemeklē un pārbauda bēdu un kārdināšanu karstums, kad tos apgriež Dieva nazis, lai tie varētu nest augļus, tad viņu dedzība mirst un balss aplūst. Tad viņi vairs nelielās patiesības stiprumā un spēkā.

Šo šķiru pārvalda jūtas. Viņu raksturs nav dziļš un pastāvīgs. Pamatlikumi nesniedzas dziļi un nevada rīcību. Viņi patiesību ir paaugstinājuši vārdos, bet nav tās darītāji. Patiesības sēkla nav laidusi saknes dziļāk par virspusi. Dieva Gara pārveidojošā ietekme nav pārveidojusi sirdi. Un kad patiesība sauc vīrus un sievas pie darba, kad jānes upuri patiesības dēļ, tad viņi ir kaut kur citur. Un uznākot bēdām un vajāšanām, viņi atkrīt, jo viņiem nav dziļas augsnes. Pasludinātā patiesība ir skaidra un asa un cieši skar sirdis, atklājot rakstura kroplumu. Daži negrib paciest šo pārbaudījumu, bet bieži vien aizver acis pret savām nepilnībām, lai gan viņu sirdsapziņa tiem saka, ka Dieva vēstnešu runātie vārdi, kas tik cieši skar viņu kristiešu raksturus, ir pareizi, tomēr viņi negrib šo balsi klausīt. Viņi apgrēkojas pret vārdu un labāk atsakās no patiesības, nekā ļaujas, lai patiesība tos svētī. Viņi sev glaimo, ka uz debesīm spēs sev atrast vieglāku ceļu.

Vēl cita šķira attēlota līdzībā. Vīri un sievas, kuri klausoties vārdu, pārlicinās par patiesību un pieņem to, neredzot savas sirds grēcīgumu. Lielu vietu viņu izjūtas ieņem pasaules mīlestība. Savos darījumos viņi vēlas gūt vislielākos ienākumus. Viņi sagroza patiesību un ar viltu un krāpšanu iegūst sev līdzekļus, kas kādreiz viņu dzīvē kļūs par dzeloni, jo tie nomāks viņu labos nolūkus un nodomus.

Viņu sirdīs iesētā labā sēkla noslāpst. Parasti viņi ir tā rūpju un bažu pārņemti, ka nenopelnīs vajadzīgos līdzekļus, vai zaudēs jau nopelnīto, ka laicīgās lietas viņiem kļūst par vissvarīgākajām. Viņi nekopj labo sēklu. [113] Viņi nav atrodami sanāksmēs, kur reliģiskās priekštiesības stiprinātu viņu sirdis. Viņi baidās, ka var piedzīvot zaudējumus laicīgās lietās. Bagātības vilinājums liek tiem glaimot sev, ka viņu pienākums ir pūlēties un pelnīt, cik vien tie spēj, lai varētu palīdzēt Dieva lietai, un tomēr, jo vairāk pieaug viņu laicīgās bagātības, jo mazāk viņu sirdis vēlas dalīties savā mantā, līdz tie pilnīgi novēršas no patiesības, kuru viņi mīlēja. Labā sēkla ir nomākta, jo to ir pārāugušas nevajadzīgas pasaules rūpes un bažas – mīlestība uz pasaules priekiem un bagātības sniegto godu.

Kvieši un nezāles

Kādā citā mācekļiem teiktā līdzībā Jēzus Debesu valstību salīdzināja ar tīrumu, kur cilvēks iesēja labu sēklu, bet ienaidnieks, viņam guļot, iesēja nezāles. Tīruma īpašniekam jautāja: "Vai tu neiesēji labu sēklu tīrumā? No kurienes tad šīs nezāles?" Viņš uz tiem sacīja: "Ienaidnieks to ir darījis." Tad kalpi uz Viņu runāja: "Vai tu gribi, lai mēs noejam un tās izplūcam?" Bet viņš uz tiem sacīja: "Nē, ka nezāles plūkdami, jūs līdz ar tiem neizraujiet arī kviešus. Lai aug abi kopā līdz pļaujai un pļaujas laikā es teikšu pļāvējiem: savāciet vispirms nezāles un sasieniet tās kūļos, lai sadedzinātu, bet kviešus sakrājiet manā šķūnī." Ja būtu saglabāta uzticība un modrība, ja daži nebūtu gulējuši vai izturējušies nolaidīgi, tad ienaidnieks neiegūtu tik labu izdevību nezāļu iesēšanā. Sātans nekad neguļ. Viņš ir nomodā un izmanto katru izdevību, lai liktu saviem darbiniekiem izkaisīt maldus, kas atrod auglīgu zemi daudzās nesvētītās sirdīs.

Par to bēdājas tie, kas no sirds tic patiesībai, un viņu pārbaudījumus un skumjas palielina viņu vidū esošie cilvēki, kas atņem drosmi, dara mazdūšīgus un apgrūtina viņu darbu. Tomēr Kungs saviem kalpiem gribētu iemācīt būt ļoti uzmanīgiem katrā solī. "Lai abi aug kopā." Neraujiet nezāles ar varu, lai tās izravējot neizkustinātu arī dārgos asnus. [114] Kā sludinātājiem tā draudzes locekļiem vajadzētu būt ļoti piesardzīgie, lai tie neklūtu dedzīgi pretēji atzīšanai. Draud briesmas, ka var par daudz centies dziedināt grūtības draudzē, ka, ja tām nepieskartos, bieži vien pazustu pašas no sevis. Nav gudri centies priekšlaicīgi atrisināt jautājumus kādā draudzē, kur tie vēl nav attīstījušies. Mums būs vajadzīga vislielākā uzmanība, pacietība un pašsavaldīšanās, lai šīs lietas panestu un tās nokārtojot nesāktu strādāt paši savā garā.

Darbs bija pāragrs un priekšlaicīgi izraisīja šīs mazās draudzes sašķelšanos. Ja Dieva kalpi būtu izjutuši mūsu Pestītāja mācības spēku līdzībā par kviešiem un nezālēm, tad viņi nebūtu uzsākuši to darbu, ko viņi darīja. Pirms sper soļus, kas dotu vismazāko iemeslu žēloties par tiem, kas ir pilnīgi necienīgi, par to, ka viņus izslēdz no draudzes, šo jautājumu vajadzētu cik vien iespējams rūpīgi pārdomāt un nopietni lūgt. Rīcības veids radīja pretēji noskaņotu partiju. Daži bija ceļmalas klausītāji, citi akmeņainas zemes klausītāji un vēl citi bija no tās šķiras, kas pieņem patiesību, bet kam sirds ir aizaugusi ar ērkšķiem un tie nomāc labo sēklu. Tie nekad neiegūs pilnīgi kristīgu raksturu. Tomēr bija arī nedaudzi, ko varēja audzināt un stiprināt un nopamatot patiesībā. Bet brāļu R un S ieņemtajā nostāja izsauca priekšlaicīgu krīzi un tad aprūka gudrības un saprašanas nevienprātības iznīcināšanai.

Ja arī cilvēki tikpat lielā mērā pelnījuši izslēgšanu no draudzes kā sātans savu izmešanu no debesīm, tad viņiem tomēr būs savi līdzjutēji. Vienmēr ir kāda ļaužu šķira, ko vairāk spēj ietekmēt atsevišķi cilvēki, nekā Dieva Gars un veselīgie pamatlikumi, un savā nesvētajā stāvoklī viņi vienmēr ir gatavi nostāties netaisnības pusē un līdzī just un iežēloties par tiem, kas vismazāk to ir pelnījuši. Šiem līdzjutējiem ir stiprs iespaids uz citiem, lietas viņi parāda nepareizā gaismā un tā izdara lielu ļaunumu – bojā aiziet daudzas dvēseles. [115] Sātans ar savu sacelšanos līdz aizrāva trešo daļu eņģeļu. Viņi novērsās no Tēva un Viņa Dēla un apvienojās ar sacelšanās ierosinātāju. Turot acu priekšā šo patiesību, mums vajadzētu rīkoties ar vislielāko uzmanību. Ko gan citu, kā tikai pārbaudījumus un grūtības mēs varam sagaidīt no apvienošanās ar īpatnēja rakstura vīriem un sievietēm? Mums viss tas ir jāpanes un jāizvairās no nepieciešamības izravēt nezāles, lai neiznīktu arī kvieši.

"Pasaulē jums būs bēdas", saka Kristus, bet Manī jums būs miers. Pārbaudījumi, kam kristieši pakļauti bēdās, nelaimē un negodā, ir Dieva izredzētie līdzekļi, lai atšķirtu pelavas no kviešiem. Mums jāuzvar lepnums, savtīgums, ļaunās kaislības, mīlestība uz pasaules priekiem. Dievs mums sūta bēdas, lai pilnīgi mūs pārbaudītu un parādītu, ka šie ļaunumi atrodami mūsu raksturā. Viņa spēkā un žēlastībā mums jāuzvar, lai varētu būt viņa dievišķās dabas līdzdalībnieki, bēdami no samaitāšanas, kas ir pasaulē caur iekārošanu. Pāvils saka: "Jo mūsu bēdas, kas ir īsas un vieglas mums padara neizsakāmi lielu un pastāvīgu godību, jo mēs neskatāmies uz lietām, kas ir redzamas, bet uz lietām, kas nav redzamas, jo kas ir redzams, tas ir laicīgs, bet kas nav redzams, tas ir mūžīgs." Bēdas, kavēkļi, kārdināšanas, neveiksmes un mūsu dažādie pārbaudījumi, ir Dieva darba rīki, lai mūs tīrītu, svētītu un sagatavotu Debesu klētīm.

Ļaunumu, ko patiesības lieta cieš no pāragras rīcības, nekad nevar pilnīgi izlabot. Dieva darbs nav gājis uz priekšu tā, kā tas varēja būt un nekad vairs neparādīsies ļaudīm tik labvēlīgā gaismā kā pirms šiem notikumiem.

Bieži mūsu vidū ir cilvēki, kuru iespaids uz labu, šķiet, ir nulles vērtība. Liekas, ka viņu dziļe ir veltīga, bet ļaujiet tik tiem sacelties un uzsākt cīņu, un viņi kļūst dedzīgi sātana strādnieki. Sāds darbs vairāk saskan ar viņu sirds dabīgajām tieksmēm. Ir liela vajadzība pēc sevis pārbaudīšanas un lūgšanas vienatnē. Dievs ir apsollis gudrību tiem, kas to lūgs. Misijas darbā bieži iesaistās tam nesagatavoti cilvēki. [116] Viņi izkopj ārējo dedzību, bet klusās lūgšanas atstāj novārtā. Tādos gadījumos izdara daudz ļauna, jo šie strādnieki cenšas uzstādīt paši savus likumus par priekšrakstiem citu cilvēku sirdsapziņai. Pašsavaldīšanās ir ļoti vajadzīga. Pārsteidzīgi vārdi izraisa ķildas. Brālim S draud briesmas atdoties asam kritikas garam. Tas nepieklājas patiesības kalpam.

Brāli S., tev ir daudz jāmācās. Tu savās neveiksmēs un grūtībās esi tiecies vainot brāli V., bet tuvāka tavu motīvu un darbības veida pārbaude atklātu citus iemeslus šīm grūtībām, un tie atrodas tevī pašā. Sekošana savas dabīgās sirds tieksmēm noved tevī kalpībā. Bargais, citus spīdzinošais gars, kam reizēm tu padodies, iznīcina tavu iespaidu. Mans brāli, tev ir jādara darbs pašam priekš sevis, ko tavā vietā nespēj veikt neviens cits cilvēks. Katram pašam par sevi ir jādod norēķins Dievam. Viņš mums ir devis Savus likumus kā kādu spoguļi, kurā mēs varam skatīties un atklāt sava rakstura trūkumus. Mums šajā spoguļī nav jāskatās, cenšoties ieraudzīt tur atspoguļojamies sava kaimiņa kļūdas, lai uzmanīgi vērotu, vai kaimiņš aizsniegs doto paraugu, bet gan, lai ieraudzītu paši savas vainas un varētu tās novērst. Zināšana nav viss, kas mums vajadzīgs, mums jāseko gaismai. Mēs neesam atstāti pašu izvēlei, paklausītu, kad tas mums izdevīgi, un kad neizdevīgi, nepaklausītu. Paklausība ir labāka nekā upuris.

TURĪGIEM VECĀKIEM

1870. gadā telts sapulcē Vermontā, Dieva Gars mani spieda skaidri liecināt par gados vecu un turīgu vecāku pienākumiem attiecībā uz saviem īpašumiem. Man rādīja, ka daži cilvēki, kas ir gudri, apdomīgi un enerģiski visos veikala darījumos, kas izceļas ar precizitāti un kārtību, parāda tālredzības un uzmanības trūkumu, ka laikā, vēl dzīvi būdami, negādā par savu īpašumu pārvaldīšanu. [117] Viņi nezina, cik ātri var noslēgties viņu pārbaudes laiks, tomēr viņi gadu no gada atliek savu lietu nokārtošanu, un bieži savas dzīves noslēgumā zaudē prāta spējas. Vai arī viņi var nomirt pēkšņi, bez vismazākā brīdinājuma un viņu īpašumu tad var sadalīt tādā veidā, kādu viņi nebūtu atzinuši par labu. Tādi cilvēki ir vainīgi nolaidībā, viņi nav uzticīgi nama turētāji.

Kristiešiem, kas tic tagadējai patiesībai, vajadzētu parādīt gudrību un tālredzību. Viņiem nevajadzētu būt nevērīgiem pret savu līdzekļu sadalījumu, gaidot uz labvēlīgu izdevību, kad ilgas slimības laikā varētu nokārtot visas lietas. Viņu veikaliem vajadzētu atrasties tādā stāvoklī, ka kurā katrā stundā, ja viņus aicinātu tos atstāt un viņiem nebūtu vairs iespēja dot rīkojumus, tad tomēr visu nokārtotu tā, kā viņi to būtu gribējuši, ja būtu vēl dzīvi. Daudzām ģimenēm negodīgā kārtā ir nolaupīts viņu īpašums, un tās ir iedzītas trūkumā tikai tādēļ, ka darbu, kuru vajadzēja padarīt vienas stundas laikā, atstāja novārtā. Nevienam nevajadzētu taupīt ne pūles, ne līdzekļus, lai savu gribu izteiktu likumīgā paziņojumā, kas izturētu pārbaudi.

Es redzēju, ka tiem, kas apliecina ticību patiesībai, vajadzētu ticību parādīt savos darbos. Tiem ar netaisno mantu vajadzētu iegūt sev draugus, lai beidzot viņi varētu tikt uzņemti mūžīgos dzīvokļos. Dievs cilvēku ir darījis par līdzekļu pārvaldnieku. Viņu rokās Viņš ir ielicis naudu, ar kuru jāvirza uz priekšu lielais darbs, to dvēseļu glābšanai, kuru dēļ Kristus atstāja savas mājas, savu bagātību, savu godību un kļuva nabags, lai ar savu pazemību un upuri Dievam pievestu daudzus Ādama dēlus un meitas. Savā aizgādībā Kungs ir iekārtojis, lai darbu Viņa vīna kalnā uzturētu ar Viņa nama pārvaldnieku rokām uzticētajiem līdzekļiem. Nevērīga izturēšanās pret Dieva aicinājumu virzīt uz priekšu Viņa darbu, parāda, ka tie ir neuzticīgi un kūtri kalpi.

Man rādīja dažas lietas par stāvokli Vermontā un sevišķi Bordvillā un tās apkārtnē. [118] Tālākais ir no Liecības draudzei Nr. 20.

“Daudziem, kas dzīvo Bordvillā ir jāpadara kāds darbs. Es redzēju, ka ienaidnieks strādā, lai panāktu savus nodomus. Cilvēki, kam Dievs ir uzticējis līdzekļus, Debesu nozīmēto atbildību būt par Dieva namturiem, nobīdījuši uz saviem bērniem. Tā vietā, lai atdotu Dievam to, kas ir Viņa, tie uzskata, ka viss, kas viņiem ir, tiem arī pieder, it kā kad viņi savus īpašumus būtu ieguvuši ar savām spējām, spēku un gudrību.”

“Daži savus līdzekļus novieto ārpus savas pārvaldības robežām, ieliekot tos bērnu rokās. Tādas rīcības slepenais nolūks ir vēlēšanās nesajust atbildību atdot savu mantu patiesības izplatīšanai. Viņi mīl vārdos, bet ne darbos un patiesībā. Viņi neatzīst, ka tā ir Kunga nauda, ar kuru viņi rīkojas, bet ne viņu pašu.”

“Vecākiem vajadzētu ļoti baidīties uzticēt bērniem mantas dāvanu, ko Dievs ir ielicis viņu rokās, izņemot tos gadījumus, kad viņiem ir visdrošākie pierādījumi, ka viņu bērniem ir lielāka interese, lielāka mīlestība un lielāka nodošanās Dieva lietai, nekā viņiem pašiem, un ka šie bērni nopietnāk un dedzīgāk sekmēs Dieva darbu un vēl labprātīgāk atsauksies uz aicinājumu pēc līdzekļiem, ar ko saistīti dažādie pasākumi. Bet daudzi, sātana pamudināti, ieliek savus līdzekļus bērnu rokās, tādā veidā viņiem uzkrādami atbildību par savu nama turēšanu. To darīdami, viņi iespaidīgā kārtā līdzekļus nodod ienaidnieka pusei. Šādu rīcību vada sātans, lai panāktu savus plānus un atturētu Dieva lietai vajadzīgos līdzekļus, ar kuriem to varētu pilnīgi uzturēt.”

Daudziem, kas plaši apliecina savu ticību, trūkst labu darbu. Ja viņi savu ticību parādītu darbos, tad varētu nodot spēcīgu liecību par labu patiesībai. Bet viņi neizlieto Dieva aizdotās mantas – dāvanas. Kas domā nomierināt savu sirdsapziņu, labprātīgi nododot īpašumus bērniem, vai arī atturoties no Dieva darba, pieļauj tiem nonākt neticīgu un bezrūpīgu bērnu rokās, lai viņi tos izšķiestu, vai uzkrātu un dievinātu, tiem būs jādod norēķins Dievam, viņi ir neuzticīgi sava Kunga naudas pārziņi. Viņi atļauj, lai tos ietekmētu sātana vadītie bērni. Sātans savu mērķi sasniedz dažādos ceļos, kamēr Dieva nama turētāji paliek pārsteigti un nespējīgi kaut ko darīt. Viņi nesaprot savu lielo atbildību un ka par visu būs jānorēķinās.

Man rādīja, ka drīz nobeigsies pārbaudes laiks dažiem cilvēkiem, kas dzīvo ... apkārtnē un ka ir ļoti svarīgi, lai viņi savu darbu nobeigtu tā, ka Dievs to atzītu un pēdējā norēķinu dienā Kungs viņiem teiktu, labi! Man rādīja arī to pretrunīgo rīcību, kas apliecina ticību patiesībai un tomēr nenodod savus līdzekļus Dieva darbam, vēlēdamies tos atstāt saviem bērniem. Daudzi tēvi un mātes, dzīvodami pārpilnībā, tomēr ir nabagi. Tie zināmā mērā ierobežo savas personīgās ērtības un bieži sev aizliedz dzīves laimei un veselībai nepieciešamas lietas, lai gan viņu rīcībā ir bagātīgi līdzekļi. Viņiem liekas, nav tiesību izlietot savus līdzekļus personīgām ērtībām vai arī labdarīgiem nolūkiem. Viņi dzīvo ar vienu domu – saglabāt īpašumus saviem bērniem. Šī doma ir tik augsti izcelta, tā ieausta visos viņu darbos, ka viņu bērni pierod raudzīties uz laiku, kad šie īpašumi piederēs viņiem. Viņi paļaujas uz to un šim izredzēm ir milzīgs, tomēr ne labvēlīgs iespaids uz viņu raksturu. Daži kļūst izšķērdīgi, citi savtīgi un skopi, un vēl citi uzaug kūtri un bezrūpīgi. Daudzi nemācās taupības ieradumu, viņi necenšas kļūt pastāvīgi. Viņiem nav mērķa un trūkst rakstura stingrības. Bērniecībā un jaunībā saņemtie iespaidi iespiežas viņu raksturā un kļūst par viņu darbības pamatdomu arī brieduma gados. [120]

Kas ir iepazinušies ar patiesības pamatlikumiem, tiem vajadzētu sekot Dieva vārdam kā savam vadonim. Viņiem vajadzētu atdot Dievam tās lietas, kas pieder Viņam. Es redzēju, ka vairāki cilvēki Vermontā bija pielaiduši kļūdu, piesavinoties līdzekļus, kurus Dievs bija uzticējis viņu pārvaldīšanai. Viņi atstāja neievērotas Dieva prasības uz visu to, kas viņiem piederēja. Patiesības ienaidnieks bija apstulbojis viņu acis, un tie bija sākuši iet tādā virzienā, kas rezultātā atnesīs nelaimi kā viņiem pašiem, tā arī viņu dārgajiem bērniem.

Bērni bija iespaidojuši vecākus, lai tie savus īpašumus atstātu viņu rokās, ka viņi varētu tos izlietot pēc sava prāta. “Ņemot vērā Dieva Vārda gaismu, kas ir tik vienkārša un skaidra attiecībā uz pārvaldībā nodoto naudu, kā arī Liecībās dotos Dieva brīdinājumus un rājienus par līdzekļu izlietošanu, ja tomēr bērni tieši vai netieši iespaido savus vecākus, izdalīt savus īpašumus viņiem vēl dzīviem esot, vai, vēl biežāk, atstāt tos saviem bērniem, lai tie nonāktu viņu rokās pēc vecāku nāves, tad viņi uzņemas briesmīgu atbildību. Gados vecu vecāku bērniem, kas apliecina ticību patiesībai, Dievu bīstoties, vajadzētu dot saviem vecākiem padomu un ļoti lūgt, lai viņi būtu uzticīgi savai ticības apliecībai un lai ar saviem līdzekļiem viņi rīkotos tā, kā Dievs to varētu atzīt par labu. Vecākiem vajadzētu noguldīt sev bagātības Debesīs, pašiem izlietojot savus līdzekļus Dieva darba uz priekšu virzīšanai. Viņiem nevajadzētu pašiem sev nolaupīt Debesu bagātības, atstājot līdzekļu pārpalikumu tiem, kam jau ir pietiekoši, jo tā rīkodamies, viņi ne tikai atņem sev dārgās priekštiesības nezūdošās mantas sakrāšanai Debesīs, bet arī nolaupa Dievam piederošās bagātības.

Telts sapulcē es uzsvēru, ka ja īpašumu galvenokārt novēl bērniem, kamēr neko neizlieto Dieva darbam, vai arī dod tikai kādu niecīgu žēlastības dāvanu, ko nav vērts pieminēt, tad šie īpašumi parasti būs par lāstu bērniem, kas tos mantos. [121] Tie būs kā kārdināšanu avots un atvērs durvis briesmām iekrist daudzās bīstamās un kaitīgās iekārēs.

Vecākiem vajadzētu izlietot viņiem no Dieva dotās tiesības. Viņš tiem uzticējis dāvanas un Viņš grib, lai tās izlietotu Viņam par godu. Bērniem nebūtu jākļūst atbildīgiem par tēvu dāvanām. Vecākiem,

kamēr vēl viņiem ir vesels prāts un skaidras sprieduma spējas, vajadzētu pašiem sadalīt savu īpašumu, lūdzot par to un ņemot vērā tādu cilvēku padomus, kam ir piedzīvojumi patiesībā un kas pazīst Dieva gribu. Ja viņiem ir bērni, kas slimi, vai kas cīnās ar nabadzību un kas līdzekļus izlieto prātīgi, tad tos vajadzētu ņemt vērā. Bet ja viņiem ir neticīgi bērni, kam pieder šīs pasaules pārpilnība un kas kalpo pasaulei, tad viņi grēkotu pret savu Kungu, kas viņus iecēlis par sava nama turētājiem, ja tie savus līdzekļus nodotu bērnu rokās vienīgi tāpēc, ka tie ir viņu bērni. Uz Dieva prasībām nedrīkst skatīties vieglprātīgi. Un vecākiem vajadzētu skaidri saprast, ka savas gribas izteikšana nedrīkst tos atturēt no līdzekļu nodošanas Dieva darbā, tiem vēl dzīviem esot. Tas viņiem jādara. Ja viņi izlietos savus pārpalikušos līdzekļus, kamēr vēl ir dzīvi, tad gūs apmierinājumu šeit un atalgojumu mūžībā. Viņiem jādara sava daļa Dieva darba sekmēšanai. Vajadzētu izlietot Kunga aizdotos līdzekļus, lai turpinātu Viņa vīna kalnā veicamo darbu. Mīlestība uz naudu ir pamatā gandrīz visiem pasaulē pastrādātajiem noziegumiem. Tēvi, kas savtīgi patur līdzekļus, lai darītu bagātākus bērnus un kas neredz Dieva darba vajadzības un nepalīdz, pieļauj briesmīgu kļūdu. Līdzekļi, ar ko tie domā savus bērnus svētīt, kļūst tiem par lāstu.

Bērniem atstātā nauda parasti kļūst par rūgtuma sakni. Atstātā īpašuma dēļ viņi bieži ķīlidojas un reti kad visi ir apmierināti ar tēva izteikto gribu sadalījuma ziņā. [122] Un tā vietā, lai atstātie līdzekļi izsauktu pateicību un cieņu viņa piemiņai, tie rada neapmierinātību, kurnēšanu, skaudību un nievāšanu. Brāļi un māsas, kas savstarpēji dzīvoja mierā, dažreiz sāk ķīlidoties un ģimenes strīdi bieži vien ir mantoto līdzekļu rezultāts. Bagātība ir vēlams vienīgi kā līdzeklis, lai apmierinātu pašreizējās vajadzības un lai darītu labu citiem. Bet mantota bagātība tās īpašniekiem biežāk kļūst par slazda valgu nekā par svētību. Vecākiem nevajadzētu censties nostādīt savus bērnus pretī kārdināšanām, atstājot viņiem līdzekļus, kuru nopelnīšanā tie no savas puses nav neko darījuši.

Man rādīja, ka daži bērni, apliecinādami ticību patiesībai, grib netiešā veidā iespaidot tēvu, lai viņš paglabātu līdzekļus saviem bērniem un vēl dzīvs būdams, neizlietotu tos Dieva darbā. Tie, kas ir ietekmējuši tēvu nodot viņiem nama turētāja amatu, maz saprot, ko viņi izdarījuši. Viņi uzņēmušies divkāršu atbildību, jo ir novērsuši tēva prātu, ka tas nav izpildījis Dieva nodomu, neizlietodams Dieva aizdotos līdzekļus Viņam par godu un paši kļuvuši par šo līdzekļu pārvaldniekiem, kurus tēvam vajadzēja nodot mijējiem, lai Kungs varētu saņemt savu naudu ar augļiem.

Daudzi vecāki pieļauj lielu kļūdu, izlaizdami savus īpašumus no savām rokām un nododami tos bērnu rokās, kamēr viņi paši ir atbildīgi par Dieva aizdoto dāvanu pareizu vai nepareizu izlietošanu. Tādā veidā nododot īpašumus, laimīgāki nekļūst ne vecāki, ne bērni. Un pat vecāki, ja tie vēl nodzīvo dažus gadus, parasti nožēlo šo rīcību. Bērnu mīlestību uz vecākiem tas nepalielina. Šīs devības dēļ bērni neizjūt lielāku pateicību un pienākumu pret saviem vecākiem. Šķiet, ka lāsts guļ šādas rīcības saknē, kas bērnos izraisa savtīgumu un vecākus padara nelaimīgus un nožēlojamus, izjūtot smagu atkarību. Būtu labāk, ja vecāki, vēl dzīvi būdami, iemācītu bērniem pašiem sevi uzturēt, nekā tiem, [123] pēc nāves atstāt lielas summas. Bērni, kam galvenokārt jāpaļaujas uz pašu pūlēm, uzaug par labākiem vīriem un sievietēm un ir derīgāki praktiskai dzīvei, nekā tie, kas paļaujas uz sava tēva īpašumiem. Bērni, kam jābalstās tikai uz saviem līdzekļiem, parasti augsti vērtē savas dāvanas, izmanto savas priekštiesības un izkopt un vada savas spējas, lai sasniegtu dzīvē kādu mērķi. Viņi bieži attīsta čaklu, taupīgu un morāliski vērtīgu raksturu, kas ir kristieša dzīves sekmju pamats. Tie bērni, kuru labā vecāki dara visvairāk, bieži vien vismazāk izjūt pienākuma apziņu pret tiem. Kļūdas, kuras mēs pārrunājam, pastāvējušas. Vecāki savus pārvaldnieka pienākumus nodevuši bērniem.

Telts sanāksmē 1870. gadā es aicināju tos, kam bija līdzekļi, izlietot šos līdzekļus Dieva darbā, kā tas pienākas Viņa uzticīgiem pārvaldniekiem un neatstāt šo darbu saviem bērniem. Tas ir darbs, ko Dievs atstājis viņiem paveikt, lai tad, kad Kungs aicinās norēķināties, viņi kā uzticīgi nama turētāji varētu atdot Viņam to, ko Viņš tiem bija aizdevis, kā pamatkapitālu, tā arī peļņu.

Man rādīja brāļus X. un Z. Šie vīri pieļaida kļūdu savu līdzekļu izlietošanā. Daži no viņu bērniem tos iespaidoja uz šo darbu un uzņēmās tādas atbildības, kuru nešanai tie bija slikti sagatavoti. Viņi atvēra durvis un ielūdza ienākt ienaidnieku. Divi jaunākie brāļa X dēli atradās lielās briesmās. Viņi sabiedrojās ar tāda rakstura cilvēkiem, kas viņus nevis paaugstināja, bet gan pazemoja. Šīs savienības netveramais iespaids gandrīz nemanāmi ietekmēja jaunos cilvēkus. Ļauno biedru sarunas un izturēšanās centās viņus atšķirt no māsu un māsu vīru ietekmes. Runājot par šo lietu telts sanāksmē, es dzīli to pārdzīvoju. Es zināju, ka parādīšanās redzētās personas atradās manā priekšā. [124] Es centos klausītājus pārliecināt, ka nepieciešams pilnīgi svētīties Dievam. Es nenosaucu nevienu vārdā, jo to darīt man nebija atļauts. Es runāju par galveno, atsaucos uz viņu sirdsapziņu, un devu tiem, kas apliecināja, ka mīl Dievu un tur Viņa baušļus, izdevību attīstīt pareizu raksturu. Dievs sūtīja viņiem brīdinājumus un pārmācības un ja viņi patiešām vēlējas darīt Dieva prātu, tad bija izdevība to parādīt. Gaisma bija dota un mēs gaidījām un skatījāmies, vai viņi gaismu pieņems.

Telts sanāksmi es atstāju ar rūpju nastu par tām personām, kuru briesmas man bija rādītas. Pēc nedaudz mēnešiem mūs sasniedza ziņa par brāļa Y. nāvi. Viņa īpašumi bija atstāti bērniem. Pagājušā decembrī mums bija norunāts noturēt sapulci Vermontā. Mans vīrs bija nevesels un nevarēja ierasties. Lai novērstu pārāk lielu vilšanos, es piekritu doties uz Vermontu kopā ar māsu Hall. Es runāju uz ļaudīm diezgan brīvi, bet mūsu apspriedes sanāksmes nebija brīvas. Es zināju, ka Kunga Gars nevar brīvi darboties, kamēr nav notikusi atzīšanās un sirdis nav salūzušas Dieva priekšā. Es nevarēju klusēt. Kunga Gars bija pār mani un es īsumā atstāstīju šeit aprakstītā galveno domu. Es nosaucu dažu klātesošo vārdus, kuri stāvēja ceļā Dieva darbam.

Atklājās rezultāti, kādi ir īpašumu atdošanai bērniem ar testamentu un pārvaldnieka atbildību nodošanai bērniem, vecākiem vēl dzīviem esot. Alkatība bija vadījusi brāļa Y. dēlus pa nepareizu ceļu. Sevišķi tas izpaudās pie viena viņa dēla. Es strādāju uzticīgi, atstāstīdama tās lietas, ko biju redzējusi attiecībā uz draudzi un sevišķi brāļa Y. dēliem. Viens no šiem brāļiem, pats jau būdams tēvs, bija samaitāts sirdī un dzīvē, kā pārmetums tagadējās patiesības lietai, viņa zemais tikumības līmenis samaitāja jaunatni.

Kunga Gars mājoja sapulcēs un daži ar asarām, pazemīgi atzina un nožēloja savus grēkus. Pēc sapulces man bija saruna ar brāļa X. jaunākajiem dēliem. [125] Es viņus ļoti lūdzu, viņu dvēseļu dēļ, pilnīgi apgriezties savā gājumā, pārtraukt sakarus ar biedriem, kas viņus vadīja uz bojā eju un censties pēc lietām, kas viņiem sniegtu mieru. Lūdzot šos jaunos cilvēkus atgriezties, mana sirds tiecās pēc viņiem un es ilgojos redzēt viņus padodamies Dievam. Es lūdzu Dievu par viņiem un skubināju arī viņus lūgt. Mēs guvām uzvaru, viņi padevās. Viņu balsis bija dzirdamas pazemīgā grēkus nožēlojošā lūgšanā un es jutu, ka tiešām Dieva miers dusēja uz mums. Likās, ka eņģeļi ir mums visapkārt un es tiku aizņemta Dieva godības atklāsmē. Man rādīja atkal lietu stāvokli. Es redzēju, ka daži bija tālu no Dieva. Atkrita arī jaunatne.

Man rādīja, ka divi jaunākie brāļa X. dēli, pēc dabas bija labsirdīgi, apzinīgi jauni cilvēki, bet sātans aizmigloja viņu skatienu. Ne visi viņu biedri bija tādi, kas varētu stiprināt un celt viņu tikumību, vai arī palielināt viņu izpratni un mīlestību uz patiesību un Debesu lietām. "Viens grēcinieks samaitā daudz labu." So biedru samaitātās un izsmiekla pilnās runas izklīdināja nopietnus un reliģiskus iespaidus.

Ir nepareizi, ja kristieši biedrojas ar morāli vaļīgiem cilvēkiem. Tuva ikdienišķa satiksme, kas aizņem laiku, ne mazākā mērā nestiprinot ne prātu, ne tikumību, ir bīstama. Ja tikumiskā atmosfēra, kas apņem cilvēkus, nav tīra un svēta, bet ir saindēta ar samaitātību, tad tie, kas ieelpo šo atmosfēru, piedzīvos, ka tā gandrīz nemanāmi iedarbojas uz prātu un sirdi, lai saindētu un iznīcinātu. Ir bīstami būt par sarunu biedri tiem, kuru tieksmes dabīgi ir zemas. Pakāpeniski un nemanāmi tie, kas pēc dabas ir apzinīgi un mīl skaidru, šķīstu dzīvi, nonāks tanī pašā līmenī un kļūs līdzdalībnieki un simpatizēs viņu garam un morālajam tukšumam, ar ko viņi atrodas pastāvīgā saskarē.

Bija svarīgi, lai šo jauno cilvēku sabiedrība izmainītos. "Ļauna sabiedrība samaitā labus ieradumus." [126] Sātans izlietoja savus starpniekus (uzticības personas), lai iznīcinātu šos jauneklus. Nekas nevar sekmīgāk aizkavēt vai aizraidīt nopietnus iespaidus vai labus nodomus, kā biedrošanās ar tukšiem bezrūpīgiem, pagrimušiem cilvēkiem. Lai arī cik pievilcīgas neliktos šīs personas, atjautības, kodīgās asprātībās un jaučības dēļ, tad tomēr fakts, ka pret reliģiju viņi izturas vieglprātīgi un vienaldzīgi, jau ir pietiekošs iemesls, lai ar tiem nebiedrotos. Jo pievilcīgāki viņi ir citādā ziņā, jo vairāk vajadzētu sargāties no viņu biedriskā iespaida, jo neticīgo dzīvi viņi parāda bīstami vilinošu. Šiem jaunekljiem par saviem biedriem vajadzētu izvēlēties tādus, kas mīl patiesības skaidrību un kuru tikumība ir neaptraipīta un paradumi tīri. Viņiem jāpaklausā Dieva Vārdā izteiktajiem norādījumiem, ja viņi patiesi vēlas kļūst par Dieva dēliem, ķēnišķīgās ģimenes locekļiem, Debesu Ķēniņa bērniem. "Izejiet no viņu vidus, un atšķiraties, saka Kungs, un neaizskariet to, kas nešķīsts, tad Es jūs gribu pieņemt." Dievs mīl šos jaunekljus, un ja viņi sekos Viņa Gara vadībai un staigās Viņa padomā, tad Viņš būs viņu stiprums.

Dievs ir devis brālim A.Y. labas spējas, asu uztveri un labu Dieva Vārda izpratni. Ja viņa sirds būtu svētota, tad viņš spētu ietekmēt uz labu savus brāļus, kā arī kaimiņus un tos, ar kuriem viņš biedrojas. Bet mīlestība uz naudu tik stipri iesakņojusies viņa dvēselē un tā ieauستا katrā viņa dzīves solī, ka viņš prāta atjaunošanas un tai sekojošās rakstura pārveidošanas vietā ir piemērojies pasaulei. Netīra mantkārbība ir pazemojusi un sabojājusi viņa spēkus un padarījusi viņu savtīgu, skopu un valdonīgu. Ja viņa labās īpašības pastāvīgi būtu izlietotas, kalpojot Kungam un nevis paša savtīgajām interesēm, ja viņa nodoms un mērķis būtu bijis darīt labu un pagodināt Dievu, tad Dieva dāvētās Gara spējas piešķirtu viņa raksturam spēku, pazemību un tādu iespaidu, ko nevarētu necienīt un kas ietekmētu visus, ar kuriem viņš satiktos.

Man rādīja, ka tēva atstātie īpašumi tiešām ir bijuši par rūgtuma sakni viņa bērniem. Tie stipri traucējuši viņu mieru un laimi un sagrāvuši savstarpējo uzticību. [127] Brālim A.Y. nebija vajadzīgs viņa īpašums. Viņam bija pietiekoši gara spēju (talantu), lai rīkotos ar to, ko Dievs bija uzticējis viņa pārvaldīšanai. Ja viņš būtu pareizi izlietojis viņam pašam piederošo, tad atrastos vismaz starp tiem, kas ir bijuši uzticīgi mazumā. Tēva īpašumu pievienošana pārvaldīšanā, ko viņš alkatīgi vēlējās, uzkrāva viņam atbildību, kas bija par smagu, lai viņš to spētu labi veikt.

Jau pirms vairākiem gadiem mīlestība uz naudu bija izsakņojusi mīlestību uz cilvēkiem un mīlestību uz Dievu. Un kad viņam kļuva aizsniedzami tēva līdzekļi, tad viņš cik vien iespējams daudz vēlējās paturēt savās rokās. Pret saviem brāļiem viņš izturējās savtīgi, tāpēc ka viņam bija priekšroka un viņš varēja tā rīkoties. Viņa brāļu jūtas nebija taisnīgas. Viņi izjuta pret to rūgtumu. Viņš ir rūpējies par savu peļņu uz citu zaudējumu rēķina līdz viņa rīcība apkaunojusi Dieva lietu. Viņš ir zaudējis spējas valdīt pār sevi. Viņa galvenais mērķis ir bijusi peļņa, savtīga peļņa. Naudas mīlestība sirdī bija visa šī ļaunuma sakne. Man rādīja, ka ja viņš visus savus spēkus būtu atdevis darbam Kunga vīna kalnā, tad viņš būtu padarījis daudz laba, bet šīs spējas nepareizi izlietotas, var padarīt daudz ļauna.

B. brāļiem nesniedza tiem vajadzīgo palīdzību. A.B. strādāja ar lieliem zaudējumiem. Viņš ir uzņēmis par daudz nastu, kas sakropļoja viņa darbu tā, ka viņš nav pieaudzis vajadzīgajā garīgajā stiprumā un drosmē. Draudze, kurai ir patiesības gaisma, un kurai vajadzēja būt stiprai Dievā, lai gribētu un strādātu un upurētos patiesības dēļ, ja būtu vajadzīgs, ir bijusi līdzīga vājam bērnam. Viņi prasīja brāļa A.B. laiku un darbu, lai novērstu grūtības, kas nekad nedrīkstēja būt. Un kad savtīgo un nesvēto siržu dēļ šīs grūtības izcēlās, tad viņi tās varēja atrisināt vienā stundā, ja būtu bijusi pazemība un grēku atzīšanas gars.

Brāļi B. dara nepareizi, palikdami... Viņiem vajadzētu mainīt savu dzīves vietu, un šo vietu neapmeklēt biežāk kā pāris reizes gadā. [128] Tad viņi būtu brīvāki, sniedzot savas liecības. Šie brāļi nav spējuši brīvi pasludināt patiesību un liecināt par patiesiem apstākļiem. Ja viņi būtu dzīvojuši kaut kur citur, tad viņi būtu brīvāki no nastām un apmeklējot šo draudzi, viņu liecība būtu bijusi desmit reiz iespaidīgāka. Laikā, kad brāļi A.B. nomāca un aizturēja sīkās draudzes grūtības, viņam vajadzēja strādāt ārpus tās robežām. Viņš ir kalpojies pie galda, līdz viņa gars ir aptumšojies, un viņš neizprot patiesības spēku un varu. Viņš nav bijis nomodā par Dieva darba patiesajām vajadzībām. Viņš pamazām ir zaudējis garīgumu un drosmi. Sistemātiska devības gara uzturēšanas darbs ir atstāts novārtā. Daži brāļi, kuru visas intereses kādreiz piederēja Dieva darba attīstībai, tagad ir kļuvuši savtīgi un skopi, lai gan viņiem vajadzēja kļūt vēl pašuzpurīgākiem un vēl vairāk iemīlēt un nodoties patiesībai. Viņi tagad kļuvuši mazāk dievbijīgi un vairāk līdzīgi pasaulei. Tēvs C. ir viens no tiem. Viņam no jauna ir vajadzīga atgriešanās. Brālis C. ir saņēmis visaugstākās priekštiesības un ja tās neizmantos, tad sekos nosodījums un tumsa, līdzīga bijušajai gaismai, tāpēc ka viņš nav izlietojis Dieva aizdotos talantu [dāvanas].

Brāļi Vermontā ir apbēdinājuši Dieva Garu, atļaudami samazināties savai mīlestībai uz patiesību un interesei uz Dieva darbu.

Pēdējā laikā brālis D.B. pārvērtēja savus spēkus, strādādams jaunos laukos telts sapulcēs, bez atbilstošas palīdzības. No šī brāļa, ne arī no kāda cita sava kalpa Dievs neprasa, lai viņi tādā veidā darītu pāri savai veselībai un pārslogotu sevi ar darbiem. Brāļiem vajadzēja justies ieinteresētiem un šai interesei vajadzēja atklāties darbos. Viņi varēja sev nodrošināt palīdzību, ja būtu bijuši nomodā par Dieva darba interesēm un ja būtu izjutuši dvēseļu vērtību. Kamēr brālis D.B. saprata Dieva darba dziļo nozīmi un dvēseļu vērtību, kas prasīja pastāvīgas pūles, tikmēr lielā draudzē ar savāmniecīgajām grūtībām, aizturēja brāļi A.B. no palīdzības sniegšanas savam brālim. Šiem brāļiem vajadzētu celties ar atjaunotu drosmi, atraisīties no likstām un mazdūšības, kas tos saistījušas un kas sakropļojušas viņu liecību un lūgt sev spēku no Visvarenā. Viņiem bija jānes skaidra un atklāta liecība brāļiem X un Y un jāskubina izdzīvot patiesību, mājās darot visu iespējamo, lai šie vīri pareizi sadalītu savu īpašumu. Brālis A.B. uzņemdami tik daudz nastas, ir samazinājis savus garīgos un fiziskos spēkus.

Ja brālis C. būtu staigājis gaismā jau dažus gadus atpakaļ, tad viņš izjustu dvēseļu vērtību. Ja viņš būtu attīstījis mīlestību uz patiesību, tad viņš spētu mācīt patiesību citiem. Viņš varētu uzņemties draudzes nastas mājās. Ja viņš būtu mīlējis savus brāļus un patiesība to būtu svētījusi, tad viņš varētu būt par nomierinātāju un nevis par ķildu ierosinātāju, kas kopā ar citām grūtībām, atsauca brāļi A.B. prom no viņa brāļa vissvarīgākā brīdī un rezultātā lika brālim D.B. strādāt tālu pāri saviem spēkiem. Un lai gan brālis D.B. darījis visu viņam iespējamo, tad tomēr darbs nav padarīts, kā tas varēja būt, ja būtu bijusi vajadzīgā interese sniegt palīdzību, kad tā ļoti bija vajadzīga. Novārtā atstāto pienākumu dēļ, pār šo draudzi gulstas briesmīga atbildība.

Man rādīja, ka brāļa X. rīcība, sadalot savu īpašumu starp bērniem, pārcēla atbildību uz tiem, kam to nevajadzēja uzlikt. Tagad viņš redz, ka viņa rīcība nav palielinājusi bērnu mīlestību uz viņu. Viņi tāpēc nav jutušies esam parādā pateicību vecākiem. Sie bērni bija jauni un nepiedzīvojuši. Viņi nebija sagatavoti tiem uzlikto atbildību nešanai. Viņu sirdis nebija svētītas un patiesus draugus viņi uzskatīja par ienaidniekiem, kamēr pret tiem, kas gribēja atšķirt īstos draugus, izturējās labvēlīgi. Sie sātana starpnieki [aģenti] jauno cilvēku prātos pastāvīgi iečūkstēja maldīgas domas, un brāļu un māsu, tēva un mātes sirdīs valdīja nesaskaņas, (atradās savstarpējā nevienprātībā)..

Tēvs X. izdarīja kļūdu. Ja viņš vairāk būtu uzticējies znotiem, kuri sirsnīgi mīlēja patiesību un ja viņš būtu bijis labprātīgāks pieņemt piedzīvojušu vīru padomus, tad lielās kļūdas būtu bijis iespējams novērst. Bet šis ir tas ceļš, kur ienaidnieks parasti gūs panākumus, iejaucoties līdzekļu izlietošanas lietās.

Dievs šos pieminētos gadījumus pieļāva, lai visi varētu redzēt bagātības viltīgo iespaidu uz sirdi. Šo gadījumu rezultātiem, kas visiem skaidri redzami, vajadzētu būt par brīdinājumu tēviem un mātēm un godkāriģiem bērniem. Dieva Vārds mantkārbu apzīmē par elku dievību. Nav iespējams vīriem un sievietēm turēt Dieva likumus un mīlēt naudu. Sirds labākajām jūtām jāpieķeras Debesu lietām. Mūsu mantai vajadzētu būt noguldītai Debesīs, jo kur mūsu manta, tur būs mūsu sirds.

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 22

PAREIZA AUDZINĀŠANA

[131] Jaunu prātu veidošana ir vissmalkākais darbs, kādu vīri un sievas jebkad ir uzņēmušies. Jaunatnes audzināšanā vajadzētu ievērot vislielāko rūpību, lai ar daudzveidīgajām pamācībām izraisītu augsto un cēlo gara spēju attīstību. Vecāki un skolotāji noteikti būs nesagatavoti pareizai bērnu audzināšanai, ja viņi paši vispirms nav mācījušies pašsavaldīšanās, pacietības, lēnprātības, laipnības un mīlestības mācības. Kāda svarīga loma ir vecākiem, aizbildņiem un skolotājiem! Nedaudz ir to, kas izprot vissvarīgākās gara vajadzības un kā vadīt jaunatnes attīstošo prātu, augošās domas un jūtas.

Savs laiks ir bērnu mācīšanai un savs laiks jaunatnes audzināšanai, un ir svarīgi, lai šīs daļas stiprā mērā būtu savienotas. Bērņus var ieradināt kalpot grēkam vai arī kalpot taisnībai. Agra jaunatnes audzināšana veido raksturus kā laicīgai, tā reliģiskai dzīvei. Zālamans saka: "Māci bērnam to ceļu, kas viņam jāstaigā, tad arī vecs kļūvis, viņš no tā neatkāpsies." Šī ir noteikta valoda. Mācīšana, kuru Zālamans pavēl, nozīmē vadīt, audzināt un attīstīt. Lai vecāki un skolotāji varētu šo darbu veikt, tad viņiem pašiem ir jāzina šis ceļš, kas bērnam jāstaigā. Tas sevī ietver vairāk, nekā tikai grāmatu zināšanas vien. [132] Tas skar visu, kas ir labs, tikumīgs, taisns un svēts. Zem tā ir jāsaprot sātības izdzīvošana, dievbijība, brālīga laipnība un mīlestība uz Dievu un vienam pret otru. Lai sasniegtu šo mērķi, tad ir jāpievērš uzmanība kā bērna fiziskai, tā arī garīgai, morālai un reliģiskai audzināšanai.

Bērnu audzināšanai mājā vai skolā nevajadzētu līdzināties mūsu dzīvnieku dresēšanai; bērniem ir saprātīga griba, kuru vajadzētu iemācīt pārvaldīt visus viņu spēkus. Mēmus dzīvniekus vajag dresēt, jo tiem nav saprāta un spēju domāt. Bet cilvēkam jāiemācās vadīt pašam pār sevi. Cilvēks jāaudzina tā, lai prāts pārvaldītu cilvēcīgo būtņi, kur pretī dzīvniekus savalda viņu saimnieks un iemāca tos viņam padoties. Saimniekam ir prāts un griba un viņš spriež sava lopa vietā. Bērnu var audzināt arī tā, lai viņam, līdzīgi dzīvniekam, nebūtu pašam savas gribas. Pat viņa individualitāte var saplūst vienā personībā ar to, kas vada viņa apmācību, viņa griba patiesībā ir pakļauta skolotāja gribai.

Šādi audzinātiem bērniem vienmēr trūkst morāliska spēka un personīgas atbildības izjūtas. Viņi nav mācīti vadīties no saprāta un pamatlikumiem, viņu griba ir atradusies citu pārvaldībā un sprieduma spējas nav atraisītas, lai tās vingrinot varētu attīstīties un kļūtu stiprākas. Viņiem nav parādīta to īpatnējā uzbūve un prāta spējas, lai vajadzības gadījumā viņi varētu atraisīt savus vislielākos spēkus. Skolotājam šeit nevajadzētu apstāties, bet sevišķa uzmanība viņam jāpiegriež vājāko spēju attīstībai, lai bērns vingrinātu visas spējas un tie attīstītos no vienas stipruma pakāpes uz otru, lai prāta spējas pareizi līdzsvarotos.

Daudzās ģimenēs bērni liekas labi audzināti, kamēr pakļauti audzinātāju disciplīnai, bet kad salūzt tā sistēma, kas viņiem likusi pildīt likumus, tad viņi izrādās nespējīgi paši par sevi domāt, darboties un izšķirties. Sie bērni tik ilgi atradušies zem dzelzs likuma, kas neatļāva domāt un rīkoties pašiem tajās lietās, kurās būtu bijis sevišķi noderīgi viņiem to atļaut, ka tiem vairs nav uzticības sev, lai vadītos no sava sprieduma un saviem uzskatiem. [133] Un kad viņi aiziet no saviem vecākiem, lai strādātu pastāvīgi, tad citi tos var viegli novērst nepareizā virzienā. Tiem nav stingra rakstura. Viņi nav radināti vadīties no sava sprieduma tik stipri un tik tālu, cik tas bija praktiski vēlams, un tāpēc viņu prāts nav pareizi attīstījies un nostiprinājies. Vecāki viņus tik ilgi ir pilnīgi uzraudzījuši, ka tie arī

neierobežoti uz viņiem pašajās.

No otras puses, nevajadzētu pieļaut, lai jaunatne domātu un rīkotos neatkarīgi no savu vecāku un skolotāju uzskatiem. Bērniem jāmača cienīt piedzīvojošo spriedumu un vadīties no vecākiem un skolotājiem. Viņi jāaudzina tā, lai viņu uzskati savienotos ar vecāku un skolotāju uzskatiem un jāmača tā, lai viņi redzētu, ka ir pareizi ievērot vecāku un skolotāju vadošās rokas, viņu raksturs nelīdzināsies vājā drebošai nīdrei.

Stingra audzināšana, bez pareizas vadības, kas liktu jaunatnei pašai domāt un rīkoties cik vien viņu prāta spējas atļautu, lai tā padziļinātos viņu domas, pašcieņa un viņi vairāk uzticētos savām spējām, vienmēr radīs garīgi un morāli vāju ļaužu šķiru. Un izejot pasaulē pastāvīgā dzīvē, viņi atklās patiesību, ka ir dresēti līdzīgi dzīvniekiem, bet nav audzināti. Viņu griba, ko vajadzēja vadīt, bija spiesta pakļauties vecāku un skolotāju bargai disciplīnai.

Vecāki un skolotāji, kuri lielās, ka pilnīgi pārvalda viņu aizgādībā nodoto bērnu prātus un gribu, mīlētos lepoties, ja viņi varētu izsekot šo bērnu dzīvei nākamībā, kuru padevība panākta ar spēku un bailu palīdzību. Viņi ir gandrīz pilnīgi nesagatavoti piedalīties dzīves nopietno atbildību nešanā. Kad šie jaunieši vairs neatrodas zem vecāku un skolotāju iespaida un ir spiesti paši domāt un strādāt, tad gandrīz vienmēr viņi uzņems nepareizu virzienu un padosies kārdināšanu spēkam. Viņiem nav panākumu laicīgajā dzīvē un tie paši trūkumi ir redzami arī viņu reliģiskajā dzīvē. Ja bērnu un jaunatnes skolotājiem varētu jau iepriekš parādīt viņu nepareizās audzināšanas rezultātus, tad viņi mainītu savu audzināšanas plānu. Skolotāji, kas ir apmierināti, ka viņi gandrīz pilnīgi pārvalda savu skolēnu gribu, tomēr nav panākumiem visbagātākie, lai gan šķietamie rezultāti kādu laiku var būt viņiem glaimojoši.

Dievs nekad nav paredzējis, lai viena cilvēka prātu pilnīgi pārvaldītu otrs. Un kas cenšas savu skolnieku individualitāti nogremdēt savējā un būt tiem par prātu, gribu un sirdsapziņu, tie uzņemas atbildību. Šie skolnieki dažos gadījumos var likties līdzīgi labi apmācītiem kareivjiem. Bet kad ierobežojumi ir atņemti, tad kļūst redzams, ka tie nespēj darboties neatkarīgi, balstoties uz stipriem viņos esošiem pamatlikumiem. Kas sprauž sev par mērķi tādu savu skolnieku audzināšanu, ka tie varētu redzēt un just, ka spēks kļūst par stipru pamatlikumu vīriem un sievietēm, kas sagatavoti pildīt katru dzīves pienākumu, ir viņos pašos, tādi skolotāji ir visderīgākie un vissekmīgākie.

Nevēriem novērotājiem viņu darbs var neizskatīties kā vislabākais un to varbūt nevērtēs tik augstu kā to skolotāju darbu, kuri savu skolēnu prātus un gribu pilnīgi pārvalda ar savu autoritāti, bet vēlākā dzīvē parādīs labākā audzināšanas plāna augļus.

Draud briesmas, ka vecāki, kā arī skolotāji var par daudz valdīt un pavēlēt un nebūt pietiekoši draudzīgi pret saviem bērniem vai skolniekiem. Viņi bieži ir pārāk atturīgi un savu autoritāti izmanto vēsā un nepatīkamā veidā, ar ko nevar iegūt bērnu un skolēnu sirdis. Ja viņi sapulcinātu bērnus savā tuvumā un parādītu, ka viņi tos mīl un ir ieinteresēti visos viņu darbos un pat rotaļās, reizēm kļūstot līdzīgi bērniem, tad viņi bērnus darītu ļoti laimīgus un iemantotu viņu mīlestību un uzticību. [135] Bērni tad labprātīgāk cienītu un mīlētu savu vecāku un skolotāju autoritāti.

Skolotāja rakstura īpašības un dzīves pamatlikumus vajadzētu uzskatīt par daudz svarīgākiem nekā viņa skolas izglītību. Ja viņš ir sirsnīgs kristietis, tad viņš izjutīs nepieciešamību vienādi interesēties par savu skolēnu, fizisko, prāta, tikumisko un garīgo audzināšanu. Lai atstātu pareizu iespaidu, viņam sevi pilnīgi jāsavaldā un viņa paša sirdij jābūt bagātīgi pildītai ar mīlestību uz saviem skolniekiem, kas būs redzams viņa skatienos, vārdos un darbos. Viņam vajadzīgs stiprs raksturs, lai varētu tikpat labi veidot savu skolēnu raksturus, kā iemācīt viņiem zinātnes zināšanas. Agra jaunatnes audzināšana veido viņu raksturus visai dzīvei. Kas strādā ar jaunatni, tiem vajadzētu būt ļoti rūpīgiem, lai attīstītu savas gara spējas, ka labāk varētu saprast, kurp virzīt jaunatnes spēkus, lai sasniegtu vislabākos rezultātus.

Stingra ierobežošana skolās

veselībai un pat dzīvībai. Daudzi mazi bērni ikdienas ir pavadījuši piecas stundas skolas telpās, kas nebija pietiekoši vēdinātas, ne arī tik plašas, lai atbilstu skolnieku veselības uzturēšanas noteikumiem. Sādu telpu gaiss ātri vien kļūst indīgs plaušām, kas to ieelpo. Mazus bērnus, kuru locekļi un muskuļi vēl ir vāji un smadzenes nav attīstījušās, turēja ieslodzītus šajās telpās viņiem par ļaunu. Daudzi bija pavisam vāji piemēroti dzīves uzsākšanai. Ieslodzījumi dienu no dienas skolā, darīja tos nervozus un slīmīgus. Nervu sistēmas pārguruma dēļ ir traucēta ķermeņa augšana. Un ja dzīvības svece izdziest, tad vecāki un skolotāji nedomā, ka tieši viņi ir ietekmējuši šīs dzīvības dzirksteles izdzišanu. Stāvēdami pie savu bērnu kapa, apbēdināti vecāki uzskata savu zaudējumu kā

no Aizgādības sevišķā kārtā pielaistu, lai gan neatvainojamas nezināšanas dēļ viņu pašu rīcība ir iznīcinājusi bērnu dzīvības. Un tad viņu nāvi pieskaitīt Dieva aizgādībai, nozīmē zaimot Dievu. Dievs vēlējas, lai mazie dzīvotu un tiktu uzaudzīnāti ar skaistiem raksturiem, kas pagodinātu Viņu šai dzīvē un slavētu To labākā pasaulē. Vecāki un skolotāji uzņemdamies bērnu audzināšanu, neizjūtot atbildību Dieva priekšā, kur viņiem būtu jāiepazīstas ar bērnu fizisko uzbūvi, lai zinātu kā saglabāt bērnu un skolnieku dzīvību un veselību. Vecāku un skolotāju nezināšanas dēļ mirst tūkstošiem bērnu. Mātes pavada stundas nevajadzīgā darbā pie saviem un bērnu tērpiem, lai ar tiem varētu lielīties, un tad aizbildinās, ka nevar atrast laiku lasīšanai un nepieciešamo zināšanu iegūšanai, lai rūpētos par bērnu veselību. Viņas domā, ka vieglāk ir uzticēties savas miesas ārstiem. Daudzi vecāki ir upurējuši savu bērnu veselību un dzīvību, lai tikai saskaņotos ar modes prasībām, ieradumiem.

Mātēm, pa lielākai daļai nav intereses iepazīties ar cilvēka brīnišķīgo organismu, ar kauliem, muskuļiem, kuņģi, aknām, zarnām, sirdi, ādas porām un saprast orgānu savstarpējo atkarību, lai visi varētu veselīgi darboties. Viņas nekā nezina par miesas iespaidu un garu un gara iespaidu uz miesu. Gars, kas savieno ierobežoto [laicīgo] ar bezgalīgo, tām šķiet neizprotama lieta. Ikkatrs ķermeņa orgāns ir veidots, lai kalpotu garam. Gars ir ķermenī valdošais. Bērniem atļauj ēst gaļas ēdienus, virces, sviestu, sieru, cūkas gaļu, treknus cepumus un vispārīgi garšvielas. Viņiem atļauj arī ēst neregulāri un starplaikos starp neveselīgo ēdienu reizēm. Tas traucē kuņģa darbību, uzbudina nervus nedabīgi darbībai un pavājina prātu (saprašānu). Vecāki nesaprot, ka viņi sēj sēklu, kas nesīs slimības un nāvi.

[137] Steidzoties attīstīt prātu un pametot novārtā fizisko spēku stiprināšanu, izposta daudziem bērniem veselību uz visu mūžu. Daudzi nomirst bērnībā, pateicoties neprātīgu vecāku un skolotāju rīcībai, kuri ar glaimiem vai bailēm ir darījuši spiedienu uz viņu jauniešiem, kad viņi vēl bija par jauniem, lai saskatītu skolas būtību. Viņu prātus noslogo ar mācībām, kad uz to vēl nevajag aicināt, bet gan atturēt, līdz viņu fiziskā uzbūve ir pietiekoši stipra, panest garīgu piepūli. Maziem bērniem vajadzētu ļaut būt brīviem kā jēriem, lai tie skraidītu pa lauku brīvi un laimīgi, viņiem vajadzētu atvēlēt vislabvēlīgākos apstākļus, lai liktu pamatus veselīgai miesas uzbūvei.

Vecākiem vajadzētu būt savu bērnu vienīgajiem skolotājiem, kamēr tie ir sasnieguši astoņu vai desmit gadu vecumu. Līdz ko viņu prāts to var saprast, vecākiem viņu priekšā jāatver Dieva lielā dabas grāmata. Mātei mazāk vajadzētu mīlēt visu māksloto savā mājā un pie savu tērpu pagatavošanas izrādei, bet viņai jāatrod laiks, lai sevī un bērnos attīstītu mīlestību uz skaistajiem pumpuriem un uzplaukušajiem ziediem. Vērsot bērnu uzmanību uz ziedu dažādajām krāsām un daudzējādajām formām, viņa tos var iepazīstināt ar Dievu, kas visu skaisto radījis, kas valdzina un apmierina viņus. Viņa var vērst bērnu prātus uz Radītāju un atmodināt sirdīs mīlestību uz Debesu Tēvu, kas viņiem parādījis tik lielu mīlestību. Vecāki var savienot Dievu ar visiem Viņa radītiem darbiem. Bērniem astoņu līdz desmit gadu vecumā vienīgajai skolas telpai vajadzētu būt klajam laukam starp plaukstošajiem ziediem un dabas skaistajām ainavām. Un viņu vienīgajai lasāmai grāmatai vajadzētu būt dabas bagātībām. Šīs mācības, iespiestas mazo bērnu prātos starp patīkamām un pievilcīgām dabas ainavām, netiks tik drīz aizmirstas.

Lai bērni un jaunieši būtu veseli, jautri, mundri, ar labi attīstītiem muskuļiem un smadzenēm, tiem daudz jāuzturas laukā, kur pareizi sadalītas nodarbības ar izklaidēšanos. Bērniem un jauniešiem, kurus tur skolās un piesaista grāmatām, nevar būt veselīga fiziska uzbūve. [138] Smadzeņu vingrināšanai mācību laikā bez attiecīgiem fiziskiem vingrinājumiem, ir tieksme pievilkt asinis smadzenēm, un tā asinsriņķošana organismā kļūst nelīdzsvarota. Smadzenēm ir par daudz asiņu, bet rokām un kājām ir par maz. Mācībām vajadzētu paredzēt noteiktas stundas un tad daļu no viņu laika veltīt fiziskam darbam. Un ja viņu ēšana, gērbšanās un gulēšanas ieradumi saskan ar fiziskiem likumiem, tad tie var iegūt izglītību, neupurējot fizisko un garīgo veselību.

Cilvēces fizisko spēku samazināšanās

Mozus pirmā grāmata sniedz pavisam noteiktas ziņas par sabiedrisku un atsevišķu cilvēku dzīvi, un tomēr mums nav rakstisku ziņojumu, ka kāds bērns būtu piedzimis akls, kurls, sakropļots, nepareizi veidots vai garā vājš. Tur nav neviena piemēra par dabīgu nāvi starp maziem vai lielākiem bērniem, ne arī agros vīra gadus. Nav nevienas ziņas par vīriešu vai sievietes nāvi sakarā ar slimību. Nāves ziņojumi pirmajā Mozu grāmatā izteikti sekojoši: "Un visas Ādama dzīvības dienas bija deviņi simti trīsdesmit gadi, un viņš nomira." "Un visas Zeta dienas bija deviņi simti divpadsmit gadi, un viņš nomira." Attiecībā uz citiem Raksti paskaidro: Viņš dzīvoja līdz labam vecumam, un viņš nomira. Dēla nāve pirms tēva bija tāds retums, ka to uzskatīja par uzrakstīšanas cienīgu gadījumu: "Un Ārons nomira pirms sava tēva Tara." Pirms savas nāves Ārons jau bija bērnu tēvs.

Dievs cilvēku apveltījis ar tik lielu dzīvības spēku, ka viņš ir izturējis daudzo slimību uzbrukumus,

kurus pār cilvēci izsaukuši nepareizie ieradumi un kas ir turpinājušies seši tūkstoši gadus. Šī patiesība pati par sevi ir pietiekoša, lai liecinātu mums par spēku un elektrisko enerģiju, ar kādu Dievs apgādājis cilvēku pie viņa radīšanas. Bija vajadzīgs pavadīt vairāk nekā divus tūkstošus gadu noziegumos un zemu kaislību apmierināšanā, lai kaut cik plašākā mērā pār cilvēci nāktu miesīgas slimības. Ja Ādams pie radīšanas nebūtu apgādāts ar divdesmit reiz lielāku dzīvības spēku nekā cilvēkiem tagad ir, [139] tad cilvēce ar saviem tagadējiem dabas likumu pārkāpjošiem ieradumiem jau būtu izmirusi. Kristus pirmās atnākšanas laikā cilvēce tik ātri izvirta, ka daudzās slimības smagi gūlās uz šo paaudzi, izsaukdamas sājū un neizsakāmu bēdu uzplūdumu.

Man rādīja tagadējās paaudzes nožēlojamo stāvokli. Kopš Ādama krišanas cilvēce ir turpinājusi izvirst. Man rādīja dažus iemeslus tagadējam, pēc Dieva līdzības radīto vīru un sievu nožēlojamam stāvoklim. Un izjūta par to, cik daudz jādara, lai kaut pa daļai apturētu fizisko, gadīgo un tikumisko pagrimšanu, lika manai sirdij pilnīgi pagurt. Dievs cilvēci nerādīja vāju, kāda tā tagad ir. Par šo stāvokli ir atbildīgs cilvēks, ne Dieva aizgādība. To izsaukuši nepareizie ieradumi, un nepareizā rīcība Dieva došu likumu, kam vajadzēja vadīt cilvēku dzīvi, varmācīga pārkāpšana. Kārdināti apmierināt ēstgribu Ādams un Ieva pirmo reizi krita no sava augstā, svētā un laimīgā stāvokļa. Un šī pati kārdināšana ir panākusi cilvēces novājināšanos. Viņi ir atļāvuši, lai tronī uzkāpj ēstgriba un kaislības un prāts tām pakļaujas.

Dabas likumu varmācīga pārkāpšana un šo pārkāpumu sekas – cilvēku ciešanas, ir valdījušas tik ilgi, ka vīri un sievas uzlūko tagadējo slimību, ciešanu, vājuma un priekšlaicīgas nāves stāvokli kā cilvēcei noliktu. No Radītāja rokas cilvēks iznāca pilnīgs un skaisti veidots un tā piepildīts ar dzīvības spēku, ka vajadzēja vairāk nekā tūkstošus gadu, lai samaitātā apetīte un kaislības, un vispārēja dabas likumu pārkāpšana spētu jūtami ietekmēt cilvēci. Vēlāk dzīvojošās paaudzes ir izjutušas vājuma un slimību nastu un ar katru sekojošo paaudzi, tā ir augusi arvien straujāk un kļuvusi smagāka. Apēdītes apmierināšana un nesavaldītās kaislības ir stipri mazinājušas dzīvības spēkus.

Vectēvi, no Ādama līdz Noam, ar nedaudz izņēmumiem, dzīvoja gandrīz tūkstoš gadu. Kopš Noa dienām dzīvības ilgums ir arvien vairāk saīsinājies. [140] Jau Kristus dienās no katras pilsētas un katra ciema nesa pie Kristus cilvēkus, lai Viņš tos dziedinātu, viņus visus mocīja dažāda veida slimības. Un kopš šī laika visās sekojošās paaudzēs – slimības pastāvīgi ir vairojušās. Tāpēc, ka pastāvīgi turpina pārkāpt dzīvības likumu, mirstība pieaugusi līdz briesmīgiem apmēriem. Cilvēka gadi tā ir saīsinājušies, ka tagadējā paaudze iet kapā, pat nesasniedzusi to vecumu, kādā pēc radīšanas pirmos gadu tūkstošos dzīvojošā paaudze tikai parādījās uz dzīves skatuves [sāka darboties.]

Slimības manto bērni no vecākiem, paaudzē no paaudzes. Mazi bērni šūpulī pakļauti ciešanām un postam, savu vecāku grēku dēļ, kas samazinājuši viņu dzīvības spēkus. Viņu nepareizie ēšanas un gērbšanās ieradumi un viņu vispārējā izvirtība pāriet mantojumā viņu bērniem. Daudzi jau piedzimst nenormāli, nepareizi veidoti, akli, kurli un nepilnīgi saprātā. Tieši apbrīnojama ir šī divvainā atteikšanās no pamatlikumiem, kas raksturo šo paaudzi un kas atklājas dzīvības un veselības likumu neievērošanā (nicināšanā). Sai lietā valda nezināšana, lai gan gaisma spīd visapkārt. Sasniegušiem pilngadību, viņu galvenās rūpes ir: "Ko es ēdīšu? Ko es dzeršu? Un ar ko lai gērbjos?" Neskatoties uz visu, kas attiecībā par to rakstīts un sacīts, kā mums vajadzētu apieties ar savu miesu, ēstgriba tomēr ir vispēcīgākais likums, kas parasti valda pār vīriem un sievietēm.

Morāliskie spēki kļūst vājāki, tāpēc ka vīri un sievas negrib dzīvot paklausībā veselības likumiem un negrib to uzskatīt par savu personīgo pienākumu. Vecāki nodod bērniem savus nepareizos ieradumus un riebigas slimības, samaitā asinis un novājina smadzenes. Vairākums vīru un sievas paliek nezināšanā par savas būtnes likumiem un ļaujas ēstgribai un kaislībām, maksādami par to ar saprašanu un tikumību un liekas, ka viņi vēlas nezināt dabas likumu varmācīgās pārkāpšanas rezultātus. Izdabājot samaitātajai apetītei, viņi ļaujas lēni saindēties, jo tā sabojā asinis, izposta nervu spēku un pēcgalā nes pār tiem slimības un nāvi. Viņu draudi nosauc šīs rīcības sekas par Dieva aizgādības lēmumu. [141] To darīdami viņi apvaino Debesis. Viņi saceļas pret dabas likumiem un cieš sodu par šo likumu pārkāpšanu. Ciešanas un mirstība tagad visur ņem virsroku un sevišķi starp bērniem. Cik milzīga starpība ir starp šo paaudzi un to, kas dzīvoja pirmo divu gadu tūkstošu laikā!

Mājas audzināšanas svarīgā nozīme

Es jautāju, vai šo sājū straumi nevar aizkavēt un vai kaut ko nevar darīt, lai glābtu šīs paaudzes jaunatni no viņai draudošās bojā ejas? Man rādīja, ka šim nožēlojamam stāvoklim viens liels iemesls ir tas, ka vecāki neizjūt pienākumu audzināt bērnus saskaņā ar dabas likumiem. Mātes mīl savus bērnus ar elku dievīgu mīlestību un apmierina viņu ēstgribu, lai arī zina, ka tas kaitēs viņu veselībai un izsauks pār tiem slimības un nelaimei. Sī nežēlīgā laipnība plaši izplatījusies tagadējā paaudzē. Bērnu vēlēšanās apmierina, maksājot par to ar veselību un priecīgu gara stāvokli, jo mātei dotajā

brīdī ir vieglāk atļaut to, ko viņi prasa, nekā tos atturēt.

Tādā veidā mātes sēj sēklu, kas uzdīgs un nesīs augļus. Bērniem nemāca aizliegt savu ēstgribu un ierobežot savas vēlēšanās. Un viņi kļūst savtīgi, ar augstām prasībām, nepaklausīgi, nepateicīgi un nesvēti. Mātes, kas dara šādu darbu, ar rūgtumu ievāks savas sētās sēklas augļus. Viņas ir grēkojušas pret Debesīm un pret saviem bērniem un Dievs prasīs no tām atbildību.

Ja audzināšana iepriekšējās paaudzēs būtu izvesta pilnīgi pēc cita plāna, tad arī šīs paaudzes jaunatne nebūtu tik samaitāta un nevērtīga. Skolu vadītājiem un skolotājiem vajadzētu būt tādiem ļaudīm, kas izprot fizioloģiju, un kuri ir ieinteresēti audzināt bērnus ne tikai zinātnes laukā, bet kas vēlas arī mācīt tiem, kā saglabāt veselību, lai iegūtās zināšanas varētu izlietot ar vislabākajiem panākumiem. [142] Ar skolu vajadzētu būt saistītiem tādiem uzņēmumiem, kur varētu veikt dažādus darbus, lai skolniekiem ārpus stundām būtu nodarbošanās un nepieciešamie vingrinājumi. Skolnieku nodarbības un rotaļas jāsadala, ņemot vērā veselības likumus un tās jāpiemēro viņu miesas un gara spēku veselības saglabāšanai. Tā jau skolas mācību laikā var iegūt praktiska darba zināšanas. Skolniekiem skolās jāatmodina morālās atbildības sajūta, lai viņi redzētu un saprast, ka sabiedrībai ir pret viņiem prasības un viņiem jādzīvo paklausībā dabas likumiem, lai ar savu esamību un ietekmi varētu būt par svētību sabiedrībai un ar saviem norādījumiem un piemēru vadītu to uz augšu. Jaunieši jāpārlicina, ka visam ir savs iespaids, kas pastāvīgi atsaucas uz sabiedrību, ierosinot to uz labu un ceļot uz augšu, vai arī pazeminot un ietekmējot uz sliktu. Jaunatnei vispirms jāiemācās pazīt pašiem sevi un zināt, kā uzturēt veselu savu miesu.

Daudzi vecāki bērnus tur skolās gandrīz visu gadu. Šie bērni mehāniski pakļaujas mācību gaitai, bet nepatur prātā, ko ir mācījušies. Daudziem no šiem pastāvīgajiem studentiem, šķiet, ir pavisam nabadzīga dzīve. Vienmuļās, nepārtrauktās mācības nogurdina garu un viņi stundās izjūt pavisam mazu interesi, daudziem grāmatas kļūst pat nepatīkamas. Viņi nemīl domāt un nevēlas iegūt zināšanas. Tie nepieradina sevi pārdomāt un pētīt. Bērniem ļoti vajadzīga pareiza audzināšana, lai viņi būtu derīgi pasaulei. Bet katras pūles izcelt prāta attīstību augstāk par tikumisko audzināšanu ir nepareizas. Pamācīšanai, attīstīšanai, noslīpēšanai un izsmalcināšanai vajadzētu būt kā vecāku, tā skolotāju galvenajam uzdevumam. Maz ir dziļu un loģisku domātāju, jo nepareizi iespaidi ir apturējuši prāta attīstību. Vecāku un skolotāju pieņēmums, ka nepārtrauktās studijas stiprinās prātu, izrādījies maldīgs, [143] jo daudzos gadījumos tām ir bijis pretējs iznākums.

Audzinoz bērnus, daudzi vecāki un skolotāji neizprot, ka, lai nodrošinātu veselu miesu un smadzenes [prātu], sākumā lielāka uzmanība jāpiegriež fiziskai uzbūvei. Ir pastāvējis ieradums pamudināt bērnus apmeklēt skolu tad, kad viņi vēl ir pavisam mazi, kam vajadzīga mātes kopšana. Sie nenobriedušie trauslie bērni, bieži spiesti atrasties pārpildītās, slikti vēdinātās skolas telpās, kur viņi sēž nepareizā stāvoklī uz slikti veidoties soliēm un rezultātā dažiem no tiem deformējas jaunie un maigie augumi.

Raksturs un ieradumi, kas izveidojas jaunībā, atklāsies vēlākos vīra gados. Jaunu koku jūs varat izlocīt gandrīz katrā jums vēlamā veidā un ja tas tāds paliek un aug tālāk, kā jūs viņu esat saliekuši, tad tas būs sakropļots koks un vienmēr stāstīs par no jūsu rokas saņemto pārestību un nežēlīgo apiešanos. Vēlāk, kad koks jau ir izaudzis liels, jūs varat mēģināt viņu iztaisnot, tomēr visas jūsu pūles izrādīsies veltīgas. Tas vienmēr paliks līks. Līdzīgi veidojas jaunatnes raksturs. Viņi rūpīgi un maigi jā māca bērnībā. Viņus var ievadīt pareizā virzienā vai arī nepareizā, un savā nakošā dzīvē viņi ies pa to ceļu, kas tiem norādīts jaunībā. Jaunībā veidotie ieradumi pieaugs un kļūs stiprāki līdz ar viņiem pašiem un parasti tādi paliks arī vēlākā dzīvē, tikai pastāvīgi pieaugdami spēkā. Mēs dzīvojam laikmetā, kad gandrīz visur valda paviršība. Pavisam maz ir noteiktu un stingru raksturu, jo, sākot no šūpuļa, bērnu mācīšana un audzināšana ir pavirša. Viņu raksturs ir celts uz irstošām smiltīm. Raksturā nav ieaudzināta pašreizējā pašizliedzība un pašsavaldīšanās. Viņi ir lutināti un visas viņu iegribas apmierinātas, līdz tie kļuvuši nederīgi praktiskai dzīvei. Mīlestība uz izpriečām pārvalda prātus, un bērniem glaimo un izdabā, tiem pašiem par postu. Bērnus vajadzētu audzināt tā, lai tie būtu sagatavoti gaidāmām kārdināšanām un rēķinātos ar to, ka sastapsies ar grūtībām un briesmām. [144] Viņiem jāiemāca valdīt pār sevi un varonīgi pārvarēt grūtības, un ja viņi labprātīgi neskries briesmās un bez vajadzības nestāsies ceļā kārdināšanām, ja viņi izvairīsies no ļauniem iespaidiem un netikumīgas sabiedrības un ja tad nenovēršami būs spiesti atrasties bīstamu biedru vidū, tad viņiem pietiks rakstura stipruma, lai nostātos par patiesību un saglabātu pamatlikumus, un viņi ies uz priekšu Dieva spēkā, morāli neaptraipīti. Ja jaunatne, kas pareizi audzināta, paļausies uz Dievu, tad viņu morālais spēks izturēs visstiprākos pārbaudījumus.

Bet tikai nedaudzi vecāki atzīst, ka viņu bērni ir tādi, kādus viņu pašu piemērs un audzināšana ir veidojusi un ka viņi ir atbildīgi par savu bērnu raksturiem. Ja kristīgu vecāku sirdis būtu paklausīgas Kristus gribai, tad arī viņi paklausītu Debešīgā Skolotāja pavēlei: "Dzenaties pa priekšu pēc Dieva

valstības un Viņa taisnības, tad visas šīs lietas jums tiks piemestas.” Ja tie, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, tikai vēlētos to darīt, tad viņi, ne tikai saviem bērniem, bet arī neticīgai pasaulei rādītu piemēru, kas pareizi attēlotu Bībeles reliģiju.

Ja kristīgie vecāki dzīvotu paklausībā dievišķā Skolotāja prasībām, tad tie saglabātu vienkāršību ēšanā un apģērbā un vairāk dzīvotu saskaņā ar dabas likumiem. Tad viņi tik daudz laika neziedotu mākslotai dzīvei, uzkraujot sev rūpes un nastas, kuras Kristus viņiem nav uzlicis, bet gan noteikti no tām izvairītos. Ja Dieva valstība un Viņas taisnība būtu vecāku pirmais un vissvarīgākais pārdomu priekšmets, tad maz no dārgā laika zaudētu nevajadzīgiem ārējiem izgreznojumiem, kur viņu bērnu prāti un ieskatī gandrīz pilnīgi tiek atstāti novārtā. Dārgais laiks, ko daudzi vecāki veltī savu bērnu tērpšanai, lai tie rotaļājoties varētu lepoties ar savu ārieni, labāk, daudz labāk būtu pavadīts, attīstot savu prātu, lai spētu pareizi pamācīt savus bērnus. So vecāku pestīšanai un viņu laimei nav bez nozīmes tas, ka viņi Dieva aizdoto dārgo pārbaudes laiku, izlieto priekš gērbšanās, ciemošanās un pļāpāšanas. [145]

Daudzi vecāki sūdzas, ka viņiem tik daudz darba, ka nav laika savu zināšanu papildināšanai un bērnu audzināšanai praktiskai dzīvei vai arī, lai tos pamācītu, kā viņi var kļūt Kristus ganāmpulka jēri. Tikai galīgā norēķina dienā, kad visu lietas būs izšķirtas un visi mūsu dzīves darbi būs atklāti mūsu skatam Dieva un Jēra un Viņa svēto eņģeļu klātbūtnē, vecāki atzīs sava nepareizi izlietotā laika gandrīz bezgalīgo vērtību. Ļoti daudzi tad redzēs, ka viņu nepareizā rīcība ir izšķīrusi viņu bērnu likteni. Viņi ne tikai priekš sevis nebūs nodrošinājuši godības ķēniņa uzslavas vārdus: “Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā”, bet viņi arī dzirdēs atskanam pār bērnu briesmīgos, noraidošos vārdus: “Ejiet nost!” Šie vārdi uz visiem laikiem šķīrs viņu bērnus no Debesu prieka un godības un no Kristus klātbūtnes. Un viņi paši arī saņems noraidījumu: “Ej nost, tu ļaunais un kūtrais kalps”. Jēzus nekad nesacīs “Labi tev”, uz tiem, kas šo apzīmējumu nav pelnījuši uzticīgā pasaizliedzība un pašuzpurēšanās pilnā dzīvē, darot citiem labu un paaugstinot Viņa godu. Kas dzīvo, lai galvenokārt izpatiktu paši sev, tā vietā, lai darītu labu citiem, sastapsies ar bezgalīgu zaudējumu.

Ja vecākus varētu pamodināt, lai tie saprastu ārkārtīgo atbildību, kas gulstas uz viņiem bērnu audzināšanas darbā, tad viņi vairāk laika ziedotu lūgšanām un mazāk nevajadzīgam greznumam. Viņi pārdomātu, pētītu un nopietni lūgtu Dievu pēc gudrības un dievišķas palīdzības, lai tā audzinātu bērnus, ka tie varētu attīstīt raksturu, kuru Dievs atzītu par labu. Tie nerūpētos, lai zinātu, kā audzināt bērnus, lai pasaule tos slavētu un godātu, bet gan, kā lai viņos izveido skaistu raksturu, kuru Dievs varētu pieņemt. [146]

Ir vajadzīgs daudz studiju un nopietnu lūgšanu pēc Debesu gudrības, lai zinātu, kā rīkoties ar jaunatni, jo ļoti daudz atkarājas no virziena, kādu vecāki dod savu bērnu prātam un gribai. Ievadīt savu bērnu prātus pareizā virzienā un īstā laikā, ir vissvarīgākais darbs, jo mūžīgais liktenis var būt atkarīgs no kāda kritiskā brīdī pieņemta lēmuma. Cik svarīgi tad, lai vecāki būtu cik vien iespējams brīvi no sarežģītajām un nogurdinošajām rūpēm par laicīgām lietām, lai viņi varētu domāt un rīkoties mierīgi apsverot, gudri un ar mīlestību un lai viņiem bērnu dvēseļu pestīšanas jautājums kļūtu par pirmo un vissvarīgāko dzīvē! Iekšējais greznojums ir visvērtīgākais, ko vecākiem jācenšas iegūt saviem bērniem. Vecāki nedrīkst atļaut viesiem un svešiniekiem saistīt savu uzmanību un tā nolaupt laiku, kas ir dzīves lielākā vērtība, atņemot sev iespēju ikdienas pacietīgi pamācīt savus bērnus, norādot pareizu virzienu, kādā jāattīstās viņu prātam.

Mūsu dzīves laiks ir par īsu, lai to izšķiestu tukšās sarunās, veltīgos apciemojumos, nevajadzīgi greznā sevis ietērpšanā vai arī satraucošās izpriecās. Mēs nedrīkstam atļauties izšķiest laiku, kuru Dievs mums ir devis, lai būtu par svētību citiem un noguldītu sevi mantas Debesīs. Nevienam no mums nav par daudz laika nepieciešamo pienākumu izpildīšanai. Mums vajadzētu ņemt laiku savas sirds un prāta izglītošanai, lai mēs būtu pareizi sagatavoti savam dzīves uzdevumam. Neievērojot šos svarīgos pienākumus un saskaņojoties ar modernās pasaulīgās sabiedrības ieradumiem un parašām, mēs nodarām sev un saviem bērniem lielu netaisnību.

Mātēm, kam jā māca jaunie prāti un jāveido bērnu raksturi, lai būtu priecīgas un laimīgas, nevajadzētu pasaulē meklēt kairinošo un uzbudinošo. Viņām ir svarīgs dzīves darbs, un viņas nevar atļauties izlietot laiku nelietderīgā veidā. Laiks ir viena no Dieva mums uzticētajām vissvarīgākajām dāvanām, par kuru Viņš prasīs atskaiti. Izšķiest laiku nozīmē izšķiest saprātu. Gara spēki ir piemēroti augstas attīstības sasniegšanai. Mātēm pienākas attīstīt prātu un turēt skaidras savas sirdis. [147] Viņām jāizlieto katrs sasniedzamais līdzeklis, lai celtu savu garīgo un morālo līmeni un tā būtu sagatavotas savu bērnu gara izglītošanai. Kas padodas savām tieksmēm pastāvīgi atrasties sabiedrībā, drīz vien jutīsies nemierīgas, ja neies ciemos, vai arī neuzņems ciemiņus. Nepieciešamie, svētie mājas pienākumi viņām šķiet parasti un neinteresanti. Viņas nemīl sevi pārbaudīt un pārvaldīt.

Gars alkst pēc pasaulīgas dzīves mainīgajām, uzbudinošajām ainām, bērnus pamet novārtā, lai viņi dzīvo saskaņā ar savām tieksmēm, un eņģelis savā pārskatā atzīmē: "Nelietīgie kalpi". Dievs nav paredzējis, lai mēs dzīvotu bezmērķīgi, bet gan, lai darītu labu šinī dzīvē.

Ja vecāki izjustu, ka Dievs viņiem uzlicis svinīgu pienākumu audzināt savus bērnus, lai tie būtu derīgi šai dzīvei, ja viņi greznotu savu dēlu un meitu dvēseļu iekšējo dievnamu mūžīgai dzīvei, tad sabiedrībā mēs redzētu lielu pārmaiņu uz labo pusi. Tad neizpaustos tik liela vienaldzība praktiskā dievbijībā un nebūtu tik grūti pamodināt bērnu morālisko iejūtību, lai viņi izprastu Dieva prasības. Bet vecāki kļūst arvien bezrūpīgāki savu bērnu audzināšanā derīgam darbam. Daudzi vecāki atļauj bērniem izveidot nepareizus ieradumus un sekot pašiem savām tieksmēm un nepārliecina viņus, ka tā rīkojoties draud briesmas un ka ir nepieciešami sevi pārbaudīt pamatlikumu gaismā.

Bērni bieži ar sajūsmu uzsāk kādu darbu, bet nonākot nesaprašanās vai nogurstot, vēlas to pārtraukt un ķeras klāt kaut kam jaunam. Tā viņi pieķeras dažādām lietām, bet sastopoties ar mazām grūtībām, tās atstāj, un tā viņi iet no viena darba pie otra, neko neizvedot līdz galam. Vecākiem nevajadzētu atļaut, ka šāda pārmaiņu mīlestība valdītu pār viņu bērniem. Viņi nedrīkst būt tā aizņemti ar citām lietām, ka nebūtu laika pacietīgai attīstošo raksturu disciplinēšanai. [148] Nedaudzi iedrošinoši vārdi vai arī maza palīdzība īstā brīdī var tiem palīdzēt pārvarēt bēdas un grūtības, un apmierinājums, kuru tie iegūs, redzot savu uzsākto darbu pabeigtu, ierosinās viņus uz vēl lielāku piepūli.

Daudzi bērni, trūkstot iedrošinošiem vārdiem vai mazam atbalstam, kļūst mazdūšīgi un maina vienu lietu pēc otras. Un šo bēdīgo rakstura trūkumu viņi aiznes sev līdzī vēlākā dzīvē. Tie negūst panākumus nevienā uzsāktā lietā, jo nav mācīti izturēt un būt neatlaidīgam. Tā daudziem neveiksmīgs ir viss dzīves laiks, jo jaunībā nav pareizi audzināti. Bērībā un jaunībā saņemtā audzināšana atstāj iespaidu uz visu vēlākās dzīves darbu un uzspiež atbilstošu zīmogu viņu reliģiskajiem piedzīvojumiem.

Studentu fiziskais darbs

Tagadējais jaunatnes audzināšanas plāns atver durvis kārdināšanām. Lai gan viņiem parasti ir daudz mācību stundu, tad tomēr viņiem ir arī daudz stundu, kad nav nekā ko darīt. So brīvo laiku bieži pavada neprātīgi. Viens no otra pārņem sliktus ieradumus un netikumība stipri pieaug. Ļoti daudzi jaunieši, kas mājās audzināti reliģiski un aiziet uz skolu samērā nevainīgi un skaidri, nokļūstot netikumīgu biedru sabiedrībā, pārmainās. Viņi pazaudē pašcieņu un upurē cēlos pamatlikumus. Tad viņi ir sagatavoti iet pa lejup vadošu teku. Jo viņi tik ilgi nav ievērojuši sirdsapziņas balsi, ka grēks vairs neizliekas pārmērīgi grēcīgs. So ļaunumu, kas pastāv skolās, ko vada saskaņā ar pašreizējo plānu, lielā mērā var labot, mācības savienojot ar darbu. Tas pats ļaunums pastāv arī augstākās skolās, tikai jau plašāk, jo daudzi jaunieši sevi ir audzinājuši netikumībā, [149] un viņu sirdsapziņa ir kļuvusi nejutīga.

Daudzi vecāki pārvērtē savu bērnu izturību un labās īpašības. Viņi, šķiet, neņem vērā, ka bērni būs pakļauti netikumīgās jaunatnes pavadīšanai iespaidam. Vecāki sajūt reizēm bailes, sūtot bērnus lielākā attālumā uz skolu, bet viņi sev glaimo, ka ja tiem ir bijis labs piemērs un viņi saņēmuši reliģisku audzināšanu, tad tie paliks uzticīgi pamatlikumiem arī augstskolas dzīvē. Daudziem vecākiem ir tikai vājš priekšstats par to, cik plaši šajās mācību iestādēs valda izvīrtība. Daudzos gadījumos vecāki ir smagi strādājuši un piecietuši lielu trūkumu, jo viņi loloja sapni, lai viņu bērni iegūtu izglītību. Un pēc visām pūlēm daudziem jāpiedzīvo rūgta vilšanās, saņemot bērnus no viņu studiju gaitām ar neskaidru raksturu un saņojātu veselību. Un bieži vien viņi izturas necienīgi pret saviem vecākiem, ir nepateicīgi un nesvēti. Šie vecāki, kas tādā veidā saņem atalgojumu no saviem nepateicīgajiem bērniem, nožēlo, ka ir sūtījuši bērnus prom no sevis, kur tie bija pakļauti kārdināšanām un atgriezušies atpakaļ fiziski, garīgi un tikumiski sadragāti. Pievilti cerībās un ar gandrīz salauztām sirdīm, viņi redz bērnus, uz kuriem lika tik lielas cerības, ejam pa netikumības ceļu un velkam nožēlojamu dzīvi.

Ir arī stipru pamatlikumu cilvēki, kas attaisno vecāku cerības. Tie iziet skolas gaitas ar skaidru sirdsapziņu un turpina ceļu ar labu miesas uzbūvi un samaitājošās ietekmes morāli neaptraipīti. Bet to ir maz.

Daži studenti visus spēkus veltī mācībām un savu uzmanību koncentrē uz vienu lietu – iegūt izglītību. Viņi nodarbina smadzenes, bet fiziskiem spēkiem ļauj palikt bezdarbībā. Smadzenes ir pārpūlētas, bet muskuļi kļūst vāji, jo tos nevingrina. Šiem studentiem, beidzot mācību iestādi, ir skaidri redzams, ka viņi izglītību ieguvuši, maksājot par to ar dzīvību. Viņi ir mācījušies dienām un naktīm, gadu pēc gada, turot savu prātu pastāvīgi saspringtu, bet muskuļus tie nav pietiekoši vingrinājuši. Viņi upurē

visu zināšanu iegūšanai un tad dodas kapā. [150]

Jaunas meitenes bieži atdodas studijām, atstājot novārtā citus audzināšanas nozarojumus, kuri praktiskai dzīvei ir pat vēl svarīgāki par grāmatu zināšanām. Un pēc izglītības iegūšanas, tās bieži vien ir invalīdi uz visu mūžu. Tās atstāj novārtā veselību, pārāk ilgi uzturas slēgtās telpās bez skaidrā debesu gaisa un bez Dieva dotajiem saules stariem. Šīs jaunās meitenes no skolām varētu atgriezties veselās, ja studijas būtu savienojušas ar mājturības darbiem un vingrinājumiem svaigā gaisā.

Veselība ir liela bagātība. Tā ir visdārgākais īpašums, kāds mirstīgajam var būt. Veselība ir par dārgu, lai ar to pirktu bagātību, godu un zināšanas. Neviens no šiem ieguvumiem nevar nodrošināt laimi, ja trūkst veselības. Nepareizi izlietot veselību, kuru Dievs mums ir devis, ir briesmīgs noziegums, jo ikkatra nevērība pret veselību, novājina mūsu dzīvības spēkus un dara mūs par zaudētājiem, kaut arī mēs būtu ieguvuši bagātīgu izglītību.

Bagāti vecāki daudzreiz nesaprot, ka viņu bērniem tikpat svarīgi kā iegūt zināšanas, ir sagatavoties praktiskiem pienākumiem. Viņi neredz vajadzību dot bērniem pilnīgu izpratni par derīgu darbu, kas nāktu par labu viņu garam un morāliskajam spēkam, kā arī sagatavotu nākošai dzīvei, un to viņi ir parādā saviem bērniem, lai piedzīvojot nelaimi, tie varētu nostāties cēli un neatkarīgi, zinādami kā izlietot savas rokas. Ja viņiem ir spēka kapitāls, tad viņi nevar būt nabagi, pat ja viņiem nav neviena dolāra. Daudzi, kas jaunībā baudījuši pārpilnību, var zaudēt visu savu bagātību, un viņiem pašiem tad jāapgādā sevi, vecākus, brāļus un māsas, tāpēc cik svarīgi, lai katrs jauniešis būtu audzināts darbam, lai būtu sagatavots katram neparedzētam gadījumam. Bagātība tiešām ir lāsts, ja tā aizkavē tās īpašnieku dēlus un meitas iemācīties derīgu darbu, lai sagatavotos praktiskai dzīvei.

Kas nav spiesti strādāt, tiem bieži vien pietrūkst fizisku vingrinājumu, lai varētu būt veseli. [151] Jaunieši, kuriem nevajag izlietot prātu un rokas rosīgā darbā, kļūst kūtri un bieži, kas ir visbēdīgākais, iegūst ielas izglītību, slaistoties pa veikaliem, smēķējot, dzerot un spēlējot kārtis.

Jaunas meitenes lasa stāstus, atvainodamas sevi, ka nevarot strādāt, jo viņām esot vāja veselība. Bet viņas ir nespēcīgas tāpēc, ka nevingrina muskuļus, kurus Dievs tām devis. Viņas domā, ka ir par vājām, lai veiktu mājas darbus, bet labprāt tamborē un tērzē, saglabājot šejas maigo bālumu, kamēr rūpju nomāktās mātes smagi strādā, mazgājot un gludinot viņu tērpus. Šīs meitenes nav kristietes, jo viņas pārkāpj piekto bausli. Viņas negodā savus vecākus. Bet visvairāk ir vainojama pati māte. Viņa izlutinājusi savas meitas un aizbildinājusi tās, kad viņas neuzņēmas savu daļu mājas pienākumu, līdz darbs tām kļuvis nepatīkams un viņas ir iemilējušas un priecājas par patīkamo bezdarbību. Viņas ēd un gul, lasa stāstus un runā par modi, un viņu dzīvei nav nekādas vērtības.

Nabadzība daudzos gadījumos ir svētība, jo tā aizsargā jauniešus un bērnus no bojā ejas bezdarbībā. Jāizkopj un pareizi jāattīsta kā fiziskie, tā garīgie spēki. Vispirms un pastāvīgi vecākiem jā rūpējas, lai viņu bērniem būtu stipra miesas uzbūve un viņi izaugtu par veselīgiem vīriem un sievietēm. So mērķi nav iespējams sasniegt bez fiziskiem vingrinājumiem. Viņu pašu fiziskās veselības un morāliskā labuma dēļ, bērniem vajadzētu mācīt strādāt, pat, ja tas ģimenes uzturēšanai nebūtu vajadzīgs. Ja viņi vēlas skaistu un tikumīgu raksturu, tad nepieciešams pareizi sadalīts darbs, kas prasa visu muskuļu vingrināšanu. Apziņa, ka spēj veikt kaut ko derīgu, sagādās bērniem apmierinājumu, un sevis aizliegšana, lai palīdzētu citiem, sniegs tiem visveselīgāko prieku kādu tie jebkad baudījuši. Kāpēc lai bagātība viņiem un viņu dārgajiem bērniem nolaupa šo lielo svētību?

Bezdarbība ir vislielākais lāsts, kāds jebkad nācis pār jaunatni. Jūsu meitām nevajadzētu atļaut palikt rītos vēlu gultās, noguļot Dieva aizdotās dārgās stundas, ko vajadzētu izlietot labākiem mērķiem un par kurām tām būs jādod viņam norēķins. Māte nodara meitām lielu ļaunumu, viena pati nesot nastas, kurās meitām vajadzētu dalīties ar māti viņu pašu tagadējā un nākamā labuma dēļ. [152] Ceļš, kuru iet daudzi vecāki, atļaudami bērniem slinkot un apmierināt savu vēlēšanos lasīt romānus, padara viņus nederīgus īstajai dzīvei. Romānu un stāstu lasīšana ir lielākais ļaunums, kam jaunatne var nodoties. Romānu un mīlas stāstu lasītājas nekad neklūs par labām praktiskām mātēm. Viņas ceļ gaisa pilis, dzīvodamas nereālā iedomu pasaulē. Viņas kļūst sentimentālas un viņu fantāzija nav veselīga. Viņu mākslotā dzīve atņem tām spējas veikt kaut ko derīgu. Viņu saprašana ir sakropļota, kaut arī iedomājas esam pārākas garā un saprašanā. Jaunas meitenes sev gūst vislielāko labumu vingrinādamās mājturības darbos.

Fiziskais darbs neaizkavēs prāta attīstību. Fiziskajā darbā iegūtais labums līdzsvaros cilvēku un pasargās prātu no pārpūlēšanās. Muskuļu nodarbināšana atvieglos nogurušās smadzenes. Ir daudz vienaldzīgu, dzīvei nederīgu meiteņu, kas uzskata, ka jaunavai nepieklājas iesaistīties derīgā darbā. Bet viņu raksturs ir pārāk viegli caurskatāms, lai piekrāptu saprātīgus cilvēkus, tā kā tie neredzētu viņu patieso bezvērtību. Viņas nedabīgi smaida, ķiķinās un viss viņām ir samākslots. Viņas izliekas, it

kā nevarētu vārdus izrunāt skaidri un pareizi, bet visu, ko šaka, izmoka šļupstot un nedabiski smaidot. Vai tās ir cienījamas jaunavas? Viņas nav piedzimušas mulķes, bet tādas izaudzinātas. Trauslums, nevarība, pārmērīga greznošanās un nedabīgi smaidi neliecina par sievietes vērtību. Tikai veselā miesā var mājot vesels prāts. Fiziska veselība un praktiskas zināšanas visos mājturības pienākumos nekad nebūs par šķērslī pareizi attīstītam prātam. Abas šīs lietas cienījamai sievietei ir ļoti svarīgas. [153]

Lai vīriem un sievietēm būtu pareizi līdzsvarots prāts, jānodarbina un jāattīsta visi gara spēki. Pasaule ir pilna ar vienpusīgiem vīriem un sievietēm, kas tādi kļuvuši tāpēc, ka vienu savas spējas daļu viņi attīstīja, kamēr otra bezdarbībā panīka. Lielākās jaunatnes daļas audzināšana ir neveiksmīga. Viņi mācās par daudz, atstājot novārtā dzīves praktisko daļu. Vīri un sievietes kļūst par vecākiem, bez kā būtu ņēmuši vērā savu atbildību un viņu pēcnācēji grimst vēl zemāk par viņiem cilvēcisko trūkumu svaru kausā. Tādā veidā cilvēce strauji izvirst. Pastāvīgi skubinot mācīties, kā patlaban notiek skolās, padara jauniešus nederīgus praktiskai dzīvei. Cilvēka prāts grib darboties. Ja to nevadīs pareizā virzienā, tad tas novirzīsies nepareizā virzienā. Lai saglabātu prāta līdzsvaru, tad mācības skolās jāsavieno ar darbu.

Jau iepriekšējās paaudzēs vajadzēja domāt par audzināšanas darbu. Ar skolām vajadzēja saistīt lauksaimniecības un rūpniecības uzņēmumus. Tur vajadzēja būt arī mājturības darba skolotājiem. Un katru dienu daļu laika vajadzēja veltīt darbam, lai fiziskie un garīgie spēki tiku vienlīdzīgi vingrināti. Ja skolas būtu iekārtotas pēc šeit minētā plāna, tad tagad nebūtu tik daudz nenosvērtu cilvēku.

Dievs Ādamam un Ievai sagatavoja skaistu dārzu. Viņš sagādāja tiem visu, lai apmierinātu viņu vajadzības. Viņš tiem iestādīja visdažādākos augļu kokus. Ar deviņu roku Viņš tiem sniedza savas balvas. Derīgie un krāšņuma koki un jaukas puķes, kas uzauga savvaļā, ziedēdamas ap viņiem bagātīgā pārpilnībā, nekā nezināja par novīšanu un nāvi. Ādams un Ieva tiešām bija bagāti. Viņiem piederēja Ēdene. Ādams bija kungs savā skaistajā īpašumā. Neviens nevar apšaubīt patiesību, ka viņš bija bagāts. Bet Dievs zināja, ka viņš nevar būt laimīgs, ja viņam nav nodarbošanās. Tāpēc Dievs viņam deva darbu, viņam bija jākopj dārzs.

Ja šīs izvirtušās paaudzes vīriem un sievietēm pieder lielāks daudzums zemes bagātību, kas, salīdzinot ar paradīzes skaistumu un bagātībām, ko Dievs dāvināja lielajam īpašniekam Ādamam, ir ļoti niecīgas, viņi tomēr jūtas pacelti pāri darbam un audzina savus bērnus uz to kā uz pazemojumu. Šādi bagāti vecāki saviem bērniem ar pamācībām un piemēriem rāda, ka cilvēku cienījamu dara nauda. [154] Bet mēs spriežam par cilvēkiem pēc viņu prāta attīstības un morālās vērtības. Dievs nevērtē pēc drēbēm. Apustulis aicina: "Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras apliek, vai tērps, kurā ietērpjas, bet apslēptais sirds cilvēks, neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā, - tas ir Dievam dārgs." 1.Pēt.3,3.4. Lēns, kluss gars ir vērtējams augstāk par pasaulīgo godu vai bagātību.

Ar bagāto vīru, kas savus šķūņus cēla lielākus, lai būtu vietas bagātību uzkrāšanai, Kungs liek saprast, kā Viņš vērtē pasaulīgos bagātņiekus, kas zemes īpašumu dēļ paaugstinās un lielās. Aizmirsdams Dievu, šis bagātais vīrs neatzina, no kurienes viņš saņem savus īpašumus. Nekāda pateicība no šī bagātā vīra lūpām neuzkāpa pie viņa laipnā Labdara. Pats sevi viņš apsveica sekojošiem vārdiem: "Dvēsele, tev ir sakrāts daudz mantas uz daudziem gadiem, esi bez rūpēm, ēd dzer un priecājies." Kungs, kas viņam bija uzticējies zemes bagātības, lai tās būtu par svētību līdz cilvēkiem un pagodinātu Radītāju, taisnīgi dusmojās par viņa nepateicību un sacīja; Tu nevēga, šonakt tavu dvēseli no tevis atņāsis, kam tad būs, ko tu esi sakrājis? Tā ir ar to, kas krāj mantas sev un nav bagāts iekš Dieva. Sis ainojums mums rāda kā bezgalīgais Dievs novērtē cilvēku. Lielī mantas krājumi vai citāda veida bagātība nenodrošinās Dieva labvēlību. Visas šīs dāvanas un svētības nāk no Dieva, lai pārbaudītu un attīstītu cilvēka raksturus.

Cilvēkam var būt neaprobežotas bagātības, bet ja viņš nav bagāts iekš Dieva, ja viņam nav nekādas intereses nodrošināt sev debesu bagātības un dievišķo gudrību, tad viņa Radītājs to novērtē par bezprātīgu un mēs uz viņu skatāmies tāpat. [155] Darbs ir svētība. Bez darba būt veselam nav iespējams. Ir jānodarbina visas spējas, lai tās varētu pareizi attīstīties un lai vīriem un sievietēm būtu līdzsvarots raksturs. Ja jaunatnei būtu dota pilnīga izglītība dažādos darba veidos, ja tiem būtu mācīts darbs tāpat kā zinātne, tad tāda audzināšana dotu tiem daudz lielāku labumu.

Pastāvīga smadzeņu piepūle, muskuļiem paliekot bezdarbībā, novājina nervus un studentiem rodas gandrīz nevaldāma vēlēšanās pēc pārmaiņām un uzbudinošām izpriecām. Atbrīvoti pēc vairākām stundām ilgstošām mācībām, kas atkārtojas katru dienu, viņi kļūst gandrīz mežonīgi. Daudzi arī mājās nav jutuši nekādus ierobežojumus. Tiem ir ļauts sekot savām tieksmēm un piespiesto izturēšanos mācību stundās viņi uzskata par smagu nastu, un tā kā pēc mācību stundām tiem nav nekā darāms, tad sātans tos pamudina uz izpriecām un ļauniem darbiem. Viņi demoralizē citus.

Studenti, kuri mājās audzināti reliģiskā garā un kas nekā nezina par sabiedrisko netikumību, bieži vien sadraudzējas ar tādiem, kuru raksturi ir zemi un kam bijušas ļoti ierobežotas iespējas garīgai attīstībai un reliģiskai audzināšanai. Uzturoties šādu cilvēku sabiedrībā un ieelpojot atmosfēru, kas neceļ augstāk, bet gan sekmē morālu lejup slīdēšanu, tiem draud pagrimt līdz savu biedru zemajam līmenim. Lielai studentu daļai šis bezdarbības stundas sagādā vislielāko prieku. Un ļoti daudzi, kas savas mājas atstājuši nevainojami un skaidri, skolas sabiedrībā kļūst par izvirtušiem cilvēkiem.

Mani ierosināja jautāt, vai jāupurē viss, kas mūsu jaunatnē ir vērtīgs, lai iegūtu skolas izglītību? Ja ar mūsu skolām būtu saistīti lauksaimniecības un rūpniecības uzņēmumi un ja spējīgi skolotāji mācītu jaunatnei dažādas zinātnes un darba veidus, katru dienu veltot daļu laika garīgai attīstībai un daļu fiziskam darbam, tad tagad mums darbā stātos daudz cēlāka jaunatne, kas labvēlīgi ietekmētu visu sabiedrību. [156] Daudz jauniešu, kas savu izglītību būtu ieguvuši šādos institūtos, izietu tālākā dzīvē ar nosvērtu raksturu. Viņiem būtu neatlaidība, izturība un drosmē pārvarēt apstākļus, un tik stingri pamatlikumos, ka viņi nepadotos Jaunai ietekmei, lai arī cik plaši tā sniegtos. Bija vajadzīgi piedzīvojuši skolotāji, kas jauniešiem mācītu ēdienu gatavošanu. Jaunām meitenēm vajadzētu mācīt apģērba pagatavošanu, tērpu piegriešanu, šūšanu, izlabošanu, tādā veidā sagatavojot tās dzīves praktiskiem pienākumiem.

Ir vajadzīgi uzņēmumi, kur jauniešiem iemācītu dažādus amatus, kas prasītu ir viņu muskuļu, ir garīgo spēku pielietošanu. Ja jaunieši var iegūt tikai vienpusīgu izglītību, tad ir jāpadomā, kas ir labāk, - iegūt zināšanas par zinātnēm un par to samaksāt ar veselību un dzīvības gadiem, vai arī apgūt praktiskās dzīves darbus. Bez vilcināšanās mēs atbildēsim, ka labāk apgūt pēdējos. Ja kaut kas ir jāatstāj novārtā, tad lai tās ir grāmatu studijas.

Ir ļoti daudz meiteņu, kas apprecējušās un kam ir ģimenes, bet kam ir pavisam maz praktisku zināšanu par sievas un mātes pienākumiem. Viņas gan prot lasīt un spēlēt kādu mūzikas instrumentu, bet neprot pagatavot ēdienu. Viņas neprot izcept labu maizi, kas ir ļoti svarīgi, lai ģimenē visi būtu veseli. Viņas neprot piegriezt un sašūt drēbes, jo nekad to nav mācījušās. Viņas šīs lietas uzskatīja par nesvarīgām un tagad savā laulības dzīvē ir tikpat nevarīgas kā viņu mazie bērni. So nepieciešamāko dzīves pienākumu nezināšana ir nepiedodama un tā padara nelaimīgas ļoti daudz ģimenes. Uzskats, ka darbs pazemo, novedis kapā tūkstošiem cilvēku, kas vēl varēja dzīvot. Kas strādā vienīgi ar rokām, tie bieži strādā pārmērīgi, nenovēlot sev atpūtas brīžus, bet garīgā darba strādnieki pārpūlē smadzenes un cieš trūkstot veselīgai fiziskai piepūlei. [157] Ja inteligence dalītos strādājošās šķiras nastās, tādā veidā stiprinot savus muskuļus, tad fiziskā darba strādniekiem vajadzētu mazāk strādāt un daļu sava laika viņi varētu izlietot garīgā un morālā līmeņa celšanai. Inteligentā darba strādniekiem nepieciešami fiziski vingrinājumi, darbs, kaut viņu materiālais stāvoklis nemaz to neprasītu. Veselība ir pietiekošs iemesls, lai liktu tiem savienot garīgo darbu ar fizisko.

Lai vīri un sievas būtu labi attīstīti, ar līdzsvarotu raksturu, tad viņiem jāsaņem kā morālā un garīgā, tā arī fiziskā izglītība. Daži ir spējīgi sasniegt augstāku prāta attīstību, kamēr citi vairāk mīl un atrod prieku fiziskā darbā. Abām šīm šķirām vajadzētu censties attīstīt tās īpašības, kurās viņi ir nepilnīgi, lai varētu pasniegt sevi visu Dievam par dzīvu, svētu un Viņam patīkamu upuri, kas lai būtu viņu prātīgā dievkalpošana. Izsmalcinātās sabiedrības ieradumiem un parašām nevajadzētu būt viņu rīcības mērauklai. Apustulis Pāvils saka: "Netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērsaties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba, to, kas labs, tīkams un pilnīgs." Rom. 12:2.

Domājošo cilvēku prāts strādā pārāk smagi. Viņi bieži savus garīgos spēkus izlieto izšķērdīgi, bet ir arī ļaudis, kuru augstākais mērķis dzīvē ir fiziskais darbs. Tie nevingrina savu prātu. Muskuļus gan vingrina, bet smadzenēm laupa garīgās attīstības spējas, kamēr domājošiem strādā prāts, bet nenodarbinot muskuļus, tie atņem sev fizisko spēku un enerģiju. Kas apmierinās ar to, ka veltī savu dzīvi fiziskam darbam un atļauj, lai citi viņa vietā domā, un tikai izpilda citu smadzeņu izplānoto, tam būs stipri muskuļi, bet vāji attīstīts prāts. Viņu iespaids uz labu ir mazs, salīdzinot ar to, kāds tas varētu būt, ja viņu smadzenes strādātu tāpat kā viņu muskuļi. Šī cilvēku šķira viegli pieejama slimībām, organismam vajadzīgs smadzeņu elektriskais spēks.

Cilvēkiem ar labu fizisko attīstību vajadzētu mācīties arī domāt tikpat labi, kā strādāt un nepieļaut, lai citi būtu viņiem par smadzenēm. [158] Uzskatīt darbu par pazemojumu ir plaši izplatīti maldi zināmā ļaužu šķirā. Tāpēc jaunieši ļoti cenšas izmācīties par skolotājiem, rakstvežiem, tirgotājiem, juristiem un ieņemt jebkuru vietu, kas neprasa fizisku darbu. Uz mājas darbiem sievietes, kuras ir jaunas, skatās ar nicināšanu. Un lai gan fiziskā piepūle veicot mājas darbus, ja tie nav pārāk smagi, veselību stiprina, tad tomēr tās cenšas iegūt tādu izglītību, kas tām atļauj būt par skolotājām, vai sekretārēm vai arī mācās kādu amatu, kas viņas ieslēdz telpās un prasa sēdošu stāvokli. Veselīgais sātums no

viņu vaigiem pazūd, uzņēmība pret slimībām pastiprinās, jo trūkst fizisko vingrinājumu, viņu ieradumi vispār ir pilnīgi nepareizi. Un viss tas notiek tāpēc, ka to prasa mode. Viņas priecājas par smalkumu, kas pastāv trauslumā un biežā slimošanā.

Tiešām ir zināms atvainojums jaunavām, ka viņas par savu peļņas avotu neizvēlas mājas darbus tāpēc ka tie, kas algo virtuves strādnieces, apietas ar viņām, kā ar zemākiem radījumiem. Darba devēji izturas tā, it kā tās nebūtu cienīgas būt par viņu ģimenes locekļiem. Viņām ir liegtas tās priekštiesības, kas ir šuvējām, mašīnrakstītājām un mūzikas skolotājām. Tomēr nav svarīgāka darba par mājsaimniecību. Labi pagatavot ēdienus, patīkamā veidā tos pasniegt galdā, - tas prasa saprātu un pieredzi. Kas sagatavo barību, kam jānonāk mūsu kuņģī un pēc tam jāpārvēršas asinīs, lai barotu visu organismu, tie veic vissvarīgāko un visaugstāko pienākumu. Pārrakstītājas, šuvējas vai mūzikas skolotājas darbs nevar līdzināties pavāra darbam.

Iepriekš uzrakstītais paskaidro, ko varētu panākt ar pareizu izglītības sistēmu. Laiks tagad ir par īsu, lai padarītu pagājušās paaudzēs nokavēto darbu, tomēr pat šinīs pēdējās dienās mēs varam daudz darīt, lai izlabotu jaunatnes audzināšanā pastāvošo ļaunumu. Un tāpēc, ka laiks ir īss, mums jābūt nopietniem un jāstrādā dedzīgi, lai dotu jaunatnei tādu audzināšanu, kas saskanētu ar mūsu ticību. [159] Mēs esam reformētāji. Mēs vēlamies, lai mūsu bērni mācoties iegūtu vislielāko labumu. Lai to panāktu, tad viņiem jādod tāda nodarbošanās, kas prasa arī muskuļu vingrināšanu. Ikdienišķam, sistemātiskam darbam jābūt jaunatnes audzināšanas sastāvdaļai pat šinī pēdējā laikā. Daudz tagad var iegūt, savienojot darbu ar skolām. Sekojot šim plānam, studenti iegūs gara vingrumu un domu spraigumu un būs spējīgi padarīt dotā laikā vairāk garīga darba, nekā viņi to spētu, ja tikai mācītos vien. Tad viņi skolas atstātu ar nenovājinātiem miesas spēkiem un ar drosmi un spēku strādātu katrā vietā, kur Dieva aizgādība tos noliktu.

Tāpēc, ka laiks ir īss, mums jāstrādā uzcītīgi un ar divkāršu enerģiju. Mūsu bērni var neapmeklēt augstskolu, bet viņiem jāiegūst tāda izglītība, kas vajadzīga praktiskai dzīvei un kas attīsta prāta spējas un tās arī izlieto. Ļoti daudz jauniešu ar augstskolas izglītību nav tomēr ieguvuši tādu izglītību, ko tie varētu praktiski izlietot. Viņiem var būt augstskolas izglītības apliecība, bet patiesībā viņi ir tikai izglītoti muļķi.

Ir daudz tādu jauniešu, kuru kalpošanu Dievs pieņēmu, ja tie bez atlikuma sevi nodotu Viņam. Ja kalpošanā Dievam viņi izlietotu tos prāta spēkus, ko izlieto, lai iegūtu sev īpašumus, tad viņi kļūtu par nopietniem, neatlaidīgiem un sekmīgiem strādniekiem Kunga viņa kalnā. Daudziem mūsu jauniešiem savu uzmanību vajadzētu piegriezt Svēto Rakstu studijām, lai Dievs viņus varētu izlietot savā darbā. Tomēr garīgā ziņā viņi neiegūst tādu attīstību, kā laicīgās lietās, tādēļ viņi nespēj veikt Dieva darbu tā, lai viņu pūles Kungam būtu patīkamas. Lai gan vajadzēja būt daudziem, tomēr ir tikai nedaudzi, kas brīdina grēciniekus un manto dvēseles Kristum. Mūsu jaunekļi parasti ir gudri pasaules lietās, bet nav saprātīgi debesu valstības jautājumos. Viņi varētu savas domas ievadīt dievišķā gultnē un varētu staigāt gaismā, ejot no vienas gaismas un spēka pakāpes uz otru, līdz viņi spētu grēciniekus pievērst Kristum un parādīt neticīgajiem un izmisušajiem spožo taku, kas ved uz debesīm. Un kad cīņa būs beigusies, tad viņus apsveiktu kā līdzdalībniekus Kunga priekā. Jaunekļiem nevajadzētu izskaidrot rakstus un mācīt par pravietojumiem, kad viņi paši vēl labi nepazīst Bībeles svarīgās patiesības, kuras tie cenšas izskaidrot. Viņiem var būt trūkumi vispārējā izglītībā un tāpēc viņi nevar padarīt tik daudz laba, cik tie padarītu, ja viņiem būtu bijusi priekštiesība baudīt labu skolas izglītību. Nezināšana nepalīdzinās pazemību un garīgumu nevienam no tiem, kas sevi atzīst par Kristus sekotājiem. Dievišķā vārda patiesības labāk var novērtēt kristieši ar attīstītu prātu. Kristu vairāk pagodina tie, kas Viņam kalpo ar izpratni (inteliģenci). Audzināšanas galvenais mērķis ir padarīt mūs spējīgus izlietot Dieva dotās spējas tā, lai vislabāk atklātos Bībeles reliģija un Dieva gods.

Mēs esam parādnieki Viņam, kurš mūs radījis, esam parādnieki par visām mums uzticētajām spējām, attīstīt un izlietot mums uzticētās spējas ir mūsu pienākums pret Radītāju. Audzināšana disciplinēs prātu, attīstīs tā spējas un saprātīgi vadīs, lai mēs spētu pagodināt Dievu. Mums ir vajadzīga skola, kur tie, kas jau stājas sludināšanas darbā, varētu iegūt vismaz vispārēju izglītību un plašāk un pilnīgāk mācīties Dieva Vārda patiesības šim laikam. Sajās skolās vajadzētu izskaidrot arī pravietojumus. Kam tiešām ir labas spējas, kuras Dievs varētu izlietot darbā savā viņa kalnā, tie nedaudzu mēnešu laikā šādās skolās iegūtu ļoti daudz labuma.

VESELĪBAS REFORMA

1871. gada 10. decembrī man atkal rādīja, ka veselības reforma ir viens no lielā darba nozarojumiem, kam jāgatavo ļaudis uz Kunga atnākšanu. [161] Tā ir tik cieši saistīta ar trešā eņģeļa vēsti, kā roka ar ķermeni. Cilvēks vieglprātīgi ir raudzījies uz desmit baušļu priekšrakstiem, tomēr Kungs negrib nākt un sodīt šos likuma pārkāpējus, nesūtot vispirms tiem brīdinājuma vēsti. Trešais

eņģelis sludina šo vēsti. Ja cilvēki vienmēr būtu paklausījuši desmit baušļiem, izpildot dzīvē šo priekšrakstu likumus, tad slimību lāsts, kas tagad pārpludina pasauli, nebūtu nācis. Vīri un sievas nevar padoties kaislībām un apmierināt samaitāto apetīti, nepārkāpjot Dieva likumus. Tāpēc Viņš ir licis veselības reformas gaismai spīdēt pār mums, lai mēs ieraudzītu savu grēku, ka pārkāpjām viņa likumus, kas ir mūsu dzīves pamats. Visus mūsu priekus un ciešanas var uzskatīt par dabas likumu paklausības vai pārkāpumu sekām. Mūsu laipnais Debesu Tēvs redz cilvēku nožēlojamo stāvokli, kur daži apzinīgi, bet daudzi neapzinīgi pārkāpj Viņa dotos likumus. Mīlestībā un līdzjūtībā Viņš liek spīdēt veselības reformas gaismai. Viņš dara zināmus savus likumus, kā arī rāda, kāds sods seko šo likumu pārkāpšanā, lai visi varētu mācīties dzīvot saskaņā ar dabas likumiem. Viņš savus likumus paziņo tik skaidri un parāda tos tik redzami, ka tie ir līdzīgi pilsētai kalnā. Visas spriest spējīgas būtnes tos var saprast, ja vien tikai grib. Tikai idioti nebūs atbildīgi. Izskaidrot dabas likumus un mudināt tiem paklausīt tas ir darbs, kas pavada trešo eņģeļu vēsti, lai sagatavotu ļaudis uz Kunga atnākšanu.

Ādams un Ieva krita, nesavaldot savu ēst kāri. Kristus nāca un izturēja visnīkākajā kārdināšanā un cilvēku dēļ uzvarēja ēst kāri, rādīdams, ka arī cilvēks var uzvarēt. [162] Kā Ādams padodamies ēst kārei, krita un pazaudēja svētlaimīgo Ēdeni, tā Ādama bērni caur Kristu var uzvarēt ēst kāri, un savaldoties visās lietās, atkal atgūs Ēdeni.

Ar nezināšanu tagad nevar atvainot likuma pārkāpšanu. Gaisma spīd skaidri un nevienam nav jāpaliek nezināšanā, jo lielais Dievs pats ir cilvēku pamācītājs. Ikviena vissvētākais pienākums pret Dievu ir ņemt vērā veselīgu domāšanu un patiesus piedzīvojumus, kurus Viņš tiem tagad sniedz attiecībā uz veselības reformu. Viņš grib, lai lielo veselības reformas lietu atklāti apspriestu un lai ļaužu prātus ierosinātu lietu dziļi izpētīt, jo vīriem un sievietēm, kuru ieradumi ir grēcīgi, veselību postoši un novājina smadzenes, nav iespējams saprast svētās patiesības, kas viņus svētotu, skaidrotu, paceltu augstāk un sagatavotu debesu eņģeļu sabiedrībai godības valstībā.

Noa laikā pasaules iedzīvotājus iznīcināja tāpēc, ka izdabājot nepareizai ēst kārei, viņi bija morāli aizgājuši bojā. Sodomu un Gomoru iznīcināja nedabīgas ēst kāres apmierināšanas dēļ, kas tā paralizēja prātu, ka viņi nespēja atšķirt svētās Dieva prasības no ēst kāres saucieniem. Pēdējā tos padarīja par saviem vergiem un viņi kļuva tik nežēlīgi un pārdroši savā pretīgajā riebīgumā, ka Dievs negribēja viņus vairs ciest virs zemes. Par Bābeles ļaunuma iemeslu Dievs atzīmē nesātību ēšanā un dzeršanā.

Apustulis Pāvils aicina draudzi: "Tāpēc brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri. Tā lai ir jūsu prātīgā Dieva kalpošana." Tātad caur grēcīgu savu tieksmju apmierināšanu cilvēki var padarīt savas miesas nesvētas. Ja viņi ir nesvēti, tad viņi nav derīgi garīgai dievkalpošanai un nav debesu cienīgi. Ja cilvēks grib pieņemt gaismu, kuru Dievs savā žēlastībā dod viņam par veselības reformu, tad patiesība viņu svētos un sagatavos derīgu nemirstībai. Bet ja viņš nicina gaismu un dzīvo pārkāpdams dabas likumus, tad par to viņam ir jācieš sods.

Dievs cilvēku radīja pilnīgu un svētu. Bet cilvēks krita no sava svētā stāvokļa, jo viņš pārkāpa Dieva likumu. Kopš krišanas ātri ir vairojušās slimības, ciešanas un nāve. [163] Un tomēr, neskatoties uz to, ka cilvēks ir apvainojis savu Radītāju, Dieva mīlestība vēl un vēl izlejas pār cilvēci. Viņš ļauj spīdēt gaismai, lai cilvēks varētu redzēt, ka lai dzīvotu pilnīgu dzīvi, viņam jādzīvo saskaņā ar tiem dabas likumiem, kas pārvalda viņa būtni. Tāpēc sevišķi svarīgi cilvēkam ir zināt kā dzīvot, lai savas miesas un gara spēkus varētu izlietot Dievam par godu.

Cilvēkam nav iespējams nodot savu miesu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri, ja viņš, tāpēc ka pasaule tā pieradusi, turpina paciest un piekopt tādus ieradumus, kuri mazina viņa fiziskos, garīgos un tikumiskos spēkus. Apustulis piebilst: "Un nepaliekat šai pasaulei līdzīgi, bet pārveidojaties, savā prātā atjaunodamies, lai jūs varat pārbaudīt, kas ir labais, patīkamais un pilnīgais Dieva prāts." Jēzus, sēdēdams uz Eļļas kalna, deva saviem mācekļiem norādījumus attiecībā uz zīmēm, kam jānāk pirms Viņa atnākšanas. Viņš saka: "Bet tā kā bija Noa dienās, tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana. Jo itin kā tie dienās pirms grēku plūdiem rija un plīvēja, precējās un laulībā devās, līdz dienai, kad Noa iegāja šķirstā. Un tie neņēma vērā, tiekams plūdi nāca un visus aizņēma, tāpat būs Cilvēka Dēla atnākšana."

Tie paši grēki, kas izsauca Dieva dusmas pār pasauli Noa dienās, pastāv arī šodien. Vīri un sievas ēšanu un dzeršanu tagad padara par rīšanu un plīvēšanu. Šis visur izplatītais grēks, nepareizas ēst kāres apmierināšana, iededzināja cilvēku kaislības Noa dienās un noveda tos vispārējā morālā pagrimumā, līdz viņu pārkāpumi un noziegumi aizsniedza debesis un Dievs plūdos nomazgāja zemi no tās tikumiskās netīrības.

Tie paši rīšanas un plītēšanas grēki tā paralizēja Sodomas iedzīvotāju tikumisko izjūtu, ka noziegumi šajā ļaunajā pilsētā kļuva par vīru un sievu liksmības avotu. Kristus brīdina pasauli: "Gluži kā tas bija Lata dienās: ēda, dzēra, pirka, pārdeva, dēstīja un būvēja, bet tai dienā, kad Lats izgāja no Sodomas, uguns un sērs lija no debesīm un visus iznīcināja. [164] Tāpat būs tai dienā, kad parādīsies Cilvēka Dēls." Lūk.17,28-30.

Šeit Kristus mums ir atstājis svarīgu mācību. Viņš mūs nav pamudinājis uz laiskumu. Viņa piemērs bija pilnīgi pretējs. Kristus bija nopietns darbā. Viņa dzīvi raksturoja pašizliedzība, uzcītība, neatlaidība, čaklums un taupība. Viņš gribēja mums atklāt, kādas briesmas draud, ja ēšanu un dzeršanu padara par galveno lietu. Viņš parāda, kādas sekas apmierināšanas sekas. Morālie spēki tā novājinās, ka grēks vairs neliekas grēks. Noziegumi kļūst vilinoši un zemas kaislības pārvalda prātu, līdz vispārēja pagrimšana iznīcina labos pamatlikumus un tieksmes un Dievs tiek zaimots. Viss tas ir pārmērīgas ēšanas un dzeršanas sekas. Viņš paskaidro, ka tāds stāvoklis būs Viņa otrās atnākšanas laikā.

Vai cilvēki pieņems brīdinājumu? Vai viņi pieņems gaismu un to izdzīvos, vai arī kļūs par ēst kāres vergiem? Kristus piedāvā mums kaut ko augstāku, par ko rūpēties, nekā tikai: "Ko ēdīsim, ko dzerīsim un ar ko gērbīsimies?" Ēšanu dzeršanu un gērbīšanos tik tālu pārspīlē, ka tas kļūst par noziegumu un ierindojas starp iepriekš norādītajiem pēdējo dienu grēkiem, par vienu no Kristus drīzās atnākšanas zīmēm. Laiku, naudu un spēkus, kas pieder Kungam, ko Viņš mums uzticējis, izšķiež nevajadzīgos greznos tērpos un baudās, apmierinot samaitāto ēst kāri, kas samazina dzīvības spēkus un izsauc ciešanas un slimības. Nav iespējams nodot savas miesas par dzīvu upuri Dievam, ja tās ir samaitātas un slimas mūsu pašu grēcīgo iegribu apmierināšanas dēļ.

Ir jāmācās, kā ēst, dzert, gērbīties, lai saglabātu veselību. Veselības likumus pārkāpjot rodas slimības, tās ir dabas likumu pārkāpšanas sekas. Mūsu pirmais pienākums, ko esam parādā Dievam, paši sev un saviem līdzcilvēkiem, ir paklausība Dieva likumiem, starp kuriem ir arī veselības likums. Ja esam slimi, tad uzkraujam smagu slogu draugiem un nespējam pildīt savus pienākumus ģimenē un pret kaimiņiem. [165] Un ja dabas likumu pārkāpšanai seko priekšlaicīga nāve, tad mēs sagādājam citiem bēdas un ciešanas, kaimiņiem atņemam palīdzību, kuru mēs tiem sniegtu, ja dzīvotu; savām ģimenēm nolaupām atspaidu un sagādājam bēdas, aplaupām Dievu, jo nevaram vairs kalpot Viņa goda paaugstināšanai, ko Viņš no mums prasa. Vai tad mēs neesam visļauņākie Dieva likuma pārkāpēji?

Bet Dievs ir liels līdzcietībā, žēlsirdīgs, maīgs, mīlestības pilns, un kad gaisma nonāk pie tiem, kas savas grēcīgās tieksmes apmierinot sabojājuši veselību un tie pārliecinās par grēku, nožēlo un meklē piedošanu, tad Viņš šo Viņam pasniegto nabadzīgo upuri atzīst par labu un viņus pieņem. Ak, kāda neizteicama žēlastība, ka Viņš neatraida cietušā, nožēlojamā grēcinieka nepareizi izlietotās dzīves atlikumu! Savā žēlastībā Viņš glābj viņu dvēseles kā no uguns. Un kāds mazvērtīgs, nožēlojams upuris mums ir ko upurēt skaidrajam un svētajam Dievam! Nepareizie ieradumi un savu grēcīgo iegribu apmierināšana ir paralizējusi cēlās gara spējas. Tieksmes ir samaitātas, dvēsele un miesa sakropļota.

VESELĪBAS INSTITŪTS

Lielajam reformas darbam ir jāiet uz priekšu. Veselības institūtu Batl-Krīkā nodibināja, lai atvieglotu ciešanas slimajiem, izplatītu gaismu, pamodinātu interesi un veicinātu reformu. Šīs iestādes pamatlikumi atšķiras no tiem, pēc kuriem vadās jeb kurš cits higiēniskais institūts mūsu zemē. Tā draugu un vadītāju galvenais mērķis nav nauda. Viņi vadās no noteiktiem reliģiskiem principiem, cenšoties izvest dzīvē Bībeles higiēnas noteikumus. Lielākais vairums šāda veida institūtu pamatojas uz citādiem principiem, tie ir konservatīvi, viņu mērķis ir pēc iespējas izpatikt iedzīvotāju vairākumam, un rīkoties tā, lai iegūtu sev vairāk labvēļu un saņemtu vairāk naudas.

Veselības institūts Batl-Krīkā balstās uz stingriem reliģiskiem principiem. [166] Tā vadītāji atzīst Dievu par visu lietu patieso īpašnieku. Ārsti un palīgi raugās uz Viņu pēc padoma un cenšas rīkoties pēc labākās sirdsapziņas, bīstoties Dievu. Šī iemesla dēļ institūts stāv uz drošiem pamatiem. Ja nespēcīgie cietēji slimnieki redzēs, ka vadītāji, saimniecības priekšnieki, ārsti un palīgi bīstas Dievu, tad viņi jutīsies drošāk nekā parastajos institūtos.

Ja tie, kas saistīti ar veselības institūtu Batl-Krīkā, atkāptos no skaidrajiem un augstajiem Bībeles patiesības principiem, lai atdarinātu citu institūtu vadītāju teorijas un praksi, kur tikai ārstē cietēju slimības un kas pastāv tikai naudas dēļ, vadītājiem nestrādājot saskaņā ar augstajiem reliģiskajiem uzskatiem, tad Dievs atņemtu institūtam savas sevišķās svētības. Dievs ir paredzējis, lai šis institūts būtu viens no lielajiem palīgīdzekļiem, kas sagatavotu pilnīgus ļaudis Dievam. Lai šo pilnību

sasniedzu, tad vīriem un sievietēm jābūt fiziski stipriem un garīgi stipriem, lai tie varētu novērtēt augstās Dieva Vārda patiesības, un tiem jānonāk tādā stāvoklī, kur viņi spētu saskatīt savu tikumisko nepilnību. Viņiem jāpieliek nopietnas pūles, lai spētu būt sadraudzībā ar Dievu. Kristus reliģija nav jānobīda aizmugurē, lai meklētu kādas kaut arī vispār atzītas šķiras piekrišanu. Ja patiesības un svētuma standartu pazeminās, tad institūts neizpildīs Dieva nodomu.

Bet mūsu īpatnējās ticības jautājumus nevajadzētu iztirzāt ar slimniekiem. Viņu prātus lieki nevajag uztraukt runājot par lietām, kur mūsu uzskati atšķiras, ja vien viņi paši to nevēlas, un arī tad ir jāievēro liela piesardzība, lai cilvēkus neuztrauktu, uzspiežot tiem mūsu īpatnējo ticību. Veselības institūts nav tā vieta, kur steidzoši būtu jāiztirzā tie mūsu ticības punkti, kuros mēs atšķiramies no visas pārējās reliģiskās pasaules. Institūtā jānotur lūgšanas sapulces, kurās varētu piedalīties visi, kas vēlas, bet Bībeles reliģijā ir pārpilnībā tādi temati, par kuriem varētu runāt, nepieskaroties nevēlamajiem strīdus jautājumiem. [167] Kluss iespaids darīs vairāk nekā atklāts strīds.

Lūgšanas sapulču laikā daži sabata turētāji jutuši vajadzību runāt par sabata jautājumu un trešā eņģeļa vēsti, vai arī jutušies ierobežoti, ja nav varējuši runāt. Tādas jūtas ir raksturīgas aprobežotiem prātiem. Slimnieki, kas nepazīst mūsu ticību, nezina, ko nozīmē "trešā eņģeļa vēsts". So jēdzienu pieminēšana, tos pilnīgi neizskaidrojot, izdara tikai ļaunumu. Mums ļaudis jāuzmeklē tur, kur viņi atrodas, tomēr mēs nedrīkstam upurēt nevienu patiesības pamatlikumu. Lūgšanas sapulce izrādīsies par svētību slimniekiem, ārstiem un to palīgiem. Īsi un saistoši lūgšanu brīži un dievkalpojumi palielinās slimnieku uzticību saviem ārstiem un viņu palīgiem. Darba dēļ nevienu darbinieku nevajadzētu atturēt no šīm sapulcēm, izņemot noteiktus nepieciešamības gadījumus. Viņiem šīs sapulces ir vajadzīgas un viņiem tajās jāpiedalās.

Regulāri notiekošas sapulces slimniekiem iedvēš uzticību pret institūtu un rada mājīguma sajūtu. Un tā patiesības sēklai top sagatavots ceļš, lai tā iesakņotos dažās sirdīs. Par šīm sapulcēm sevišķi interesējas tie, kas sevi sauc par kristiešiem, un atstāj labvēlīgu iespaidu arī uz neticīgiem. Pieaug savstarpēja uzticība un mazinās aizspriedumi, daudzos gadījumos tie pat pilnīgi izzūd. Tad viņos pamostas vēlēšanās apmeklēt sabata sapulces. Tur Dieva namā ir vieta runāt par mūsu ticības uzskatiem. Tur sludinātāji var labi izskaidrot tagadējās patiesības svarīgākos jautājumus un Kristus garā, mīlestībā un saudzīgā maigumā iespiest visos atziņu par nepieciešamību paklausīt visām Dieva prasībām, ļaujot Svētajam Garam pārliecināt sirdis.

Man rādīja, ka varētu padarīt vēl lielāku darbu, ja ārsti būtu īsta rakstura vīri, smalkjūtīgi un kas pilnīgi saprastu visu ārstu darbu. Ārstiem vajadzīga liela pacietība, iecietība, laipnība un līdzjūtība, viņiem šīs īpašības nepieciešamas, lai saprastu cietējus, kas ir slimi miesā, un daudzi arī garā. [168] Nav viegli atrast īstos vīrus un sievas, kas būtu derīgi šim darbam un kas cietēju labā strādātu saskanīgi, centīgi un nesavtīgi. Institūtā vajadzīgi vīri, kas bītos Dievu un kalpotu slimajiem prātiem, augstu turēdami veselības reformu, skatoties uz to no reliģiskā viedokļa.

Šai darbā jāiesaistās tādiem, kas svētījušies Dievam un kuru mērķis nav tikai slimību ārstēšana, lai dziedinātu miesu, strādājot līdzīgi vispār pazīstamajiem ārstiem, bet viņiem jābūt garīgi tīriem, lai kalpotu slimajam garam, norādot grēka slimajām dvēselēm uz vienmēr klātesošo dziedinošo līdzekli – Pestītāju, kas ir miris par viņu grēkiem. Slimību novājinātie ļaudis cieš ne vienā vien veidā. Miesas sāpes viņi spēj panest daudz labāk nekā garīgas ciešanas. Daudziem ir aptraipīta sirdsapziņa un viņus var aizsniegt vienīgi ar Bībeles pamatlikumiem.

Kad pie Pestītāja atnesa cietušo paralizēto vīru, likās, ka gadījuma steidzamība nepieļāva vilcināšanos ne uz mirkli, jo nāve jau bija sākusi savu darbu pie viņa miesas. Kad tie, kas viņa gultu nesa, redzēja, ka nevar nokļūt tieši Kristus tuvumā, tad tie bez kavēšanās atplēsa jumtu un nolaida lejā gultu ar tur gulošo triekas slimnieku. Mūsu Pestītājs redzēja un pilnīgi izprata viņa stāvokli. Viņš arī zināja, ka šo nelaimīgo vīru slimā dvēsele nospieda daudz vairāk nekā miesīgās ciešanas. Viņš zināja, ka vislielākā nasta, ko tas mēnešiem ilgi bija nesis, ir grēka nasta. Ļaužu pūlis ar airturētu elpu gaidīja, kā rīkosies Kristus šinī gadījumā, šķietami tik bezcerīgā, un viņi bija pārsteigti, dzirdot no Viņa lūpām atskanam vārdus: "Nemies drošu prātu, mans dēls, tavi grēki tev ir piedoti."

Tie bija visdārgākie vārdi slimā cietēja ausīm, jo grēka nasta tik smagi bija viņu spiedusi, ka viņš nespēja atrast ne mazāko atvieglojumu. [169] Kristus noņēma šo nastu, kas tik smagi viņu nomāca. Nemies drošu prātu, Es, tavs Pestītājs, atnācu piedot grēkus. Cik ātri izmainījās cietēja bālā seja! Cerība stājās drūmā izmisuma vietā un miers un prieks ieņēma mokošu šaubu un flegmātiskas grūtsirdības vietu. Un kad garam ir atdota miera un laimes izjūta, tad var aizsniegt arī miesu. No dievišķajām lūpām atskan vārdi: Tavi grēki tev piedoti, celies un staigā. Cenšoties paklausīt gribai, atdzīvojas nedzīvās bālās rokas, pa asinsvadiem plūst veselību dodoša asins straume, pazūd miesas pelēkā krāsa un tās vietā parādās veselīgs sātums. Locekļi, kuri gadiem ilgi bija atteikušies paklausīt

gribai, tagad ir atdzīvināti dzīvei, un izdziedinātais paralizētais vīrs satver savu gultu un iet cauri pūlim uz mājām, slavēdams Dievu.

Šis gadījums dots mums par mācību. Ārstiem, kas vēlas gūt panākumus slimību dziedināšanā, jāzina, kā kalpot slimajam garam. Viņiem var būt spēcīgs iespaids uz labu, ja tie paļaujas vienīgi uz Dievu. Dažus slimniekus jāatbrīvo no sāpēm, pirms var aizsniegt viņu garu. Pēc tam, kad miesa saņēmusi atvieglinājumu, ārsts bieži vien ar lielākām sekmēm var aizsniegt sirdsapziņu, un tad arī sirds ir uzņēmīgāka patiesības iespaidam. Tiem, kas saistīti ar veselības institūtu, draud briesmas, ka viņi var pazaudēt un aizmirst mērķi, kura dēļ SDA ir nodibinājuši šo institūtu un tie var sākt strādāt raugoties no pasaulīgā redzes viedokļa, atdarinot citus institūtus.

Veselības institūtu mūsu vidū nenodibināja ar nolūku iegūt naudu, lai gan nauda ir ļoti nepieciešama sekmīgai institūta tālākai attīstībai. Izdodot līdzekļus, visiem jāievēro taupība, lai naudu neizlietotu nevajadzīgi. Tomēr jāiegulda pietiekoši daudz līdzekļu visos pasākumos, kas cik vien iespējams atvieglotu palīgu un sevišķi ārstu darbu. Un institūta direktoriem vajadzētu izmantot katru iespējamo atvieglinājumu, kas nāktu par labu sekmīgai slimnieku dziedināšanai. [170]

Pret slimniekiem vajadzētu izturēties ar vislielāko līdzjūtību un saudzīgu maigumu. Un tomēr ārstiem jābūt stingriem un viņi nedrīkst pieļaut, ka slimnieki paši noteic savu ārstēšanu. Stingrība no ārstu puses ir vajadzīga slimnieku labā. Bet stingrībai vajadzētu būt savienotai ar goddevīgu laipnību. Nevienam palīgam vai ārstam nevajadzētu strīdēties ar slimniekiem, nedz arī izteikt asus uzbudinošus vārdus un pat tādus nē, kas nebūtu vislaipnākie, kaut arī slimnieka izturēšanās tādus izaicinātu.

Viens no veselības institūta lielajiem mērķiem ir norādīt grēku slimajām dvēselēm uz Lielo Ārstu, patieso veselības avotu, un vērst viņu uzmanību uz reformas nepieciešamību, skatoties no reliģiskā viedokļa, lai turpmāk viņi vairs nepārkāptu Dieva likumus, izdabājot savām grēcīgām iegribām. Ja atmosfērā slimnieku morāliskā iejūtība un viņi ieraudzīs, ka ir grēkojuši pret savu Radītāju, izsaucot pār sevi slimību un padodoties ēst kārei un pazemojošām kaislībām, tad atstājot veselības institūtu, viņi tur neatstās savus pamatlikumus, bet ņems tos līdz un būs patiesi veselības reformētāji savās mājās. Ja morālā iejūtība būs atmodināta, tad slimnieki savas sirdsapziņas pārlicību apņemsies izdzīvot, un ja viņi ieraudzīs patiesību, tad viņi tai paklausīs. Izdzīvojot patiesību, kuru viņi atzinuši kā labu, tie parādīs patiesu un skaistu neatkarību. Un ja gars būs saskaņā ar Dievu, tad arī miesas stāvoklis būs daudz labāks.

Uz draudzi Batl-Krīkā gulstas vislielākā atbildība, lai tā dzīvotu un staigātu gaismā un saglabātu savu skaidrību un atšķirtību no pasaules, lai tās iespaidam būtu pārlicinošs spēks uz tiem, kas apmeklē mūsu sapulces. Ja Batl-Krīkas draudze būs nedzīvs ķermenis, pilna lepnuma, pacēlusies pāri patiesas dievbijības vienkāršībai, tiekdamās līdzināties pasaulei, tad tās iespaids dzīs prom no Kristus un padarīs bezspēcīgas vissvinīgākās un vissvarīgākās Bībeles patiesības. [171] Šis draudzes locekļiem ir izdevība gūt labumu no veselības institūta ārstu priekšlasījumiem. Viņi var iegūt paskaidrojumus par veselības reformas lielo mērķi, ja vien viņi to vēlas. Un tomēr Batl-Krīkas draudze, kas tik stipri apliecina savu ticību patiesībai, atrodas tālu aiz citām draudzēm, kurām nav bijušas tik augstas priekštiesības. Draudzes nevērība par veselības reformu dotās gaismas izdzīvošanu, atņem drosmi veselības institūta ārstiem un šīs iestādes draugiem. Ja draudze parādītu lielāku interesi par reformu, kuru Dievs pats tai ir devis, lai sagatavotos uz Viņa nākšanu, tad tās iespaids būtu desmitkārt lielāks, nekā tas ir tagad.

Daudzi, kas apliecina ticību liecībām, sniegto gaismu savā dzīvē neievēro. Pret ģērbšanās reformu daži izturas vienaldzīgi, bet citi pat ar nicināšanu, jo ar to ir saistīts krusts. Par šo krustu es pateicos Dievam. Tas ir tieši tas, kas mums vajadzīgs, lai Dieva baušļu turētājus atšķirtu no pasaules. Ģērbšanās reforma mūsu laikā atbilst zilajām lentēm senajā Izraēlī. Lepnumu un mīlestību pret svēto patiesību, kas atšķirtu no pasaules, ļaudis atklās ar saviem darbiem. Dievs savā aizgādībā ir devis gaismu par veselības reformu, lai mēs to izprastu visā pilnībā, lai paklausītu dotajai gaismai un lai pareizi dzīvojot būtu veseli, varētu pagodināt Dievu un būt par svētību citiem.

Draudze Batl-Krīkā ar savu piemēru nav palīdzējusi institūtam. Draudzes locekļi nav godājuši veselības reformas gaismu, izdzīvojot to savās ģimenēs. Slimības, kas piemeklējušas daudzas ģimenes Batl-Krīkā nebūtu bijušas, ja viņi būtu sekojuši Dieva dotajai gaismai. Līdzīgi senajam Izraēlim, viņi ir nicinājuši gaismu un vairs nav varējuši saskatīt nepieciešamību ierobežot savu ēst kāri. Izraēļa bērni iekāroja gaļas ēdienu un sacīja tāpat, kā tagad daudzi saka: "Mēs iesim bojā bez gaļas." Dievs dumpīgajam Izraēlim deva gaļu, un tai līdzī nāca lāsts. Tūkstoši no viņiem nomira, kad iekārotā gaļa vēl bija zobos. Mums ir senā Izraēļa piemērs un brīdinājums, tā nedarīt kā viņi darīja. [172] Viņu neticības un sacelšanās stāsts ir uzrakstīts par sevišķu brīdinājumu, lai mēs nesekotu viņu

piemēram, kurnot par Dieva prasībām. Kā gan mēs varam izturēties tik vienaldzīgi izvēloties paši savus ceļus, sekojot paši savu acu skatam un aizejot arvien tālāk un tālāk no Dieva, kā to darīja jūdi? Dievs priekš savas tautas nevar darīt lielas lietas viņu cietsirdības un neticības dēļ.

Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, tomēr ikkatrā paaudzē tos, kas bīstas Kungu un dara taisnību, Viņš ir atzinis par labiem, kamēr kurnētāji, neticīgie un nepaklausīgie nesaņem Viņa labvēlību un svētības, kas tiem, kas mīl patiesību un staigā tajā. Kam ir dota gaisma, bet neseko tai, un nicina Dieva prasības, tie atradīs, ka svētības viņiem pārvērtīsies par lāstu un žēlastība par sodību. Dievs grib, lai mēs mācītos pazemību un paklausību, lasdami senā Izraēļa vēsturi. Tie bija Viņa izredzētie īpašie laudis, bet, ejot paši savus ceļus, piedzīvoja bojā eju.

Bībeles reliģija nav kaitīga ne miesas, ne gara veselībai. Dieva Gara iespaids ir vislabākās zāles, kādas var saņemt slimais cilvēks. Debesīs nav neveselības un jo dziļāk dzīvē uzņem debesu iespaidu, jo drošāka būs ticīgā slimnieka atveseļošanās. Dažos citos veselības institūtos izlieto izpriecās, spēles un dejas, lai slimniekus izklaidētu; tur pat baidās par reliģisku apceru labo iespaidu. Dr. Jaksona teorija šajā ziņā ir ne tikai maldīga, bet pat kaitīga, bīstama. Dr. Jaksons ieteic slimniekiem par Dievu un debesīm domāt cik maz vien iespējams.

Taisnība, ir laudis ar aprobežotu prātu, kas sevi iedomājas par ļoti ticīgiem un uzliek sev par pienākumu gavēšanu un lūgšanas, tā kaitējot savai veselībai. [173] Šīs dvēseles ļaujas apkrāpties. Dievs no viņām to nav prasījis. Viņiem ir farizejiska taisnība, kas nenāk no Kristus, bet ir viņu pašu iedomas. Pestīšanu viņi cer panākt, pamatojoties uz saviem labiem darbiem un debesis cenšas nopirkt ar savu ricību, nevis pajaujoties, kā katram grēciniekam vajadzētu darīt, tikai uz krustā sistā un augšāmcēlušos Pestītāja nopelnu. Kristus un patiesa dievbijība būs veselība miesai un stiprums dvēselei kā šodien tā mūžīgi. Mākoņi, kas gūlās pār mūsu veselības institūtu, ir izklidināti, un Dieva svētības ir pavadījušas cenšanos to nostādīt uz pareiziem pamatiem un izlabot to vīru kļūdas, kuru neuzticība sagādāja lielas grūtības institūta darbā un atņēma drosmi tā draugiem visās vietās.

Kas piešķirušī sava pamatkapitāla augļus, dividendes vai krājumus labdarības vajadzībām institūtā, ir labi darījuši un atalgojums viņiem neizpaliks. Visiem, kas vēl nav neko darījuši, bet ir spējīgi ko darīt, pie pirmās izdevības vajadzētu nodot visu, vai arī daļu, līdzīgi vairumam akcionāru. Un tā kā šī institūta pieaugošais iespaids un lietderība to prasa, tad visiem, kas to vēl nav darījuši, vajadzētu iegādāties viņa akcijas.

Es redzēju, ka mūsu ļaužu rokās atrodas daudz līdzekļu, kas viņiem nav vajadzīgi, no kuriem daļu vajadzēja ieguldīt veselības institūtā. Es arī redzēju, ka starp mūsu ļaudīm ir daudz nabadzīgu, bet cienījamu cilvēku, kas ir slimi un cieš un kas ir skatījušies uz institūtu pēc palīdzības, bet nav spējīgi regulāri samaksāt par uzturu, ārstēšanos u.t.t. Pēdējos trijos gados institūts ir smagi cīnījies ar parādiem un nevar kaut cik plašākā mērā ārstēt slimniekus bez pilnas samaksas. Dievam patiktu, ja visi mūsu ļaudis, kuri ir spējīgi to darīt, iegādātos institūta akcijas, lai varētu palīdzēt Dieva pazemīgajiem un cienījamiem trūcīgiem. Sakarā ar pieminēto, es redzēju, ka Kristus pats sevi pielīdzina cietušajai cilvēcei, un ja mums ir priekštiesība kaut ko darīt, pat vismazākajam Viņa bērnam, kuru Viņš sauc par savu brāli, tad to mēs darām Dieva Dēlam.

“Tad Kēniņš sacīs uz tiem pie savas labās rokas: nāciet šurp, jūs mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo es biju izsalcis un jūs mani esat ēdinājuši, es biju izslāpis un jūs mani esat dzirdinājuši, es biju svešinieks, un jūs mani esat uzņēmuši. Es biju kails, un jūs mani esat ģērību, es biju slimis un jūs mani esat apmeklējuši, es biju cietumā, un jūs esat nākuši pie manis. Tad taisnie atbildēs viņam un sacīs: Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu un Tevi ēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši? Kad mēs Tevi esam redzējuši kā svešinieku un tevi uzņēmuši? Vai kailu un tevi ģērību? Kad mēs Tevi esam redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis? Tad Kēniņš tiem atbildēs un sacīs: “Patiesi Es jums saku: ko jūs darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darījuši. Tad Viņš arī sacīs tiem pa kreiso roku: Eita nost no manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem. Jo Es biju izsalcis, un jūs neesat mani paēdinājuši: Es biju izslāpis, un jūs neesat mani dzirdinājuši: Es biju svešinieks, un jūs neesat mani uzņēmuši: Es biju kails un jūs neesat mani apģērību; Es biju slimis un cietumā, un jūs neesat mani apmeklējuši. Tad tie arīdzan viņam atbildēs un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu, vai izslāpušu, vai kā svešinieku, vai kailu, vai slimu, vai cietumā un neesam tev kalpojuši? Tad viņš tiem atbildēs un sacīs: Patiesi Es jums saku, ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arīdzan man neesat darījuši. Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvē.” Mat. 25:34-46.

Lai paceltu veselības institūtu no zemā stāvokļa, kādā tas atradās 1869. gada rudenī, līdz tagadējam cerību pilnajam uzplaukumam, bija vajadzīgi upuri un pūles, par ko draugi ārpusē zina visai maz. Tad

institūtam bija trīsdesmit tūkstoš liels parāds, un tikai astoņi maksājoši slimnieki. Un visļauņākais bija tas, ka iepriekšējā vadītāja rīcība tik tālu bija novedusi mazdūšībā institūta draugus, ka viņiem trūka drosmes dot līdzekļus parādu dzēšanai, vai ietekmēt slimniekiem atbalstīt institūtu. Sajā mazdūšības brīdī mans vīrs izšķīrās par institūta īpašumu pārdošanu parādu nomaksai, bet pārpalikumu atdot akcionāriem proporcionāli katras akcijas kopējai vērtībai. [175] Bet kādā rītā, lūgšanā pie ģimenes altāra, Dieva Gars nāca pār viņu, kad viņš lūdza pēc dievišķās vadības institūta lietās un viņš iesaucās vēl uz ceļiem atrazdamies: "Kungs piepildīs katru vārdu, ko Viņš parādīšanā par veselības institūtu ir runājis un tas tiks pacelts no sava zemā stāvokļa un krāšņi uzplauks."

Kopš tā laika mēs nopietni ķērāmies pie darba un strādājām plecu pie pleca institūta labā, cīnoties pret savtīgo cilvēku iespaidu, kas bija apgrūtinājuši tā darbu. Mēs devām savus līdzekļus, tādā kārtā rādīdami citiem piemēru. Visus ar institūtu saistītos strādniekus, mēs pamudinājām uz taupību un čaklumu, pārliecinājām un skubinājām ārstus un palīgus daudz strādāt par mazu atalgojumu, līdz institūts atkal iemantotu uzticību mūsu ļaužu acīs. Mēs skaidri liecinājām pret savtīguma izpausmi institūtā, sniedzām padomus un norādījām nepareizo. Mēs zinājām, ka veselības institūts neatplauks, ja Kungs to nesvētīs. Ja Kunga svētība to pavadīs, tad šīs lietas draugi ticēs, ka tas ir Dieva darbs un droši ziedos līdzekļus, lai to padarītu par dzīvu pasākumu, spējīgu piepildīt Dieva nodomu.

Ārsti un daži no palīgpersonāla sāka nopietni strādāt. Viņi strādāja smagi, lielās grūtībās. Doktori Ginlejs, Cemberlens un Lamsons strādāja nopietni un enerģiski par mazu atmaksu, lai paceltu šo grimstošo institūtu. Un pateicība Dievam, sākotnējie parādi ir nokārtoti un ir izplānoti vēl plaši papildu izdevumi slimnieku ērtībai labā. "Veselības Reformētāja" apgrozība, kas ir tiešs institūta panākumu pamats, dubultojusies un tas ir kļuvis par dzīvu žurnālu. Mūsu ļaužu vairākuma uzticība institūtam ir pilnīgi atjaunota, un gandrīz visu gadu institūtā ir tik daudz slimnieku, cik vien iespējams ērti novietot un ārstiem pareizi apkalpot.

Institūta pirmo vadītāju rīcība, kas to gandrīz ar parādiem nomāca un atņēma visiem drosmi, ir dziļi nožēlojama. Bet finansiālie zaudējumi, ko sāpīgi izjuta akcionāri, ir bijuši mazi, salīdzinājumā ar to darbu, rūpēm un grūtībām, ko bez maksas uzņēmos es un mans vīrs, un par mazu algu ārsti un to palīgi. Mēs iegādājāmies institūta akcijas par tūkstoš pieci simti dolāriem, kas ir asinātas, bet kas tomēr ir mazs atlīdzinājums par to, ko mēs pārcietām iepriekšējo bezrūpīgo vadītāju dēļ. Bet tā kā institūts tagad ir ieguvis augstāku cieņu un atbalstu, kā jebkad agrāk un tā kā īpašumi ir vairāk vērsti, nekā visa ieguldītā nauda, un tā kā iepriekšējās kļūdas ir izlabotas, tad to aizspriedumi, kas zaudējuši uzticību, vairs nav attaisnojami. Ja viņi tomēr parāda intereses trūkumu, tad tas notiek tikai tādēļ, ka viņi labāk ir izvēlējušies piekopt aizspriedumus, nekā vadīties no saprāta.

Dieva aizgādības ierosināts brālis A. institūtam ir atdevis savas intereses un enerģiju. Viņš bija nesavtīgi ieinteresēts institūta augšupejā un netaupīja ne sevi, ne arī meklēja savu labumu. Ja viņš paliks atkarīgs no Dieva un darīs Viņu par savu stiprumu un padomdevēju, tad viņš var būt par svētību ārstiem, palīgiem un slimniekiem. Viņš savas intereses ir savienojis ar visu, kas saistās ar institūtu, un ir bijis par svētību citiem, priecīgi nesdams nastas, kas nebija ne mazas, ne vieglas. Viņš ir bijis par svētību citiem, un šīs svētības atstarosies atkal uz viņu.

Bet brālim A. draud briesmas uzņemties nastas, kuras spēj nest citi un kuras arī tiem jānes. Viņam sevi nevajadzētu nogurdināt, darot to, ko var padarīt citi, kuru laiks ir mazāk vērtīgs. [177] Viņam vajadzētu strādāt kā vadītājam un virsuzraugam. Viņam vajadzētu saglabāt savus spēkus, jo ar savu pieredzējušo spriedumu viņš var vadīt darbā citus. Tas viņam ir nepieciešams, lai paturētu iespaidīgu stāvokli institūtā. Viņa pieredze, gudrā un taupīgā vadība ir vērtīga. Bet viņam draud briesmas par daudz atraut savas intereses no ģimenes, pārāk saistīties ar institūtu, uzņemties pārāk daudz nastu, kā to darīja mans vīrs. Mana vīra interese par veselības institūtu, izdevniecības saimniecību un vispār par darbu bija tik liela, ka viņš sabruka un uz laiku bija spiests no tā aiziet, ja viņš mazāk būtu strādājis šo iestāžu labā un būtu dalījies ģimenes interesēs, tad viņa spēki nebūtu pastāvīgi sasprindzināti vienā virzienā un viņš būtu saglabājis savus spēkus, lai nepārtraukti turpinātu darbu. Brālis A. ir vīrs savā vietā, bet viņam nevajadzētu rīkoties līdzīgi manam vīram, pat ja arī darbs tā neveiktos, kā tad, ja viņš tam veltī visu savu enerģiju. Dievs neprasa ne no mana vīra, ne no brāļa A. atraut sev ģimenes sabiedrības priekus, atšķīroties no mājas un ģimenes, pat ne šo smago institūta interešu dēļ.

Pēdējo triju vai četru gadu laikā vairāki cilvēki ir parādījuši interesi par veselības institūtu un ir centušies to nostādīt labākā stāvoklī. Tomēr dažiem ir trūcis saprašanas un piedzīvojumu. Kamēr brālis A. rīkosies nesavtīgi un turēsies pie Dieva, tikmēr Dievs būs viņa palīgs un padomdevējs.

Veselības institūta ārstiem nevajadzētu justies spiesti darīt to darbu, ko spēj veikt palīgi. Viņiem nevajadzētu kalpot vannas istabā un vingrošanas zālē, izlietojot savus dzīvības spēkus tādos darbos,

ko var paveikt citi. Nedrīkst trūkt palīgu, kas apkalpotu slimos un uzraudzītu vājos, kam tas vajadzīgs. Ārstiem jā saglabā spēki savu profesionālo uzdevumu veikšanai. Viņiem jānorāda citiem, kas jādara. Ja nav tādu cilvēku, kam viņi var uzticēt šo darbu izpildīt, tad jāpieņem darbā piemērotas personas, pareizi tās jāapmāca un atbilstoši jāatbildina par pakalpojumiem.

Par strādniekiem vajadzētu nodarbināt tikai tādus, kas vēlas nesavtīgi strādāt institūta interešu labā; tiem par viņu darbu labi jāmaksā. Vajadzīgi pietiekoši daudz spēku, sevišķi vasaras slimību laikā, lai nevienam nenāktos pārstrādāties. Veselības institūts ir pārvarējis grūtības; ārstiem un to palīgiem nevajadzētu būt spiestiem strādāt tik grūti un ciest tādus trūkumus, kā tad, kad tas atradās lielās grūtībās, pateicoties neuzticīgiem vīriem, kas to gandrīz izputināja.

Man rādīja, ka mūsu institūta ārstiem vajadzētu būt ticīgiem un garīgiem vīriem un sievietēm. Viņiem jāpaļaujas uz Dievu. Daudz ir tādu, kas nāk uz institūtu ar visāda veida slimībām, kam par iemeslu ir viņu pašu izdabāšana grēcīgām iegribām. Sī šķira nav pelnījusi līdzjūtību, ko tie bieži prasa. Un ārstiem ir sāpīgi ziedot laiku un spēkus šai šķirai, kas ir fiziski, garīgi un morāli zemu vērtējama. Bet ir ļaužu šķira, kas dabas likumus pārkāpuši paši to nezina. Viņi nesātīgi strādājuši un nesātīgi ēduši, jo tā darīt ir pieraduši. Daži daudzās lietās ir cietuši no ārstiem un viņiem tomēr nav kļuvis labāk, bet gan noteikti sliktāk. Beidzot viņi ir atrauti no darba un sabiedrības un no savām ģimenēm. Kā uz savu pēdējo patvērumu viņi nāk uz veselības institūtu ar vāju cerību atrast atvieglojumu. Sai šķirai ir vajadzīga līdzjūtība. Pret viņiem jāizturas ar vislielāko maigumu un jā rūpējas, lai tie skaidri saprastu savas būtnes likumus, lai mitētos tos pārkāpt, savaldot sevi, izvairītos no ciešanām un slimībām, kas ir sods par pārkāptajiem dabas likumiem.

Dr. B nav visatbilstošākais ārsta vietas izpildīšanai institūtā. Redzot vīrus un sievietes ar sagrautu veselību un vājiem garīgiem un morāliem spēkiem, viņš domā, ka šādu gadījumu ārstēšana ir tikai laika zaudēšana. [179] Daudzos gadījumos tas tā var būt. Bet tomēr slimi un ciešanu pārņēmti cilvēki nedrīkst viņam atņemt drosmi un modināt pretīguma sajūtu. Ārsti nedrīkst pazaudēt žēlsirdību, līdzcietību un pacietību, nedrīkst uzskatīt savu dzīvi par slikti izlietotu, strādājot to labā, kas nekad nespēs novērtēt tiem veltītās pūles un kas neizlietos savus spēkus, ja viņi tos atgūs par svētību sabiedrībai, bet ies atkal tos pašus pašapmierināšanās ceļus, kā tad, kad viņi pazaudēja savu veselību. Dr. B. nevajadzētu pagurt un kļūt mazdūšīgam. Viņam jāatceras Kristus, kas stājās ciešā saskarē ar cietušo cilvēci. Lai gan daudzos gadījumos sirgstošie ļaudis grēkojot un tā pārkāpjot dabas likumus paši sev bija izsaukuši slimības, Jēzus tomēr jūta līdz viņu vājumam un kad tie nāca pie Viņa ar visriebīgākajām slimībām, Viņš neatrāvās no tiem, bet aizskāra tos un pavēlēja slimībai atstāties. "Un kad Viņš nāca kādā pilsētā, tad Viņu sastapa desmit spītālīgi vīri. Tie stāvēja no tālienes paceldami savu balsi un sacīja: "Jēzu, mīļais Kungs, apžēlojies par mums!" Un to redzējis, Viņš uz tiem sacīja: ejiet un rādiešies priesterim. Un notika, ka tie aizejot tapa šķīsti. Bet viens no tiem, redzēdams, ka tapis šķīsts, griezās atpakaļ un teica Dievu ar skaļu balsi un krita uz savu vaigu pie Viņa kājām un Viņam pateicās; un tas bija samarietis. Un Jēzus atbildēja un sacīja: vai desmit nav tapuši šķīsti? Bet kur ir tie deviņi? Vai tad cits neviens nav atradies, kas atpakaļ būtu griezies un Dievam godu devis kā vien šis svešinieks? Un Viņš uz to sacīja: Celies un ej, tava ticība tev ir palīdzējusi."

Šeit mācība mums visiem. Šie spītālīgie tā bija slimības pārņēmti, ka tos atšķīra no sabiedrības, lai neapliņātu citus. Varas vīri tiem bija noteikuši nenākt citu cilvēku tuvumā. Jēzus ienāca viņu redzes apvārsnī un savās lielajās ciešanās tie brēca uz Viņu, kam vienīgajam bija spēks tos atvieglot. Jēzus tiem pavēlēja rādīties priesterim. Viņiem pietika ticības uzsākt norādīto ceļu, uzticoties Kristus dziedinošam spēkam. Un ejot savu ceļu, viņi saprata, ka briesmīgā slimība toš ir atstājusi. [180] Bet tikai viens jūta pateicību, tikai viens izjuta savu lielo parādu pret Kristu par šo viņa labā darīto lielo darbu. Tas atgriezās slavējot Dievu, un vislielākā pazemībā krīt Kristum pie kājām. Un šis vīrs bija svešinieks; pārējie deviņi bija jūdi.

Viena slimnieka dēļ, kas pareizi izlietoja veselības svētības, Jēzus dziedināja visus desmit. Deviņi aizgāja nenovērtēdami padarīto darbu, un nepienesa Jēzum nekādu pateicību.

Tā uzņems arī veselības institūta ārstu pūles. Un ja viņu darbā, palīdzot cietējiem, saņemto labumu viens no divdesmitiem izlietos pareizi un novērtēs ārstu pūles, tad tiem vajadzētu justies pateicīgiem un apmierinātiem. Ja no desmitām viena dzīvība ir izglābta, un no simta viena dvēsele ir glābta priekš Dieva valstības, tad visiem, kas saistīti ar institūtu, ir bagātīgi atmaksāts par visām viņu pūlēm. Visas viņu rūpes un raizes nebūs bijušas pilnīgi veltīgas. Ja godības Kēniņam, debesu majestātei, strādājot cilvēces labā, tikai nedaudzi novērtēja Viņa dievišķo palīdzību, tad institūta ārstiem un palīgiem vajadzētu kaunēties sūdzēties, ja visi nenovērtē viņu vājās pūles un ja liekas, ka daži tās atmet.

Man rādīja, ka deviņi, kas neatgriezās, lai godātu Dievu, pareizi attēlo dažus sabata turētājus, kas kā slimnieki atnāk uz veselības institūtu. Viņi saņem sevišķu uzmanību, un tiem vajadzētu saprast ārstu rūpes un grūtības un būt pēdējiem nevajadzīgu rūpju un nastu radīšanā. Tomēr par nožēlošanu man jāsaprot, ka slimnieki, ar kuriem veselības institūtā visgrūtāk tikt galā, bieži ir mūsu ticības biedri. Viņi jūtas visbrīvāk par jebkuru citu šķiru, lai izteiktu sūdzības. Pasaules cilvēki un tā saucamie kristieši no cita nosaukuma ticībām vairāk novērtē viņu veselības atgūšanai veltītās pūles, nekā daudzi sabata turētāji. Un atgriezoties mājās, pirmie izplata daudz labāku iespaidu par veselības institūtu nekā sabata turētāji. [181] Un bez tam, daži no tiem, kas jūtas brīvi apšaubīt institūta darbu un sūdzēties par to, ir ārstēti par pazeminātu maksu.

Tas ļoti nospiež ārstus un palīgus, bet lai viņi atceras Kristu, savu lielo priekšzīmi un nepagurst darīt labu. Ja no lielā skaita viens ir pateicīgs un izplata pareizu iespaidu, tad tiem jāpateicas Dievam un jāklūst drosmīgākiem. Šis viens var būt svešinieks, un var pacelties jautājums: Kur tad tie deviņi? Kāpēc visi sabata turētāji savas intereses neveltī Veselības institūtam un neatbalsta to? Daži ir tik maz ieinteresēti, ka saņemot kopšanu institūtā bez maksas, sarunās ar slimniekiem tie noniecinā lidzekļus, ko pielieto slimnieku ārstēšanā. Es vēlētos, lai viņi pārdomātu savu rīcību. Kungs tos uzlūko līdzīgi deviņiem spītīgajiem, kas neatgriezās, lai Viņu pagodinātu. Svešinieki izpilda savu pienākumu un novērtē veselības atgūšanai pieliktās pūles, kamēr šie sabata turētāji savu iespaidu izlieto pret tiem, kas centušies viņiem darīt labu.

Dr.B. jāizkopj pieklājība un laipnība, citādi viņš nevajadzīgi aizvairo slimnieku jūtas. Viņš ir augstsirdīgs un atklāts, apzinīgs, sirsnīgs un dedzīgs. Viņš labi pazīst slimības, bet tam vajadzīgas pilnīgākas zināšanas par izturēšanos pret slimniekiem. Atzīstot šo vajadzību, viņam sevi jāaudzina, izsmalcinot savu rīcības veidu un vairāk izvēloties vārdus un ainojumus sarunās pieņemamā istabā.

Dr.B. ir ļoti smalkjūtīgs un pēc dabas dzīvs un impulsīvs. Viņš par daudz vadās no dotā brīža iespaidiem. Viņš ir pūlējies labot savu straujo garu un uzvarēt savus trūkumus, bet viņam ir jāpieliek vēl lielākas pūles. Ja viņš redz kaut ko nepareizu, tad pārāk steidzas izteikt savas domas tam, kas ir maldījies un ne vienmēr lieto gadījumam vispiemērotākos vārdus. Viņš reizēm tā apvairo slimniekus, ka tie viņu ienīst un atstāj institūtu neapmierināti, par ļaunu viņiem pašiem institūtam. Nosodījumi sarunās ar pacientiem, kas ir slimi miesā un garā, reti dod labumu. [182] Tikai nedaudzi, kas uzturējušies pasaules sabiedrībā un raugās uz lietām no pasaulīgā redzes viedokļa, ir sagatavoti pieņemt patiesus norādījumus attiecībā uz viņiem pašiem. Patiesība ne vienmēr ir sakāma. Runāšanai ir savs laiks un savi piemēroti apstākļi, kad vārdi nebūs aizvainojoši. Ārstiem nevajadzētu pārpūlēties un novājināt savu nervu sistēmu, tādā stāvoklī būs grūti saglabāt mieru, nosvērtību un priecīgu, labu noskaņojumu. Dr. B. ir bijis pārāk ieslodzīts institūtā. Viņam vajadzīga pārmaiņa, viņam reizē reizēm vajadzētu atstāt Batl-Kriku atpūsties un iet viesos, ne profesionālos apmeklējumos, bet kur viņš varētu brīvi izturēties un kur nebūtu jārūpējas par slimniekiem.

Laiku pa laikam tikt projām no institūta būtu ieteicams visiem ārstiem, sevišķi tiem, kas nes nastas un atbildības. Ja to nav iespējams izdarīt tādēļ, ka trūkst palīgi, tad jānodrošinās, lai palīgu netrūktu. Pārstrādājušies ārsti, kas aiz pārguruma nespēj pildīt savus pienākumus, ir bīstama lieta. Ja vien iespējams, to vajadzētu novērst, jo tādi nelabvēlīgi apstākļi ir pret institūta interesēm. Par ārstiem vajadzētu labi rūpēties. Nedrīkst pieļaut, ka viņi saslimst aiz pārpūlēšanās vai savas neapdomības dēļ.

Man rādīja, ka dr.B. pārāk ātri kļūst mazdūšīgs. Vienmēr būs tādas lietas, kas kaitinās, samulsinās un pārbaudīs ārstu un palīgu pacietību. Viņiem uz to jābūt gataviem un nav jāuztraucas un jāaudē līdzsvars. Tiem jābūt mierīgiem un laipniem, lai arī kas atgadītos. Viņu atstāto iespaidu slimnieki izplatīs citās vietās un tas savukārt atsauksies uz veselības institūtu vai nu labi vai ļauni. Viņiem jāņem vērā, ka strādā ar slimiem cilvēkiem, kuru gars arī ir slims un kas parasti visu saskata nepareizā gaismā un tomēr pārliecināti, ka šos jautājumus pilnīgi izprot. Ārstiem jāsaprot, ka lēna atbilde novērš dusmas. Institūtos, kur ārstē slimniekus, jārikojas gudri, lai varētu vadīt slimos prātus un tiem palīdzēt. [183] Ja ārsti paliek mierīgi nepārdomātu, satrauktu vārdu vētrā, ja izaicināti un apvainoti spēj par sevi valdīt, tad viņi tiešām ir uzvarētāji. "Kas sevi pašu valda, ir labāks nekā kas pilsētu ieņem." Apspiest un pakļaut gribai savas kaislības, ir vislielākā uzvara, ko cilvēks var iegūt.

Dr.B. nav akls pret savu īpatnējo raksturu. Viņš redz savus trūkumus un, jūtoties nospiests, gatavs atkāpties un pamest kaujas laukam muguru. Bet ar šādu rīcību viņš neko neiegūs. Viņš atrodas tur, kur apkārtne un grūtie apstākļi attīsta spēcīgākās rakstura īpašības. Tās īpašības, no kurām jāatņem raupjums, lai viss viņa raksturs kļūtu smalkāks un cēlāks. Ja viņš aizietu no institūta, tad viņa rakstura trūkumi nebūtu ne atņemti, ne uzvarēti. Jo bēgšana no cīņas neatņems rakstura trūkumus. Viņam ir jāstrādā, lai šos trūkumus uzvarētu, ja viņš vēlas būt starp tiem, kas bez vainas stāvēs Dieva troņa priekšā, kas nākuši no lielām bēdām un mazgājuši savas rakstura drēbes un tās

balinājuši Jēra asinīs. Mums ir sagādāta iespēja mazgāties. Par bezgalīgu samaksu mums ir sagatavots avots, bet mazgāšanās uzdevums gulstas uz mums, kas Dieva priekšā esam nepilnīgi. Kungs nedomā tīrīt šos neglītus traipus, bez kā mēs neko nedarītu no savas puses. Mums jāmazgā savas drēbes Jēra asinīs. Ticībā mēs varam piekerties Kristus asins nopelnam un Viņa žēlastībā un spēkā mēs varam kļūt stipri, lai pārvarētu savas kļūdas, grēkus, rakstura nepilnības un varam iziet kā uzvarētāji, kas savas drēbes mazgājuši Jēra asinīs.

Dr.B. ikdienas vajadzētu palielināt savu atziņu krājumu un attīstīt laipnības un smalkjūtīgas pieklājības ieradumu. Sarunās pieņemamā istabā viņš pārāk tiecas nolaisties zemā līmenī. [184] Šim sarunām nav cildens iespaids. Viņam vienmēr vajadzētu atcerēties, ka viņa iespaids izplatīsies citos štatos un atgriezīsies atpakaļ uz institūtu. Apiešanās ar cilvēkiem, kas ir slimi miesā un garā, prasa ļoti grūtu un smalku darbu. Ārstiem institūtā vajadzīga liela gudrība, lai dziedinot garu, tiktu dziedināta miesa. Bet tikai nedaudzi izprot kāds spēks ir garam pār miesu. Lielai slimību daļai, kas nomāc cilvēci, sākums meklējams cilvēka garā, un tās var izdziedināt tikai atjaunojot gara veselību. Daudz vairāk nekā mēs domājam ir garīgi slimu cilvēku. Sirds slimības izraisa gremošanas traucējumus, jo garīgas bēdas atstāj paralizējošu iespaidu uz gremošanas orgāniem.

Lai aizsniegu šīs šķiras slimniekus, tad ārstam ir vajadzīga asa uztvere, pacietība un mīlestība. Nospiestai, slimai sirdij, drosmi zaudējušam garam ir vajadzīga maiga pieeja, un šādu cilvēku var dziedināt vienīgi ar saudzīgu līdzjūtību. Ārstam vispirms jāiegūst slimnieka uzticība un pēc tam jāpamāca par visu dziedinātāju lielo Ārstu. Ja viņu prātus izdodas pievērst visu grūtību Nesējam, tad tie iegūst ticību, ka Viņš par tiem rūpējas, tad slimās miesas un gara dziedināšana ir nodrošināta.

Citi veselības institūti ar skaudību skatās uz Batl-Krīkas veselības institūtu. Viņi strādā, vadoties no pasaulīga redzes viedokļa, kamēr mūsu veselības institūta vadītāji strādā, skatoties no reliģiskā viedokļa, atzīdami Dievu par savu Kungu. Viņi nestrādā naudas un savtīgu iemeslu dēļ, bet gan Kristus un cilvēku dēļ. Viņi cenšas palīdzēt ciešanu pārņemtajai cilvēcei, dziedinādami kā slimo miesu, tā arī saslimušo garu, vadot slimniekus pie Kristus, grēcinieku Drauga. Viņi no sava darba neizmet reliģiju, bet Dievu dara par savas uzticības un pašārvības klinti. Slimnieki tiek vadīti pie Jēzus. Kad ārsti ir darījuši visu slimnieku labā, tad viņi lūdz Dievu, lai tas sadarbotos ar viņu pūlēm un atjaunotu cietējiem slimniekiem veselību. [184] Un Dievs to dažos gadījumos ir darījis, atbildot uz ticības lūgšanu, un to Viņš turpinās darīt, ja tie būs uzticīgi un pašausies uz Viņu. Veselības institūtam būs panākumi, jo Dievs to atbalsta un uztur. Un ja Viņa svētības būs pār institūtu, tad tam laimēsies un tas būs līdzeklis lielu un labu darbu veikšanai. Citi institūti zina, ka mūsu institūtā ir augsts tikumiskais līmenis un liela reliģiska ietekme. Viņi redz, ka tā vadītāji nerīkojas pēc savtīgiem principiem, un viņi ir greisirdīgi uz institūta noteicošo un vadošo iespaidu.

UZSLAVAS BRIESMAS

Man rādīja, ka tad, ja ir nepieciešams atbrīvot vīrus un sievas no pašpaļāvības nastas un pašgudrības un mācīt viņus pašauties vienīgi uz Dievu, ir jābūt ļoti piesardzīgiem.

Ir bīstami izteikt cilvēkiem uzslavu vai izcelt kāda Kristus kalpa spējas. Dieva dienā ļoti daudzi tiks svērti svaru kausos un slavināšanas dēļ atrasti par viegliem. Es vēlos brīdināt savus brāļus un māsas, lai tie nekad neglaimo cilvēkiem viņu spēju dēļ, jo viņi to nevar panest. Cilvēka es ir viegli paaugstināms, un rezultātā viņi zaudē līdzsvaru. Es atkal saku saviem brāļiem un māsām: "Ja jūs vēlaties, lai jūsu dvēseles būtu tīras no citu asinīm, tad nekad neglaimojiet, neslavējiet nabaga mirstīgo cilvēku pūles, tas var izsaukt viņu bojā eju." Ir nedroši ar mūsu vārdiem vai darbiem paaugstināt kādu brāli vai māsu, lai arī cik pazemīga liktos viņa izturēšanās. Ja viņiem tiešām ir lēnprātīgais un pazemīgais gars, kuru Dievs vērtē ļoti augstu, tad palīdziet viņiem to paturēt. Tas nav panākams viņus nopeļot vai arī nenovērtējot īsto vērtību, tomēr maz ir, kas bez zaudējumiem spēj panest uzslavu.

Daži spējīgi sludinātāji, kas pasludina tagadējo patiesību, mīl saņemt piekrišanu. [186] Aplausi viņus apreibina kā vīna glāze dzērāju. Ja šos sludinātājus pārceļ uz mazām draudzēm, kas nesola sevišķus uzbudinājumus un neizraisa noteiktu pretestību, tad viņi pazaudēs interesi un dedzību un parādīsies darbā tik gurdeni, kā dzērājs, kad tam atņemts degvīna malks.

Šādi vīri neizveidosies par īstiem praktiskiem strādniekiem, kamēr viņi neiemācīsies strādāt bez uzbudinošiem aplausiem.

DARBS TO LABĀ, KAS MALDĀS

Brāļi C. un D. dažā ziņā kļūdījās, kārtojot draudzes lietas Batl-Krīkā. Viņi par daudz pašārvās paši uz savām domām un nenostājās pilnīgā atkarībā no Dieva. Viņi neizpildīja savu pienākumu, nevadīdami

draudzi pie Dieva, dzīvā ūdens avots, kur tā varētu apmierināt savas vajadzības un remdēt dvēseles izsalkumu. Svētā Gara atjaunojošo, svētojošo iespaidu, kas dotu mieru un cerību nomocītajai apziņai un atjaunotu veselību un dvēseles laimi, neizcēla kā visaugstāko un vissvarīgāko. Viņu nodomi bija labi, bet tos sasniegt neizdevās. Šiem brāļiem bija pārāk daudz auksta kritikas gara, kas atklājas atsevišķu personu pārbaudē, kuri sevi stādīja priekšā kā draudzes locekļus. Gārs, kas raud ar raudošajiem un priecājas ar priecīgajiem nemājoja šo kalpojošo brāļu sirdīs, kā tam vajadzēja būt.

Kristus sevi saistīja ar savu ļaunību vajadzībām un ciešanas Viņš uzlūkoja kā savējās. Viņš saka: "Es biju izsalcis un jūs mani ēdinājāt, Es biju izslāpis un jūs mani dzirdinājāt, Es biju svešinieks un jūs mani uzņēmt, Es biju kails, jūs mani apģērbāt, Es biju slims un jūs mani apmeklējāt, Es biju cietumā un jūs pie manis nācāt. Pret Kristus sekotājiem Dieva kalpiem vajadzētu izjust maigu labvēlību un sirsnīgu mīlestību. Viņiem jāparāda tā pati dziļā interese, kādu Kristus atklāja stāstot līdzību par gana rūpēm par pazudušo avi, viņiem jāseko Kristus dotajam piemēram un jāmacās līdzcietība un laipnība un maiga, žēlojoša mīlestība, kādu Viņš parādījis mums. [187]

Ticība, cerība un mīlestība ir dvēseles morālie spēki. Ja tie neatklājas darbībā, tad kaut arī sludinātājs vienmēr būtu dedzīgs un centīgs, viņa darbu Dievs nepieņems un tas nevar dot draudzei nekādu labumu. Kristus kalpiem, kas ļaudīm nes svinīgo vēsti no Dieva, vienmēr jādara taisnība, jāmil žēlastība un pazemīgi jāstaigā Dieva priekšā.

Kristus gars liks katrai dvēseles spējai tiekties uz to, lai uzturētu un pasargātu ganāmpulka avis līdzīgi uzticīgajam, patiesajam Ganam. Mīlestība ir tā zelta ķēde, kas savstarpēji saista ticīgo sirdis labprātīgas draudzības, maigas mīlestības un nemainīgas uzticamības saitēm. Tā saista dvēseli arī ar Dievu. Brāļu starpā redzams neapstrīdams mīlestības, līdzcietības un žēlojoša maiguma trūkums. Kristus kalpi ir pārāk auksti bezjūtīgi. Viņu sirdis nekvēlo maigā līdzjūtībā un dedzīgā mīlestībā. Visskaidrākā un viscēlākā ziedošanās Dievam ir tā, kas atklājas visneatlaidīgākajās pūlēs un ilgās mantot dvēseles Kristum. Iemesls, kāpēc sludinātājiem, kas pasludina tagadējo patiesību, nav lielāku panākumu, ir tas, ka viņiem trūkst ļoti trūkst ticības, cerības un mīlestības. Šīs lietas dēļ mums visiem jāstrādā, smagi jācīnās, sevi jāaizliedz un vienatnē jāpārbauda savas sirdis. Mums jāskumst un jāraud par saviem grēkiem; mums pastāvīgi jācīnās, jābūt modriem un reizē ar to jānožēlo mūsu trūkumi un jākaunas par tiem.

Lai mūsu dārgā Pestītāja krusta kalpi neaizmirst savus piedzīvojumus šajās lietās, lai viņi vienmēr atceras, ka viņi ir tikai cilvēki, padoti maldiem un tādām pašām vājībām kā viņu brāļi, un ja viņi palīdz saviem brāļiem, tad ar līdzjūtības un mīlestības piepildītām sirdīm neatlaidīgi jāpūlas darīt tiem labu. Viņiem jānokļūst pie savu brāļu sirdīm un jāpalīdz tiem, kad tie ir vāji un kad palīdzība viņiem visvairāk vajadzīga. Kas strādā ar Vārdu un mācībām, tiem jāsalauž pašiem savas cietās un lepnās, neticīgās sirdis, ja par to viņi grib nodot liecību saviem brāļiem. Kristus visu ir darījis priekš mums, jo mēs bijām bezpalīdzīgi, mēs bijām saistīti ar tumsības, grēka un izmisuma ķēdēm un tāpēc neko nevarējām savā labā darīt. [188] Tikai pieaugot ticībā, cerībā un mīlestībā mēs arvien vairāk tuvojāmies pilnīgam svētumam. Mūsu brāļi jūt tādu pašu vajadzību pēc līdzjūtīgas palīdzības, kādu mēs esam izjutuši. Mums nevajag viņus apgrūtināt ar nevajadzīgiem pārmetumiem. Kristus mīlestības spiestiem mums vajadzētu būt ļoti līdzjūtīgiem un maīgiem, lai raudātu par maldošiem un tiem, kas atkāpjas no Dieva. Dvēseles vērtība ir bezgalīga. Par tās vērtību var spriest vienīgi pēc cenas, kas maksāta par tās atpirkšanu. Tikai Golgāta, Golgāta ļauj izprast dvēseles īsto vērtību.

SABATSKOLA

Sevišķa vērība jāpiegriež dzīvas dievbijības uzturēšanai. Dieva spēks priekš mums var padarīt to, ko nevar panākt visas pasaules sistēmas. Kristīga rakstura pilnības sasniegšana atkarīga vienīgi no Dieva žēlastības un spēka, kas atrodas tikai Dievā. Bez Dieva žēlastības spēka sirdī, kas atbalsta mūsu pūles un svēto mūsu darbu, mēs nepadēsim ne savu dvēseļu pestīšanu, ne arī izglābsim citas dvēseles. Sistēma un kārtība ir ļoti svarīgas lietas, bet neviens nesaņemtu to iespaidu, ko tās piešķir darbam, ja Dieva žēlastība un spēks neietekmētu sirdi un prātu. Bez Dieva iedvesmojošā spēka sirds un miesa pagurtu ceremoniju izpildē un ciestu neveiksmi mūsu plānu izvešanā.

Sabatskolu Batl-Krikā brālis E. izveidoja ļoti saistošu. Tā pilnīgi aizņēma jauniešu prātus, atstājot novārtā citus reliģiskos pienākumus. Bieži notika, ka sabatskolu beidzot, tās vadītāji, daļa skolotāju un diezgan daudz skolnieku devās mājās atpūsties. Tie uzskatīja, ka viņu dienas uzdevumi ir beigušies un ka viņiem nav tālāku pienākumu. Kad atskanēja zvans uz atklāto dievkalpojumu un ļaudis atstāja mājas, lai dotos uz sapulces vietu, tad ceļā tie sastapa lielu daļu skolas apmeklētāju, kas devās uz mājām. [189] Un lai arī cik svarīga bija sapulce, tā tomēr sabatskolas apmeklētāju lielākajā daļā nevarēja pamodināt interesi, lai tie ar prieku noklausītos sludinātāja sniegtās pamācības par Bībeles svarīgajām patiesībām. Kamēr daudzi bērni nepiedalījās vispārīgajā

dievkalpojuma, tie daži, kas palika, no runātā vārda neieguva nekādu labumu, jo viņi izjuta to kā nogurdinošu slogu.

Mūsu sabatskolās vajadzīga disciplīna un kārtība. Bērniem, kas apmeklē šīs skolas, vajadzētu vērtēt baudītās priekšrocības un no viņiem vajadzētu prasīt skolas priekšrakstu ievērošanu. Un vecākiem vajadzētu rūpēties, lai viņu bērni sagatavotu Svēto Rakstu mācības pat labāk par parastiem skolas uzdevumiem. Ja vecāki un bērni neredz šo vajadzību, tad bērniem būtu labāk palikt mājās, jo sabatskola viņiem nebūs par svētību. Vecākiem un bērniem vajadzētu strādāt saskaņā ar vadītāju un skolotājiem, tā pierādot, ka viņi vērtē viņu labā darīto darbu. Vecākiem sevišķi jāinteresējas par savu bērnu reliģisko audzināšanu, lai tie iegūtu pilnīgākas zināšanas par Svētajiem Rakstiem.

Daudzi bērni, neiemācīdamies savus sabatskolas uzdevumus, aizbildinās ar laika trūkumu, tomēr maz būs tādu, kas nemācītos interesantus uzdevumus. Daži veltī laiku izpriecām, citi ievērojamu vietu un priekšmetu apmeklēšanai, bet citi, - nevajadzīgai savu drēbju izrotāšanai, lai ar tām lielītos, kopjot lepnumu un uzpūtību. Šādā veidā izšķiestās dārgās stundas pieder Dievam un mums par tām būs jādomā Viņam norēķins. Tāpat kā par katru darbu, arī par laiku, ko pavadām izpriecās un tukšās sarunās un ko ziedo nevajadzīgu izrotājumu pagatavošanai, būs jāatbild tiesas priekšā.

BIROJA STRĀDNIKI

Biroja darbiniekiem, kas apliecina ticību patiesībai, savā dzīvē jāpierāda patiesības spēks un jāpierāda, ka darbs attīstās un iet uz priekšu tāpēc, ka viņi vadās no pamatlukumiem. [190] Sava dzīve un raksturi tiem jāveido pēc pilnīgā Kristus rakstura. Ja viņi varētu ielūkoties briesmīgajā mūžības īstenībā, kādas nosodījuma šausmas pārņemtu dažus no Biroja darbiniekiem, kas tagad iet ceļu šķietamā vienaldzībā, lai gan no mūžības notikumiem viņus šķir pavisam mazs laika sprīdis. Ir doti daudzi brīdinājumi, izteiktas ļoti izjustas, nopietnas lūgšanas, kas visas ir uzticīgi atzīmētas debesīs, lai galīgās pārbaudes diena līdzsvarotu katra dzīves norēķinu. Nenogurstošā Kristus mīlestība ir pavādījusi Viņa darbā Birojā saistītos strādniekus. Dievs viņiem ir sekojis ar svētībām un sevišķiem aicinājumiem, tomēr ienīdams grēku un neuzticību, kas tiem pieķērusies kā spītība. Biroja strādniekiem bijušas priekštiesības dzirdēt dziļas un svinīgas patiesības, kurām vajadzēja iemantot viņu simpātijas un likt tiem augstāk vērtēt Dieva doto gaismu. Ja viņi staigātu gaismā, tad tā darītu viņu dzīvi cēlāku un bagātāku ar debesu skaidrību greznumu un patieso dievbijību.

Birojā katram ir atvērta ceļš, lai no sirds stātos Kristus darbā un glābtu dvēseles. Kristus atstāja debesis un Tēva klēpi, lai nāktu nedraudzīgajā pasaulē glābt tos, kas vēlas tikt glābti. Viņš aizgāja no sava Tēva un apmainīja skaidro eņģeļu sabiedrību pret kritušo, grēkiem aptraipīto cilvēci. Ar skumjām un izbrīnu Kristus vēro to vēsumu un vienaldzību, un nevērību, ar kādu Viņa tā saucamie sekotāji Birojā, izturas pret gaismu, brīdinājuma vēstīm un mīlestību, kuru Viņš tiem ir sniedzis. Kristus ir sagatavojis dzīvības maizi un ūdeni visiem, kas ir izsalkuši un izslāpuši.

Kungs prasa, lai Birojā visi strādātu, vadoties no augstiem motīviem. [191] Savā dzīvē Kristus tiem devis priekšzīmi. Dvēseļu glābšanas darbā visiem jāstrādā dedzīgi, ziedojoties un ar uzticību. Ja Birojā visi strādās nesavtīgi, izprazdami darba svētumu, tad Dieva svētība dusēs uz tiem. Ja visi priecīgi un laimīgi būtu uzņēmušies savas dažādās nastas, tad manam vīram nebūtu jāpiedzīvo tik daudz grūtību un viņš nebūtu tā noguris.

Cik maz nopietnu lūgšanu ticībā ir pacēlušās pie Dieva par tiem, kas strādādami Birojā nebija pilnīgi atdevušies patiesībai. Kas ir izjutis dvēseles vērtību, par kuru Kristus mira? Kas ir bijuši strādnieki Kunga vīna kalnā? Es redzēju, ka eņģeļus apbēdināja tā saucamo Kristus sekotāju vieglprātība, kas vadīja svētas lietas Birojā. Dažiem nav izpratnes par darba svētumu, viņi strādā tā, it kā darītu katru parastu darbu. Dievs tagad aicina neauglīgos strādniekus svētīties Viņam un savas pūles un cerības koncentrēt uz Viņu.

Kungs vēlas, lai visi, kas saistīti ar Biroju, kļūtu par sargiem un nastu nesējiem. Ja viņi ir izpriecu meklētāji, ja viņi dzīvē neparāda pašaizliedzību, tad viņi Biroja darbam nav derīgi. Biroja darbiniekiem, ieejot Biroja telpās, jāizjūt, ka te ir svēta vieta, - vieta, kur izplatot patiesību, kas izšķir dvēseļu likteni, dara Dieva darbu. Tas nav ne tā izjūsts, ne tā saprasts, kā tam vajadzētu būt. Burtliču nodaļā ir dzirdamas sarunas, kas novērš prātu no darba. Birojs nav tā vieta, kur var ciemoties, flirtēt, izklaidēties, vai arī izturēties savtīgi. Visiem jāsaņem, ka viņi dara Dieva darbu. Viņš, kurš redz visus motīvus un lasa visas sirdis, pārmeklē, pārbauda un sijā savus ļaudis, sevišķi tos, kam ir gaisma un atzišana un kas saistījušies svētā darbā. Dievs ir siržu izmeklētājs un pārbaudītājs un nepieņem neko mazāku, kā tikai pilnīgu nodošanos darbam un svētīšanos Viņam. Visiem Birojā vajadzētu darīt savu ikdienas pienākumu kā Dieva klātbūtnē. [192] Viņiem nevajadzētu apmierināties, ka padara tikai nepieciešamo, lai saņemtu savu algu, bet ikvienam vajadzētu strādāt

katrā vietā, kur tie var sniegt vislielāko palīdzību. Brāļa Vaita prombūtnes laikā daži tiešām ir bijuši godīgi, bet citi ir tikai kalpotāji acu priekšā. Ja visi Biroja darbinieki, kas uzskata sevi par Kristus sekotājiem, būtu bijuši uzticīgi savu pienākumu pildīšanā Birojā, tad būtu notikusi liela pārmaiņa uz labo pusi. Jaunieši pārāk centušies ar savām sarunām un jokiem pievērst sev viens otra uzmanību un tā no Biroja aizdzinuši Dieva eņģelus.

Marks Lihtenšteins bija dievbijīgs jauneklis, bet viņš tik maz redzēja patiesās reliģijas pamatlikumus draudzē un pie tiem, kas strādāja Birojā, ka viņam bija jāizjūt apmulsums un skumjas un pretīgums. Viņš piedauzījās, redzēdams apzinīguma trūkumu sabata turēšanā, kas atklājās to dzīvē, kas saucas par Dieva baušļu turētājiem. Marks augstu vērtēja darbu Birojā, bet uzpūtība, niekošanās un bez principiāla izturēšanās lika viņam kļūpt. Dievs viņu bija pacēlis un savienojis ar savu darbu Birojā, bet daži Birojā tik maz pazīst Dieva prātu un Viņa gribu, ka tie Marka atgriešanos no jūdaisma neuzskatīja par sevišķi svarīgu. Viņa krietnumu nenovērtēja. To bieži sāpināja brāļa F. un citu Biroja darbinieku izturēšanās. Kad viņš mēģināja tos norādīt, tad viņa vārdus nicināja, tāpēc ka viņš bija iedrošinājies tos pamācīt. Trūkumi viņa valodā dažiem bija iemesls jokiem un asprātībām.

Marks dziļi izjuta F. trūkumus, bet viņš nezināja, kā varētu palīdzēt. Marks nekad nebūtu atstājis Biroju, ja jaunieši būtu uzticīgi savas ticības apliecības izdzīvotāji. Ja viņš ticības dzīvē ies bojā, tad viņa asinis noteikti atradīs pie to jauniešu drēbēm, kas sevi atzīst par kristiešiem, bet kas ar darbiem, vārdiem un izturēšanos skaidri rāda, ka viņi nepieder Kristum, bet pasaulei. Savam stāvoklim nepiemērota nevižība, vienaldzība un neuzticība ir jāizbeidz. Birojā ir jānotiek pilnīgi un paliekošai pārmaiņai, vai arī tie, kas saņēmuši tik daudz gaismas un priekštiesību, būs jāatlaiž un citi ieņems viņu vietas, kaut arī tie būtu neticīgie. Ir briesmīga lieta sevi pievilt. Norādot uz Biroja darbiniekiem eņģelis sacīja: "Ja jūs taisnība nebūs pārāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nekādā gadījumā neieiesiet debesu valstībā." Ar ticības apliecību vien nepietiek. Darbam jābūt padarītam dvēseles iekšienē un tad tam jāparādās dzīvē. Kristus mīlestība sniedzas līdz zemes sāpju un bēdu vislielākajiem dziļumiem, jo citādi tā nevarētu piekļūt grēciniekam. Tai jāaizsniedz arī mūžīgā tronis, lai spētu pacelt cilvēku no kritušā stāvokļa, un lai mūsu vajadzības nepaliktu nepiepildītas un mūsu vēlēšanās neapmierinātas. Kristus, mūsu Vadonis, ir ieminis ceļu no zemes uz debesīm. Viņš ir savienotājs loceklis starp divām pasaulēm. Viņš nes cilvēkam Dieva mīlestību un laipnību un caur savu nopelni ceļ cilvēku uz augšu un salīdzina ar Dievu. Kristus ir ceļš, patiesība un dzīvība. Sastopot ciešanas, ir grūti iet lēni, soli pa solim uz priekšu, uz augšu pa skaidrības un svētuma taku. Bet Kristus ir bagātīgi rūpējies, lai katram dievišķajā dzīvē uz priekšu liekamajam solim dotu dievišķu spēku. Šīs atzīšanas un piedzīvojumu trūkst visiem Biroja darbiniekiem, bet tie ir jāiegūst, vai arī viņi ikdienas apkaunos Kristus darbu.

Brālis G. savā dzīvē pielaidis kļūdu. Viņš sevi vērtē par augstu. Viņš nav sācis celt pareizā veidā, lai savā dzīvē gūtu panākumus. Viņš ceļ jau jumtu, bet vēl nav laba pamata. Pamats jāiegulda zem zemes un tad tikai var celt ēku uz augšu. Viņam vajadzīgi piedzīvojumi ikdienas dzīves pienākumos un arī jāprot sevi valdīt, bet to nevar dot zinātne. Visa viņa izglītība viņam nedos tos fiziskos vingrinājumus, kas viņu norūdītu priekš dzīves grūtībām.

No visa man rādītā saprotams, ka Birojā palīgpersonāla izvēle jāizdara rūpīgi. Tur nevajag pieņemt jaunus, nepārbaudītus un nesvētījušos cilvēkus, jo viņi ir pakļauti kārdināšanām un tiem vēl trūkst stingra rakstura. [194] Kas izveidojuši savu raksturu, kuru pamatlūkumi ir stingri un kas no sirds mīl Dieva patiesību, tie nebūs par iemeslu pastāvīgām rūpēm un bažām, bet drīzāk gan par palīdzību un svētību. Izdevniecības birojam ir papildnam iespēju iegūt labus palīgus, kam ir spējas un kas vadās no pamatlūkumiem. Un draudzei no savas puses nevajadzētu meklēt sev labumu ne par vienu peniju no tiem, kas nāk uz Biroju, lai strādātu un mācītos savu arodu. Ir vietas, kur daži var nopelnīt labākas algas, bet viņi neatradīs svarīgāku, godājamāku un austāku vietu par Dieva darbu Birojā. Kas strādā uzticīgi un nesavtīgi, tie tiks atalgoti. Viņiem ir sagatavots godības vainags, ar kuru salīdzinot viss šīs zemes gods un prieks ir tikai putekļi pie svaru kausiem. Sevišķas svētības saņems tie, kas ir bijuši Dievam uzticīgi, būdami nomodā par citu Biroja darbinieku garīgo labklājību. Nauda un laicīgas intereses, salīdzinot ar to, ir pilnīgi nenozīmīgas. Vienā svaru kausā ir zeltā putekļi, otrā – cilvēka dvēsele, kam ir tāda vērtība, ka Dieva Dēls upurēja godu, slavu un debesu bagātības, lai to atpirktu no grēka verdzības un bezcerīga izmisuma saitēm. Dvēseles vērtība ir bezgalīga un tai jāpievērš vislielākā uzmanība. Ikvienam cilvēkam, kas šajā Birojā bīstas Dievu, jānoliek vieglprātības un tukšas lietas un ar patiesu morālisku drosmi jāuztur savas vīrišķības cieņa, izvairoties no lētas familiaritātes, tomēr ļaujot kristīgās intereses ar mīlestības saitēm saistīt sirdi ar sirdi.

Sirds ilgojas pēc mīlestības un līdzjūtības, kas to atspirdzina un stiprina, kā puķi atspirdzina lietus un saules stari.

Bībele jālasa ikdienas. Reliģiskā dzīve, nodošanās Dievam ir vislabākais aizsargs jauniešiem, kas

padoti kārdināšanām izglītības iegūšanas laikā. Dieva Vārds dos pareizu izpratni par to, kas ir pareizs, kas ir taisnība un netaisnība un par tikumiskajiem principiem. Stingri patiesības pamatlikumi ir jaunatnes vienīgā drošība. Noteikts mērķis un apņēmīga griba daudziem aizvērs durvis kārdināšanām un aizsargās pret iespaidiem, [195] kas ir nelabvēlīgi kristīga rakstura saglabāšanai. Vājš un svārstīgs gars zēnā gados un jaunībā vēlākajā dzīvē sagādās pastāvīgas grūtības un cīņas, jo trūks noteiktības un stingru pamatlikumu. Tas kavēs iegūt panākumus šajā dzīvē un apdraud arī pazaudēt labāko dzīvi. Nopietna nostāja patiesības pusē dod lielu drošību. Pirmajam mērķim jābūt Dieva pagodināšana, bet otrajam – būt uzticīgam pret cilvēkiem, izpildot pienākumus, ko katra diena nes sev līdzī, izturot tās pārbaudījumus un panesot tās nastas ar stingru un apņēmīgu sirdi. Nopietnība un nenogurstošas pūles, kas savienotas ar ciešu apņemšanos un pilnīgu uzticēšanos Dievam, palīdzēs ikkatrā gadījumā, sagatavos derīgai dzīvei šajā pasaulē un darīs mūs cienīgus ieiet nemirstīgā dzīvē.

MĪLESTĪBA UN PIENĀKUMS

Mīlestības dvīņu māsa ir pienākums. Mīlestība un pienākums stāv viens otram blakus. Mīlestības parādīšana, atstājot novārtā pienākumu, darīs bērnus stūrgalvīgus, ietiepīgus un ļaunus, savtīgus un nepaklausīgus. Ja ņem stingro pienākumu vien bez mīlestības, kas to mikstinātu un darītu patīkamu, tad iegūs līdzīgus rezultātus. Lai bērnus audzinātu pareizi, tad pienākumam jāsaplūst ar mīlestību.

Priesteriem senatnē deva norādījumus: "Un tiem būs mācīt maniem ļaudīm starpību starp to, kas svēts un kas nesvēts un likt tiem izšķirt, kas šķīsts un kas nešķīsts. Un strīdus jautājumā tiem būs stāvēt taisnīgi, tiem būs tiesāt šaskaņā ar manām tiesām." "Kad Es uz ļauno saku: tu mirdams mirsi, - un tu nemāci ļauno, lai atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad ļaunais nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas. Bet ja tu bezdievīgo pamāci, lai atgriežas no sava ceļa, tad viņš mirs savā noziegumā, bet tu savu dvēseli esi izgābis."

Šeit skaidri ir pateikts Dieva kalpu pienākums. Viņi nevar tikt atvainoti, ja uzticīgi nepildīs savu pienākumu, norādot grēkus un netaisnības pie Dieva ļaudīm, [196] kaut arī tas būtu nepatīkams uzdevums un kaut arī vainīgais to nepieņemtu. Bet pa lielākai daļai norātais pieņemu brīdinājumu un ievērotu pārmetumu, ja citi nenostātos tam ceļā. Viņi nāk kā līdzjutēji, žēlo norāto un jūtas aicināti viņu aizstāvēt. Viņi neredz, ka Kungam nepatīk netaisnības darītāji, jo tie ievaino Dieva darbu un apkauno Viņa vārdu. Vainīgajam turpinot savu nepareizo rīcību, dvēseles tikušas novērstas no patiesības un gājušas ticības dzīvē bojā, bet Dieva kalpam, kuram nav skaidra izpratne un kurš savā spriedumā ļaujas ietekmēties no nepareiziem iespaidiem, vieglāk ir nostāties apvainotā pusē, kura iespaids ir darījis daudz ļauna, nekā norāt netaisnību un grēku. Tā rīkodamies viņš grēciniekam patiesībā saka: "Neskumsti, nejuties sasists, tev patiesībā ir taisnība." Viņi saka uz grēcinieku: "Tev labi klāsies."

Dievs prasa, lai Viņa kalpi staigātu gaismā un neaizvērtu acis pret sātana darbību. Viņiem jābūt gataviem brīdināt un norāt tos, kuriem draud briesmas sātana smalkās viltības dēļ. Sātans strādā pa ļabi un pa kreisi, lai iegūtu izdevīgāku stāvokli. Viņš nepazīst atpūtu. Viņš ir neatlaidīgs. Viņš ir modrs un viltīgs izmantot sev par labu katru apstākli un izlietot tos cīņā pret patiesību un pret Dieva valsts interesēm. Tā ir nožēlojama patiesība, ka Dieva kalpi nav ne pusi tik modri pret sātana viltībām, kā tiem vajadzētu būt. Un tur, kur tiem vajadzētu stāties velnam pretī, lai tas bēgtu no viņiem, daudzi tiecas samierināties ar tumsas spēkiem.

DRAUDZE BATL-KRĪKĀ

[197] Pastāv nopietni iebildumi pret to, ka skolu novietotu Batl-Krīkā. Draudze ir liela un tajā ir diezgan daudz jauniešu. Ja iespaids, kas vienam loceklim ir uz otru tik plašā draudzē, būtu tāds, kas vada augšup uz skaidrību un svētīšanos Dievam, tad jaunatne, nākot uz Batl-Krīku iegūtu tādas priekšrocības, kas nebūtu pieejamas nevienā citā vietā. Bet ja iespaids Batl-Krīkā paliek arī uz priekšu tāds pats, kāds tas ir bijis dažus gadus atpakaļ, tad man vecāki jābrīdina, lai tie savus bērnus attur no Batl-Krīkas. Lielajā draudzē ir maz tādu, kuru iespaids pastāvīgi vilktu dvēseles pie Kristus, bet daudzi ir tādu, kas ar savu piemēru vadīs jauniešus projām no Dieva, iepotēs mīlestību uz pasauli.

Daudziem Batl-Krīkas draudzē trūkst atbildības sajūtas. Kam ir praktiska reliģija, tie savu nemainīgo raksturu saglabās visos apstākļos. Tie nelīdzināsies niedrei, kas dreb vējā. Kas dzīvo tālu no Batl-Krīkas, tie domā, ka dzīvot tādas stipras draudzes vidū, kur viņu bērni varētu gūt labumu no sabatskolas un sapulcēm, būtu ļoti liela priekštiesība. Daži no mūsu brāļiem un māsām ir pagātnē nesuši lielus upurus, lai viņu bērni varētu tur dzīvot. Bet gandrīz visos gadījumos viņi ir vilušies. Draudzē ir tikai nedaudzi, kas šiem jauniešiem pievērsās ar nesavtīgu interesi. Draudzē visā visumā izturējās kā farizejiski svešinieki, turoties tālu no tiem, kam viņu palīdzība bija visvairāk vajadzīga. Daži ar draudzi saistītie jaunieši, kas apliecināja, ka kalpo Dievam, bet vairāk mīlēja izpriecas un

pasauli, bija gatavi iepazīties ar svešajiem jauniešiem, kas ienāca viņu vidū un atstāja stipru iespaidu uz tiem, vadot viņus nevis tuvāk Dievam, bet pasaulei. Sie jaunieši, atgriezoties mājās, ir tālāk no patiesības, nekā tad, kad viņi atnāca uz Batl-Krīku.

Ir vajadzīgi vīri un sievas, kas ķertoties pie darba ar visu sirdi, kas Izraēlī būtu kā īsti tēvi un mātes un kuru sirdis vairāk spētu saprast, nekā tikai man un mans. Viņu sirdīm jākvēlo mīlestībā pret dārgo jaunatni, vai tā būtu viņu pašu ģimenes locekļi, vai kaimiņu bērni. Viņi ir Dieva lielās ģimenes locekļi, kuru liktenis Kristum bija tik ļoti svarīgs, ka Viņš pieņēma katru iespējamo upuri, lai tos glābtu. Viņš atstāja savu godību, varu, ķēnišķīgo troni un karaliskās drēbes un kļuva nabags, lai caur Viņa nabadzību cilvēka bērni varētu kļūt bagāti. Beidzot Viņš nodeva savu dvēseli nāvē, lai glābtu cilvēci no bezcerības posta. Sis ir nesavtīgās labdarības piemērs, kuru Kristus mums ir devis, lai mēs to atdarinātu.

Sevišķā Dieva aizgādībā daudzi jaunieši un arī jau brieduma gadus sasnieguši cilvēki ir ielikti Batl-Krīkas draudzes rokās, lai tā tos svētītu ar lielo gaismu, kuru Dievs tai devis, un lai nesavtīgi pūloties gūtu dārgo priekštiesību pievest tos Kristum un patiesībai. Kristus sūtīja Savus eņģeļus, lai tie kalpotu tiem, kas nākuši zem patiesības iespaids, lai mīkstinātu viņu sirdis un darītu tās uzņēmīgas pret patiesību. Kamēr Dievs un svēti eņģeļi dara savu darbu, tie, kas saucas par Kristus sekotājiem, ir auksti un vienaldzīgi. Tie nesadarbojas ar Kristu un Viņa svētajiem eņģeļiem. Lai gan viņi sevi apliecina par Dieva kalpiem, tie tomēr kalpo paši savām interesēm un mīl paši savus priekus, un dvēseles ap tiem iet bojā. Šīs dvēseles patiesām var sacīt: "Neviens cilvēks nerūpējas par mani!" Draudze ir bijusi nolaidīga savas sniedzamības robežās izlietot savas priekštiesības un svētības un, nevērojot izturoties pret savu pienākumu, pazaudējusi zelta izdevības mantot dvēseles Kristum.

Neticīgie viņu vidū ir dzīvojuši mēnešiem ilgi, bet tie nemaz nav papūlējušies tos glābt. Kā gan Kungs lai uzlūko šādus kalpus? Neticīgie būtu atsaukušies uz viņu labā izlietotajām pūlēm, ja brāļi un māsas būtu izdzīvojuši augsto ticības apliecību. [199] Ja viņi būtu meklējuši izdevību strādāt sava Kunga interešu labā, lai virzītu uz priekšu Viņa darbu, tad viņi būtu parādījuši laipnību un mīlestību uz tiem; būtu meklējuši izdevību lūgt Dievu ar un par viņiem un būtu izjutuši, ka uz tiem gulstas svinīga atbildība parādīt savu ticību darbos gan ar pamācībām, gan ar piemēriem. Ar viņu starpniecību šīs dvēseles varēja glābt, lai tās būtu par zvaigznēm viņu līksmības vainagos. Bet daudzos gadījumos zelta izdevības ir aizgājušas, lai nekad vairs neatgrieztos. Dvēseles, kas atradās krustcelēs, ir ieņēmušas vietu ienaidnieka rindās un kļuvušas par Dieva un patiesības pretiniekiem. Un debesīs ir pierakstīta to neuzticība, kas sevi apliecina par Jēzus sekotājiem.

Man rādīja, ja jaunieši Batl-Krīkā būtu uzticīgi savai ticības apliecībai, tad viņi varētu uz saviem jaunajiem biedriem darīt stipru iespaidu uz labu. Bet Batl-Krīkas jauniešu lielākajai daļai ir vajadzīgi kristiešu piedzīvojumi. Viņiem katram atsevišķi nav personīgu piedzīvojumu kristīgā dzīvē un viņiem būs jāiet bojā līdz ar neticīgiem, ja viņi šos piedzīvojumus neiegūs. Sādi jaunieši vairāk seko tieksmēm, nekā pienākumiem. Daži no viņiem necenšas dzīvot saskaņā ar pamatlikumiem. Viņi visiem spēkiem necīnās ieiet pa šaurajiem vārtiem, bailēs drebēdami, vai viņi to spēs. Tie ir pašpaļāvīgi, lielīgi, nepaklausīgi, nepateicīgi un nesvēti. Tieši šādi ļaudis vada dvēseles platajā ceļā uz bojā eju. Ja Kristus nav viņos, tad viņi nevar To atdarināt savā dzīvē un raksturā.

Batl-Krīkas draudze saņēmusi lielu gaismu. Kā ļaudis, viņi sevišķā kārtā ir baudījuši Dieva labvēlību. Viņi nav atstāti neziņā par Dieva prātu attiecībā uz tiem. Tie varētu atrasties daudz tālāk priekšā, nekā tas tagad ir, ja viņi būtu staigājuši gaismā. Viņi nav tie atšķirtie, īpašie un svēti ļaudis, kādus prasa viņu ticība un kādus Dievs pazīst un atzīst par gaismas bērniem. Viņi nav tik paklausīgi un dievbijīgi, kā viņu augstais stāvoklis un svētais pienākums no viņiem kā gaismas bērniem prasa. Vissvinīgākā žēlastības vēsts, kāda jebkad pasaulei dota, ir viņiem uzticēta. Kungs šo draudzi ir darījis par savu baušļu glabātāju tādā nozīmē, kā nevienu citu draudzi. Dievs nav viņiem tādēļ parādījis savu sevišķo labvēlību, uzticot svēto patiesību, lai viņi no dotās gaismas gūtu labumu tikai sev, bet gan, lai gaisma, kas uz viņiem staro no debesīm, spīdētu tālāk uz citiem un tie, kas pieņem patiesību, atkal atstarotu to atpakaļ uz Dievu, Viņu pagodinot. Daudziem Batl-Krīkā Dieva dienā būs jāsniedz briesmīgs norēķins par grēcīgo nolaidību pret pienākumu. Daudzi no tiem, kas Batl-Krīkā apliecina, ka tic patiesībai, ar saviem darbiem patiesību aizliedz. Viņi ir tikpat neticīgi un atrodas tikpat tālu no Dieva prasību izpildīšanas un savas ticības apliecības izdzīvošanas, kā jūdu draudze Kristus pirmās atnākšanas laikā. Ja Kristus parādītos viņu vidū, norādot un izsakot pārmetumus savtīgumam, lepnumam un mīlestībai uz draudzību ar pasauli, kā Viņš to darīja savas pirmās atnākšanas laikā, tad tikai nedaudzi atzītu Viņu esam godības Kungu. Tie neuzskatītu par patiesu ainu, kurā Viņš tiem rādītu nevīžīgo izturēšanos pret pienākumu, bet sacītu Viņam tieši acīs: "Tu pilnīgi maldies, mēs esam strādājuši šo lielo un labo darbu un esam veikuši tādus un tādus brīnišķīgus darbus, un mums mūsu labo darbu dēļ ir tiesības uz augsto godu."

Jūdi neieslīdēja tumsā piepeši. Tas notika pakāpeniski, līdz tie nespēja atzīt Dieva dāvanu Viņa Dēla sūtīšanā. Batl-Krīkas draudzei ir bijušas visaugstākās priekštiesības un to tiesās, ņemot vērā tai piešķirto gaismu un iespējas. Viņu trūkumi, neticība, sirdscietība un nolaidība sargāt gaismu un sekot tai, nav mazāka par to, kāda bija labvēlību baudošajiem jūdiem, kas atteicās no svētībām, kuras tie varēja pieņemt un sita krustā Dieva Dēlu. Par jūdiem tagad brīnās un tos nicina visa pasaule. [201]

Batl-Krīkas draudze ir līdzīga Kapernaumai, par kuru Kristus saka, ka viņai dotā gaisma un priekštiesības to līdz debesīm paaugstinājušas. Ja tā gaisma un priekštiesības ar ko viņa bija svētīta, būtu dotas Sodomai un Gomorai, tad tās stāvētu vēl šodien. Ja gaisma un atzišana, ko saņēmusi Batl-Krīkas draudze, būtu dotas kādai tautai, kas atrodas tumsībā, tad tā būtu aizgājusi tālāk uz priekšu, nekā šī draudze. Laodiķejas draudze patiešām tic un priecājas par evaņģēlija svētībām un domā, ka viņa ir bagāta draudzībā ar Dievu, bet Uzticīgais Liecinieks nosauc viņu par nabagu, kailu, aklu un nožēlojamu. Tāda ir arī Batl-Krīkas draudze un liela daļa to, kas sevi apliecina par Dieva baušļu turošiem ļaudīm. Kungs neskatās tā, kā redz cilvēks. Viņa domas un ceļi nav līdzīgi mūsu ceļiem.

Dieva Vārds un likumi, kas rakstīti dvēselē un atklāti sevi nododošā svētā dzīvē, ir spēcīgi pārliecināt pasauli. Mantkārība, kas ir elku dievība, skaudība un mīlestība uz pasauli tiks izravētas no to sirdīm, kas paklausīgi Kristum, un viņu prieks būs darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt Dieva priekšā. Ak, cik daudz ir ietverts vārdos: pazemīgi staigāt Dieva priekšā! Dieva likumi, ja tie rakstīti sirdī, liks prātam un gribai padoties Kristum, lai Viņam paklausītu.

Mūsu ticība ir sevišķa ticība. Daudzi, kas apliecina, ka dzīvo laikā, kad atskan pēdējā žēlastības vēsts, savās izjūtās nav atšķirušies no pasaules. Viņi zemojas pasaules draudzības priekšā, un lai to nodrošinātu, upurē gaismu un pamatlikumus. Apustulis apraksta Dieva labvēlību baudošos ļaudis sekojošos vārdos: Bet jūs esat izredzēta tauta, ķēnišķīga priesterība, svēta tauta, Dieva īpaši ļaudis, ka jums būs pasludināt Tā tikumus, kas jūs aicinājis no tumsības savā brīnišķīgajā gaismā.

MISIONĀRU DARBS

1871. gada 10. decembrī man rādīja, ka Dievs caur patiesību paveiks lielu darbu, ja uzticīgi, sevi uzpurējoši vīri gribēs sevi bez atlikuma nodot šim darbam, pasludinot patiesību tumsībā esošajiem. [202] Kas ieguvuši dārgās patiesības atziņu un svētījušies Dievam, tiem vajadzētu izlietot katru izdevību, kad ir cerība iesēt patiesību sirdīs. Dieva eņģeļi ietekmē citu tautu cilvēku sirdis un sirdsapziņu, un patiesīgas dvēseles izjūt satraukumu, redzot piepildāmie laika zīmes tautu nenoteiktajā stāvoklī. Viņu sirdīs pamostas jautājums: "Kāds visām šīm lietām būs gals?" Kamēr Dievs un eņģeļi strādā, iespaidodami sirdis, Kristus kalpi, liekas ir aizmiguši. Tikai nedaudzi sadarbojas ar Debesu vēstnešiem. Visiem vīriem un sievietēm, kas ir Kristus kalpi šī vārda īstā nozīmē, jābūt arī strādniekiem Kunga viņa kalnā. Viņiem jābūt pilnīgi nomodā, dedzīgi strādājot savu līdzcilvēku glābšanai, un viņiem jāatdarina pasaules Pestītāja dzīves piemērs sevis aizliegšanā, sevis uzpurēšanā un uzticīgā, neatlaidīgā darbā.

Starp adventistiem, sabata turētājiem, maz ir bijis redzams misijas gars. Ja sludinātāji un ļaudis būtu pietiekoši atmodušies, tad viņi nepaliktu tik vienaldzīgi, kad Dievs viņus ir pagodinājis, uzticot viņiem savus likumus, iespiedzams tos viņu prātos un rakstīdams viņu sirdīs. Šīm dzīvībai svarīgām patiesībām ir jāpārbauda pasaule, un tomēr pat mūsu pašu zemē ir pilsētas, ciemi, kur nekad nav dzirdēta brīdinošā vēsts. Jaunieši, kurus aizkustinājis uzaicinājums palīdzēt šai lielajā Dieva lietas uz priekšu virzīšanas darbā, ir kaut ko uzsākuši darīt, tomēr viņi nav pietiekoši mērā uzņēmušies darba nastas, lai paveiktu visu viņiem iespējamo. Viņi ir labprātīgi darīt mazu darbu, kas neprasa sevišķu piepūli. [203] Tāpēc viņi neiemācās pilnīgi pašauties uz Dievu un dzīvā ticībā smelt visu vajadzīgo no lielā gaismas un spēka Avota, lai viņu pūles kļūtu sekmīgas.

Kas domā, ka viņiem jāstrādā Meistara darbā, to pirmajai darba vietai nevajadzētu būt draudzē, viņiem jāiziet jaunos laukos un tur jāpārbauda savas dāvanas. Šādā veidā viņi var paši sevi pārbaudīt un sev par apmierinājumu noskaidrot, vai Dievs viņus tiešām šim darbam ir izredzējis. Viņi izjutīs nepieciešamību pētīt Dieva Vārdu un nopietni lūgt pēc debesu gaismas, gudrības un dievišķas palīdzības. Sastopoties ar pretī runātājiem, kas iebildīs pret mūsu ticības svarīgajiem punktiem, tiem būs iespējams gūt visvērtīgākos piedzīvojumus. Viņi sajūtīs savu vājumu, un šī apziņa vadīs pie Dieva Vārda un lūgšanām. Tā izlietojot dāvanas, viņi mācīsies, kļūs spējīgāki un iegūs pašlūgšanu, drosmi un ticību un beidzot dārgos piedzīvojumus.

Brāji H. šo darbu iesāka pareizi. Strādādami tie negāja pie draudzēm, bet devās uz jauniem laukiem. Viņi uzsāka pazemīgi. Viņi bija mazi paši savās acīs un sajuta nepieciešamību būt pilnīgi atkarīgiem no Dieva. Bet brālim A.H. draud lielas briesmas kļūt pašapmierinātam. Viņa pārrunās ar pretiniekiem

patiesība uzvarējusi, un viņš sācis justies stiprs sevī. Līdz ko viņš pacelsies pāri darba vienkāršībai, viņa pūles vairs nenāks par labu dārgajai Dieva lietai. Viņam nevajadzētu kopt mīlestību uz diskusijām, bet gan ja vien iespējams, izvairīties no tām. Šie strīdi un debates ar tumsības spēkiem reti dod vislabākos panākumus tagadējās patiesības uz priekšu virzīšanā.

Ja jauniešiem, kas sāk strādāt šajā lietā būtu misijas gars, tad viņi ar to pierādītu, ka Dievs viņus tiesām ir aicinājis pie darba. Bet ja viņi neiziet jaunās vietās, bet apmierinās ar staigāšanu no draudzes uz draudzi, tad viņi pierādā, ka darba nasta viņus nespiež. Mūsu jauno sludinātāju domas nav pietiekoši plašas. [204] Viņu dedzība ir pārāk vāja. Ja jauni ļaudis būtu pamodušies un nodevušies Kungam, tad viņi rūpīgi izmantotu katru brīdi un censtos sevi attīstīt par spējīgiem strādniekiem misijas laukos un nekļūtu tikai ciņas mīlētāji.

Jauniešiem vajadzētu sagatavot sevi kalpošanai, labi iemācīties svešās valodas, lai Dievs viņus varētu izlietot savas glābjošās patiesības pasludināšanai citām tautām. Šie jaunieši var apgūt citas valodas līdztekus misijas darbam grēcinieku labā. Ja viņi prasmīgi izlieto laiku, tad viņi var attīstīt savu prātu un sagatavoties vēl plašākiem uzdevumiem. Ja jauni, kas veikušas tikai mazas atbildības, nodotos Dievam, tad viņus varētu sagatavoties derīgam darbam, studējot svešās valodas un tās labi iemācoties, varētu nodoties tulkošanas darbam.

Mūsu raksti jāiespiež citās valodās, lai varētu aizsniegt citu tautību cilvēkus. Daudz var paveikt ar preses palīdzību, bet vēl vairāk varētu panākt, ja mūsu rakstus pavadītu darbīgu sludinātāju iespaids. Ir vajadzīgi misionāri, kas ietu pie citām tautām un pasludinātu tām patiesību. Personīgi strādājot, tagadējo patiesību var izplatīt daudz plašāk. Ja uzmanīgi strādā, tad, nākot cilvēkam ciešā saskarē ar cilvēku, labāki spēj novērst aizspriedumus, nekā ja lasa vienīgi mūsu rakstus. Kas stājas šajā darbā, tie nedrīkst domāt par savām ērtībām vai tieksmēm, tie arī nedrīkst mīlēt popularitāti vai ārišķības.

Ja draudzes redzēs, ka jaunieši ir gatavi darbam pilsētās un ciemos, kuri nekad vēl nav modināti patiesībai, tad tas draudzes iedrošinās un stiprinās daudz vairāk, nekā ja tās atļautu, lai šie nepiedzīvojošie jaunie ļaudis strādātu viņu vidū. Redzēdamas savu sludinātāju sirdis kvēlojam mīlestībā un dedzībā priekš patiesības, pildītas ar vēlēšanos glābt dvēseles, arī draudzes atmodīsies. Tām parasti pašām ir dāvanas un spēks sevi svētīt un stiprināt un sapulcināt ganāmpulka avis un jērus. [205] Tām jāatļauj balstīties pašām uz saviem spēkiem, lai aktīvi izlietotu visas snaudošās dāvanas.

Nodibinot draudzes, tām jāamāca, ka arī no viņu vidus jāņem ļaudis, kas nestu patiesību citiem un uzceltu jaunas draudzes, tāpēc visiem jāstrādā un jāattīsta līdz pēdējai iespējai Dieva dotās dāvanas un jāamācās, lai stātos sava Kunga kalpībā. Ja šo vēstnešu sirds un dzīve ir skaidra, ja viņu piemērs ir tāds, kādam tam jābūt, tad viņu darbam būs lieli panākumi, jo viņiem ir visspēcīgākā patiesība, kas ir skaidra un saskanīga un kas sev par labu satur pārlicinātos pierādījumus. Tiem blakus stāv Dievs un Dieva eņģeļi sadarbojas ar viņu pūlēm.

Iemesls, kāpēc tie, kas sludina patiesību, tik maz padara, nav viņu nestās patiesības vaina, bet gan tas, ka pasludinātā patiesība nav svētojusi vēsts nesējus. Pestītājs no viņiem atrauj savu labvēlību un Sava Gara iedvesmu. Neatklājas Dieva klātbūtne un Viņa spēks, kas pārlicinātu grēciniekus un tīrītu tos no visas netaisnības. Pēkšņa bojā eja apdraud ļaudis, un tomēr viņi bailēs nesaceļ trauksmi. Nesvētījušies sludinātāji padara darbu ļoti grūtu tiem, kas seko viņiem un kas uzņēmušies darba nastu un garu.

Kungs ir darbojies pie ļaudīm ar citādu valodu un ir viņus vadījis zem patiesības iespaids, lai tie sagatavotos strādāt Viņa darbā. Viņš tos vadījis grāmatu apgādības biroja sasniedzamības robežās, lai tā vadītāji, būdami nomodā par darba vajadzībām, varētu izmantot viņu pakalpojumus. Raksti ir vajadzīgi svešvalodās, lai arī starp citām tautām pamodinātu interesi.

Neparastā veidā Kungs ir darbojies pie Marka Lihtenšteina sirds un vadījis šo jaunekli uz Batl-Krīku, lai viņš tur nonāktu zem patiesības iespaids un atgrieztos, lai iegūtu piedzīvojumus un saistītos ar izdevniecības biroju. Jūdu reliģijas pazišana būtu viņu darījusi spējīgu sagatavot rakstus. [206] Viņa ebreju valodas zināšanas palīdzētu birojam izdot rakstus, ar kuriem gūtu pieeju pie iedzīvotāju šķiras, kas citādi nav aizsniedzama. Tā nebija maza dāvana, ko Dievs sniedza birojam Marka personā. Viņa izturēšanās un apzinīgums saskanēja ar tās brīnišķīgās patiesības pamatlikumiem, kurus viņš bija sācis saskatīt un mīlēt.

Bet dažu biroja darbinieku iespaids apbēdināja un atbaidīja Marku. Šie jaunieši, kas viņu nenovērtēja tā, kā viņš to bija pelnījis, un kuru nekristīgā dzīve runāja pretī viņa ticības apliecībai, bija līdzekļi, ar ko sātans atšķīra no biroja Dieva sniegtu dāvanu. Marks aizgāja projām apmulsis, apbēdināts un

zaudējis drosmi. Kam bija gadiem ilga pieredze, kuru sirdīs vajadzēja būt Kristus mīlestībai, tos savtīgums, lepnums un pašu nesaprašana bija tiktāl atšķīrušas no Dieva, ka Marka piesaistīšanā birojam viņi nespēja nojaust sevišķu Dieva vadību.

Ja ar biroju savienotie ļaudis būtu bijuši nomodā, bet nevis garīgi iesnaudušies, tad brālis I. Jau sen būtu saistījies ar biroju un tagad būtu sagatavots veikt labu darbu, ko tik ļoti vajag darīt. Viņam vajadzēja mācīt jauniešus, lai tie tagad būtu derīgi kļūt par strādniekiem misijas laukos.

No darba iesaistītajiem strādniekiem apmēram divas trešdaļas ir miruši, tāpēc ka pakļāvušies nepareiziem iespaidiem. Viņi ir atradušies tur, kur Dievs tos nevar iespaidot ar savu Svēto Garu. Un, ak! Kā mana sirds sāp, redzot, ka tik daudz laika ir pagājis un lielais darbs, kurš varēja būt padarīts, ir palicis nedarīts, jo svarīgās vietās stāvošie ļaudis nav staigājuši gaismā! [207] Sātans bija gatavs parādīt līdzjūtību ļaudīm svētajā iestādē un iestāstīja viņiem, ka Dievs neprasa tik daudz centības un tādu nesavtību, kā brālis Vaits to sagaida; un viņi bezrūpīgi nosēdās sātana ērtajā krēslā un vienmēr modrais un neatlaidīgais ienaidnieks sasaista tos ar tumsības ķēdēm, kamēr viņi paši domā, ka viss ir kārtībā. Sātans strādā viņiem pa labi un pa kreisi, bet viņi to nemana. Viņi tumsu sauc par gaismu un gaismu par tumsu.

Ja izdevniecībā strādājošie patiesi būtu iesaistījušies svētajā darbā, dodot pasaulei pēdējo, svinīgo biedinājuma vēsti, cik rūpīgi viņi tad savā dzīvē izdzīvotu tās patiesības principus, kurus viņi māca. Viņiem būtu skaidras sirdis un tīras rokas.

Mūsu ļaudis, kas saistīti ar biroju, nav bijuši nomodā, lai izmantotu viņu sasniedzamības robežās esošās priekštiesības un nodrošinātu sev visas tās dāvanas un iespaidus, ko Dievs tiem ir sagatavojis. Gandrīz visi biroja strādājošie pielaiž ļoti lielu kļūdu, nesaprazdami darba svarīgumu un svētumu. Ļoti lielā mērā valda lepnums un savtīgums, un Dieva eņģeļiem birojā nepatīk, jo sirdis nav skaidras un neatrodas savienībā ar Dievu. Biroja darbinieki nav izjutuši, ka patiesība, ko viņi izskaidro, nāk no debesīm, un ka tiem jāveic noteikts, sevišķs darbs, līdzīgs Noa sludināšanai pirms plūdiem. Kā Noa sludināšana brīdīnāja, pārmeklēja un pārbaudīja pasaules iedzīvotājus pirms ūdens plūdi tos iznīcināja, tā arī šī pēdējām dienām domātā patiesība dara līdzīgu biedināšanas, pārmeklēšanas un pārbaudīšanas darbu. Raksti, kas iziet no biroja, nes mūžīgā zīmogu. Tie izplatās pa visu zemi un izšķir dvēseļu likteni. Tagad ir ļoti vajadzīgi ļaudis, kas var pārtulkot un sagatavot mūsu rakstus citās valodās, lai biedinājuma vēsts varētu nonākt pie visām tautām un pārbaudīt tos patiesības gaismā, ka vīri un sievas, redzot gaismu, atgrieztos no Dieva likumu pārkāpšanas pie paklausības tiem.

Jāizmanto katra izdevība, lai patiesību izplatītu starp citām tautām. [208] Tas prasīs ievērojamus izdevumus, bet izdevumi nekādā gadījumā nedrīkst šo darbu aizkavēt. Līdzekļiem tikai tad ir vērtība, ja tos izlieto Dieva valstības interešu labā. Kungs cilvēkiem aizdevis līdzekļus tieši šim mērķim, lai tos izlietoju patiesības pasludināšanai saviem līdzcilvēkiem. SDA rindās ir liels daudzums pāri paliekošu līdzekļu, un to savtīga atturēšana no Dieva darba neļauj ļaudīm redzēt Dieva darba svarīgumu, darot tos nespējīgus izšķirt laika nopietnību, kurā mēs dzīvojam, kā arī mūžīgo bagātību vērtību. Viņi Golgātu neredz pareizā gaismā un tāpēc nesaprot dvēseles vērtību, par kuru Kristus samaksāja tik bezgalīgu maksu.

Ļaudis mēdz ieguldīt līdzekļus tādās lietās, ko tie visaugstāk vērtē un kas pēc viņu domām tiem nesīs vislielāko peļņu. Ja ļaudis ir ar mieru riskēt un daudz ieguldīt pasaulīgos pasākumos, bet nevēlas riskēt vai daudz ieguldīt Dieva lietā, lai nestu patiesību saviem līdzcilvēkiem, tad viņi ar saviem darbiem pierāda, cik daudz augstāk par debesu bagātībām tie vērtē zemes dārgumus.

Ja ļaudis liktu savas zemes bagātības uz Dieva altāra un tikpat dedzīgi censtos sev nodrošināt debesu bagātības, kā laicīgās mantas, tad viņi priecīgi ieguldītu līdzekļus labdarībā un, kur vien redzētu izdevību, palīdzētu Kunga lietai. Kristus viņiem ir devis nepārprotamu savas mīlestības un uzticības pierādījumu un ielicis viņu rokās līdzekļus, lai pārbaudītu viņu uzticību. Viņš atstāja debesis, bagātību un godu un viņu dēļ kļuva nabags, lai tie caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāti. Parādot tādu pretī nākošu žēlastību cilvēka glābšanā, Kristus no cilvēka prasa, lai viņš pierādītu savu mīlestību uz Pestītāju un to, ka viņš vērtē ar tādu bezgalīgu upuri pasniegto pestīšanu ar neko mazāku, kā ar sevis aizliegšanu līdzcilvēku glābšanai.

Tagad ir laiks atdot līdzekļus Dievam. Tagad ir laiks būt bagātiem labos darbos un likt sev labu pamatu nākošam laikam, lai mēs varētu satvert mūžīgo dzīvību. [209] Viena dvēsele, izglābta Dieva valstībai, ir vērtīgāka par visām zemes bagātībām. Mēs esam Dievam atbildīgi par tām dvēselēm, ar kurām nākam saskarē, un jo ciešāka mūsu savienība ar līdzcilvēkiem, jo lielāka atbildība. Mēs esam liela brālīga saime un mums sevišķi jāinteresējas par mūsu līdzcilvēku labklājību. Nedrīkstam zaudēt nevienu acumirkli. Ja esam bijuši bezrūpīgi šajā lietā, tad ir pēdējais laiks censties izpirkt laiku, pirms

dvēseļu asinis neatrod pie mūsu drēbēm. Kā Dieva bērni mēs neviens neesam atvainojami, ja neņemam dalību lielajā Kristus darbā mūsu līdzcilvēku glābšanā.

Būs grūti pārvarēt aizspriedumus un pārliecināt neticīgos, ka mūsu pūles viņiem palīdzēt nav savtīga rakstura darbs. Bet tas darbu nedrīkst kavēt. Dieva vārdā nav tādu priekšrakstu, kas ieteiktu darīt labu tikai tiem, kas vērtē un atsaucas uz mūsu pūlēm, un palīdzēt tikai tiem, kas mums par to pateicas. Dievs mūs ir sūtījis strādāt Viņa vīna kalnā, un mums jādara viss iespējams.

“No rīta sēj savu sēklu un neliec mierā savu roku vakarā, jo tu nezini, kā labi izdosies, vai šā, vai tā.” Mūsu ticība ir pārāk vāja. Mēs ierobežojam Izraēļa Svēto. Jāpateicas Dievam, ka Viņš ir ar mieru kādus no mums izlietot par saviem darba rīkiem. Katra nopietna lūgšana, ko par kaut ko ticībā raida augšup, saņem atbildi. Atbilde var nenākt tad, kad mēs to gaidām, bet tā nāks, varbūt ne tā, kā mēs to domājam, bet gan tieši tajā laikā, kad tā mums visvairāk būs vajadzīga. Bet, ak, cik neticīga ir mūsu sirds un cik grēcīga mūsu neticība! “Ja jūs paliekat Mani un Mani vārdi paliek jūsos, tad jūs lūgsiet ko gribēdami, un tas jums notiks.”

Jauniešiem, kas strādā šajā darbā, nevajadzētu pārāk uzticēties savām spējām, viņi ir nepiedzīvojuši un viņiem jāamācās gudrība no tiem, kam darbā ir ilgāka pieredze un kam ir bijušas izdevības iepazīties ar dažādiem raksturiem. [210] Dievs vēlas, lai mūsu kalpojošie brāļi strādātu nevis starp draudzēm, bet ietu uz citām zemēm un lai mūsu misionāru darbs aptvertu tik lielu platību, cik vien iespējams, lai mēs ietu uz priekšu visos virzienos, dibinot kaunas grupas. Jaunajiem mācekļiem mums vienmēr jāparāda misijas darba svarīgums. Pie patiesības atgrieztiem spējīgiem cilvēkiem nevajadzētu prasīt strādniekus, kas uzturētu dzīvu viņu svārstīgo ticību, bet šie cilvēki jāpārliecina, cik nepieciešami tiem pašiem strādāt vīna kalnā. Kamēr draudzes paļaujas uz darbiniekiem no ārpuses, lai tie stiprina un iedrošina viņu ticību, tikmēr viņas pašas nekļūst stipras. Viņas jāpamāca, ka viņu spēks pieaugs proporcionāli personīgām pūlēm. Jo stingrāk ievēros Jaunās Derības plānu misijas darbā, jo sekmīgākas būs tālākās pūles.

Mums jāstrādā līdzīgi mūsu dievišķajam Skolotājam, kas patiesības sēklu sēja uzmanīgi, rūpīgi un pašaiļiedzīgi. Mūsos jābūt Kristus prātam, ja mēs labu darot nevēlamies pagurt. Viņa dzīve bija pastāvīga uzpurēšanās citu labā. Mums jāseko Viņa piemēram. Mums jāsej patiesības sēklu un jāuzticas Dievam, ka Viņš tai dos dzīvību un liks uzdīgt. Dārgā sēkla var kādu laiku palikt snauzam, kamēr Dieva žēlastība pārliecina sirdi un sētā sēkla atmosfēras dzīvībai, uzdīgst un nes augļus Dievam par godu. Sajā lielajā darbā ir vajadzīgi misionāri, kas strādātu nesavtīgi, centīgi un neatlaidīgi kā Kristus un debesu eņģeļu līdzstrādnieki, lai glābtu savus līdzcilvēkus.

Sevišķi mūsu sludinātājiem jāargājas no kūtruma un lepnuma, kas var rasties no apziņas, ka mums ir patiesība un stipri pierādījumi, ko mūsu pretinieki nevar atspēkot, un tā kā patiesība, ko mēs izskaidrojam, spēj noārdīt tumsības spēku cietokšņus, tad draud briesmas kļūt nolaidīgiem personīgā dievbijībā, sirdsskaidrībā un pilnīgā svētošanās Dieva darbā. Draud briesmas, ka viņi sāk justies bagāti un pārpārim bagāti, lai gan viņiem trūkst pašu galveno kristīgo īpašību. Viņi var būt nelaimīgi, nabagi, akli, nožēlojami un kaili. [211] Viņi neizjūt vajadzību dzīvot paklausībā Kristum katru dienu, katru stundu. Garīgais lepnums iznīcina reliģijas dzīvību. Lai saglabātu pazemību, būtu labi atcerēties, kādi mēs izskatāmies svētā Dieva acīs, kas lasa ikkatru dvēseles noslēpumu, un kādi mēs izskatītos mūsu līdzcilvēku acīs, ja viņi mūs pazītu tik labi, kā Dievs mūs pazīst. Tāpēc, lai sevi pazemotu, mums ir dots norādījums atzīt savas kļūdas un izmantot izdevības sava lepnuma apspiešanai. Sludinātāji nedrīkst atstāt novārtā fiziskus vingrinājumus. Viņiem jācenšas būt lietderīgiem un izpalīdzīgiem tur, kur viņi ir atkarīgi no citu viesmīlības. Viņi nedrīkst atļaut, ka citi tos apkalpo, bet viņiem drīzāk gan jācenšas atvieglot to nastas, kuri izjūdzami tik lielu cieņu pret evaņģēlija kalpu, ir labprātīgi uzņemties neērtības, lai padarītu viņa vietā to, kas viņam pašam būtu jāpadara. Daziem mūsu sludinātājiem ir vāja veselība tikai tādēļ, ka viņi atstāj novārtā fiziskus vingrinājumus lietderīgā darbā.

Noslēdzot šī jautājuma apskatu, man rādīja, ka būtu bijis labāk, ja brāļi J. būtu darījuši iespējamo traktātu sagatavošanā izplatīšanai starp francūžiem. Ja arī šie darbi nebūtu sagatavoti pilnīgi, tad tomēr tos vajadzēja izplatīt, lai frančiem būtu iespējams pārbaudīt mūsu ticības pierādījumus. Atlikt šo darbu ir liels risks. Frančiem vajadzīgas grāmatas, kas izskaidro mūsu ticības pamatus. Brāļi J. nebija sagatavoti labi veikt šos darbus, jo viņiem bija jāklūst garīgākiem un jāpāraug, vai arī sagatavotās grāmatas nesīs viņu pašu gara zīmogu. Viņiem vajadzēja mācīties, lai viņu sludināšana un rakstīšana nebūtu garlaicīga un nogurdinoša. Tiem nevajadzēja izplūst liekos vārdos, bet skaidri atklāt ļaudīm mūsu ticības svarīgākos vilcienus. Sātans ir darbu aizkavējis un daudz ir zaudēts tāpēc, ka šie darbi nav sagatavoti īstajā laikā. Šie brāļi varētu darīt daudz laba, ja viņi pilnīgi nodotos darbam un sekotu Dieva sniegtajai gaismai.

DISKUSIJU (STRĪDU) SEKAS

1871. gada 10. decembrī man rādīja brālim K. draudošās briesmas. [212] Viņa iespaids Dieva darbā nav tāds, kādam tam vajadzētu būt, vai arī, kāds tas varētu būt. Liekas, viņš neredz savas rīcības sekas, viņš neizprot, kāda veida atmodu aiz sevis atstāj. Viņš nestrādā tādā veidā, ka Dievs varētu pieņemt viņa darbu. Es redzēju, ka viņš atrodas tikpat lielās briesmās, kā Moses Hull, pirms tas atstāja patiesību. Viņš paļāvās pats uz sevi. Viņš domāja, ka viņa vērtība patiesības lietā ir tik liela, ka bez viņa nemaz nevar iztikt. Arī brāļa K. jūtas ir ļoti līdzīgas. Viņš par daudz paļaujas uz savu spēku un gudrību. Ja viņš redzētu savu vājumu tā, kā Dievs to redz, tad viņš nekad nebūtu sev glaimojis, un arī vismazākā mērā izjutis uzvaras prieku. Un ja viņš nepaļausies uz Dievu un nedarīs Viņu par savu stiprumu, tad viņš savā ticības dzīvē ies bojā tikpat droši, kā aizgāja bojā Moses Hulla.

Viņš savā darbā nesmeļ spēku no Dieva. Viņu vada godkāre. Strādājot ar nedaudz cilvēkiem, kas nedod iemeslu sevišķam satraukumam, viņš zaudē drosmi. Kad darbā rodas grūtības un viņu neatbalsta šis īpatnējais satraukums, tad viņš tomēr nepieķeras stiprāk Dievam un nekļūst dedzīgāks izspiesties cauri tumsai un gūt uzvaru. Brāli K., tu bieži kļūsti bērnišķīgs, vājš un nesekmīgs un tieši tajā laikā, kad tev vajadzētu būt stipram. No tā tev vajadzētu saprast, ka tava dedzība un aizrautība ne vienmēr nāk no pareizā avota.

Man rādīja, ka jaunažiem sludinātājiem draud briesmas ielaisties diskusijās. Viņi pievēršas Dieva Vārda studijām, lai sakopotu asus pierādījumus, kļūst sarkastiski un, pūlēdamies apkarot pretinieku, bieži aizmirst Dievu. Strīdu satraukums mazina viņu interesi tādām sapulcēm, kur šī sevišķā uzbudinājuma nav. Kas ielaižas strīdū, tie nav vissekmīgākie un darbam vispiemērotākie strādnieki. [213] Daži alkst pēc diskusijām, šāda veida darbu viņi vērtē augstāk par kādu citu. Tie nepētī Bībeli ar pazemīgu garu, lai uzzinātu, kā iegūt Dieva mīlestību, par kuru Pāvils saka: "Kā Kristus caur ticību mājō jūsu sirdīs un jūs mīlestībā iesakņojaties un iepamatojaties, lai spējat saprast līdz ar visiem svētiem, kāds ir platums un garums, dziļums un augstums un atzīt Kristus mīlestību, kas ir daudz augstāka nekā visa saprašana, ka topat piepildīti ar visu Dieva pilnību."

Jaunažiem sludinātājiem vajadzētu no diskusijām izvairīties, jo tās neviņi ne garīgumu, ne pazemību. Dažos gadījumos var rasties nepieciešamība stāties atklātās debatēs pretī kādam lepnam lielbniekam, kas sacēlies pret Dieva patiesību. Bet parasti šādas diskusijas, mutiskas vai rakstiskas, rezultātā dod vairāk ļaunuma nekā labuma. Pēc diskusijām uz sludinātāja gulstas liela atbildība uzturēt tālāko interesi. Viņam jāšargājas no reakcijas, kas labprāt ieņem reliģiskā satraukuma vietu, un viņi nedrīkst padoties mazdūšībai.

Cilvēki, kas negrib piekrist Dieva likumu prasībām, kas ir tik skaidras un vienkāršas, parasti izvēlēšies nelikumīgus gājienu, jo viņi tik ilgi ir stāvējuši blakus lielajam dumpiniekam, karodami pret Dieva likumiem, kas ir Viņa valdības pamats debesīs un virs zemes, ka viņi pieraduši pie šī darba. Cīnīdamies pretī, viņi negrib atvērt savas acis, ne arī sirdsapziņu, lai ieraudzītu gaismu. Viņi aizver acis, lai tikai nekļūtu apgaismoti. Viņu stāvoklis ir tikpat bezcerīgs, kā jūdiem Kristus dienās, kas nevēlējās redzēt Kristus nesto gaismu. Brīnišķīgie pierādījumi, kurus Viņš tiem sniedza par sevi kā par Mesiju, dažādajos brīnumdarbos, slimo dziedināšanā, mirušo uzmodināšanā un citos tādos darbos, kurus neviens cilvēks nav veicis un nespēj veikt, neatkausēja ļaunos aizspriedumus, bet gan iedvesa viņos to sātanisko naidu un niknumu, kāds bija pašam sātanam, kad to izsvieda no debesīm. Jo lielāka gaisma un lielākus pierādījumus viņi redzēja, jo lielāks kļuva viņu naidis. Viņi bija apņēmušies gaismu izdzēst, nonāvējot Kristu.

Kas ienīst Dieva likumus, Dieva valdības pamatu debesīs un virs zemes, tas ieņem tādu pašu stāvokli, kā neticīgie jūdi. [214] Viņu dumpīgais gars vajās tos, kas tur Dieva likumus, un atmetīs katru gaismu, lai arī tā būtu nezin cik liela. Viņi tik ilgi varmācīgi apspieduši savu sirdsapziņu, un, izvēloties tumsu gaismas vietā, tik ļoti nocietinājuši sirdis, ka pielaidīs katru viltību un nepatiesu liecību, lai tikai panāktu savus nodomus, tāpat kā rīkojās jūdi, atmetot Kristu. Tie ieskata, ka mērķis attaisno līdzekļus. Viņi patiesībā sit krustā Tēva likumus, jūdi sita krustā Kristu.

Savā darbā mums jāizmanto katra izdevība parādīt patiesību tās skaidrībā un vienkāršībā, kur vien ir vēlēšanās un interese dzirdēt mūsu ticības pamatus. Kas galvenokārt ir kavējušies pie pravietojumiem un mūsu ticības teorētiskiem punktiem, tiem bez kavēšanās jāklūst par Bībeles pētniekiem praktiskajās lietās. Tiem jāšmeļ dziļāk no dievišķās patiesības avota. Tiem rūpīgi jāstudē Kristus dzīve un Viņa mācības praktiskajā dievbijībā, kas dotas par labu visiem, kā pareizas dzīves likums visiem, kas tic Viņa Vārdam. Tiem jābūt piepildītiem ar lielā Parauga garu un skaidri jāšaprot, ka Kristus sekotāju dzīvei jābūt svētai.

Kristus runāja par dažādiem tematiem un dažādā veidā un tā aizsniedza katru iedzīvotāju šķiru. Viņš ēda kopā ar bagātiem un nabagiem un kavējās viņu pajumtē, labi iepazīstoties ar cilvēku interesēm

un nodarbošanos, lai varētu atrast pieeju pie visu sirdīm. Viņa svētrunas apmierināja un valdzināja vizizglītotākos un visneinteliģentākos ļaudis, un tomēr tās bija tik skaidras un vienkāršas, ka bija saprotamas visvienkāršākajiem prātiem. Kristus izmantoja katru izdevību, lai pamācītu ļaudis tajās debešķīgās mācībās un priekšrakstos, ko vajadzēja ieviest dzīvē un kas ar savu svēto, augsto raksturu atšķirtu tos no visām citām reliģijām. Šīs dievišķās pamācības nav atklātas tā, ka skartu cilvēka sirdsapziņu. [215] Kristus svētrunas dod tagadējās patiesības sludinātājiem mācības vielu, kas būs piemērota gandrīz katrā gadījumā. Seit ir studiju lauks Bībeles pētniekam, kas var interesēt tikai tos, kuru sirdīs mājō debešķīgā Skolotāja gars. Seit ir arī jautājumi, par kuriem Kristus ir runājis uz visām iedzīvotāju šķirām. Tūkstošiem ļaužu ar dažādiem raksturiem un dažādu sabiedrisko stāvokli jutušies pievilkti un apburti, klausoties šīs pamācības.

Daži sludinātāji, kas jau ilgi sludinājuši tagadējo patiesību, savā darbā ir pielaiduši lielas kļūdas. Viņi ir sevi ieaudzinājuši kāri cīnīties. Tie ir izpētījuši pierādījumus diskusiju priekšmetam un viņi mīl pielietot šos sagatavotos pierādījumus. Dieva patiesība ir vienkārša, skaidra un pārliecinoša. Tā ir saskanīga un, pretstatā maldiem, mirdz savā skaidrībā un skaistumā. Ar savu saskanīgo secību tā pati sevi ieteic katras sirds spriedumam, ja tā nav piepildīta ar aizspriedumiem. Mūsu sludinātāji sniedz pierādījumus par patiesību, kas viņiem jau ir sagatavoti un, ja nav kavēkļu, tad patiesība uzvar. Bet man rādīja, ka nabaga darba rīks piesavinās iegūtās uzvaras slavu, un ļaudis, kas vairāk ir miesīgi nekā garīgi, slavē un godā darba rīku, kamēr Dieva patiesību iegūtā uzvara nepaaugstina.

Kas mīl ielaisties diskusijās, parasti zaudē savu garīgumu. Viņi pietiekoši neuzticas Dievam. Viņiem ir patiesības teorija, kas sagatavota, lai sakautu pretī runātāju. Viņu pašu nesvētotās sirds jūtas ir sagatavojušas daudzas asas, aizskarošas lietas, lai tās izlietotu kā pātagas cirtienus savu pretī runātāju uzbudināšanai un izaicināšanai. Kristus garam te nav nekādas līdzdalības. Apgādāts ar pārliecinošiem pierādījumiem, diskutētājs drīz vien sāk domāt, ka viņš ir pietiekoši stiprs, lai uzvarētu pretinieku, un Dievs tiek aizmirsts. Daži mūsu sludinātāji diskusijas uzskata par savu galveno nodarbošanos. Diskusiju izraisītais satraukums viņus it kā iedrošina, tie jūtas stipri un runā stingri; un satraukumā ļaudīm daudzas lietas liekas pilnīgi pareizas, kas pašas par sevi ir noteikti nepareizas un par kaunu Kristus kalpam, kas ir vainīgs tik nepareizu vārdu lietošanā. [216]

Šīs lietas atstāj sliktu iespaidu uz sludinātājiem, kuri runā par svētajām, augstajām patiesībām, kam jābūt dzīvības smaržai uz dzīvību, vai nāves smaržai uz nāvi tiem, kas tās dzird. Parasti diskusijas dara mūsu sludinātājus pašapmierinātus un paceļ viņu vērtību paša acīs. Tas vēl nav viss. Kas mīl debatēt, tie ir nederīgi gana amatam draudzē. Tie ir vingrinājušies cīnīties ar pretiniekiem un izteikt kodīgus vārdus, viņi nespēj nokāpt zemāk, lai sastaptos ar nogurušām sirdīm, kam vajadzīgs iepriecinājums. Viņi arī tik daudz ir kavējušies pie pierādījumiem, ka atstājuši novārtā praktiskās lietas, kas nepieciešamas Dieva ganāmpulkam. Viņi tik maz pazīst Kristus svētrunas, kas skar kristiešu ikdienas dzīvi, ka jūt maz vēlēšanos tās pētīt. Viņi ir pacēlušies pāri darba vienkāršībai. Kad tie bija mazi paši savās acīs, Dievs viņiem palīdzēja; Dieva eņģeļi tiem kalpoja un, pārliecinot vīrus un sievas pa patiesību, darīja viņu pūles ļoti sekmīgas. Bet vingrinot savu prātu uz diskusijām, tie bieži kļūst rupji un nepieklājīgi. Viņi pazaudē ieinteresētību un maigo līdzjūtību, kam vienmēr jāpavada Kristus gana darbs.

Debatējoši sludinātāji parasti nespēj palīdzēt draudzei tur, kur palīdzība visvairāk vajadzīga. Atstājot novārtā praktisko dievbijību savās pašu sirdīs un dzīvē, viņi to nevar mācīt draudzei. Viņi neprot strādāt bez uzbudinājuma, liekas, ka tad tiem spēks būtu atņemts. Ja tie mēģina runāt, tad rādās, ka viņi nezin kādā veidā izskaidrot dotajam gadījumam piemērotu vielu. Runājot par jautājumiem, kuriem jābūt barībai Dieva ganāmpulkam un jāaizsniedz sirdis, viņi atgriežas pie vecām nodrāztām lietām un zināmiem pierādījumiem, kas ir sausi un neinteresanti. Un tā gaismas un dzīvības vietā viņi atnes tumsu ganāmpulkam un arī paši savām dvēselēm.

Daži mūsu sludinātāji neattīsta garīgumu, bet izrāda dedzību un aktivitāti, kas balstās uz nedrošiem pamatiem. [217] Šai laikmetā vajadzīgi sludinātāji, kas nododas mierīgām pārdomām un dievbijībai, savienojot to ar darbību un dedzību. Šīm īpašībām, pārdomām un dievbijībai, darbīgumam un dedzībai jāiet roku rokā.

Debatējošie sludinātāji ir visneuzticamākie starp mums, jo kad darbs kļūst smags, tad uz viņiem nevar palauties. Nolikti vietās, kur nav nekādas sevišķas ieinteresētības, viņi parāda drosmes, dedzības un patiesas intereses trūkumu. Viņiem tikpat daudz vajadzīgs deķašu un pretrunu satraukuma izraisītais stiprinājums un uzmundrinājums, kā dzērājam vīna malks. Šiem sludinātājiem no jauna jāatgriežas un dziļi jāsmej no neizsīkstošās straumes, kas plūst no mūžīgās klints.

Grēcinieku mūžīgā labklājība bija tā, kas noteica Jēzus izturēšanos. Labdarība bija Viņa dvēseles dzīvība. Viņš darīja labu ne tikai visiem, kas nāca pie Viņa, lūgdamies žēlastību, bet Viņš tos pats

neatmaidīgi meklēja. Piekrišana Viņu nekad nesajūsmināja un pārmetumi un neveiksme nenomāca. Sastopoties ar vislielāko pretestību un cietsirdību, Viņš bija drosmes pilns. Vissvarīgāko svētrunu, ko mums sniedz Inspirācija, Kristus teica vienam vienīgam klausītājam. Kad Viņš noguris atsēdās pie akas, lai atpūstos, kādai samariešu sievai nākot smelt ūdeni, Kristus saskatīja izdevību aizsniegt viņas prātu un caur viņu arī citus samariešus, kas atradās lielā tumsā un maldos. Lai gan noguris, Viņš tai atklāja patiesību par savu garīgo valstību, kas saistīja un valdzināja pagānu sievas uzmanību un izsauca viņā apbrīnas jūtas pret Kristu. Viņa aizgāja un stāstīja citiem jaunās ziņas: "Nāciet, raugiet vienu vīru, kurš man ir stāstījis visas lietas, kādas es jeb kad esmu darījis, vai viņš nav Kristus?" Šīs sievietes liecība atgriezta daudzus pie ticības Kristum. Pateicoties viņas ziņojumam, daudzi nāca, lai dzirdētu Kristu un ticēja Viņa paša vārdu dēļ.

Lai arī cik mazs būtu ieinteresēto cilvēku skaits, ja tikai sirds ir aizsniegta un saprāts pārliecināts, tad viņi līdzīgi samariešu sievai, var aiznest ziņu, kas pamodinās interesi simtiem cilvēkiem pašiem to pārbaudīt. [218] Strādājot vietās, kur jārada interese, būs daudz grūtību, bet ja arī sākumā liekas, ka ir pavisam maz interese, tad taš tomēr nepierāda, ka jūs esat nepareizi izpratuši savu pienākumu, vai arī nepareizi izraudzījuši sev darba vietu. Ja interese pastāvīgi pieaug un ļaudis izturas saprātīgi, ne impulsīvi, bet vadoties no pamatlikumiem, tad šī ieinteresētība ir daudz veselīgāka un izturīgāka nekā tur, kur pēkšņi rada lielu satraukumu un interesi, kur asas vārdu cīņas, apskatot jautājumus no abām pusēm par un pret patiesību uzbudina jūtas. Tas izsauc nīknu pretestību, cilvēki spiesti nostāties kādā no pretējām pusēm un pieņemt straujus lēmumus. Rezultātā rodas uztraukums un nemiers. Trūkst mierīga apsvēruma un sprieduma. Ļaujiet tikai atslābt uzbudinājumam un ar neapdomīgu rīcību izsauciet pretēju noskaņojumu, un interesi nekad no jauna nevarēs atmodināt. Ļaužu jūtas un simpātijas jūs satrauc, bet viņu sirdsapziņu nepārliecinājāt, viņu sirdis nesalūza un nepazemojās Dieva priekšā.

Pasludinot nepopulāru patiesību, kas sevī ietver smagu krustu, sludinātājiem jābūt uzmanīgiem, lai katrs viņu teiktais vārds patiktu Dievam. Viņu vārdi nekad nedrīkst būt griezīgi. Patiesība jāatklāj pazemīgi, ar visdziļāko mīlestību uz dvēselēm, ar neatmaidīgu vēlēšanos viņas glābt, ļaujot lai patiesība griež. Viņiem nevajag izaicināt citu ticības pārliecību sludinātājus un nevajag censties izraisīt debates. Viņiem nevajag rīkoties tā, kā līdzinātos Goliātam, kad izaicināja Izraēļa armijas. Izraēls neizaicināja Goliātu, bet Goliāts lepni lielījās pret Dievu un Viņa ļaudīm. Izaicināšana, lielšanās un zobošanās ir patiesības pretinieku pusē, kas spēlē Goliāta lomu. Bet nekas no šī gara nedrīkst parādīties tajos, kuru Dievs ir sūtījis pasludināt pēdējo brīdinājuma vēsti notiesātajai pasaulei.

Goliāts uzticējās saviem ieročiem. Viņš izbiedēja Izraēļa armijas ar savu izaicinošo, nežēlīgo lielīšanos, visiespaidīgākā veidā rādot savu apbruņojumu, kas bija viņa stiprums. [219] Dāvids pazemībā un degot par Dievu un Viņa ļaužu godu, apņēmās stāties pretī šim lielībniekam. Sauls piekrita un uzlika Dāvidam savas ķēnišķīgās bruņas. Dāvids tomēr nevēlējās tās nest. Viņš nolika ķēnišķīgo apbruņojumu, jo viņš pie tā nebija pieradis. Viņš bija pārbaudījis Dievu un uzticoties Viņam, bija guvis sevišķas uzvaras. Uzliekot Saula bruņas būtu radies iespaids, ka viņš ir kareivis, lai gan viņš bija tikai mazais Dāvids, kas ganīja avis. Viņš nedomāja, ka Saula apbruņojums varētu dot kādu drošību, bet paļāvās uz Kungu, Izraēļa Dievu. Viņš strautā salasīja dažus oļus un ar lingu un nūju, kas bija vienīgie ieroči, izgāja Izraēļa Dieva vārdā, lai stātos pretī apbruņotam karavīram.

Goliāts nonicināja Dāvidu, jo viņa izskats rādīja, ka viņš ir vienkāršs jauneklis un nav mācīts kara mākslā. Goliāts zobošanās par Dāvidu un lādēja viņu pie saviem dieviem. Viņš jutās aizvainots savā cieņā, ka vienkāršs jauneklis, pat bez bruņām nāca pret viņu. Viņš lielījās ar to, ko darīšot ar Dāvidu. Bet Dāvids neuztraucās par to, ka uz viņu lūkojas kā uz mazvērtīgāku, viņš arī nenobijās no Goliāta briesmīgajiem draudiem, bet atbildēja: "Tu nāc pie manis ar zobenu un šķēpu un vairogu, bet es nāku pie tevis Kunga Cebaota vārdā, kas ir Izraēļa kara pulku Dievs, ko tu esi zaimojis." Dāvids saka Goliātam, ka Kunga vārdā viņš tam darīs to pašu, ko tas ir draudējis darīt ar Dāvidu: "Un visi šie pulki atzīs, ka Kungs neizglābj ar zobenu un šķēpu, jo karš pieder Kungam, tas jūs dos mūsu rokā."

Mūsu sludinātāji nedrīkst izaicināt un izraisīt diskusijas. Lai izaicināšana paliek Dieva pretinieku pusē. Man rādīja, ka brālis K. un citi sludinātāji pārāk bieži ir spēlējuši Goliāta lomu. Izaicinādami un izraisīdami diskusijas, tie ir paļāvušies uz saviem sagatavotiem pierādījumiem, līdzīgi Saulam, kurš vēlējās, lai Dāvids paļaujas uz viņa apbruņojumu. Tie nav paļāvušies uz Izraēļa Dievu, kā pazemīgais Dāvids, un nav Viņu darījuši par savu stiprumu. [220] Viņi ir izgājuši pašpaļāvīgi un lielīgi, līdzīgi Goliātam, izceldami paši sevi un nav slēpušies aiz Jēzus. Viņi zināja, ka patiesība ir stipra, un tādēļ nav pazemojuši savas sirdis un nav ticībā paļāvušies uz Dievu, atstājot uzvaru patiesībai. Viņi ir paaugstinājušies un pazaudējuši līdzsvaru, bieži vien diskusijas nav bijušas sekmīgas, rezultātā ievainojot viņu pašu un citu dvēseles.

Man rādīja, ka daži no mūsu jaunajiem sludinātājiem sevišķi alkst pēc debatēm un, ja viņi neieraudzīs draudošās briesmas, tad tās viņiem kļūs par slazda valgu. Man rādīja, ka brālis L. atrodas lielās briesmās. Viņš vingrina prātu nepareizā virzienā. Viņam draud briesmas pacelties pāri darba vienkāršībai. Ja, uzvilcis Saula bruņas, viņš, līdzīgi Dāvidam, būs pietiekoši gudrs tās nolikt, jo tās viņam nav piemērotas, tad viņš var kļūt vesels, pirms nav aizgājis par tālu. Siem jaunajiem sludinātājiem jāpētī Kristus praktiskās pamācības tāpat kā teorētiskās un jāmācās no Jēzus, lai iegūtu Viņa laipnību, lēnprātību, pazemību un vienkāršību. Un ja tad viņi, līdzīgi Dāvidam, piedzīvo tādus apstākļus, kad Dieva lieta tiešām aicina stāties pretī Izraēļa izaicinātajam un ja viņi iziet Dieva spēkā, pilnīgi paļaudamies uz Viņu, tad Viņš tos izvadīs un liks savai patiesībai gūt slavas pilnu uzvaru. Kristus mums devis piemēru: "Bet Miķelis, lielais eņģelis, kad tas cīnījās ar velnu un tam pretī runāja par Mozus miesām, neuzdrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: Tas Kungs lai tevi soda."

Līdzko kāds sludinātājs neievēro vairs sava stāvokļa cieņu un liek par saviem pretiniekiem smieties, kļūst par komiķi vai arī kļūst kodīgs un asš un zobojas par pretiniekiem, tad viņš uzdrošinās to, ko pasaules Pestītājs neuzdrošinājās darīt, viņš nostājas uz ienaidnieka zemes. Sludinātājs, kas cīnās ar Dieva patiesības pretiniekiem, nenostājas pretī tikai cilvēkiem vien, bet arī sātānam un viņa ļauno eņģeļu pulkam. Sātāns gaida izdevību gūt uzvaru pār sludinātājiem, kas aizstāv patiesību, un kad tie pārtrauc pilnīgi paļauties uz Dievu un viņu vārdi nepauž Kristus garu un mīlestību, tad Dieva eņģeļi vairs nevar viņus stiprināt un apgaismot. Tie viņus atstāj viņu pašu spēkam un ļaunie eņģeļi ietin viņus tumsā, [221] tādēļ patiesības pretiniekiem reizēm ir šķietams pārsvars, un diskusijas izdara vairāk ļaunuma, nekā patiesa labuma.

Dieva kalpiem jānāk Dievam tuvāk. Brāļiem K. L., M. un N. jācenšas izkopt personīgā dievbijība un nav jāatbalsta sevī mīlestība uz debatēm. Tiem vairāk jāceļšas kļūt par ganāmpulka ganiem un nav jāattīsta spējas ietekmēt ļaužu jūtas un radīt satraukumu. Sie brāļi atrodas briesmās vairāk paļauties uz savu popularitāti un uz atjautīgo diskusiju panākumiem, bet necenšas kļūt pazemīgi un uzticīgi strādnieki, lēnprātīgi, pašuzpurīgi Kristus sekotāji, Viņa līdzstrādnieki.

JAUNATNES PIENĀKUMI UN DRAUDOŠĀS BRIESMAS

Diviem jauniem cilvēkiem

Pagājušā decembrī man rādīja jaunatnei draudošās briesmas un kārdināšanas. Tēva O. diviem jaunākajiem dēliem ir jāatgriežas. Tiem ikdienas jānomirst sev. Uzticīgajam apustulim Pāvilam ik dienas bija jauni piedzīvojumi. Viņš saka: "Es mirstu ik dienas." Tieši šis piedzīvojums vajadzīgs šiem jaunekļiem. Viņiem draud briesmas neievērot tagadnes ikdienas pienākumus, un kļūt nolaidīgiem praktiskajā dzīvē svarīgajā izglītībā. Viņi grāmatu zināšanas uzskata par vissvarīgāko noteikumu, lai dzīvē gūtu panākumus.

Šiem jaunekļiem ir mājas pienākumu, kurus viņi neievēro Tie nav mācījušies uzņemt pienākumus un nest atbildības mājas dzīvē, kas tomēr ir viņu pienākums. Viņiem ir uzticīga, praktiska māte, kas nesusi daudzas nastas, kuras nevajadzēja bērniem atļaut tai nest. Sajā lietā viņi nav godājuši savu māti. Viņi nav dalījušies arī sava tēva nastās, kas bija viņu pienākums, un nav pienācīgi savu tēvu godājuši. [222] Tie vairāk seko tieksmēm nekā pienākumam. Viņi dzīvē ir gājuši savtības ceļu, izvairīdamies no nastām un smaga darba, un tāpēc nav ieguvuši vērtīgus piedzīvojumus, kas nepieciešami, lai gūtu dzīvē panākumus. Viņi nav sapratuši, cik svarīgi būt uzticīgiem mazās lietās. Viņi nesaprot, ka tiem ir jābūt godīgiem pret saviem vecākiem, ka tiem pret viņiem ir savi pienākumi un ka tiem jāpilda arī mazie, vienkāršie dzīves pienākumi, kas atrodas viņu ceļā. Viņi skatās pāri dzīves praktiskajām mācībām.

Ja šie jaunekļi grib būt par svētību kādai vietai, tad par to jāklūst viņu mājām. Ja viņi pakļaujas tieksmēm un neļaujas vadīties no skaidra saprāta, uzmanīga un veselīga sprieduma un apgaismošanas sirdsapziņas, tad viņi nevar būt par svētību sabiedrībai, ne arī sava tēva ģimenei, un viņu izredzes šai pasaulē un labākajā pasaulē ir apdraudētas. Daudzi jaunieši uzskata, ka dzīves agrajos gados nav jāuzņemas rūpju nastas, bet tos var izšķiest tukšās izpriecās, jokos un neapdomīgā savu iegribu apmierināšanā. Rīkojoties neprātīgi un izdabājot savām jūtām, daži nedomā neko citu, kā tikai par šīs dzīves īslaicīgo baudījumu. Viņu izpriecu kāre, mīlestība uz sabiedrisku sadzīvi, uz tērzēšanu un smiekliem pieaug līdz ar šo tieksmju apmierināšanu. Dzīves skaidrā īstenība viņu acīs zaudē katru pievilcību un mājas pienākumi liekas neinteresanti un vienmuļi. Tos pildot viņi kļūst nemierīgi un īgni, viegli uzbudināmi. Siem jauniešiem vajadzētu sajūst par savu pienākumu darīt māju laimīgu un priecīgu. Viņiem dzīvoklī jāienes saules stari, nevis ēnas ar savu nevajadzīgo kurnēšanu, kas viņus pašus padara nelaimīgus.

Šiem jaunekļiem jāatceras, ka viņi ir atbildīgi par visām baudītajām priekštiesībām, ka viņiem būs

jā dod norēķins par sava laika izlietošanu un jāsniedz izsmeljoša atskaite par savām spējām. Viņi var jautāt: "Vai tad mēs nedrīkstam priecāties vai atpūsties? Vai mums tikai jāstrādā, jāstrādā un jāstrādā, bez kaut kādas pārmaiņas?" Katra izklaidēšanās par ko viņi ticībā var lūgt Dieva svētības, nebūs bīstama. [223] Bet katrs laika kavēklis, kas atņem spēku un vēlēšanos lūgt vienatnē, nodoties Dievam pie lūgšanu altāra un piedalīties lūgšanu sapulcēs, nav drošs, bet bīstams. Pārmaiņa fiziskajā darbā, kas prasīja daudz spēka, uz kādu laiku var būt ļoti nepieciešama, lai varētu turpināt strādāt ar vēl lielākiem panākumiem. Bet ilgstoša atpūta nebūt nav nepieciešama vai ir pat nevēlama labāku rezultātu iegūšanai, kamēr fiziskie spēki vēl ir koncentrēti darbam. Nevajag velti izšķiest dārgos acumirkļus, pat ja ir noguruši viena veida darbā. Tad tiem jācenšas darīt kaut ko citu, kas neprasītu tik lielu piepūli, bet kas būtu par svētību mātei un māsām. Atvieglodami viņu rūpes, uzņemoties grūtākās nastas, tie atradīs tādu prieka avotu, ko atzīst pamatlikumi, un kas viņiem sniegs patiesu laimi, un laiks nebūs izšķiests niekos vai sevis lutināšanā. Laiku vienmēr var izlietot ar ieguvumu un pastāvīgi sevi atspirdzināt ar dažādību, un tomēr laiku izpirkt tā, lai katrs acumirklis runātu kādam par labu.

Jūs domājat, ka vissvarīgākais ir iegūt izglītību zinātnē. Izglītības trūkumā nav nekāda spēka, un ne jau vienmēr zināšanas kavē kristieša pieaugšanu, ja jūs tās meklēsit vadīti no pamatlikumiem, turēdami savā priekšā pareizu mērķi un izjūzdami pienākumu pret Dievu izlietot visas spējas par labu citiem un lai celtu Viņa slavu, tad zināšanas jums palīdzēs sasniegt šo mērķi, tās palīdzēs izlietot Dieva dotos spēkus kalpošanā Viņam.

Tomēr, jaunie ļaudis, ja jūs arī iegūsit nezin cik daudz zināšanu, bet praktiski tās neizlietosiet, tad nepanāksiet savu mērķi. Ja izglītības iegūšanas dēļ jūs tā iegrimstat studijās, ka atstājat novārtā lūgšanas un reliģiskās priekštiesības, un kļūstat bezrūpīgi un vienaldzīgi attiecībā uz dvēseles labklājību, ja pārtrauciet mācīties Kristus skolā, tad jūs savu pirmdzimtību pārdodat par lēcu virumu. Nevienu acumirkli jūs nedrīkstat novērst skatu no mērķa, kura dēļ jūs cenšaties iegūt izglītību. [224] Jums tā jāattīsta un jāvada savas spējas, lai tās visas būtu par svētību citiem un jūs kļūtu arvien derīgāki. Ja iegūstot zināšanas jūsos pieaug pašmīlība un tieksmes atbrīvot sevi no atbildību nešanas, tad jums būtu labāk palikt bez izglītības. Ja jūs mīlat un dievināt grāmatas un ļaujat tām nostāties starp jums un jūsu pienākumiem, tā kā jums vairs netiek atstāt studijas un lasīšanu, lai veiktu galveno darbu, kas kādam tomēr ir jā dara, tad vēlēšanās mācīties jums ir jāapspiež un jākopj mīlestība uz lietām, kas šķiet neinteresantas. Kas ir uzticīgs vismazākajās lietās, būs uzticīgs arī lielās lietās. Jums jāattīsta mīlestība uz vecākiem, brāļiem un māsām. Lai brāļu mīlestība jūsu starpā ir sirsnīga un godu dodot nākat viens otram pretī. Neesiet kūtri iekš tā, kas jums jā dara; esiet dedzīgi garā, kalpoiet Kungam. Esiet priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, pastāvīgi lūgšanās. Nāciet palīgā svētiem viņu vajadzībās, dodiet labprāt mājas vietu. Jaunieši, jūs skolas studiju dēļ nedrīkstiet upurēt mūžīgās intereses. Skolotāju uzslavas jūs var pamudināt mācīties, un sātans spēj jūs piekrāpt ar savu viltību. Soli pa solim jūs var vadīt uz pašpaaugstināšanos. Skolotāji var atzīt jūsu spējas, bet jūsu zināšanas dievišķajā dzīvē, praktiskajā reliģijā kļūs arvien mazākas un mazākas. Svēto, augsti stāvošo eņģeļu, universa Radītāja un Kristus, debesu Majestātes priekšā jūsu vārdi būs ļoti nožēlojami. Pret tiem būs atzīmēts grēku, maldu, neveiksmju un nevērību saraksts un tāda nezināšana garīgajās atziņās, ka Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus, mūsu aizstāvis, un kalpojošie eņģeļi kaunēsies pieņemt jūs par Dieva bērniem.

Apmeklējot skolu jūs esat pieejami dažādām kārdināšanām, kam jūs nebūtu pakļauti sava tēva mājās, dievbijīgu vecāku uzraudzībā. Mājās jūs lūdzat divas vai trīs reizes dienā pēc žēlastības izbēgt no samaitāšanas, kas ir pasaulē caur iekārošanu, bet atrodoties skolā, kur esat pakļauti kārdināšanām un aptraipošiem iespaidiem, kas valda skolās šai izvirtušajā laikmetā, jums jā lūdz vēl nopietnāk un neatlaidīgāk, tāpēc, ka jūs apņemošā vide ir daudz nelabvēlīgāka kristīgā rakstura izveidošanai.

Kristīga rakstura stiprums šiem jauniešiem ir nepietiekošs. Sevišķi tas attiecas uz A.O. Viņš ir nenoteikts, nav iesakņojies un nopamatojies patiesībā. Viņš tik vāji turējies pie Dieva, ka nav saņēmis spēku un gaismu no augšienes, bet gan sakrājis dvēselei tumsu. Viņš ir dzirdējis tik daudz neticības vārdu un tik maz praktiski interesējies par patiesību, ka nav sagatavots aizstāvēt savas ticības pamatojumu. Viņš ir nepastāvīgs kā vējā dreboša niedre. Viņš ir labsirdīgs, bet mīl jokus, bezdarbību un savu jauno draugu sabiedrību. Šo tieksmi viņš ir kopis upurējot dvēseles intereses. Mans brāli, tev ir svarīgi censties neuzturēties par biežu neticīgas jaunatnes sabiedrībā. Tava prāta un sirds attīstība, un dzīves praktiskie pienākumi prasa, lai tu lielu daļu laika pavadītu tādu ļaužu sabiedrībā, kuru sarunas un ticība vairotu tavu ticību un mīlestību uz patiesību.

Tu esi centies atmest patiesības apliecības uzliktos ierobežojumus, bet neesi uzdrošinājies būt pārāk pašapzinīgs savā neticībā. Pārāk bieži esi izvēlējies pasaules vieglprātību un tādu ļaužu sabiedrību, kas no savas dzīves izslēguši dziļākas pārdomas un reliģiju, un visos nodomos un mērķos esi

rēķinājies ar cilvēku šķiru, kas patiesībai dara negodu. Tu neesi pietiekoši stiprs ticībā, ne arī savos nodomos, lai varētu atrasties tādā sabiedrībā. Lai nosistu laiku, tu esi to pavadījis dažādos niekos un tā noteikti sev kaitējis, jo notrulinājusies tava sirdsapziņa. Tev patīk uzslavas. Ja tu tās saņem godīgā ceļā, tad tas nav grēks, bet tev draud briesmas pievilt sevi un citus; šai punktā tev jābūt uzmanīgam un jāraugās, lai saņemtā atzinība būtu nopelnīta. Ja tevi atzīst par labu veselīgo pamatlikumu un morālās vērtības dēļ, tad tas ir ieguvums. [226] Bet ja tevi lutina, parāda uzmanību un glaimo tāpēc, ka tev ir spējas teikt spožas runas un piezīmes īstā vietā un tāpēc, ka esi jautrs, dzīvs un atjautīgs, bet nevis tavas garīgās un morāliskās vērtības dēļ, tad saprātīgi, dievbijīgi vīri un sievas raudzīsies uz tevi vairāk ar nožēlu nekā ar skaudību. Tev jābūt piesardzīgam pret glaimiem. Kas ir tik negudrs, lai tev glaimotu, tas nevar būt tev patīss draugs. Tavi patiesie draugi tevi brīdinās, lūgs un biedinās un norās tavas kļūdas.

Tu esi atvēris durvis tumsai un neticībai. Dievbijībā aizver tās. Meklē mūsu ticības pierādījumus, tās balstus un stipri satver tos. Tev vajadzīga uzticība tagadnes patiesībai, jo tā būs tavš enkurs. Tā dos tavam raksturam stingrību, cēlu vērtību, kas liks tevi cienīt. Būt čaklam, lai kļūst tev par ieradumu. Sai ziņā tev ir nopietns trūkums. Tev un tavam brālim ir spožas cerības uz panākumiem, bet atceraties, ka vienīgi Dievā ir jūsu cerība. Jūsu izredzes reizēm var likties glaimojošas, bet šie paredzējumi, kas jūs paceļ pāri vienkāršajiem pazemīgajiem mājas pienākumiem un pāri reliģijas pienākumiem, pierādīsies par nepareiziem. Jums, mani mīlie jaunie draugi, jāpazemo savas sirdis Dieva priekšā un jāiegūst bagāti un vērtīgi piedzīvojumi kristīgā dzīvē, turpinot iepazīt Kungu un kļūstot par svētību citiem ar savu ikdienišķo dzīvi, kurā jāatklājas neaptraipītam, skaidram, cēlam godīgumam un pamatīgumam kristieša un praktiskās dzīves pienākumu pildīšanā. Jums jāpilda mājas pienākumi, jums jānes atbildības, kuras jūs vēl neesat uzņēmušies.

To, ko jūs sējat, jūs arī pļausiet. Šie jaunie ļaudis tagad sēj sēklu. Katrs dzīves darbs, katrs runātais vārds ir sēkla uz labu vai ļaunu. Kāda ir sēkla, tāda ir pļauja. Ja viņi ļaunas pārsteidzīgām iegribām, pazudinošām iekārēm, vai atdodas apetītes apmierināšanai, vai arī savas nesvētās sirds tieksmēm, ja viņi kopj lepnuma vai nepareizus pamatlikumus un ir neuzticami vai izšķērdīgi, tad viņi bagātīgi ievāks sirdsapziņas pārmetumus, apkaunojuma un izmisuma pļauju. [227]

Dieva eņģeļi cenšas vadīt šos jaunus ļaudis, lai tie no sirds kliegtu uz Kungu: "Es tu manu jaunības dienu Vadonis." Eņģeļi viņus aicina un cenšas atturēt no sātana valgiem. Debesis viņiem piederēs, ja viņi centīsies tās iegūt. Neiznīcīgas godības vainags būs viņu īpašums, ja viņi atdos sevi visu debesīm.

SAVTĪGI SLUDINĀTĀJI

Brāli R., tavs iespaids nav bijis tāds, kas darītu godu tagadējai patiesībai. Ja patiesība, kuru tu sludini citiem, būtu tevi svētojusi, tad tavš derīgums Dieva darbā būtu desmitkārt lielāks nekā tas tagad ir. Tu tik ļoti esi paļāvis uz sensāciju radīšanu, ka bez tām tu jūties pavisam nedrošs. Šie lielie satraukumi un sensacionālā interese ir tavš stipruma un slavas avots un tava darba rezultāts, tomēr Dievam tas nepatīk. Tavs darbs šajā virzienā reti ir tāds, kādu tu to, sev glaimodams, iedomājies.

Tuvāka pārbaude rāda, ka pēc šādām sevišķi uzbudinošām sapulcēm var ievākt tikai nedaudz kūlīšu. Tomēr pēc visiem pagātnes piedzīvojumiem tu neesi sapratis, ka tavš darba veids jāmaina. Tu esi kūtrs mācīties, lai tālāk strādājot izvairītos no pagātnes kļūdām. Iemesls šim stāvoklim ir tas, ka tu kā dzērājs mīli šo sensacionālo sapulču radīto kairinājumu, tu ilgojies pēc tām, kā dzērājs ilgojas pēc alkohola glāzes, lai pamudinātu atslābušo enerģiju. Šīs debates, kas rada uzbudinājumu, nepareizi saprot kā dedzību par Dieva lietu un kā mīlestību uz patiesību. Dievs Gars gandrīz nekad nav bijis ar tevi tavās pūlēs. Ja Dievs būtu bijis ar tevi visā tavā rīcībā un ja tu būtu izjutis nastu par dvēselēm un tev būtu bijusi gudrība izmantot šos satraukuma brīžus, lai dvēseles spiestu ieiet Kristus valstībā, tad tu redzētu sava darba augļus un Dievs būtu pagodināts. Tavai dvēselei jābūt piepildītai ar tās patiesības garu, kuru tu pasludini citiem. Kad tu esi strādājis, lai pārliecinātu dvēseles par Dieva likumu prasībām, mācot grēku nožēlošanu Dieva priekšā un ticību Kristū, tad tavš darbs ir tikai iesācies. Tu pārāk bieži atļauj sev nenobeigt iesākto darbu un atstāj smagas nastas citiem, kuras tev pašam vajadzēja nest līdz galam. [228] Tu saki, ka neesi spējīgs darbu pabeigt, tad jo ātrāk tu sagatavosies draudzes gana vai mācītāja nastu nešanai, jo tas būs labāk.

Kā uzticīgam ganam tev jāamācās pareizi izturēties pret dažādiem cilvēkiem un dot ikkatram Dieva ganāmpulka loceklim viņa barības devu īstā laikā. Tev jābūt rūpīgam un jāamācās, lai īstajā laikā un vietā, skaidri un pārliecinoši spētu sniegt ļaudīm vajadzīgo praktisko padomu, kuru tu pats būtu izpētījis un pārbaudījis. Tu neesi bijis pilnīgi apgādāts ar inspirēto vārdu. Kad ganāmpulkam bija vajadzīga garīga barība, tu bieži sniedzi pierādījumus, kas dotajam gadījumam nebija vairāk piemērots, kā kāda publiska runa. Ja tu būtu sevi piespiedis un mācījies pazīt Dieva vārdā bagātīgi

esošās atziņas, tad barojot ganāmpulku ar tam piemēroto barību, kas sniegtu garīgu veselību un stiprumu, tu būtu paaugstinājies Dieva lietu.

Tev vēl ir jāmācās patiesā gana darbs. Kad tu to izpratīsi, tad Dieva lieta un Viņa darbs gulsies uz tevi ar tādu smagumu, ka tev nebūs vairs vēlēšanās uz jokiem vai zobgalībām un tu neielaidīsies tukšās un vieglprātīgās sarunās. Kristus kalps, kurš ir uzņēmis īsto darba smagumu un kuram ir pilnīga izpratne par viņa misijas augsto un svēto raksturu, netieksies pēc tukšas un vieglprātīgas satiksmes ar ganāmā pulka jēriem.

Patiesš gans interesēsies par visu, kas attiecas uz ganāmpulka labklājību, to ēdinās, vadīs un aizstāvēs. Viņš izturēsies ļoti gudri un pret visiem būs saudzīgs un uzmanīgs, laipns un līdzcietīgs, bet sevišķi pret kārdinātiem, apbēdinātiem un izmisušiem. [229] Tai vietā, lai parādītu līdzjūtību šai cilvēku šķirai, līdzjūtību kādu prasīja viņu sevišķais stāvoklis un viņu nespēks, tu, mans brāli, no tiem izvairījies un tai pašā laikā centies iegūt citu cilvēku simpātijaš. "Jo Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš kalpotu un dotu savu dzīvību par atpirkšanas maksu priekš daudziem. Patiesi, patiesi, Es jums saku, kalps nav augstāks par viņa Kungu, ne arī tas, kas sūtīts, lielāks par to, kas viņu sūtījis." "Bet pats atteicies no cieņas un kalpa ģīmi pieņēmis un ir darīts līdzīgs cilvēkam."

"Tad nu mums, kas esam stipri, pienākas panest vājo nespēku un neizpatikt sev pašiem. Jo ikviens no mums lai savam tuvākam ir pa prātam uz labu un par uztaisīšanu. Jo arī Kristus nav sev pašam bijis pa prātam, bet kā stāv rakstīts: tavu nievātāju nievāšanas man ir uzkriušas." [Rom.15,1-3.]

Evaņģēlija kalpa darbs nav valdīt pār Dieva mantojumu, bet ar pazemīgu garu, laipnību un visu panesot lūgt, brīdināt un norāt visā lēnprātībā un mācībā. Kā iepriekš minētās Rakstu vietas saskan ar tavu pagātnes izturēšanos? Gandrīz visu dzīves laiku tu esi vadījies no savtīgām tieksmēm. Tu esi apprecējies ar stipras un noteiktas dabas šievieti. Viņas raksturs pēc dabas bija visaugstākā mērā savtīgs. Jūs abi bijāt patmīļi un jūsu interešu apvienošana nenāca par labu nevienam no jums, bet gan palielināja briesmas. Neviens jūs nebija apzinīgs un dziļākā izpratnē nebija Dievu. Valdošā pamatdoma jums bija patmīlība un pašapmierinātība. Jūs abi tik maz bijāt svētījušies Dievam, ka nevarējāt viens otram palīdzēt. Jūs katrs vēlējāties iet savu ceļu, katrs no jums vēlējās būt lutināts, slavēts un apkalpots.

Kungs redzēja jums draudošās briesmas un laiku pa laikam ar liecībām sūtīja jums brīdinājumus, ka jūsu mūžīgās intereses ir apdraudētas, ja jūs nepārvarēsiet savu patmīlību, un nesaskaņosiet savu gribu ar Dieva gribu. Ja tu būtu ņēmis vērā Kunga aizrādījumus un baidinājumus, ja tu būtu pilnīgi atgriezies, pilnīgi pārmainījis savu dzīvi, tad tava sieva neatrastos sātana valgos, atstāta no Dieva, lai ticētu stipriem sātana maldiem. Ja tu būtu sekojis Dieva dotajai gaismai, tad tagad tu būtu stiprs un iespaidīgs strādnieks Dieva lietā, sagatavots padarīt desmit reiz vairāk nekā tagad. Tu esi kļuvis vājš, jo neesi ievērojis un sargājis gaismu. Tikai pavisam neilgu laiku tu spēji atšķirt patiesā Gana balsi no svešinieka balss. Tava nolaidība staigāt gaismā ir tev nesusi tumsu un tava sirdsapziņa, kurai tik bieži darīts pāri, ir kļuvusi nejutīga.

Tava sieva neticēja un neklausīja gaismai, kuru Kungs žēlastībā viņai sūtīja. Viņa nonicināja pārmetumus un pati aizvēra durvis, pa kurām bija dzirdami Kunga padomi un brīdinājumi. Sātans bija apmierināts, un nekas vairs nekavēja viņu iegūt tās uzticību. Ar saviem patīkamajiem glaimojošajiem maldiem viņš varēja tagad vadīt viņu gūstā pēc sava prāta.

Kungs tev deva liecību, ka tava sieva ir par kavēkli darbā un ka viņai tevi nevajag pavadīt, līdz tev ir visnoteiktākie pierādījumi, ka viņa ir atgriezta sievietē, pilnīgi atjaunotu prātu. Tad tu juti, ka tev ir iemesls aizstāvēt mājas pavardu, ar šo liecību tu atvainoji sevi un tam atbilstoši strādāji, lai gan tev nebija nekādas vajadzības pēc paša mājas pavarda. Tavai sievai bija pienākumi pret vecākiem, pret kuriem viņa ir izturējusies nevēriģi visā savas dzīves laikā. Ja viņa ar priedīgu prātu būtu uzņēmusies šos ilgi novārtā atstātos pienākumus, tad tagad viņa nebūtu atstāta sātana gūstā, lai darītu viņa prātu un lai viņa kalpībā samaitātu savu sirdi un dvēseli.

Tava vajadzība pēc mājas pavarda bija izdomāta, līdzīgi daudzām citām tavām šķietamām vajadzībām. Tu ieguvi savu mājas pavardu, ko tavs savtīgums vēlējās, un savu sievu varēji atstāt ērtībās. Bet Dievs bija viņai sagatavojis vēl pēdējo pārbaudījumu. Viņas mātes ciešanas bija tādas, kas būtu izsaukušas līdzjūtību viņas sirdī, ja tā savtīgumā nebūtu pilnīgi izžuvusi un notrulinājusies. Bet šī Dieva aizgādība nepamodināja bērna mīlestību meitā uz savu ciešanu nomāktu māti. Tā kā viņai nebija nekādu mājas rūpju, tad visu uzmanību viņa veltīja savam nabaga es.

Rūpju nasta, kas bija jānes tēvam, bija viņa vecumam un spēkiem par lielu un asās ciešanas viņu satrieca. Ja meitas sirdī būtu bijusi kāda jūtīga vietīņa, tad šīnī gadījumā tur noteikti pamostos

līdzjūtība un pienākuma apziņa, dalīties nastās ar savu mūsu un māsas vīru. Bet ar savu vienaldzību un izvairīšanos no visām rūpēm un nastām, ko viņa labi varēja uzņemt, tā parādīja, ka viņas sirds ir gandrīz tikpat neiespajdojama kā akmens.

Atrasties tik tuvu pie saviem vecākiem un tomēr izturēties tik vienaldzīgi, tas runā viņai par sliktu. Lietu stāvokli viņa darīja zināmu savam vīram. Brālis R. bija tikpat savtīgs kā viņa sieva un viņš prasīja, lai tā steidzīgi ierastos pie viņa. Kā uz šo rīcību skatījās Dieva eņģeļi, maigie, līdzjūtīgie, mīlošie un kalpojošie eņģeļi? Meita ļauj svešiniekiem veikt šos mīlestības pienākumus, kuros viņai vajadzēja priecīgi dalīties ar savu uzpurīgo mūsu. Eņģeļi ar skumjām un izbrīnu noraudzījās uz šo ainu, un novērsās no šīs savtīgās sievietes. Ļaunie eņģeļi ieņēma viņu vietu un sātans viņu kā savu gūstekni vadīja pēc sava prāta. Viņa bija sātana starpnieks un tādā kārtā izrādījās liels kavēklis savam vīram, viņa darbam bija tikai pavisam maza nozīme.

Ja nebūtu darīts šis pēdējais darbs, tad Dieva lieta iekš X. stāvētu augstāk, jo darbu, ko iesāka, nepabeidza. Interesi pamodināja, tad ļāva tai atslābt, lai nekad vairs nepaceltos. Es tevi lūdzu, brāli R., salīdzini iepriekš pievestās rakstu vietas par Kristus darbu un kalpošanu ar savu izturēšanās veidu, strādājot par evaņģēlija sludinātāju, sevišķi tajos gadījumos, kurus es pieminēju kā piemērus, kad pienākums bija pārāk skaidri redzams, lai to pārprastu, ja tikai ilgstošā elkudievīgā kalpošana savam es nebūtu paralizējusi sirdsapziņu un prātu. [232]

Tāpēc ka jūs atstājāt savus vecākus, kad tiem bija vajadzīga palīdzība, draudze bija spiesta uzņemt šo nastu un rūpēties par Kristus miesas locekļiem, kas atradās ciešanās. Ar šo nežēlīgo nevērību jūs izsaucāt pār sevi Dieva nepatiku. Dievs šādas lietas neatstāj bez ievēribas. Eņģeļi tās pieraksta. Dievs nevar piešķirt sekmes tiem, kas rikojas tieši pretēji visvienkāršākajam un skaidrākajam Viņa vārdā izteiktajam pienākumam- bērnu pienākumam pret vecākiem. Bērni, kas neizjūt pienākumu pret saviem šīs zemes vecākiem, kas tik viegli vai izvairīties un atbrīvoties no atbildības pret tiem, tie arī neizjutīs īstu cieņu pret savu Debesu Tēvu, viņi negodās un necienīs tās prasības, kas Dievam ir pret viņiem. Ja viņi neciena un negodā savus šīs zemes vecākus, tad viņi arī necienīs un nemīlēs savu Radītāju. Nevēri izturēdamies pret saviem vecākiem, tava sieva ir pārkāpusi piekto bausli: "Godā savu tēvu un māti, lai tu ilgi dzīvo tai zemē, ko Kungs, tavs Dievs, tev dos." Šis ir pirmais bauslis ar apsollījumu. Kas neciena vai negodā savus vecākus, lai negaida, ka Dieva svētība viņus pavadīs. Mūsu vecākiem ir prasības pret mums, kuras mēs nedrīkstam atmet, nedz arī izturēties pret tām vieglprātīgi. Bet bērni, kas nav mācīti un vadīti bērībā un kam ir bijis atļauts visu uzmanību vērst uz sevi, savtīgi meklējot sev ērtības un izvairīties no nastām, kļūst cietsirdīgi un neciena savu vecāku prasības, kuri bija par tiem nomodā viņu agrajā bērībā.

Brāli. R., tu pats esi savtīgs šajās lietās un ļoti nepilnīgi izpildi savu pienākumu. Tu prasīji uzmanību un rūpes, bet nesniedzi to pašu pretī. Tu esi savtīgs, ar augstām prasībām un bieži neapdomīgs, kas ir par iemeslu tavas sievas kārdināšanām. Jūs abi esat nesvēti un pārsteidzoši savtīgi. Patiesības dēļ jūs esat pienesuši tikai nelielus upurus. Tu tāpat kā tava sieva, esat izvairījušies no nastām un labāk ieņemāt tādu stāvokli, ka jums kalpo, nekā cenšaties būt pēc iespējas mazāk par apgrūtinājumu citiem.

Kristus kalpiem, ja viņi bauda brāļu vai draugu viesmīlību, jāizjūt par savu pienākumu būt šais ģimenēs par svētību, cenšoties iedrošināt un stiprināt tās locekļus. [233]

Ejot no mājas uz māju, viņi nedrīkst nevēri izturēties pret gana pienākumiem. Viņiem tuvu jāiepazīstas ar katru ģimenes locekli, lai varētu izprast to garīgo stāvokli un tad, mainot sava darba metodes, palīdzēt katrā atsevišķā gadījumā. Ja sludinātājs, nesot pasaulei svinīgo brīdinājuma vēsti, saņem brāļu un draugu viesmīlību un nevēri izturas pret ganāmpulka gana pienākumiem, nerūpējas kāds ir viņa piemērs un izturēšanās, ielaižoties ar jauniešiem nenozīmīgās sarunās, jokos un smieklu izsaucošu anekdošu atstāstīšanā, tad viņš ir necienīgs būt par evaņģēlija sludinātāju un viņam ir jāatgriežas pirms tam var uzticēt rūpes par avīm un jēriem. Sludinātāji, kas izturas nevēri pret uzticētajiem ganam veicamajiem pienākumiem, pierāda, ka patiesība, kuru viņi sludina citiem, nav tos pašus svētojuši, un viņus nevajadzētu paciest un paturēt kā strādniekus Kunga vīna kalnā, pirms tie neiegūst augstu izpratni par Kristus kalpa darba svētumu.

Ja ir jāsapagatavojas un jānotur tikai vakara sapulces, tad paliek daudz laika, ko ļoti labi var izlietot, ejot no mājas uz māju, sastapt ļaudis tur, kur viņi atrodas. Un ja ar Kristus kalpiem ir Kunga Gars, ja viņi atdarina lielo Piemēru, tad tie atradīs pieeju sirdīm un mantos dvēseles Kristum. Daži sludinātāji, nesot pēdējo žēlastības vēsti, ir pārāk atturīgi. Viņi neizmanto dotās izdevības, lai ar savu personīgo izturēšanos, nesavtīgo interesi par citu labumu, savu laipnību, lēnprātību, gara pazemību un goddevīgo pieklājību iemantotu neticīgo uzticību. Šie Gara augļi atstās daudz lielāku iespaidu nekā sludināšana no katedras bez personīgā darba ģimenēs. Bet skaidru un pārbaudītu patiesību

pasludināšana ļaudīm un atbilstošas pūles ejot no mājas uz māju, lai atbalstītu darbu no katedras, stipri palīdzēs uz labu un dvēseles atgriezīsies pie patiesības. [234]

Daži no mūsu sludinātājiem nes pārāk vieglas atbildības. Viņi izvairās no personīgā darba rūpēm un nastām, šī iemesla dēļ viņi neizjūt tādu vajadzību pēc dievišķās palīdzības, kādu viņi izjustu, ja uzņemtos nastas, kuras uzņemties prasa Dieva darbs un mūsu ticība. Ja nesot šādas nastas, nesēji nonāks grūtībās, tad viņi izjutīs vajadzību pēc dzīvā Dieva tuvuma, lai pašāvēģīgi varētu uzticēt savus ceļus Viņam un ticībā satvert šo palīdzību, kuru vienīgi Viņš var dot. Tad ikdienas viņi iegūtu piedzīvojumus ticībā un pašāvēģībā, kas evaņģēlija kalpam ir visvērtīgākais. Viņu darbs ir daudz svinīgāks un svētāks, nekā sludinātāji parasti to saprot. Tiem ap sevi jāizplata svētījošs iespaids. Dievs prasa, lai tie, kas kalpo pie svētuma, būtu vīri, kas deg par Viņa lietu. Dvēseļu glābšanai jābūt viņu darba nastai. Brāli R., tu neesi juties tā, kā pravietis Joels raksta: "Lai priesteri, Kunga sulaiņi raud starp priekškaru un altāri un lai saka: ak, Kungs, žēlo savus ļaudis un nenodod savu mantību nievāšanai. Kas ar asarām sēj, tie ar gavilēšanu pļaus, Kas iziet un raud, dārgo sēklu nesdami, tie noteikti nāks atkal ar prieku, nesdami kūlīšus."

Brāli R., man rādīja, cik pretējs Dieva vārda prasībām ir bijis tavs darba veids. Tu esi bijis bezrūpīgs vārdos un rīcībā. Avīm bija jāneš rūpju nasta par savu ganu, lai brīdinātu, norātu, lūgtu un raudātu par sava gana pārdošību, kurš sava amata dēļ atzīts par Dieva muti. Tomēr viņš daudz vairāk rūpējas pats par sevi nekā par nabaga avīm. Tu neesi izjutis rūpju nastu par dvēselēm. Tu neesi izgājis darbā raudot un lūdzot, lai grēcinieki atgrieztos. Ja tu tā būtu strādājis, tad būtu iesēta sēkla, kas pēc daudz dienām uzdīgtu un nestu augļus par godu Dievam. Ja arī neko citu tu nevarētu paveikt ģimenēs pie mājas pavarda, kopīgās sarunās un lūgšanās, tad tev vismaz vajadzētu rādīt čakluma un laika taupīšanas piemēru, pašam vingrinoties nest atbildības lietderīgā darbā. [235]

Tu un tava sieva būtu sev aiztaupījuši daudz ļaunuma un būtu bijuši daudz priecīgāki un laimīgāki, ja jūs mazāk būtu meklējuši savas ērtības un būtu savas studijas savienojuši ar fizisko darbu. Jūsu muskuļi ir radīti darbam, nevis bezdarbībai. Dievs Adamam un Ievai Ēdenē deva visu, kas viņiem bija vajadzīgs; tomēr viņu debesu Tēvs zināja, ka tiem vajadzīga nodarbošanās, lai saglabātu savu laimi. Ja tu, brāli R., būtu nodarbinājis savus muskuļus, katru dienu zināmu laiku strādājot ar savām rokām, saistot darbu ar studijām, tad tavs prāts būtu līdzsvarotāks, tavas domas skaidrākas un cēlākas un miegs labāks un veselīgāks. Samazinoties asiņu pieplūdumam smadzenēs, tavs prāts būtu skaidrāks. Tu spētu labāk saprast svēto patiesību un tavi morāliskie spēki būtu stiprāki. Tu nemīli darbu, bet vairāk fizisku vingrinājumu ik dienas būtu tieši tev par labu, tas liktu asinīm plūst straujāk un veselīgāk un palīdzētu tev tikt pāri neapmierinātībai un nespēkam.

Tev nav jāatstāj novārtā rūpīgas studijas, bet jālūdz no Dieva gaisma, lai Viņš atvērtu sava Vārda bagātības tavam saprātam, lai tu būtu pilnīgi sagatavots visiem labiem darbiem. Tu nekad neatradīsies tādā stāvoklī, lai tev nebūtu nepieciešami palikt nomodā un nopietni lūgt, lai spētu uzvarēt to, kas tevi apstāj. Tev pastāvīgi vajadzēs sargāties, lai neskatītos pats uz sevi. Stiprs ir kļuvis tavs ieradums sevi izvīrīt visam priekšā, kavējoties pie savas ģimenes grūtībām un pie savas slīktās veselības. Īsi sakot, tavs es ir bijis tavu sarunu priekšmets un tas ir nostājies starp tevi un tavu Pestītāju. Tev sevi jāaizmirst un jāpaslēpjas aiz Jēzus. Lai tiek paaugstināts dārgais Pestītājs un pašā es lai pazūd no tava skata. Ja tu redzēsi un sajūtīsi savu vājumu, tad tu sevi nesaskatīsi nekā ievēribas cienīga. Ļaudīm ne tikai ir apnicis, bet viņiem pat riebjas tavs ievadījums pirms galvenā temata. [236] Katru reizi, kad tu, runājot uz ļaudīm, piemini savas ģimenes grūtības, tu pazemo sevi viņu acīs un dod iemeslu aizdomām, ka tava dzīve nav pilnīga.

Tu līdzinies sludinātājiem, kas paaugstina pašā sevi un kāro pēc ļaužu uzslavas. Neapdomīgie viņus lutina un tiem glaimo, līdz viņi paaugstinās un kļūst pašapmierināti un uzticēdamies savai gudrībai, ticības dzīvē aiziet bojā. Viņi domā, ka ir tik populāri un iemīļoti, ka var iet gandrīz kuru katru ceļu un tomēr saglabāt savu stāvokli. Sinī lietā tu esi bijis pārāk pašāvēģīgs. Ja Kristus kalpa izturēšanās sniedz plāpīgām mēlēm vielu pārrunām un ja viņa tikumību nopietni apšaubā, tad viņam to nevajadzētu uzskatīt par skaudību vai apmelojumu. Tev jāsaģējas, lai neļautos ierastajai domu gaitai, kas veido ieradumus, kas savukārt izrādīsies par iemeslu tavai bojā ejai. Vēro tos, no kuru rīcības veida tev vajadzētu ar riebumu novērsties, un tad atturies no pirmā soļa viņu ietajā virzienā.

Tu esi bijis pašapmierināts, un sātans tevi tā piekrāpis un apmīglojis tavu skatu, ka tu nespēji saredzēt savu nepilnību un daudzās kļūdas. "Bet gara auglis ir mīlestība, liksmība, miers, pacietība, laipnība, labprātība, ticība, lēnprātība, sātība. Pret tādiem nav bauslība. Bet tie, kas Kristum pieder, ir savu miesu krustā šītuši līdz ar kaislībām un iekārošanām. Ja dzīvojam garā, tad arī staigāsim garā. Nedzīsimies pēc tukša goda, cits citu izaicinādami, cits citu apskauzdami."

Man rādīja darba laiku. Lielās un mazās pilsētās un ciemos, - visur jādzird brīdinājuma vēsts, jo

tagadējās patiesības vēstij jāpārbauda visi. Ir veicams liels darbs, bet strādniekiem, kas iet šajos laukos, jābūt vīriem ar veselīgu spriedumu, kas prot pareizi izturēties pret cilvēkiem. Tiem jābūt pacietīgiem, laipniem un godprātīgiem vīriem, kas bīstas Dievu.

Tu bieži iegūsti ļaužu uzticību, bet ar vieglprātīgu izturēšanos vai kādu neapdomīgu soli, ar asumu vai valdonīgu garu tu pazaudē šo uzticību, tad rezultātā Dieva lietai būs pavādīts vairāk ļauna, nekā ja tu neko nebūtu darījis. Sludinātāji, kas rīkojas impulsīvi, ir daudz kaitējuši Dieva darbam. [237] Daži ir viegli uzbudināmi un bieži iekaist; ja ir ievainoti, cenšas atriebties. Tieši par to sāts gavilē. Patiesības ienaidnieks triumfē par šo Kristus kalpu vājību, jo tā apkauno tagadējo patiesību. Kam ir šī rakstura vājība, tie nepareizi attēlo patiesību, kā arī mūsu ticības sludinātājus. Viena sludinātāja neapdomība met ēnu uz visu viņam sekojošo strādnieku darbu un padara to ārkārtīgi grūtu.

Brāli R., izejot darbā kādā jaunā laukā, tu mīli kavēties pie strīdīgiem jautājumiem, jo esi savu prātu sagatavojis šim darba veidam. Bet tavs darbs ir bijis pat vairāk kā desmit reizes nevērtīgāks par to, ko tu būtu paveicis, ja praktiskos piedzīvojumos būtu sagatavojies pamācīt ļaudis par praktiskām lietām. Tev jāklūst par skolnieku Kristus skolā, lai iegūtu praktisku dievbijību. Ja tu savā dvēselē būsi piedzīvojis patiesības glābjošo spēku, tad tu nespēsi atturēties nesniedzis Dieva ganāmpulkam tās pašas praktiskās patiesības, kas tavu sirdi ir darījušas līksmu Dievā. Lai pārlicinātu sirdis, cik svarīgi ir pajauties patiesības prasībām, praktiskās pamācības jāsavieno ar dogmatiskajām, kas ar pierādījumiem pārlicina saprātu. Kristus kalpiem savā darbā jāatdarina Meistara priekšzīme. Tiem pastāvīgi vissaprotamākā veidā jārāda ļaudīm praktiskās dievbijības nepieciešamība, kā to mācīja mūsu Pestītājs, jāpalīdz viņiem ieraudzīt, cik nepieciešami ir ievērot reliģiskos pamatlikumus un patiesīgumu ikdienas dzīvē. No plaši pazīstamo baznīcu sludinātājiem ļaudis aiziet nepaēduši, un dvēseles alkst pēc barības, kas apmierinātu viņu izsalkumu un dotu garīgu dzīvību.

Tavu dzīvi nav iezīmējusi gara pazemība un lēnprātīga izturēšanās. Tu mīli Dievu ar vārdiem, bet ne darbos un patiesībā. [238] Tavs gods ir viegli ievainojams. Sludinātājiem vispirms jāizjūt patiesības svētījošais iespaids, pašiem savās sirdīs un dzīvē, tad viņu piemērs ārpus runātāja pulks pastiprinās viņu pūles no katedra. Sludinātājiem jāklūst maigākiem un jāsvētojas, pirms Dievs sevišķā veidā var sadarboties ar viņiem.

Tu esi ļāvis aizslīdēt zelta izdevībām dvēseļu pļaujas ievākšanā, jo Dievam nebija iespējams sadarboties ar tevi, jo tava sirds nebija taisna Viņa priekšā. Tava sirds nebija skaidra Tā priekšā, kas ir skaidrības un svētuma iemiesojums. Ja tu neņemsi vērā netaisnību savā sirdī, tad Kungs neklausīs tavas lūgšanas. Mūsu Dievs ir dedzīgs Dievs. Viņš pazīst domas un sirds jūtas un nolūkus.

Tu sekoji pats savam spriedumam un sekmju vietā piedzīvoji bēdīgu zaudējumu. Pārāk daudz ir likts uz spēles šajā darbā, lai to darītu nevižīgi un neapdomīgi. Dvēseles pārbauda svarīgās, mūžīgās patiesības, un ko vien jūs sacītu vai darītu, tas viss iespaido tās nosvērties par vai pret patiesību. Kad tev vajadzēja pazemoties Dieva priekšā, lūdzot Viņu sadarboties ar tavām pūlēm, izjūtot darba svarīgumu un dvēseļu vērtību, tad tu izvēlējies jaunu sieviešu sabiedrību, neņemot vērā Dieva darba svētumu un tavu Kristus evaņģēlija sludinātāja amatu. Tu stāvēji starp dzīvajiem un mirušiem un tomēr ielaidies tukšās un vieglprātīgās sarunās un jokos.

Kā gan kalpojošie eņģeļi var būt ap tevi, izplatot pār tevi gaismu un sniedzot tev spēku? Kad tev vajadzēja meklēt ceļus un līdzekļus, lai apgaismotu tumsībā un maldos esošos prātus, tu dzīvo sev par patikšanu un esi par savtīgu, lai stātos pie tāda darba, uz kuru tev nav nekādu tieksmju, ne arī mīlestības. Ja domājoši cilvēki mūsu viedokli kritizē, tad tev ir maz pacietības viņus uzklaudīt. Tu viņiem bieži vien atbildi īsi un asi, it kā tiem nebūtu nekādu tiesību pasludināto tuvāk pārbaudīt, bet ka visa mācība no viņu puses bez kaut kādas pētīšanas jāpieņem par patiesību. Savā kalpošanas darbā tu ar savu izturēšanos daudzas dvēseles esi novērsis no patiesības. Ne vienmēr tu esi nepacietīgs un nepieejams; kad tev patīk, tad tu uz jautājumiem atbildi izsmēloši un laipni, [239] tomēr tu esi nepieklājīgs, prasīgs, untumains un viegli uzbudināms kā bērns.

Kāda apslēpta zelta sprādze un kāds babiloniešu mētelis izsauca bēdas un grūtības visā Izraēļa nometnē. Viena vīra grēka dēļ, Dieva nepatika nāca pār visiem ļaudīm. Tūkstoši krita kaujas laukā, jo Dievs negribēja svētīt un piešķirt panākumus ļaudīm, kuru vidū bija viens vienīgs grēcinieks, kāds, kas bija pārkāpis Viņa pavēli. Kaut gan tam nebija svēts amats, tomēr taisnības Dievs nevarēja iet cīņā līdz ar Izraēļa armiju, kamēr šis apslēptais grēks atradās nometnē.

Neskatoties uz to, ka mūsu priekšā ir apustuļa brīdinājums: "...izvairīties no visa, kas liekas ļauns," daži tomēr turpina iet kristiešiem nepiemērotu ceļu. Dievs prasa, lai Viņa ļaudis būtu svēti, lai tie šķirtos no tumsības darbiem, būtu skaidri sirdīs un dzīvē un pasaules neaptraipīti. Ticība uz Kristu padara Dieva bērnus par Viņa izredzētiem, ja viņi stāvēs uz Bībeles patiesības svētā pamata, tad tiks

pasargāti no biedrošanās ar tumsības neauglīgajiem darbiem.

Brāli R., tu esi stāvējis tieši ceļā Dieva darbam, sagādājis tam lielas grūtības un bijis par iemeslu, ka Viņa lietu klājusi liela tumsa. Sātans aptumšojis tavu skatu, tu strādāji, lai izsauktu simpātijas un tās arī ieguvī. Ja tu būtu strādājis gaismā, tu būtu ieraudzījis sātana valgus, kas darbojās, lai tevi pieviltu un iznīcinātu. Dieva bērni neēd un nedzer, lai apmierinātu ēst gribu, bet lai saglabātu dzīvību un spēkus Meistara prāta izpildīšanai. Viņi gērbjas, lai būtu veseli, bet ne lai izrādītos vai sekotu mainīgajai modei. Kristīgie pamatlūkumi ir izraidījuši acu kāribu un dzīves lepnību no viņu drēbju skapjiem un no viņu mājām. Tie staigā un dzīvo dievbijīgā sirsnībā, un viņu sarunas ir cēlas un dievbijīgas.

Dievs ir ļoti līdzcietīgs, jo Viņš saprot mūsu vājības un kārdināšanas, un ja mēs pie Viņa nākam ar salauztu sirdi un sagrauztu garu, tad Viņš pieņem mūsu nožēlu un apsola, ka mēs baudīsim mieru ar Viņu, ja, lai to panāktu, mēs satversim Viņa spēku. Ak, kādu pateicību mums vajadzētu izjust, kādu liksmību par to, ka Dievs ir tik žēlīgs.

Tu neesi uzticējies Dieva spēkam. Tu kavējies pats pie sevis, par sevi domāji un runāji. Tu pārspīlēji savus pārbaudījumus sevis un citu priekšā un tavs gars no patiesības, no tā parauga, kas mums jāatdarina, pievērsās vājam brālim R.

Arī atrodoties ārpus sapulču telpas tev jāizjūt dvēseļu vērtība un jāmeklē izdevības, lai atklātu patiesību atsevišķām personām. Tu tomēr neesi sapratis uz evaņģēlija kalpa gulstošos atbildību. Tu nerunāji par Jēzu un Viņa taisnību un pazaudēji daudzas izdevības, kuras izmantojot, vairāk kā divdesmit dvēseles būtu izšķīrušās par patiesību un atdotu visu Kristum. Bet tu šo nastu negribēji nest. Gana darbs sevī ieslēdz krustu un tu to negribēji uzņemties.

Es redzēju Dieva eņģelus vērojam tevis atstāto iespaidu, un sapulču rezultātus un tavu vispārīgo ietekmi un ticīgajiem un neticīgajiem. Es redzēju šos eņģelus skumjās aizklājam sejas un ar nepatiku novēršamies no tevis. Bieži tu nodarbojies ar mazsvarīgām lietām, un kad tev vajadzēja veikt darbu, kas prasīja visu spēku, skaidras domas un nopietnas lūgšanas, tu sekoji savām tieksmēm un vēlēšanām un paļāvies uz savu stiprumu un gudrību, lai sastaptos ne tikai ar cilvēkiem, bet arī ar augstākām varām un spēkiem, ar sātanu un viņa eņģeļiem. Tāda tava nolaidība Dieva darbā noveda briesmās patiesību un Dieva lietu, apdraudot dvēseļu pestīšanu.

Tev pilnīgi jāpārveidojas, pirms tev var uzticēt Dieva darbu. Tev sava dzīve jāuzlūko kā svinīga īstenība, nevis kā tukšs sapņojums, kad nav jāstrādā. Kā sargs uz Ciānas mūriem, tā tu esi atbildīgs par cilvēku dvēselēm. Tev jānopamatojas Dievā. [241] Tu rīkojies nepārdomāti, impulsīvi, nevis vadoties no pamatlūkumiem.

Tu neesi sajutis, cik nepieciešami ir sevi audzināt, kā arī sist krustā veco cilvēku ar tā tieksmēm un iekārošanām. Tev vajadzīgs Dieva Gara iespaids, kas līdzsvarotu tavu dzīvi un vadītu visos pasākumos. Tu strādā un izposti, uzcel un noārdi, tu aizdedzini interesi un tad, tāpēc, ka neesi svētījies un tev nav dievišķas gudrības, to atkal izdzēs. Tu neesi nopamatojies, nostiprinājies un iesakņojies. Tava ticība ir pavisam maza, tu nedzīvo lūgšanas dzīvi. Tev sava dzīve jāsavieno ar Dievu. Tad tu nesēsi uz miesu un beidzot nepļausi samaitāšanu.

Joki un pasaulīgas sarunas pieder pasaulei. Kristieši, kuru sirdīs ir Dieva miers, būs priecīgi un laimīgi bez kā nodotos nenozīmīgām lietām un vieglprātībai. Palikdami nomodā lūgšanās, viņi būs gaiši un laimīgi. Viņiem būs Dieva miers, kas tos pacels pāri visām pārmērībām. Dievbijības noslēpums, kas atklāts Kristus kalpa prātam, pacels viņu pāri visam pasaulīgajam un juteklīgajam priekam. Viņš būs dievišķās dabas dalībnieks, izbēdzis no samaitāšanas, ko pasaulē rada iekārošanas. Satiksme starp Dievu un viņa dvēseli darīs to auglīgu Dieva prāta atzišanā un atvērs viņa priekšā praktisko patiesību bagātības, kuras viņš var sniegt ļaudīm, kas neizraisīs vieglprātību vai smīnu, bet liks nopietni pārdomāt, skars sirdi un atmodinās morālisko iejutību pret svētajām Dieva prasībām, attiecībā uz cilvēku jūtām un visu dzīvi. Kas strādā ar Vārdu un priekšrakstiem, tiem jābūt Dieva vīriem, skaidriem sirdīs un dzīvē.

Tev draud lielas briesmas nes negodu pār Dieva darbu. Sātans pazīst tavas vājības. Viņa eņģeļi tavas vājās vietas paziņo tiem, ko piekrāpuši sātana viltus brīnumi un viņi jau tevi skaita par savējo. Sātans liksmojas, ja tu rīkojies negudri, jo tad tu nostājies uz viņa zemes, [242] un viņš cīnās pret tevi iegūst pārsvaru. Viņš labi zina, ka to cilvēku neapdomība un vieglprātība, kas aizstāv Dieva likumus, novērsīs dvēseles no patiesības. Tu savā dvēselē neesi uzņēmis darba nastu un neesi personīgi rūpīgi un nopietni strādājis, lai labvēlīgi ietekmētu prātus attiecībā uz patiesību. Tu pārāk bieži kļūsti nepacietīgs, nenopietns un viegli saskaisties, ar savu nelaipno izturēšanos radot sev ienaidniekus. Ja

tu nebūsi modrs, tad tu pamodināsi dvēselēs aizspriedumus pret patiesību. Ja tu neklūsti par jaunu cilvēku un nedzīvo saskaņā ar svētās patiesības pamatlikumiem, ko tu pasludini no katedras, tad tavam darbam būs tikai maza vērtība.

Uz tevi gulstas smaga atbildība. Sarga pienākums ir vienmēr atrasties savā vietā, esot nomodā par dvēselēm kā tādām, kam būs jādod norēķins. Ja tavš prāts ir novērsies no lielā darba un pildīts ar nēsētām domām, ja savtīgi plāni un projekti laupa tev miegu un rezultātā samazinās tavi garīgie un fiziskie spēki, tad tu grēko pret savu dvēseli un pret Dievu. Tavas uztveres spējas ir notrulinājušās un tu neatšķir svētās lietas no parastajām. Dievs ir apkaunots, Viņa lieta likta negodā un labais darbs, ko tu būtu varējis padarīt, ja būtu pilnīgi pašāvējis uz Dievu, ir sabojāts. Ja tu būtu saglabājis savu spēku spraigumu, lai savu smadzeņu spēku un visu savu būtņi bez atlikuma nodotu svarīgajā Dieva darbā, tad tavš paveiktais darbs būtu daudz lielāks un daudz pilnīgāks.

Tavs darbs ir bijis nepilnīgs. Kāds darba devējs salīgst sev cilvēkus, kas viņam veiktu kādu ļoti smalku un vērtīgu darbu, kas prasa zināšanas un daudz rūpīgu pārdomu. Uzņemoties šo darbu, viņš zina, ka darba ļoti veikšanai vajadzēs atmodināt visas spējas un vislabākajos apstākļos pielikt vislielākās pūles. Bet viens no šiem cilvēkiem padevies nedabīgai ēstgribai. Viņš mīl stiprus dzērienus. Dienu pēc dienas viņš apmierina savu vēlēšanos, un šī kairinātāja iespaidā viņa smadzenes ir nomāktas, nervi novājināti, rokas nedrošas. [243] Viņš dienu no dienas turpina darbu un gandrīz sabojā viņam uzticēto lietu. Šis vīrs pazaudē savu algu un izdara gandrīz neizlabojamu ļaunumu savam darba devējam. Ar savu negodīgumu viņš pazaudē meistara un savu līdzstrādnieku uzticību. Viņam uzticēja lielu atbildību un, pieņemot to atzina, ka ir spējīgs veikt darbu saskaņā ar darba devēja dotajiem norādījumiem. Bet mīlot sevi, padevās ēstgribai un riskēja ar sekām.

Tavs gadījums, brāli R. līdzinājās šeit pieminētajam. Bet Kristus kalpa atbildība, kam pasaule jābrīdina par tuvo tiesas dienu, ir tik daudz svarīgāka par vienkārša amatnieka atbildību, par cik mūžīgām lietām ir lielāka nozīme nekā laicīgām. Ja evaņģēlija kalps vadās vairāk no savām tieksmēm nekā no pienākuma, ja viņš lutina sevi uz garīgā spēka rēķina un rezultātā rīkojas neapdomīgi, tad tiesas dienā dvēseles celsies, lai nosodītu to par viņa neuzticību. Pie viņa drēbēm atradīs dvēseļu asinis. Nesvētotam sludinātājam var izlikties maza lieta būt untumainam, impulsīvam un nēsētām, uzcelt un atkal nojaukt, padarīt mazdūšīgu, sāpināt un atbaidīt tieši tās dvēseles, kuras atgriezušās, klausoties viņa pasludināto patiesību. Ir bēdīga lieta pazaudēt tieši to cilvēku uzticību, pie kuru glābšanas ir strādāts. Tomēr sludinātāju negudrās rīcības sekas nekad pilnīgi neizpratīs, pirms sludinātājs neredzēs visas lietas tā, kā Dievs tās redz.

MANTKĀRĪBA

Brāli S., 1871. gada 10. decembrī man rādīja, ka tavā raksturā ir nopietni trūkumi, ka, ja tos neieraudzīs un nenovērsīs, novedīs tevi pie bojā ejas, un tu ne tikai viens tiks svētnīcas svaru kausos un atrasts par vieglu, bet tavš iespaids izšķirs arī citu likteni. Tu vai nu sakrāj ar Kristu, vai arī izkaisu.

Man rādīja, ka tevī dziļi iesakņojusies mīlestība uz pasauli. Mīlestība uz naudu ir visa ļaunuma sakne. Tu glaimo sev, ka stāvi pareizi, bet tā tas nav. [244] Dievs redz citādi, kā cilvēks. Viņš raugās uz sirdi. Viņa ceļi nav mūsu ceļi, ne arī viņa domas ir mūsu domas. Tu ļoti rūpējies un raizējies, lai iegūtu līdzekļus. Šī visaptverošā kaislība ir tevī augusi, līdz kļuvusi lielāka par tavu mīlestību uz patiesību. Mīlestība uz naudu ir samaitājusi tavu dvēseli. Tava mīlestība uz patiesību un darba sekmēm ir ļoti maza. Pasaulīgā manta saista tevi un tavas jūtas.

Tu pazīsti patiesību, tev nav svešas svēto Rakstu prasības. Tu zini sava Kunga gribu, jo Viņš to ir skaidri atklājis. Bet tava sirds nevēlas sekot gaismai, kas spīd uz tavas tekas. Tu esi stipri pašgudrs. Mīlestība uz sevi tev ir lielāka par mīlestību uz tagadējo patiesību. Pašpaļāvība un pašapmierinātība tevī noteikti novedīs pie bojā ejas, ja tu neieraudzīsi savu vājumu un savas kļūdas un nelabosies. Tu esi patvaļīgs un ietiepīgs. Tev ir stingra griba, kas atklājas sevi aizstāvēt, un lai gan citu domas var būt pareizas, bet tavš spriedums nepareizs, taču tu neesi tas vīrs, kas pakļausies. Neatkarīgi no citu sprieduma, tu stipri turies pie saviem ieskatiem. Es vēlētos, kaut tu saskatītu tev draudošās briesmas, ja arī uz priekšu turpināsi iet pa iesākto ceļu. Ja tavas acis būtu apgaismojis Dieva Gars, tad tu šīs lietas redzētu skaidri.

Tava sieva mīl patiesību un viņa ir praktiska sieviete, kas vadās no pamatlikumiem. Bet tu necieni viņas vērtību. Viņa ir smagi strādājusi ģimenes kopējās labklājības dēļ, tomēr tu viņai neuzticējies. Tu neapsprīdies ar viņu, kas taču bija tavš pienākums. Savas lietas tu paturēji pie sevis, tu nevēlējies atvērt savu sirdi sievai un atklāt viņai savu domu gājienu un patieso ticību un izjūtas. Tu esi noslēpumains. Tava sieva neieņem ģimenē to goda pilno vietu, kuru tā ir pelnījusi un ir spējīga

izpildīt.

Tu domā, ka tavai sievai nevajadzētu iejaukties tavos plānos un pasākumos, un pārāk bieži tava griba un darbības plāni ir pretēji viņas gribai un plāniem. [245] Tu rīkojies tā, it kā viņas personībai būtu jāpazūd tavējā. Tu neesi apmierināts, ja viņa rīkojas kā cilvēks, kam ir sava personība, ar savām īpatnībām. Viņa pati par sevi ir atbildīga Dievam. Tu nevari izglābt viņu un viņa nevar izglābt tevi. Viņai pašai ir sava sirdsapziņa, kam jāvada viņas rīcība. Tu pārāk labprāt gribi būt viņas un arī bērnu sirdsapziņa. Dievam pret tavu sievu ir augstākas prasības nekā tev. Viņai pašai jāveido savs raksturs un par to viņa ir atbildīga Dieva priekšā.

Arī tev ir jāveido savs raksturs un tu esi par to atbildīgs Dievam. Tavs gars ir valdonīgs un tu mīli valdīt, kas nesaskan ar Dieva prātu. Tu nedrīksti būt ar tik augstām prasībām. Tu lepojies ar savu smalko gaumi un organizatora spējām. Tev ir skaistas idejas, bet šīs pilnīgi pareizas un labās domas tu neesi ierakstījis savā raksturā, ne arī atklājis savā izturēšanās veidā. Tu neesi izveidojis simetrisku raksturu. Tev ir labas domas par kārtību un jauniem pasākumiem, bet visas šīs jaukās īpašības ir notrulinājušās, tāpēc ka tās nepareizi izlietotas, jo tās ir tikušas sagrozītas. Tu neesi paklausījis Dieva vārda noteikumiem, kas jāievēro, lai kļūtu par Dieva bērnu. Visi Dieva apsolījumi ir ar noteikumu: "Izejiet no tiem un atšķiraties, saka Kungs un neizskariet to, kas ir nešķīsts, tad Es jūs gribu pieņemt un būt jums par tēvu un jūs būsiet man par dēliem un meitām, saka Kungs Visvarenais." "Kad nu mums ir tādi apsolījumi, mīļie, tad lai šķīstam sevi pašus no miesas un gara apgānīšanas, kļūstot pilnīgi svēti Dieva bijāšanā." Šis piedzīvojums tev vēl ir jāiegūst. Tu mīli atrasties neticīgo sabiedrībā, klausīties viņu runās un pats tanī piedalīties. Jūsu sarunas nepagodina Jēzu, un ja tev būtu Jēzus gars, tad tu tik daudz neuzturētos tādā sabiedrībā, kas nemīl Dieva patiesību.

Tu jūti, ka kaut kas kavē taviem bērniem kļūt par kristiešiem, un uzskatīji, ka vainojami ir citi. [246] Tomēr nepievil sevi šajā lietā. Ja arī nebūtu neviena cita kavēkļa, tad tavs tēva iespaids ir pietiekošs, lai stātos viņiem ceļā. Tavs piemērs un sarunas ir tāda rakstura, ka bērni neredz tavas ticības apliecību savienotu ar darbiem un rīcību. Tavas sarunas ar neticīgiem ir tik zemas un vieglprātīgas, tā piepildītas ar jokiem un tukšiem niekiem, ka tavs iespaids uz viņiem nekad nav bijis augšup ceļošs. Tava izturēšanās pret citiem ne vienmēr ir bijusi stingri godīga. Tu nemīli Dievu no visas savas sirds, ar visu savu spēku un prātu un savu tuvāko kā sevi pašu. Ja tas būtu tavos spēkos, tad tu labprāt iegūtu labumu uz sava tuvākā zaudējuma rēķina. Katrs naudas gabals, kas tev ienāk šādā veidā, nesīs sev līdzī lāstu, kuru tu agrāk vai vēlāk sajūtīsi. Dievs atzīmē katru netaisnu rīcību, vienalga, pret ticīgo vai neticīgo, un Viņš neatstās to neievērotu. Tava tieksme krāt ir tev par slazdu. Tava rīcība pret līdzcilvēkiem neizturēs lielās tiesas dienas pārbaudi.

Mantkārība ir aptraipījusi tavu kristieša raksturu. Šiem traipiem jātiek noņemtiem, vai arī tu pazaudēsi mūžīgo dzīvību. Katram no mums ir jāstrādā priekš Kunga. Visiem ir spējas, kas jāizlieto lietderīgi. Vispazemīgākie un visnabadzīgākie no Kristus mācekļiem var būt citiem par svētību. Viņi var neapzināties, ka dara kaut ko sevišķi labu, bet ar savu neapzinīgo iespaidu tie var iekustināt svētību viņus, kas pēc tam paplašināsies un padziļināsies. Savu vārdu un izturēšanās rezultātus viņi varbūt uzzinās tikai galīgā atalgojuma izdalīšanas dienā. Viņi neizjūt un nezina, ka tie darītu kaut ko labu. No tiem neprasa, lai tie sevi nogurdinātu, raizējoties par panākumiem. Viņiem ir jāiet tikai uz priekšu, ne ar daudz vārdiem, uzpūtīgi un lielīgi, bet mierīgi, uzticīgi izpildot to darbu, ko Dieva aizgādība tiem nozīmējusi, un viņiem sava alga nezudīs. Tā varētu arī būt tavā gadījumā. Piemiņas raksts par tavu dzīvi būs ierakstīts debesu grāmatās, un ja tu beidzot kļūsi uzvarētājs, tad būs dvēseles, kas izglābušās, pateicoties tavām pūlēm, pašaieliedzībai, labajiem vārdiem un uzticīgajai kristīgajai dzīvei. [247] Un kad beidzot izdalīs atalgojumu visiem pēc viņu darbiem, tad atpestītās dvēseles tevī sauks svētīgu un Kungs sacīs: "Labi, tu uzticīgais un godīgais kalps, ieej sava Kunga priekā."

Pasaule tiešām ir steigas, lepnuma, savtīguma, mantkārības un varas darbu pilna, un mums var likties, ka vienmēr, laikā un nelaikā un visos gadījumos būt gataviem teikt laipnus, skaidrus, nevainojamus un augšup ceļošus vārdus nemiera, burzmas un strīdu viesuļvētrās nozīmē izšķiest laiku un acumirkļus. Un tomēr istā laikā teikti vārdi, kas nāk no svētotas sirds un svētotām lūpām, ko pavada pastāvīga dievbijīga kristīga izturēšanās, būs kā zelta āboli sudraba traukos. Tu esi bijis tukšs runātājs un esi izturējies līdzīgi pasaules cilvēkiem. Tu reizēm biji nevērīgs savos vārdos un bezrūpīgs sarunās un pats sevi kā kristieti pazemoji neticīgo acīs. Reizēm tu runāji par patiesību, bet tavos vārdos neskanēja nopietnība un rūpju pilna interese, kas skartu sirdis. Tos pavādīja vieglprātīgas, nenozīmīgas piezīmes, kas ierosināja tavus sarunu biedrus domāt, ka tava ticība nav nopietna un ka tu pats netici tai patiesībai, ko apliecini. Patiesības labā teikti vārdi, kas runāti mierīgi, savaldīgi, pareizu mērķi un skaidru sirdi darīs daudz, lai atbrūnotu pretestību un mantotu dvēseles. Bet skarbs, savtīgs, vainas meklējošs gars tikai aizdzīs tālāk no patiesības un atmodinās pretestības garu.

Tev nav jāgaida uz lielām izdevībām, ne arī jācer uz sevišķām spējām, pirms tu vari sākt nopietni strādāt priekš Dieva. Tev nevajag domāt par to, kā pasaule uz tevi skatīsies. Ja tavas attiecības ar viņiem un dievbijīgās sarunas būs dzīva liecība par tavas ticības skaidrību un sirsnību, un ja viņi būs pārliecināti, ka tu vēlies viņiem palīdzēt, tad tavi vārdi nekad pilnīgi nezdudīs, bet būs auglīgi uz labu. [248]

Kristus kalps katrā kristīgas kalpošanas veidā ar piemēru un mācību atstās uz citiem glābjošu iespaidu. Izsētā labā sēkla var kādu laiku gulēt aukstā, pasaulīgā un savtīgā sirdī bez redzama pierādījuma, ka tā ir laidusi saknes, bet Dieva Gars darbojas šajā sirdī un slacina to ar debesu rasu, un ilgi apslēptā sēkla uzdīgst un beidzot nes augļus Dievam par godu. Savas dzīves darbā mēs nezinām, kas izdevies un kas nē. Nabaga mirstīgajiem šie jautājumi nav jāizšķir. Mums jādara savs darbs un sekas jāatstāj Dievam. Ja tu atrastos tumsā un neziņā, tad tava vaina nebūtu tik liela. Bet tev ir dota liela gaisma un tu esi dzirdējis daudz patiesības, tomēr tu neesi vārda darītājs.

Kristus dzīve ir paraugs mums visiem. Viņš mums devis pašaizliedzības, pašuzpurēšanās un nesavtīgas labdarības piemēru, lai mēs tam sekotu. Visā Viņa dzīvē atklājas Viņa lielā mīlestība un gatavība glābt grēcīgo cilvēku. Kristus saka: "Mīliet viens otru, kā Es jūs esmu mīlējis." Kā gan lai mēs salīdzinām savu pašaizliedzības, uzpurēšanās un labdarības dzīvi ar Kristus dzīvi? Uzrunājot mācekļus Viņš saka: "Jūs esat pasaules gaišums. Jūs esat zemes sāls." Ja šī ir mūsu priekštiesība un arī pienākums un ja tomēr mēs esam tumsas un neticības iemiesojums, tad kādu briesmīgu atbildību mēs uzņemamies! Mēs varam būt gaismas vai arī tumsības kanāli. Ja mēs esam nevērīgi uzņemt un izlietot Dieva doto gaismu un nepieaugam atzīšanā un patiesā svētumā, tad mēs esam vainīgi un atrodamies tumsā, kas atbilst gaismai un patiesībai, pret kuru esam izturējušies nevērīgi. Sajās netaisnības un briesmu pilnajās dienās to raksturs un darbi, kas sevi atzīst par kristiešiem, vispārīgi neizturētu pārbaudi, ja tos atklātu un izmeklētu tagad pār tiem spīdošajā gaismā. Nav nekādas savienības starp Kristu un Beliālu, nav nekā kopēja gaismai ar tumsu. Kā gan var saskanēt Kristus gars ar pasaules garu? Kungs, mūsu Dievs ir dedzīgs, greizsirdīgs Dievs, Viņš prasa sirds visdziļākās jūtas un nedalītu uzticību no tiem, kas apliecina, ka mīl Viņu. Dziesminieks saka: "Ja netaisnība būtu atrasta manā sirdī, tad Kungs mani neklausītu." [249]

Tu stāvi savu bērnu pestīšanai tieši ceļā. Viņu vienaldzību pret reliģiskām lietām tu izskaidro ar citiem iemesliem un nevis patieso. Tavs piemērs viņiem ir piedauzīšanās akmens. Spriežot pēc taviem augļiem, pēc vārdiem un darbiem, viņi zina, ka tu netici Kristus drīzai atnākšanai. Daži no viņiem pat nebaidās jokoties par Kristus drīzo nākšanu un laika īsumu. Viņi ir ļoti apmierināti, kad tu noslēdz asprātīgus un viltīgus veikala darījumus. Viņi domā, ka tēvs tirdzniecībā ir stiprs un ka neviens neprot rīkoties labāk par viņu, un viņi iet tavās pēdās. Ticība vien bez darbiem ir nedzīva. Nauda tev ir devusi varu un tu šo varu esi izlietojis, lai gūtu peļņu no citu spiedošajām vajadzībām. Tavi uzskati veikalnieciskajā dzīvē nav godīgi un tu neesi taisnīgs pret saviem līdzcilvēkiem. Tirdzniecībai tu upurēji savu kristieša un godīga cilvēka slavu. Godīgi tirgojoties tavās rokās nieplūda pietiekoši daudz līdzekļu, lai apmierinātu tavas slāpes pēc peļņas, un tu bieži nabadzīgo cilvēku nastas padarīji vēl smagākas, ņemdams peļņu no viņu trūkuma, lai tikai palielinātu savu mantu. Esi piesardzīgs brāli S.. Tu pasaulīgās mantas dēļ piedzīvo briesmīgu zaudējumu. Kārdināšanas stundā tu pazaudē cilvēcīgo godīgumu un debešķīgos tikumus. Vai tas ir ieguvums vai zaudējums? Vai ar visu šo peļņu tu esi kļuvis bagātāks vai nabagāks? Tev tas ir briesmīgs zaudējums, jo tieši tik daudz, cik tu šeit iegūsti, tu atņem no tās bagātības, ko tu varētu sakrāt debesīs.

Katra izdevība palīdzēt trūcumā esošam brālim vai arī atbalstīt Dieva lietu patiesības izplatīšanā ir pērle, kuru tu vari jau iepriekš noguldīt debesu bankā drošai uzglabāšanai. Dievs tevi izmeklē un pārbauda. Viņš ar devīgu roku tev dāvinājis svētības un tagad vēro tevi, lai redzētu, kā tu tās izlietosi. Vai tu palīdzēsi tiem, kam palīdzība vajadzīga un vai tu izjutīsi dvēseļu vērtību un darīsi visu iespējamo ar tev uzticētajiem līdzekļiem. Katra izmantota šāda veida izdevība, palielina tavas debesu bagātības. [250] Tomēr mīlestība uz sevi ir tevi vadījusi augstāk vērtēt zemes īpašumus, pat upurējot debesu vērtības. Tu labāk izvēlies bagātības, ko maitā kodes un rūsa, nekā tas, kuras pastāvēs tikpat ilgi kā pati mūžība. Tev ir dota izdevība vingrināties maigā līdzjūtībā un būt par svētību citiem, bet šīs pasaules kungs tā ir apstulbojis tavas acis, ka tu nespēj saskatīt vērtīgo dārgakmeni, - saņemt svētības labu darot citiem, kļūt bagātam laboš darbos, gatavam izdalīt žēlastības dāvanas, labprātīgam palīdzēt, tā liekot labu pamatu nākošam laikam, lai varētu satvert mūžīgo dzīvību. Tu apdraudi savu dvēseli, jo esi nolaidīgs izlietot dārgās izdevības, lai nodrošinātu sev debesu bagātības. Vai tavs skopums un stingrā taupība tevi tiešām padarījusi bagātāku? Dievs tevi pārbauda, un tev jāizšķiras, vai tu no pārbaudes iznāksi kā zelts, vai kā bezvērtīgi sārņi. Ja tavs pārbaudes laiks noslēgtos šinī naktī, kāds tad varētu būt tavas dzīves pārskats? Nevienam nopelnīto dolāru tu nevarētu paņemt sev līdz. Tevi pavadītu katra netaisnā darba lāsts. Tava viltīgā gudrība tirdzniecībā, aplūkota Dieva sniegtajā spogulī neliksies uzslavas cienīga. Mantkārība ir elku kalpība.

Tava vienīgā cerība ir pazemot savu sirdi Dieva priekšā. "Jo ko tas cilvēkam palīdz, ja viņš iegūtu visu pasauli un zaudētu savu dvēseli? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?" Es tevi lūdzu, neaizver acis pret draudošajām briesmām. Neesi akls attiecībā uz dvēseles augstākajām vajadzībām, uz svētlaimīgās un godības pilnās labākās dzīves izredzēm. Rūpju un nastu apkrautie pasaulīgās peļņas meklētāji ir akli un pilnīgi neprātīgi. Tie no nemirstīgajām, neiznīcīgajām bagātībām piegriežas šai pasaulei. Šīs pasaules mirdzums viņu prātus valdzina un mūžīgās lietas netiek vērtētas. Viņi pūlas, lai iegūtu to, kas nevar apmierināt un izdod savu naudu par to, kas nav maize, lai gan Jēzus par paklausības dzīvi tiem piedāvā mieru, cerību un bezgalīgas svētības. Visas zemes bagātības būs par mazvērtīgām, lai nopirktu šīs dārgās dāvanas. Tomēr daudzi ir tik negudri, ka neņem vērā debess aicinājumu. Kristus ņems vērā visu to cilvēku vārdus, kuri neuzskatīs nevienu upuri par dārgu, lai viņam par godu upurētu uzticības un mīlestības upuri. Viņš visu upurēja kritušās cilvēces dēļ. [251] Paklausīgo, pašuzpurīgo un uzticīgo vārdi būs iegravēti Viņa roku delnās, tie netika izspļauti no Viņa mutes, bet tie būs uz Viņa lūpām, un Viņš sevišķā kārtā aizlūgs par viņiem sava Tēva priekšā. Kad savtīgos un lepnos aizmirsīs, tad viņus atcerēsies, viņu vārdi būs nemirstīgi. Lai mēs paši būtu laimīgi, tad mums jādzīvo, lai darītu citus laimīgus. Mums ir labi, ja pateicībā nododam Kristum savus īpašumus, savas spējas un jūtas, lai tādā ceļā atrastu laimi šeit un mūžīgu godību nākamībā.

Garā atmoda, rūpju un grūtību nakts ir gandrīz jau pagājusi. Kristus nāks drīz. Esi gatavs. Dieva eņģeļi cenšas novērst tavu uzmanību no tevis paša un no zemes lietām. Neliec tiem velti strādāt. Ticība, dzīva ticība ir tā, kas tev vajadzīga, ticība, kas darbojas mīlestībā un skaidro dvēseli. Atceries Golgātu un tur cilvēku labā pienesto, tik ļoti lielo, bezgalīgo upuri. Jēzus tagad lūdz, lai tu nāktu pie Viņa tieši tāds, kāds tu esi un lai tu Viņu darītu par savu stiprumu, savu mūžīgo Draugu.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 23

LAODIĶEJAS DRAUDZE

[252] Vēsts Laodiķejas draudzei ir briesmīga apsūdzība un tā attiecas uz Dieva ļaudīm tagadējā laikā.

"Un Laodiķejas draudze eņģeļiem raksti: Tā saka tas, kas ir Āmen, uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Dieva radījumu sākums. Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts ne karsts, es tevi izspļaušu no savas mutes. Tu saki: es esmu bagāts bagātīgi, un man nav nekāda trūkuma, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails."

Šinīs vārdos Kungs mums rāda, ka vēsts, kas Viņa aicinātiem sludinātājiem, kuru uzdevums ir brīdināt cilvēkus, jānes Viņa ļaudīm, nav miera un drošības vēsts. Tā nav tikai teorētiska, bet praktiska katrā sīkumā. Vēsts Laodiķejas draudzei attēlo Dieva ļaudis kā tādus, kas atrodas mierīgas drošības stāvoklī. Viņi ir bezrūpīgi, ticēdami, ka atrodas augstā garīgo sasniegumu līmenī. "Jo tu saki: Es esmu bagāts un pār pāri bagāts un man nekā nevajag: un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nabags un nožēlojams, akls un kails." [253]

Kā gan cilvēks var vairāk sevi piekrāpt, kā būdams pārliecināts par savu taisnību, kad tomēr viņš rīkojas pilnīgi nepareizi. Patiesā liecinieka liecība atrod Dieva ļaudis lielā maldībā, tomēr godīgus šai maldībā. Viņi nezina, ka viņu stāvoklis Dieva acīs ir tik nožēlojams. Laikā, kad uzrunātie sev glaimo, ka viņi atrodas augstā garīgā stāvoklī. Uzticīgā Liecinieka vēsts salauž viņu pašpaļāvību ar biedējošu viņu patiesā garīgā akluma, nabadzības un nožēlojamības uzrādīšanu. Liecība, kas ir tik griezīga un nopietna, nevar būt kļūdaina, jo Tas, kas runā ir uzticīgais Liecinieks, un Viņa liecībai jābūt pareizai.

Tiem, kas jūtas droši savos sasniegumos un kas tic, ka ir bagāti garīgā atziņā, ir ļoti grūti pieņemt vēsti, kas paziņo, ka viņi ir piekrāpušies un ka viņiem ir vajadzīga garīga žēlastība. Nesvētota sirds ir "viltīga pār visām lietām un briesmīgi ļauna". Man rādīja, ka daudzi sev glaimo, ka viņi ir labi kristieši, lai gan viņiem nav neviena gaismas stara no Jēzus. Viņiem nav dzīvu piedzīvojumu garīgā dzīvē. Viņiem dziļi un pilnīgi sevi jāpazemo Dieva priekšā, pirms tie var just savu patieso vajadzību pēc nopietnām un neatlaidīgām pūlēm, lai sev nodrošinātu dārgo Gara žēlastību.

Dievs savus ļaudis vada uz priekšu soli pa solim. Kristieša dzīve ir pastāvīga cīņu un uz priekšu iešana. Sai cīņā nav atpūtas. Tikai ar pastāvīgām un nepārtrauktām pūlēm mēs varam panākt uzvaru pār sātana kārdināšanām. Kā tauta mēs uzvaroši ejam uz priekšu patiesības skaidrībā un spēkā. Savā nostājā mēs pilnīgi esam apgādāti ar lielu daudzumu skaidru Rakstu liecību. Tomēr mums vēl ļoti daudz trūkst no Bībeles pazemības, pacietības, ticības, mīlestības, pašizliedzības, modrības un uzpurēšanās gara. Mums ir jāpieaug Bībeles norādītajā svētumā. Grēks valda Dieva ļaužu vidū. Skaidrā, norājošā vēsts Laodiķejai nav pieņemta. Daudzi pieķeras savām šaubām un iemīļotajiem

grēkiem, atrodoties tik lielā maldībā, ka viņi runā un domā, ka tiem nekā nevajag. Viņi uzskata, ka norājošā Dieva Gara liecība ir nevajadzīga vai arī ka tā neattiecas uz viņiem. [254] Tādiem ir vislielākā vajadzība pēc Dieva žēlastības un pēc garīgām izšķiršanās spējām, lai viņi varētu ieraudzīt savu trūkumu garīgajā atziņā. Viņiem trūkst gandrīz visas īpašības, kas nepieciešamas pilnīgam kristīgam raksturam. Viņiem ir svešas praktiskās Bībeles patiesības, kas vada uz pazemīgu dzīvi un savas gribas saskaņošanu ar Kristus gribu. Viņi nedzīvo paklausībā visām Dieva prasībām.

Nepietiek tikai ar apliecību, ka ticam patiesībai. Visi patiesi Kristus krusta karavīri uzliek sev par pienākumu iestāties krusta karā pret dvēseles ienaidnieku, nosodīt netaisnību un atbalstīt patiesību. Bet uzticīgā Liecinieka vēsts atklāj patiesību, ka mūsu ļaudis atrodas briesmīgā maldībā, kas rada nepieciešamību viņus brīdināt, lai pārtrauktu viņu garīgo snaudu un uzmodinātu tos noteiktai darbībai.

Pēdējā parādīšanās man rādīja, ka pat šī patiesā Liecinieka noteiktā vēsts nav panākusi Dieva nodomu. Ļaudis guļ tālāk savos grēkos. Viņi turpina sevi atzīt par bagātiem, kam nekā nevajag. Daudzi jautā: "Kāpēc izteikti visi šie rājienu? Mēs mīlam patiesību, mūsu darbam ir panākumi, mums nav vajadzīgas šīs brīdinošās un norājošās liecības." Bet lai šie kurnētāji ieskatās savās sirdīs un lai salīdzina savu dzīvi ar Bībeles praktiskajām mācībām, lai viņi pazemo savas dvēseles Dieva priekšā, lai Dieva žēlastība apgaismo šo tumsību un zvīņas nokrīt no viņu acīm un tie saprot savu patieso garīgo nabadzību un nožēlojamo stāvokli. Tad viņi izjutīs nepieciešamību pirkt zeltu, kas ir skaidra ticība un mīlestība, baltas drēbes, kas ir neaptraipīts raksturs, viņu dārgā Pestītāja asins tīrīta, acu zāles, kas ir Dieva žēlastība un kas dos skaidras izšķiršanas spējas garīgās lietās un atklās grēku. Šie ieguvumi ir dārgāki par Oviras zeltu.

Man rādīja, ka galvenais iemesls, kāpēc Dieva ļaudis atrodas šādā garīgā aklumā, ir viņu nevēlēšanās pieņemt rājienu. Daudzi ir nicinājuši tiem dotos rājienu un brīdinājumus. Uzticīgais Liecinieks nosoda Dieva ļaužu remdenu stāvokli, kas sātānam dod lielu varu pār viņiem šajā gaidīšanas un nomoda laikā. [255] Savtīgajiem, lepņajiem un grēku mīļotājiem ir vienmēr uzbrukušas šaubas. Sātāns spēj iedvest šaubas un izgudrot iebildumus pret Dieva sūtītajām asajām liecībām, un daudzi domā, ka apšaubīt, izvairīties un būt neticīgiem ir inteligences pazīme un tikums. Kas vēlas šaubīties, tiem vienmēr priekš tam pietiks iemeslu. Dievs nedomā atņemt visas iespējas neticībai. Viņš sniedz pierādījumus, kas rūpīgi ar pazemīgu un vērīgu garu jāpētī un no pierādījumiem jāpieņem vajadzētu izšķirties.

Mūžīgai dzīvībai ir bezgalīga vērtība un tā mums maksā visu, kas mums ir. Man rādīja, ka mēs mūžīgās lietas pareizi nenovērtējam. Pat šajā pasaulē katra vērtība jāiegūst ar pūlēm un dažreiz pat ar vissāpīgākajiem upuriem. Un tas vajadzīgs, lai iegūtu tikai iznīcīgas bagātības. Vai lai mēs būtu mazāk labprātīgi izturēt cīņas un pūļņus un nopietni piespiesties, paciesties un panest lielus upurus, lai iegūtu bagātības, kurām ir bezgalīga vērtība un dzīvība, ko mēros ar Tā dzīvību, kurš ir bezgalīgs. Vai debesis var būt mums par dārgām?

Ticība un mīlestība ir zelta bagātības, kas ļoti trūkst Dieva ļaudīm. Man rādīja, ka neticēšana liecībām novērš gaismu no Dieva ļaudīm. Neticība tā aptumšo viņu acis, ka tie neredz savu īsto stāvokli. Patiesais Liecinieks apraksta viņu aklumu: "Un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams un nabags un aklis, un kails."

Atslābst ticība drīzai Kristus nākšanai. "Mans Kungs kavējas nākt", saka ne tikai sirdīs, bet arī vārdos un visskaidrāk darbos. Nezināšana šajā gaidu un nomoda laikā aizslēdz Dieva ļaužu prātus pret laika zīmēm. Briesmīgā netaisnība, kas visur valda sauc pēc lielākas uzticības un pēc dzīvām liecībām, lai atturētu grēku no draudzes. Ticība ir ārkārtīgi samazinājusies un vienīgi to vingrinot tā var pieaugt. [256]

Tiem, kas stājās Dieva darbā, sākoties trīskārtējai eņģeļu vēstij, bija ar kaut ko jāriskē, bija jāpienes upuri. Viņi uzsāka šo darbu nabadzībā un cieta vislielākos zaudējumus un negodu. Viņi sastapās ar noteiktu pretestību, bet viņu vajadzības tos vilka tuvāk Dievam un uzturēja dzīvu viņu ticību. Mūsu tagadējais sistemātiskais līdzekļu došanas plāns pilnīgi uztur mūsu sludinātājus, un viņi neizjūt nekādu vajadzību, nekādu prasību vingrināt savu ticību iztikas jautājumā. Kas tagad sāk sludināt patiesību, tiem ne ar ko nav jāriskē. Tiem nav jānododas nekādā riskā, nav jāpienes nekādi sevišķi upuri. Patiesības vēsti viņi saņem jau sagatavotu un viņi ir apgādāti ar rakstiem, kas aizstāv patiesību, pie kuras viņi strādā.

Daži jauni cilvēki sāk strādāt vēl pilnīgi neizprotot darba augsto raksturu. Viņiem nav jāsastopas ne ar trūkumu, ne ar grūtībām, vai nopietnām cīņām, kas prasītu ticību. Viņi neattīsta praktisku pašizlīdzību un nekopj upura garu. Daži kļūst lepni un iedomīgi un patiesās darba nastas viņus

nespiež. Patiesais Liecinieks saka šiem sludinātājiem: "Tāpēc iekarsies un atgriezies". Daži no viņiem ir tā paaugstinājušies savā lepnumā, ka viņi tiešām ir par kavēkli un lāstu dārgajai Dieva lietai. Viņi neizplata glābjošo iespaidu uz citiem. Šiem vīriem jāatgriežas pie Dieva pilnīgi un jāļauj, lai patiesība, kuras viņi pasludina citiem, svēto viņus pašus.

Brīdinošās liecības draudzē

Ļoti daudzi jūtas aizvainoti un ir nepacietīgi, ka viņus bieži traucē ar brīdinājumiem un pārmetumiem, kas viņu grēkus tur viņu acu priekšā. Patiesais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus." Motīvus un nolūkus, neticību, aizdomas un skaudību var aplēpt no cilvēkiem, bet ne no Kristus. Patiesais Liecinieks nāk kā padoma devējs: "Es tev dodu padomu: pērc no manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos, un tava kailuma kauns neatklātos, [257] un acu zāles, tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs. Jo tos, ko es milēju, es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies! Redzi, es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird manu balsi un durvis atdara, es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu un viņš ar mani. Tiem, kas uzvar, es došu sēdēt pie manis, uz mana goda krēsla, tā kā es esmu uzvarējis un sēdu pie mana Tēva uz viņa goda krēsla."

Tiem, ko norāj Dieva Gars, nevajadzētu sacelties pret pazemīgo darba rīku. Ne maldīgs mirstīgais, bet Dievs ir runājis, lai glābtu viņus no bojā ejas. Kas nicina brīdinājumus, tos atstās aklumā, lai paši sevi piekrāptu. Bet kas toš ievēro un dedzīgi ķeras pie darba, lai atšķirtos no grēkiem un saņemtu vajadzīgo žēlastību, to siržu durvis atvērsies, lai viņu dārgais Pestītājs varētu ieiet un dzīvot ar viņiem. Sos ļaudis jūs vienmēr atradīsiet dzīvojam pilnīgā saskaņā ar Dieva Gara liecībām.

Sludinātājiem, kas pasludina tagadējo patiesību, nevajadzētu atstāt novārtā svinīgo vēsti Laodiķejai. Patiesā Liecinieka liecības nav miera vēsts. Kungs viņiem nesaka: Ar jums viss ir kārtībā, jūs esat panesuši pārmācības un rājienu, kurus jūs nekad neesiet pelnījuši, ar stingrību jūs esat nevajadzīgi padarīti mazdūšīgi, jūs neesat vainīgi tai ļaunumā un grēkos, kuros jūs esat norāti.

Uzticīgais Liecinieks paziņo, ka tad, kad jūs domājat, ka ap jums zeļ labklājība, jums pilnīgi trūkst pat visnepieciešamākais. Nepietiek, ja sludinātāji pasludina tikai teorētiskos jautājumus, viņiem jāskar arī praktiski temāti. Tiem jāstudē Kristus praktiskās mācības mācekļiem, tās neizdzēsami jāieraksta savās un ļaužu dvēselēs. Vai tāpēc, ka Kristus sniedz šo norājošo liecību mums jādodomā, ka viņš pazaudējis maigo mīlestību uz saviem ļaudīm? [258] Ak, nē! Viņš, kurš mira, lai atpirktu cilvēku no nāves, mīl ar dievišķu mīlestību, un kurus Viņš mīl, tos Viņš rāj. "Ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu." Tomēr daudzi negrib pieņemt vēsti, kuru Debesis žēlastībā tiem sūta. Viņi nevar panest, ja tiem stāsta par viņu novārtā atstātajiem pienākumiem, par viņu kļūdām, savtīgumu, lepnumu un pasaules mīlestību.

Man rādīja, ka Dievs manam vīram un man uzlicis sevišķu darbu – nest skaidras liecības Viņa ļaudīm un saukt skalji, balsi netaupot, lai atklātu ļaudīm viņu pārkāpumus un Izraēļa namam viņa grēkus. Tomēr ir tādi ļaudis, kas negrib pieņemt norājošo vēsti un paceļ savas rokas, lai aizsargātu tos, kurus Dievs grib norāt un labot. Tie vienmēr parāda līdzjūtību tiem, kuriem Dievs grib likt izjust viņu patieso nabadzību.

Kunga vārdu, ko pasludina Viņa kalpi, daudzi uzņem ar šaubām un bailēm. Un daudzi vilcinās paklausīt dotajiem brīdinājumiem un rājienu, gaidīdami līdz no tiem atņems katru šaubu ēnu. Neticība, kas prasa pilnīgu zināšanu, nekad nepakļausies tiem pierādījumiem, kurus Dievam labpatīk dot. Viņš no saviem ļaudīm prasa ticību, kas balstās uz pierādījumiem, bet ne uz pilnīgu zināšanu. Tiem Kristus sekotājiem, kas pieņem Kristus sūtīto gaismu, jāpaklausa Dieva balsij, kas runā uz viņiem arī tad, kad daudzas balsis kliedz pretī Dieva balsij. Tāpēc jāprot atšķirt Dieva balsi no citām.

Tie, kas negrib strādāt, kad Kungs tos uzaicina, kas gaida vēl uz drošākiem pierādījumiem un vēl labvēlīgākām izdevībām, paliks staigājam tumsā, jo gaisma tiks atņemta. Atraidīti pierādījumi var arī neatkārtoties.

Daudzi tiek kārdināti attiecībā uz mūsu darbu un apšaubā to. Daži ir kārdināti, Dieva ļaužu grūtībās un sarežģījumos apvainot mūsu dotās brīdinošās liecības. Viņi domā, ka grūtības sagādā tas, kurš nes brīdinājuma vēsti, kurš uzrāda ļaužu grēkus un labo viņu kļūdas. [259] Dvēseļu ienaidnieks daudzus ir piekrāpis. Viņi domā, ka brāļa un māsas Vaitu darbs būtu pieņemams, ja viņi pastāvīgi nenosodītu netaisnību un nenorātu grēku. Man rādīja, ka Dievs ir mums uzlicis šo darbu un ja mēs tiekam aizkavēti sastapties ar Viņa ļaudīm un nest savas liecības un strādāt pret neuzticīgajiem un greisirdīgajiem no nesvētījušos vidus, tad tas notiek ļoti spēcīgo sātana kārdinājumu dēļ. Kas pastāvīgi stāv apšaubītāju pusē, jūtas brīvi iedvest savas šaubas citiem un likt tiem manīt savu

neticību. Daži uzrāda svētulīgas un šķietami apzinīgas un ļoti dievbijīgas šaubas, kuras viņi iesaka piesardzīgi, bet kurām ir desmitreiz lielāks spēks iedrošināt maldošos mazināt mūsu iespaidu un vājināt Dieva ļaužu uzticību mūsu darbam, nekā tad, ja viņi rīkotos daudz atklātāk. Es redzēju, ka šīs nabaga dvēseles bija sātana piekrāptas. Viņi sev glaimo, ka ir taisni, ka viņi bauda Dieva labvēlību un ir bagāti garīgās izšķiršanās spējās, kaut gan patiesībā ir nabagi, akli un nožēlojami. Viņi dara sātana darbu, bet domā, ka ir dedzīgi priekš Dieva.

Daži negrib pieņemt liecības, kuras Dievs mums ir devis un licis nest citiem, glaimodami, ka mēs varbūt esam piekrāpti un ka viņiem var būt taisnība. Viņi domā, ka Dieva ļaudīm nav vajadzīga šāda skaidra rīcība un rājieni, bet ka Dievs ir ar viņiem. Sie kārdinātie, kuru dvēseles vienmēr ir cīnījušās pret uzticīgu grēku norāšanu, gribētu saukt: runājiet uz mums patīkamas lietas. Kā gan lai viņi izprot Patiesā Liecinieka vēsti, kas Dieva kalpiem jānes remdenajai draudzei. Tai Dieva ļaudīs jāatmodina no viņu drošības sajūtas un no bīstamās maldības par savu patieso stāvokli Dieva priekšā. Šī liecība, ja to pieņems, atmodinās ļaudis darbam un vadīs uz sevis pazemību un grēku atzīšanu. Patiesais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts." [260] Un atkal: "Ko es mīlu, tos es pār mācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies." Tad seko apsolījums: "Redzi, Es stāvu priekš durvīm un klausīnu: ja kas Manu balsi klausīs un durvis atvērs, pie tā Es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu, un viņš ar Mani. Kas uzvar, tam Es došu sēdēt ar Mani uz Mana goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarējis un sēdies ar savu Tēvu uz Viņa goda krēsla." Dieva ļaudīm ir jāredz savas vainas un jāuzmostas, lai no sirds nožēlotu un atstātu grēkus, kas viņu ievēduši šādā nožēlojamā nabadzībā, aklumā un briesmīgā maldībā. Man rādīja, ka draudzē jādarbomas asām liecībām. Vienīgi tāda var būt atbilde uz vēsti Laodiķejas draudzei. Kļūdas ir jānorāj, grēkam jāsaucas par grēku, nekavējoši un noteikti jāstājas pretī netaisnībai un mums kā tautai grēks jāatstāj.

Pretošanās Dieva Garam

Es redzēju, ka tie, kas pretojas darbam, ko pirms 26 gadiem Dieva Gars mūs spieda uzņemties, un kas grib iznīcināt mūsu liecību iespaidu, cīnās nevis pret mums, bet pret Dievu, kas mums uzlicis tādu darbu nastu, kāda nav dota citiem. Tie, kas apšaubā un atrunājas un domā, ka neuzticēties ir pareizi, un kas atņem drosmi, kas ir bijuši par līdzekļiem, lai padarītu mūsu darbu smagu un vājinātu mūsu ticību, cerību un drosmi, tie ir tie, kas paredz ļaunu, iečukst aizdomas un apvainojumus un kas greisirdīgā skaudībā uzmana katru izdevību, lai darbotos pret mums. Mūsu cilvēcīgās vājības viņi uzskata kā neapšaubāmu un noteiktu pierādījumu, ka mēs maldāmies un ka viņiem ir taisnība. Ja viņi atrod kaut ko, ko iespējams izlietot, lai mums kaitētu, tad viņi to dara ar uzvarošu prieku un ir gatavi apsūdzēt, ka mūsu veiktais darbs, norādot maldu un nosodot grēku ir ass un valdonīgs.

Lai gan mēs nepiekrītam viņu uzskatiem par mūsu ciešanu iemesliem, lai gan mēs esat pārliecināti, ka Dievs mums norādījis daudz grūtāku darbu nekā citiem, tad tomēr, savas dvēseles pazemojuši un ar nožēlu mēs atzīstam, ka tad, kad mūsu ticību un drosmi nopietni pārbaudīja, mēs reizēm pilnīgi neuzticējamies Viņam, kas mums šo darbu devis. Kad pēc sāpīgas vilšanās un pārbaudījumiem atkal atgūstam drosmi, mēs dziļi nožēlojam, ka neesam uzticējušies, esam padevušies cilvēciskam vājumam un ļāvuši mazdūšībai aptumšot mūsu ticību un mazināt pašāvēību uz Dievu. Man rādīja, ka senatnē Dieva kalpi tāpat cieta no vilšanās un piedzīvoja mazdūšības brīžus, kā mēs nabaga mirstīgie. Ap mums bija labi biedri, tomēr tie mūs nestiprināja. Kad mans vīrs stāvēja man blakus, lai mani atbalstītu manā darbā un saskaņā ar Dieva Garu, sniedza skaidru liecību, daudzi uzskatīja, ka viņš personīgi tos aizskar, lai gan Jēzus viņam bija uzlicis šo nastu un caur savu kalpu norāja un centās vadīt pie netaisnības nožēlošanas, lai viņi varētu mantot Dieva labvēlību.

Tie, kurus Dievs izvēlējies kādam svarīgam darbam, vienmēr ir uzņemti ar neuzticību un aizdomām. Senos laikos, kad Dievs sūtīja Eliju ar vēsti pie ļaudīm, tie neievēroja viņa brīdinājumus. Viņi to uzskatīja par nevajadzīgi bargu. Viņi pat domāja, ka viņš ir zaudējis savu veselo saprātu, jo viņš šos ļaudis, kas bauda Dieva labvēlību, apsūdzēja par grēciniekiem un rādīja, ka viņu noziegumi ir tik smagi, ka izsauc Dieva sodu. Sātans un viņa karapulki niknumā ir stāvējuši pret tiem, kas nesuši brīdinājuma vēsti un norājuši grēku. Nesvētījušies ļaudis vienmēr būs vienoti ar dvēseļu ienaidnieku, lai padarītu uzticamo Dieva kalpu darbu cik vien iespējams grūtu.

Ja mans vīrs ir juties par daudz nospiests un kļuvis mazdūšīgs un izmisis, ja mēs reizēm nesaskatījām dzīvē neko pievilcīgu pēc kā ilgotos, tad tas nav nekas neparasts vai jauns. Elija, viens no Dieva lielajiem un varenajiem praviešiem, kad viņš savas dzīvības pēc bēga no saniknotās Izabeles dusmām, nomāks un ceļā noguris, labāk vēlējās mirt, nekā dzīvot. [262] Rūgtā vilšanās par Izraēļa neuzticību tā nospieda viņa garu, ka viņš jutās nespējīgs vēl ilgāk uzticēties cilvēkiem. Ijaba lielo bēdu un tumsības dienās viņš izdvesa vārdus: "Lai nolādēta ir tā diena, kurā esmu dzimis."

Kas nav raduši dziļi domāt, kas nav atradušies kā vāgi zem kūļu smaguma un kas savas intereses

nekad tik cieši nav savienojusi ar Dieva lietu un Viņa darbu, ka tas liekas esam daļa no paša būtnes un dārgāks par dzīvību, tie nespēj novērtēt mana vīra izjūtas vairāk kā Izraēls saprast Eliju. Mēs ļoti nožēlojam savus mazdūšības brīžus, lai arī kādi būtu bijuši apstākļi.

Ahaba piemērs kā brīdinājums

Ahaba izvirtušās un samaitātās valdīšanas laikā Izraēls atstāja Dievu un sagrozīja savu ceļu Viņa priekšā "Un Ahabš, Amrus dēls, darīja, kas tam Kungam nepatika vairāk nekā visi, kas pirms viņa bijuši. Un viņam šķita maza lieta esam staigāt Jerobeama, Nebata dēla grēkos. Un viņš ņēma Izabeli, Etbaela, zidoniešu ķēniņa meitu par sievu un nogāja un kalpoja Baāliem un metās priekš tā zemē. Un viņš uzcēla Baalam altāri Baala namā, ko viņš Samarijā bija taisījis. Ahabš arī taisīja Ašeru, tā kā Ahabš vairāk darīja kaitinādams Kungu, Izraēļa Dievu, nekā visi Izraēļa ķēniņi, kas pirms viņa bijuši."

Ahaba morāliskais spēks bija vājš. Viņam nebija vajadzīgās izpratnes par svētām lietām, viņš bija patmīlīgs un nenosvērts cilvēks, viņa savienošanās laulībā ar pašpārliecinātu, noteikta rakstura sievieti, kas bija atdevusies elku kalpībai, darīja viņus abus par sevišķiem sātana aģentiem, lai vadītu Dieva ļaudis elku kalpībā un briesmīgā atkrišanā.

Izabeles uzņēmīgais gars veidoja Ahaba raksturu. Viņa patmīlīgais gars nespēja novērtēt Dieva žēlastību pie Izraēļa ļaudīm, kā arī viņa paša, kā tautas vadoņa un sarga pienākumu pret Dievu. Dievbijība Izraēli samazinājās ar katru dienu. Viņu aklās elku kalpības apkaunojošās sekas bija redzamas Dieva Izraēlī. [263] Nebija neviena, kas uzdrīkstētos riskēt ar savu dzīvību un atklāti uzstāties pret apkaunojošo elku kalpību. Visur krita acīs Baala altāri un Baala priesteri, pienesot upurus saulei, mēnesim un zvaigznēm. Bija iesvētīti tempļi un birzis, kur novietoja cilvēku roku darbu, lai to pielūgtu. Dieva labās dāvanas Viņa ļaudīm vairs neizraisīja nekādu pateicību pret Devēju. Visas debess balvas, - čalojošos strautus, dzīvās ūdens straumes, maigo rasu, lietus lāses, kas spirdzināja zemi un veicināja bagātu ražu, - visu to viņi pierakstīja savu dievu labvēlībai.

Tas sāpināja Elijas uzticīgo dvēseli. Viņā pamodās sašutums, un viņš dedzīgi nostājās par Dieva godu. Viņš redzēja Izraēli iegrimušu briesmīgā atkrišanā. Atminoties visu to, ko Dievs viņu labā bija darījis, tas jutās pārsteigts un bēdu nomākts. Bet ļaužu lielākais vairums visu to bija aizmirsis. Elija gāja Kunga priekšā ar sāpju saplosītu dvēseli un karsti lūdza glābt savus ļaudis pat, ja vajadzīgs pielaižot sodību. Viņš pazemīgi lūdza Dievu, lai tas atrauj saviem nepateicīgajiem ļaudīm rasu un lietu, šīs debess balvas, lai atkritēji Izraēlī veltīgi raudzītos uz saviem dieviem, uz zelta, koka akmens elkiem, uz sauli, mēnesi un zvaigznēm, lai tie slacinātu zemi, darītu to auglīgu, tā sagādājot pārpilnību. Kungs Elijam darīja zināmu, ka Viņš ir uzklausījis lūgšanu, un ka aizturēs no saviem ļaudīm rasu un lietu, līdz tie, grēkus nožēlojot, atgriezīsies pie Viņa.

Akana grēks un sods

Dievs sevišķā kārtā sargāja savus ļaudis, lai tie nesajauktos ar apkārtējām elkdievīgajām tautām un viņu sirdis nepiekrāptu skaistās birzis, tempļi ar tur iekārtotiem altāriem, kas visi bija celti izšķērdīgi pievilcīgi, lai savaldzinātu jūtas un izspiestu Dievu no ļaužu prātiem.

Jērikas pilsēta bija nodevusies visnepatīgākajai elku kalpībai. Tās iedzīvotāji bija ļoti bagāti. [264] Tomēr visas Dieva piešķirtās bagātības viņi uzskatīja kā savu elku dāvanas. Pārpilnībā tiem bija zelts un sudrabs; bet līdzīgi pirms plūdu ļaudīm, tie bija samaitāti un Dieva zaimotāji, apvainodami un kaitinādami Debess Dievu ar saviem ļauniem darbiem. Tas izsauca Dieva sodu. Jērika bija cietokšņa pilsēta. Bet Kungs, karapulku virsnieks, pats nonāca no debesīm, lai vadītu debess armijas uzbrukumā pret šo pilsētu. Dieva eņģeļi pieskārs masīvajām mūra sienām un tās sabruka. Dievs bija teicis, ka Jērikas pilsēta tiks izdeldēta un ka visiem tanī jāiet bojā, izņemot Rakabu un viņas namu. Tie izglābās, Rakabas Kunga vēstnešiem parādītās žēlastības dēļ. Kunga Vārds uz ļaudīm skanēja: "Tikai sargāties no izdeldējamā, ka jūs paši netiekat izdeldēti un neņemiet no izdeldējamā un nedariet, ka Izraēļa lēģeris top izdeldēts un nevedat to postā." "Un tanī laikā Jozua zvērēja un sacīja: Nolādēts lai ir tas vīrs Kunga priekšā, kas celsies un uztaisīs šo pilsētu Jēriku! Pamatus lai liek pār savu pirmdzimto un vārtus lai ceļ pār savu jaunāko." (Jozua 6:18,26)

Dievs bija sevišķi prasīgs attiecībā uz Jēriku, lai pilsētas iedzīvotāju pielūgtās lietas nesavaldzinātu Viņa ļaudis un nenovērstu to sirdis no Dieva. Viņš savus ļaudis sargāja ar visnoteiktākajām pavēlēm. Bet neskatoties uz Dieva, caur Jozua muti, dotajiem priekšrakstiem, Akans iedrošinājās tos pārkāpt. Mantkārība viņu spieda paņemt kaut ko no tām bagātībām, kuras Dievs bija pavēlējis neaizskart, jo Dieva lāsts bija uz tām. Un šī vīra grēka dēļ, Dieva Izraēls bija nespēcīgs savu ienaidnieku priekšā. Jozua un Izraēļa vecajie bija ļoti noskumuši. Tie nometās Dieva šķirsta priekšā visdziļākā pazemībā, jo Kungs dusmojās uz saviem ļaudīm. Viņi lūdza un raudāja Dieva priekšā. Kungs runāja ar Jozua:

“Celies, kāpēc tu guli uz sava vaiga? Izraēls ir apgrēkojies un arī pārkāpis Manu derību, ko Es tiem esmu pavēlējis, tie ir ņēmuši no izdeldējamā un ir zaguši un slēpuši un to ir likuši pie savas mantas. Tāpēc Izraēļa bērni nevar pastāvēt priekš saviem ienaidniekiem, tiem bēgot jābēg, jo tie ir izdeldējami. Es nebūšu vairs ar jums, ja jūs to, kas izdeldējams, no sava vidus neizdeldēsiet.”

Pienākums norāt grēku

Man rādīja, ka Dievs šeit rāda, kā Viņš raugās uz to grēkiem, kas apliecina sevi par Dieva baušļu turētājiem. Kunga dusmas izliesies pār tiem, ko Viņš sevišķi pagodinājis, līdzīgi senajam Izraēlim, darīdams par sava brīnišķā spēka lieciniekiem un kas pat tad vēl uzdrošinājās neievērot Viņa skaidros norādījumus. Viņš grib mācīt saviem ļaudīm, ka nepaklausība un grēks ir Viņam ļoti pretīgi un ka uz šīm lietām nav jāskatās pavirši. Viņš rāda mums, ka, ja Viņa ļaudis atrodas grēkā, tad tiem tūlīt jāspēr izšķirīgie soļi, lai šo grēku atstātu, lai Dieva dusmas nepaliktu uz tiem visiem. Bet ja atbildīgajās vietās esošie ļaužu grēkus atstāj neievērotus, tad Dieva dusmas būs tiem un Viņa ļaudis visi, kā viena miesa, būs atbildīgi par šiem grēkiem. Rīcībā ar saviem ļaudīm pagātnē, Kungs rāda nepieciešamību tīrīt draudzi no netaisnības un maldiem. Viens grēcinieks var izplatīt tādu tumsu, kas izslēgs gaismu no visas draudzes. Kad ļaudis atzīst, ka tumsa ir nolaidusies pār viņiem un nezin tās iemeslu, tad viņiem nopietni, vislielākā padevībā un pazemībā jāmeklē Dievs, līdz netaisnība, kas apbēdina Dieva Garu, ir atrasta un atstāta.

Aizspriedumi, kas pačēlušies pret mums, tāpēc ka mēs esam norājuši netaisnības, kuras Dievs mums ir parādījis, un kliegšana pret skarbumu un stingrību ir netaisna. Dievs mums pavēl runāt un mēs neklusēsīm. [266] Ja netaisnības un maldi ir skaidri redzami starp Dieva ļaudīm un ja Dieva kalpi izturas pret to vienaldzīgi, tad viņi patiesībā atbalsta, attaisno grēciniekus un ir tikpat vainīgi un tikpat noteikti izsauks pār sevi Dieva nepatiku, jo arī viņiem būs jāatbild par vainīgā grēkiem. Parādīšanā man norādīja uz daudziem piemēriem, kad Dieva kalpu nolaidīgā rīcība pret viņu vidū pastāvošiem grēkiem un netaisnībām, izsauca Dieva nepatiku. Kas šīs netaisnības atvaino, tos ļaudis uzskata par patīkamiem un laipniem cilvēkiem, tikai tāpēc vien, ka viņi ir izvairījušies pildīt Svētos Rakstos skaidri izteikto pienākumu. Darbs nebija patīkams viņu jūtām, tāpēc viņi no tā izvairījās.

Tāpēc, ka Dieva ļaužu vidū pastāvošās netaisnības norāj, daži sevī kopj naida garu, kas savukārt vada viņu dvēseles briesmīgā maldībā, tā kā viņi kļūst akli un nespēj atšķirt pareizo no nepareizā. Viņi paši sev ir atņēmuši garīgo redzi. Viņi var būt liecinieki netaisnībai, bet viņi nejūtas tā, kā jutās Jozua, un nepazemojas, jo neizjūt dvēselēm draudošās briesmas.

Patiesie Dieva ļaudis, kuru sirdis ir saaugušas ar Kunga darba garu un dvēseļu pestīšanu, vienmēr redzēs grēku tā istajā grēcīgajā izskatā. Viņi vienmēr būs par uzticīgu uz skaidru rīcību pret grēku, kas tik bieži apstāj Dieva ļaudis. Tie visdziļāk izjutīs Dieva ļaužu netaisnības un maldus beigu laikā, kad jāveic darba beigu posms, simts četrdesmit četrus tūkstošu apzīmogošanas laikā, kam bez vainas jāstāv Dieva troņa priekšā. Spēcīgi to attēlo pravietis, pēdējo darbu attēlojot ar vīriem, kuru rokās ir kaujamie ieroči. Viens vīrs starp tiem bija tērpies audekla drēbēs ar rakstāmiem piederumiem pie sāniem. “Un Kungs uz viņu sacīja: “Ej pa pilsētas vidu, pa Jeruzalemi un liec zīmi pie to ļaužu pierēm, kas nopūšas, raud un kliegz par visām šīm negantībām, kas viņu starpā to darītas.”

Kas šajā laikā rīkojas saskaņā ar Dieva padomu? Vai tie ir tie, kas veikli attaisno netaisnību un maldus Dieva apliecinātāju vidū un kas, ja ne atklāti, tad savās sirdīs kurn pret tiem, kuri grib norāt grēku? Vai tie ir tie, kas nostājas pret viņiem un simpatizē netaisnības darītājiem? Nē, tiešām nē! [267] Ja tie neatgriezīsies un neatstās sātana darbu, nomācot tos, kuri nes darba nastas un atbalstot Ciānas grēcinieku rokas, tad tie nekad nesaņems Dieva piekrišanas apstiprinošu zīmi. Viņi kritīs līdz ar citiem ļaundariem vispārējā ļauno iznīcināšanā, ko attēlo kaujamo ieroču nesēju piecu vīru darbs. Aplūkojiet šo jautājumu rūpīgi. Kas saņem skaidro patiesības zīmi, Svētā Gara spēkā viņos ierakstītu, ko attēlo audeklā tērtā vīra zīme, tie ir tie, kas nopūšas un kliegz [vaid] par visām šīm negantībām, kas top darītas draudzē. Viņu mīlestība uz skaidrību, uz Dieva godu un slavu ir tik liela un viņi tik skaidri saskata grēka grēcīgumu, ka viņus redzam attēlotus izmisuma cīņas pilnā stāvoklī, nopūšoties un kliedzot [raudot]. Lasi pravieša Eceķieļa desmito nodaļu.

Bet visu to bojā eja, kas neredz lielo pretestību starp grēku un taisnību un kas nesajūt tā, kā tie, kas dzīvo saskaņā ar Dieva padomu un saņem pazīšanas zīmi, ir aprakstīta pieciem vīriem ar kaujamiem ieročiem rokās dotajā pavēlē: “Ejiet pa pilsētu viņam pakaļ un kaujiet, jūsu acs lai nežēlo un nesaudzē. Nokaujiet sirmgalvjus, jaunekļus un jaunavas un bērnus un sievas, kamēr jūs tos izdeldējiet. Bet neizskariet nevienu no tiem, pie kā tā zīme ir. Un iesākat no Manas svētās vietas.”

Ākana grēka gadījumā Dievs sacīja uz Jozua: “Es nebūšu vairs ar jums, ja jūs to, kas izdeldējams no sava vidus neizdeldēsiet.” Kā gan šo piemēru lai salīdzina ar to cilvēku rīcību, kas negrib pacelt savu

balsi pret grēku un netaisnību, bet kas jūt līdzīgi tiem, kas Izraēļa nometni apgrūtina ar saviem grēkiem? Dievs sacīja uz Jozua: "Tu nevari pastāvēt priekš saviem ienaidniekiem, tiekams tu nebūsi izdeldējis no sava vidus izdeldējamo." Viņš pasludināja sodu, kas sekos Viņa derības pārkāpējiem.

Tad Jozua uzsāka rūpīgu izmeklēšanu, lai atrastu vainīgo. Viņš pārbaudīja Izraēli pa ciltīm, tad pa ģimenēm un beidzot katru atsevišķi. [268] Tā Ākans tika iezīmēts kā vainīgais, bet lai lieta būtu skaidra visam Izraēlim, lai nevienam nebūtu iespējams kurnēt un teikt, ka nevainīgajam ir bijis jācieš, Jozua rīkojās tālredzīgi. Viņš zināja, ka Ākans bija pārkāpējs un ka viņš bija noslēpis savu grēku un izaicinājis Dievu pret Viņa ļaudīm. Jozua apdomīgi pamudināja Ākanu atzīties savā grēkā, lai Izraēļa priekš varētu aizstāvēt Dieva godu un taisnību. "Tad Jozua sacīja uz Ākanu: "Mans dēls, dod Kungam, Izraēļa Dievam godu un atzīsties Viņam un stāsti man jel, ko tu esi darījis, un neslēp to man."

Tad Ākans atbildēja Jozuam un sacīja: "Tiešām es esmu apgrēkojies pret Kungu, Izraēļa Dievu un esmu tā un tā darījis. Jo es ieraudzīju pie laupījuma vienu škaistu babiloniešu mēteli un divi simti sudraba šekeļus un vienu zelta sprādzi, tā svēra piecdesmit šekeļus, un es tās lietas ņēmu un redzi, tās manā teltī ir paslēptas zemē un tas sudrabs tur apakšā. Tad Jozua sūtīja vīrus, un tie skrēja uz telti, un redzi, tas bija apslēpts viņa teltī un tas sudrabs tur apakšā. Un tie to ņēma no telts un atnesa pie Jozua un pie visiem Izraēļa bērniem un to izbēra Kunga priekšā. Tad Jozua un viss Izraēls līdz ar viņu ņēma Ākanu, Zerus dēlu un to sudrabu, un mēteli un zelta sprādzi un viņa dēlus un viņa meitas un viņa vēršus un viņa ēzeļus un viņa sīkos lopus un viņa telti un visu, kas tam bija un tos veda uz Akora leju. Un Jozua sacīja: "Kā tu mūs esi apbēdinājis, tā tevi Kungs šodien apbēdinās." Un viss Izraēls to akmeņiem nomētāja un tos sadedzināja ar uguni pēc tam, kad tie ar akmeņiem bija nomētāti." (Angļu tulkojums)

Kungs Jozuam teica, ka Ākans ne tikai ir ņēmis lietas, kuras Viņš tiem bija noteikti pavēlējis neņemt, lai viņi netiktu nolādēti, bet viņš bija zadzis arī slēpis. Kungs sacīja, ka Jērika un viss laupījums jāiznīcina, izņemot zeltu un sudrabu, ko vajadzēja saglabāt Kunga mantu namam. [269]

Uzvaru pār Jēriku neieguva karā, ne arī ar cilvēku drosmi. Kunga kara pulku virsnieks bija vadījis debess armijas. Tas bija Kunga karš. Viņš bija tas, kas izcīnīja šo kauju. Izraēļa bērni neizdarīja nevienu sitieni. Uzvara un gods piederēja Kungam un arī laupījums bija Viņa. Viņš pavēlēja visu iznīcināt, izņemot zeltu un sudrabu, ko Viņš atlicināja savam mantu namam. Ākans labi saprata šo rīkojumu un zināja, ka zelts un sudrabs, ko viņš iekāroja, piederēja Kungam. No Dieva mantu nama viņš zaga savam labumam.

Mantkārība Dieva ļaužu vidū

Es redzēju, ka daudzi, kas sevi atzīst par Dieva baušļu turētājiem, piesavinās savu vajadzību apmierināšanai Kunga uzticētos līdzekļus, kam vajadzēja ieplūst Viņa mantu namā. Tie aplaupā Dievu ar desmitiem un ar upuriem. Viņi slēpj un aiztur Kunga daļu sev par ļaunu. Savas mantkārības un liekuļošanas dēļ, aplaupot Dievu ar desmito un upuriem, viņi paši piedzīvo trūkumu un nabadzību un nes tumsu draudzē.

Es redzēju, ka daudzas dvēseles mantkārības dēļ ieslīgst tumsā. Skaidram, noteiktam liecību vārdam jādzīvo draudzē, vai arī Dieva lāsts pār Viņa ļaudīm nāks tikpat noteikti, kā pār seno Izraēli viņa grēku dēļ. Dievs no saviem ļaudīm, kā no vienas miesas, prasa atbildību par grēkiem, kas pastāv pie atsevišķām personām to vidū. Ja draudzes vadītāji ir nolaidīgi tādu grēku uzticīgā izmeklēšanā, kas izsauc Dieva nepatiku pār visu draudzi, tad viņi kļūst atbildīgi par šiem grēkiem. Bet pareiza pieeja cilvēku raksturiem prasa vissmalkāko darbu, kāds jeb kad cilvēkiem uzticēts. Ne visi spējīgi maldošiem aizrādīt. Tiem trūkst gudrības rīkoties taisnīgi, tāpēc ka viņi nemīl žēlastību. Viņi neredz nepieciešamību savienot mīlestību un maigu līdzcietību ar uzticīgu norāšanu. [270] Daži parasti ir nevajadzīgi bargi un neizjūt nepieciešamību ņemt vērā apustuļa piekodinājumu: "Un pret citiem esat līdzcietīgi, darīdami atšķirību, un citus izglābiet ar bailēm, izraudami tos it kā no uguns."

Daudziem trūkst Jozua apdomības, un tie neizjūt pienākumu izmeklēt netaisnības un nekavējoties cīnīties pret viņu vidū pastāvošajiem grēkiem. Lai tie nekavē tos, uz kuriem gulstas šī darba nasta, lai tie nestājas ceļā tiem, kuriem šis pienākums jāveic. Daži šo lietu apstrīd, apšaubā un atrod kļūdas, tāpēc ka citi dara darbu, ko Dievs nav uzlicis viņiem pašiem. Viņi stāv tieši ceļā un traucē tos, kam Dievs uzticējis norāt un novērst valdošos grēkus, lai Viņa dusmas neizlietos pār Viņa ļaudīm. Ja Akana gadījumam līdzīga lieta nerisinātos mūsu vidū, tad atrastos daudzi, kas apvainotu negodīgumā un kļūdu meklēšanas garā tos, izmeklējami netaisnības, rīkotos līdzīgi Jozuam. Dievs neļauj apsmieties, un stūrgalvīgie ļaudis, kas neņem vērā Viņa brīdinājumus, nepaliks nesodīti.

Man rādīja, ka Akana atzišanās veids ir līdzīgs tam, kā daži mūsu vidū ir atzinuši savas vainas un kā vēl atzīs. Viņi slēpj savas kļūdas un atsakās labprātīgi atzīties, līdz Dievs tos uzrāda, un tad viņi atzīst savus grēkus. Daži cilvēki turpina kādu nepareizu rīcību, līdz tie nocietinājās. Viņi varbūt pat zina, ka apgrūtina draudzi, kā Akans zināja, ka viņa vainas dēļ Izraēls bija kļuvis nespējīgs savu ienaidnieku priekšā. Tomēr viņu sirdsapziņa tos nenosoda. Viņi negrib atvieglot draudzi, pazemojot savas lepnās, nepaklausīgās sirdis Dieva priekšā un noliekot savas vainas. Dieva nepatika ir pār Viņa ļaudīm, un kamēr viņu vidū pastāvēs grēks un to kops atbildīgajās vietās esošie, Viņš neatklās savu spēku pār tiem.

Kas Dievu bīstoties strādā, lai atbrīvotu draudzi no kavēkļiem un lai novērstu nospiedošās netaisnības, ka Dieva ļaudis ieraudzītu nepieciešamību ienīst grēku un kļūtu savā dzīvē arvien skaidrāki, lai pagodinātu Dieva vārdu, tiem vienmēr būs jāstāpjas ar pretestību pilnu iesaistību no nesvētītajos cilvēku pusēs. Cefanija šādi apraksta šīs šķiras patieso stāvokli un briesmīgo sodu, kas nāks pār tiem: "Un tanī laikā Es Jeruzalemi izmeklēšu ar uguni un piemeklēšu tos vīrus, kas sēž uz savām mielēm, kas saka savās sirdīs: Kungs nedara ne laba ne ļauna.

Kunga lielā diena ir tuvu un ļoti steidzas. Klau, Kunga diena! Briesmīgi brēc paši varenie. Šī diena būs bardzības diena, bēdu un baiļu diena, vētras un posta diena, melna un tumša diena, apmākusies un miglaina diena, bazūnes un kara troksņa diena pret visām stiprām pilsētām un augstām pilīm. Un Es izbiedēšu cilvēkus, ka tie iet kā akli, jo tie grēkojuši pret Kungu un viņu asinis taps izgāztas kā pišļi un viņu miesas kā mēsli. Ne viņu sudrabs, ne viņu zelts tos neizglābs Kunga bardzības dienā, bet Viņa karstumā ugunī visa zeme taps aprīta, jo ātru galu Viņš darīs visiem zemes iedzīvotājiem."

Novēlota grēku atzišana

Kad beidzot pienāk krīze, kas ir nenovēršama, un Dievs runā savu ļaužu labā, tad tie, kas grēkojuši, kas bijuši par tumsas mākonī un stāvējuši tieši ceļā Dieva darbam pie Viņu ļaudīm, var sajaut nemieru, ka viņu kurnēšana aizgājusi par tālu un sagādājuši grūtības Kunga darbam, un līdzīgi Akanam baiļu dzīti, tie var atzīties, ka ir grēkojuši. Bet viņu atzišanās nāk par vēlu un nav ista. Tāpēc tā viņiem pašiem nedod nekāda labuma, lai gan Dieva lietai viņi var palīdzēt. Viņi neatzīstas pārliecināti par savu patieso stāvokli un izprotot, cik nepatīkama viņu rīcība ir bijusi Dievam. Dievs šai šķirai var pielaist kādu citu pārbaudījumu, un tad atklāsies, ka viņi nav sagatavoti pastāvēt, būdami brīvi no katras nepaklausības un grēka, kā pirms savas atzišanās. Viņi vienmēr tiecas nostāties netaisnības pusē. Un atskatot aicinājumam, lai tie, kas grib būt Kunga pusē, sper izšķirīgus soļus patiesības aizstāvēšanai, viņi atklās savu patieso stāvokli. Kas gandrīz visā savas dzīves laikā ir ļāvušies vadīties no gara, kas Dieva Garam ir tikpat svešs, kā Akana gars, tie laikā, kad vajadzēs izšķirīgi strādāt, būs ļoti pasīvi. Viņi necentīsies nostāties nevienā no abām pusēm. Sātana spēks tik ilgi tos turējis gūstā, ka viņi liekas akli un nevēlas aizstāvēt taisnību. Ja viņi arī noteikti nerīkojas par labu netaisnībai, tad tas nav tādēļ, ka tiem nebūtu skaidra izpratne par patiesību, bet gan tādēļ, ka viņi neuzdrošinājās to darīt.

Ar Dievu nevar jokoties. Tieši cīņas laikā patiesajām karoga krāsām jāplīvo vējā. Tieši tad karognesējiem jābūt stipriem un jāatklāj sava patiesā nostāja. Tieši tad pārbauda katra patiesības cīnītāja lietderību. Kas izvairās no cīņas, tie nekad nenesīs uzvaras laurus. Kas ir uzticīgi un godīgi, tie nekad neapslēps patiesību, bet ieliks darbā savu sirdi un visus savus spēkus un ar visu riskēs šajā cīņā, vienai, uz kuru pusi tā arī nepagriezta. Dievs ir grēku ienīstošs Dievs. Dievs nolādēs tos, kas iedrošina grēciniekus sacīdami: "Ar tevi viss ir kārtībā."

Īstā laikā izdarītu grēku nožēlu, lai atvieglotu Dieva ļaudis, Viņš pieņems. Bet mūsu starpā ir tādi, kas līdzīgi Akanam, neizglābs sevi, jo atzīsies par vēlu. Dievs viņus var pārbaudīt, ievadot citā pārbaudījumā, lai pierādītu saviem ļaudīm, ka tie nevar izturēt nevienu Dieva pārbaudi. Viņi nedzīvo saskaņā ar patiesību. Viņi nicina noteiktās liecības, kas aizsniedz viņu sirdi, un līksmotos, redzot aplūsinātu ikkatru, kas izsaka rājienu.

Elija norāj Ahabu

Izraēļa ļaudis pakāpeniski bija pazaudējuši savu bijību un cieņu pret Dievu, līdz tie Viņu, caur Jozua teiktajiem vārdiem vairs nepiegrieza nekādu vērību. [273]

"Viņa laikā Ķiels no Beteles uztaisīja Jēriku, viņas pamatus tas lika pār savu pirmdzimto dēlu Abiramu un viņas vārtus tas iecēla pār savu jaunāko dēlu Zagubu, pēc Kunga vārda, ko Viņš runāja caur Jozua, Nuna dēlu."

Izraēlim atkrītot, Elija palika uzticīgs un patiess Dieva pravietis. Viņa dvēsele cieta, redzot ka neticība un neuzticība gandrīz bija šķirusi Izraēli no Dieva, un viņš lūdza, lai Dievs glābtu savus ļaudis. Viņš

karsti lūdza, lai Kungs pilnīgi neatmestu savus grēcīgos ļaudis, bet lai Viņš, ja tas nepieciešams, ar sodu atmodinātu viņus grēku nožēlai, un nepieļautu tiem vēl tālāk iestigt grēkos, lai tie nezaicinātu Dievu iznīcināt viņus kā tautu.

Vēsts no Kunga lika Elijam iet pie Ahaba, lai paziņotu Dieva sodu par Izraēļa grēkiem. Elija ceļoja dienu un nakti līdz viņš aizsniedza Ahaba pili. Viņš neizlūdās nekādu pieņemšanu un negaidīja, līdz to formāli piesaka. Ahaba pilnīgi negaidīts, Elija vienkāršā tērpā, kādu parasti nēsāja pravieši, nostājās pārsteigtā Samarijas ķēniņa priekšā. Viņš neatvainojās par pēkšņo ierašanos bez aicinājuma, bet paceldams savas rokas pret debesīm svinīgi apliecināja dzīvā Dieva priekšā, kas radījis debesi un zemi, sodību kas nāks pār Izraēli: "Sinīs gados nebūs ne rasas ne lietus, kā vien kad Es to sacīšu."

Šis satraucošais Dieva sodības paziņojums par Izraēļa grēkiem, līdzīgi zibenim krita pār atkritušo ķēniņu. Pārsteigums un baiļu sajūta viņu šķiet paralizēja un pirms viņš spēja atjēgties, Elija negaidīdams, lai redzētu sava vēstījuma radīto iespaidu, tikpat pēkšņi pazuda, kā bija nācis. Viņa darbs bija izteikt postu no Dieva un viņš tūlīt aizgāja. Viņa vārds bija aizslēdzis debesu bagātības, un viņa vārds bija vienīgā atslēga, lai tās atkal atvērtu. [274]

Kungs zināja, ka Viņa kalpam nav droši atrastie Izraēļa bērnu vidū. Viņš negribēja to uzticēt atkritušajam Izraēlim, bet sūtīja viņu meklēt patvērumu pie pagānu tautām. Viņš norādīja Elijam kādu sievieti, atraitni, kas bija tik nabadzīga, ka tikko spēja uzturēt dzīvību ar vistrūcīgāko ēdienu. Pagānu sieviete, kas izdzīvoja viņai doto gaismu, bija Dievam daudz patīkamāka par Izraēļa atraitnēm, kas bija svētītas ar sevišķām priekštiesībām un lielu gaismu, bet kas nedzīvoja saskaņā ar to. Atmetot gaismu, ebreji tika atstāti tumsā, un Dievs nevēlējās uzticēt savu kalpu ļaudīm, kas bija izaicinājuši Viņa dievišķās dusmas.

Tagad atkritušajam Ahabam un Izabelei, kas piekopa pagānismu ir izdevība pārbaudīt savu dievu spēku un pierādīt Elija vārdu nepatiesīgumu. Izabeles praviešu skaits sniedzās simtos. Tiem visiem pretī Elija stāvēja viens pats. Viņa vārds bija aizslēdzis debesi. Ja Baals var dot rasu un lietu un likt augu valstij zaļot un ziedēt, ja viņš strautiem un upēm var likt tecēt kā parasti, neatkarīgi no debesu bagātībām lietus gāzēs, tad lai Izraēļa ķēniņš pielūdz viņu un lai ļaudis atzīst, ka tas ir Dievs.

Elija bija cilvēks, pakļauts mums līdzīgām vājībām. Viņa uzdevums pie Ahaba, briesmīgā soda paziņošanā, prasīja drosmi un ticību. Nemitīgi plūstošās upes, zaļie kalni, krāšņi ziedošo koku meži, ko ceļā uz Samariju acis redzēja ziedam skaistumā un godībā, dabīgi iedvesa neticību. Kā gan visa šī skaistā daba, kas tagad tā ziedēja, var izdegt sausumā? Kā gan šīs upes, kas dzirdināja zemi un par kurām nebija zināms, ka tās būtu pārtraukušas savu tecējumu, var izzūt? Elija tomēr neļāvās neticībai. Viņš gāja pildīt savu uzdevumu, kaut arī viņa dzīvībai draudēja briesmas. Viņš noteikti ticēja, ka Dievs pazemos savus atkritušos ļaudis un ka Viņa sodība tos vedīs pie pazemības un grēku nožēlas. [275] Viņš pildot savu uzdevumu riskēja ar visu.

Kad Ahabs zināmā mērā atjēdzās no Elijas vārdu izsauktā pārsteiguma, pravietis jau ir aizgājis. Ķēniņš to uzcītīgi meklēja, bet neviens viņu nav redzējis, nedz arī var dot par viņu kādas ziņas. Ākabs atstāsta Izabelei tos posta vārdus, kurus Elija bija runājis viņa klātbūtnē, un viņa sieva savu naidu pret pravieti izsaka Baala priesteriem. Tie vienojas ar viņu, apsūdzot un nolādot Jehovas pravieti. Ziņas par pravieša ziņotajiem draudiem izplatās pa visu zemi, dažos pamodinot bailes, bet daudzos dusmas.

Pēc nedaudz mēnešiem, rasas un lietus neatspirdzinātā zeme izkalst un augi novīst. Upes, par kurām nekad nebija zināms, ka tās būtu mitējušās plūst, krītas un strauti izzūst. Izabeles pravieši pienes upurus saviem dieviem un naktīm un dienām sauc, lai tie atsvaidzinātu zemi ar rasu un lietu. Bet burvības vārdi un viņu agrāk piekoptā krāpšana, lai pieviltu ļaudis, nedod gaidītos panākumus. Priesteri bija darījuši visu, lai nomierinātu savu dievu dusmas, ar neatlaidību un centību, kas būtu labāka mērķa cienīga, tie pūlējās ap saviem pagānu altāriem, liekot upuru liesmām degt visās augstās vietās. Baala priesteru briesmīgie kļūdzieni un kaislās lūgšanas katru nakti ir dzirdamas pa visu posta piemeklēto Samariju. Tomēr pie debesīm neparādās mākoņi, lai aizklātu dedzinošos saules starus. Elija vārds stāv nesatricināms un nekas, ko dara Baala priesteri, nespēj to izmainīt.

Paiet vesels gads un iesākas otrs, bet lietus vēl nav. Zeme ir tā izdegusi, it kā tai pāri būtu gājis uguns. Ziedošie lauki līdzinās izdegušam tuksnesim. Gaiss kļūst sauss un smacējošs, putekļu vētras aizmiglo acis un gandrīz neļauj elpot. Baala birzis stāv bez lapām un meža koki nedod ēnu, atgādinādami skeletus. Bads un slāpes ir par iemeslu daudzu cilvēku bojā ejai. [276]

Visi šie Dieva taisnības un soda pierādījumi nepamodina Izraēli uz grēku nožēlu. Izabeli pārņem neprātīgs trakums. Viņa negrib noliekties Debesu Tēva priekšā, ne arī Viņam pakļauties. Baala

pravieši, Ahabs, Izabele un gandrīz viss Izraēls savā postā vaino Eliju. Ahabs uz visām ķēniņ valstīm un pie visām tautām ir izsūtījis vēstnešus un pieprasījis, lai ar zvērestu apliecina, ka nezin neko par Eliju. Elija ar saviem vārdiem bija aizslēdzis debesis, atslēgu paņēmis sev līdzī un pats nekur nebija atrodamas.

Tā kā Izabele nespēja likt Elijam izjust savu iznīcinošo varu, tad viņa nolēma atriebties, iznīcinot Izraēli Dieva praviešus. Neviens, kas sevi atzina par Dieva pravieti, nedrīkstēja palikt dzīvs. Šī apņēmīgā, saniknotā sieviete izpildīja savu ārprāta darbu, nosaukdama Kunga praviešus. Baala priesteri un gandrīz viss Izraēls tik tālu nogrimis maldos, ka domā ar Dieva praviešu nokaušanu novērst mokošo nelaimi.

Bet pāriet otrs gads, un nežēlīgās debesis nedod lietu. Sausums un bads dara savu posta darbu, un tomēr atkritušais Izraēls nepazemo lepnās, grēcīgās sirdis Dieva priekšā; viņi turpina kurnēt un apsūdz Dieva pravieti, kurš pār viņiem izsauca šīs briesmas. Tēvi un mātes redz aizejam bojā savus bērnus un viņiem nav spēka tiem palīdzēt. Bet ļaudis atrodas tik briesmīgā tumsā, ka nesaredz, ka tie ir viņu grēki, kas pamodināja Dieva taisno tiesu, un ka briesmīgais posts ir sūtīts žēlastībā, lai viņus atturētu no pilnīgas savu tēvu Dieva aizliegšanas un atstāšanas.

Lai Izraēli vadītu pie grēku nožēlas, kas bija nepieciešama, lai atgūtu zaudēto ticību un skaidru izpratni par atbildību Dieva priekšā, Kungam tiem bija jāpielaiž ciešanas un liels posts. Viņu atkrišana bija briesmīgāka par sausumu un badu. Garajos sausuma un bada gados Elija gaidīja un ticībā lūdza, lai lielās bēdas Izraēļa sirdis novērstu no elku kalpības pie uzticības Dievam. [277] Bet neskatoties uz visām ciešanām, tie bija nesatricināmi elku kalpībā un uz Dieva pravieti raudzījās kā uz sava posta cēloni. Un ja viņi būtu varējuši dabūt Eliju savā varā, tad viņi to būtu izdevuši Izabelei, lai tā apmierinātu savu atriebības kāri, atņemot viņam dzīvību. Viņa ienīda Eliju tāpēc, ka tas pēc Kunga pavēles iedrošinājās izteikt šos posta nesošos vārdus. Tie nespēja saskatīt Dieva roku sodībā, ko izcieta grēku dēļ, bet visu vainu uzvēla cilvēkam Elijam. Viņi riebumā nenovērsās no grēkiem, kas tos bija noveduši zem pārmācības rīkstes, bet ienīda uzticīgo pravieti, Dieva darba rīku viņu grēku uzrādīšanai un nelaimes pavēstīšanai.

Un pēc ilga laika Kunga vārds notika uz Eliju trešā gadā tā: Ej, rādies Ahabam un Es došu lietu zemes virsū.

Elija nevilcinājās doties bīstamajā ceļā. Trīs gadus viņš bija ienīdēts un ķēniņa sūtņi to bija meklējuši no pilsētas uz pilsētu, un visa tauta bija zvērējusi, ka viņš nav atrodamas. Un tagad, paklausot Dieva Vārdam, viņam pašam jāierodas Ahaba priekšā.

Visā Izraēļa atkrišanas laikā un neskatoties uz to, ka viņa kungs bija Baala pielūdzējs, Akaba nama pārvaldnieks palika uzticīgs Dievam. Riskējot ar savu dzīvību, viņš bija pasargājis Dieva praviešus, paslēpdams tos pa piecdesmit kādā alā un apgādādams viņus ar uzturu. Kamēr Ahaba kalpi pa visu ķēniņa valsti meklē ūdens avotus un strautus, Elija pats ierodas ķēniņa priekšā. Obadija, godā Dieva pravieti, bet kad Elija viņu sūta ar vēsti pie ķēniņa, viņš ļoti izbīstas. Viņš paredz briesmas un nāvi sev un arī Elijam. Viņš ļoti lūdzas, lai viņa dzīvību neupurētu, bet Elija tam ar zvērestu apliecina, ka viņš pats šīnā dienā satiks Ahabu. Praviētis neiet uzreiz pie Ahaba, bet kā Dieva vēsts nesējs, lai iedvestu cieņu, viņš sūta ziņu ar Obadiju: "Redzi, Elija ir šeit." Ja Ahabs vēlas redzēt Eliju, tad tagad viņam ir iespēja nākt pie viņa. Elija pats neiet pie Ahaba. [278]

Pārsteigts un izbijies ķēniņš dzird vēsti, ka Elija, kuru viņš baidās un arī ienīst, ir atnācis, lai ar viņu satiktos. Viņš tik ilgi bija meklējis pravieti, lai to iznīcinātu, un viņš zina, ka Elija neriskēs ar savu dzīvību, kā vien, ja būs apsargāts vai arī nesot kādu briesmīgu apsūdzību. Viņš atceras Jerobeama nokaltušo roku un nolemj, ka nav droši pacelt roku pret Dieva vēstnesi. Bailēs drebot un ar lielu pavadoņu pulku un iespaidīgu karavīru skaitu viņš steidzas sastapt Eliju. Satiekoties vaigu vaigā ar tik ilgi meklēto vīru, viņš neuzdrošinās to aizskart. Ķēniņš, kura raksturs bija tik straujš un sirds pildīta ar naidu pret Eliju, viņa klātbūtnē, likās kļuva bezspēcīgs un glēvs. Sastopot pravieti, viņš nevar atturēties neizteikt savas sirds domas: "Vai tu esi Elija, kas Izraēli sajauc?" Elija sašutis un dedzīgs par Dieva godu un slavu, bezbailīgi atbild Ahaba apsūdzībai: "Es Izraēli neesmu sajucis, bet tu un tavs tēva nams, tāpēc ka jūs esat atstājuši Kunga baušļus."

Praviētis kā Dieva vēstnesis bija norājis ļaužu grēkus un pasludinājis Dieva sodību, ko viņi saņems par savu ļaunumu. Un tagad stāvēdams viens pats, apzinoties savu nevainību un nesatricināms savā taisnīgumā, apbruņots pavadoņu apņemts, Elija nebaidās, ne arī parāda vismazāko godbijību pret ķēniņu. Vīrs, ar kuru runājis Dievs un kuram ir skaidra izpratne par to, kā Dievs skatās uz grēkos iegrīmušo cilvēku, neizjūt vajadzību atvainoties Ahaba priekšā, ne arī viņu pagodināt. Kā Dieva vēstnesis Elija tagad pavēl un Ahabs tūlīt paklausa, it kā Elija būtu monarhs un viņš pavalstnieks.

Upuris Karmela kalnā

Elija pieprasa visa Izraēļa un arī visu Baalu praviešu sasaukšanu Karmela kalnā. [279] Pravieša svinīgais izskats liecina, ka viņš stāv Kunga, Izraēļa Dieva klātbūtnē. Atkritušā Izraēļa stāvoklis prasa stingru izturēšanos, nopietnu valodu un pavēlnieka autoritāti. Dievs sagatavo vēsti, kas piemērota laikam un apstākļiem. Reizēm Viņš saviem vēstnešiem dod Savu Garu, lai tie dienu un nakti liktu skanēt modinošai balsij, kā to darīja viņa vēstnesis Jānis: "Sagatavojiet Kungam ceļu!" Bet bez tam ir arī vajadzīgi darbīgi vīri, kas neļausies novērsties no pienākuma tekas, bet ar savu enerģiju modinās un jautās: "Kas ir Kunga pusē, lai tas nāk ar mums." Lai arī kādos apstākļos neatrastos Kunga ļaudis, Dievam vienmēr būs tiem piemērota vēsts.

Pa visu valsti ar Elijas vēsti izsūtīja steidzīgus vēstnešus. Lielās un mazās pilsētas, ciemi un ģimenes sūta savus pārstāvjus. Šķiet, visi steidzas atsaukties uz aicinājumu, it kā būtu jānotiek kādam neredzētam brīnumam. Saskaņā ar Elijas pavēli, Ahabs sapulcina Karmela kalnā Baala praviešus. Izraēļa atkrišanas vadītāja sirdi sagrabušas lielas bailes un drebēdams viņš paklausa stingrā Dieva pravieša rīkojumam.

Ļaudis sapulcējas Karmela kalnā, skaistā vietā, kas citreiz bija ziedoša un zaļojoša, bet tagad, zem Dieva lāsta tās skaistums ir novītis. Sajā kalnā, kas sevišķi izcēlās ar savām birzīm un ziedu bagātību, Baala pravieši bija uzcēlušī altārus, lai kalpotu pagānu dieviem. Šis kalns bija tālu redzams, tas pacēlās pāri plašai apkārtnē un bija tālu redzams. Tā kā pielūdzot elku dievus, šajā vietā Dievs ticis ļoti apkaunots, tad Elija to, kā vispiemērotāko izvēlējās Dieva spēka atklāšanai un Viņa goda aizstāvēšanai.

Izabeles pravieši, skaitā astoņi simti piecdesmit, līdzīgi kaujai sagatavotu karavīru pulkam, uznāk ar mūzikas instrumentiem pilnā sastāvā, kā kādā parādē. [280] Bet viņu sirdis dreb, iedomājoties, ka pēc Jehovas pravieša vārda Izraēļa zeme trīs gadus nav baudījusi ne rasu, ne lietu. Viņi jūt, ka tuvojas kāds briesmīgs izšķirošs notikums. Tie bija paļāvušies uz saviem dieviem, bet nebija spējīgi atsaukt Elijas vārdus un parādīt, ka viņš ir viltnieks. Viņu dievi bija kurli un nedzirdēja viņu izmisīgo kliegšanu un lūgšanas. Tie neuzlūkoja arī viņu upurus.

Ir agrs rīts. Elija, atkritušā Izraēļa un Baala praviešu ielenkts, stāv uz Karmela kalna. Vientuļš vīrs bez bailēm stāv milzīga puļa vidū. Viņš, kuru visa ķēniņa valsts uzskatīja par sava lielā posta vaininieku, atrodas viņu priekšā, vienkāršs vīrs bez iespaidīgām ārišķībām, bez karavīru apsardzes, bet nepazīdams bailu. Viņš stāv, ietērpts rupjās drēbēs, bet ar nopietnu svinīgumu sejā, pilnīgi apzinādamies savu svēto uzdevumu, Dieva kalps, kas gatavs izpildīt Viņa pavēles. Elija raugās uz visaugstāko kalna virsotni, kur agrāk, kad kalnu vēl ietērpa ziedoši koki un puķes, stāvēja Jehovas altāris. Tagad šo vietu klāj Dieva iznīcinošā dvesma, viss Izraēļa posts pilnībā redzams no pamestā un nojauktā Jehovas altāra, redzami ir tikai Baala altāri. Ahabs stāv Baala praviešu priekšgalā un visi norūpējušies, bailu pārņemti gaida uz Elijas vārdiem.

Pilnā saules gaismā, apņemts no tūkstošiem karavīriem, Baala praviešiem un Izraēļa ķēniņa, -stāv neaizsargātais vīrs. Elija, šķietami viens pats un tomēr ne viens. Visvarenais Debesu karapulks ir ap viņu. Visspēcīgākie eņģeļi ir nonākuši no debesīm, lai apsargātu uzticīgo un taisnīgo pravieti. Stingrā, pavēlošā balsī sauc Elija: "Cik ilgi jūs klibosiet uz abām pusēm? Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam, bet ja Baals ir tas, tad sekojiet tam." Un ļaudis tam neatbildēja ne vārda. Neviens šai milzīgajā sanāksmē neuzdrošinājās izteikt kādu vārdu par labu Dievam un parādīt savu uzticību Jehovam. [281]

Kādi pārsteidzoši maldi, kāds briesmīgs aklums, līdzīgi tumšam mākonim pārklāja Izraēli! Šis aklums un atkrišana nebija tos pārņēmusi pēkšņi; tā uzvarēja tos pakāpeniski, tāpēc ka viņi neņēma vērā Kunga sūtītos rājienus un brīdinājumus par viņu lepnumu un grēkiem. Un tagad, šajā bīstamajā krīzes brīdī, elku dievīgo priesteru un atkritušā ķēniņa klātbūtnē viņi palika neitrāli. Ja ir kāds grēks, kas Dievam riebjas pāri par citiem viņa ļaužu noziegumiem, tad tas ir nekā nedarišana sevišķi kritiskā brīdī. Vienaldzību un neitralitāti reliģiskas krīzes laikā Dievs uzlūko kā smagu noziegumu un pielīdzina visjaunākajam naidam pret Dievu.

Viss Izraēls klusē. Atkal viņus uzrunājot atskan Elijas balss: "Es viens vienīgs esmu atlicis Kunga pravietis. Bet Baala praviešu ir četri simti piecdesmit. Dodiet nu mums divus vērsus un lai tie izvēlas vienu vērsi un to sagatavo un liek uz malkas, bet uguni lai nepieliek, tad es arī sagatavošu otru vērsi un to likšu uz malkas un nelikšu uguni klāt. Tad piesauciet jūs savu dievu vārdus, bet es piesaukšu Kunga Vārdu; kurš Dievs un ar uguni atbildēs, tas lai ir Dievs. Tad visi ļaudis atbildēja un sacīja: Šis vārds ir labs. Un Elija sacīja un Baala praviešiem: izvēlieties vienu vērsi un sataisiet to pa priekšu, jo jūs esiet daudzi un piesauciet sava dieva vārdu, bet uguni nelieciet klāt. Tad tie ņēma vērsi, ko viņš

tiem deva, un to sagatavoja un piesauca Baala vārdu no rīta līdz dienas vidum, sacīdami: Baal, paklausī mūs! Bet tur nebija ne balss, ne atbildes, un tie lēkāja ap uzcelto altāri.”

Elija priekšlikums ir saprātīgs. Ļaudis neuzdrīkstas no tā izvairīties, un tiem pietiek drosmes atbildēt: šis vārds ir labs. Baala pravieši neuzdrošinās nepiekrīst vai izvairīties. Dievs vadīja uz šo pārbaudi un radīja apjukumu elku dievības vadoņu starpā, tā sagatavodams sevišķu uzvaru savam vārdam. Baala pravieši neuzdrošinājās neko citu, kā pieņemt šos nosacījumus. Izbijušies un juzdamies vainīgi savās sirdīs, kaut arī ārēji pašapzinīgi un izaicinoši, tie uzceļ savu altāri, uzliek upuri un uzsāk savas burvības, savu dziedāšanu un kliegšanu, kas raksturīga pagānu dievkalpojumiem. [282] Viņu griezīgie skalje kliezieni atbalsojas mežos un kalnos: Baal, paklausī mūs. Priesteri spiežas barā ap savu altāri, lēkādami un locīdamies, spiegdami, ar kājām sizdami, ar nedabīgām kustībām, plēzdami savus matus un iegriezdami miesas, viņi rāda savu šķietamo sirsnību.

Paiet rīts, pienāk pusdienu, tomēr nekas neliecina, ka viņu dievi būtu ieželojušies par Baala priesteriem, šiem piekrāptajiem elku pielūdzējiem. Nekāda balss neatbild viņu ārprātīgajiem kliezieniem. Priesteri pastāvīgi gudro, kā ar viltu varētu aizdedzināt uguni uz altāra, atdodot godu Baalam. Bet Elija stingrais skats vēro katru viņu kustību. Visas astoņi simts balsis aizsmok. Viņu drēbes apraiptas asinīm, un tomēr viņu ārprātīgais satraukums nerimstas. Viņu lūgšanas jaucas ar lāstiem saules dievam, ka tas nesūta uguni viņu altārim. Elija stāv klāt un ar ērgļa skatu uzmana, lai nenotiktu nekāda krāpšana, jo viņš zina, ka ja tiem ar viltu izdotos aizdedzināt uz altāra uguni, tad viņu uz vietas saplosītu gabalos. Viņš vēlas rādīt ļaudīm, cik neprātīgas ir viņu šaubas, viņu klibošana uz abām pusēm, tad kad tie ir redzējuši Dieva majestātiskā spēka brīnišķīgos darbus viņu labā un neskaitāmos Viņa bezgalīgās žēlastības un mīlošās laipnības pierādījumus.

“Un ap dienas vidu Elija tos apsmēja un sacīja: sauciet stiprā balsī, jo viņš taču ir dievs, viņš laikam ir domās, vai darišanās, vai ceļā, varbūt viņš gul, lai uzmostas.” Un tie sauca ar stipru balsi un iegriezās pēc sava ieraduma ar nažiem un īleniem, kamēr tiem asinis tecēja. Kad nu pusdienu jau bija pāri, tad tie vēl muldēja līdz ēdamā upura laikam, bet tur nebija ne balss, ne atbildes, ne uzklausīšanas.”

Cik labprāt sātans, kas līdzīgi ugunij krita no debesīm, būtu nācis palīgā šiem viņa piekrāptajiem ļaudīm, kuru prātus viņš pārvaldīja un kas pilnīgi bija nodevušies viņa kalpībā. [283] Labprāt viņš būtu sūtījis zibeņus un aizdedzinājis viņu upuri, bet Jehova bija ierobežojis sātānu. Viņš savaldīja velna spēku, un visa viņa viltība nespēja novadīt nevienu dzirksteli līdz Baala altārim.

Tuvojas vakars. Baala pravieši ir noguruši, zaudējuši spēku un apjukuši. Viens ieteic vienu lietu, otrs citu, līdz tie pārtrauc savas pūles. Viņu kliezieni un lāsti vairs neskan pāri Karmela kalnam. Bezspēcīgi un izsalkuši tie atsakās no cīņas.

Ļaudis ir liecinieki negudro un ārprātīgo priesteru drausmīgajai rīcībai. Viņi ir redzējuši tos lēkājam ap altāri, it kā tie savam altārim gribētu satvert degošās saules starus. Tie ir noguruši parādot pagānu elku dievību, atklājot savu demonismu un tagad ar bažām un norūpējušies gaida uz Elijas vārdiem.

Tagad pienākusi Elijas kāрта. Tad Elija sacīja uz visiem ļaudīm: Nāciet šurp pie manis. Tad visi ļaudis pie tā piegāja. Un viņš atkal uztaisīja Kunga altāri, kas bija salauzts. Un Elija ņēma divpadsmit akmeņus pie Jēkaba bērnu skaita, uz ko Kunga vārds bija noticis sacīdams: tavu vārdu būs saukt Izraēli. Un viņš uztaisīja no akmeņiem altāri Kunga vārdā un taisīja grāvi ap altāri tik platu, ka tur divi mēri labības varēja saiet. Un viņš salika malku un dalīja vērsi gabalos un to nolika uz malkas. Un viņš sacīja: pildiet četrus traukus ar ūdeni un lejjiet to uz dedzināmo upuri un uz malkas. Un viņš sacīja: dariet to vēl otru reizi. Un tie to tā darīja otru reizi. Un viņš sacīja: dariet to vēl trešo reizi, un tie to darīja trešo reizi. Un ūdens tecēja ap altāri un grāvis tapa pilns ar ūdeni. Un ap ēdamā upura laiku pravietis Elija piegāja un sacīja: Kungs, Ābrahama, Īzaka un Izraēļa Dievs, šodien lai top zināms, ka tu esi Dievs Izraēli un es Tavs kalps, un ka visu šo es esmu darījis uz Tavu vārdu: paklausī mani, Kungs, paklausī mani, lai šie ļaudis atzīst, ka Tu, Kungs, esi Dievs, un ka Tu viņu sirdi atgriez atpakaļ. Tad Kunga uguns krita zemē un aprija dedzināmo upuri un malku un akmeņus un zemi un uzlaizīja arī ūdeni bedrē. [284] Kad nu visi ļaudis to redzēja, tad tie metās uz savu vaigu un sacīja: “Kungs ir Dievs, Kungs ir Dievs.”

Vakara upura laikā Elija salabo Dieva altāri, kuru, Izraēlim atkrītot, Baala priesteri bija nojaukuši. Viņš nevienu cilvēku nesauc palīgā savā grūtajā darbā. Visi Baala altāri ir pilnīgā kārtībā, bet viņš piegriežas nojauktajam Dieva altārim, kas, lai gan nepievilcīgs, jo ir izpostīts, tomēr viņam ir svētāks un dārgāks nekā visi krāšņie Baala altāri.

Elija godā Kunga derību ar Viņa ļaudīm, kaut arī tie ir atkāpušies. Mierīgi un svinīgi viņš izlabo

nolauzto altāri, sastāvošu no divpadsmit akmeņiem, kas atbilst divpadsmit Izraēļa ciltīm. Vīlušies Baala priesteri, noguruši veltīgajās ārpātīgajās pūlēs, sēž vai arī guļ uz zemes, gaidīdami un skatīdamies, ko darīs Elija. Viņi baidās un ienīst šo pravieti, kas bija ierosinājis šo pārbaudi, kur atklājās viņu vājums un viņu dievu bezspēcība.

Kad Elija piesauc Jehovu, debess un zemes Radītāju, Izraēļa ļaudis stāv kā apburti, bāli, nobijušies un gandrīz neelpodami aiz godbijības. Ļaudis bija redzējuši fanātisko neprātīgo Baala praviešu trakošanu. Un tagad tiem ir priekštiesība redzēt mierīgo, cieņas pilno Elija izturēšanos. Viņš atgādina tautai viņas pagrimšanu, kas pamodināja Dieva dusmas pret tiem, un tad uzaicina visus pazemot savas sirdis un atgriezties pie savu tēvu Dieva, lai Viņš no tiem atņemtu savu lāstu. Ahabs un viņa elkdievīgie priesteri visu vēro pārsteigti un izbijušies. Nemiera pilni viņi svinīgā klusumā gaida gala iznākumu.

Kad upuris uzlikts uz altāra, pravietis pavēl upuri un altāri apliet ar ūdeni un piepildīt ar ūdeni arī grāvī ap to. Tad godbijīgi pazemojas neredzamā Dieva priekšā, paceļ rokas pret debesīm un upurē Dievam klusu, vienkāršu lūgšanu, ko nepavada nekādi nesavaldīgi žesti, ne arī ķermeņa izkropļošana. [285] Nekādi griezīgi kliegzieni neskan pār Karmela kalnu. Pār visiem nolaidies svinīgs klusums, kas Baala priesteriem liekas mokošs. Elija lūgšanā nelieto pārspīlētus izteiksmes līdzekļus. Viņš lūdz Jehovu, kā kad tas atrastos tepat tuvumā, redzēdams visu notiekošo un dzirdēdams viņa sirsnīgo, dedzīgo un tomēr vienkāršo lūgšanu. Baala priesteri kliezda ar putām uz lūpām, lēkāja un lūdza ļoti ilgi, no rīta gandrīz līdz vakaram. Elijas lūgšana ir ļoti īsa, nopietna, godbijīga un sirsnīga. Līdz ko šī lūgšana ir izteikta, tā no debesīm skaidri redzamas krīt uguns liesmas, līdzīgas spožam zibenim, aizdedzina upura malku, aprij upuri, uzlaiza ūdeni grāvī un iznīcina pat altāra akmeņus. Liesmu spožums apgaismo kalnu un ir nepanesams pūļa acīm. Izraēļa valsts pārējie iedzīvotāji, kas sapulcējušies, ar interesi vēro šeit sanākušos. Viņi redz uguns krišanu un ir pārsteigti par šo skatu. Tas atgādina uguns stabu pie Sarkanās jūras, kas naktī atšķīra Izraēļa bērnus no ēģiptiešu pulkiem.

Kalnā esošie ļaudis bailu un godbijības pārņemti, pakrīt neredzamā Dieva priekšā. Viņi nespēj skatīties uz spožo, rijošo uguni, kas nākusi no debesīm. Viņus pārņem bailes, ka grēku un atkrišanas dēļ uguns var aprīt arī tos, un kā viena balss pāri kalnam atskan kliedziens, kas briesmīgi un skaidri atbalsojas līdzenumā kalna pakājē: "Kungs ir Dievs, Kungs ir Dievs!" Beidzot Izraēlis ir atmodies un viņa acis atvērušās. Tie ierauga savu grēku un to, cik ļoti ir apkaunojuši Dievu. Viņos pamostas dusmas pret Baala praviešiem. Baiļu pārņemti Ahabs un Baala pravieši raugās uz brīnišķīgo Jehovas spēka izpausmi. Atkal dzirdama Elijas balss, dodot ļaudīm satraucošu pavēli: "Grābiet Baala praviešus, ka neviens no tiem neizsprūk." Ļaudis ir gatavi paklausīt viņam. [286] Tie sagrābj viltus praviešus, kas viņus bija krāpuši, un noved tos pie Ķizones upes un tur Elija ar savu roku nokaut šos elkdievīgos priesterus.

Pie viltus priesteriem bija piepildījies Dieva sods, ļaudis nožēlojuši savus grēkus un atzinuši savu tēvu Dievu, briesmīgo Dieva lāstu tagad var atņemt un Dievs no jauna var svētīt savus ļaudis, atkal var atsvaidzināt zemi ar rasu un lietu.

Elija uzrunā Ahabu: "Celies, ēd un dzer, jo šņāc kā uz lietu." Ahabam aizejot ēst un dzert, Elija devās uz Karmela kalna virsotni, lai lūgtu Dievu. Pagānu priesterus nokaujot viņš nav kļuvis tāds, kas nedrīkstētu svinīgi lūgt. Viņš bija izpildījis Dieva gribu. Pēc tam, kad viņš kā Dieva darba rīks, nokaudams elkdievīgos priesterus, bija darījis visu iespējamo, lai novērstu Izraēļa atkrišanas iemeslus, viņš vairāk neko nespēja darīt. Tad viņš aizlūdza par grēcīgo, atkritušo Izraēli. Vismokošākā stāvoklī, galvu noliekdams starp ceļiem, viņš ļoti dedzīgi lūdz Dievu sūtīt lietu. Sešas reizes pēc kārtas viņš sūta savu kalpu raudzīties, vai nav kāda redzama zīme, ka Dievs ir uzklusījis viņa lūgšanu. Viņš nekļūst nepacietīgs un mazdūšīgs, ja Kungs tūlīt nedod zīmi par viņa lūgšanas paklausīšanu. Viņš turpina nopietni lūgt, sūtīdams septiņas reizes kalpu raudzīt, vai Dievs nav dāvājis kādu zīmi. Sesto reizi kalps atgriezās no sava izlūkošanas gājiena pret jūras pusi un bezcerīgi ziņoja, ka nav nekādu pazīmju par mākoņu veidošanos varam līdzīgajās debesīs. Septītajā reizē viņš ziņo Elijam, ka ir redzams mazs mākonītis vīra plaukstas lielumā. Ar to pietiek, lai apmierinātu Elijas tīcību. Viņš negaida, lai debesis apmācas melniem mākoņiem, lai būtu drošs par lūgšanas paklausību. Sajā mazajā mākonītī viņa ticība dzird stipra lietūs šņākšanu. Viņš rīkojas saskaņā ar savu ticību. Ar kalpu viņš sūta vēsti Ahabam: "Jūdz un brauc, ka lietus tevi neaizņem."

Elija pazemība

Šajā gadījumā Elija uzdrošinājās rīkoties ticībā. [287] Viņš negaidīja, lai redzētu. "Un pa tam debess apmācās ar melniem mākoņiem un vētra un stiprs lietus gāzās. Un Ahabs sēdās ratos un brauca uz Jezraēli. Un Kunga roka nāca par Eliju un tas apjoza savus gurnus un skrēja Ahabam pa priekšu uz Jezraēli."

Visu dienu Elija bija pavadījis lielā satraukumā un darbā, tomēr Dieva Gars nāca pār viņu, jo viņš bija paklausījis un, sodīdams elkdievīgos priesterus, izpildījis Kunga prātu. Dažs būs gatavs sacīt: Kāds nežēlīgs un cietsirdīgs cilvēks ir bijis Elija! Un tāpat katrs, kas riskējot ar visu, aizstāv Dieva godu, piedzīvos, ka daudzi to nosodīs un notiesās.

Sāka līt lietus. Bija nakts un lietus traucēja Ahabam redzēt ceļu. Dieva Gara un Viņa spēka stiprināts, Elija sajoza savas rupjās drēbes un skrēja Ahaba ratu priekšā, pavadīdams viņu līdz ieejai pilsētā. Dieva pravietis bija pazemojis Ahabu viņa ļaužu priekšā. Viņš bija nokāvis tā elkdievīgos priesterus un tagad gribēja Izraēlim apliecināt, ka atzīst Ahabu par savu ķēniņu. Parādīdams sevišķu pagodinājumu, viņš vadīja Ahaba ratus, skriedams to priekšā līdz pilsētas vārtiem.

Šis gadījums satur mācību jauniem cilvēkiem, kas atklāti atzīst, ka ir Dieva kalpi, kas nes Viņa vēsti, bet paši sevi vērtē pārāk augstu. Tiem nav Elijam līdzīgu piedzīvojumu, tomēr viņi uzskata, ka stāv pāri pienākumiem, kas pēc viņu domām, jāveic kalpiem. Baidīdamies, ka nepadara kaut ko kalpam atbilstošu, tie negrib nokāpt no garīga darba strādnieka cieņas augstumiem, lai kalpotu tur, kur vajadzīgs. Tiem visiem jāmācās no Elijas piemēra. Viņa vārds trīs gadus zemei noslēdza debesis bagātības, rasu un lietu. Viņa vārds bija vienīgā atslēga, lai atslēgtu debesis un liktu nākt lietus gāzēm. [288] Ķēniņa un Izraēļa ļaužu tūkstošu klātbūtnē pienesot vienkāršu lūgšanu, Dievs Eliju pagodināja, atbildot uz to ar uguns liesmām no debesīm, kas iededzināja uguni uz upura altāra. Viņa roka izpildīja Dieva sodu, nokaujot astoņi simti piecdesmit Baala praviešus, un tomēr pēc dienas nogurdinošajām pūlēm un sevišķās uzvaras viņš, kurš spēja izsaukt mākoņus un lietu un uguni no debesīm, bija labprātīgs izpildīt šulaiņa darbu un skrēja tumsā, vētrā un lietū Ahaba ratu priekšā, kalpodams valdniekam, kuru viņš nebija baidījies tieši vaigā norāt grēku un noziegumu dēļ. Ķēniņš iegāja pilsētas vārtos, bet Elija ietinās savā mēteli un apgūlās uz kailas zemes.

Elija mazdūšība

Pēc tam, kad cīņā starp dzīvību un nāvi Elija bija parādījis tādu bezbailību un drosmi, ka bija uzvarējis ķēniņu, priesterus un ļaudis, mēs tīri dabīgi gribētu domāt, ka viņš vairs nekad nepadosies izmisumam vai bailēm.

Pēc pirmās parādīšanās Ahaba priekšā, kad Elija viņam pasludināja Dieva sodu viņa un Izraēļa atkrišanas dēļ, Kungs Elijas vadīja prom no Izabeles varas uz drošu vietu pie Krites upes kalnos. Seit Viņš pagodināja Eliju, sūtīdams tam barību rītos un vakaros. Kad upes izsīka, Dievs viņu sūtīja pie Carpatas atraitnes un ik dienas darīja brīnumu, lai apgādātu atraitnes ģimeni un Eliju ar barību. Redzot viņu svētītu ar tādas Dieva mīlestības un gādības pierādījumiem, mēs varētu domāt, ka Elija nekad vairs nezaudēs savu pašāvēību uz Dievu. Tomēr apustulis mums saka, ka viņš bija cilvēks, ar tādām pašām vājībām kā mēs un līdzīgi mums padots kārdināšanām.

Ahabs atstāstīja savai sievai šīs dienas brīnišķīgos notikumus un apbrīnojamo Dieva spēka atklāsmi, kas apliecināja, ka Jehova, debess un zemes radītājs ir Dievs, viņš pateica arī to, ka Elija ir nokāvis Baala praviešus. Tad Izabele, kas bija grēkos nocietinājusies, kļuva nikna. Pašapzinīga un izaicinoša, noteikta elkudievības piekritēja, viņa ziņoja Ahabam, ka Elijam jāmirst. [289]

Šajā naktī kāds vēstnesis pamodināja nogurušo pravieti un atstāstīja viņam Izabeles pagānu dievu vārdā izteikto zvērestu, ka viņa Izraēļa klātbūtnē darīs viņam tā, kā viņš ir darījis Baala priesteriem. Atbildot šiem draudiem un Izabeles zvērestam, Elijam vajadzēja izlūgties aizsardzību no Dieva, kas viņam bija uzdevis šo darbu, kuru viņš bija darījis. Viņam vajadzēja sacīt vēstnesim, ka tas Dievs, uz kuru viņš pašļaujas, būs viņa aizstāvis pret Izabeles naidu un draudiem. Bet likās, ka ticība un drosmē Eliju bija atstājusi. Apjucis viņš uztrūkstas no miega. Lietus gāžas un visapkārt ir tumšs. Viņš pazaudē no skata Dievu un bēg savas dzīvības pēc, it kā asins atriebējs viņam jau sekotu. Ceļā viņš atstāj savu kalpu aiz sevis un no rīta viņš jau ir tālu prom no apdzīvotām vietām, viens pats kādā drūmā, tuksnešainā apvidū.

“Kad viņš to redzēja, tad cēlās un aizgāja savas dzīvības pēc un nonāca Berzebā, kas ir Jūdā un atstāja tur savu puisi. Bet pats gāja tuksnesī dienas gājumu un nāca un apsēdās zem paegļa krūma un vēlējās, ka viņa dvēsele mirtu un sacīja: “Nu ir gan! Nem nu Kungs, manu dvēseli, jo es neesmu labāks nekā mani tēvi.” Un viņš apgūlās un aizmīga zem paegļa krūma. Un redzi eņģelis viņu aizskāra un uz viņu sacīja: “Cēlies un ēd!” Un viņš skatījās atpakaļ un redzi, viņa galvas galā bija karaša uz oglēm cepta un krūze ar ūdeni. Un viņš ēda un dzēra un atkal apgūlās. Un Kunga eņģelis nāca atkal otru reizi un to aizskāra un sacīja: “Cēlies un ēd, jo tev ir garš ceļš priekšā.” Tā viņš cēlās un ēda un dzēra un gāja uz šīs barības spēku četrdesmit dienas un četrdesmit naktis līdz Dieva kalnam Orebam. Un viņš tur iegāja vienā alā un palika tur pa nakti. Un redzi, Kunga vārds uz to

notika un Viņš uz to sacīja: "Ko tu šē dari, Elija?" [290]

Elijam vajadzēja pajauties uz Dievu, kas viņu būtu brīdinājis, kad bēgt un kur atrast patvērumu no Izabeles naida un būtu drošs pret Ahaba rūpīgiem meklējumiem. Soreiz Kungs viņam nebija licis bēgt. Viņš nebija gaidījis, līdz Kungs ar viņu runātu. Viņš rīkojās nepārdomāti. Ja viņš ticībā un ar pacietību būtu gaidījis, tad Dievs būtu aizsargājis savu kalpu un būtu tam devis vēl vienu ārkārtīgu uzvaru Izraēlī, sodīdams Izabeli.

Noguris un nomākts Elija apsēdās atpūsties. Viņš ir kļuvis mazdūšīgs un līdzīgs kurnētājam. Viņš saka: "Nem nu, Kungs, manu dvēseli, jo es neesmu labāks nekā mani tēvi." Viņš domā, ka dzīve vairs nav patīkama. Pēc neparastās Dieva spēka atklāsmes Izraēļa klātbūtnē viņš sagaidīja, ka Izabele vairs neietekmēs Ahaba prātu un ka Izraēļa valstī notiks vispārējs apvērsums. Un kad viņam paziņoja Izabeles draudu vēsti, viņš aizmirs, ka Dievs ir tas visspēcīgais un līdzcietīgais Dievs, kāds Viņš bija tad, kad viņš lūdza tam uguni no debesīm un tā nāca, un lietu un tas nāca. Dievs bija apmierinājis katru viņa lūgumu, tomēr Elija tagad bēg, atrodas tālu no cilvēku dzīvokļiem un vairs nekad nevēlas redzēt cilvēkus.

Kā raudzījās Dievs uz savu kalpu cietēju? Vai Kungs viņu bija atmetis, tāpēc ka to bija pārvarējusi mazdūšība un izmisums? Ak, nē! Elija bija pakritis grūtībās. Visu dienu viņš bija pūlējies neko neēdis. Vadīdams Ahaba ratus un skriedams viņa priekšā līdz pilsētas vārtiem viņš bija drosmes pilns. Viņš loloja cerības, ka Izraēls kā tauta atgriezīsies un atkal padosies Dievam un atgūs Viņa labvēlību. Bet Eliju nospieda reakcija, kas bieži seko ticības pacēlumam un ievērojamiem, brīnišķīgiem piedzīvojumiem. Viņš bija pacelts Pizgas virsotnē, lai tiktu pazemots visdziļākajā ticības un jūtu ielejā. Tomēr Dieva acs turpināja vērot savu kalpu. Kad Elija jutās sirdī salauzts un atstāts no Dieva un cilvēkiem, Dievs tomēr viņu nemīlēja mazāk kā tad, kad, atbildot uz viņa lūgšanu, uguns liesmas krita no debesīm, apgaismojot Karmela kalnu.

Kas nav nesuši smagas atbildības vai arī kas nav raduši dziļi just, tie nespēj saprast Elijas izjūtas un nav sagatavoti dāvēt viņam pelnīto maigo līdzjūtību. [291] Dievs zina un saprot lielo cīņu un pārbaudījumu sāpes, kas nomāc sirdi.

Elijam gulot zem paegļa krūma, to atmodina maigs pieskāriens un kāda patīkama balss. Viņš uzreiz bailēs uztrūkstas, gatavs atkal bēgt, it kā ienaidnieks, kas meklē viņa dzīvību, tiešām būtu to atradis. Bet līdzcietīgas mīlestības pilnajā sejā, kas pārlietusies pār viņu, tas neredz ienaidnieku, bet gan draugu. Kāds eņģelis no debesīm ir sūtīts ar barību, lai stiprinātu Dieva uzticīgo kalpu. Viņa balss saka Elijam: "Celies un ēd!" Baudījis tam sagatavoto atspirdzinājumu, Elija atkal aizmieg. Vēl otru reizi eņģelis kalpo Elijas vajadzībām. Tas aizskar nogurušo, bezspēcīgo vīru un līdzcietīgā maigumā saka uz viņu: "Celies un ēd, jo tev priekšā ir pārāk garš ceļš." Elija bija stiprinājies un turpināja ceļu uz Orebu. Viņš atradās tuksnešainā vietā. Nakti pavadīja alā, lai aizsargātos no plēsīgiem zvēriem.

Šeit Dievs caur savu eņģeli Elijam jautā: "Ko tu šeit dari, Elija?" Es tevi sūtīju pie Krites upes, Es tevi sūtīju pie atraitnes Carpatā, Es tevi sūtīju uz Samariju ar vēsti Ahabam, bet kas tevi sūtīja šajā garajā ceļojumā uz tuksnesi? Un kāds tev šeit ir uzdevums? Elija Kunga priekšā izgāž savas sirds rūgtumu.

Un tas sacīja: degt esmu dedzis Kungs, Dieva Cebaot labā, jo Izraēļa bērni Tavu derību atstājuši, Tavus altārus nolauzuši, un es viens esmu atlicis un tie meklē man atņemt dzīvību. "Un viņš sacīja: izej un nostājies kalnā Kunga priekšā. Un redzi, Kungs gāja garām un līdzī briesmīga vētra, kas kalnus plosīja un klintis sašķēla, bet Kungs nebija tai vētrā. Un pēc vētras bija zemes trīcēšana, bet Kungs nebija zemes trīcēšanā. Un pēc zemes trīcēšanas nāca uguns, bet Kungs nebija ugunī. Un pēc uguns nāca klusa un lēna vēsma [balss]. [292] Un kad Elija to dzirdēja, tad viņš aplājā savu vaigu ar mēteli un izgāja un stāvēja alas priekšā, un redzi balss uz to nāca un sacīja: "Ko tu šē dari, Elija? Un viņš" sacīja: Degt esmu dedzis Kunga Dieva Cebaot labā, jo Izraēļa bērni Tavu derību atstājuši, Tavus altārus nolauzuši un Tavus praviešus ar zobenu nokāvuši, un es viens esmu atlicis, un tie meklē man paņemt dzīvību."

Tad Kungs atklājās Elijam, rādīdams viņam, ka mierīga uzticība un stipra pašjāvība uz Dievu vienmēr atradis tūlītēju palīdzību vajadzības brīdī.

Man rādīja, ka mans vīrs ir kļūdījies padodamies mazdūšībai un neuzticēdamies Dievam. Atkal un atkal sevišķos pierādījumos Dievs viņam ir atklājis savu gādību, mīlestību un spēku. Bet redzot, ka viņa interese un degsme par Dievu un Viņa lietu nav izprasta un vērtēta, viņš reizēm ir jāvies mazdūšībai un izmisumam. Dievs manam vīram un man ir uzticējies sevišķu un svarīgu darbu savā lietā, norāt Viņa ļaudis un sniegt tiem padomu. Redzot, ka šos rājienus neievēro un par tiem atmaksā

ar naidu, bet nevis ar labvēlību, mēs bieži esam zaudējuši ticību un pašvēlību uz Izraēļa Dievu un līdzīgi Elijam, esam ļāvušies mazdūšībai un izmisumam. Sī ir bijusi mana vīra lielā dzīves kļūda, ka viņš ir kļuvis mazdūšīgs, tāpēc ka viņa brāļi palīdzības vietā tam sagādājuši pārbaudījumus. Un brāļi, redzot mana vīra bēdas un mazdūšību, kas ir rezultāts viņu pašu neticībai un līdzjūtības trūkumam, tomēr daži ir gatavi uzvaroši priecāties par viņu, un pamatojoties uz viņa mazdūšību, uzskatīt, ka Dievs nevar būt ar brāļi Vaitu, jo tad tas nebūtu izrādījies tik vājš. Tiem es gribu norādīt uz Elijas darbu un uz viņa mazdūšību un izmisumu. Elija, lai gan Dieva pravietis, bija cilvēks, pakļauts tādām pašām izjūtām kā mēs. Mums ir jācinās ar cilvēcīgo izjūtu vajībām. [293] Bet ja mēs uzticamies Dievam, tad Viņš nekad mūs neatstās ne arī pametīs. Visos apstākļos mēs drīkstam stipri paļauties uz Dievu, ka Viņš mūs nekad neatstās nedz arī atmetīs, kamēr mēs saglabāsim savu taisnīgumu un godīgumu.

Savās bēdās mans vīrs var smelties drosmi apziņā, ka viņam ir līdzcietīgs Debesu Tēvs, kas lasa sirds domas un izprot tās nodomus. Kas stāv cīņas priekšgalā un kurus vada Dieva Gars sevišķu darbu veikšanai, tie bieži, noslogojumam mazinoties, jutīs reakciju un reizēm viņus var smagi nospiest mazdūšība, satricinot visvaronīgāko ticību un novājinot visnelokāmāko raksturu. Dievs saprot visas mūsu vajības. Viņš spēj līdzti just un mīlēt pat tādu, priekš kura cilvēku sirdis paliek cietas kā krams. Pacietīgi gaidīt un uzticēties Dievam, kad viss izskatās tumšs, - tā ir mācība, kas manam vīram jāmacās vēl pilnīgāk. Dievs neļaus viņam vilties savā godīgumā un taisnīgumā.

MOZUS UN ĀRONS

Ārons nomira un tika aprakts Hora kalnā. Kalnā viņu pavadīja brālis Mozus un dēls Ēleāzars. Mozum bija jāpilda sāpīgs pienākums, jānoņem savam brālim priestera tērps un jāuzvelk tas Ēleāzaram, jo Dievs bija teicis, ka viņam jāamanto Ārona priestera amats. Mozus un Ēleāzars bija liecinieki Ārona nāvei, un Mozus viņu apraka uz kalna. Šis skats uz Hora kalna liek mums atcerēties dažus no visapbrīnojamākajiem notikumiem Ārona dzīvē.

Ārons bija laipns, draudzīgs cilvēks, un Dievs izvēlējās, lai tas būtu ar Mozu un runātu viņa vietā, īsi sakot, lai viņš būtu Mozus mute. Dievs būtu varējis izredzēt par vadoni Āronu, bet Viņš, kas pazīst sirdis un izprot raksturus, zināja, ka Ārons ir pakļāvīgs un ka viņam trūkst drosmes visos apstākļos aizstāvēt patiesību. Ārona vēlēšanās iemantot ļaužu labvēlību, reizēm lika tam izdarīt lielas kļūdas. [294] Viņš pārāk bieži padevās ļaužu lūgumiem un tā apkaunoja Dievu. Šis pats noteiktības trūkums patiesības jautājumos viņa ģimenē beidzās ar divu viņa dēlu nāvi. Ārons bija ļoti dievbijīgs un praktiski spējīgs vīrs, tomēr nolaidīgs savas ģimenes audzināšanā. Tai vietā, lai no dēliem prasītu cieņu un godbijību, viņš tiem atļāva sekot pašiem savām tieksmēm. Viņš tos neaudzināja pašaieliedzībā, bet gan padevās viņu iegribām. Viņi nemācījās cienīt un godāt vecāku autoritāti. Tēvam vajadzēja būt īstajam savas ģimenes vadītājam tik ilgi, kamēr tas dzīvoja. Viņš nedrīkstēja zaudēt savu autoritāti pat tad, kad bērni bija izauguši un kad tiem bija pašiem savas ģimenes. Tautas valdnieks bija pats Dievs, un no saviem ļaudīm Viņš prasīja paklausību un godu.

Kārtība un labklājība valstī ir atkarīga no labas kārtības draudzē. Un draudzes labklājība, saskaņa un kārtība ir atkarīga no pareizas kārtības un pilnīgas disciplīnas ģimenēs. Dievs suda vecāku neuzticību, kuriem Viņš uzticējies pienākumu saglabāt un aizkavēt vecāku valdīšanas pamatlikumus, kas ir draudzes disciplīnas un tautas labklājības pamatā. Viens neaudzināts [nedisciplinēts] bērns bieži izjauc draudzes mieru un saskaņu un pamudina tautu uz kurnēšanu un sacelšanos. Vissvinīgākā veidā Kungs ir piekudinājis bērniem viņu pienākumu no sirds cienīt un godāt vecākus. Un no otras puses, Viņš prasa, lai vecāki mācītu savus bērnus un bez mitēšanās censtos ieaudzināt viņos cieņu pret Dieva likumu prasībām, Dieva atzišanu un bijāšanu. Šie priekšraksti, kurus Dievs tik svinīgi pasludinājis jūdiem, ir tikpat saistoši arī kristīgiem vecākiem. Kas atstāj novārtā Dieva Vārdā doto gaismu un norādījumus par bērnu audzināšanu, un pavēlēšanu savam namam pēc sevis, tiem būs jānes briesmīga atbildība. Ārona noziedzīgā nolaidība, neprasot no bērniem cieņu un godbijību, beidzās ar dēlu nāvi. [295]

Dievs nošķīra Āronu, izredzot viņu un viņa vīriešu kārtas pēcnācējus priesteru amatam. Viņa dēli kalpoja svētajā vietā. Nabads un Abijus nebija Dieva pavēli, lai vīraka kvēpināmajos traukos līdz ar vīraku Viņa priekšā upurētu svētu uguni. Piedraudot ar nāves sodu, Dievs bija aizliedzis līdz ar vīraku Viņa priekšā pienest parasto uguni.

Un šeit ir redzams nolaidīgās audzināšanas rezultāts. Tā kā Ārona dēli nebija mācīti cienīt un godāt tēva pavēles, tad viņi neievēroja vecāku autoritāti, tad viņi arī nespēja izprast nepieciešamību noteikti paklausīt Dieva prasībām. Padodamies savai kārei pēc viņa, tā uzbudinošajā iespaidā viņu prāts bija aptumšojies, un tie nespēja izšķirt starpību starp svētām un parastām lietām. Tieši pretēji Dieva skaidrajam norādījumam pienesdami parasto uguni svētās uguns vietā, viņi To negodāja. Dieva

dusmas viņus sodīja. Uguns izgāja no Viņa klātbūtnes un tos iznīcināja.

Pacietīgs un pazemīgā padevībā Ārons panesa savas lielās bēdas. Tā dvēseli žņaudza bēdas un asas sāpes. Viņš bija spiests atzīt, ka nav izpildījis savu pienākumu. Viņš bija Visaugstākā Dieva priesteris, lai salīdzinātu ļaužu grēkus. Viņš bija arī sava nama priesteris, tomēr bija ļāvies tieksmēm neievērot savu bērnu neprātu. Viņš bija nevērīgi izturējies pret pienākumu radināt un audzināt bērnus paklausīgus, pašaieliedzīgus un godbijīgus pret vecāku autoritāti. Būdams iecietīgs nevietā, viņš bērnu raksturos neattīstīja godbijību pret mūžīgām lietām. Ārons nesaskatīja labāk par daudziem kristiešiem, kas tagad tā dara, ka viņa nepareizā mīlestība un iecietība pret bērnu kļūdām ir par iemeslu noteiktai Dieva nepatikai un Viņa dusmām, kas izlauzīsies tos iznīcināt. Tāpēc ka Ārons bija nolaidīgs prasīt, lai ievēro Viņa autoritāti, pret tiem pamodās Dieva taisnīgie aizrādījumi, bez stingriem ierobežojumiem no viņu kā vecāku puses, un viņa neprātīgā savu dēlu saudzēšana bija vislielākā nežēlība. Dievs tiesas lietu ņēma savās rokās un iznīcināja Ārona dēlus.

Kad Dievs aicināja Mozu kāpt kalnā, tad pagāja sešas dienas, pirms viņu uzņēma mākonī, tiešā Dieva klātbūtnē. [296] Visu kalna virsotni apņēma Dieva godība. Un pat tad, kad Izraēļa bērnu priekšā tieši bija redzama Dieva godība, neticība viņos bija tik dabīga, ka tie neapmierināti sāka kurnēt par to, ka Mozus atrodas prom no viņiem. Dieva godībai norādot uz Viņa svēto klātbūtni kalnā un viņu vadonim atrodoties tiešā sarunā ar Dievu, arī tiem vajadzēja svētīties, dziļi pārmeklējot savas sirdis, pazemojoties un bīstoties Dievu. Dievs Mozus vietā bija atstājis Āronu un Uru. Mozus prombūtnes laikā ļaudīm vajadzēja prasīt padomu no šiem Dieva ieceltajiem vīriem.

Šeit atklājās Ārona, kā Izraēļa vadoņa vai valdnieka nepilnīgums. Ļaudis uzmācās tam, lai viņš tiem taisītu dievus, kas viņu priekšā ietu uz Ēģipti. Te Āronam bija izdevība parādīt savu ticību un nesatricināmo pašāvēību uz Dievu. stingri un noteikti nostājoties pretī ļaužu priekšlikumam. Bet viņa raksturā esošā vēlēšanās izpatikt un pakļauties ļaudīm, lika viņam upurēt Dieva godu. Viņš prasīja, lai tie atnes savas rotas lietas, un no tām taisīja zelta teļu, pasludinot pēc tam ļaudīm: "Sis ir tavš dievs, ak Izraēl, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes." Un šim bezjūtīgajam dievam viņš taisīja altāri un izsauca uz rītdienu Kunga svētkus. Likās, ka ļaudis bija atbrīvoti no visiem ierobežojumiem. Viņi zelta teļam upurēja dedzināmos upurus un atļāva sevi pilnīgi pārvaldīt vieglprātības garam. Tie padevās apkaunojošai rīšanai un dzeršanai, tie ēda un dzēra un cēlās priecāties.

Bija pagājušas tikai nedaudzas nedēļas, kopš tie noslēdza svinīgu derību ar Dievu, apsoluties paklausīt Viņa balsij. Viņi bija paklausījuši Dieva likuma vārdus, ko no Sinaja pasludināja godbijību iedvesošā varenībā, pavadītus ar pārkoniem, zibeniem un zemes trīcēm. Viņi bija dzirdējuši tieši no paša Dieva mutes paziņojumu: "Es esmu Kungs, jūsu Dievs, kas jūs ir izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama. Tev nebūs citus dievus turēt priekš Manis. Tev nebūs sev darīt nekādu tēlu [grieztu tēlu- angļu tulk.], nedz līdzību ne no tā, kas augšā debesīs, ne no tā, kas apakšā virs zemes, nedz no tā, kas ūdenī apakš zemes. Tev nebūs priekš tiem zemē mesties, nedz tiem kalpot, jo Es, Kungs, tavš Dievs, esmu stiprs un dusmīgs Dievs, kas piemeklē tēvu grēkus pie bērniem līdz trešam un ceturtam augumam pie tiem, kas mani ienīst, un dara žēlastību tūkstošiem, kas mani mīl un manus baušļus tur."

Aicināti kalnā, lai tur redzētu Dieva godību, Ārons un arī viņa dēli bija paaugstināti. "Un tie redzēja Izraēļa Dievu un apakš Viņa kājām it kā darījumu no safīra akmeņiem, skaidru kā pašas debesis."

Dievs bija nozīmējis Nabadu un Abiju vissvētākajam darbam, tādēļ Viņš tos pagodināja visbrīnišķīgākā veidā. Viņš deva tiem iespēju skatīt Viņa brīnišķīgo godību, lai kalnā redzētās ainas paliktu ar viņiem un tie spētu labāk kalpot Viņa darbā, atdodot Viņam ļaužu priekšā to augsto godu un cieņu, kas tiem ļautu skaidrāk saprast Viņa raksturu un pamodinātu viņos patiesu paklausību un cieņu visām Viņa prasībām.

Pirms Mozus atstāja ļaudis kalna pakājē, viņš tiem lasīja priekšā tās derības vārdus, kuru Dievs ar tiem bija derējis, un tie atbildēja vienā balsī: "Visu, ko Kungs sacījis, to mēs darīsim un klausīsim." Cik lielam gan vajadzēja būt Ārona grēkam, cik smagam Dieva acis!

Kad Mozus kalnā saņēma Dieva likumus, Kungs viņam darīja zināmu Izraēļa grēku un prasīja Viņam atļaut noiet pie tiem un tos iznīcināt. Bet Mozus aizlūdza Dievu par ļaudīm. Lai gan Mozus bija vislērprātīgākais vīrs, kāds jebkad ir dzīvojis, bet kad ļaužu intereses, kuriem Dievs viņu bija iecēlis par vadoni, atradās briesmās, tad viņš pazaudēja savu dabīgo biklumu un ar neparastu neatlaidību un apbrīnojamu drosmi karsti lūdza Dievu par Izraēli. Viņš nebija ar mieru, ka Dievs iznīcinātu savus ļaudis, kaut arī Dievs apsollīja viņu vietā paaugstināt Mozu un celt labāku tautu nekā Izraēls. [298]

Mozus panāca savu. Dievs paklausīja viņa dedzīgo lūgšanu neizdeldēt savus ļaudis. Mozus paņēma

derības galdiņus, desmit baušļu likumus un kāpa lejup no kalna. Piedzērušos Izraēļa bērnu dzīru troksnis aizsniedza viņa ausis jau ilgi pirms nonākšanas nometnē. Redzot viņu elkudievību un ka viņi tik lielā mērā bija lauzuši derības vārdus, Mozus pārņēma skumjas un sašutums par viņu zemisko elkukalpību. Viņu pārņēma apjukums un kauns par tiem un tāpēc viņš nosvieda zemē un salauza derības galdiņus. Tā kā viņi bija lauzuši derību ar Dievu, tad Mozus, sasitot galdiņus, paziņoja, ka tāpat Dievs ir lauzis savu derību ar tiem, galdiņi, uz kuriem bija rakstīti Dieva likumi, tagad bija sasisti.

Ārons, kura raksturs bija laipns, tik ļoti maigs un patīkams, centās noskaņot Mozus labvēlīgi, it kā ļaudis nebūtu izdarījuši tik lielu grēku, kura dēļ viņam būtu tik ļoti jāuztraucas. Mozus sašutis jautāja: "Ko šie ļaudis tev darījuši, ka tu tik lielu grēku pār tiem esi vedis?" Tad Ārons sacīja: "Lai mana kunga dusmas neiedegtos, tu pazīsti tos ļaudis, ka tie ir ļauni. Tie uz mani sacīja: "Taisi mums dievu, kas iet mums priekšā, jo šis Mozus, šim vīram, kas mūs izvedis no Ēģiptes zemes, mēs nezinām, kas tam ir noticis. Un es uz tiem sacīju: "Kam ir zelts, tas lai to noplēš." Un tie man to deva, un es to iemetu ugunī, no tā kļuva teļš." Ārons vēlējās, lai Mozus domātu, ka kāds neparasts brīnums viņu rotas lietas ir pārvērtis teļa veidā. Viņš nestāstīja Mozum, ka viņš kopā ar citiem amatniekiem ir uztaisījis šo tēlu.

Ārons domāja, ka Mozus ir bijis pārāk nepakļāvīgs tautas gribai. Viņš domāja, ka ja Mozus būtu bijis mazāk stingrs, ne tik noteikts un ja viņš būtu izvēlējis vidus ceļu, meklējis ar ļaudīm kaut kādu kompromisu un apmierinājis viņu vēlēšanos, tad viņam būtu bijis mazāk grūtību un Izraēļa nometnē būtu vairāk miera un saskaņas. Tādēļ viņš mēģināja rīkoties gudrāk. [299] Lai izsargātos no neapmierinātības un saglabātu ļaužu labvēlību un tā novērstu sacelšanos, kas pēc viņa domām noteikti nāktu, ja viņš nepaklausītu viņu gribai, viņš vadījās no sava rakstura tieksmēm un pakļāvās ļaužu gribai. Bet ja Ārons nešaubīgi būtu stāvējis Dieva pusē, ja ļaužu norādījumu taisīt viņiem dievu, kas ietu viņu priekšā uz Ēģipti, viņš būtu uzklaušījis ar priekšlikumam atbilstošu sašutumu un šausmām, ja viņš būtu atsaucies uz Sinaja biedinošo skatu, kur Dievs tādā godībā un majestātē pasludināja savus likumus, ja viņš tiem būtu atgādinājis svinīgo derību ar Dievu, kad tie solīja paklausīt visu, ko Viņš tiem pavēlētu, ja viņš tiem būtu sacījis, ka pat savu dzīvību upurējot viņš nepakļausies viņu lūgumam, tad viņam būtu bijis iespaids, kas izsargātu ļaudis no briesmīgās atkrišanas. Bet, kad Mozus prombūtnē bija vajadzīgs viņa iespaids taisnībai par labu, kad viņam vajadzēja stāvēt tikpat stingri un nepiekāpīgi, kā to Mozus darīja, lai aizkavētu ļaudis no grēka ceļa, tad viņš tos ietekmēja nepareizā virzienā. Viņš nespēja aizstāvēt Dieva godu, turot Viņa svētos likumus. Bet uz ļauno pusi viņa ietekme bija spēcīga. Viņš pavēlēja un ļaudis paklausīja.

Kad Ārons spēra pirmo soli nepareizā virzienā, tad tas gars, kas darbojās ļaudīs, pārņēma arī viņu, un viņš uzņēma vadību un pavēlēja un ļaudis bija neparasti paklausīgi. Ārons neapstrīdami pakļāvās vissmagākajiem grēkiem, tāpēc ka tas bija vieglāk, nekā aizstāvēt taisnību. Novirzoties no taisnīguma un vienojoties ar ļaudīm grēkā, viņam šķita, ka to pārņem jauna, neparasta noteiktība, nopietnība un dedzība. Viņa bailes likās pēkšņi pazudušas. Ar dedzību, kādu viņš nekad nebija parādījis, aizstāvēt Dieva godu pret netaisnību, viņš satvēra darba rīkus, lai zeltu pārveidotu teļa tēlā. [300] Viņš pavēlēja uzcelt altāri un ar palāvību, kas cienīga labāka mērķa, paziņoja ļaudīm, ka rīt būs Kunga svētki. Taurētāji saņēma pavēli no Ārona mutes un lika atskanēt vēstīj no vienas Izraēļa pulka vienības līdz otrai.

Ārona mierīgā pārliecība nepareizā virzienā sagādāja viņam lielāku iespaidu uz ļaudīm nekā Mozus varēja iegūt, vadot viņus pareizā ceļā un apspiežot sacelšanos. Kāds briesmīgs garīgs aklums bija pārņēmis Āronu, ka viņš gaismu uzskatīja par tumsu un tumsu par gaismu! Kāda pārdrošība, izsludināt viņu elkudievīgo kalpošanu zelta teļam par Kunga svētkiem! No šī gadījuma mēs redzam, kāda vara ir sātānam pār tādiem prātiem, ko pilnīgi nepārvalda Dieva Gars. Sātāns Izraēļa vidū bija pacēlis savu karogu un to paaugstināja it kā Dieva karogu.

Bez vilcināšanās un bez kauna Ārons sacīja: "Šis ir tavš dievs, Izraēl, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes." Ārons ietekmēja Izraēļa bērnus iet vēl tālāk elku dievībā, nekā viņi paši bija domājuši. Viņi vairs ilgāk neuztraucās, vai uguns liesmām līdzīgā godība kalnā nav iznīcinājusi viņu vadoni. Viņi domāja, ka tagad tiem ir tieši tāds vadonis, kāds tiem ir tieši piemērots, un viņi bija gatavi darīt visu, ko viņš tiem liktu priekšā. Viņi upurēja savam zelta dievam, pienesa tam miera upurus un nodevās priekiem un dzīrošanai. Pēc tam tie nolēma, ka ne savas netaisnības dēļ viņi ir piedzīvojuši tik daudz grūtību tuksnesī, bet ka vaina galu galā ir bijusi pie viņu vadoņa. Viņš nebija īstais vīrs. Viņš bija pārāk nepiekāpīgs un viņu grēkus pastāvīgi turēja viņu acu priekšā, brīdinot, norādot un draudot ar Dieva nepatiku. Tagad viss bija izmainījies, un viņi bija apmierināti paši ar sevi. Viņi domāja, ka ja Mozus būtu bijis tik draudzīgs un maigs kā Ārons, kāds miers un saskaņa tad būtu valdījusi Izraēļa nometnē! Viņus tagad vairs nenomāca rūpes, vai Mozus vispār nonāks no kalna vai nē.

Kad Mozus ieraudzīja Izraēļa elkudievību un sašutumā par apkaunojošo Dieva aizmiršanu nometa zemē akmens galdiņus un tos sasita, tad Ārons padevīgi stāvēja blakus un panesa Mozus rājienu ar slavējamu pacietību. [301] Tautu valdzināja Ārona pazemīgais gars, bet Mozus straujums viņiem riebās. Tomēr Dievs neskatās tā, kā cilvēki skatās. Viņi nenosodīja Mozus degsmi, bet viņa sašutumumu par Izraēļa bērnu zemisko atkrišanu.

Tad īstais kara vadonis stājās savā vietā Dieva priekšā. Viņš nāca tieši no Kunga klātbūtnes, kur bija lūdzis, lai Dievs novērš savas dusmas no saviem maldošiem ļaudīm. Kā Dieva kalpam viņam tagad bija veicams cits darbs, jāizstāv Dieva gods ļaužu priekšā un jādod tiem redzēt, ka grēks ir grēks un taisnība ir taisnība. Viņam tagad bija jānovērš Ārona briesmīgais iespaids. "Tad Mozus nostājās nometnes vārtos un sacīja: "Kas Kungam pieder, tas lai nāk pie manis!" Tad pie viņa sapulcējās visi Levja dēli. Un viņš uz tiem sacīja: "Tā saka Kungs, Izraēļa Dievs, joziet ikviens savu zobenu ap saviem gurniem un ejiet šurp un turp no vieniem lēģera vārtiem līdz otriem un nokaujiet ikviens savu brāli un ikviens savu draugu un ikviens savu tuvāku. Un Levja dēli darīja pēc Mozus vārda, un taņī dienā krita no ļaudīm kādi trīs tūkstoši vīri. Tad Mozus sacīja: "Pildiet šodien savas rokas Kungam, jo ikviens ir bijis pret savu dēlu un pret savu brāli, ka šodien uz jums top likta svētība."

Seit Mozus parāda, ka īsta svētošanās nozīmē paklausību Dievam, aizstāvot taisnību vienmēr būt gatavam visnepatīkamākajos pienākumos izvest līdz galam Dieva gribu, parādot, ka Dieva prasības ir augstākas nekā draugu prasības, vai kā vistuvāko radnieku dzīvības. Levja dēli svētījās Dievam, lai izpildītu Viņa taisnīgo sodu par noziegumu un grēku.

Ārons un Mozus abi grēkoja, nedodot Dievam godu un slavu pie Meribas ūdeņiem. [302] Viņi abi bija noguruši un Izraēļa pastāvīgās kurnēšanas sakaitināti, tad, kad Dieva žēlastība atklāja savu godību ļaudīm, lai mīkstinātu un darītu padevīgas viņu sirdis un vadītu tos uz grēku nožēlu, Mozus un Ārons prasīja sev varu atvērt klinti priekš ļaudīm. "Klausieties jel, jūs pārgalvji, vai mēs jums izdabūsīm ūdeni no šīs klints?! Seit bija zelta izdevība svētīt Kungu viņu vidū, rādīt viņiem Dieva lielo pacietību un maigo žēlastību pret tiem. Viņi kurnēja pret Mozu un Āronu, jo nevarēja atrast ūdeni. So kurnēšanu Mozus un Ārons uzņēma kā lielu pārbaudījumu un negodu sev, aizmirsdami, ka Dievs bija tas, pret kuru ļaudis grēkoja un kuru viņi apkaunoja un nevis tie, kurus Dievs bija izredzējis savu nodomu izvešanai. Apsūdzēdami savā nelaimē Mozu un Āronu, viņi apvainoja savu labāko draugu, viņi kurnēja pret Dieva aizgādību.

Šis augsto vadoņu grēks bija liels. Viņu dzīve varēja būt gaiša un slavēta līdz pat beigām. Dievs viņus bija sevišķi paaugstinājis un pagodinājis, tomēr Dievs nebūt nav labprātīgāks atvainot grēku augstās vietās stāvošajiem, kā tiem, kas ieņem zemākas vietas. Daudzi, kas sevi atzīst par kristiešiem, raugās uz vīriem, kas nenorāj un nenosoda grēku un netaisnību, kā uz dievbijīgiem vīriem un patiesiem kristiešiem, kamēr tiem, kas droši stāv par patiesību un kas savā taisnīgumā nepakļaujas nesvētiem iespaidiem, pēc viņu domām trūkst dievbijības un kristīga gara.

Kas par katru cenu aizstāv Dieva godu un patiesības skaidrību, tiem būs jāpiedzīvo dažādi pārbaudījumi, līdzīgi Pestītājam kārdināšanu tuksnesī. Kamēr tie, kam ir pakļāvīga daba, kam nav drosmes nosodīt netaisnību, bet kas klusē, kad ar savu iespaidu vajadzētu aizstāvēt patiesību pret visāda veida spaidiem, gan var izvairīties no daudzām sirdssāpēm un grūtībām, bet zaudēs arī ļoti lielo atalgojumu, ja ne pat savas dvēseles. Kas saskaņā ar Dievu un kas ticībā no Viņa saņem spēku pretoties netaisnībai un stāvēt par patiesību, tiem vienmēr būs nopietnas cīņas un bieži tie paliks gandrīz vieni. [303] Bet dārgās uzvaras būs viņu daļa, ja viņi tikai paļausies uz Dievu. Viņa žēlastība būs viņu stiprums. Viņu morālā iejūtība būs asa un skaidra un to morālie spēki būs pietiekoši, lai pretotos nepareiziem iespaidiem. Līdzīgi Mozum arī viņu taisnīgums būs nevainojams.

Ārona maigais un pakļāvīgais raksturs un vēlēšanās izpatikt ļaudīm darīja viņu aklu pret ļaužu grēkiem un pret nozieguma briesmīgo lielumu, kuru tas bija atbalstījis. Viņa rīcība, kas Izraēli iespaidoja uz netaisnību un grēku, maksāja trīs tūkstoš vīru dzīvības. Cik pilnīgi pretēja ir Mozus rīcība. Kad viņš ļaudīm bija skaidri pierādījis, ka ar Dievu nevar nosodīti jokoties, kad viņš tiem bija parādījis Dieva taisnīgo nepatiku pret viņu grēkiem, dodot briesmīgo pavēli nokaut draugus un radniekus, kas vēl turpina palikt atkrišanas pusē, kad viņš bija paveicis taisnīgo darbu, lai novērstu Dieva dusmas, neņemot vērā ļaužu līdzjūtību pret viņu mīļajiem draugiem un radniekiem, kas stūrgalvīgi turpināja pretoties, - pēc visa tā Mozus bija sagatavots kādam citam darbam. Viņš pierādīja, ka ir īsts Dieva un cilvēku draugs.

"Otrā rītā Mozus sacīja ļaudīm: "Jūs esat apgrēkojušies ar lieliem grēkiem, un nu es kāpšu augšā pie Kunga, vai es varēšu jūsu grēkus salīdzināt." Tad Mozus griezās atpakaļ pie Kunga un sacīja: "Ak, šie ļaudis ir darījuši lielus grēkus un sev taisījuši zelta dievu. Nu tad, piedod, tiem viņu grēkus, bet ja nē, tad izdeldē labāk mani no tavas grāmatas, ko tu esi rakstījis." Tad Kungs sacīja uz Mozu: "Kas pret

mani grēkojis, to es izdeldēšu no savas grāmatas. Tad nu ej, vadi ļaudis, kurp es tev esmu sacījis. Redzi, mans Eņģelis ies tavā priekšā, - tomēr savā piemeklēšanas dienā es pie tiem piemeklēšu viņu grēkus." Tā Kungs sita ļaudis, tāpēc ka tie bija taisījuši telju, ko Ārons bija taisījis."

Mozus pazemīgi lūdza Dievu grēkos kritušā Izraēļa dēļ. Viņš necentās viņu grēkus mazināt Dieva priekšā, Viņš vaļsirdīgi atzina, ka viņi ir apgrēkojušies ar lielu grēku un ir izgatavojuši sev zelta dievu. [304] Tad viņš zaudē savu biklumu; Izraēļa intereses ir tā saaustas ar viņa dzīvi, ka viņš droši iet pie Dieva un izlūdzas piedošanu Viņa ļaudīm. Ja viņu grēks ir tik liels, ka Dievs to nevar piedot, ja ļaužu vārdi jāizdzēš no Viņa grāmatas, tad Mozus atjauno Mozum savu apsolījumu, ka Viņa Eņģelis ies viņa priekšā, vadot ļaudis uz apsolīto zemi, tad Mozus zina, ka viņa lūgums ir paklausīts. Tomēr Kungs apgalvo Mozum, ka ja ļaudis ar saviem grēkiem un pārkāpumiem izaicinās Viņu tos sodīt, tad Viņš tos noteikti sodīs arī par šo smago grēku. Bet ja viņi uz priekšu būs paklausīgi, tad viņš izdzēsīs šo lielo grēku no savas grāmatas.

KĀDAM JAUNAM SLUDINĀTĀJAM UN VIŅA SIEVAI

Mīļais brāli un māsa A. Jau vairākus mēnešus es jutu, ka ir pienācis laiks uzrakstīt jums dažas lietas, kuras Kungam patīcis man parādīt attiecībā uz jums jau dažus gadus atpakaļ. Jūsu gadījumu man rādīja saistītu ar citiem cilvēkiem, kuriem pašiem jāstrādā ar sevi, lai būtu derīgi patiesības pasludināšanas darbam. Man rādīja, ka jums abiem trūkst svarīgu īpašību, un ja tās neiegūsiet, tad jūsu lietderība un jūsu pašu dvēseles pestīšana būs apdraudētas. Jūsu raksturos ir dažas kļūdas, un ir ļoti svarīgi, lai jūs tās izlabotu. Ja jūs apņēmīgi un nopietni neķersieties pie lietas, tad šī vaina pieaugs un lielā mērā sakropļos jūsu iespaidu Dieva darbā un beidzot šķirs jūs no patiesības sludināšanas darba, kuru jūs tik ļoti mīlat.

Parādīšanā, kas man dota par B. man rādīts, ka viņa raksturs to kavē gūt sekmes. Viņš nav mācījies valdīt pār sevi un nav apspiedis sava rakstura tieksmes. Viņam ir ļauts rīkoties pēc sava prāta un ļoti bieži darīt to, kas pašam patīk. Pret Dievu un cilvēkiem viņš izjūt ļoti maz godbijības. Viņš ir ass un nepadevīgs un nesaprot, ka viņam vajadzētu pateikties tiem, kas viņa labā ir darījuši visu iespējamo. Viņš ir augstākā mērā savtīgs.

Man rādīja, ka māsas A. raksturu iezīmē patstāvība, stipra, noteikta un nepakļāvīga griba, godbijības un patiesas cieņas trūkums pret citiem, savtība un pārāk liela pašpaļāvība. Ja viņa nebūs modra un nepārvarēs šos sava rakstura trūkumus, tad viņa noteikti nesēdēs ar Kristu uz Viņa troņa.

Brāli A., man rādīja, ka daudz no tā, kas pieminēts lietā par brāli B., zīmējas arī uz tevi. Man rādīja tavu pagājušo dzīvi. Es redzēju, ka jau no bērnības tu esi bijis pašpaļāvīgs, stūrgalvīgs un ietiepīgs un esi vadījies no sava prāta. Tu esi patstāvīgs un tāpēc tev ļoti grūti pakļauties kādam citam. Kad tev savus uzskatus un savu gribu vajadzētu pakļaut kādam citam, tad tu tomēr nepārdomāji, bet rīkojies kā bijī ieradīs. Tu juties kā pilnīgi pilntiesīgs domāt un rīkoties patstāvīgi. Tu pieņēmi un iemīlēji Dieva patiesību, un tā daudz ir darījusi pie tevis, tomēr nav padarīts viss, kas nepieciešams, lai raksturs pilnīgi pārveidotos un būtu tiešām kristīgs. Kad tu uzsāki strādāt Dieva darbā, tu juties pazemīgāks, labprātīgāk pieņēmi padomu un apspriedies ar citiem. Bet līdz ko zināmā mērā guvi panākumus, tava pašpaļāvība pieauga, pazemība samazinājās un tu kļuvi neatkarīgāks.

Raugoties uz brāļa un māsas Vaitu darbu, tu domāji, ka tu redzi, kur tu būtu varējis izdarīt labāk nekā viņi. Tavā sirdī ir koptas jūtas pret viņiem. Tu mīlēji apšaubīt un neuzticēties. Redzot viņu darbu un dzirdot maldīgajiem izteiktos rājienus, tu jautāji sev, kā tu panestu šādu skaidru liecību. Tu nolēmi, ka tu to nevarētu pieņemt un sāki apšaubīt viņu darba veidu, tādejādi atverot savā sirdī durvis aizdomām, šaubām un greizsirdībai pret viņiem un viņu darbu. [306]

Tev pret viņu darbu radās aizspriedumi. Tu vēroji, klausījies, uzkrāji sevī visu, ko vien varēji un daudz ko apšaubīji. Tā kā Dievs tev bija piešķīris panākumus, tad tu savu mazo pieredzi sāki pielīdzināt brāļa Vaita darbam. Tu sev glaimoji, ka, ja tu būtu viņa vietā, tad tu daudz ko būtu varējis izdarīt labāk par viņu. Tu sāki augt liels pats savās acīs. Tu domāji, ka tavas zināšanas ir daudz plašākas un vērtīgākas, nekā tās patiesībā bija. Ja tev būtu bijusi viena simtā daļa no brāļa Vaita pieredzes īstā darbā, rūpēs un grūtībās un nastu nešanā Dieva lietā, tad tu būtu bijis spējīgāks izprast viņa darbu un būtu vairāk sagatavots just līdzīgu viņa pūlēm, nekurnētu un nekoptu aizdomas un greizsirdību.

Tev pašam savā darbā, kuru Dievs nepieņemt un kurš nepagodinātu patiesības lietu, jābūt ļoti uzmanīgam, lai tavs darbs tāds neizveidotos. Dvēseles pazemībā tev vajadzētu izjust sekojošo vārdu nozīmi: "Kaš priekš tā ir derīgs?" Tāpēc, ka jūs tik maz pazīstat brāļa Vaita darbu, jūs esat vienmēr gatavi to apšaubīt un skatīties uz to ar aizdomām.

Uz jums vispār ir gūlušās tik maz īstu nastu, tik maz patiesu rūpju un patiesu ciešanu jūs esat jutuši par citiem, ka jūs neesat spējīgi labāk novērtēt viņa darbu, kā desmit gadus vecs zēns savu smago nastu nomāktā tēva rūpes, bailes un pūles. Zēns var justies priecīgs, jo viņš nepazīst nastu un rūpju nomāktā tēva piedzīvojumus. Viņš ar izbrīnu var raudzīties uz tēva bailēm un rūpēm, kas viņam liekas nevajadzīgas; bet gadiem paejot un gūstot piedzīvojumus patiesu nastu nešanā un tad atskatoties uz tēva dzīvi, viņš spēj izprast to, kas bērībā viņam bija neizprotams, jo rūgtie piedzīvojumi tam devuši zināšanas. [307]

Es redzēju, ka tev draud briesmas pacelties pāri darba vienkāršībai un pašam paaugstināties. Tu domā, ka tev neko nevar pārņemt un nav vajadzīgi arī padomi un tavas sirds valoda ir: "Es esmu spējīgs tiesāt, spriest un izšķirt, kas ir taisnība, kas netaisnība. Man neviens nepavēlēs. Es pats spēju izveidot savu darba plānu. Es esmu tikpat labs, kā kurš katrs cilvēks. Dievs ir ar mani un piešķirs manām pūlēm sekmes. Kam ir tiesības traucēt mani ar savu iejaukšanos?" Es dzirdēju tevi runājam šos vārdus, kad tavs gadījums parādīšanās man slīdēja garām. Tu tos neteici kādai citai personai, bet it kā sarunājoties ar sevi. Eņģelis, kas mani pavadīja, norādot uz jums abiem, atkārtoja vārdus: "Ja jūs neatgriezīties un nekļūstat kā bērni, jūs neieiesiet Dieva valstībā. Kas pazemojas kā šis mazais bērns, tas ir tas lielākais debesu valstībā."

Es redzēju, ka Dieva bērnu spēks ir viņu pazemībā. Kad tie ir mazi paši savās acīs, tad Jēzus būs viņu stiprums un viņu taisnība, un Dievs dos sekmes viņu darbam. Man rādīts, ka Dievs ir gribējis pārbaudīt brāli A. Dievs viņam piešķīris zināmas sekmes, un ja viņš būtu pārbaudījis izturējies, ja Dieva svētības būtu pareizi novērtējis, neņemot godu sev, nepaaugstinoties un nekļūstot savtīgs un pašpaļāvīgs, tad Kungs turpinātu sniegt savas svētības savam darbam un sev par godu.

Es redzēju, brāli A., ka tev draud vislielākās briesmas paaugstināties, kļūt paštaisnam, pašapmierinātam un sajūties bagātam, kam nekā nevajag. Ja tu šajā ziņā nebūsi modrs, tad Kungs atļaus tev iet vēl tālāk, līdz tavs vājums kļūst redzams visiem. Tevi nostādīs tādā vietā, kur tu tiks sāpīgi kārdināts, ja citi tevi neredzēs tādā izcilā gaismā, kā tu pats sevi novērtētu un domā par savām spējām. Man rādīja, ka tu esi slikti sagatavots panest labklājību un lielas sekmes. Vienīgi dziļa un pilnīga atgriešanās var padarīt to darbu, kas nepieciešams tavā gadījumā.

Man rādīja, ka jūs abi no dabas esat savtīgi. Ja nebūsi uzmanīgi, tad jums pastāvīgi draudēs briesmas domāt un rīkoties pēc saviem uzskatiem. [308] Izstrādājot darba plānu jūs to saskaņojat ar savām interesēm, neņemot vērā grūtības, ko jūs sagādājat citiem. Jums ir tieksmes izvest savas idejas un plānus, neskatoties uz citu plāniem un neņemot vērā citu ieskus un jūtas.

Brāli A., tu savu darbu uzskati par tik ļoti svarīgu, ka tā dēļ neiesaisties mājas pienākumu pildīšanā, jo tu tos nemīli. Jau savā jaunībā tu pret tiem izturējies nevērīgi. Tomēr šie mazie pienākumi, ko tu esi pametis novārtā, ir ļoti svarīgi pareiza rakstura veidošanai.

Man rādīja, ka mūsu sludinātāji vispār par maz palīdz ģimenēm, kas viņus uzņem. Daži atdodas studijām, jo viņi mīl šo nodarbošanos. Viņi nesaprot, ka Dievs no viņiem prasa, lai tie būtu par svētību tām ģimenēm, kuras tie apmeklē, daudzi pievēršas grāmatām un noslēdzas no ģimenes un nerunā ar šiem locekļiem par patiesības jautājumiem. Ģimenes reliģiskās intereses nemaz nepiemin. Tas nav pareizi. Sludinātājiem, uz kuriem negulstas nastas un rūpes par izdevniecības vajadzībām un kam nav jānes rūpes par visām draudzēm, nevajadzētu domāt, ka tos vajadzētu lutināt un apkalpot, neko neprasot pretī. Kristīgo ģimeņu pienākums ir uzņemt un pacienāt Dieva darba darītājus, un sludinātājiem, kas pieņem viņu viesmīlību, savukārt jācenšas, cik vien iespējams, nest pašiem savas nastas un nebūt par apgrūtinājumu saviem draugiem. Daudzi sludinātāji lolo domu, ka viņus vajag sevišķi pagodināt un apkalpot, bet apejoties ar tiem kā ar lutekļiem, tie bieži kaitē un sakropļo viņu lietderīgumu.

Brāli un māsa A., atrodoties starp saviem brāļiem, jūs pārāk bieži visu iekārtojāt tā, lai jums būtu patīkami, un ar savu rīcību cenšaties pievērst sev uzmanību, bet nemaz neņemiet vērā citu ērtības vai neērtības. Jums draud briesmas sevi izvirzīt centrā. Jūs esat baudījuši uzmanību un ievēribu no citiem, jums vairāk uzmanības vajadzētu veltīt tiem, kurus jūs apmeklējāt. Tā rīkojoties jūs ietekme būtu daudz lielāka un jūs būtu svētīti daudz dvēselēm pieņemot patiesību.

Brāli A., tu esi spējīgs pasludināt patiesību citiem. Tu mīli dziļi meklēt, tomēr tavā raksturā ir nopietnas kļūdas, kuras es jau pieminēju un kas jāuzvar. Tu nevērīgi izturies pret sadzīves mazajiem laipnības pakalpojumiem, tāpēc ka tu esi tik augstās domās par sevi, ka neatzīsti, ka tev šīs mazās uzmanības ir jāparāda. Dievs nevēlas, ka tu apgrūtināsi citus, nevēloties redzēt un darīt to, kas kādam tomēr ir jāpadara. Evaņģēlija kalpa cieņu nesamazinās malkas un ūdens atnešana, ja tas ir vajadzīgs,

vai arī citu nepieciešamu darbu veikšana ģimenēs, kuras viņus uzņem. Atsakoties redzēt šos mazos svarīgos pienākumus un neizmantojot izdevības tos izpildīt, viņš pats sev atņem patiesas svētības un atņem arī citiem to labumu, kuru tiem ir tiesības no viņa saņemt.

Dažiem mūsu sludinātājiem fiziskā piepūle neatbilst prāta noslogojumam. Tā rezultātā ir vāja veselība. Nav nekāda nopietna iemesla, kāpēc sludinātājam, kam jāpilda tikai parastie sludinātāja pienākumi, lai nebūtu laba veselība. Viņu prātus pastāvīgi nospiež satraucošas rūpes un smaga atbildības izjūta par mūsu organizāciju un svarīgajām iestādēm. Es redzēju, ka nav nekāda īsta iemesla, kāpēc viņiem šī svarīgā darba laikā vajadzētu būt slimiem, ja tikai viņi tiešām ievēros gaismu, ko Dievs devis par to, kā strādāt un kā vingrināt savus spēkus, un ja viņi savai dietai veltīs pareizu uzmanību. [310]

Daži mūsu sludinātāji ēd ļoti daudz un pietiekoši nestrādā, lai organisms atbrīvotos no tanī esošām atkrituma vielām. Viņi ēd un tad lielāko daļu laika pavada sēžot, lasot, mācoties vai rakstot, kad daļu laika vajadzētu veltīt sistemātiskam fiziskam darbam. Mūsu sludinātāju veselība noteikti sabruks, ja viņi nebūs uzmanīgāki, lai nepārslogotu kuņģi ar pārāk lielu daudzumu barības, kaut arī tā būtu veselīga. Es redzēju, ka jums brāli un māsa A., šinī punktā draud briesmas. Pārēšanās aizkavē domu un vārdu brīvo lidojumu un arī izjūtu spēku, kas tik nepieciešams, lai patiesību iespiestu klausītāju sirdīs. Padošanās ēstkārei aptumšo un ierobežo gara spējas un notrulina dvēseles svētos centienus. Nepareiza ēšana un fizisku vingrinājumu trūkums ir novājinājusi dažu mūsu sludinātāju garīgos un morālos spēkus. Kas sajūt kāri pēc liela daudzuma barības, tie nedrīkstētu padoties savai apetītei, bet tiem vajadzētu vingrināties sevis aizliegšanā, un atgūt darbīgu muskuļu un nenomāktu smadzeņu svētības. Pārēšanās nomāc visu mūsu būtņi, atņemot spēku citiem orgāniem, lai tikai padarītu kuņģa darbu.

Ja mūsu sludinātāji vienmērīgi nenodarbinās visus ķermeņa orgānus, tad daži orgāni nolietojas, kamēr citi kļūst vāji no bezdarbības. Ja gandrīz visu slodzi uzliek vienam orgānam vai muskulim, tad šis viens, visvairāk lietotais pārgurst un stipri novājinās. Katrai prāta spējai un katram muskulim ir savs īpatnējs uzdevums, un lai cilvēks pareizi attīstīto un saglabātu veselīgu spraigumu, tie visi jālieto vienmērīgi. Dzīvā organismā katram atsevišķam loceklim veicams savs darbs. Katram ritenītim mašīnā jābūt kustīgam un darbīgam. Visas spējas ir saistītas savā starpā un tās visas jāvingrina, lai norisinātos pareiza attīstība.

Brāli un māsa A., neviens no jums neatrod prieku pie fiziskajiem mājas darbiem. Jums abiem ir jāattīsta mīlestība uz praktiskajiem dzīves pienākumiem. Šī izglītība ir nepieciešama jūsu veselībai un tā palielinās jūsu lietderīgumu. [311] Jūs pārāk daudz domājat par to, ko jūs ēdīsiet. Jums nevajadzētu aizskart tās lietas, kas bojā asins sastāvu, jūs abi slimojiet ar skrofulozi.

Brāli A., tava mīlestība uz lasīšanu un nepatika pret fizisko darbu dara tevi uzņēmīgu pret kakla un plaušu slimībām, it īpaši, kad tavi pienākumi prasa nodarbināt balsi. Tev jāargās runāt steidzīgi, it kā atsacītu iemācītu uzdevumu. Tev nevajadzētu tik daudz nodarbināt balss orgānu augšējo daļu, jo tā tie nolietosies un pastāvīgi kairināti, saslims. Jānodarbina ir vēdera muskuļi. Plaušām un balss rīklei jābūt kā kanāliem, bet ne visa darba darītājiem.

Man rādīja, ka tu un tava sieva saslimsiet, tāpēc ka nepareizi ēdiet, un slimība, kas reiz jūsos nostiprināsies, nebūs viegli pārvarama. Jūs abi gadiem ilgi variet izturēt un neparādīt nekādas sevišķas sabrukuma pazīmes, tomēr attiecīgajiem cēloņiem būs noteiktas sekas. Dievs nedarīs brīnumu, lai kādam no jums saglabātu veselību un dzīvību. Jums jāēd, jāmacas un jāstrādā, paklausot apgaismotas sirdsapziņas norādījumiem. Visiem mūsu sludinātājiem jābūt īstiem un patiesiem veselības reformētājiem, kas pieņem reformu, vadoties no pamatlikumiem, paklausot Dieva vārdam, nevis sekojot citiem cilvēkiem. Dievs mums ir devis lielu gaismu par veselības reformu, un Viņš no mums visi prasa, lai mēs to cienītu. Viņš nesūta gaismu, lai viņa ļaudis to atmetu vai neievērotu, neciešot par to nekādas sekas.

MŪSU DARBA CELMLAUŽI

Man rādīja, ka neviens no jums īsti nepazīst pats sevi. Ja Dievs atļautu ienaidniekam brīvi jūs pārbaudīt, līdzīgi Viņa kalpam Ījabam, tad viņš jūsos neatrastu neļokāmu godīgumu, ko Viņš atrada Ījabā, bet gan kurnēšanas un neticības garu. Ja jūs būtu atradušies Batl-Krīkā mana vīra slimības laikā, Batl-Krīkas brāļu un māsu pārbaudījumu laikā, kad sātanam bija sevišķa vara pār tiem, tad jūs abi būtu dziļi smēlušī no sava greizsirdības un kļūdu meklēšanas gara. [312] Jūs atrastos to skaitā, kas slimo, rūpju nomākto vīru pasludināja par paralītiķi, par Vārda zaimotāju. Jūs tiecaties atsvērt savus trūkumus, palielinot un kavējoties pie tām kļūdām, kas pēc jūsu domām ir brālim un māsaī Vaitiem; un ja jums būtu Batl-Krīkā dzīvojošiem līdzīga izdevība, tad jūs būtu uzdrīkstējušies iet vēl

tālāk nekā daži no viņiem savā ļaunajā krusta karā pret mums, jo jūsu ticība un godbijība ir mazāka nekā dažiem no viņiem, un jūs mazāk cienītu darbu un aicinājumu.

Man rādīja, ka neskatoties uz to, ka jums ir neapmierināto, kurnētāju, kļūdu meklētāju un to, kas bijuši greizsirdīgi uz mums, bēdīgie piedzīvojumi, jūs tomēr no viņu piemēra nebūtu jutušies brīdināti, un Dievam būtu jāpārbauda jūsu uzticība un jāatklāj jūsu sirds noslēpumi. Tad atklātos jūsu neuzticība, aizdomas un greizsirdība un parādītos jūsu rakstura vājums, lai jūs to varētu redzēt un paši sevi pazīt, ja vien jūs to gribētu.

Es redzēju jūs klausāties uz vīru un sievu sarunām un redzēju, ka jums ļoti patika uzlasīt tos viņu ieskatus, kas bija kaitīgi mūsu darbam. Daži atrod kļūtu vienā lietā, citi kādā citā, tāpat kā kurnētāji Izraēļa bērnu vidū, kad Mozus bija viņu vadonis. Daži nopēla mūsu rīcību, teikdami, ka mēs neesam tik piesardzīgi, kādiem mums vajadzētu būt, ka mēs neesam centušies izpatikt Jaudīm, kā mēs te būtu varējuši darīt, mēs runājot pārāk atklāti, mēs nerājot pārāk asi. Daži sprieda par māsas Vaitas drēbēm, izplucinot tā pa dziedziņam. Citi izteica neapmierinātību ar brāļa Vaitas ieturēto virzienu un piezīmes ceļoja no viena uz otru, apšaubot viņa rīcību un meklējot kļūdas. Kāds eņģelis, viņam neredzams, stāvēja pie šīm personām un čakli pierakstīja viņu vārdus grāmatā, ko reiz atvērs Dieva un eņģeļu skatam.

Daži ar kāri cenšas atrast kaut ko nosodāmu pie brāļa un māsas Vaitiem, kuri ir nosirmojuši, kalpodami Dieva lietai. Daži izsaka savus uzskatus, ka māsas Vaitas liecības nevar būt uzticamas. Tieši to daudzi nesvēti cilvēki vēlas. [313] Norājošās liecības ir iegrožojušas viņu uzpūtību un lepnumu, bet ja viņi uzdrīkstētos, tad viņi nodotos modei un lepņībai gandrīz līdz pēdējai iespējai. Dievs visiem tiem dos iespēju pārbaudīt sevi, lai atklātos viņu patiesais raksturs.

Dažus gadus atpakaļ es redzēju, ka mums vēl būs jāstopas ar to pašu garu, kas pacēlās Paris Me, un kas vēl nekad nav pilnīgi izārstēts. Tas ir snaudis, bet nav miris. Laiku pa laikam šis asais kurnēšanas un sacelšanās gars ir izlauzies uz āru dažādos cilvēkos, kurus savā laikā šis Jaunais gars ir ietekmējis. Māsa A., tu arī esi kopusi šo garu un tas ir ietekmējis tavus uzskatus un jūtas. Svētulīga neuzticība pakāpeniski ir pieaugusi C. prātā un tagad viņai nav viegli no tās atraisīties. Tas pats skaidri saskatāmais gars, kas tik ilgi D. un citu Mainē turēja fanātiskos maldos un pretojās katrai patiesības ietekmei, ir atstājis spēcīgu maldinošu iespaidu uz E. prātu un ietekmējis arī tevi. Tev ir kluss, apņēmīgs un nepiekāpīgs raksturs, kādu var izlietot ienaidnieks, un tavam iespaidam, ja tas būs nepareizs, būs vēl sliktākas sekas nekā māsas E. iespaidam.

Aizdomu, greizsirdības un neticības jūtas jau gadiem ilgi ir valdījušas tavā prātā. Tu ienīsti rājienu. Tu esi ļoti smalkjūtīga un tava līdzjūtība nekavējoties atmostas, lai aizstāvētu norātos. Tās nav svētas izjūtas un uz tām nepamudina Dieva Gars. Brāli un māsa A., man rādīja, ka tad, kad jūsos attīstīsies šis kļūdu meklēšanas un kurnēšanas gars, kad tas būs skaidri redzams un atklāsies neapmierinātības un neticības raugs, kas bijis E. un viņas vīra dzīves lāsts, tad mums bez žēlastības būs jāstājas šim garam pretī, un ka laikā, kamēr tas attīstās, man jāklusē, jo savs laiks runāt un savs laiks klusēt. Es redzēju, ka brāļa A. darbu pavadīs šķietamas sekmes, bet ja viņš pilnīgi neatgriezīsies, tad tam draud briesmas pazaudēt savu dvēseli. [314] Viņš neciena citu cilvēku ieņemto stāvokli un viņu darbu, ne pēc viena cilvēka viņš sevi negrib uzskatīt kā otro.

Man rādīja, ka pastāvīgi pieaugs kārdināšanas attiecībā uz brāļa un māsas Vaitu darbu. Mūsu darbs ir īpatnējs darbs, kas pēc sava rakstura atšķiras no katra cita darba mūsu laukā. Dievs neaicina sludinātājus, kam jāstrādā tikai ar vārdu un priekšrakstiem, veikt mūsu darbu, ne arī mūs darīt tikai viņu darbu. Mums katram savā veidā ir īpašs darbs. Dievam ir patīcis atklāt man iekšējās dzīves noslēpumus un Viņa ļaužu apslēptos grēkus. Man uzlikts nepatīkamais pienākums norāt netaisnību un atklāt šos apslēptos grēkus. Kad Dieva Gars mani spieda norāt grēkus, par kuru esamību citi neko nezināja, tad tas satrauca nesvētījušos cilvēku siržu dabiskās jūtas. Kamēr daži pazemoja savas sirdis Dieva priekšā un, nožēlojot un atzīstot, atklāja savus grēkus, tikmēr citi savās sirdīs juta atmostamies naida garu. Norājot viņu rīcību bija ievainots lepnums. Kad viņiem vajadzēja sajūst pateicību pret Dievu, kas savā žēlastībā caur savu pazemīgo darbu rīku ir runājis uz tiem, lai rādītu viņu briesmas un grēkus, lai tie tos noliktu, pirms būs par vēlu izlabot nepareizības, viņi kopa domu, ka māsa Vaita ir tā, kas viņus aizvainojusi.

Daži ir gatavi jautāt: "Kas māasai Vaitai ir šīs lietas stāstītājs?" Viņi pat man ir uzstādījuši jautājumu: "Vai tev kāds to ir stāstījis?" Es viņiem varēju atbildēt: "Jā. Jā. Dieva eņģelis ir runājis ar mani." Bet viņi domāja, vai brāji un māsa man nav atklājuši viņu grēkus. Uz priekšu es vairs nenoniecīnāšu liecības, kuras Dievs man devis, izskaidrojot un cenšoties pārliecināt tik aprobežotus prātus, bet visus šādus jautājumus uzskatīšu kā Dieva Gara apvainojumu. Dievs ir atradis par derīgu nolīkt mani tādā vietā, kuru Viņš nav uzticējis nevienam citam mūsu rindās. [315] Viņš man uzlicis norāšanas nastu,

kuru nav devis nevienam citam. Mans vīrs ir stāvējis man blakus, lai atbalstītu liecības un lai savu balsi savienotu ar norājošām liecībām. Viņš jutās spiests ieņemt noteiktu nostāju, lai apspiestu neticību un sacelšanos, kas bija pārdroša un izaicinoša un kas sagrautu ikkatru liecību, kuru es būtu pienesusi, tāpēc ka norātie bija aizskarti un doto rājienu dziļi aizvainoti. Tieši to Dievs ir paredzējis. Viņš vēlējās, lai tie justu. Lai viņu lepnās sirdis spētu atteikties no grēka un sirds un dzīve kļūtu tīra no katras netaisnības, bija nepieciešams, lai viņi justu.

Vienmēr, kad Dievs mums piešķīra sekmes, katrā Dieva bērnu uz priekšu spertajā solī, tūlīt mūsu vidū nostājās arī sātana darba rīki, lai iedvestu šaubas un neticību un lai mūsu ceļā mestu kavēkļus, kas vājinātu mūsu ticību un drosmi. Mums līdzīgi karavīriem, bija jābūt gataviem izlauzt un izcīnīt savu ceļu cauri pretestībai, kas sacēlās pret mums. Tāpēc mūsu darbs bija desmitreiz smagāks, nekā tas citādi varēja būt. Mums bija jāstāv stipriem un nelokāmiem kā klintij. So nelokamību iztulkoja par cietsirdību un ietiepību. Dievs nekad nav vēlējies, lai mēs noliekto vispirms pa labi un tad pa kreisi,, izpatīdami nesvētījušos brāļu prātiem. Viņa nodoms ir, lai mūsu rīcība būtu taisnīga. Ne viens vien ir nācis pie mums, teikdams, ka izjūt smagu nastu par mums un vēlēdamies, lai mēs ietu kādu citu ceļu, pretēji Dieva dotajai gaismai. Kas būtu noticis, ja mēs sekotu šim viltus gaismām un šiem fanātiskajiem iespaidiem? Tad mūsu ļaudis nevarētu mums droši uzticēties. Mums par patiesību jābūt cietiem kā kramam un tad jāspiežas uz priekšu darbā un pienākumos.

Daži mūsu vidū vienmēr ir gatavi iet līdz galējībām un pārkāpt robežas. Liekas, ka viņi ir it kā bez enkura. Tādi ļaudis ļoti kaitējuši patiesības lietai. Ir arī citi, kas liekas, nekad nevar atrast tādu vietu, kur varētu nostāties stingri un nešaubīgi, ja vajadzīgs gatavi kaujai, kad Dievs meklē un aicina uzticamus kareivjus svarīgiem pienākumiem. Ir tādi ļaudis, kas negrib uzbrukt ienaidniekam, kad Dievs to no viņiem prasa. Viņi neko nedara, līdz citi ir izcīnījuši kauju un guvuši uzvaru viņu vietā un tad gan viņi ir gatavi dalīties laupījumā. Cik daudz Dievs var pajauties uz tādiem cīnītājiem. Viņa darbā tos uzskata par glēvuļiem.

Es redzēju, ka šī ļaužu šķira neieguva nekādu pieredzi cīņā pret grēku un sātanu. Tie vairāk bija noskaņoti cīnīties pret Kristus uzticīgajiem kareivjiem nekā pret sātanu un viņa pulkiem. Ja viņi būtu apbruņojušies un iekļāvušies cīņā, tad vērtīgi piedzīvojumi, ko iegūt bija viņu priekštiesība, būtu viņu daļa. Bet tiem nepietika drosmes cīnīties par patiesību, riskēt ar kaut ko cīņā un mācīties, kā uzbrukt sātanam un ieņemt viņa nocietinājumus. Daži nevar ne iedomāties uzdrīkstēties kaut ko likt uz spēles. Tomēr kādam ir jāuzdrošinās, ir jādara. Kas negrib riskēt, negribēdami sevi pakļaut pārmetumiem, būs gatavi novērot tos, kas nes atbildības un labprāt, ja tik būs kāda iespēja, atradīs kļūdas un ja varēs, tiem kaitēs. To savā darbā ir piedzīvojuši brālis un māsa Vaiti. Sātans un viņa pulki ir stājušies kaujā pret tiem, tomēr tas vēl nav viss; kad tie, kam vajadzēja šai cīņā stāvēt viņiem blakus, redzēja tos pāri mēram pārslogotus un nospiestus, tad tie bija gatavi pievienoties sātanam viņa darbā, lai māsu un brāli Vaitus padarītu mazdūšīgus un vājus, un, ja vien iespējams, aizdzītu no cīņas lauka.

Brāli un māsa A., man rādīja, ka atrodoties ceļojumos, jūs apmeklēja un augstu vērtēja un izturējās pret jums ar lielāku cieņu un godbijību nekā tas bija jums par labu. Jūs neesat raduši līdzīgu cieņu parādīt tiem, kas nesuši Dieva uzliktās nastas Viņa darbā. Jūs abi mīlat savas ērtības. Jūs nevēlaties grozīt savu rīcību un sagādāt sev neērtības. [317] Jūs vēlaties visu pakļaut savām ērtībām. Jūs augstu vērtējat sevi un savas zināšanas. Jūs neesat nesuši svarīgu rūpju nastas un pieņēmuši izšķirošus lēmumus, kas saistīti ar Dieva darba interesēm, kas ir bijusi mana vīra daļa. Dievs viņu ir darījis par padomdevēju saviem ļaudīm, lai pamācītu un sniegtu padomu tādiem jauniem cilvēkiem, kādi esat jūs, kā bērniem patiesībā. Ja jūs pareizi saprastu savu patieso stāvokli un izturētos tam atbilstoši pazemīgi, tad jūs labprāt uzklautu padomu. Tāpēc ka esat nesuši maz atbildību, jūs arī nespējat izprast to, ka brālis Vaita visu var dziļāk aptvert nekā jūs. Tieši šai jautājumā ir atšķirība starp jums un viņu. Trīsdesmit savas dzīves labākos gadus viņš ir atdevis Dieva lietai, kamēr jums ir tikai nedaudzi piedzīvojumu gadi, un salīdzinot ar viņu, var sacīt, ka jums nav nācies sastapt nekādas grūtības.

Kad darbā izvirzītie vīri, smagi strādādami, bija tik tālu aizgājuši patiesības lietā, ka darbu jau gatavu varēja nodot jūsu rokās, tad jūs tanī ieslēdzaties, sākat strādāt, pasniedzami vērtīgus pierādījumus, kurus citi ar neizsakāmām rūpēm un satraukumu ir sameklējuši jau pirms jums. Kamēr jūs esat bagātīgi apgādāti ar līdzekļiem, jūsu nedēļas alga ir nodrošināta un šai virzienā jums atņemtas visas rūpes un raizes, mūsu darba pionieriem bija jāpanes visāda veida trūkums. Viņiem nekas nebija nodrošināts. Viņi bija atkarīgi no Dieva un no nedaudziem godprātīgiem cilvēkiem, kas atzina viņu darbu. Kamēr jums ir līdzjūtīgi brāļi, kas atbalsta jūs un pilnībā novērtē jūsu darbu, tad pirmajiem strādniekiem bija ļoti maz to, kas stāvēja blakus viņu darbā. Tos visus varēja saskaitīt dažās minūtēs. Mēs zinājām, ko nozīmē iet izsalkušam, tāpēc ka trūka ēdamā, un ko nozīmē ciest no aukstuma, tāpēc ka nebija piemērotu drēbju. Lai apmeklētu brāļus, mēs ceļojām caurām naktīm ar

privātiem satiksmes līdzekļiem, tāpēc ka mums nebija naudas, ar ko segt izdevumus par braukšanu no viesnīcas uz viesnīcu. Laiku pa laikam mēs jūdzēm gājām kājām, jo mums nebija naudas, lai noīrētu ratus. [318] Ak, cik dārga mums bija patiesība! Cik vērtīgas bija Kristus asinīm atpirktās dvēseles.

Šajās sevišķo trūkumu un grūtību dienās, kad bija nepieciešama ticība, mēs nesūdzējāmieš par savām ciešanām. Tās bija mūsu dzīves laimīgākās dienas. Tad mēs mācījāmieš ticības vienkāršību. Bēdās mēs pārbaudījām Kungu. Viņš bija mūsu mierinājums. Viņš mums bija kā kādas lielas klints ēna iztvikušā zemē. Tas, ka tev un citiem mūsu jaunajiem sludinātājiem nav līdzīgu piedzīvojumu, ciešot trūkumu, bēdas un pārbaudījumus, ir jūsu nelaime, jo viens šāds piedzīvojums tev būtu vērtīgāks nekā mājas un zeme, zelts vai sudrabs.

Mūsu atsaukšanos uz pārmērīgo darbu un trūkumu pagātnē, kad mēs strādājām savām rokām, lai uzturētu paši sevi un izplatītu patiesību pašā darba sākumā, dažiem mūsu jaunajiem sludinātājiem ar nedaudzu gadu pieredzi darbā, liekas, nepatīk un viņi mūs apvaino par lielīšanos ar mūsu pašu darbiem. Šādas nostājas iemesls ir viņu dzīve, kas bijusi tik brīva no nogurdinošām rūpēm, trūkuma un pašuzpurēšanas. Tāpēc viņi nespēj mums līdzī just, un šī atšķirība nav arī patīkama viņu jūtām. Citu cilvēku piedzīvojumu atstāstīšana, kas ir tik pretēja viņu rīcībai, neļauj viņu darbiem parādīties tik labvēlīgā gaismā, kā viņi to gribētu.

Darbu uzsākot mums abiem bija vāja veselība. Mans vīrs slimoja ar gremošanas traucējumiem, tomēr trīs reizes dienā ticībā mēs saucām uz Dievu pēc spēka. Mans vīrs ar izkapti devās uz siena pļavu. Atbildot uz mūsu dedzīgajām lūgšanām, Dievs deva viņam pietiekami spēku, lai viņš pļaudams nopelnītu līdzekļus, ar ko nopirkt glītas, vienkāršas drēbes un ar ko samaksāt mūsu braucienu uz kādu tālāku štatu, lai pasludinātu patiesību mūsu brāļiem.

Mums ir tiesības atsaukties uz pagātni, kā to darīja apustulis Pāvils: "Un kad es biju pie jums un man kā trūka, tad tomēr nevienu neesmu apgrūtinājis. Jo manu trūkumu ir atvieglinājuši brāļi, kas no Maķedonijas nākuši; un visās lietās es esmu tā turējies, ka es jūs neapgrūtinu un tā vēl turēšos. Kristus patiesība ir manī, ka šī slava Akajas zemē man neapklusis." Kas attiecas uz mūsu pagātnes piedzīvojumiem, tad mēs esam piepildījuši apustuļa aicinājumu ebrejiem: "Bet pieminiet tās priekšējās dienas, kurās apgaismoti jūs pastāvīgi esat cīnījušies lielās bēdu cīņās. Gan caur mēdīšanām un bēdām tapuši par ērmiem, gan palikuši par biedriem tiem, kam tā klājas."

Mūsu dzīve ir saauستا ar Dieva darbu. Mums nav no šī darba šķirtu interešu. Un redzot šo attīstības ceļu, ka Dieva lieta ir gājusi no pavisam maza iesākuma lēnām, bet droši nostiprinādamās un uzplaukdama, redzot šī darba panākumus, kurā mēs esam pūlējušies, cietuši un gandrīz upurējuši savas dzīvības, - kas mūs var kavēt vai mums aizliegt lielīties iekš Dieva? Mūsu piedzīvojumi šajā lietā mums ir dārgi. Mēs tajā esam visu ieguldījuši.

Mozus bija vislēnprātīgākais vīrs, kāds jeb kad dzīvojis, tomēr Izraēļa bērnu kurnēšanas dēļ viņš atkārtoti bija aizrādījies uz viņu grēkiem un aizstāvējis savu rīcību. Īsi pirms šķiršanās no Izraēļa tautas, kad viņam drīz vajadzēja mirt, viņš atkal tiem atgādināja viņu nepaklausību un kurnēšanu, kas turpinājusies kopš iziešanas no Ēģiptes, un ka līdzjūtība un mīlestība pret tiem ir spiedusi viņu to labā karsti lūgt Dievu. Viņš tiem stāstīja, ka viņš sirsnīgi ir lūdzis Kungu, ļaut tam iet pāri Jardānai apsoltajā zemē: "bet Kungs dusmojās uz mani jūsu dēļ un negribēja mani klausīt." Mozus tiem norādīja uz viņu grēkiem un sacīja: "Jūs esat sacēlušies pret Kungu kopš tās dienas, kad es jūs iepazinu." Viņš tiem stāstīja, cik daudz reižu viņš ir lūdzis Dievu un pazemojis savu dvēseli, ciezdams viņu grēku dēļ. Tāds bija Dieva nodoms, ka Mozus bieži atgādinātu Izraēlim tā pārkāpumus un nepaklausību, lai, redzot savus grēkus, viņi pazemotu savas sirdis Dieva priekšā. [320] Dievs negribēja, ka viņi aizmirstu savus maldus un grēkus, kas pār tiem izsauca Viņa dusmas. Viņiem nepatika, ka pastāvīgi atgādina viņu pārkāpumus un Dieva žēlastību un laipnību, ko tie nebija vērtējuši. Tomēr Dievs pavēlēja to darīt.

Man rādīja, ka jums līdzīgi jauni cilvēki, kuriem ir trūcīgi, nedaudzu gadu piedzīvojumi tagadējo patiesību lietā, nav tie, kam Dievs grib uzticēt smagas atbildības un izvirzīt darba priekšgalā. Tādi centīsies ieņemt stāvokli, kas būs pretējs piedzīvojošāko darbinieku spriedumam un domām, kuru dzīves ir bijušas saauستas ar Dieva lietu gandrīz tikpat daudz gadu, cik jūs vispār dzīvojat, un kas aktīvi piedalījušies darbā jau no tā niecīgā iesākuma. Dievs neizvēlēsies vīrus ar maziem piedzīvojumiem un lielu pašpaļāvību, lai viņi nostātos šī svētā un svinīgā darba priekšgalā. Pārāk daudz šeit ir likts uz spēles. Nepiedzīvojoši ļaudis, kas satapušies tikai ar nedaudz ciešanām, bēdām, pretestību un trūkumu, kas bija jāiztur, lai darbu novestu līdz tagadējam uzplaukumam, būtu pārāk dedzīgi paši priekš sevis.

Jaunajiem ļaudīm, kas tagad iesaistās patiesības pasludināšanas darbā, jāattīsta sevī pieticība un pazemība. Tiem jāsarģās no pašpaaugstināšanās, lai netiktu nogāzti pie zemes un atmesti. Viņi būs atbildīgi par skaidro patiesības gaismu, kas tagad pār tiem spīd. Es redzēju, ka Dievam nepatīk kurnēšana pret tiem, kas viņu dēļ izcīnījuši vissmagākās kaujas un kas tik daudz cietuši vēsts sākumā, kad darbs bija ļoti smags.

Dievs ciena piedzīvojošos strādniekus, kas pūlējušies, nesdami smagas un nospiedošas nastas, kad palīgu bija maz. Dievs ļoti rūpējas par tiem, kas ir pierādījuši savu uzticību. [321] Viņam nepatīk tie, kas ir gatavi meklēt kļūdas un pārmetst Dieva kalpiem, kas jau nosirmojuši tagadējās patiesības lietas uzcelšanā. Jūsu kurnēšana un pārmetumi, jaunie cilvēki, noteikti liecinās pret jums Dieva dienā. Kamēr Dievs jums nav uzlicis smagas atbildības, tikmēr neatstājiet savu vietu un nepaļaujaties uz savu neatkarīgo spriedumu un neuzņematies atbildības, kurām jūs neesat derīgi.

Mīļais brāli un māsa, jums jākopj modrība un pazemība un jābūt uzticīgiem lūgšanās. Jo ciešākā vienībā jūs dzīvosiet ar Dievu, jo skaidrāk jūs ieraudzīsiet savu vājumu un jums draudošās briesmas. Patiesa ieskatīšanās Dieva likumos un skaidra izpratne par Kristus salīdzināšanas darbu, sniegs jums skaidru atziņu par jūsu pašu stāvokli un jūsu kļūdām kristīga rakstura pilnveidošanā. Īsi sakot, jums abiem ik dienas jāamācās saprast, kas ir Dieva prāts ar jums. Ieraugot savu garīgo nabadzību, jūs atzīsiet, ka cilvēcīgā samaitātība, kas uzrādīta Dieva Vārdā, ir atklājusies jūsu piedzīvojumos. Jūs abiesiet farizejiski un ļoti viegli variet palikt bīstamajā tumsā un neziņā par draudošajām briesmām un savu patieso stāvokli Dieva priekšā.

Jums abiem jāamācās pienākumi, ko no jums prasa dzīves dažādie apstākļi un attiecības. Jūs neesat pildījuši savus pienākumus ne pret Dievu, ne arī pret cilvēkiem. Jums tik ļoti nepieciešami ir iemācīties pazīt pašiem sevi. Jūsu pašu sirds nepazīšana ir par iemeslu, ka jūs nepamanāt, cik nepieciešami ir ik dienas gūt dzīvus piedzīvojumus dievišķajā dzīvē. Jūs pat zināmā mērā neredzat vajadzību pēc dievišķā iespaida, kam pastāvīgi vajadzētu būt ar jums. Dieva darbā tas noteikti ir nepieciešams. Ja jūs to neņemsiet vērā un turpināsiet strādāt pašpaļāvīgi un pašapmierināti, tad pielaidīsiet darbā lielas kļūdas. Jums pastāvīgi jācenšas būt pazemīgiem un jāsaprot sava atkarība no Dieva. Kas redz savu vājumu, tas skatīsies augstāk par sevi un izjutīs vajadzību pēc spēka no augšienes. Dieva žēlastības vadīts, viņš jutīs pastāvīgu pateicību un izkops sevī šīs pateicības jūtas. Kas vislabāk pazīst pats savu vājumu, tas zinās, ka vienīgi nesalīdzināmā Dieva žēlastība ir tā, kas panāk uzvaru pēc sirds dumpīgajām tieksmēm. [322]

Jums jāiepazīstas ar sava rakstura vājajām un arī ar stiprajām vietām, lai vienmēr varētu būt modri un neiesaistītos pasākumos, kā arī neuzņemtos atbildības, ko Dievs jums nav paredzējis. Jums sava rīcība un dzīve nav jāsalīdzina ar kādu cilvēcīgu mērauklu, bet ar Bībelē atklātajiem pienākumu likumiem. Brāli un māsa A., jums savā labā jāveic darbs, par kura nepieciešamību jūs neesat pat domājuši. Jau gadiem ilgi jūs savā sirdī esat uzņēmuši kārdinājumus un greizsirdību pret mums un mūsu darbu. Dievam tas nepatīk. Jūs varbūt iedomājaties, ka ticat Dieva dotām liecībām, tomēr jūsos ir iesakņojusies neticība, vai tās ir no Dieva.

Brāli A., tavš darbs dvēseļu atgriešanā pie patiesības būtu daudz iespaidīgāks, ja tu iztīrātu tikpat labi arī praktiskos kā teorētiskos jautājumus, ja dzīvā, praktiskā patiesība mājotu tavā sirdī un atklātos tavā dzīvē. Tev jāsatver spēks no augšienes. Tu esi pārāk atkarīgs no savas apkārtnes. Ja tev ir liela sapulce, tad tu jūties pacilāts un ļoti labprāt runā. Bet reizēm sapulces ir tukšākas, tad tu pagursti un kļūsti pavisam nedrošs. Noteikti kaut kas te nav kārtībā. Tava pieķeršanās Dievam nav pietiekoši stipra. Dažas vissvarīgākās patiesības Kristus pasludināja vienai pašai samariešu sievai, kas atnāca smelt ūdeni pie akas, kur Viņš bija apsēdies atpūsties. Viņā verda dzīva ūdens avots. Dzīva ūdens avotam jābūt arī mūsos, un tam jāplūst, lai atspirdzinātu tos, kas nonāk mūsu iespaidā.

Kristus uzmeclēja cilvēkus it visur, kur tie bija atrodami, - ļaužu pilnajās ielās, privātās mājās, sinagogās, jūras krastā. Viņš strādāja un pūlējās visu dienu, mācīdams lielus ļaužu pulkus, dziedinādams pienestos slimniekus, un bieži vien, atlaidis ļaudis mājās atpūsties un paēst, pats visu nakti pavadīja lūgšanās, lai citu rītu dotos tālāk un atkal atsāktu savu darbu. [323] Ak, brāli un māsa, jūs patiesībā neko nezināt par pašai dziedzību un uzupurēšanos Kristus un patiesības dēļ. Jums daudz pilnīgāk ir jāpaļaujas uz Dievu un mazāk uz jūsu pašu spējām. Jums jāpaslēpjas Dievā. Tev brāli A., ir tieksme izteikt stingrus pārmetumus un taisīt savus slēdzienus attiecībā uz atsevišķām personām, sevišķi ja viņu ieturētais virziens nav sakritis ar taviem ieskatiem. Tu reizēm esi izturējies pret viņiem ļoti nesaudzīgi. Tu neesi bijis tas sirsnīgi maigais, līdzcietīgais, laipnais vīrs, kāds bija tava Priekšzīme. Tev ir jāklūst maigākam, uzmanīgākam, laipnākam un jāparāda lielāka nesavtīga labvēlība. Tavai dvēselei jānāk ciešākā savienībā ar Dievu caur nopietnām lūgšanām, kas vienotas ar dzīvu, darbīgu ticību. Ikkatra ticībā pienesta lūgšana paceļ lūdēju pār mazdūšīgām šaubām un cilvēcīgām kaislībām. Lūgšana dod spēku atjaunot ciņu ar tumsas spēkiem, pacietīgi panest

pārbaudījumus un būt izturīgam grūtībās, kā labam Kristus karavīram.

Ja tu klausies, ko saka tavas šaubas un bailes, vai arī mēģini visas lietas izskaidrot bez ticības, tad tavas grūtības tikai pieaugs un padziļināsies. Ja iesi pie Dieva juzdamies bezpalīdzīgs un no Viņa atkarīgs, kāds tu arī esi, un pazemīgā, uzticīgā lūgšanā atklāsi Viņam savas vajadzības, kura zināšanas ir bezgalīgas, kas redz ikkatru lietu pilnīgi, kas visu vada ar savu gribu un vārdu, tad Viņš uzklausa tavu kliegšanu un liks spīdēt gaismai tavā sirdī un ap tevi., jo sirsnīga lūgšana tavu dvēseli savienos ar Bezgalīgā prātu. Tu pirmajā acumirkļi vari nesaredzēt skaidrus pierādījumus, ka tava Pestītāja vaigs līdzietībā un mīlestībā ir noliecies pār tevi, tomēr tā tas tiešām ir. Tu vari nesajust Viņa pieskārienu, tomēr Viņa roka ir izstiepta pār tevi mīlestībā un līdzietīgā maigumā.

Dievs jūs abus mīl un vēlas jūs glābt ar pilnīgu pestīšanu. Bet tam jānotiek ne jūsu iedomātā veidā, bet paša Dieva norādītā ceļā. Jums jāpadodas patiesības Rakstos izteiktajiem nosacījumiem, un Dievs no savas puses darīs savu darbu tikpat noteikti un droši, cik drošs ir Viņa goda krēsls. [324] Ja pamācības un biedinājumi, ko Dievs sūta saviem ļaudīm, pazemo cilvēci augstprātību, tad tomēr tev, mans brāli, nevajag sacelties pret šiem rājiem. Tev ikdienas ir jāmirst, ikdienas jāsit sevi krustā.

Saskaņā ar gaismu, kuru Dievs man ir devis parādīšanās, bezdievība un maldi vairojas to ļaužu vidū, kas apliecina, ka tur Dieva pavēles. Dieva ļaužu vidū ir pavājinājušās garīgās spējas saredzēt un atšķirt grēku un tad to izmest no nometnes; tos ātri apņēma garīgs aklums. Jāatgādina un jāatdzīvina uzticamās tiešās liecības, tad tās atšķirs no Izraēļa tos, kas vienmēr ir karojuši pret tiem līdzekļiem, ko Dievs nozīmējis, lai draudze nepagrīmtu. Netaisnība ir jānosauca par netaisnību. Smagi grēki ir jānosauca to īstajā vārdā. Visiem Dieva ļaudīm ir jānāk Dievam tuvāk un jāmazgā savas rakstura drēbes Jēra asinīs. Tad viņi grēku ieraudzīs patiesā gaismā un sapratīs, cik riebīgs tas ir Dieva acīs.

Mūsu pirmajiem vecākiem, kad tos kārdināja, likās maza lieta pārkāpt Dieva pavēli kādā niecīgā rīcībā un ēst no koka, kas bija skaists acīm un patīkams garšai. Pārkāpējiem šis solis šķita pavisam neievērojams, tomēr tas iznīcināja viņu uzticību Dievam un atvēra noziegumu un bēdu straumi, kas pārpludināja pasauli. Kas kārdināšanas brīdī spēj aptvert tās briesmīgās sekas, kas nāks pēc viena nepareiza pārsteidzīga soļa! Mūsu vienīgā drošība ir ik brīdī atrasties Dieva žēlastības aizsardzībā un neaptumšot pašiem savu garīgo skatu, lai mēs ļaunu nesauktu par labu un labu par ļaunu. Nekavējoties un bez iebildumiem mums jānoslēdz un jāaizsargā dvēseles pieejas pret ļaunumu.

Bez piespiešanās mēs nevaram iegūt mūžīgo dzīvību. Vienīgi ilgstoši un neatlaidīgi pūloties, savaldot sevi un nopietni cīnoties, kaut arī tas izraisītu sāpes, mēs varam kļūt uzvarētāji. [325] Bet ja mēs pacietīgi un apņēmīgi tā Uzvarētāja vārdā, kurš mūsu dēļ guva uzvaru kārdināšanā tuksnesī, uzvaram tā, kā Viņš ir uzvarējis, tad mēs iemantosim mūžīgo atalgojumu. Mūsu pūlēm pašreizējā un neatlaidībā jābūt samērīgai ar bezgalīgo vērtību, pēc kā mēs tiecamies.

Jūs nedrīkstat atļaut līdzjūtībai pret sevi aizklāt savas un citu netaisnības tikai tādēļ, ka no ārpuses jūs neredzat nekā nosodāma. Dievs redz, Viņš spēj lasīt dvēseles nodomus un motīvus. Mūsu Meistara vārdā, kurš mūs ir aicinājis un norādījis mūsu darbu, es jūs ļoti lūdzu, turiet savas rokas tālu un ļaujiet mums darīt darbu, kuru Dievs mums uzlicis. Paturiet savus līdzjūtības vārdus un žēlsirdību priekš tiem, kas patiesi to ir pelnījuši, - tiem, kas no Dieva Gara tiek spiesti rādīt Viņa ļaudīm to pārkāpumus un Izraēļa namam viņu grēkus. Sajās pēdējās dienās maldus un grēku uzņem labprātīgāk nekā taisnību un patiesību. No Kristus Krusta kareivjiem tagad prasa, lai tie apvilkto kristīgo bruņas un atspiestu morālo tumsu, kas pārpludina pasauli.

Dievs jums abiem piešķirs dārgas uzvaras, ja jūs pilnīgi nodosieties Viņam un savas lepnās sirdis pakļausiet Viņa žēlastībai. Jūsu paštaisnību Dievs nekur nevar izlietot. Neko nevajag darīt sasteigti, saraustīti vai drudzaini. Ar nelielām, vājām, satrauktām pūlēm nevar izlabot ļaunumu, pārveidot raksturu. Svētošanās nav vienas dienas vai gada, bet gan visa dzīves laika darbs. Bez nepārtrauktām pūlēm un bez pastāvīga darba nevar iegūt uzvaras vainagu. Par mūsu darbu spriedīs tiesas dienā, un ir nedroši strādāt pašiem uz savu gudrību un pašauties pašiem uz savu spriedumu. Ar tādu pašpaļāvības garu, kāds jums tagad ir, neviens no jums nejutīsies laimīgs debesis, jo tur visi, pat izcilākie eņģeļi ir pakļauti viens otram. Jums vēl ir jāmacās pakļaušanās un paklausība. Jums arvien jāļauj, lai Dieva žēlastība jūs pārveido.

Māsa A., es redzēju, ka tev jābūt uzmanīgai, lai tu neatvērtu durvis sava vīra kārdināšanām, kuras tu gribēdama vairs nevarēsi aizvērt. [326] Vieglāk ir ienaidnieku ieaicināt sirdī, nekā, kad viņš tur ir nostiprinājies, to izraidīt. Tavs lepnums ir viegli aizskarams un tādēļ tev jāiet tuvāk Dievam un visā nopietnībā jāmeklē žēlastība, dievišķā žēlastība, paciest grūtības un skarbumu kā labam Jēzus Kristus karavīram. Dievs tev būs par palīgu, ja tu Viņu izvēlēsi par savu stiprumu. Jums abiem

jāuzdrošinās vairāk nodoties Dievam. Vienīgais ceļš būt modram pazemībā, - ir būt modram lūgšanās. Ne uz mirkli neiedomājieties, ka jūs drīkstāt atsēsties un ļauties savam priekam, mācīties sev par patiku un kā jums izdevīgāk. Mūsu piemērs ir Kristus dzīve. Viņš bija rūpju vīrs un labi pazina bēdas; Viņš bija ievainots un sasists. Jūs esat pārāk apmierināti ar savu stāvokli. Jums pastāvīgi sevi jāuzmana, lai sātans ar savu smalko viltību jūs nesavaldzinātu, nesamaitātu jūsu prātu un nenovestu jūs pretrunās un lielā tumsā. Pazemīgai pašļāvībai uz Dievu jāraksturo jūsu modrība. Tā nedrīkst izpausties lepnā pašļāvības garā, bet tai jāatklājas dziļā sava personīgā vājuma izjūtā un bērnam līdzīgā uzticībā Dieva apsolījumiem.

Tagad pasludināt trīskārtīgo eņģeļu vēsti ir viegli un patīkami, salīdzinot ar laiku, kad šo vēsti sāka sludināt, kad locekļu skaits bija mazs un kad mūs uzskatīja par fanātiķiem. Kas nesa darba atbildību vēsts izceļšanās laikā un pirmajā attīstības periodā, tie zināja, kas ir cīņa, sāpes un dvēseles mokas. Dienu un nakti nasta smagi gulās uz viņiem. Viņi nedomāja par atpūtu un ērtībām pat tad nē, kad tos nospieda ciešanas un slimības. Laika īsums aicināja uz spraigu darbu un strādnieku bija maz.

Bieži vien nonākuši grūtībās, visu nakti pavadījām karstās lūgšanās, izmisumā ar asarām cīnoties un saucot, lai Dievs palīdzētu un liktu gaismai spīdēt pār savu Vārdu. Kad nāca gaisma un mākoņi izklīda, kāds prieks un kāda pateicība un laimes izjūta pārņēma rūpju un baiļu nomāktos dedzīgos meklētājus. Mūsu pateicība Dievam bija tikpat pilnīga, kā mūsu sirsnīgais, alkstošais kliedziens pēc gaismas. [327] Dažas nakts mēs nevarējām gulēt, jo mūsu sirdis pārplūda mīlestībā un pateicībā uz Dievu.

Cilvēkiem, kas tagad iziet pasludināt patiesību, viss jau ir sagatavots. Viņi tagad nevar piedzīvot tādu trūkumu, kādu ir cietuši tagadējās patiesības strādnieki pirms viņiem. Patiesība ir izcelta, loceklis pēc locekļa, līdz tā veido skaidru, savstarpēji vienotu ķēdi. Lai izveidotu patiesību tādā skaidrībā un saskaņotībā, vajadzēja rūpīgi meklēt. Visnoteiktākā un visrūgtākā pretestība dzina Dieva kalpus pie sava Kunga un Bībeles. Tiešām, dārga un vērtīga viņiem bija gaisma, kas nāca no Dieva.

Man rādīja, ka iemesls tam, kāpēc daži nespēj izprast patiesību, ir viņu ilgā draudzība ar ienaidnieku, kas strādājis tiem gluži blakus un kura spēku tie nenojauta. Reizēm likās grūti pacietīgi gaidīt uz Dieva nozīmēto laiku, lai aizstāvētu patiesību. Tomēr man rādīja, ka kļūstot nepacietīgiem, mēs zaudējam dārgo atalgojumu. Kā uzticīgiem strādniekiem Dieva lielajā tīrumā mums jāsej ar asarām, jābūt pacietīgiem un jācer. Mums jāstāpjas ar grūtībām un bēdām. Kārdināšanas un nogurdinošas pūles sagādās ciešanas dvēselei, tomēr mums pacietīgi ticībā jāgaida, lai ar liksmību pļautu. Izšķirošajā uzvarā Dievam nebūs vajadzīgi tādi ļaudis, kas nekur nav atrodamī draudošu briesmu laikā, kad Kungs no visiem prasa spēku, drosmi un iespaidu, lai uzbruktu ienaidniekam. Kas līdzīgi uzticīgiem kareivjiem cīnās pret netaisnību un aizstāv patiesību, karodami ar virsniecībām un spēkiem, ar šīs pasaules tumsas valdniekiem, ar ļauniem gariem gaisā, tie saņems Kunga uzslavu: "Labi, tu, godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā."

Nekad nav bijusi lielāka vajadzība pēc uzticīgiem brīdinājumiem un rājiem un pēc skaidras, noteiktas rīcības, kā tieši šinī laikā. Sātans nonācis zemē ar lielu spēku, zinādams, ka viņa laiks ir īss. Viņš pasauli pārpludinājis ar patīkamām pasakām un Dieva ļaudis mīl klausīties lietas, kas nesatrauc. [328] No grēka un netaisnības nenovēršas ar riebumu. Man rādīja, ka Dieva ļaudīm jāstrādā daudz spēcīgāk un noteiktāk, lai atspiestu uzmācošos tumsu. Iespaidīgs Dieva Gara darbs tagad ir vajadzīgs vairāk kā jeb kad agrāk. Trulums ir jānokrata. Mums jāatmostas no šī letargiskā miega, kas, ja mēs tam nepretosimies, izrādīsies par mūsu bojā ejas cēloni. Sātanam ir spēciģs, pārvaldošs iespaids pār prātiem. Sludinātājiem un ļaudīm draud briesmas tikt atrastiem tumsas spēku pusē. Tagad neitrāls stāvoklis nav iespējams. Mēs visi stāvam vai nu noteikti un izšķirīgi par taisnību, vai arī tik pat noteikti par netaisnību. Kristus saka: "Kas nav ar mani, tas ir pret mani, kas ar mani nesakrāj, tas izkaisa."

Vienmēr ir atrodamī tādi ļaudis, kas labprāt jūt līdzī netaisnības darītājiem. Sātanam bija savi līdzjutēji debesīs un viņam līdzī aizgāja liels eņģeļu pulks. Dievs ar Kristu un svētiem eņģeļiem atradās vienā pusē, bet sātans otrā pusē. Neskatoties uz Dieva un Kristus bezgalīgo spēku un majestāti, eņģeļos pamodās neapmierinātība. Sātana iečukstējumu un mājienu ietekmēti, viņi tiešām sāka ticēt, ka Tēvs un Dēls ir viņu ienaidnieki un sātans viņu labdaris. Sātanam arī tagad ir taģ pats spēks un tā pati vara, tikai pateicoties vingrinājumiem un pieredzei tā ir simtkārtīgi pieaugusi. Sodien viņa mājienu un viltība piekrāpj un padara aklus vīrus un sievas, kamēr paši to nezina. Dodot vietu šaubām un neticībai attiecībā uz Dieva darbu un glabājot neticības un neuzticīgas un rūgtas greizsirdības jūtas, viņi sevi sagatavo pilnīgai piekrāpšanai. Viņi vienmēr saceljas pret tiem, kas uzdrīkstas runāt par viņu kļūdām un norāt viņu grēkus.

Kas bīdamies Dievu, uzdrošinās uzcītīgi stāties pretī maldiem un grēkiem, saucot grēkus to īstajā

vārdā, tie ir pildījuši nepatīkamu pienākumu, kas sagādājis tiem daudz ciešanu. Tomēr atbalstu viņi saņem tikai no nedaudziem, kamēr daudzi pret tiem ir nevērīgi. Līdzjutēji atrodas netaisnības pusē, viņi seko sātana gribai, lai izjauktu Dieva nodomu.

Rājieni vienmēr aizvairo cilvēcīgo dabu. Brāļu nesaprātīgā līdzjutība var daudzus novest pie bojā ejas, jo, tā kā viņu brāļi tiem jūt līdzī, viņi domā, ka ir nepatiesi apvainoti, ka norājējs pats ir ļauns un maldās. [329] Ciānas grēcinieku vienīgā cerība ir pilnīgi ieraudzīt un atzīt savas kļūdas un tad tās atmest. Kas stājas starpā, lai iznīcinātu Dieva sūtīto stipro rājienu asumu, sacīdami, ka norājējs pa daļai maldās un ka norājējam arī nav pilnīga patiesība, to darbs ir patīkams ienaidniekam. Katrs veids, ko sātans spēj izgudrot, lai rājienu padarītu neiespaidīgus, izpildīs viņa nodomu. Daži nosoda to, ko Dievs ir sūtījis ar brīdinājuma vēsti, sacīdami, ka viņš ir pārmērīgi stingrs, tā darīdami viņi kļūst atbildīgi par grēcinieka dvēseli, kuru Dievs vēlējās glābt un tāpēc, ka Viņš to mīlēja, norāja, lai viņš varētu pazemot savu dvēseli Dieva priekšā un atstāt savus grēkus. Šiem viltus līdzjutējiem par savu nāves darbu būs jāatskaitās tieši Meistaram.

Daudz ir tādu, kas apliecina, ka tic patiesībai, bet neredz briesmas, kas viņiem draud. Tie savās sirdīs kopj netaisnību un parāda to savā dzīvē. Viņu draugi nespēj lasīt viņu sirdis un bieži domā, ka tiem viss ir pilnīgā kārtībā.

Black Hawk, Colorado, 1873. gada 12. augustā

SAPŅAINĪBA

Mīļā māsa E., man rādīja, ka tev nepieciešams pilnīgi atgriezties. Tu esi atzinusi patiesību, bet neesi saņēmusi svētības, ko patiesība sniedz, jo neesi piedzīvojusi tās pārveidojošo spēku. Ja tavā sirdī netiks padarīts vēl pilnīgāks žēlastības darbs un ja tu savu gribu nesaskaņosi ar Kristus prātu un gribu, tad tev draud briesmas pazaudēt abas pasaules.

Tu tagad neatrodies uz pareiza ceļa, lai iegūtu mieru un laimi, ko noteikti saņems patiess, pazemīgs krusta nesējs ticīgais. [330] Tev ir tava tēva rakstura iezīmes. Tev ir savtīgas tieksmes, tu to neizproti, bet tā ir patiesība. Tu galvenokārt domā pati par sevi, lai sagādātu sev prieku, darītu to, kas tev vislabāk patīk, neņemot vērā tev apkārt esošo cilvēku laimi. Meklējot laimi tu maldies. Ja tu to atradīsi, tad tas notiks pildot pienākumus un aizmirstot sevi. Kamēr tavas domas tik daudz kavējas pie tevis pašas, tikmēr tu nevari būt laimīgs.

Tu neatrodi prieku tajā darbā, ko Dievs tev ir paredzējis. Tu neievēro ikdienišķos, vienkāršos pienākumus, kas atrodas tieši tavā ceļā. Tavs gars tiecas pēc lielāka darba, kas tev liekas piemērotāks tavai gaumei un aizpildītu tavas dzīves tukšumu, tavas dvēseles tukšumu. Tomēr te tu noteikti pievilsies. Darbs, kuru Dievs tev atstājis, ir parastie ikdienas pienākumi, kas atrodas ap tevi. Vienkāršie mājas dzīves pienākumi tev ir jādara priecīgi, bet ne mehāniski, lai pildot šos pienākumus ne tikai rokas, bet arī sirds būtu klāt pie darba.

Tu nemāki darīt citus laimīgus; tavas acis nav atvērtas saskatīt mazās lietas, ko tu vari padarīt, mazās uzmanības, ko tu ikdienas dzīves gaitā vari parādīt saviem vecākiem, kā arī citiem ģimenes locekļiem. Tu pārāk bieži domā, ka ir labi noslēgties no ģimenes, ļauties savām nelaimīgajām domām un atcerēties neveiksmes, tāt sakrājot ērkšķus un sevi ar tiem ievainojot, pie kam to darot, tu sajūti baudu. Tu grimsti sapņos. Šis ieradums tev jāsalauž. Pienākumus tu atstāj nepadarītus. Darbu, kuru tev vajadzētu padarīt, lai atvieglotu citu pūles, tu atstāj novārtā tā prieka labad, ko tev sniedz tavas nelaimīgās pārdomas. Tu pati sevi nepazīsti. Celies pienākumam! Uzmosties un uzņemies savus novārtā atstātos pienākumus! Izpērc pagātni ar uzticību nākotnē. Ķeries pie darba, kas ir tavā priekšā! Uzticīgi pildot pienākumus tu aizmirsīsi sevi un tev nebūs laika grūtsirdīgām pārdomām un nepatīkamām, nelaimīgām izjūtām. [331]

Tev kristīgos piedzīvojumos jāmacās vēl gandrīz viss. Tu neesi augusi tā, kā bija iespējams un kā ir nepieciešami, lai tu iegūtu reiz mūžīgo dzīvību. Tagad ir laiks veidot debesīm derīgu raksturu, vai arī tādu, kas tevi izslēgs no debesīm. Tu savu prātu un domas tik ļoti esi pievērsusi sev, ka nesaproti, kas tev jādara, lai kļūtu par īstu pazemīgā un lēnprātīgā Jēzus sekotāju. Tu esi atstājusi novārtā savus mājas pienākumus. Tu esi bijusi kā mākonis, kā kāda ēna ģimenē, kad tava priekštiesība bija izplatīt gaisu un būt par svētību mīļajiem ap tevi. Tu esi bijusi untumaina, saīgusi un nelaimīga bez kāda iemesla. Tu neesi bijusi pietiekami uzmanīga pret māti, lai atvieglotu viņas nastas, tu neesi centusies ikkatrā iespējamā veidā būt par svētību vecākiem. Tu esi gribējusi, lai vecāki un māsa tev palīdzētu būt laimīgai, lai viņi tev kalpotu un strādātu tavā vietā, kamēr tavas domas bija vērstas tikai uz tevi pašu. Tavā sirdī nav bijusi Dieva žēlastība, lai gan tu sevi krāpi, domādama, ka ej uz priekšu dievišķās gribas atziņā.

Tu labprāt ielaidies sarunās ar tiem, kas nepieder pie mūsu ticības, lai viņiem paskaidrotu mūsu

ticības pamatus. Bet tu neesi patiesību pareizi pārstāvējusi un patiesības lietai esi vairāk kaitējusi nekā darījusi labu. Ja tu mazāk būtu runājusi aizstāvēd patiesību, bet vairāk pētījusi savu Bībeli un ja tava izturēšanās liecinātu, ka patiesības iespaids uz tavu sirdi un dzīvi ir bijis labs, tad tu būtu darījusi daudz vairāk laba, nekā tikai runājot, bet dzīvē parādot neuzticību tik daudzās lietās.

Ja tu rūpīgi sekosi mūsu pašizliedzīgā un sevi uzpurējošā Pestītāja piemēram, kas vienmēr centās darīt labu un svētīt citus, nemeklējot sev ērtības, priekus un baudu, tad tavs iespaids būs par svētību citiem. Uzturoties sabiedrībā, ģimenēs kā arī jebkurā citā vietā, kur dzīves apstākļi mums liek atrasties, ierobežotākā vai plašākā vidē, daudz ir to ceļu, kuros varam savu Kungu apliecināt, un daudz ir to veidu, kā mēs Viņu varam aizliegt. [332] Mēs Viņu varam aizliegt savos vārdos, runājot ļaunu par citiem, ar neapdomīgu valodu, tukšu tērzēšanu un jokiem, ar nepamatotiem un nelaipniem vārdiem, kā arī izvairoties un runājot pretēji patiesībai. Mūsu vārdi var nodot liecību, ka Kristus nav mūsos. Savā raksturā mēs varam Viņu aizliegt, ja mīlam savu mieru un ērtības un izvairāmies no dzīves pienākumiem un nastām, kas tomēr kādam ir jānes, ja mēs to nedarām, kā arī mīlot grēcīgus priekus. Mēs Kristu varam aizliegt arī ar lepnām drēbēm un piemērošanos pasaulei vai arī ar nepieklājīgu izturēšanos. Mēs Viņu varam aizliegt, mīlot savus ieskatus un domas un cenšoties sevi aizstāvēt un attaisnot. Mēs Viņu varam aizliegt, ļaujot prātam traukties slimīgā sentimentālisma kanālos un kavējoties pie mūsu iedomāti grūtā likteņa un bēdām.

Neviens pasaules priekšā nevar patiesi apliecināt Kristu, ja viņā nemājo Kristus Gars un Viņa prāts. Ir neiespējami atklāt to, kā mūsos nav. Sarunas un izturēšanās patiesi un redzami parāda žēlastību un patiesību, kas ir mūsos. Ja sirds ir svētota, padevīga un pazemīga, tad augļi būs redzami ārpusē, un tā būs visiespaidīgākā Kristus atzišana. Nepietiek ar vārdiem un ticības apliecību. Tev, mana māsa, ir vajadzīgs kaut kas vairāk. Tu pievil pati sevi. Tavā garā tavā raksturā un tavā darbībā neatklājas pazemība, pašizliedzība un līdzjūtība. Vārdos un ticības apliecībā var izteikt daudz pazemības un mīlestības, bet ja ikdienas rīcību nevada Dieva žēlastība, tad tu neesi debesu dāvanas dalībniece, tu neesi no visa atsacījusies Kristus dēļ, tu neesi atstājusi savu gribu un patiku, lai kļūtu Viņa mācekle.

Tu grēko un aizliedz savu Pestītāju, kavējoties grūtsirdīgās drūmās pārdomās, pati palielinot savus pārbaudījumus un aizņemoties bēdas. Rītienes bēdas tu ienes šodienā, sarūgtini pati savu sirdi un izdomājot pārbaudījumus tu apēno dzīvi tiem, kas ir ap tevi un uzvel viņiem nastas. Dārgo pārbaudes laiku, kuru Dievs tev ir devis, lai darītu labu un kļūtu bagāta labos darbos, tu ļoti negudri izlieto kavēdamās pie nelaimīgām domām un celdama gaisa pilis. [333] Tavai iztēlei tu ļauj traukties pie lietām, kas tev nespēj dot ne atvieglojumu, ne laimi. Tava sapņošana stāv tev ceļā pilnvērtīgu, veselīgu un saprātīgu piedzīvojumu iegūšanai Dieva lietās un kavē tevi tikumiskam derīgumam labākai dzīvei.

Dieva patiesība uzņemta sirdī, ir spējīga darīt tevi gudru uz izglābšanos. Tai ticot un paklausot, tu saņemsi šīs dienas pienākumiem un pārbaudījumiem pietiekošu daudzumu žēlastības. Žēlastība rītīdēnai tev šodien nav vajadzīga. Tev jāsaprot, ka tavā rīcībā ir tikai šī diena. Uzvari šodien, aizliedz sevi šodien, esi nomodā un lūdz par šodienu, iegūsti uzvaras Dievā šai dienā. Mūsu apstākļi un apkārtne, pārmaiņas kas ik dienas norisinās ap mums, un rakstītais Dieva Vārds, kas atšķir un pārbauda visas lietas, - viss tas mums pietiekoši skaidri māca mūsu pienākumu un norāda tieši to, kas mums jādara dienu no dienas. Tai vietā lai ļautu garam traukties tādu domu ceļos, no kuriem tu nemantosi nekādu labumu, tev ik dienas vajadzētu pētīt Rakstus un darīt ikdienišķās dzīves pienākumus, kuri tagad tev var likties garlaicīgi, bet kas tomēr kādam jāpadara.

Skaistajai dabai ir sava valoda, kas nepārtraukti runā uz mūsu prātu. Atvērtu sirdi var iespaidot Dieva godība un mīlestība, kas redzama Viņa roku darbā. Uzmanīga auss var dzirdēt un saprast to, ko Dievs mums stāsta caur saviem darbiem dabā. Vesela mācība slēpjas vienā saules starā, kā arī citos dabas veidos, ko Dievs ir atklājis mūsu skatam. Zaļie lauki, krāšņie koki, pumpuri un ziedi, pāri skrejošie mākoņi, krītošās lietus lāses, burbuļojošie strauti, saule, mēness un zvaigznes debesis, - viss tas saista mūsu uzmanību, ierosina pārdomas un liek mums iepazīties ar Dievu, kas to visu ir radījis. Daba mums māca paklausību Radītāja prātam; viņa nekad neaizliedz Dievu, nekad neatsakās paklausīt Viņa gribas norādījumiem. Vienīgi kritušās būtnes atsakās pilnīgi paklausīt savam Radītājam. [334]Viņu vārdi un darbi nesaskan ar Dieva gribu un nostājas pret Viņa valdīšanas pamatlikumiem.

Tavas domas nav cēlas. Dabā ir pietiekoši daudz tādu lietu, kuras var likt iemīlēt un pielūgt savu Radītāju. Tur ir atrodama ierosme domām un nav vajadzīgs noslēgties, lai barotos ar izjukušām cerībām un samaitātu iztēli. Necenties ielaisties sarunās ar neticīgiem un strīdēties ar tiem, kas uzstājas pret patiesību, jo tu neesi apbruņota ar Rakstu zināšanām, lai to darītu. Tu esi atstājusi novārtā Bībeles pētīšanu. Patiesību tu labāk vari ieteikt ar pazemīgu dzīvi un uzticīgu savu pienākumu pildīšanu. Ja tu apzinīgi un kārtīgi darīsi savu daļu un uzticīgi un nopietni raudzīsies uz to, ko tu vari

un ko tev vajadzētu darīt to labā, priekš kuriem tu strādā, tad tā tu vislabāk attēlosi un ieteiksi patiesību. Vislabākais veids, kā tu vari izteikt patiesību nav pierādījumi un runāšana, bet patiesības izdzīvošana ikdienā kā Kristus mācekļi vedot saskanīgu, atturīgu un pazemīgu dzīvi.

Ir bēdīga lieta būt nemierā ar savu apkārtni vai ar apstākļiem, kas mūs ir nolikuši tur, kur mūsu pienākumi liekas tik parasti un mazsvarīgi. Vienkāršie un zemie pienākumi tev nepatīk, tu esi satraukta, nemierīga un neapmierināta. Tas viss rodas no savtīguma. Tu vairāk domā par sevi nekā citi to dara. Tu sevi vairāk mīli nekā savus vecākus, savas māsas un brāli un vairāk nekā Dievu.

Tu ilgojies pēc atbilstošāka darba, kam, pēc tavām domām, tu būtu derīgāka. Tu labprātīgi negribi strādāt un gaidīt zemākā darba laukā, kur Dievs tevi nolīcis, līdz Viņš tevi būs pārbaudījis un izmeklējis un tu būsi pierādījusi spējas un derīgumu augstākai vietai. "Svētīgi lēnprātīgie, jo tie zemi iemantos." Lēnprātības gars nav neapmierinātības gars, bet tas ir ar visu mierā.

Kas sevi apliecina par kristiešiem, bet pastāvīgi raud un sūdzas un domā, ka priecīgs vaigs ir grēks, tie nesaprot patieso reliģiju. Kas uz dabas skaistajām ainavām raugās kā uz nedzīvu gleznu, kas labāk uzskata kritušās lapas, nekā plūc skaistos, dzīvības pilnos ziedus, kas visā drūmajā, ko var saudzirdēt dabā, atrod skumju prieku, kas neredz skaistumu košajā zaļumā tērptajās ielejās un košajās zaļajās kalnu virsotnēs, kas noslēdz savu prātu pret līksmajām balsīm dabā, kuras dzirdīgai ausij ir tik patīkamas, - tie neatrodas Kristū. [335] Tie nestaigā gaismā, bet sakrāj sevi tumsu un grūtsirdību, lai gan viņiem tikpat labi varēja piederēt gaismas spožums un sirdī uzlecošās Taisnības saules svētības ar dziedināšanu Viņas staros.

Mana jaunā māsa, tu dzīvo māņu dzīvi. Tu nekur nevari ieraudzīt un saskatīt svētības. Tu redzi bēdas un pārbaudījumus, kur tādu nemaz nav; tu mazas grūtības palielini par smagiem pārbaudījumiem. Tā ir nesvēta, nepaklausīga, bērnam sveša neapmierinātība. Lēnprātība ir dārga žēlastība, labprātīga ciest klusējot, labprātīga panest pārbaudījumus. Lēnprātība ir pacietīga un dara laimīgu visos apstākļos. Lēnprātība vienmēr ir patiesīga un pateicīga. Tā rada pati savu laimes dziesmu dziedādama sirdī Dievam. Lēnprātība pacietīs vilšanos un netaisnību, tā neatiebsies. Lēnprātība neklusēs un nebūs saigusī. Drūms gars ir pretstats lēnprātībai, jo tas ievaino un rada citiem sāpes, tas arī pats sev negūst nekāda prieka.

Tu tikko esi iestājusies Kristus skolā. Tev vēl gandrīz viss jāmacās. Tu tagad negērbies pārspilēti, tomēr tavš apģērbs vēl liecina par lepību. Tev nepatīk vienkāršs apģērbs. Par drēbēm tu domā ievērojami vairāk, kā vajadzīgs. Kristus tevi uzaicina: "Nāciet šurp pie manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi manu jūgu un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo mans jūgs ir laipnīgs un mana nasta viegla." Padod savu kaklu jūgam, ko Kristus uzliek, tā tu atradīsi tieši to laimi, ko esi centusies iegūt ar saviem spēkiem, staigādama pēc savām domām.

Tu spētu būt priecīga, ja Kristus gribai pakļautu arī savas domas. [336] Nevilcinies, bet rūpīgi pārmeklē savu sirdi un ikdienas nomirsti sev. Tu varbūt jautāsi: "Kā lai es pārvaldu savu rīcību un vadu savas jūtas ar prātu?" Daudzi, kas neatzīst Dieva mīlestību, tomēr stiprā mērā spēj valdīt par sevi bez sevišķas Dieva žēlastības palīdzības. Viņi attīsta pašsavaldīšanos. Tas tiešām ir pārmetums tiem, kas zina, ka no Dieva viņi var saņemt spēku un žēlastību un tomēr nelūdz sev palīdzību. Kristus ir mūsu paraugs. Viņš bija lēnprātīgs un pazemīgs. Mācies no Viņa un atdarini Viņu. Dieva Dēls bija bez grēka. Saī pilnībai jābūt mūsu mērķim un mums jāuzvar, kā Viņš uzvarēja, ja gribam sēdēt pie Viņa labās rokas.

Teve ir īpatnējas rakstura īpašības, kas stingri un noteikti jāvada un jāpārvalda, pirms tu kaut cik droši vari doties laulības attiecībās. Tāpēc domas par laulību tev jāizmet no prāta, līdz tu esi panākusi uzvaru par saviem rakstura trūkumiem, jo citādi tu nebūsi laimīga sieva. Tu sevi neesi audzinājusi sistemātiskam mājas darbam. Tu nesaproti, cik nepieciešami būt čaklai. Ieradums ar prieku veikt katru derīgu darbu reiz izveidots, nekad vairs nezudīs. Tad tu būsi sagatavota jebkuriem dzīves apstākļiem un būsi derīga savā vietā. Tā tu iemācīsies mīlēt darbu. Ja ar prieku darīsi lietderīgu darbu, tad arī tavš prāts būs tajā saistīts un tu neatradīsi laiku nereālām fantāzijām.

Prasme veikt derīgu darbu dos tavam prātam, kas tagad tik nemierīgs un neapmierināts, spraigumu un spēku, kā arī atbilstošu vienkāršu cēlumu, kas izraisīs citu cieņu. Tu ļoti maz pazīsti pati sevi, tu nepazīsti savas sirds viltību. Sirds ir viltīga par visām lietām, neprātīga un ļauna. Pārmeklē rūpīgi savu sirdi un ņem laiku pārdomām un lūgšanām. Ja tu neieraudzīsi sava rakstura trūkumus un praktiski necentīsies izlabot savas kļūdas, tad tu nevari būt Kristus mācekļi.

Tu mīli domāt un runāt par jauniem vīriešiem. [337] Viņu laipnību tu iztulko par sevišķu, tev parādītu

uzmanību. Tu glaimo sev, ka tevi vērtē augstāk, nekā tas patiesībā ir. Tavu sarunu tematiem vajadzētu būt tādiem, kas izsmalcina un ceļ. Tu, mans mīļais bērns, neesi radinājies būt vaļsirdīga un sirsnīga. Tava sirds nav taisnīga un laba, jo tev nav Kristus gara, tomēr tu sev glaimo, ka kristīgā dzīvē esi stipri gājusi uz priekšu.

Jaunam pagriezienam jāiesākas jau tava tēva ģimenē. Tu nes sava tēva rakstura iezīmes. Tev jācenšas izvairīties no viņa kļūdām un galējībām. Ja tu būsi patiesa Kristus mācekle, tad tu ieraudzīsi svarīgo darbu, kas jāpadara tēva mājās. Katra ģimene var būt nepārtraukta skola. Vecākās māsas var stipri iespaidot jaunākos, nekā visas bieži atkārtotās pamācības. Vecākajām meitām vienmēr jāizjūt, ka viņu kristīgais pienākums ir palīdzēt mātei nest daudzās, nogurdinošās nastas. Stundas, ko pavada gultā miegā, vai drūmās pārdomās, kamēr tajā pašā laikā kāda cita plecus ģimenē liec smagas, nogurdinošās nastas, ir sliktāk kā pazaudētas.

Vecākās meitas var palīdzēt jaunāko ģimenes locekļu audzināšanas darbā. Šeit tev ir brīnišķīgas iespējas laipni, rūpīgi, vienmēr bīstoties Dievu, pamācīt tos, kas nav tik tālu tikuši uz priekšu kā tu. Tu vari iemantot to locekļu pieķeršanos, kuriem tu centies palīdzēt. Šeit tev var būt vislabākā skola kristīgās laipnības vingrinājumiem. Tu nemīli bērnus. Patiesībā tu nemīli neko, kas prasa pastāvīgu piespiešanos un neatlaidīgas pūles. Tu mīli pārmaiņas un dažādību un pastāvīgi meklē kaut ko, kas sagādātu tev prieku un laimi. Tev sevi jāaudzina un to iesākt nekavējoši ir labāk nekā atlikt uz nākotni. Tavā dzīvē gandrīz viss ir jāizmaina un lai Dievs tev palīdz bez vilcināšanās ķerties pie darba. [338] Tikai tas, kas ir skaidrs, labs un svēts, dzīvos ar Kristu, kad Viņš nāks savā valstībā.

Bez nopietnām, neatlaidīgām pūlēm tu nevari iemantot debesis. Skatoties debesu gaismā, tava dzīve līdz šim ir bijusi bezmērķīga un gandrīz veltīga. Tagad ir izdevība izpirkt laiku un mazgāt rakstura tērpu Jēra asinīs. Dievs tev palīdzēs, ja tu izjutīsi Viņa palīdzības vajadzību. Tavai taisnībai nav nekādas vērtības Dieva acīs. Vienīgi Kristus nopelnā tu beidzot vari būt uzvarētāja. Un ja tu varēsi būt starp tiem, kas ir glābti ar mūžīgu pestīšanu, tad debesis tev liksies diezgan viegli sasniedzamas.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 24

LIELĀ SACELŠANĀS

[339] Korus, Datans un Abirams sacēlās pret Mozu un Āronu un līdz ar to pret Kungu. Izraudzīdams Mozu un Āronu par priesteriem un piešķirdams viņiem cieņu un autoritāti vadīt Izraēļa draudzi, Kungs tiem uzlika sevišķas atbildības. Mozu sarūgtināja pastāvīgā Izraēļa nepakļāvība un pretošanās. Kā Dieva nozīmēts redzams vadonis ar izraēliešiem viņu saistīja pārdzīvotie briesmu brīži, neatriebjoties un necenšoties atbrīvoties no sava grūtā posteņa, viņš panesa viņu neapmierinātību, greisirdību un kurnēšanu.

Kad ebreji nokļuva briesmās vai arī kad ierobežoja viņu ēstkāri, viņi nevis paļāvās uz Dievu, kas viņu dzīvē bija darījis tik brīnišķas lietas, bet kurnēja pret Mozu. Dieva Dēls, kaut gan draudzei neredzams, bija izraēliešu vadonis. Viņa klātbūtne gāja tiem pa priekšu un vadīja visus viņu ceļojumus, kamēr Mozus bija viņu redzamais vadonis, saņemdamas norādījumus no eņģeļa, kas bija Kristus.

Zemiskā kalpošana elkiem

Mozus prombūtnes laikā draudze prasīja, lai Ārons taisa viņiem dievus, kas ietu viņu priekšā un vestu tos atpakaļ uz Ēģipti. Tas bija apvainojums viņu galvenajam vadonim mūžīgā Dieva Dēlam. Tikai pirms dažām nedēļām viņi godbijībā un bailēs drebēdami bija stāvējuši kalna pakājē, klausīdamies Kunga vārdus: "Tev nebūs citus dievus turēt priekš Manis." [340] Dieva godība, kas ar savu svētumu sedza kalnu virsotni, kad Dieva balsij atskanot, kalns tricēja līdz pašiem pamatiem, vēl nebija izzudusi no daudzu acu skata, tomēr ebreji savas acis no tā novērsa un prasīja sev citus dievus. Mozus, viņu redzamais vadonis, uz kalna sarunājās ar Dievu. Viņi aizmirsā Dieva apsolījumu un brīdinājumu: "Redzi, es sūtu eņģeli tavā priekšā, tevi sargāt uz šī ceļa un tevi novest tanī vietā, ko es esmu sataisījis. Sargies priekš Viņa un klausī Viņa balsij un neapkaitini Viņu, jo Viņš jūsu pārkāpšanas nepiedos, jo Mans Vārds ir Viņā."

Ebreji ar savu bezdievīgo prasību: "Taisi mums dievu, kas iet mūsu priekšā", parādīja briesmīgu neticību un zemisku nepateicību. Ja arī Mozus bija projām, tad tomēr Kunga klātbūtne palika pie tiem, viņi nebija aizmirsti. Manna turpināja krist un dievišķa roka tos pabaroja rītos un vakaros. Mākoņa stabs dienā un uguns stabs naktī norādīja uz Dieva klātbūtni, tas bija dzīves piemineklis viņu priekšā. Dievišķā klātbūtne nebija atkarīga no Mozus klātbūtnes. Bet tieši tad, kad viņš kalnā lūdza Kungu viņu labā, tie padevās apkaunojošam grēkam, pārkāpjot vēl tik nesen majestātiski pasludināto likumu.

Te mēs redzam Ārona vājumu. Ja viņš būtu stāvējis ar patiesu morālisku drosmi un bezbailīgi aprājis šīs apkaunojošās prasības ierosinātājus, tad īstā brīdī teiktie vārdi būtu aizkavējuši šo briesmīgo atkrišanu. Bet vēlēšanās iemantot draudzes labvēlību un bailes izsaukt draudzes nepatiku, vadīja to šajā izšķirīgajā acumirkļī glēvi upurēt ebreju pašjūvības pilno savienību ar Dievu. Viņš uzcēla altāri, taisīja tēlu un izsludināja dienu, kad šo tēlu iesvētīs par pielūgšanas priekšmetu un izsauca Izraēļa priekšā: "Sie ir dievi, kas tevi izveduši no Ēģiptes zemes." Kalna virsotni vēl apgaismo Dieva godība, bet Viņš klusēdams noraugās šajā jautrajā dejā par godu nedzīvajam tēlam. Lai norātu ļaudis, Kungs sūta lejā no kalna Mozu. Bet Mozus nevēlas atstāt kalnu, pirms nav uzklauts viņa aizrādīšana par Izraēli un nav apsolīts piedot viņu grēku.

Bauslības plākšņu sadauzīšana

Mozus nonāca no kalna turēdams dārgo rakstu, - Dieva galvojumu (ķīlu) cilvēkam zem paklausības nosacījuma. Mozus bija vislēnprātīgākais vīrs virs zemes, bet ieraugot Izraēļa atkrišanu, viņš iedegās dusmās par Dieva godu. Sašutumā viņš nosvieda zemē dārgo Dieva galvojumu, kuru viņš vērtēja augstāk par savu dzīvību. Viņš redzēja, ka ebreji bija lauzuši derību ar Dievu un savā dedzībā par Dievu, lai pasvītrotu viņu pielūgtā elka bezjēdzību, viņš upurēja šos akmens galdiņus. Ārons stāvēja blakus un mierīgi, pacietīgi panesa Mozus bargo rājienu. To visu varēja novērst viens īstā laikā teikts Ārona vārds. Uzticīga un cēla nostāšanās par taisnību, Izraēlim tik bīstamajā stundā, būtu novērsusi ļaužu prātus pareizajā virzienā.

Vai Dievs Mozu sodīja? Nē, nē, lielā Dieva laipnība piedeva Mozus neapdomību un dedzību, jo šādas izturēšanās cēlonis bija viņa uzticība, vilšanās un bēdas, savām acīm redzot Izraēļa atkrišanas pierādījumu. Vīrs, kurš bīstamajā brīdī būtu varējis ebrejus glābt, tagad cieš klusu. Nekas neliecina, ka viņš būtu sašutis ļaužu grēku dēļ, viņš nepārmet arī pats sev un nenožēlo savu nepareizo rīcību, bet cenšas attaisnot savu nostāju šīnī smagajā grēkā. Par savu vājumu, ka padevies ļaužu prasībai, viņš vaino ļaudis. Viņš nevēlējas paciest Izraēļa kurnēšanu un pastāvīgi dzirdēt viņu klaigas un neprātīgās iegribas, ko izturēja Mozus. Viņš bez iebilduma pieskaņojās ļaužu garam un jūtām un tad atbildību centās uzkraut viņiem.

Izraēļa draudze domāja, ka Ārons ir daudz patīkamāks vadonis nekā Mozus. Viņš nebija tik nepieņemams. [342] Viņi domāja, ka Mozus ir jauns un jūta līdzīgu Āronam, kuru Mozus tik stipri rāja. Bet Dievs atvainoja godīgās dedzības neapdomību, kur pretī no Ārona Viņš prasīja atbildību par viņa grēcīgo vājumu un godīguma trūkumu smagos apstākļos. Lai glābtu sevi, Ārons upurēja tūkstošiem izraēliešu. Ebreji par šo atkrišanas darbu piedzīvoja Dieva sodību, bet pēc neilga laika viņus atkal pārņēma neapmierinātības un sacelšanās gars.

Ļaužu kurnēšana

Kad Izraēļa armijas guva panākumus, tad visu godu viņi pierakstīja sev, bet kad Kungs viņus pārbaudīja, pielaižot badu vai karu, tad visās savās grūtībās tie vainoja Mozu. Dieva spēkam, kas tik ievērojamā veidā bija parādījies pie viņu atbrīvošanas no Ēģiptes un kas laiku pa laikam kļuva redzams visos viņu ceļojumos, vajadzēja viņos iedvest ticību un uz visiem laikiem aizvērt viņu muti kaut kādai nepateicības izpausmei. Tomēr vismazākā trūkuma nojauta, vismazākās bailes no kaut kādām briesmām lika viņiem aizmirst visu saņemto palīdzību un vislielākos briesmu brīžos piedzīvotās svētības. Piedzīvojumam ar zelta tēlu uz visiem laikiem vajadzēja atstāt viņu prātos neizdzēšamu iespaidu. Kaut gan par Dieva nepatiku liecināja viņu izlauzītās rindas un bojā gājušie piederīgie, kas zaudēja savas dzīvības atkārtoto pārkāpumu dēļ pret eņģeli, kas viņus vadīja, taču viņi šīs mācības neņēma pie sirds un neizpirka pagātnes kļūdas ar uzticīgu paklausību. Atkal viņus pārspēja sātana kārdināšanas.

Vislēnprātīgākais vīrs virs zemes ar vislielākajām pūlēm nespēja apspiest viņu nepaklausību. Mozus nesavtīgās pūles tika atmaksātas ar greizsirdību, aizdomām un apmelojumiem. Viņa vienkāršā gana dzīve bija daudz mierīgāka un laimīgāka nekā tagadējā milzīgās nepaklausīgās draudzes gana vieta. Tikl galā ar viņu neprātīgo greizsirdību bija daudz grūtāk, nekā ar mežonīgajiem tuksneša vilkiem, tomēr Mozus neuzdrošinājās izvēlēties pats savu ceļu un darīt, kas pašam labāk patika. [343] Uz Dieva pavēli viņš bija atstājis savu gana spieķi un tā vietā pieņēmis spēka zizli. Viņš neuzdrošinājās nolikt scepteri un atstāt savu vietu, līdz Dievs viņu būs atlaidis. Sātana darbs ir kārdināt. Viņš iečukst savus viltīgos priekšlikumus un modina šaubas, apjautāšanos, neticību un neuzticēšanos to cilvēku vārdiem un darbiem, kas nes atbildības un kas savos darbos cenšas izvest Dieva prātu. Sātana sevišķais nodoms ir Dieva izredzētos kalpus apņemt un nospiest ar grūtībām, sarežģījumiem un pretestību, lai tā kavētu viņu darbu, un, ja iespējams, atņemtu tiem drosmi. Greizsirdība, ķildas un jaunas aizdomas stiprā mērā strādās pretī tam sevišķajam darbam, ko darīs nozīmētie Dieva kalpi ar savām vislabākajām pūlēm. Sātans, izlietojot savus aģentus, grib tos aizdzīt no pienākuma vietas.

Viņš izlietos visus, ko vien varēs, izraisot neuzticību un aizdomas. Mozus darbu, nesot nastas par Dieva Izraēli nevērtēja. Cilvēka daba, ja tā neatrodas zem tieša Dieva Gara iespaida, ir noskaņota skaudībai, greizsirdībai un ļaunām aizdomām, kas, ja tās neapspiedīs, izraisīs vēlēšanos postīt un iznīcināt citus, kamēr savtības gars uz citu drupām centīsies izcelt pats sevi.

Korus, Dātans un Abirāms

Dievs šiem vīriem bija piešķīris sevišķu godu. Viņi bija to skaitā, kas līdz ar septiņdesmit vecajiem kopā ar Mozu uzkāpa kalnā un skatīja Dieva godību. Viņi redzēja brīnišķo gaismu, kas sedza Kristus dievišķo tēlu. Šī mākoņa pamats likās līdzīgs darinājumam no safīra akmeņiem, skaidrs kā pašas debesis. Sie vīri bija atradušies Kunga godības klātbūtnē, ēduši un dzēruši, netiekot iznīcināti no tās skaidrības un nesalīdzināmās godības, kas staroja uz viņiem. [344] Tomēr bija notikusi izmaiņa. Sākumā sirdis uzņēma un glabāja pavisam vieglu kārdinājumu, kas tādejādi atbalstīts un iedrošināts nostiprinājās, līdz visas domas pārvaldīja sātana spēks. Sie vīri visniecīgākā iemesla dēļ uzdrošinājās sacelt nemieru. Vispirms viņi gan aplinkus, gan skaidri izteica šaubas, ko daudzi tik labprāt uzklausa, ka viņi iedrošinājās iet vēl tālāk. Citu izteiktie vārdi, ko viņi domā par to novērotajām zināmajām lietām, vairāk un vairāk pastiprināja viņu aizdomas, un šīs piekrāptās dvēseles patiesi sāka ticēt, ka viņas šai gadījumā deg Kunga dēļ, un ka viņām nepiedos, ja tās neies līdz galam un neliks Mozum redzēt un izjust viņa neprātīgo nostāju pret Izraēli. Nelielais daudzums neuzticības, nesaticības, skaudības un greizsirdības rauga saraudzēja Izraēļa nometni.

Korus, Dātans un Abirāms savu ļauno darbu sāka vispirms pie vīriem, kuriem Dievs bija uzticējis svētas atbildības. Viņiem izdevās atraut divi simt piecdesmit virsniekus, draudzē ļoti ieredzētus, slavenus vīrus. Dabūjuši savā pusē šos iespaidīgos vīrus, viņi jutās droši izdarīt radikālas pārmaiņas lietu kārtībā. Viņi domāja, ka spēs pārveidot Izraēļa pārvaldi un lielā mērā uzlabot pašreizējo vadišanas veidu.

Korus nebija apmierināts ar savu stāvokli. Viņš bija saistīts saiešanas telts dievkalpošanā, bet viņš vēlējās tikt paaugstināts priesteru kārtā. Dievs par galveno pārvaldītāju bija nolīcis Mozu un priesteru pienākumi bija nodoti Aronam un viņa dēliem. Korus nolēma piespiest Mozu izmainīt kārtību tā, ka lai viņš varētu iegūt priesteru stāvokli un godu. Lai drošāk sasniegtu savu mērķi, viņš sacelšanās kustībā iesaistīja arī Dātanu un Abirāmu, kas bija Rubena pēcnācēji. Viņi domāja, ka tiem, kā Jēkaba vecākā dēla pēctečiem, pieder galvenā vara, ko bija piesavinājies Mozus. Līdz ar Koru viņi bija apņēmušies iegūt priesteru amatu. Sie trīs bija ļoti centīgi savā ļaunajā darbā un ar savu iespaidu panāca, ka tiem pievienojās divi simti piecdesmit slaveni vīri, kas arī bija apņēmušies ņemt daļību priesteru vai arī pārvaldes darbā. [345]

Dievs bija pagodinājis levītus ar kalpošanas darbu saiešanas teltī, tāpēc ka tie nebija piedalījušies zelta teļa taisīšanā un pielūgšanā un tāpēc, ka tie uzticīgi izpildīja sava Dieva pavēli attiecībā uz elku pielūdzējiem. Levītu pienākums bija arī uzcelt saiešanas telti un apmesties ap to, kamēr Izraēļa kara pulku teltis atradās zināmā attālumā. Dodoties ceļojumā, levīti telti nojauca un nesa to un šķirstu un visus svētos piederumus. Tāpēc ka Dievs tā pagodināja levītus, šo vīru godkāriba tiecās pēc vēl augstākiem amatiem, lai gūtu vēl lielāku iespaidu draudzē. "Un tie sapulcējās pret Mozu un Aronu un sacīja uz tiem: Jums nu diezgan! Jo visa draudze ir svēta un Kungs ir viņas vidū, kāpēc jūs paaugstināties par Kunga draudzi?"

Glaimi un nepatiesa līdzjūtība

Nekas ļaudīm tā nepatika kā uzslavas un glaimi tad, kad viņi atrodas tumsā un rīkojas nepareizi un ir pelnījuši rājienu. Iztēlojot Mozu par valdonīgu vadoni, Korus iemantoja ļaunību un pēc tam arī līdzjūtību. Viņš sacīja, ka Mozus ir skarbs, pārāk augstām prasībām, pavēlošs un ka norāj ļaudis, it kā viņi būtu kādi grēcinieki, kur patiesībā viņi ir svēti ļaudis, Kungam svētīti un Kungs ir viņu vidū. Korus atgādināja notikumus viņu piedzīvojumos ceļojot pa tuksnesi, kad viņi bija nonākuši grūtībās un daudzi no viņiem kurnēšanas un nepaklausības dēļ bija miruši; savas sagrozītās izpratnes dēļ viņi domāja, ka redz ļoti skaidri, ka visas viņu bēdas būtu novērstas, ja Mozus būtu rīkojies savādāk. Viņš ir bijis pārāk nepiekāpīgs, pārāk prasīgs un viņi nolēma, ka visās viņu lielajās nelaimēs tuksnesī vainojams Mozus. [346] Korus kā vadītājs izrādīja lielu gudrību viņu pārbaudījumu un bēdu patieso iemeslu iztirzāšanā.

Šajā nemiera celšanas darbā starp atšķirīgiem ļaudīm valdīja tāda saskaņa kā arī jūtu un uzskatu vienība, kāda nebija pazīstama nekad agrāk. Korus panākumi, iegūstot Izraēļa draudzes lielākās daļas piekrišanu, lika viņam domāt, ka viņš ir gudrs un pareizs spriedumos un ka Mozus tiešām ir piesavinājies autoritāti, kas apdraud Izraēļa uzplaukumu un pestīšanu. Viņš paziņoja, ka Dievs viņam šo lietu ir atklājis un uzlicis nastu – mainīt Izraēļa vadību, pirms nav par vēlu. Viņš paskaidroja, ka tā ir taisna. Šī lielā kliegšana par draudzes kurnēšanu, kas izsaukusi Dieva dusmas, ir bijis pārpratoms.

Ļaudis tikai vēlējās iegūt savas tiesības. Viņi vēlējās būt individuāli neatkarīgi.

Ja tiem atmiņā ataustu atziņa par Mozus pašuzpurīgo pacietību un ja tie atcerētos viņa nesavtīgās pūles to labā, kad tie vēl atradās verdzības saitēs, tad šie iespaidi zināmā mērā skartu viņu sirdsapziņu. Daži nebija pilnīgi vienprātīgi ar Koru viņa ieskatos par Mozu un centās kaut ko teikt Mozus labā. Korum, Dātānam un Abirāmam bija jāsaka ļaudīm iemesls, kāpēc Mozus sākumā bija parādījis tik lielu interesi par Izraēļa draudzi. Viņu savtīgie prāti, kas bija pazemojušies nododoties sātānam, lika tiem domāt, ka beidzot viņi ir atskārtuši iemeslu Mozus šķietamai ieinteresētībai. Viņš esot nodomājis likt tiem ceļot tuksnesī līdz viņi visi vai gandrīz visi ietu bojā un tad viņam piederētu to īpašumi.

Korus, Dātans un Abirāms un divi simti piecdesmit virsnieku, kas bija pievienojušies viņiem, vispirms kļuva greizsirdīgi, tad skaudīgi un pēc tam sacēlās. Viņi bija pārsprieduši Mozus kā tautas vadona stāvokli, līdz tiem tas izlikās kā ļoti apskauzams, kuru kāds no viņiem varētu izpildīt tikpat labi kā Mozus. Viņi atļāvās būt neapmierināti līdz sevi tā piekrāpa, ka uzskatīja, ka Mozus un Ārons paši ir ieņēmuši savas vietas Izraēlī. [347] Viņi sacīja, ka Mozus un Ārons ir paaugstinājušies pār Kunga draudzi, uzņemdamies priesterības un pārvaldības pienākumus un ka šiem amatiem nevajadzētu piederēt vienīgi viņu namam. Viņi sacīja, ka Mozum un Āronam būtu pietiekoši, ja tie atrastos vienādā līmenī ar saviem brāļiem, jo viņi nav svētāki kā visa tauta, kas tāpat tiem līdzīgi bauda Dieva īpašas klātbūtnes un aizgādības labvēlību.

Rakstura pārbaude

Mozus, klausoties Korus vārdus, sāpju pārņemts pakrita uz sava vaiga ļaužu priekšā: "Un viņš runāja uz Koru un uz visu viņu pulku un sacīja: rītā agri, tad Kungs darīs zināmu, kas Viņam pieder, un kas ir svēts, un kas var iet pie Viņa un kuru Viņš izvēlēs, tas varēs iet pie Viņa. Dariet tā, ņemiet sev kvēpinājamus traukus, Korus un viss viņa pulks. Un rītā ielieciet tajos uguni un lieciet kvēpināmās zāles virsū priekš Kunga, un kuru Kungs izvēlēs, tas lai ir svēts, un jums diezgan, jūs Levja bērni! Un Mozus sacīja uz Koru: "Klausieties jūs Levja bērni! Vai jums par maz, ka Izraēļa Dievs jūs izraudzījis no Izraēļa draudzes Viņam nākt tuvu, kalpot pie Kunga dzīvokļa kalpošanas un stāvēt draudzes priekšā un tai kalpot? Viņš tev līdz ar visiem taviem brāļiem Levja bērniem licis tuvu nākt, un nu meklējiet arī priestera amatu. Tādēļ tu un viss tavs pulks esat sametušies kopā pret Kungu, jo kas ir Ārons, ka jūs pret viņu kurnat?" Mozus viņiem sacīja, ka Ārons pats no sevis nav uzņēmies nekādu amatu, bet ka Dievs viņu ielicis svētajā amatā.

Dātans un Abirāms sacīja: "Vai vēl nav gana, ka tu mūs izvedis no zemes, kur piens un medus tek, mūs nokaut tuksnesī, ka tu arī vēl pats uzmeties mums par virsnieku? Tu mūs tiešām neesi vedis zemē, kur piens un medus tek, nedz mums devis iemantot tīrumus vai vīna dārzus, -vai tu tiem vīriem acis gribi izraut? Mēs nenāksim." [348]

Viņi apvainoja Mozu, ka viņa dēļ tie nav iegājuši apsolītajā zemē. Viņi sacīja, ka tas nav Dievs, kas ar viņiem tā rīkojies, Viņš nav sacījis, ka tiem jāmirst tuksnesī un viņi nekad neticēs, ka Viņš tā būtu teicis, to tikai Mozus izdomājis un izrikojis, bet ne Kungs. Mozus viņus izvedis no zemes, kur piens un medus tek un nekad neievedis Kānaānā. Akli saceldamies viņi aizmirsa savas ciešanas Ēģiptē un postošās mocības, ko piedzīvoja visa zeme. Un tagad viņi apvainoja Mozu, ka viņš tos izvedis no labas zemes, lai tuksnesī nokautu un piesavinātos viņu īpašumus. Nekaunīgā kārtā viņi jautāja Mozum, vai viņš domā, ka neviens no Izraēļa pulka nebūs pietiekoši gudrs, lai izprastu viņa nodomu un atklātu viņa krāpšanu, jeb vai viņš domā, ka viņi visi kā akli tā ļausies vadāties, te uz Kānaānas pusi, te atkal atpakaļ uz Sarkanā jūru un Ēģipti? Sos vārdus viņi runāja draudzes priekšā un pilnīgi atteicās vēl ilgāk atzīt Mozus un Ārona autoritāti.

Mozu stipri aizskāra šie netaisnie apvainojumi. Ļaužu priekšā viņš piesauca Dievu par savu liecinieku, ka viņš nekad nav rīkojies patvaļīgi, un lūdza Kungu būt viņam par soģi. Ļaužu vairākums bija neapmierināti un Korus sagrozījumu ietekmēti. "Un Mozus sacīja uz Koru: "Tu un viss tavs pulks, nāciet rīt priekš Kunga vaiga, tu un viņi un Ārons. Un ņemiet ikviens savu kvēpināmo trauku un liekat iekšā kvēpināmās zāles un nesiet Kunga priekšā ikviens savu trauku, divi simti un piecdesmit traukus un arī tu un Ārons, ikviens savu trauku. Tad tie ņēma ikviens savu trauku un ielika uguni un uzlika virsū kvēpināmās zāles un stāvēja priekš saiešanas telts durvīm, un tāpat Mozus un Ārons."

Korus un viņa pulks, kas pašpārliecināti tīkoja pēc priestera amata, mierīgi paņēma savus kvēpināmos traukus un stāvēja saiešanas telts durvis līdz ar Mozu. [349] Korus tik ilgi bija ļāvies savai skaudībai un sacelšanās tieksmēm, līdz viņš pats sevi bija pievilis; viņš tiešām domāja, ka draudze ir ļoti taisni ļaudis un ka Mozus ir tirānisks valdnieks, kas pastāvīgi bez vajadzības runājis par draudzes svēttapšanas nepieciešamību, lai gan draudze jau ir svēta.

Sacelšanās dalībnieki ļaudīm bija glaimojuši un pavedinājuši ticēt, ka viņi ir taisni un ka visas grūtības ceļas no Mozus, viņu vadoņa, kas tiem pastāvīgi atgādina viņu grēkus. Ļaudis domāja, ka, ja Korus varētu viņus vadīt, uzmundrinot tos ar norādījumiem uz viņu taisnajiem darbiem un nevis atgādinot kļūdas, tad viņu ceļojums būtu ļoti mierīgs un veiksmīgs, un viņš tos, bez šaubām, būtu jau ievedis apsolītajā zemē un nevis vadājis uz priekšu un atpakaļ pa tuksnesi. Viņi sacīja, ka Mozus ir tas, kas viņiem iestāstījis, ka tie nevarot ieiet apsolītajā zemē, un ka Kungs tā nav runājis.

Dumpinieku bojā eja

Korus lielā pašpaļāvībā sapulcināja visu Izraēļa draudzi pret Mozu un Āronu priekš saiešanas telts durvīm. Tad Kunga godība parādījās visai draudzei. Un Kungs runāja uz Mozu un Āronu sacīdams: "Atšķiraties no šīs draudzes, ka Es tos acumirkli apriju." Bet tie krita uz savu vaigu un sacīja: "Ak, Dievs! Tu Dievs par visas miesas gariem, - ja viens cilvēks apgrēkojies, vai Tu tāpēc dusmosies uz visu draudzi? Un Kungs runāja uz Mozu un sacīja: "Runā uz draudzi un saki: atkāpjaties visapkārt no Korus, Dātana un Abirāma dzīvokļa nost. Tad Mozus cēlās un gāja pie Dātana un Abirāma un viņam sekoja Izraēļa vecaji. Un viņš runāja uz draudzi un sacīja: "Atkāpjaties nost no šo bezdievīgo cilvēku dzīvokļiem un neaizskariet nekā, kas viņiem pieder, ka jūs neejat bojā visu viņu grēku dēļ. [350] Tad tie visapkārt gāja nost no Korus, Dātana un Abirāma dzīvokļa, bet Datans un Abirams iznāca ārā un stāvēja sava dzīvokļa, - telts durvis līdz ar savām sievām un dēliem un bērniem. Un Mozus sacīja: "Pie tā jūs atzīsiet, ka Kungs mani sūtījis visus šos darbus darīt, ne no mana paša prāta, ja šie nomirs it kā visi citi cilvēki mirst un taps piemeklēti it kā visi cilvēki top piemeklēti, tad Kungs mani nav sūtījis. Bet ja Kungs ko jaunu darīs un zeme atvērs savu muti un tos norīs līdz ar visu, kas tiem pieder, ka tie dzīvi nogrimst bedrē, tad jūs atzīsiet, ka šie cilvēki Kungu ir nicinājuši." Līdz ko Mozus beidza runāt, tā zeme atvērās un aprija viņu teltis un visu, kas viņiem piederēja. Viņi dzīvi nogrima bedrē, zeme aizvērās pār tiem, un viņi draudzes vidū aizgāja bojā.

Kad Izraēļa bērni dzirdēja bojā ejošo kļedzienus, tad tie bēga tālu prom no viņiem. Tie gan zināja, ka arī viņi zināmā mērā ir vainīgi; viņi bija vienā prātā ar apsūdzību pret Mozu un Āronu un tāpēc baidījās, ka arī viņi var iet bojā kopā ar tiem. Bet Dieva sods vēl nebija nobeigts. No godības padebeša izšāvās uguns un aprija divi simti piecdesmit vīrus, kas upurēja vīraku. Tie bija virsnieki, tātad vīri ar labām spriešanas spējām, kuriem bija iespaids draudzē, slaveni vīri. Viņus augsti cienīja un sarežģītās lietās meklēja viņu spriedumu. Bet viņus aizrāva sliktais piemērs un viņi kļuva skaudīgi, greisirdīgi un dumpīgi. Viņi negāja bojā kopā ar Koru, Dātanu un Abirāmu, jo nebija sacelšanās ierosinātāji. Viņiem atļāva redzēt sacelšanās vadoņu bojā eju un deva izdevību nožēlot savu noziegumu. Tomēr viņi nebija apmierināti ar šo ļauno cilvēku iznīcināšanu, un Dieva dusmas arī viņus iznīcināja.

Un Kungs runāja uz Mozu un sacīja: "Saki priesterim Ēleāzaram Ārona dēlam, lai viņš liek pacelt ogļu traukus no deguma vietas un uguni izkļiedē, jo tie ir svēti trauki. Un šos ogļu traukus no tiem cilvēkiem, kas paši bija apgrēkojušies pret savu dvēseli, lai izkaļ skārda plāksnēs un lai ar tām pārvelk altāri, jo tie bija savā reizē atnesti Tā Kunga priekšā un tie tika svētīti, - lai tie ir par zīmi Izraēļa bērniem." (4. Mozus 17:2,3)

Sacelšanās gars nav dziedināms

Pēc šī briesmīgā Dieva soda izpildīšanas, ļaudis atgriezās savās teltīs. Viņi bija izbiedēti, bet nebija kļuvuši pazemīgi. Viņus dziļi bija iespaidojis sacelšanās gars; Korus un viņa sabiedrotie bija glaimojuši ļaudīm, ka viņi ir ļoti labi, un ka Mozus pret tiem izturējies nepareizi un ļaunprātīgi. Viņu prāti tik ļoti bija piesātināti ar bojā aizgājušo dumpinieku garu, ka tiem bija grūti atbrīvoties no saviem akļajiem aizspriedumiem. Ja viņi atzītu, ka Korus un viņa biedri bijuši bezdievīgi cilvēki un ka Mozus ir taisns, tad viņi būtu spiesti pieņemt par Dieva vārdu to, kam viņi labprāt negribēja ticēt, - ka viņiem jāmirst tuksnesī. Tam viņi labprāt negribēja piekrist un centās ticēt, ka viss tas ir krāpšana, ka Mozus viņus tikai maldina. Bojā aizgājušie ļaudis viņiem bija teikuši patīkamu vārdus un parādījuši sevišķu līdzjūtību un mīlestību, bet Mozu viņi uzskatīja par viltnieku. Tie nolēma, ka tas nevar būt, ka viņi maldās, ka pēc visa spriežot, bojā aizgājušie bijuši ļoti ļaudis, un Mozus kaut kādā veidā ir bijis par iemeslu viņu bojā ejai.

Tik tālu sātans var vadīt piekrāptās dvēseles. Viņš var sagrozīt viņu spriedumu, redzi un dzirdi. Tā notika šajā gadījumā. Bet otrā dienā visa Izraēļa bērnu draudze kurnēja pret Mozu un pret Āronu un sacīja: "Jūs Kunga ļaudis esat nokāvuši." Ļaudis bija nemierā ar to, ka šī lieta izbeidzās Mozum un Āronam par labu. Korus un viņa sabiedrotie uzstāšanās, visa negodīgā kalpošana priesteru amatā ar vīraka traukiem izsauca ļaudis apbrīnu. [352] Viņi neapjēdza, ka šie cilvēki pādroši un atklāti apvainoja dievišķo Majestāti. Kad tos iznīcināja, tad ļaudis izbijās, bet jau pēc īsa laika tie uzbudināti nāca pie Mozus un Ārona un pierakstīja viņiem to ļaužu asinis, kam Dieva roka bija likusi aiziet bojā.

Un kad draudze sapulcējās pret Mozu un Āronu, tad tie griezās uz saiešanas telti un redzi, padebesis to aplāja un Kunga godība parādījās. Tad Mozus un Ārons gāja uz saiešanas telti. Un Kungs runāja uz Mozu un sacīja: "Atkāpjaties no šīs draudzes un Es to aprīšu acumirkli." Tad tie krita uz savu vaigu." Neskatoties uz Izraēļa sacelšanos un viņu cietsirdīgo izturēšanos pret Mozu, tas vēl joprojām parādīja tādu pašu interesi par viņiem kā iepriekš. Nokrītot uz sava vaiga Kunga priekšā, viņš lūdza tos saudzēt. Lūgdams Kungu piedot savu ļaunu grēkus, Mozus aicināja Aronu salīdzināt viņu grēkus, pats palikdams Kunga priekšā, lai viņa lūgšanas paceltos līdz ar vīraku un būtu Dievam pieņemama, ka visa draudze sacelšanās dēļ neietu bojā.

"Un Mozus sacīja Āronam: "Ņem kvēpināmo trauku un iedez tanī no altāra uguni, un tam pāri uzliec kvēpināmās zāles, un ej steigšus draudzes vidū, lai tās labad salīdzinātos, jo bardzība no Tā Kunga ir izgājusi un sods ir iesācies!" Un Ārons to ņēma, kā Mozus viņam bija sacījis, un skrēja draudzes vidū, bet, redzi, sods jau bija tautā iesācies. Un viņš uzlika kvēpināmās zāles un salīdzināja tautu. Un viņš stāvēja starp mirušiem un dzīviem, tad miršana mitējās. Bet mirušo, kas mira šīnī sērgā, bija četrpadsmit tūkstoši septiņi simti bez tiem, kas Korus dēļ bija miruši. Un Ārons atgriezās pie Mozus saiešanas telts durvīs, bet miršana izbeidzās."

Mācība mūsu laikam

Korus, Dātana un Abirāma piedzīvojums satur brīdinošu mācību mums, lai mēs nesekotu viņu piemēram. [353] "Lai arī Kristu nekārdinām, tā kā arī citi no tiem kārdinājuši un ir nomaitāti caur čūskām. Un arī nekurniet, tā kā citi no tiem kurnējuši un ir nomaitāti caur maitātāju. Un viss tas viņiem noticis kā priekšzīme un ir uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis."

Dieva Vārdā mēs atrodam pierādījumus, ka Viņa ļaudīm ir tieksme viegli ļauties piekrāpties. Ir daudz piemēru, kad šķietamā sirsniņā dedzība par Dieva godu ir sākusies ar to, ka dvēsele bez apsardzības atstāta ienaidnieka kārdināšanām un prāts ietekmēts sagrozīti saprast lietu pareizo stāvokli. Un tieši to pašu mēs varam sagaidīt šīnīs pēdējās dienās, jo sātans tagad ir tikpat darbīgs un čakls, kā Izraēļa draudzes laikā. Vēl nav izprasts aizspriedumu ļaunums un spēks. Pat pēc tam, kad draudze savām acīm bija redzējusi sacelšanās vadoņu iznīcināšanu, aizdomu un neuzticības spēks, kas bija iepotēts viņu dvēselēs, neizzuda. Tie redzēja zemi atveramies un sacelšanās vadoņus nogrimstam zemē. Šim briesmīgajam sodības piemeklējumam noteikti vajadzēja viņus dziedināt un vadīt jo dziļi nožēlot savu nepareizo izturēšanos pret Mozu.

Šeit Dievs Izraēlim deva iespēju ieraudzīt un saprast sava ceļa grēcīgumu, kam tos vajadzēja vadīt uz grēku atzišanu un nožēlu. Viņš deva piekrāptajiem nepārprotamus pierādījumus, ka viņi ir grēkojuši un ka Viņa kalps Mozus ir taisns. Visu nakti tiem bija izdevība pārdomāt briesmīgo debesu piemeklējumu, kā aculiecinieki viņi bija. Tomēr iemeslus iztulkoja nepareizi. Korus bija sacelšanās iedvesmotājs un neapmierinātības izplatīšanā tam bija pievienojušies divi simti piecdesmit virsnieku. Lielākā vai mazākā mērā visu draudzi bija skārusi greisirdība, šaubas un naidis pret Mozu, kas izsauca tik redzamu briesmīgu Dieva nepatiku. Tomēr mūsu žēlsirdīgais Dievs sevi parādīja kā taisnības un žēlastības Dievu. Viņš darīja starpību starp sacelšanās vadoņiem- iedvesmotājiem un piekrāptajiem ļaudīm. Viņš juta līdzīgu piekrāpto nezināšanai un neprātam.

Dievs sacīja Mozum, lai pavēl ļaudīm atkāpties no to vīru teltīm, ko tie bija izvēlējušies Mozus vietā par vadoņiem. Bet tos, kurus viņi bija nodomājuši iznīcināt, Dieva roka izlietoja viņu dzīvības glābšanai. Mozus sacīja: "Atkāpjaties visapkārt nost no Korus telts." Arī viņiem draudēja briesmas tikt iznīcinātiem savos grēkos kā dumpja līdzdalībniekiem, jo viņa simpātijas bija dumpinieku pusē.

Ja sacelšanās iesācēji, laikā, kad Mozus Izraēļa draudzes priekšā sagatavoja pārbaudi, būtu nožēlojuši savu ricību un meklējuši piedošanu no Dieva un no Viņa apvainotā kalpa, pat tad vēl Dieva sodība būtu apstājusies. Bet Korus, sacelšanās iedvesmotājs un viņa līdzjutēji pašapzinīgi un droši stāvēja savās teltīs, it kā izaicinādami Dieva dusmas, kā kad Dievs nekad nebūtu darbojies caur savu kalpu Mozu. Šie nemiernieki nepavisam neatgādināja cilvēkus, kurus Dievs vēl tikai nesen bija pagodinājis, līdz ar Mozu tiem atļaudams uzturēties gandrīz tiešā savā klātbūtnē un skatīt Viņa nepārspēto godību. Šie vīri redzēja Mozu nokāpjam no kalna pēc otro akmens galdiņu saņemšanas, kad Dieva godība tā apmirdzēja viņa seju, ka ļaudis negribēja tam tuvoties, bet bēga no viņa. Viņš tos sauca, bet tie likās izbijušies. Viņš rādīja akmens galdiņus un sacīja: "Es lūdzu Dievu jūsu labā un novērsu Viņa dusmas no jums. Es prasīju, lai Dievs arī mani izdzēs no savas grāmatas, ja Viņš grib atmest un iznīcināt savu draudzi. Un Viņš mani paklausīja. Lūk, šie akmens galdiņi, ko redzat manās rokās, ir man dotā ķīla, ka Viņš ir piedēvis saviem ļaudīm."

Ļaudis noprata, ka tā ir Mozus balss, un lai gan viņš ir pārvērsts un pagodināts, tas tomēr vēl ir

Mozus. [355] Tie viņam teica, ka nespēj skatīties viņa sejā, jo spožā gaisma viņa vaigā to acīm ir ārkārtīgi sāpīga. Viņa vaigs līdzinājās saulei. Tie nevarēja uz to skatīties. Kad Mozus šo šķērslī izprata, viņš savu seju apklāja ar aizsegu. Viņš neapgalvoja, ka gaisma un godība viņa sejā ir Dieva godības atspīdums un ka ļaudīm tas jāpanes, bet viņš apsedza savu godību. Grēka dēļ ļaudīm bija mokoši uzlūkot viņa pagodināto seju. Līdzīgs stāvoklis būs tieši pirms mūsu Kunga otrās atnākšanas, kad Dievs pagodinās savus svētos. Ļaunie atkāpsies un šausmās atrausies no šī skata, jo godība svēto sejās sagādās tiem mokas. Bet visa šī godība un visa dievišķā līdzība Dieva pazemīgajā kalpā tika aizmirsta.

|Atraidītā žēlastība

Redzējuši sodu, ar kādu Dievs piemeklēja visvairāk vainīgos šīs lielās sacelšanās dalībniekus, ebrejiem bija vēl izdevība pārdomāt notikušo. Tā bija Dieva laipnība un žēlastība, kas parādījās pilnīgi neiznīcinot šos nepateicīgos ļaudis, kad Viņa dusmas iedegās pret visatbildīgākajiem vīriem. Viņš draudzei, kas bija ļāvusies pievilties, deva iespēju nožēlot. Patiesība, ka Kungs, viņu neredzamais Vadonis, šajā gadījumā parādīja tik lielu pacietību un žēlastību, skaidri liecina par Viņa vēlēšanos piedot vissmagāk grēkojošiem grēciniekiem, ja tie izprot savu grēku un nožēlojot un pazemojoties atgriežas. Redzamā Dieva atriebšana apstādināja draudzi tās pārdošajā un pašpaļāvīgajā gājumā, tomēr viņi neatzina sevi par lieliem grēciniekiem pret Dievu, kas ar savu sacelšanos būtu izpelnījušies Viņa dusmas.

Gandrīz nav iespējams cilvēkiem vairāk apvainot Dievu, kā nicinot un atmetot darba rīkus, kurus Dievs nozīmējis viņu vadīšanai. Tie bija darījuši ne tikai to vien, bet bija arī nodomājuši Mozu un Aronu nonāvēt. Šie ļaudis bēga no Korus, Dātana un Abirāma teltīm, baidīdamies aiziet bojā, bet viņu sacelšanās nebija izārstēta. [356] Par savu grēku tie nebija nobēdājušies un izmisuši. Viņu sirdsapziņa neatmodās un nepārliedzināja viņus atzīt, ka tie nelietīgi izlietojuši visdārgākās priekštiesības un grēkojuši pret gaismu un atzišanu. Seit varam mācīties dārgu mācību par Jēzus lielo pacietību, kas kā eņģelis gāja tuksnesī ebrejiem pa priekšu.

Viņu neredzamais Vadonis gribēja tos glābt no apkaunojošās bojā ejas. Piedošana kavējās viņu tuvumā. Viņiem ir iespējams saņemt piedošanu, ja tie kaut vai tagad vēl parādītu nožēlu. Dieva atriebība bija pienākusi tuvu klāt un lūdzoši aicināja uz nožēlošanu. Sevišķa neapstrīdama Debesu iekļaušanās bija apturējusi viņu pašpaļāvīgo sacelšanos. Ja viņi tagad atsauktos Dieva aizgādībai, tie varētu izglābties. Tomēr nožēlas un draudzes pazemošanās pierādījumam ir jābūt samērīgam ar pārkāpumu. Sevišķā Dieva spēka atklāsmē izslēdza iespēju šaubīties. Viņi varēja izprast Mozu un Arona patieso stāvokli un viņu svēto aicinājumu, ja vien to būtu gribējuši. Bet nevērība pret Dieva dotajiem pierādījumiem bija viņiem liktenīga. Viņi neizprata cik svarīgi ir nekavējoties meklēt piedošanu no Dieva par saviem smagajiem grēkiem.

Pārbaudes nakts ebrejiem nepagāja atzīstot un nožēlojot grēkus, bet gan pārdomājot ceļus, kā pretoties pierādījumiem, kas liecināja, ka viņi ir vislielākie grēcinieki. Viņi joprojām ļāvās greisirdīgajam naidam pret Dieva izraudzītajiem vīriem un vēl vairāk nostiprinājās neprātīgajā pretestības gājienā pret Mozu un Arona autoritāti. Sātans stāvēja klāt, sagrozīdams un aptumšojdams saprātu un kā ar aizsietām acīm veda tos pretī bojā ejai. Viņus prātus pilnīgi bija saindējusī neapmierinātība, un tie nemaz nevēlējās apšaubīt domu, ka Mozus un Arons ir ļauni cilvēki un ir vainojami par Korus, Dātana un Abirāma nāvi, kuri, pēc viņu domām, būtu bijuši ebreju glābēji, labākas kārtības radītāji, kur uzslava ieņemtu rājienu vietu un miers stātos rūpju, baiļu un cīņu vietā. [357]

Dienu iepriekš viss Izraēls briesmīgās izbailēs bēga, dzirdot sodīto grēcinieku kliecienus, tiem nogrimstot bedrē, jo viņi sacīja: "Ka arī mūs zeme neaprij." "Bet otrā dienā visa Izraēļa bērnu draudze kurnēja pret Mozu un Aronu un sacīja: "Jūs Kunga ļaudis esat nokāvuši." Sašutumā viņi bija gatavi varmācīgi pielikt rokas pie Dieva izredzētajiem vīriem, kas pēc viņu domām bija izdarījuši lielu ļaunumu, nokaudami tos, kas bija labi un svēti.

Bet Kunga klātbūtne ir redzama godībā pār saiešanas telti un aptur nepaklausīgā Izraēļa pārdošo gājienu. Kunga balss no bijājamās godības tagad runā uz Mozu un Aronu tos pašu vārdus, ko dienu iepriekš: "Atkāpjaties no šīs draudzes, tad Es to aprīšu acumirkļi."

Šajā gadījumā sevišķi spilgti atklājas aklums, kas pārņem cilvēku prātus, novēršoties no gaismas un pierādījumiem. Seit mēs redzam pastāvīgas sacelšanās spēku, un cik grūti ir to apspiest. Izraēliešiem deva vispārliedzināšanos pierādījumus par krāpniekiem tos iznīcinot; tomēr viņi turpināja stāvēt droši un izaicinoši un apvainoja Mozu un Aronu labu un svētu vīru nokaušanā. "Jo nepaklausība ir kā zīlēšanas grēks un patgalvība ir elkudievība un dievekļu kalpošana.

“Mozus nejutās vainīgs grēkā un netraucas projām, dzirdot Kunga vārdus un neatstāja draudzi bojā ejai, kā dienu iepriekš ebreji bija bēguši no Korus, Dātana un Abirāma teltīm. Mozus vilcinājās, viņš nevarēja samierināties ar to, ka viss šis lielais pulks aizietu bojā, lai gan viņš zināja, ka, savas neatlaidīgās pretošanās dēļ, viņi ir pelnījuši Dieva atmaksu. Viņš pakrita Dieva priekšā pats, jo ļaudis neizjuta vajadzību pazemoties; viņš nostājās tiem par starpnieku, jo ļaudis neizjuta vajadzību aizlūgt paši par sevi. [358]

Mozus izturēšanās šeit aino Kristu. Šajā kritiskajā brīdī Mozus parādīja istā Gana rūpes par uzticēto ganāmpulku. Viņš lūgdams lūdza, lai apvainotā Dieva dusmas pilnīgi neiznīcinātu Viņa izredzētos ļaudis. Un ar savu starpniecību viņš atturēja atreibības roku, ka tā nepaklausīgo, dumpīgo Izraēli neiznīcināja. Viņš pamācīja Aronu kā rīkoties šinī briesmīgi kritiskajā brīdī, kad Dieva dusmas jau bija atmodušās un mocība iesākusies. Arons nostājās ar kvēpināmo trauku, lūgodams to Kunga priekšā, kamēr Mozus lūgšana cēlās augšup līdz ar vīraka dūmiem. Mozus neuzdrošinājās pārtraukt aizlūgšanu. Viņš piekērās eņģeļa spēkam, kā to darīja Jēkabs savā ciņā, un, līdzīgi Jēkabam, uzvarēja. Arons stāvēja starp dzīvajiem un mirušajiem, kad atskanēja žēlastības atbilde: “Es esmu dzirdējis tavu lūgšanu, Es neiznīcināšu pilnīgi.” Vīri, kurus draudze nīcināja un gribēja nonāvēt, bija tie, kas aizlūdza par viņiem, lai Dievs novērstu atreibības zobenu un saudzētu grēcīgo Izraēli.

Rājienu nicinātāji

Apustulis Pāvils skaidri norāda, ka Izraēliešu piedzīvojumi ceļojumu laikā ir uzrakstīti priekš tiem, kas dzīvo šajā pasaules laikmetā, tiem, uz kuriem pasaules gals ir nācis. Nedomāsim, ka mums draudošās briesmas ir mazākas, kā toreiz izraēliešiem; tās ir pat lielākas. Būs kārdinājumi uz greisirdību un kurnēšanu un būs atklātas sacelšanās, tāpat kā senā Izraēļa dienās. Vienmēr būs gars, kas sacelsies pret grēku un netaisnības norāšanu. Bet vai norājošai balsij tādēļ jāapklus? Ja tā apklusīs, tad mēs neatradīsimies labākā stāvoklī, kā daudz un dažādās konfesijas un sekta mūsu zemē, kas sargās aizskart ļaužu grēkus un maldus.

Uz tiem, kurus Dievs ir atšķīris, kā taisnības sludinātājus, gulstas svinīga atbildība norāt ļaužu grēkus. Pāvils pavēl Titum: “To runā un pamāci un pārmāci, stipri pavēlēdams [visā autoritātē norāj – angļu tulk.], neviens lai tevi nenicina.” [359] Vienmēr būs tādi, kas nievās to, kurš uzdrošināsies norāt grēku. Tomēr reizēm rājienu ir nepieciešami. Pāvils pavēl Titum asi norāt zināmu ļaužu daļu, lai tie būtu veseli ticībā. Dažādu raksturu cilvēki, kas savesti kopā draudzē, ir savas īpatnības un kļūdas. Tā dažreiz rodas nepieciešamība norāt. Ja tie, kas atrodas atbildīgās vietās, nekad neizteiks rājienu ne arī pārmetumu, tad drīz daudzi tā demoralizēsies, ka sagādās Dievam lielu negodu. Bet kādā veidā jānorāj? Uz to lai atbild apustulis: “Visā lēnprātībā un mācībā.” Neviens grēks nedrīkst palikt apslēpts. Dieva ļaužu kļūdām un nepareizībām nekad nevajadzētu vienaldzīgi paiet garām.

Būs vīri un sievas, kas nicinās rājienu un vienmēr dūsmās sacelsies pret to. Nav patīkami dzirdēt savas kļūdas un maldus. Gandrīz katrā gadījumā, kad nepieciešams rājiens, būs tādi, kas neatzīs, ka viņu rīcība apbēdina Kunga Garu un apkauno Viņa Vārdu. Tādi ļaudis arī jutīs līdztiem, kas pelnījuši rājienu, tāpēc ka ir aizskartas personīgās jūtas. Visa šī nesvētā līdzjūtība padara tos par līdzdalībniekiem norātās personas vainā. Ja norātajam atļautu izjust savas nepareizības, tad, deviņos gadījumos no desmit, viņam būtu palīdzēts ieraudzīt tās un laboties. Bet uzbāzīgi, nesvēti līdzjutēji aplami iztulko norājēja motīvus un rājienu nozīmi, un vada norāto uz domām, ka pret viņu tiešām izturējušies nepareizi, un viņu dusmas saceļas pret to, kas tikai izpildījis savu pienākumu. Kas uzticīgi izpilda savus nepatīkamos pienākumus, apzinoties atbildību Dieva priekšā, tie saņems Viņa svētības. Dievs prasa, lai Viņa kalpi vienmēr ar dedzību dara Viņa prātu. Apustulis aicina Timoteju: “Pasludini Vārdu, uzstājies laikā un nelaikā, norāj, brīdini, paskubiņi ar visu pacietību un mācību.” [360]

Izraēlieši nevēlējās pakļauties Kunga norādījumiem un ierobežojumiem. Viņi vienkārši gribēja iet paši savu ceļu, vadīties no sava prāta un sava sprieduma. Ja viņiem varētu atļaut brīvi to darīt, tad viņi nesūdzētos par Mozu, bet zem ierobežojumiem viņi bija nemierīgi.

Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis būtu disciplinēti un darbotos saskanīgi, lai tie būtu pilnīgi vienprātīgi [visu redzētu it kā ar vienām acīm] un lai tiem būtu viens prāts un viens spriedums. Lai iegūtu tādu stāvokli, tad daudz kas vēl jā dara. Miesīgā sirds jāpakļauj un jāpārveido. Dievs ir paredzējis, lai draudzē pastāvētu vienmēr dzīvas liecības. Norāšana un pamācīšana būs nepieciešama un dažiem vajadzēs izteikt asus pārmetumus, kā attiecīgais gadījums to prasīs. Var dzirdēt lūgumu: “Ak, es esmu tik jūtīgs, es nevaru panest ne mazāko nopēlumu..” Ja šīs personas gribētu stāvokli pareizi attēlot, tad viņām būtu jā saka: “Es esmu tik stūrgalvīgs, tik pašapmierināts un tik lepns, ka negribu pieņemt nekādus norādījumus, es nevēlos dzirdēt rājienu. Es pieprasu tiesības spriest pašam, man ir tiesības ticēt un runāt, kā man patīk.” Kungs neprasa, lai mēs atteiktos no savas individualitātes.

Bet kurš cilvēks būs tas nemaldīgais soģis, kas noteiks, cik tālu šai individuālajai neatkarībai atļaut iet?

Pēteris pamāca savus brāļus: "Tāpat jūs, jaunākie, esiet vecajiem paklausīgi, bet visi, cits citam padodamies, esiet izpušķoti ar pazemību, jo Dievs lepniem turas pretī, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību." Arī apustulis Pāvils pamāca un pamudina brāļus Vīlipos uz vienotību un pazemību. "Ja tad nu ir kāda pamācīšana Kristū, ja tad ir mīlestības iepriecināšana, ja tad ir Gara biedrība, ja tad ir sirds žēlastība un apžēlošanās, tad dariet man to prieku pilnīgu, ka jums ir viens prāts, viena mīlestība, viena sirds un dvēsele, nedariet ne nieka strīdēdamies, vai lieku godu meklēdami, bet pazemīgi, turēdami cits citu augstāk par sevi pašu. Nevienam nebūs raudzīt uz to, kas pašam der, bet ikviens lai raugās uz to, kas der citam. Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum bijis." [361] Vēl Pāvils pamāca savus brāļus: "Mīlestība lai ir bez viltus, ienīstiet Jaunu, pieķeraties labam. Lai brāļu mīlestība jūsu starpā ir sirsnīga un godu dodot nākat viens otram pretī." Rakstot Efezas ticīgiem viņš saka: "Padodaties cits citam Dieva bijāšanā.

Izraēliešu vēsture mums norāda uz lielām pašapmānīšanās briesmām. Daudziem nav nekādas nojautas par savas dabas grēcīgumu, ne arī par piedodošo žēlastību. Viņi atrodas dabīgā tumsā, pakļauti kārdināšanām un maldiem. Viņi atrožas tālu no Dieva, tomēr ar savu dzīvi ir ļoti apmierināti, lai gan viņu izturēšanās ir Dievam pretīga. Sī šķira vienmēr atradīsies kara stāvoklī pret Dieva Gara vadību, sevišķi pret norājumu. Viņi nevēlas, ka tos traucē. Reizēm viņi ir nobijušies par savu drošību un apņemas laboties, reizēm ir norūpējušies un atzīst savu vainu, tomēr viņiem trūkst piedzīvojumu dziļumu, jo viņi nav pieklājušies Mūžīgajai Klintij. Sī šķira nekad neredz vajadzību pēc skaidrām un noteiktām liecībām. Grēks viņiem neliekas nemaz tik grēcīgs tādēļ, ka viņi nestaigā Kristus gaismā.

Ir vēl otra cilvēku šķira, kuri saņēmuši lielu gaismu, pārliecinājušies par savu vainu un, darbojoties Dieva Garam, guvuši patiesus piedzīvojumus, tomēr daudzās sātana kārdināšanas viņus ir uzvarējušas. Viņi nevērtē gaismu, kuru Dievs ir devis. Viņi neņem vērā Dieva Gara brīdinājumus un rājienu. Viņi ir notiesāti. Tie nekad nepiekritīs noteiktām liecībām, jo tās viņus nosoda.

Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis būtu vienoti, lai viņi būtu pilnīgi vienprātīgi, vienā prātā un vienā spriedumā. Tādu stāvokli draudze nevar sasniegt bez skaidrām, asām un dzīvām iedarbīgām liecībām. Kristus lūdza, lai Viņa mācekļi būtu viens, kā Viņš ir viens ar Tēvu. "Bet Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur Viņa vārdu uz mani ticēs. Lai visi ir viens, itin kā tu, Tēvs, mani un es Tevī, lai arī tie ir viens mūsos, lai pasaule tic, ka tu mani esi sūtījis. Un es to godību, ko Tu man esi devis, tiem esmu devis, lai tie ir viens, itin kā mēs esam viens, Es tajos un Tu mani, lai tie ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu mani esi sūtījis un tos mīlējis, itin kā Tu mani esi mīlējis." [362]

AICINĀJUMS JAUNIEŠIEM

Mīļā jaunatne! Laiku pa laikam Kungs man ir devis brīdinošas liecības par jums. Viņš jūs stiprinās, ja jūs savas sirds labākās un svētākās jūtas nodosiet Viņam. Skaidri stādoties priekšā šos brīdinājumus, es izprotu jūsu briesmu būtību, kuras, es zinu, jūs nemaz neapzināties. Skola Batl-Krīkā pulcina kopā daudz jauniešu ar dažādu garīgu nostāju. Ja šie jaunieši nesvētoties Dievam, nepaklausīs Viņa prātam un pazemīgi nestaigās Viņa bauslības ceļu, tad skolas atrašanās Batl-Krīkā kļūs par cēloni lielām grūtībām draudzē. Šī skola var būt par svētību vai arī par lāstu. Es ļoti lūdzu jūs, kas esat nosaukti Kristus vārdā, atšķiraties no visas netaisnības un attīstiet tādu raksturu, kuru Dievs var atzīt.

Es jautāju, vai jūs ticat, ka jums dotās norājošās liecības nāk no Dieva? Ja jūs patiesi ticat, ka Dieva balss ir runājusi uz jums, norādot draudošās briesmas, vai tad jūs esat ņēmuši vērā dotos padomus? Vai jūs šīs brīdinošās liecības uzturas svaigas savā atmiņā, ar lūdzošu sirdi bieži tās pārlasot? Kungs uz jums, bērni un jaunieši, ir runājis atkal un atkal, bet jūs esat kūtri ievērot dotos brīdinājumus. Ja arī jūsu sirdis nav tieši pretojušās gaismai, ko Dievs sniedzis par jūsu raksturu, jums draudošajām briesmām, un ceļu, kāds jums jāiet, tad tomēr daži no jums nav bijuši uzmanīgi ievērot to, kas vajadzīgs, lai varētu iegūt garīgu stiprumu un būt par svētību skolā, draudzē un visiem, ar kuriem jūs satiekaties. [363]

Jaunieši un jaunietes, jūs esat atbildīgi Dievam par gaismu, kuru Viņš jums devis. Šī gaisma un brīdinājumi, ja tos neievēros, tiesas dienā liecinās pret jums. Jums draudošās briesmas ir skaidri norādītas, jūs esat biedināti un sargāti no visām pusēm, brīdinājumu iežogoti. Dieva namā jūs esat klausījušies vissvinīgākās, sirdi pārbaudošās patiesības, ko pasludinājuši Svētā Gara vadīti Dieva kalpi. Kāds iespaids šiem svinīgajiem lūgumiem ir uz jūsu sirdīm? Kā tie ietekmējuši jūsu raksturu? No jums prasīs atbildību par katru šo lūdzošo uzaicinājumu un brīdinājumu. Tiesā tie celsies, lai notiesātu tos, kas dzīvo tukši, vieglprātīgi un lepni.

Dārgie jaunie ļaudis, draugi, ko jūs sēsiet, to arī pļausiet. Tagad jums ir sējas laiks. Kāda būs pļauja? Kādu sēklu jūs sējat? Katrs izteiktais vārds, katrs padarītais darbs ir sēkla, kas nesīs labus vai ļaunus augļus un rezultātā dos sējējam vai nu priekus vai bēdas. Kāda ir sētā sēkla, tāda būs raža. Dievs jums ir devis lielu gaismu un daudzas priekštiesības. Pēc tam, kad dota šī gaisma, kad draudošās briesmas ir skaidri parādītas, atbildība gulstas uz jums. Veids, kā jūs izturaties pret gaismu, nosvērs svaru kausus par labu laimei vai ciešanām. Jūs paši esat sava likteņa veidotāji.

Jūs visi atstājat labu vai sliktu iespaidu uz citu prātiem un raksturiem. Un tieši šis iespaids kādu jūs atstājat, tiek pierakstīts debesu pārskatu grāmatās. Kāds eņģelis jūs pavada un pieraksta jūsu vārdus un rīcību. Vai rītos pieceļoties jūs izjūtat savu nevarību un vajadzību pēc Dieva spēka? Un vai jūs pazemīgi un sirsnīgi atklājat savas vajadzības jūsu Debesu Tēvam? Ja tā, tad eņģeļi ievēro jūsu lūgšanas, ja šīs lūgšanas nav nākušas no liekulīgām lūpām, tad, draudot briesmām neapzinīgi izdarīt sliktu un atstāt iespaidu, kas citus vadītu netaisnā ceļā, jūs apsargājošais eņģelis būs jums blakus, izvēloties jūsu vietā vārdus un iespaidojot jūsu darbību. [364]

Ja jūs neizjūtat briesmas un nepienesat lūgšanas pēc palīdzības un spēka pretoties kārdināšanām, tad jūs noteikti nomaldīsieties; jūsu nolaidību pienākumos atzīmēs debesu grāmatās un pārbaudes dienā jūs atradīs vieglus. Pie jums ir daži, kas izglītoti reliģiski, un daži, kas lutināti, auklēti, kas saņēmuši glaimus un uzslavas, līdz tie praktiskai dzīvei kļuvuši pilnīgi nederīgi. Es runāju par personām, kuras es pazīstu. Lutināšana, glaimi un kūtrums tā sakropļojuši viņu raksturus, ka šai dzīvei tie ir nederīgi. Un ja esam nederīgi, cik tālu tas attiecas uz šo dzīvi, kādas cerības tad mums var būt uz dzīvi, kur viss ir skaidrs un svēts un kur visiem ir saskaņīgi raksturi. Es esmu lūgusi par šīm personām, es personīgi esmu griezusies pie viņām. Man bija iespējams redzēt to iespaidu, kādu viņas atstās uz citu prātu, vadot tos uz niekiem, uzpūtību, drēbju mīlestību un bezrūpību mūžīgo interešu jautājumos. Šīs šķiras vienīgā cerība, - ņemt vērā savus ceļus, pazemot savas lepnās, uzpūtīgās sirdis Dieva priekšā, atzīt savus grēkus un atgriezties.

Lepns apgērbs, kā arī izpriecu mīlestība jaunatnei ir liels kārdinājums. Mums visiem Dievs uzstāda svētas prasības. Viņš prasa visu sirdi, visu dvēseli, visas jūtas. Uz šo norādījumu reizēm dzirdama atbilde: "Ak, es sevi nemaz nesaucu par kristieti!" Bet kāda tam nozīme? Vai Dievam nav tādas pat prasības pret jums, kā pret to, kas sevi apliecina par Viņa bērnu. Vai tāpēc, ka jūs esat pādroši, bezrūpīgi, neievērojiet svētās lietas, Kungs neņems vērā jūsu nolaidības un nepaklausības grēku? Katru dienu, kurā jūs nicinoši izturaties pret Dieva prasībām, katru piedāvāto žēlastību, kuru jūs atstājat neievērotu, to visu pieraksta jūsu rēķinā un tas palielinās jūsu grēku sarakstu, kas liecinās pret jums tanī dienā, kad caurskatīs katras dvēseles rēķinu. [365] Es griežos pie jums, jaunekļi un jaunavas, kas sevi atzīstat vai arī neatzīstat par kristiešiem. Dievs prasa visu jūsu jūtu dzīvi, priecīgi paklausot un nododoties Viņam. Jums tagad ir tikai īss pārbaudes laiks, un jūs varat to izmantot, lai bez ierunām atdotos Dievam.

Paklausība un padošanās Dieva prasībām ir tie nosacījumi, kurus Svētā Gara iedvesmā mums sniedz apustulis, lai mēs kļūtu Dieva bērni, ķēnišķīgās ģimenes locekļi. Katru bērnu un jaunieci, katru vīru un sievu Jēzus ar savām asinīm ir izglābis no bojā ejas bezdibeņa, uz kuru sātans spiež tos iet. Ja grēcinieki negrib pieņemt viņiem brīvi piedāvāto pestīšanu, vai tāpēc viņi ir atbrīvoti no saviem pienākumiem? Izvēle palikt grēkos un pādrošos pārkāpumos nemazina viņu vainu. Jēzus ir samaksājis par tiem maksu un tie pieder Viņam. Tie ir Viņa īpašums; un ja tie negrib paklausīt Viņam, bet savu laiku, spēkus un spējas nodod sātana kalpībā, tad viņi pelna algu, kas ir nāve. Nemirstīga godība un mūžīga dzīve ir atalgojums, kuru mūsu Pestītājs piedāvā tiem, kas grib paklausīt Viņam. Viņš tiem savā Vārdā ir sagādājis iespēju iegūt pilnīgu kristīgu raksturu, un savukārt uzvarēt, kā Viņš ir uzvarējis viņu dēļ. Ar savu dzīvi Viņš ir devis piemēru, rādīdams, ka viņi var uzvarēt: "Grēka nopelns ir nāve, bet Dieva dāvana ir mūžīga dzīvība caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.

"Dieva prasības visiem ir vienlīdz saistošas. Kas izvēlas atstāt neievērotu tiem brīvi piedāvāto lielo pestīšanu, kas izvēlas kalpot sev un palikt par Dieva ienaidnieku, par pašuzpurīgā Pestītāja ienaidnieku, tas pelna savu algu. Viņš sēj uz miesu un pļaus no miesas samaitāšanu.

Kas ar kristību apvilkuši Kristu, ar šo rīcību apliecinādami atšķiršanos no pasaules un tā solījušies dzīvot jaunu dzīvi, tiem savās sirdīs nevajadzētu uzcelt elkus. Kas reiz ir baudījuši prieku par grēku piedošanu, kas baudījuši Pestītāja mīlestību un kas tad vēl neatlaidīgi turpina palikt savienībā ar Kristus ienaidniekiem, atmezdami pilnīgu taisnību, kuru Kristus tiem piedāvā un izvēlēdamies ceļus, kurus Viņš nosoda, tie saņems bargāku sodu nekā pagāni, kuri nekad nav redzējuši gaismu un nekad nav paziņojuši Dievu un Viņa likumus. Kas atsakās paklausīt Dieva dotajai gaismai, izvēloties pasaules izpriecas, tās lepnību un neprātu, un kas atsakās saskaņot savu uzvedību ar Dieva likumu taisnajām un svētajām prasībām, tie Dieva acīs ir vainīgi vissmagākajos grēkos. Viņu vaina un sods būs

saskaņā ar saņemto gaismu un priekšrocībām.

Pasauli mēs redzam pilnīgi nogrimušu savās izpriecās. Lielākā cilvēku daļa, sevišķi sievietes, vispirms un visvairāk domā par greznošanos un ārišķībām. Tūkstošiem cilvēku laimi izposta mīlestība uz tērpiem un izpriecām. Un daži no tiem, kas apliecina, ka mīl un tur Dieva baušļus, atdarina šo šķiru, cik vien tiem iespējams un tomēr patur kristieša vārdu. Daži jaunieši ir tik kāri uz greznošanos un izpriecām, ka viņi ir gatavi pat atteikties no kristieša vārda, lai tikai varētu sekot savām tieksmēm. Mūsu kristieša pienākums prasa, lai mēs apvaldām savu greznošanās kāri. Mūsu ticība sevi ietver vienkāršu ģērbšanos un atturēšanos no dārglietu un visāda veida izrotājumu nēsāšanas. Vai mēs esam tie, kas pārspīlētajos tērpos un izpriecu kārē saskatām pasaules cilvēku saprātu? Ja tā ir, tad mums pašiem jāizvairās no visa, kas atbalsta šo garu, kas tik ļoti pārņēmis ļaužu prātus un sirdis, ka tie dzīvo tikai šai pasaulei un nemaz nedomā par nākamo.

Kristīgie jaunieši, es esmu pie daudziem no jums redzējusi mīlestību uz drēbēm un greznošanos, un tas mani ir ļoti sāpinājis. Esmu redzējusi, ka daži no jums, kas baudījuši labu audzināšanu un reliģijas priekštiesības jau visagrākajā bērnībā, un kas ar kristību apvilkuši Kristu, tā atzīdami, ka ir miruši pasaulei, ģērbjas grezni un izturas vieglprātīgi, tā apbēdinot mūsu mīļo Pestītāju un apkauno Dieva draudzi. Man ar sāpēm bija jāredz jūsu reliģiskā lejup eja un vēlēšanās izgreznot savu apģērbu. Daži pūlas iegādāties zelta ķēdes un saspraudes, un valkājot šīs greznumlietas, pūlējušies pievērst sev citu uzmanību, tā atklājot savu slikto gaumi. Sādus raksturus es varu salīdzināt ar lepno pāvu, kas greznojas ar savām greznām spalvām, lai citi to apbrīnotu. Šim nabaga putnam nekā cita nav ar ko piesaistīt apkārtējo uzmanību, jo ne balss, ne auguma piemīlības viņam nav.

Jaunatne lai ceņšas izcelties ar lēnprātīgu un klusu garu, kas ir nenovērtējams dārgakmens un kuru var nēsāt debešķīgā jaukumā. Šī rota būs pievilcīga daudziem šinī pasaulē un kā ļoti dārgu to vērtēs arī debess eņģeļi, un pāri pār visu mūsu Debesu Tēvs, tā savus nēsātājus darīs par piemērotiem un gaidītiem viesiem debešķīgos pagalmos.

Jaunatnei ir gara dāvanas, kas pareizi attīstītas, darīs tos derīgus gandrīz ikkatram uzticības postenim. Ja iegūstot izglītību, tie būs vēlējušies tā vingrināt un attīstīt savus Dieva dotos spēkus, lai tos varētu izlietot par svētību citiem, tad viņu prāta spējas nesamazināsies. Viņu domas kļūs dziļas, viņi stipri pieķersies pamatlikumiem, viņu iespaids izraisīs cieņu. Viņu ietekme pamudinās arī citus uz labu un tie ieraudzīs un atzīs kristīgas dzīves spēku. Kas vairāk rūpējas par savas ārienes rotāšanu, lai pievērstu sev citu uzmanību, bet nedomā par gara audzināšanu un savu spēju attīstīšanu līdz iespējami lielākai lietderībai, lai varētu Dievu pagodināt, tie vēl neizprot savu atbildību Dieva priekšā. Tie visos savos pasākumos būs pavirši, viņu derīgums sašaurināsies un prāta spējas samazināsies.

Mana sirds ļoti sāpēja par šo jauniešu tēviem un mātēm, kā arī par pašiem bērniem. Šo bērnu audzināšanā ir bijuši trūkumi, par ko kādam būs jāneš smaga atbildība. Vecāki, kas savus bērnus lolojuši un lutinājuši un nav tos saprātīgi ierobežojuši ar pamatlikumiem, tagad var redzēt viņu izveidotos raksturus, jo raksturs atbilst audzināšanai.

Uzticīgais Ābrahāms

[368] Man nāk prātā uzticīgais Ābrahāms, kas kopā ar Īzaku iet savu ceļu, paklausīdams nakts parādīšanā pie Berzabas saņemtai dievišķai pavēlei.. Viņš redz jau kalnu, ko Dievs viņam noteicis par upura pienešanas vietu. Viņš noņem malku no kalpa pleciem un uzliek to Īzakam, kuru vajadzēs upurēt. Viņš apjož savu dvēseli ar stiprumu, un lai gan cieš neizsakāmas sāpes, tomēr ir gatavs darbam, ko Dievs no viņa prasa. Ar salauztu sirdi un drebošu roku viņš aizdedzina uguni, bet Īzaks jautā: "Tēvs, šeit ir uguns un malka, bet kur ir upuris?" Ak, Ābrahāms tagad to viņam nevar pateikt! Tēvs un dēls ceļ altāri un nu Ābrahāmam pienāk briesmīgais brīdis, kad jādara Īzakam zināms tas, kas visu garo ceļojuma laiku ir mocījis viņa dvēseli, ka Īzaks pats ir upuris. Īzaks nav zēns, viņš ir pieaudzis jauniešis. Ja viņš vēlētos, viņš varētu atteikties paklausīt tēva nodomam. Viņš neapvaino tēvu ārprātā un arī necenšas grozīt tā apņemšanos. Viņš padodas. Viņš tic tēva mīlestībai un tic arī, ka tēvs nedarīs šo briesmīgo darbu, ja Dievs viņam to nebūtu pavēlējis. Līdzjūtīgā tēva drebošās, mīlošās rokas saista Īzaku, jo Dievs tā ir sacījis. Dēls sevi nodod par upuri, jo tic tēva skaidrajam godīgumam. Bet kad viss ir sagatavots, kad tēva ticība un dēla padevība ir pilnīgi pārbaudītas, tad Dieva eņģelis aptur Ābrahāma pacelto roku, kura ir gatava nonāvēt savu dēlu, un saka viņam, ka nu pietiek. "Nu es zinu, ka tu Dievu bīsties un savu dēlu, savu vienīgo neesi taupījis manis dēļ."

Šis Ābrahāma ticības darbs ir uzrakstīts priekš mums. Tas māca mums būt uzticīgiem Dieva prasībās, lai arī cik sāpīgi tās mūs neskartu; tas māca bērniem pilnīgu padošanos vecākiem un Dievam. Ābrahāma paklausība māca, ka nekas nedrīkst būt par dārgu, lai to atdotu Dievam.

Īzaks attēloja Dieva Dēlu, kas sevi piedāvāja par upuri par pasaules grēkiem. [369] Dievs vēlējās Abrahāmam izskaidrot cilvēka pestīšanas Evgēliju. Lai to panāktu un lai šī patiesība viņam kļūtu par reālu īstenību. Dievs prasīja, lai viņš upurē mīļoti Īzaku. Abrahāma bēdām un mokām, ko viņš izcieta šajā briesmīgajā un neizprotamajā pārbaudījumā, bija viens mērķis, - kritušā cilvēka atpestīšanas plāna izpratni dziļi iespiest viņa prātā. Caur paša piedzīvojumiem viņam bija jāizprot, cik neizsakāma ir bezgalīgā Dieva aizliegšanās, atdodot nāvē savu paša Dēlu, lai glābtu cilvēkus no pilnīgas bojā ejas. Nekādas garīgas mokas nevarēja līdzināties tām, ko Abrahāms pārcieta, paklausot dievišķai pavēlei upurēt savu dēlu.

Dievs atdeva savu Dēlu pazemojumiem, sevis aizliegšanai, nabadzībai, grūtam darbam, pārmetumiem un moku pilnai krusta nāvei. Bet te nebija neviena eņģeļa, kas nestu priecīgo vēsti: "Pietiek, Tev nav jāmirst, mans ļoti mīļotais Dēls!" Eņģeļu legioni, būdu pārņemti, gaidīja un cerēja, līdzīgi Īzaka gadījumam, ka Dievs pēdējā brīdī novērsīs Viņa kaunpilno nāvi. Tomēr eņģeļiem neatļāva šādu vēsti nest Dieva mīļotajam Dēlam. Turpinājās pazemojumi tiesas zālē un ceļā uz Golgātu. Viņu izsmēja, nicināja un apspļaudīja. Viņš panesa zobgalības, izsmieklus un zaimus no tiem, kas Viņu ienīda, līdz beidzot pie krusta nolieca savu galvu un nomira.

Vai Dievs varētu dot vēl lielāku pierādījumu savai mīlestībai uz cilvēkiem, kā sava Dēla atdošanu šīm ciešanām? Un kā Dieva dāvana cilvēkam bija nepiespiesta, neatlīdzināma, kā Viņa mīlestība bija bezgalīga, tikpat bezgalīgu Viņš prasa mūsu uzticību un paklausību, tikpat pilnīgi mums jānodod Viņam savas sirdis un jūtas. Viņš prasa visu, ko vien cilvēks spēj dot. Padotībai no mūsu puses jābūt tikpat bezgalīgai, kā Dieva dāvanai, tai jābūt pilnīgai un bez kādiem trūkumiem. Mēs visi esam parādnieki Dievam. Viņam ir prasības pret mums, kuras mēs nevaram izpildīt, ja sevi neatdodam par pilnīgu un labprātīgu upuri. Viņš prasa tūlītēju, pilnīgu un labprātīgu paklausību un nekas mazāks par to netiks pieņemts. [370] Tagad mums ir dota izdevība nodrošināt sev Dieva mīlestību un labvēlību. Šis gads var būt kādam, kas lasa šīs rindas, pēdējais dzīvības gads. Vai ir kāds jauniešs, kas lasa šo lūdzošo uzaicinājumu un tomēr labāk izvēlēsies pasaules priekus, nekā mieru, ko dod Kristus nopietniem meklētājiem un priecīgiem Viņa prāta darītājiem.

Dievs svētnīcas svaros sver mūsu raksturus, mūsu uzvedību un mūsu rīcības iemeslus. Tā būs briesmīga lieta, ja Pestītājs, kas mira pie krusta, lai mūs vilktu pie sevis, izziņos mūs par viegliem mīlestības un paklausības ziņā. Dievs mūs ir apdāvinājis ar lielām un dārgām dāvanām. Viņš mums ir devis gaismu un atklājis savu prātu, tā kā mums nav jāaldās vai jāstaigā tumsā. Tikt svērtiem un atzītiem par viegliem galīgās izšķiršanas un atalgojuma dienā, nozīmē briesmīgu lietu, šausmīgu pārmetumu, ko nekas vairs nevarēs izlabot. Jaunie draugi, vai lai Dieva grāmatās velti meklētu jūsu vārdus?

Dievs jums ir parādījis darbu, kas jā dara, lai kļūtu Viņa līdzstrādnieki. Visapkārt ap jums ir glābjamas dvēseles. Tur ir atrodami tādi, ko jūs ar savām nopietnām pūlēm varat iedrošināt un svētīt. Jūs varat atgriezt dvēseles no grēkiem pie patiesības un pie godīgas dzīves. Ja jums būs izpratne par savu atbildību Dieva priekšā, tad jūs izjutīsiet vajadzību pēc uzticības lūgšanās un pēc modrības pret sātana kārdināšanām. Ja jūs patiešām esat kristieši, tad jūs vairāk līdzināsit tiem, kas skumst par tumsu pasaulē, nekā tiem, kam prieku sagādā bezrūpība un lepnas drēbes. Jūs būsit starp tiem, kas nopūšas un vaid par negantībām pasaulē. Jūs stāvēsit pretī sātana kārdinājumiem uz vieglprātību un ārišķīgiem greznumiem. Šīs mazvērtīgās lietas var apmierināt tikai kroplu saprātu, kas atstājis novārtā augstas atbildības un apstāties savā attīstībā.

Mūsu dienu jaunatne var strādāt kopā ar Kristu, ja vien viņa to vēlas; darbā nostiprināsies ticība un pavairošies dievišķā prāta atzišana. Katru patiesu nolūku un katru labu darbu ierakstīs dzīvības grāmatā. Es vēlētos atmodināt jaunatni, lai tā redzētu un saprastu tādas dzīves lētās un tukšās lietas. Ja viņu domas un vārdi paceltos pāri šīs pasaules mazvērtībai un ja viņu mērķis kļūtu Dieva pagodināšana, tad Dieva miers, kas ir lielāks par visu saprašanu, būtu viņu daļa. [371]

Kristus pazemošanās

Vai mūsu Priekšzīme negāja grūtu, pašizliedzīgu, pašuzpurīgu un pazemīgu ceļu, lai mūs glābtu? Viņš sastapās ar grūtībām, piedzīvoja neveiksmes, izcieta kaunu un lielas bēdas. Un vai lai mēs atsakāmies iet pa to ceļu, pa kuru mūs vada Godības Kēniņš? Vai mēs sūdzēsimies par grūtībām un pārbaudījumiem, ko piedzīvojam, lai uzvarētu paši savā labā, ja atcerēsimies mūsu Pestītāja ciešanas un kārdināšanas tuksnesī, Ģetzemanes dārzā un Golgātā? Viss tas izciests, lai mums rādītu ceļu un sagādātu dievišķo palīdzību, kura mums jāsatver vai arī jāiet bojā. Ja jaunatne grib iegūt mūžīgo dzīvību, tad tai nevajag domāt, ka tā var sekot pati savām tieksmēm. Šī godalga viņai kaut ko maksās, tiešām tā maksās viņai visu. Tagad tā var izvēlēties Jēzu vai pasauli. Lai aizsniegtu kādu mērķi šinī dzīvē, jaunatne ir gatava panest trūkumu, nogurumu, pūles un rūpes. Kalpodami savām

interesēm viņi pat nedomā sūdzēties par grūtībām un trūkumu ar ko tiem jāsaduras. Kāpēc tad viņiem būtu jābēg no cīņas, pašizliegšanās un upuriem, lai iegūtu mūžīgo dzīvību?

Uz šo grēkiem aptraipīto zemi Kristus nāca no godības pagalmiem un pazemoja sevi līdz cilvēcībai. Viņš uzņēmās mūsu vājības un visās lietās tika kārdināts līdzīgi mums. Kristus dzīvodams zemes dzīvi, izveidoja pilnīgi taisnīgu raksturu, ne sevis dēļ, jo Viņa raksturs jau bija skaidrs un nevainojams, bet kritušā cilvēka dēļ. Savu raksturu Viņš piedāvā cilvēkam, ja tas to vēlas pieņemt. Nožēlojot grēkus, ticot uz Kristu un paklausot pilnīgajiem Dieva likumiem, grēcinieks panāk, ka Kristus taisnību pieskaita viņam; tā kļūst par viņa taisnību, un viņa vārdu ieraksta Jēra dzīvības grāmatā. [372] Viņš kļūst par Dieva bērnu, ķēnišķīgās ģimenes locekli.

Atpirkdams pasauli, Jēzus samaksāja bezgalīgu maksu, un cilvēce tika atdota Viņa rokās, tā kļuva Viņa īpašums. Viņš upurēja savu slavu, bagātību, brīnišķo mājvietu ķēnišķīgajos pagalmos un kļuva Jāzēpa un Marijas dēls. Jāzēps bija viens no visvienkāršākajiem dienas strādniekiem. Un arī Jēzus strādāja,, Viņa dzīve bija grūtību un rūpju pilna. Pēc kristības, uzsākot savu kalpošanas darbu, Viņš gandrīz sešas nedēļas izturēja mokošu gavēni. Ne grauzošā izsalkuma sajūta vien sagādāja Viņam tik neizsakāmas ciešanas, bet gan pasaules grēku vaina smagi gūlās uz Viņa pleciem. Viņu, kurš nepazīna nekādu grēku, mūsu dēļ darīja par grēku. Mūsu grēku dēļ izjūtot šo briesmīgo vainas smagumu uz sevis, Viņš izturēja smago pārbaudi attiecībā uz ēstgribu, pasaules mīlestību un godkāri un uz tieksmi lielīties, kas vada uz iedomību. Kristus izturēja šīs trīs galvenās kārdināšanas un uzvarēja cilvēka dēļ, izveidodams priekš tā taisnu un godīgu raksturu, jo Viņš zināja, ka cilvēks pats to nespēj veikt. Viņā zināja, ka sātans uzbruks cilvēkam šajās trijās lietās. Sātans pārspēja Adamu un bija apņēmies turpināt savu darbu, līdz viņš panāktu pilnīgu cilvēces bojā eju. Kristus iestājās cīņā cilvēka labā, jo Viņš redzēja, ka cilvēks pats nespēj uzvarēt. Ar savu ciešanu pilno dzīvi, pašizliedzību, uzupurēšanos, pazemošanos un nāvi Viņš sagatavoja cilvēku pestīšanas ceļu. Viņš atnesa cilvēkam palīdzību, lai tas, sekodams Kristus piemēram, varētu savukārt uzvarēt, kā Kristus bija uzvarējis viņa vietā.

“Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara dzīvoklis, kas ir jūsos, ko jūs no Dieva esat dabūjuši un jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam.” “Vai nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājō? Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās, jo Dieva nams ir svēts un jūs tas esat.” [373] “Nevelciet svešu jūgu ar neticīgiem, jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kāda biedrība ir gaismai ar tumsību? Kā saskan Kristus ar Beliālu? Jeb kāda daļa ir ticīgam ar neticīgu? Un kāda līdzība ir Dieva namam ar elku dieviem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams. Tā kā Dievs ir sacījis: “Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt un gribu būt viņu Dievs un viņi būs mani ļaudis.” Kungs saka: tāpēc izejiet no viņu vidus un atšķiraties un neaiztiekat neko, kas ir nešķīsts, tad es jūs gribu pieņemt, un Es būšu jums par Tēvu un jūs būsiet mani dēli un meitas, to saka Kungs, visu Valdītājs.”

Cik saudzīgi maiga un laipna ir mūsu Debesu Tēva rīcība ar Viņa bērniem! Viņš glābj tos no tūkstoš, viņiem pašiem neredzamām briesmām un pasargā viņus no sātana grūti nojaušamām viltībām, lai tie netiktu iznīcināti. Ja arī Dieva gādīgās rūpes caur Viņa eņģeļiem nav redzamas mūsu aptumšotam prātam, tad tomēr mūsu laipnā un žēlsirdīgā Pestītāja vienmēr modrā acs ir nomodā par savu roku darbu. Mums vairāk jāpateicas par tām žēlastības bagātībām, kuras Viņš ik dienas mums dāvā.

Jaunatne neapzinās tās daudzās briesmas, kas viņu ik dienas apdraud. Pilnībā jaunieši tās nekad nevar saskatīt, bet ja viņi ir modri lūgšanās un dzīvē, tad Dievs uzturēs modru viņu apziņu un uztveres spējas skaidras, lai tie varētu nojaust ienaidnieka darbu un būtu sagatavoti pret viņa uzbrukumiem. Tomēr daudzi jaunieši tik ilgi ļāvušies savām tieksmēm, ka vārds “pienākums” priekš viņiem kļuvis nenozīmīgs. Viņi nesaprot augstos un svētos pienākumus, kas tiem jāpilda par labu citiem un par godu Dievam, viņi tos atstāj pilnīgi novārtā.

Ja jauniešos tikai pamostas sajūta, cik ļoti viņiem vajadzīgs Dieva spēks, lai pretotos sātana kārdināšanām, tad dārgas uzvaras būtu viņu daļa un viņi iegūtu vērtīgus piedzīvojumus kristīgajā cīņā. [374] Cik maz jauniešu domā par Svētā Gara vadītā apustuļa Pētera pamācību: “Esiet skaidrā prātā, esiet nomodā, jo jūsu pretinieks, velns, staigā apkārt kā rūcošs lauva un meklē, kuru tas aprītu. Tam stāviet pretī stipri ticībā.” Jānis parādīšanā redzēja sātana varu pār cilvēkiem un izsaucās: “Vai tiem, kas zemes un jūras virsū dzīvo, jo velns pie jums nonācis ar lielām dusmām, zinādams, ka tam ir maz laika.”

Jauniešu vienīgā drošība ir nepārtraukta modrība un pazemīgas lūgšanas. Viņiem nevajadzētu iedomāties, ka arī bez tā viņi var būt kristieši. Sātans savas kārdināšanas un viltības paslēpj zem gaismas apsega, tāpat kā viņš tuvojās Kristum tuksnesī. Tad viņš bija ietērpies debesu eņģeļa izskatā. Mūsu dvēseļu pretinieks tuvosies mums kā debesu viesis, tāpēc apustulis ieteic apdomību un

modrību kā mūsu vienīgo drošību. Jaunietis, kas ļaujas bezrūpībai un vieglprātībai un kas atstāj novārtā kristieša pienākumus, pastāvīgi kritis zem ienaidnieka kārdināšanām, kad viņam vajadzēja uzvarēt, kā Kristus uzvarēja.

Kalpošana Kristum nav verdzība, ja dvēsele pilnīgi svētījusies Kristum. Paklausība Pestītājam mūs nešķir no šīs dzīves laimes un patiesiem priekiem, bet tai būs izdaiļojošs un augšup ceļošs spēks uz mūsu raksturu. Bībelē atrodama dārgā dzīvības vārda ikdienišķa pētīšana stiprina mūsu saprātu un sniedz mums zināšanas par Dieva lielajiem un brīnišķīgajiem darbiem dabā. Caur rakstu studijām mēs iegūstam pareizas zināšanas, kā mums jādzīvo, lai baudītu vislielāko daudzumu tīras un skaidras laimes. Bībeles pētītājs atradis rakstos arī pierādījumus, ar ko stāties pretī neticīgo šaubām un atvairīt tās ar patiesības skaidro gaismu. Kas meklējuši Rakstos, tie vienmēr būs stipri pret sātana kārdināšanām, viņi būs pilnīgi sagatavoti visiem labiem darbiem un būs spējīgi ikvienam jautātājam atbildēt par cerību, kas mīt viņos.

Pārāk bieži uzskata, ka reliģija pazemo cilvēku un ka pieņemot Bībeli par dzīves vadoni, grēcinieks nonāk zemākā stāvoklī un savā attīstībā apstājas. [375] Daži domā, ka Bībeles prasības ir pārāk skarbas un ka to pieņemšana prasa atteikšanos no visa patīkamā, skaistā, kas dod prieku, bet tā vietā sniedz pazemojumu un ne cēlumu. Sī ir sātana lielākā viltība. Skaidrā Jēzus reliģija no sava sekotāja prasa dabīgā skaistuma vienkāršību, dabīgo smalkumu un sevišķu tīrību, bet ne māksloto un viltoto.

Ja skaidrā reliģija tiek uzskatīta kā pārāk stingra un prasīga un ja, sevišķi attiecībā uz jauniešiem, tā nelabvēlīgi tiek salīdzināta ar pasaules mājīgo spožumu un nevērtīgajiem vizuļiem, tad arī Bībeles prasības tiek uzskatītas kā pazemojošas, kā sevi aizliedzoši pārbaudījumi, kas jauniešiem atņem visu dzīves prieku. Taču Bībeles reliģija vienmēr cenšas cilvēku pacelt un izsmalcināt. Un ja tie, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, skaidros reliģijas pamatlikumus izdzīvotu savā dzīvē, tad Kristus reliģija būtu pieņemama visizsmalcinātākajiem prātiem. Bībeles reliģijā nav nekā tāda, kas nesaskanētu ar viscēlākajām jūtām. Tā visos priekšrakstos un prasībās ir tikpat skaidra kā Dieva raksturs un tikpat augsta kā Viņa tronis.

Pasaules Pestītājs mūs ir brīdinājis no dzīves lepnības, bet ne no tās dabīgā skaistuma un pievilcības. Viņš norādīja uz brīnišķo lauku ziedu skaistumu un uz lilijām, kas savā neaptraipītajā skaidrībā mierīgi aug ezera dzelmes klēpī un sacīja: "Mācieties no puķēm laukā, kā tās aug. Ne tās strādā, ne tās vērpj, tomēr es jums saku, ka ir Zālamans visā savā godībā tā nav bijis apģērbts, kā viena no tām." Seit Viņš rāda, ka lai arī cilvēki ļoti rūpētos un nogurdinoši strādātu, vēlēdamies ar ārējo greznumu un mākslīgajiem rotājumiem, ko viņi tik augstu vērtē, izsaukt apbrīnu, tad tomēr viņi nespēs līdzināties vienkāršā lauku zieda dabīgajam skaistumam. Pat šie Dieva rotātie vienkāršie ziedi savā dziļumā pārspēj krāšņos Zālamana tērpus. "Ir Zālamans visā savā godībā nav bijis apģērbts kā viena no tām." [376]

Te ietverta svarīga mācība katram Kristus sekotājam. Pasaules Pestītājs runā uz jauniešiem. Vai jūs gribat dzirdēt Viņa debešķīgās pamācības vārdus? Viņš jūsos ierosina pārdomas, kas jūs darīs cēlākus, tīrākus, smalkjūtīgākus, un kas nekad nepazeminās un nesakropļos jūsu saprātu. Viņa balss runā uz jums: "Jūs esat pasaules gaišums, pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta." "Lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs." Ja Dieva gaisma būs jūsos, tad tā spīdēs uz citiem. To nekad nebūs iespējams apslēpt.

Mīlie jaunieši, jūsu vēlēšanās ģērbties saskaņā ar modi, nēsāt mežģīnes, lentas, zeltu un mākslīgas rotas lietas, nerunā par labu reliģijai un patiesībai, kuru jūs apliecināt. Saprātīgi ļaudis uz jūsu mēģinājumiem pušķot savu ārieni, noraudzīsies kā uz pierādījumu par neattīstītu prātu un lepnu sirdi. Vienkāršs un neuzkrītošs tērps būs manām jaunajām māsām kā vislabākais ieteikuma raksts. Nekādā labākā veidā jūs nevariet likt savai gaismai spīdēt uz citiem, kā ar savu drēbju un uzvešanās vienkāršību. Tā jūs visiem parādīsiet prasmī pareizi novērtēt šīs zemes lietas, salīdzinot ar mūžīgajām lietām.

Tagad ir jūsu zelta izdevība veidot debesīm derīgus skaidrus un svētus raksturus. Jūs nedrīkstat izšķiest dārgos dzīves mirkļus dažādiem rotājumiem, kružuļiem un savas ārienes izskaistināšanai, atstājot novārtā iekšējo rotājumu. "Jūsu jaukums lai nav no ārienes matu pīšanā un zelta aplikšanā, vai drēbju apvilksnā, bet apslēptais sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums lēnā, klusā garā, - tas ir dārgs priekš Dieva."

Dievs, kurš visas lietas radījis acij patīkamas un skaistas, mīl skaistumu. Viņš jums rāda, kā Viņš vērtē patiesu skaistumu. Klusa un lēna gara rotājumam Viņa acis ir liela vērtība. Vai mums visā nopietnībā nevajadzētu censties iegūt to, ko Dievs vērtē kā visdārgāko, bet ne dārgus tērpus, pārles

un zeltu. Pazemības un lēnprātības daiļums nemazinās rakstura patieso cēlumu, ne arī darīs mūs mazāk patīkamus šinī pasaulē. [377]

Skaidra un neaptraipīta reliģija paaugstina savu īpašnieku. Patiesos kristiešus jūs vienmēr atradīsi priecīgus. Viņi ir laimīgi uzticoties Dievam un padodoties Viņa aizgādībai, kas visa atspirdzina dvēseli. Dieva mīlestību un labvēlību kristietis var redzēt katrā saņemtajā dāvanā. Dabas skaistums ierosina uz dziļām un cēlām pārdomām. Tas vada mūsu prātu pie Tā, kas ir visa šī daiļuma Radītājs. Visi Dieva darbi runā uz mūsu prātu, izceļot Viņa spēku un paaugstinot Viņa gudrību. Katrai radītai lietai ir savs jaukums, kas saista Dieva bērnu uzmanību un veido viņa gaumi, liekot saprast, ka dārgie Dieva mīlestības pierādījumi ir daudz pārāki par cilvēku mākslas sasniegumiem.

Pravietis dedzīgiem vārdiem cildina Dievu Viņa radītajos darbos: "Kad es redzu Tavu debesi, Tavu pirkstu darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi taisījis, - kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?" "Ak, Kungs Kungs, cik augsts ir Tavs vārds visā zemē! Es slavēšu Tevi, ak Kungs, ar visu savu sirdi, es pasludināšu visus Tavus brīnīšķīgos darbus."

Daudzu ticības apliecinātāju taku aptumšo ticības trūkums viņu dzīvē. Tādi ir tie, kurus varbūt uzskata par kristiešiem, bet kuri nav cienīgi šo vārdu nest. Tiem nav kristīga rakstura. Kad šādi kristieši nokļūst pārbaudījumos, tad viltojums atklājas pārāk skaidri. Patiesa reliģija redzama ikdienā. Kristiešu dzīvi raksturo nopietns, nesavtīgs darbs, par labu citiem un lai pagodinātu Dievu. Viņa taka nav tumša un drūma. Kāds Svētā Gara vadīts rakstnieks teicis vārdus: "Bet taisno celiņš ir kā spoža gaisma, kas spīd un spīd, līdz diena aust. Bezdievīgo ceļš ir kā tumsa, tie nezin pie kā tie piedauzīsies."

Vai jauniešiem jādzīvo tukša, vieglprātīga un bezrūpīga dzīve, sekojot modei, aprobežojot savu saprātu ar gērbšanās jautājumu un izšķiežot laiku jutekliskos priekos? [378] Esot nesagatavotiem Dievs tiem var sacīt: "Sonakt tavs neprāts izbeigsies." Viņš var pieļaut, ka tie, kas nav nesuši nekādus augļus, nedziedināmi saslimst. Stāvot negrozāmas īstenības priekšā, tie var atzīt zaudētā laika un dzīvības vērtību. Tad varbūt viņi spēs arī kaut cik nojaust dvēseles vērtību. Tie redzēs, ka viņu dzīve nav pagodinājusi Dievu, apgaismojot citiem ceļu uz debesīm. Tie ir dzīvojuši, lai pagodinātu paši sevi. Sāpju un dvēseles baiļu mocīti, tie nespēs pareizi aptvert mūžīgās lietas. Aplūkojot savu pagājušo dzīvi, viņi nožēlā varbūt izsauksies: "Es neko neesmu darījis priekš Jēzus, kas manis dēļ visu ir darījis. Mana dzīve ir bijusi briesmīga kļūda."

Mīļie jaunieši, lūdziet Dievu, lai nekristu kārdināšanā un neaizmirstiet, ka jūsu darbs neizbeidzas ar lūgšanu vien. Jums, cik tālu vien iespējams, jārikojas pašiem, atbilstoši savai lūgšanai, pretojoties kārdinājumiem, un ko paši vairs nespējat, to atstāji Jēzum, lai Viņš dara jūsu vietā. Jūs nekad nebūsi par daudz piesardzīgi vārdos un izturēšanās veidā, lai nezaicinātu ienaidnieku jūs kārdināt. Daudzi no mūsu jauniešiem, bezrūpīgi neievērodami dotos brīdinājumus un rājienu, plaši atver durvis sātānam. Nemot vērā, ka Dieva Vārds ir mūsu vadonis, un Jēzus mūsu debešķīgais Skolotājs, mums jāņem vērā Viņa prasības un jāpazīst arī sātana viltības, lai nekristu par upuri viņa kārdināšanām. Ja mēs pilnīgi nododamies Dieva Gara vadībai, tad mums būs prieks paklausīt Viņa gribai.

Tagad ir laiks strādāt. Ja esam Dieva bērni, tad, kamēr vien dzīvosim pasaulē, Viņš dos mums darbu. Mēs nekad nevarēsim sūdzēties par darba trūkumu. Es vēlētos, lai visi jaunieši ieraudzītu savu darbu un to arī darītu, jo par novārtā atstāto darbu Dievs no viņiem prasīs atbildību. Vislielāko darbu, kāds jeb kad pasaulē ticis darīts, ir paveicis Viņš, kurš pazina bēdas un tiek saukts par sāpju vīru. Vieglprātīgi noskaņotas personas nekad nepadarīs ko labu.

Nožēlojams ir daudzu, šis paaudzes jauniešu garīgais vājums, jo viņi varēja būt spēcīgi darbinieki uz labu, ja vien būtu Dievam svētījušies. [379] Es ļoti skumstu par jauniešu patstāvības trūkumu. To mums visiem vajadzētu nožēlot. Liekas, ka trūkst spēka darīt labu, trūkst nopietnas piespiešanās vairāk paklausīt pienākuma balsij, nekā savu tieksmju aicinājumam. Liekas, ka dažiem ir pavisam maz spēka pretoties kārdināšanām. Iemesls, kāpēc viņi ir palikuši garīgi punduri, ir garīgo spēku nevingrināšana. Viņi stāv uz vietas, kad vajag iet uz priekšu. Katrs solis ticības un pienākumu dzīvē ir solis tuvāk debesīm. Es ļoti vēlētos dzirdēt tādu vispusīgu reformu, kāda jauniešu vidū vēl nekad nav notikusi. Sātans pieliek visas pūles, lai jauniešos izraisītu vienaldzību un bezrūpību pret mūžības lietām. Es uzaicinu jauniešus sevišķi censties viens otram palīdzēt palikt uzticīgiem pie kristības dotajiem svinīgajiem solījumiem un Dieva priekšā nopietni apņemties uzvarēt mīlestību uz tērpiem un greznošanos.

Tiem jauniešiem, kas sevi izrotā ar spalvām pie cepurēm, es vēlos atgādināt, ka viņu grēku dēļ mūsu Pestītāja galvai bija jānes apkaunojošais ērkšķu vainags. Ja jūs savu dārgo laiku veltiet tērpu

izrotāšanai, tad atcerieties, ka godības Kungs valkāja vienkāršus, bez vilēm darinātus svārkus. Jūs, kas nogurstiet sevi izrotājot, lūdzu, paturiet prātā, ka Jēzus bieži nogura nepārtraukti strādājot, aizliedzoties un uzupurējoties, lai svētītu cietējus un nabadzīgos. Ne vienu vien nakti Viņš pavadīja lūgšanās vientuļos kalnos, ne savu vājību un vajadzību dēļ, bet gan tādēļ, ka Viņš redzēja un izjuta jūsu dabas vājumu pretoties ienaidnieka kārdināšanām tieši tajās lietās, kur tagad esiet pārspēti. Viņš zināja, ka jūs būsit vienaldzīgi pret draudošām briesmām un ka jūs neizjutīsiet vajadzību lūgt Dievu. Mūsu dēļ Viņš Tēva priekšā pienesa lūgšanas ar stipru kliegšanu un asarām. Lai glābtu mūs tieši no šīs lepnības, no patikas uz niekiem un izpriecām, kas mūs pārņēmušas un pilnīgi izspiedušas no mūsu sirds mīlestību uz Jēzu, lija šīs asaras, sāpes un mokas tā pārvērta Viņa seju, ka tā nebija līdzīga cilvēka sejai. [380]

Vai jūs, jaunie draugi, gribiet nokratīt šo briesmīgo vienaldzību un sastingumu, kas dara jūs padevīgus pasaulei? Vai gribiet atmosties un ņemt vērā brīdinošo balsi, kas jums saka, ka bojā eja sagaida tos, kas šinī briesmu stundā ir miesīgi un bezrūpīgi? Dieva pacietība vienmēr uz jums negaidīs, jūs nabaga sīkās dvēseles. Ar Viņu, kurš mūsu likteņus tur savās rokās, ne vienmēr varēs jokoties. Jēzus mums paskaidro, ka ir vēl lielāks grēks par to, kas izraisīja Sodomas un Gomoras bojā eju. Tas ir to cilvēku grēks, kas šajās dienās saņēmuši lielu patiesības gaismu un tomēr nav nožēlojuši savus grēkus un atgriezušies. Tas ir pasaulei pasniegtās vissvinīgākās žēlastības vēsts atmešanas grēks. Tas ir to grēks, kas redz Jēzu kārdināšanu tuksnesī pakritušu, cīnoties nāves cīņā par pasaules grēkiem, un tomēr nav pilnīgi nožēlojuši savus grēkus. Gandrīz sešas nedēļas viņš gavēja, lai uzvarētu cilvēka vietā ēstkāres apmierināšanas tieksmi, lepnību, vēlēšanos greznoties un izrādīties, un tieksmi pēc pasaules goda. Viņš tiem rādījis, ka arī viņi savukārt var uzvarēt, kā Viņš ir uzvarējis, bet tiem sava dārgā Drauga dēļ nepatīk panest pretī runāšanu un pārmetumus, izsmieklus un kaunu. Nav patīkami aizliegt sevi un vienmēr censties darīt labu citiem. Nav patīkami uzvarēt, kā Kristus uzvarēja, un tā viņi novēršas no skaidri norādītā parauga un atsakās atdarināt priekšzīmi, kuru dot Pestītājs nāca no debesu pagalmiem.

Vieglāk klāsies Sodomai un Gomorai tiesas dienā, nekā tiem, kas ir baudījuši priekštiesības un lielu gaismu, kas spīd mūsu dienās, bet tomēr nav vēlējušies sekot gaismai un pilnīgi nodot sirdi Dievam.

DESMITIE UN UPURI

[381] Kristus draudzes uzdevums ir glābt bojā ejošos grēciniekus. Tas nozīmē, atklāt Dieva mīlestību uz cilvēkiem un šīs mīlestības spēkā mantot viņus Kristum. Šī laika patiesība jānes zemes tumšajos stūros un šim darbam jāiesākas mājās. Kristus sekotāji nedrīkst dzīvot savtīgi, bet, pildītiem ar Kristus Garu, tiem jāstrādā, kā Kristus strādāja.

Tagadējai neticībai un vienaldzībai ir noteikti iemesli. Pasaules mīlestība un dzīves rūpes šķir dvēseli no Dieva. Dzīvības ūdenim ir jābūt mūsos un no mums iztekt, tam jāieplūst mūžīgā dzīvē. Ko saņemam no Dieva, tas mums jādod tālāk. Ja kristietis priecājas par dzīvības gaismu, tad viņš vairāk centīsies patiesību atklāt arī citiem. Viņa dzīve būs pūļu un upuru dzīve, lai citiem darītu labu, un tad nedzirdēs sūdzības par prieka trūkumu.

Enģeļi vienmēr strādā, lai citus darītu laimīgus. Tas ir viņu prieks. Savtīgas sirdis uzskata kalpošanu nožēlojamiem, zemas kārtas un slikta rakstura cilvēkiem par pazemojošu darbu, bet to dara skaidrie, bezgrēcīgie enģeļi debesu pagalmos. Kristus pašuzpurējošās mīlestības gars piepilda visas debesis un ir pašas svētlaimes būtība.

Kas neizjūt sevišķu prieku, cenšoties būt par svētību citiem, strādājot, pat uzupurējoties citu labā, tajos nemājo Kristus un debesu gars, jo tiem nav nekā kopēja ar debesu enģeļu darbu un viņi nespēj dalīties tajā svētlaimē, kas enģeļiem sagādā sevišķu prieku. Kristus sacīja: "Līksmība debesīs būs lielāka par vienu grēcinieku, kas nožēlo grēkus un atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kuriem nožēlošana un atgriešanās nav vajadzīga." Ja enģeļu prieks ir redzēt grēcinieku atgriežamies, vai tad arī ar Kristus asinīm izglābto grēcinieku prieks nebūs redzēt atgriežamies un pievēršamies Kristum tos, kuru labā viņi ir kalpojuši kā darba rīki? [382] Strādājot saskaņā ar Kristu un svētajiem enģeļiem, mēs piedzīvosim prieku, ko nevar iegūt ārpus šī darba.

Kristus krustā ietvertā pamatdoma visiem ticīgajiem uzliek smagu pienākumu: aizliegt sevi, līdzdalīt gaismu citiem un dot no saviem līdzekļiem gaismas izplatīšanai. Kas būs savienoti ar Debesīm, tie arī strādās kopā ar enģeļiem.

Pasaules cilvēku vadošā tieksme ir iegūt no šīs dzīves iznīcīgajām lietām visu viņiem iespējamo. Savtīga mīlestība uz peļņu ir viņu dzīves vadošais pamatlikums. Tomēr skaidrākais, pilnīgākais prieks nav atrodams bagātībā, nedz arī tur, kur nododas mantkārībai, bet gan tur, kur valda pieticība un kur

valdošais pamatlíkums ir pašuzpurīgā mīlestība. Tūkstošiem ir tādu, kas savu dzīvi pavada sevis lutināšanā un kuru sirdis tomēr pildītas ar kurnēšanu. Tie ir savtīguma un neapmierinātības upuri, jo veltīgi pūlēties rast sev mieru apmierinot savas iegribas. Bet viņu sejas liecina, ka laimes nav, un aiz viņiem ir tuksnesis, jo viņu ceļš nav bijis auglīgs labiem darbiem.

Tieši tik, cik Kristus mīlestība piepilda mūsu sirdi un pārvalda mūsu dzīvi, par tik arī iegūsim uzvaru pār mantkārību, savtīgumu un mīlestību uz ērtībām, un mūsu prieks būs darīt Kristus prātu, par kura kalpiem mēs saucamies. Mūsu laime tad būs atbilstoša nesavtīgajiem darbiem, uz kuriem mūs spiedusi Kristus mīlestība.

Pestīšanas plānā dievišķā gudrība ir ielikusi darbības un pret darbības likumu, padarot labdarības darbu visos tā nozarojumos divkārt svētīgu. Kas dod trūkumcietējiem, tas sagādā svētības citiem un vēl lielākā mērā pats sev.

Dievs būtu varējis izglābt grēciniekus bez cilvēku palīdzības, bet Viņš zina, ka bez līdzdalības lielajā darbā, kas attīsta pašaieliedzību un iemāca labdarību, cilvēks nevar būt laimīgs.

Lai cilvēkam nezustu labdarības svētības, mūsu Pestītājs deva tam kļūt par savu līdzstrādnieku. Ar apstākļiem, kas izraisa cilvēkā līdzjūtību, Viņš dāvā tam vislabākās iespējas devības gara attīstībai un uztur viņā ieradumu dot, lai palīdzētu nabadzīgiem un virzītu uz priekšu Viņa darbu. [383] Viņš sūta nabadzīgos kā savus pārstāvjus bojā ejošā pasaulē. Lai apmierinātu viņu vajadzības, mums jānodrošina līdzekļi, jāizplata iespaids, jāpasludina patiesība, bez kuras tie pazudīs. Uzmanīgi vērojot šos saucienus pēc palīdzības un atbildot uz tiem ar labdarību, mēs līdzināsimies Viņam, kurš mūsu dēļ kļuva nabags. Dodot mēs svētījam citus un tādā veidā sakrājam patiesas bagātības.

Draudzē ļoti trūkst kristīgās labdarības gara. Kam ir bijušas vislielākās iespējas atbalstīt Dieva darbu uz priekšu iešanu, ir darījuši pavisam maz. Daļai cilvēku Dieva žēlastība dāvājusi patiesības atziņu, lai tie spētu atšķirt tās bezgalīgo vērtību salīdzinājumā ar zemes bagātībām. Uz viņiem Jēzus teicis vārdus: "Sekoj man." Tos Viņš pārbauda ar ielūgumu uz Viņa sagatavoto vakariņu mielastu. Viņš vēro tos, lai redzētu, kādu raksturu tie attīstīs, vai viņi savas savtīgās intereses vērtēs augstāk par mūžīgajām vērtībām. Daudzu šo dārgo brāļu nostāja tagad atgādina atvainošanās, kas minēta līdzībā: "Bet Viņš uz to sacīja: viens cilvēks lielu mielastu taisīja un bija ielūdzis daudz viesu. Un viņš sūtīja savu kalpu ap mielasta stundu, lai sacītu lūgtajiem viesiem: Nāciet, jo tas ir sataisīts. Bet tie visi pēc kārtas sāka aizbildināties. Pirmais viņam sacīja: Es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt. Lūdzu, aizbildini mani. Otrs sacīja: Es esmu piecus jūgus vēršu pircis un eju tos aplūkot. Lūdzu, aizbildini mani. Trešais teica: Es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet. Kalps, pārnācis, to atsacīja savam kungam. Tad nama tēvs tapa dusmīgs un pavēlēja kalpam: Izej steigšus uz pilsētas ielām un gatvēm un ved šurp nabagus, kropljus, aklus un tizlus."

Šī līdzība pareizi attēlo daudzu ticīgo stāvokli, kas saka, ka tic tagadējai patiesībai. [384] Kungs viņiem ir sūtījis ielūgumu nākt uz mielastu, kuru Viņš tiem sagatavojis, dārgi pats par to maksādams; tomēr pasaulīgās intereses tiem liekas svarīgākas par debesu bagātībām. Viņi ir ielūgti piedalīties darbā, kam mūžīga vērtība, bet viņu lauki, viņu lopi un viņu mājas tiem liekas daudz svarīgākas nekā paklausība Debesu ielūgumam, un tas nomāc visa debešķīgā pievilcīgumu; ar šīm zemes lietām viņi atvaino nepaklausību Debesu pavēlei: "Nāciet, jo visas lietas sagatavotas." Šie brāļi akli seko līdzībā attēloto ļaužu paraugam. Tie skatās uz saviem pasaulīgajiem īpašumiem un saka: "Nē, Kungs, es tev nevaru sekot, lūdzu aizbildini mani."

Tieši tās svētības, kuras Dievs viņiem devis, lai tos pārbaudītu un redzētu, vai viņi atdos Dievam, kas Dievam pieder, tie izlieto kā aizbildinājumu savai nespējai paklausīt patiesības prasībām. Tie savās rokās satvēruši zemes bagātības un saka: "Man jā rūpējas par šīm lietām, es nedrīkstu atstāt novārtā šīs zemes lietas, šīs ir manas lietas." Tā šo vīru sirdis ir kļuvušas tik nejūtīgas, kā nomidīts lielceļš. Viņi savas sirds durvis aizver debesu vēstnesim, kas saka: "Nāciet, jo visas lietas sataisītas", - un atver tās plaši pasaulīgām nastām un veikalnieciskām rūpēm, kamēr Jēzus klauvē velti.

Viņu sirdis ir tā aizaugušas ar ērkšķiem un šīs dzīves rūpēm, ka debesu lietām tur neatliek vietas. Jēzus aicina nogurušos un grūtsirdīgos, apsotot tiem mieru. Viņš aicina tos izmainīt savtības un mantkārības žņaudzošo jūgu, kas tos dara par mamona vergiem, pret Viņa jūgu, kas ir ērts un pret Viņa nastu, kas ir viegla. Viņš saka: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm." Viņš vēlas, lai tie noliktu pasaulīgo rūpju un sarežģītumu smago nastu un uzņemtu Viņa jūgu, kas ir pašaieliedzība un uzpurēšanās priekš citiem. [385] Šī nasta izrādīsies viegla. Kas atsakās pieņemt Kristus piedāvāto atvieglojumu un turpina nest mokošo savtīguma jūgu, līdz pēdējam pārpūlot savu dvēseli pašaieliedzībai vajadzīgās naudas sakrāšanā, tie nav baudījuši mieru, kas atrodams, nesot Kristus jūgu un paceļot pašaieliedzību un

nesavtīgas labdarības nastu, kuru viņu labā ir nesis Kristus.

Kad mīlestība uz pasauli pārņem sirdi un kļūst par valdošo kaislību, tad Dieva pielūgšanai vairs neatliek vietas, jo dvēseles cēlākie spēki atdodas mamonom par vergiem un nespēj aptvert un paturēt domas par Dievu un debesīm. No atmiņas izgaist Dievs, prāts, nodarbināts tikai ar naudas krāšanas domām, pārstāj attīstīties.

Savtīguma un pasaules mīlestības dēļ šo vīru izpratne par pēdējo dienu darba svarīgumu arvien samazinās. Viņi nav mācījušies kalpošanu Dievam uzskatīt par savu pienākumu. Viņiem nav piedzīvojumu šajā virzienā. Viņu īpašumi ir aizņēmuši visas viņu domas un aptumšojuši pestīšanas plāna lielo nozīmi. Piepildot un paplašinot savus pasaulīgos plānus, viņi neredz nekādas vajadzības Dieva darba paplašināšanai. Savus līdzekļus viņi iegulda laicīgās, bet ne mūžīgās lietās. Viņu sirdis kāro iegūt arvien vairāk un vairāk mantas. Dievs viņus darījis par savu likumu glabātājiem, lai viņi liktu saņemtai gaismai spīdēt uz citiem. Bet laicīgās rūpes un raizes tā ir aizņēmušas viņu prātus, ka tiem nemaz nav laika, lai ar savu iespaidu svētītu citus, lai sarunātos ar kaimiņiem, lai ar viņiem un par viņiem lūgtu un vadītu tos pie patiesības atzišanas.

Šie ļaudis ir atbildīgi par to labo, ko tie būtu varējuši padarīt, bet nav darījuši, tur pretī lūguši sevi atvainot pasaulīgo rūpju un nastu dēļ, kas aizņēmušas viņu prātus un viņu intereses. Ar viņu personīgām pūlēm un dievbijīgo iespaidu varētu izglābt dvēseles, par kurām Kristus mira. Dārgas dvēseles iet bojā gaismas trūkuma dēļ. Bet vērtīgā gaisma tiek apslēpta zem pūra un neapgaismo tos, kas atrodas namā.

Ikviens cilvēks ir Dieva nama pārvaldnieks. Katram Kungs ir uzticējis savus līdzekļus, bet cilvēks uzskata šo mantu par savu. [386] Kristus saka: "Turi tos, līdz Es nāku." Nāks laiks, kad Kristus atprasīs savu īpašumu ar augļiem. Viņš sacīs uz katru savu nama pārvaldnieku: "Dod norēķinu par savu namturību." Kas sava Kunga naudu būs ietinis drēbē un apslēpis zemē, bet nebūs to devis pavairot, vai arī būs to izšķērdējis nevajadzīgās lietās un nebūs ļāvis tai nest augļus, ieguldot to Viņa darbā, tie nesaņems no Kunga atzinību, bet gan noteiktu nosodījumu. Līdzībā kalps, kas neko nebija nopelnījis, atnes Dievam atpakaļ savu naudas gabalu un saka: "Kungs, es zināju tevi esam bargu cilvēku, ka tu pļauj, kur tu neesi sējis un krāji, kur tu neesi kaisījis. Un bīdāmie es nogāju un apslēpu tavu podu zemē, redzi, šie ir kas tev pieder." Kungs pieskaņojās viņa vārdiem: "Tu jaunais un kūtrais kalps, ja tu zināji, ka es pļāju, kur neesmu sējis un krāju, kur neesmu kaisījis, tad tev vajadzēja manu naudu dot mijējiem, un pārnācis es būtu atdabūjis ar augļiem, kas man pieder."

Šis neienesīgais kalps nebija atstāts neziņā par Dieva plānu, bet viņš noteikti apņēmas spītēt Dieva nodomam, apvainodams viņu negodīgā rīcībā, ja viņš prasa atdot uzticēto mantu ar augļiem. Tieši tāpat sūdzas un kurn bagātnieku lielākais vairums, kas apliecina ticību patiesībai. Līdzīgi neuzticīgajam kalpam, viņi baidās, ka Dieva aizdotā poda augļus var aicināt nodot patiesības izplatīšanai, tāpēc viņi to ietin ieguldot zemes mantās un aprok pasaulē, padarot to tik neizkustināmu, it kā viņiem nebūtu nekā, vai gandrīz nekā, ko ieguldīt Dieva lietā. Viņi to ir aprakuši, baidīdamies, ka Dievs var pieprasīt kādu daļu no pamatkapitāla vai augļiem. Uz Kunga pieprasījumu, atnest iedoto summu, tie nāk ar nepateicīgu atvainošanu par to, ka nav Dieva aizdoto mantu izdevuši mijējiem, ieguldot to Viņa darbā, lai virzītu uz priekšu Viņa lietu.

Kas piesavinās sava Kunga mantu, pazaudē ne tikai Dieva aizdoto podu, bet arī mūžīgo dzīvību. [387] Par tādu ir teikts: "Nelietīgo kalpu izmetiet galējā tumsībā." Uzticīgais kalps, kas iegulda savu naudu Dieva lietā, lai glābtu dvēseles, izlieto to par godu Dievam un saņems sava Kunga uzslavu: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā." Kas būs te pieminētais mūsu Kunga prieks? Tas būs prieks redzēt izglābtās dvēseles godības valstībā. "Kas, jebšu varējis priekā būt, krustu ir panesis un par kaunu nav bēdājis un ir sēdiēs pa labo roku Dieva goda krēslam."

Visiem Dieva ļaudīm vajadzētu saprast, ko nozīmē, būt īstiem namturiem. Līdzība par podiem, pareizi izprasta, iznīcinās mantkārību, ko Dievs sauc par kalpošanu elkiem. Praktiska labdarība dos garīgu dzīvību tūkstošiem patiesības piekritējiem, kas skumst par savu tumsību. Tā viņus no savtīgiem, mantkārīgiem mamona pielūdžējiem pārveidos par nopietniem, uzticīgiem Kristus līdzstrādniekiem grēcinieku glābšanas darbā.

Pestīšanas plāna pamats ir upuris. Jēzus atstāja ķēnišķīgos pagalmus un tapa nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Visi, kas ir šīs pestīšanas līdzmantinieki, kas sagādāta ar tādu bezgalīgu Dieva Dēla upuri, sekos patiesā Parauga piemēram. Kristus ir galvenais stūra akmens un mums jāceļ uz šī pamata. Katram jāparāda pašaieliedzības un pašuzturēšanās gars. Kristus dzīvē virs zemes nebija savtības, tā bija pazemošanās un upuru dzīve. Un vai cilvēkiem, kas saņem lielo pestīšanu, kuru atnest Jēzus nāca no debesīm, būtu jāatsakās sekot savam Kungam un ņemt dalību Viņa

pašai dziedāšanai un upurī? Kristus saka: "Es esmu vīna koks, jūs zari. Katru zaru pie manis, kas nenes augļus, Viņš noņem. Un katru zaru, kas augļus nes, Viņš šķīsta, lai tas jo vairāk augļus nestu." Dzīvība ir sulā, kas plūst pa vīna koku. Tā baro zarus, lai tie dziedētu un nestu augļus. Vai kalps ir lielāks par savu Kungu? [388] Vai pasaules Pestītājam vajadzēja sevi aizliegt un uzpurēties mūsu dēļ, bet Kristus miesas locekļiem sevi jālutina? Mācekļa gaitās svarīgākais ir pašai dziedāšanai.

Tad Jēzus sacīja uz saviem mācekļiem: "Ja kas man grib sekot, tas lai aizliedz sevi pašu, uzņem savu krustu un seko man." "Es ieminu pašai dziedāšanas taku. Es no jums, saviem sekotājiem, neprasu neko citu, kā tikai to, uz ko es, jūsu Kungs, jums esmu rādījis priekšzīmi savā dzīvē."

Pasaules Pestītājs uzvarēja sātana kārdināšanas tuksnesī. Viņš uzvarēja, lai rādītu cilvēkam, ka arī viņš var uzvarēt. Nācaretes sinagogā Viņš pasludināja: "Kunga Gars ir uz manis, tāpēc Viņš mani svaidījis nabagiem sludināt prieka vēsti, tos, kam sagrauztas sirdis, dziedināt, cietuma ļaudīm sludināt atsvabināšanu un aklām gaismu, saistītos palaist vajā, pasludināt Kunga žēlastības gadu."

Lielo darbu, kura dēļ Jēzus nāca virs zemes, uzticēja Viņa sekotājiem. Kristus, kā mūsu Vadonis, atrodas pestīšanas darba priekšgalā un pavēl mums sekot Viņa piemēram. Viņš mums devis vēsti, kas jāzina visai pasaulei. Sai patiesībai jāizplatās pie visām tautām, valodām un pie visiem ļaudīm. Kristum vajadzēja cīnīties pret sātana spēku un to uzvarēt. Tas jādara arī Viņa sekotājiem. Pastāvīgi un neatlaidīgi jācīnās pret tumsas spēkiem. Un lai šo darbu sekmīgi veiktu, vajadzīgi līdzekļi. Dievs nav nodomājis sūtīt līdzekļus no debesīm, bet Viņš savu sekotāju rokās licis naudas līdzekļus kā sevišķu dāvanu, lai tos izlietotu atbalstot šo cīņu.

Viņš savus ļaudis ir pamācījis, kā sagādāt pietiekoši daudz naudas, lai pasākums pats sevi uzturētu. Dieva plāns desmitā došanas sistēmā ir skaists savā vienkāršībā un vienlīdzībā. Visi tam var uzticēties, jo tā izcelšanās ir dievišķa. Tajā savienota vienkāršība un lietderība, un tā izprašana un izpildīšana neprasa dziļu mācīšanos. Visi var just, ka viņiem ļauts darboties līdzī dārgā pestīšanas darba uz priekšu virzīšanā. Katrs vīrs, sieva un jaunietis var kļūt par Kunga mantzīni un sevišķu līdzstrādnieku, kas apmierina pieprasījumus pēc naudas. [389] Apustulis saka: "Lai ikviens pie sevis noliek, kā Dievs viņu ir apgādājis."

Ar šo sistēmu sasniedzami lieli mērķi. Ja ikviens un visi to pieņemtu, tad katrs kļūtu par rūpīgu un uzticīgu Dieva mantu glabātāju, tad netrūktu līdzekļu pēdējās brīdinājumu vēsts pasludināšanas darbam. Ja visi šo sistēmu pieņemtu, tad mantu nami būtu pilni un līdzstrādnieki nebūtu nabadzīgi. Ar katru ieguldījumu viņi ciešāk savienotos ar tagadējās patiesības lietu. Viņi būtu likuši sev labu pamatu nākamajiem laikiem, lai varētu satvert mūžīgo dzīvību.

Kad neatlaidīgie, sistemātiskie strādnieki redzēs, ka viņu devība attīsta mīlestību uz Dievu un līdzcīvēkiem, un ka viņu personīgās pūles paplašina viņu derīguma apjomu, tad viņi atzīs, ka būt Kristus līdzstrādniekam ir liela svētība. Kristīgā draudze vispārīgi neatzīst Dieva prasības dot līdzekļus no saviem īpašumiem, lai atbalstītu cīņu pret morālisko tumsu, kas pārpludina pasauli. Dieva darbs nevar iet uz priekšu tā, kā tam vajadzētu, kamēr Kristus sekotāji nekļūst par aktīviem un centīgiem strādniekiem.

Katram atsevišķam draudzes loceklim jāsaprot, ka patiesība, kuru viņš apliecina, ir īstenība, un ka visiem jābūt nesavtīgiem strādniekiem. Daži bagātnieki gandrīz jūtas neapmierināti, tāpēc ka Dieva darbs izplatās un ir nepieciešami vairāk līdzekļu. Viņi saka, ka aicinājumi dot līdzekļus nekad nebeidzas. Pastāvīgi rodas kāds mērķis, kas jāatbalsta. Tādiem mums gribētos teikt, - mēs ceram, ka Dieva darbs tā izpletīsies, ka būs vēl lielākas vajadzības un vēl lielāki un spiedošāki lūgumi, lai ar savu mantu palīdzētu darbam augt.

Ja katrs pieņemtu sistemātisku došanas plānu un pilnībā to izvestu dzīvē, tad mantu namā būtu pastāvīgs krājums. Ienākumi plūstu līdzīgi spēcīgai straumei, ko pastāvīgi apgādātu pāri plūstošie devības avoti. [390] Dāvanu došana ir evaņģēliskās ticības daļa. Vai par mūsu atpirkšanu samaksātā bezgalīgi dārgā maksa neuzliek mums svīnīgu pienākumu vēltīt visus spēkus un naudu Kunga darbam? Mums visiem būs Kunga priekšā jānorēķinās: "Dod norēķinu par sava nama turēšanu." Ja cilvēki atzīst par labāku atraidīt Dieva prasības, sagrabjot un savtīgi paturot sev visu, ko Viņš tiem dod, tad tagad Viņš varbūt klusēs un turpinās bieži viņus pārbaudīt, palielinot savas labvēlības pierādījumus un liekot plūst savām svētībām, un šie cilvēki var turpināt saņemt godu un palikt draudzē nenorāti, tomēr drīz Viņš sacīs: "Dod norēķinu par sava nama turēšanu." Kristus saka: "Visu, ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs man neesat darījuši." "Jūs nepiederat pašī sev, jo jūs esat dārgi atpirkti," un jums pienākas pagodināt Dievu kā ar saviem līdzekļiem, tā arī ar savu miesu un garu, kas pieder Viņam. "Jūs esat dārgi atpirkti", - ne "ar iznīcīgu mantu, zeltu un sudrabu, bet ar Kristus dārgām asinīm." Viņš prasa mums uzticēto dāvanu lietā likšanu, lai palīdzētu

atpestīt dvēseles. Viņš devis savas asinis un no mums prasa mūsu sudrabu. Caur Viņa nabadzību mēs esam darīti bagāti, un vai mēs atteiksimies atdot Viņam Viņa paša dāvanas?

Sava darba uzturēšanā Dievs nav atkarīgs no cilvēka. Viņš varētu tieši no debesīm sūtīt līdzekļus savam mantu namam, ja Viņa aizgādība redzētu, ka tas cilvēkam būtu labāk. Viņš arī spētu eņģeļus sūtīt, lai tie pasludinātu pasaulei patiesību bez cilvēku līdzdalības. Viņš varētu patiesību rakstīt pie debesīm un pārļiecinoši izskaidrot pasaulei savas prasības. Dievs nav atkarīgs no kāda cilvēka zelta vai sudraba. Viņš saka: "Visi meža zvēri man pieder un lopu tūkstoši pakalnos." "Ja Es būtu izsalcis, Es tev to neteiktu, jo man pieder pasaule un viņas pilnums." Mūsu pašu labā mums nepieciešams piedalīties Dieva darba uz priekšu virzīšanā. Viņš mūs ir pagodinājis, darot mūs par saviem līdzstrādniekiem. Viņš ir paredzējis cilvēku līdzdalību darbā, lai tie varētu vingrināties devībā.

Savā gudrajā aizgādībā Dievs vienmēr noliek trūcīgos mums līdzās, lai mēs būtu liecinieki dažādiem trūkuma un ciešanu veidiem pasaulē. Tā Viņš pārbauda un dod iespēju attīstīt kristīgu raksturu. Viņš novieto trūcīgos starp mums, lai mūsos izsauktu kristīgu līdzjūtību un mīlestību.

Grēciniekiem, kas iet bojā atzišanas trūkuma dēļ, ir jāpaliek savā nezināšanā un tumsā, ja cilvēki viņiem nenesīs patiesības gaismu. Dievs nesūtīs eņģeļus no debesīm padarīt cilvēku darbu. Viņš visiem ir devis kādu darbu, lai tos pārbaudītu un lai tie ieraudzītu savu īsto raksturu. Trūcīgos Kristus novieto mūsu vidū kā savus pārstāvjus. Viņš saka: "Es biju izsalcis un jūs neesat mani ēdinājuši, es biju izslāpis un jūs mani neesat dzirdinājuši." Kristus savienojas ar ciešanu apņemto cilvēci, atklādamies cietējos cilvēku bērnos. Viņu vajadzības Viņš dara par savējām un savās krūtīs nes viņu sāpes.

Postā esošās pasaules morāliskā tumsa spiedoši lūdz kristīgos vīrus un sievas neželot nekādas pūles, atdot savus līdzekļus un iespaidu, lai kļūtu līdzīgi Tam, kurš mūsu dēļ kļūva nabags, lai gan Viņam piederēja bezgalīgas bagātības.

Dieva Gars nevar palikt ar tiem, kuriem Dievs sūtījis patiesības vēsti, bet kas paši neizjūt pienākumu sadarboties ar Kristu. Apustulis uzsver došanas pienākumu, raugoties no augstāka viedokļa, nekā tikai cilvēcīga līdzjūtība, kas aizkustina mūsu jūtas. Viņš uzsver pamatdomu, ka mums jāstrādā nesavtīgi, paturot prātā vienīgo mērķi – pagodināt Dievu.

Raksti aicina kristiešus kļūt aktīviem labdarībai, kas uzturētu vienmēr dzīvu interesi par līdzcilvēku pestīšanu. [392] Morāles likums pavēl ievērot Sabatu, un tā ievērošana nebija, izņemot vienīgi gadījums, kad šo likumu pārkāpa un ļaudis cieta sodu, kā likuma pārkāpšanas sekas. Arī desmitā došanas sistēma nav bijusi nasta tiem, kas to neatmeta. Šo sistēmu, kas bija saistoša Dieva tautai, Dievs nav atcēlis, ne arī samazinājis tās prasības. Tagad tā nav zaudējusi savu spēku, bet tā vēl pilnīgāk un plašāk jāizved dzīvē, tāpat kā vēl pilnīgāk šajā kristīgajā laikmetā jāapgaismo pestīšanas ceļš, kas iegūstams vienīgi Kristū.

Bauslības mācītājam Jēzus sacīja, ka mūžīgās dzīvības iegūšanas nosacījums ir bauslības sevišķo prasību izdzīvošana savā dzīvē, kas prasa no viņa mīlēt Dievu ar visu savu sirdi, dvēseli, prātu un spēku un savu tuvāko kā sevi pašu. Kad ar Kristus nāvi mitējās simboliskie upuri, tad sākotnējie likumi, kas bija iegravēti akmens galdiņos, palika negrozīti, uzstādot cilvēkiem savas prasības visos laikmetos. Kristīgajā laikmetā cilvēka pienākumi nav samazināti, bet gan vēl tiešāk norādīti un vienkāršāk izteikti.

Evaņģēlija izplatīšana un paplašināšanās pēc Kristus nāves prasīja vēl lielāku atbalstu un tas dāvanu došanas likumu darīja vēl spiedošāku, vēl vajadzīgāku, nekā jūdu pārvaldes laikā. Tagad Dievs prasa nevis mazākas, bet vēl lielākas dāvanas kā jebkad citā laikmetā. Kristus ir atstājis pamatlikumu, ka dāvanām un upuriem jābūt proporcionāliem dotajai gaismai un svētībām. Viņš sacīja: "Kuram daudz ir dots, no tā arī daudz prasīs."

Kristīgā laikmeta svētībām atbilstoši bija arī pirmo mācekļu mīlestības un labdarības darbi. Kad Kristus atstāja mācekļus un pacēlās debesīs, pār mācekļiem izlējās Svētais Gars un vadīja tos uz pašaieliedzību un pašuzpurēšanos, lai glābtu citus. Nabadzīgajiem Jeruzalemes svētajiem atrodoties bēdās, Pāvils rakstīja pagānu ticīgajiem par labdarības darbiem un sacīja: "Bet kā jūs visās lietās esat pieņēmušies, ticībā, mācībā un atzišanā, un visā šajā čāklumā un savā mīlestībā uz mums, tā pieņematies arī šini labdarībā." (2. Kor. 8:7) [393] Seit labdarība ir pielīdzināta ticībai, mīlestībai un kristīgam čāklumam. Kas domā, ka viņi var būt labi kristieši, aizverot ausis un sirdis pret Dieva aicinājumiem uz devību, tie sevi briesmīgi piekrāpj. Tie bieži apliecina lielu mīlestību uz patiesību, un, cik tālu tas attiecas uz vārdiem, ir ieinteresēti redzēt patiesības izplatīšanos, bet neko nedara, lai tā ietu uz priekšu. Tādu cilvēku ticība ir mirusi, tā nav darīta pilnīga darbos. Kungs nekad nepieļaus

tādu kļūdu, ka kādu atgrieztu dvēseli atstās mantkārības varā.

Desmitā sistēma sniedzas atpakaļ vēl pirms Mozus dienām, pat jau sākot ar Ādama dienām, kad vēl nebija Mozus noteiktās kārtības. Dievs no cilvēkiem prasīja dāvanas reliģiskiem nolūkiem. Pakļaujoties Dieva prasībām, tiem upuru došanā bija jāparāda, ka tie ciena un vērtē Dieva žēlastību un Viņa piešķirtās svētības. Tas turpinājās visās nākošajās paaudzēs un to pildīja arī Abrahāms, dodams desmito Melhisedekam, kas bija Visaugstākā Dieva priesteris. Tas pats pamatlikums pastāvēja Ījaba dienās. Jēkabs kā trimdīnieks un nabaga ceļinieks, atrodoties Bētelē, vientuļš un atstāts, ar akmeni pagalvī nolikās nakts dusai un tur deva Kungam savu solījumu: "No visa, ko Tu man dosi, es Tev došu desmito tiesu." Dievs nespiež cilvēku uz došanu; visam jābūt dotam labprātīgi. Viņš nevēlas piepildīt savu mantu namu ar nelabprātīgiem upuriem.

Uzliekot atbildības, kam jāizpaužas darbos, kas kavētu attīstīties savtībai un stiprinātu mīlestību uz Dievu un cilvēkiem, Kungs vēlējas cilvēku vadīt ciešā savienībā ar sevi un izraisīt viņā līdzjūtību un mīlestību uz līdzcilvēkiem. Sistemātiskās labdarības un devības plānu Dievs ir nozīmējis cilvēka labā, kuram ir tieksme būt savtīgam un aizvērt savu sirdi augstsirdīgās devības darbiem. Dievs prasa, lai dāvanas dotu noteiktos laikos, tā došana kļūtu par ieradumu, un labdarību izjustu par kristīgu pienākumu. Sirdij, kas atvērusies labdarībai, dodot dāvanu, nav jādod laiks kļūt savtīgai un aukstai. Dāvanu straumei jāplūst pastāvīgi, tādā veidā uzturot atvērtus labdarības ceļus. [394]

Dieva norādījums ir noteikts attiecībā uz summu, - vienu desmito daļu no ienākuma. Cilvēka sirdsapziņa un saprāts var brīvi noteikt desmitā lielumu. Un lai gan ir dota brīvība sirdsapziņai, tad tomēr ir likts visiem pietiekoši noteikts plāns. Kungs neprasa piespiešanu.

Mozus izskaidrojumā Dieva aicina cilvēkus dot desmito tiesu no visas savas peļņas. Viņš tiem ir uzticējis šīs dzīves vērtības, podus, kas jāizlieto, jāpapildina un jāatdod atpakaļ Viņam. Viņš pieprasa desmito un tā būtu vismazākā daļa, kas cilvēkam būtu jāatdod atpakaļ. Viņš saka: "Es jums dodu deviņas desmitdaļas un prasīju vienu desmito, - tā pieder Man." Ja cilvēki aiztur desmito, tad viņi aplaupa Dievu. Blākus desmitai daļai no ienākumiem vēl prasīja grēku upurus, salīdzināšanas upuri un pateicības upuri, kā pielikumu peļņas desmitai daļai.

Viss, kas tiek atrauts no ienākumu desmitās tiesas, kas pieder Dievam, debesu grāmatās tiek ierakstīts kā Viņa aplaupīšana. Tādi cilvēki piekrāpj savu Radītāju. Ja atklāj šo nolaidības grēku, tad nepietiek, ka šie cilvēki maina savu rīcību un sāk rīkoties pēc pareiziem pamatlikumiem, bet neuzticīgā rīcība arī jānožēlo un jālūdz Dievs piedot, pretējā gadījumā netiek izlaboti debesu sarakstos ieviestie skaitļi par viņiem uzticētā īpašuma piesavināšanos, ko vajadzēja atdot Aizdevējam atpakaļ.

"Vai gan cilvēks Dievu var apkrāpt, kā jūs mani apkrāpjat? Un jūs sakāt: kā mēs tevi apkrāpjam? - ar desmito un ar cilājamo upuri. Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti, ka jūs mani apkrāpjat, visi ļaudis kopā. Nesiet pilnu desmito mantu namā, lai barība ir manā namā un pārbaudiet jel mani tā, saka Kungs, vai Es jums neatvēršu debess logus un jums nesošu svētības pār pārim." Šeit dots apsolījums, ka ja visu desmito nonesīs mantu namā, tad pār paklausīgajiem izliesies Dieva svētības.

"Un jūsu dēļ es rāšu ēdēju, lai tas jums nemaitā zemes augļus, un lai viņa koks tīrumā jums nav neauglīgs, saka Kungs Cebaot. [395] Un visas tautas jūs teiks laimīgus, jo jūs būsiet jauka zeme, saka Kungs Cebaot." Ja visi, kas atzīst patiesību, paceltos līdz Dieva prasībām desmitā došanā, kuru Dievs nosauc par savu, tad mantu namā būtu līdzekļu papildnam, lai turpinātu lielo cilvēku pestīšanas darbu.

Dievs cilvēkam dod deviņas desmitdaļas, bet vienu desmito daļu Viņš prasa svētiem nolūkiem, tāpat kā Viņš devis cilvēkam sešas dienas viņa paša darbiem, bet septīto dienu paturējis un atšķīris sev. Jo līdzīgi Sabatam, arī ienākumu desmitā daļa ir svēta; Dievs to ir paturējis sev. Savu darbu virs zemes Viņš grib darīt ar cilvēkiem uzticētās mantas peļņu.

No saviem ļaudīm senatnē Dievs ik gadus prasīja trīsreizēju sapulcēšanos "Trīs reizes gadskārtā visiem taviem vīriešiem jāradās Kunga, tava Dieva priekšā, tajā vietā, ko Viņš izredzēs, neraudzētas maizes svētkos, nedēļu svētkos un lieveņu svētkos; bet tiem nebūs tukšā rādīties Kunga priekšā, ikvienam ar savas rokas dāvanu, pēc tās svētības, ko Kungs, tavs Dievs tev devis." Ne mazāk par vienu trešdaļu iznāca veltīt svētiem reliģiskiem nolūkiem.

Katrā laikmetā, kad Dieva ļaudis priecīgi un labprātīgi sekoja sistemātiskās labdarības plānam, pienesot dāvanas un upurus, tie arī redzēja piepildāmos noteikto apsolījumu, ka tieši proporcionāli paklausībai Dieva prasībām, veiksmē pavada visus viņu darbus. Atzīstot Dieva prasības, pildot tās un

godājot Kungu ar savu mantu, viņu šķūņi bagātīgi pildījās. Bet aplaupot Dievu desmitā un upuros, viņiem bija jāatzīst, ka tie ir aplaupījuši ne tikai Dievu, bet arī paši sevi, jo Dieva svētības samazinājās par tik, par cik viņi atrāva savus upurus Dievam. [396]

Daži to grib izskaidrot kā vienu no bargākiem likumiem, kaš jūdiem bija doti. Bet labprātīgām sirdīm, kas mīlēja Dievu, tā nebija nasta. Tikai tad, kad atturēšanās dot nostiprināja savtīgumu, cilvēki zaudēja izpratni par mūžības vērtībām un zemes lietas sāka vērtēt augstāk par dvēselēm. Dieva tautai Izraēlim šinīs pēdējās dienās ir vēl spiedošākas vajadzības, nekā senajam Izraēlim. Liels un svarīgs darbs jāpaveic ļoti īsā laikā. Dievs nekad nav teicis, ka ar desmitās daļas sistēmu Dieva ļaudīm nevajadzētu rēķināties; tur pretī Viņš ir teicis, ka darba noslēguma laikā upuru garam jāpaplašinās un jāpadziļinās.

Sistemātiska labdarība nav jāpadara par sistemātisku piespiešanu. Tikai labprātīgi upuri Dievam ir pieņemami. Patiesa kristīga labdarība nāk no patiesas mīlestības avotiem. Mīlestība uz Kristu nevar pastāvēt bez atbilstošas mīlestības uz tiem, kurus atpestīt Viņš nāca pasaulē. Mīlestībai uz Kristu jābūt valdošajam pamatlikumam, kas pārvalda visa izjūtas un vada visus spēkus. Tai jāatmodina visas maigās jūtas un pašuzpurēšanās, uz kādu vien var būt spējīga cilvēka sirds. Ja tā būs, tad nevajadzēs teikt sirdi aizkustinošus lūgumus, kas salauztu savtīgumu un atmodinātu cilvēkos snaudošo līdzjūtību un vēlēšanos nest labdarības upurus dārgās patiesības labā.

Jēzus mūs ir atpircis ar bezgalīgu upuri. Visas mūsu spējas un viss mūsu iespaids tiešām pieder mūsu Glābējam. Ar visu to jākalpo Viņam. To darot mēs pierādām savu pateicību par Kristus dārgajām asinīm, ar ko mēs esam atpirkti no grēku verdzības. Mūsu Pestītājs vienmēr darbojas mūsu labā. Viņš ir uzkāpis augstībā un aizlūdz par mums, ko atpircis ar savām asinīm. Viņš Tēva priekšā atsaucas uz savām asinīm pie krusta. Viņš paceļ savas caururbtās rokas un aizlūdz par draudzi, lai to pasargātu no krišanas kārdināšanās.

Ja mēs spētu aptvert šo Pestītāja darbu mūsu glābšanai, tad mūsu sirdis iedegtos dziļā un kvēlā mīlestībā. Mūsu aukstā vienaldzība tad mūs uztrauktu. Pilnīga nodošanās un labdarība, ko izraisījusi pateicīga mīlestība, vismazākajai dāvanai, labprātīgam upurim dod dievišķu smaržu, darot dāvanu nenovērtējami dārgu. Tomēr, atdodot savam Pestītājam visu, ko mēs spējam dot, lai arī cik dārgs tas mums būtu, viss ko mēs varam upurēt, salīdzinot ar pateicību, ko mēs esam Dievam parādā, izliksies mums pašiem pārāk nepietiekošs un niecīgs. Bet eņģeļi ņem šos upurus, kas mums liekas niecīgi, un nes tos troņa priekšā kā smaržīgu upuri un tie tiek pieņemti.

Mēs, kā Kristus sekotāji, neizprotam savu patieso stāvokli. Mūsu uzskats par mūsu kā Kristus algoto kalpu atbildībām nav pareizs. Ar ciešanu pilno dzīvi un izlietajām asinīm Viņš jau mūsu algu ir samaksājis uz priekšu, saistot mūs labprātīgā kalpībā. Pestītājs ir mums aizdevis visas labās lietas, ko mēs lietojam. Viņš mūs darījis par sava nama turētājiem. Mūsu vispazemīgākā kalpošana, vismazākais upuris, pienests ticībā un mīlestībā, var būt svēta dāvana, lai mantotu dvēseles kalpošanai Kristum un lai izplatītu Viņa slavu. Kristus valstības interesēm un tās uzplaukumam jāstāv pāri visiem citiem apsvērumiem. Kam paša prieki un savtīgās intereses ir dzīves galvenais mērķis, tie nav uzticīgi nama turētāji.

Kas sevi aizliedz, darot labu citiem, un nodod sevi un visu, kas tam ir, Kristus kalpībā, tie atradīs laimi, kādu savtīgais cilvēks meklē velti. Mūsu Pestītājs teica: "Kas visai savai rocībai neatsaka, tas nevar būt mans mācekļis." Līdzjūtība nemeklē savu labumu. Tā ir nesavtīgas mīlestības un labdarības auglis, kas raksturoja Kristus dzīvi. Dieva likumi sirdī pakļaus paša intereses augstajiem un mūžīgajiem apsvērumiem. Kristus piekodināja dzīties vispirms pēc Dieva valstības un Viņa taisnības. Tas ir mūsu pirmais un augstākais pienākums. Mūsu Kungs stipri brīdīja nekrāt mantas virs zemes, jo to darot Viņa kalpu sirdis zeme saistīs vairāk nekā debesu lietas. Sī iemesla dēļ daudzas nabaga dvēseles ir zaudējušas ticību. [398] Tie rīkojušies tieši pretēji mūsu Kunga skaidrajai pavēlei un pieļāvuši, ka mīlestība uz naudu kļuvusi par viņu dzīves valdošo kaislību. Viņi ir nesātīgi pūlējušies iegūt mantu. Neprātīgas alkas pēc bagātības viņus apreibinājušas, tāpat kā alkohols dzērāju.

Kristieši aizmirst, ka viņi ir Kunga kalpi, viņi paši, viņu laiks un viss, kas viņiem ir, pieder Kungam. Sātans daudzus kārdina un vairākumu arī pavedina noguldīt savu naudu tur, kur tā nes vislielāko peļņu dolāros un centos. Maz ir to, kas ņem vērā, ka Dievs prasa, lai vispirms rūpējamies par Viņa darbu un tikai tad apmierinām savas prasības. Maz ir to, kas Dieva darbam dod saskaņā ar saviem līdzekļiem. Daudzi savu naudu ir ieguldījuši īpašumos, kas tiem jāpārdod, pirms tie kaut ko var dot Dieva darbam un tādā veidā to praktiski izlietot. Ar to viņi arī aizbildinās, ka tik maz darījuši sava Pestītāja labad. Viņi gluži tāpat ir aprakuši savu naudu zemē, kā vīrs līdzībā. Viņi nolaupa Dievam desmito, kuru Viņš prasa kā savu, un, aplaupot Viņu, tie paši sev nolaupa debesu mantas.

Sistemātiskas labdarības plāns nevienu cilvēku smagi nenospiež. "Bet attiecībā par vācamajām dāvanām svēto labā dariet tā, kā es noteicis Galatijas draudzēm. Ikkatrā pirmajā nedēļas dienā lai ikviens, cik bijis iespējams atlicināt, tur gatavībā, ka dāvanas nav jālasa tikai tad, kad es nākšu." Nabagi nav izslēgti no došanas priekštiesības. Tie tikpat labi kā bagātie var darīt savu daļu šajā darbā. Mācība, kuru Kristus deva attiecībā uz atraitnes divi artavam, mums rāda, ka nabagu vismazākie labprātīgie upuri, ja tie doti no mīlošas sirds, ir tikpat vērtīgi, kā bagāto lielie ziedojumi.

Svētnīcas svaros nabadzīgo dāvanas nevērtē pēc dotās summas lieluma, ja tā dota mīlestībā uz Kristu, bet pēc šīs mīlestības spēka, kas izraisījis šo upuri. [399] Jēzus apsolījuma piepildījumu tikpat noteikti redzēs devīgais nabaga vīrs, kam ir pavisam maz ko upurēt, bet kas šo mazumu dod labprātīgi, kā bagātais, kas dod no savas pārpilnības, neizjutot nekādu trūkumu un neaizliedzot sev neko tādu, kas tiešām ir vajadzīgs. Tāpēc nabaga vīra upurī ir tāds svētums, kāds nav atrodams bagātā vīra dāvanā, jo bagātais dod no savas pārpilnības. Dievišķā aizgādība visu sistemātiskās labdarības plānu ir iekārtojusi par labu cilvēkiem. Viņa aizgādība ir vienmēr par mums nomodā. Ja Dieva kalpi sekos Viņa gudrajai aizgādībai, tad visi kļūs aktīvi strādnieki.

Kas attur līdzekļus no Dieva mantu nama un taupa tos saviem bērniem, tie apdraud savu bērnu garīgo attīstību. Tie savus īpašumus, kas viņiem pašiem ir par piedauzības akmeni, noliek ceļā saviem bērniem, lai tie kļūp pār tiem un iet bojā. Daudzi šīs dzīves lietās pielaiž lielas kļūdas. Viņi taupa, atraujot sev un citiem labumu, kuru tie varētu saņemt, ja pareizi izlietotu Dieva aizdotos līdzekļus. Viņi kļūst savtīgi un skopi. Viņi atstāj novārtā savas garīgās intereses un kļūst garīgi punduri. Un viss tas notiek, lai sakrātu bagātības, ko paši nevar izlietot. Savus īpašumus viņi atstāj bērniem un, deviņos gadījumos no desmit, viņu mantiniekiem tas ir vēl lielāks lāsts nekā viņiem pašiem. Bērni, paļaudamies uz vecāku īpašumu, nerūpējas, lai kļūtu par derīgiem cilvēkiem šai dzīvei un nedomā arī par nākošo Vislabākais novēlējums, ko vecāki var atstāt saviem bērniem, ir zināšanas par lietderīgu darbu un labdarīgas, nesavtīgas dzīves piemērs. Ar šādu dzīvi vecāki parāda naudas īsto vērtību, kam nozīme ir tikai tad, ja ar to var apmierināt savas vajadzības un palīdzēt citiem, kā arī veicināt Dieva darbu. [400]

Daži labprātīgi dod, skatoties pēc tā, kas viņiem ir, un domā, ka Dievam nav tālāku prasību pret viņiem, jo viņiem nepieder lieli līdzekļu krājumi. Viņiem nav tādu līdzekļu, kurus varētu ietaupīt pēc savu ģimeņu vajadzību apmierināšanas. Bet daudzi no šīs šķiras ļaudīm varētu uzstādīt sev sekošu jautājumu: "Vai es dodu atbilstoši tam, kas man varētu būt?" Dievs ir paredzējis, lai tiktu izlietoti visi miesas un gara spēki. Daži nav pilnīgi izlietojuši tās spējas, ko Dievs tiem devis. Cilvēkam ir jāstrādā, jo darbs kļūva nepieciešams grēka dēļ. Darbs ir nepieciešams cilvēka fiziskai, garīgai un morālai labklājībai. Svētā Gara vadītā apustuļa Pāvila pamudinājums skan: "Neesiet kūtri darbā."

Neviens cilvēks, ne bagāts ne nabags, nevar pagodināt Dievu ar kūtru dzīvi. Daudzu nabadzīgu cilvēku vienīgais kapitāls ir laiks un fiziskais spēks, bet bieži to izšķiež mīlot ērtības un bezrūpīgu slinkumu, tā kā viņiem nav nekā, ko ar desmito un upuriem pienest savam Kungam. Ja kristiešiem trūkst gudrības ienesīgi strādāt un saprātīgi izlietot savus fiziskos un garīgos spēkus, tad viņiem vismaz vajadzētu būt pazemīgiem un lēnprātīgiem un pieņemt brāļu norādījumus un padomus, lai spējīgāko brāļu spriedums aizpildītu viņu spēju trūkumu. Daudzi nabadzīgi ļaudis, kas tagad nedara nekā laba saviem līdzcīvēkiem un Dieva darbam, varētu daudz darīt, ja vien to gribētu. Viņi Dieva priekšā par sava fiziskā spēka kapitālu ir tikpat atbildīgi, kā bagātie par savu naudas kapitālu.

Daži, kuriem vajadzētu dot līdzekļus Dieva mantu namam, vēlas būt līdzekļu saņēmēji. Tādi ir tie, kas tagad ir trūcīgi, bet kas varētu uzlabot stāvokli, gudri izlietojot laiku, izvairoties no pašu šķietami pareiziem uzskatiem un savaldot tieksmes uz spekulācijām, lai iegūtu līdzekļus kaut kādā vieglākā ceļā nekā caur pacietīgu un neatlaidīgu darbu. Ja tie, kuru dzīve nav sekmīga, būtu labprātīgi pieņemt pamācības, tad viņi varētu piesavināties pašizliedzības un stingras taupības ieradumu, un kļūstot par devīgiem izdalītājiem, nevis saņēmējiem, justos apmierināti. Ir daudz kūtru kalpu. Ja viņi gribētu darīt to, kas ir viņu spēkos, tad viņi, citiem palīdzot, piedzīvotu tik lielas svētības, ka tiešām atzītu, ka svētīgāk ir dot nekā ņemt.

Pareizi ievirzīta labdarība attīsta cilvēka garīgos un morālos spēkus, ierosina tos veselīgai darbībai dzīvot par svētību trūkcietējiem un virzīt uz priekšu Dieva darbu. Ja tie, kam pieder līdzekļi, saprastu, ka viņi ir atbildīgi Dieva priekšā par katru izlietoto dolāru, tad viņu iedomātās vajadzības stipri samazinātos. Ja sirdsapziņa būtu dzīva, tad tā liecinātu par nevajadzīgiem izdevumiem ēstkāres, lepnības, uzpūtības un izpriecu mīlestības apmierināšanai un ziņotu par Kunga naudas izšķiešanu, ko vajadzēja veltīt Viņa darbam. Kas izšķiež Kunga mantu, tiem savā laikā būs jādod norēķins par savu rīcību.

Ja tie, kas saucas par kristiešiem, savus līdzekļus mazāk izlietotu miesas izrotāšanai un māju

izgreznošanai un saviem galdiem, lai sagādātu un apēstu mazāk izsmalcinātu, veselībai kaitīgu kārumu, tad viņi Dieva mantu namā varētu ielikt daudz lielākas summas. Tā viņi atdarinātu savu Glābēju, kas atstāja debesis, bagātību un slavu un mūsu dēļ tapa nabags, lai mēs iegūtu mūžīgas bagātības. Ja mēs esam par trūcīgiem, lai uzticīgi atdotu Dievam desmitos un upurus, kurus Viņš prasa, tad mēs arī noteikti esam par trūcīgiem, lai dārgi gērbtos un izšķērdīgi ēstu, jo tā mēs izšķiežam Kunga naudu kaitīgā sevis izlutināšanā, lai sev izpatiktu un sevi godātu. Mums pastāvīgi sev jāpaujā: "Kādas bagātības mēs sev esam nodrošinājuši Dieva valstībā? Vai esam bagāti Dieva priekšā?"

Jēzus saviem mācekļiem sniedza mācību par mantkārību. "Un Viņš tiem stāstīja līdzību, sacīdams: Kādam bagātniekam viņa lauki bija nesuši papildinām augļu. Un viņš sāka pie sevis spriest: Ko es darišu, jo man nav kur savus augļus likt. Un viņš turpināja: To es darišu: es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savāksu visu savu labību un mantu. Un sacīšu savai dvēselei- Dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un līksmojies. Bet Dievs uz viņu sacīja: Tu bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kad tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis?" Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts iekš Dieva.

Dzīves ilgums un laime nav ietverti mūsu zemes īpašumu lielumā. Šis neprātīgais cilvēks bija sakrājis bagātības, kuras viņš nevarēja izlietot. Viņš bija dzīvojis tikai sev. Viņš bija gudrs un viltīgs veikalnieks, kas prata slēgt izdevīgus darījumus, bet kas nepiekopa žēlastību un nemīlēja Dievu. Viņš bija aplaupījis bāreņus un atraitnes un apkrāpis savus līdzcilvēkus, lai vēl vairāk palielinātu savus pasaulīgo īpašumu krājumus. Viņš būtu varējis noguldīt savas bagātības debesis, makos, kas nenovecojas, bet savas mantkārības dēļ viņš pazaudēja abas pasaules. Kas pazemīgi izlieto Dieva godam tos līdzekļus, ko Dievs viņam uzticējis, tie tos saņems atpakaļ no Meistara rokas līdz ar svētību: "Labi tu godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā."

Pārdomājot par bezgalīgo upuri, ko pienes cilvēku pestīšanai, mēs jūtamies ārkārtīgi pārsteigti. Kad savtīgums cilvēku sirdīs kliež pēc uzvaras un tie piedzīvo kārdināšanu atturēties no līdzdalības jebkurā labā darbā, tad lai viņi stiprina savu labo vēlēšanos, domājot par to, kurš būdams visu nenovērtējamo debesu bagātību īpašnieks, atstāja tās un tapa nabags. Viņam nebija kur nolikt savu galvu. Un visu šo upuri Viņš pienes mūsu dēļ, lai mēs varētu iegūt mūžīgās bagātības.

Kristus iemina pašai ziedības un uzpurēšanās taku, un pa to jāiet visiem Viņa mācekļiem, kas vēlas līdz ar Viņu tikt paaugstināti. Viņš savā sirdī uzņēma tās bēdas, kas jāizcieš cilvēkiem. Pasaules cilvēku prāti bieži kļūst rupji. [403] Viņi spēj redzēt vienīgi zemes lietas, kas aptumšo debesu lietu godību un vērtību. Cilvēki ir labprātīgi pārstaigāt zemes un jūras, lai iegūtu pasaulīgus labumus, viņi ir gatavi panest ciešanas un trūkumu savu mērķu sasniegšanai, bet no debesu skaistuma novēršas un neņem vērā mūžīgās bagātības. Samērā nabadzīgi laudis dara visvairāk Dieva darba uzturēšanai. Viņi ir devīgi savā mazumā. Savus augstsirdīgos centienus viņi ir nostiprinājuši pastāvīgā labdarībā. Izdevumiem tik tikko sedzoties ar ienākumiem, viņu tieksmēm pēc zemes bagātībām nav ne vietas, ne iespēju nostiprināties.

Daudzi, sākot krāt zemes bagātības, rēķina, cik ilgam laikam jāpau, līdz viņam piederēs kāda noteikta summa. Rūpējoties sakrāt mantu, tie nekļūst bagāti pie Dieva. Viņu labdarība neiet kopsolī ar viņu krājumiem. Pieaugot kārei pēc bagātības, manta sasaista viņu labvēlīgos nodomus. Īpašumu pieaugšana pastiprina alkatīgu vēlēšanos pēc vēl lielākas bagātības, līdz daži sāk domāt, ka vienas desmitās daļas došana Kungam, ir smags un netaisns slogs. Raksti saka: "Ja bagātība pieaug, tad nepiesien tai savu sirdi." Daudzi cilvēki ir sacījuši: "Ja es būtu tik bagāts, kā kāds cits, tad es pavairotu savas dāvanas Dieva mantu namā. Es ar savu bagātību nedarītu neko citu, bet izlietotu to tikai Dieva darba veicināšanai."

Dievs dažus no viņiem ir pārbaudījis, dodot tiem bagātību, bet līdz ar bagātību nāca spēcīgākas kārdināšanas un viņi deva daudz mazāk nekā savās nabadzības dienās. Mantkārības ilgas pēc lielākas bagātības pārņēma viņu prātus un sirdis un viņi sāka kalpot elkam.

Viņš, kurš cilvēkiem piedāvā bezgalīgas bagātības un mūžīgu svētlaimes dzīvi savā valstībā, kā atlīdzību uzticīgai paklausībai nepieņem dalītu sirdi. Mēs dzīvojam pēdējo dienu briesmu apņemti, kur visas lietas cenšas novērst prātu un jūtas no Dieva. Mēs spēsim saprast un novērtēt savu pienākumu tikai tajā gaismā, kas staro no Kristus krusta dzīves. Kā saule uzlec citā pusē un iet savu ceļu līdz vakara pusei, piepildot pasauli ar gaismu, tā arī īsts kristietis būs par gaismu pasaulei. Viņš izies pasaulē kā spoža un mirdzoša gaisma, lai apgaismotu tumsā esošos, un tie sasildītos no viņa plūstošās gaismas stariem. [404] Kristus par saviem sekotājiem saka: "Jūs esat pasaules gaisma. Pilsēta kalna galā nevar būt apslēpta."

Mūsu lielais Paraugš bija pašizliedzīgs, un vai to rīcībai, kas saucas par Viņa sekotājiem, vajadzētu būt tik atšķirīgai? Pestītājs bojā ejošai pasaulei atdeva visu, pat sevi. Dieva draudze ir aizmigusi. Kūtrums to padarījis vāju. No visām pasaules daļām nāk sauciens: "Nāciet un palīdziet mums!" Tomēr nav redzama nekāda atbilstoša darbība. Tikai šad un tad redzamas vājas pūles; tikai nedaudzi rāda, ka viņi vēlas būt sava Kunga līdzstrādnieki, bet tos bieži atstāj, lai tie pūlas vieni. Tikai viens misionārs no mūsu ļaudīm strādā plašajos ārzemju laukos.

Patiesība ir varena, bet to neizdzīvo dzīvē. Nepietiek, ka uz altāra noliek vienīgi naudu. Dievs aicina cilvēkus, kas būtu labprātīgi nest patiesības vēsti citām tautām, valodām, ciltīm un ļaudīm. Mūsu skaits un bagātība nav tas spēks, kas mums dos spīdošu uzvaru, bet vajadzīga nodošanās darbam, gara drosme, karsta mīlestība uz dvēselēm un nenogurstoša, neatslābstoša centība.

Daudzi uz jūdu tautu raudzījušies ar nožēlu, jo viņiem pastāvīgi ar līdzekļiem bija jāatbalsta sava reliģija. Bet Dievs, kas cilvēku radīja un apgādā ar visām tām svētībām, kuras viņš bauda, zina, kas cilvēkam ir vislabākais. Ar savu svētību Viņš viņu deviņas desmitdaļas darīja vērtīgākas, nekā visa summa bez svētības. Ja kāds, vadoties no savtīguma, aplaupīja Dievu vai pienesa Viņam nepilnīgu upuri, tad noteikti tādai rīcībai sekoja bēdas un zaudējumi. Dievs lasa sirds nodomus. Viņš zina cilvēku nolūkus un savā laikā atmaksās tiem, kā tie būs pelnījuši.

Īpatnējā desmitā sistēma ir dibināta uz tikpat nemainīga pamata, kā Dieva likums. Šī sistēma bija par svētību jūdiem, citādi Dievs to viņiem nebūtu devis. Tāpat tā būs par svētību cilvēkiem laiku beigās, kas to izpildīs. Debess Tēvs neiecēla šo sistemātiskās labdarības plānu, lai pats kļūtu bagāts, bet gan, lai tas būtu par lielu svētību cilvēkiem. [405] Viņš redzēja, ka tieši šī labdarības sistēma cilvēkiem ir vajadzīga.

Dieva darba atbalstīšanā viskārtīgākās un devīgākās draudzes arī garīgā ziņā ir visveiksmīgākās. Kristus sekotāja patiesa devība rāda, ka tādām ir kopīgas intereses ar savu Kungu. Kā no jūdiem, tā no saviem ļaudīm laiku nobeigumā Dievs prasa, lai sistemātiskā labdarība būtu saskaņā ar ienākumiem. Pestīšanas plāna pamatā ir Dieva Dēla bezgalīgais upuris. No Kristus krusta plūstošā evaņģēlija gaisma nosoda savtīgumu un aicina uz devību un labdarību. Nav jāžēlojas par to, ka pieaug aicinājumi dot. Dieva aizgādība aicina ļaudis atstāt ierobežotos darbības laukus un iesaistīties lielākos pasākumos. Sinī laikā, kad morālā tumsa pārklāj pasauli, mūsu pūlēm nedrīkst būt robežu. Pasaulīgums un mantkārtība apēd Dieva ļaužu dzīvības spēkus. Viņiem jāsaprot, ka tā ir Dieva žēlastība, kas pavairo lūgumus pēc viņu līdzekļiem. Dieva eņģelis dod izdevību labdarībai cieši blakus lūdzējam. Kornēlijam viņš sacīja: "Tavas lūgšanas ir paklausītas un tavas nabagu dāvanas pieminētas Dieva priekšā."

Savās pamācībās Kristus teica: "Ja tad jūs neesat bijuši uzticīgi pie netaisnas mantas, kas tad jums uzticēs patieso?" Draudzes garīgā veselība un garīgais uzplaukums lielā mērā atkarīgs no tās sistemātiskas labdarības. Tā līdzinājās dzīvinošām asinīm, kam jāplūst pa visu organismu, atdzīvinot ikkatru miesas locekli. Tā palielina mīlestību uz mūsu līdzcilvēku dvēselēm, jo pašizliedzība un pašuzpurēšanās mūs vada ciešā radniecībā ar Kristu, kurš mūsu dēļ kļuva nabags. Jo vairāk mēs ieguldīsim Dieva lietā, lai palīdzētu glābt dvēseles, jo tuvākas tās kļūs mūsu sirdij. Ja mūsu skaits būtu uz pusi mazāks un visi tie būtu pašizliedzīgi strādnieki, tad mums būtu spēks, kas liktu pasaulei drebēt. Aktīvajiem strādniekiem Kristus ir veltījis sekojošus vārdus: "Redzi, es esmu pie jums ik dienas līdz pat pasaules galam."

Mums būs jāstopas ar fanātisma, savtīguma un aizspriedumu radītu pretestību, tomēr bezbailīgā drosmē un dzīvā ticībā mums jāsej pie visiem ūdeņiem. Sātana aģenti ir briesmīgi, mums ar tiem būs jāstopas un ar tiem jācīnās. Mūsu darbam nav jābūt ierobežotam tikai mūsu zemē vien. Tīrums ir pasaule; plauja ir ienākusies. Kristus pavēle mācekļiem īsi pirms pārcelšanās debesīs skan: "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai."

Mums ļoti sāp, redzot dažus mūsu sludinātājus staigājam pa draudzēm, no vienas pie otras. Tie nedaudz arī pūlas, bet pēc tam sava darba rezultātus nevar uzrādīt. Tīrums ir pasaule. Lai viņi iziet neticīgajā pasaulē un strādā, atgriežot dvēseles pie patiesības. Mēs norādām brāļiem un māsām uz Abrahāma piemēru, kas pēc Dieva pavēles gāja uz Morijas kalna upurēt savu vienīgo dēlu. Te bija paklausība un upuris. Mozus atradās ķēniņa galmā un viņam bija izredzes uz valdnieka kroni. Tomēr viņš novērsās no kārdinošajiem piedāvājumiem un. "...liedzās saukties par faraona meitas dēlu un labāk gribēja ļaunu ciest ar Dieva ļaudīm, nekā uz īsu laiku baudīt grēka laimi, un turēja Kristus negodu par lielāku bagātību nekā visas Ēģiptes mantas." Apustuļi neturēja savas dzīvības dārgas, bet priecājas, ka ir cienīgi ciest kaunu Kristus vārda dēļ. Pāvils un Sīla visu pazaudēja. Viņi panesa rīkstes, un nopērtus viņus nometa uz pazemes cietuma aukstās grīdas ar siekstā ieslēgtām, augšup paceltām kājām. Vai kurnēšana un sūdzēšanās aizsniedza cietumsarga ausis? Ak, nē! No cietuma

visdziļākās vietas pusnakts klusumu iztraucēja līksmas Dieva slavas dziesmas. Šos mācekļus iepriecināja dziļa un nopietna mīlestība uz savu Glābēju, kura dēļ viņi cieta.

Ja Dieva patiesība piepildīs mūsu sirdis, ja to mīlēsim un ja tā pārvaldīs mūsu dzīvi, tad arī mēs ciešanas patiesības dēļ uzskatīsim par prieku. [407] Nekādas cietuma sienas, ne moku soli tad nespēs mūs iebiedēt vai aizkavēt lielajā darbā.

Ak, nāc, mana dvēsele, uz Golgātu!

Vēro Dieva Dēla pazemīgo dzīvi. Viņš bija rūpju vīrs un pazina bēdas. Vēro Viņa negodu, Viņa mokas Getzemanē, un mācies, kas ir pašaieliedzība. Vai mēs ciešam trūkumu savās vajadzībās? Kristus, debesu majestāte tiešām to cieta. Bet Viņa nabadzība bija mūsu dēļ. Vai bagātie mūs uzskata par zemākiem? Tā tiešām skatījās uz Viņu. Bet Viņš bija ar mieru palikt nabags mūsu dēļ, lai Viņa nabadzība mūs darītu bagātus. Kristus ir pašaieliedzības paraugs. Viņa upuris nepastāvēja tikai no tā, ka Viņš atstāja debesu ķēnišķīgos pagalmus, ka jauni cilvēki ar Viņu apgājās kā ar noziedznieku, kurš pelnījis sodu un nodeva Viņu kā ļaundari nāvei, bet Viņš nesa pasaules grēku smagumu. Kristus dzīve norāj mūsu vienaldzību un vēsumu. Mēs atrodamies tuvu laika nobeigumam, kad sātans ir nonācis uz zemes ar lielām dusmām, zinādams, ka viņam maz laika. Viņš strādā ar visu netaisnības pievilšanu pie tiem, kas pazūd. Mūsu lielais Vadonis cīņu ir nodevis mūsu rokās, lai mēs to turpinātu ar visiem spēkiem. Mēs nedarām ne divdesmito daļu no tā, ko varētu darīt, ja būtu modri. Darbu kavē ērtību mīlestība un pašaieliedzības trūkums.

Kristum nepieciešami līdzstrādnieki, vīri, kas izjūt nepieciešamību palielināt pūles pie darba. Mūsu preses darbam nav jāsamazinās, bet gan jādivkāršojas. Dažādās vietās jādibina skolas, kas sagatavotu mūsu jauniešus patiesības darba veicināšanai.

Jau ir daudz laiks zaudēts, un eņģeļi ņem uz debesīm ziņojumu par mūsu nolaidību. Mūsu miegainais un nesvētais stāvoklis atņēmis mums dārgas izdevības, ko Dievs mums sūtīja ar tādām personām, kas bija spējīgas palīdzēt mums tagadējās vajadzībās. Ak, kā mums būtu vajadzīga mūsu Hanna More, lai palīdzētu mums šinī laikā aizsniegt citas tautas! [408] Viņas plašās misijas lauku zināšanas dotu mums pieeju pie citu tautu ļaudīm ar svešu valodu, kam mēs tagad nespējam tuvoties. Dievs sniedza mums šo dāvanu, nākot pretī mūsu lielajā vajadzībā, bet mēs nenovērtējām šo dāvanu, un Viņš mums to atņēma. Viņa dus no savas darbošanās, bet viņas pašaieliedzīgie darbi viņu pavada. Ir nožēlojami, ka mūsu misijas darbam jāaizkavējas zināšanu trūkuma dēļ. Mēs nespējam atrast lielajā pļaujas laukā pieeju pie dažādām valodām un dažādās vietās. Mēs mocāmies apziņā, ka esam zaudējuši dažus talantus, kas varēja mums vēl būt, ja mēs būtu bijuši modri. No briesmošajām druvām ir atturēti strādnieki. Tas liek Dieva ļaudīm pazemot savas sirdis Dieva priekšā un lūgt piedošanu par mūsu vienaldzību un glēvulību, lūgt izdzēst apkaunojošo ierakstu par novārtā atstātiem pienākumiem un neizmantotām priekštiesībām. Aplūkojot Golgātas krustu, paties kristietis atmetīs domu par savu upuru ierobežošanu Tam, kas viņam visu atdeva bez maksas. Tad kā bazūnes skaņas viņam ausīs skanēs vārdi:

“Ej, strādā manā vīna kalnā,
Tur atkal un atkal tu gūsi dusu.”

Kad Jēzus gatavojās atstāt zemi, Viņš norādīja uz pļaujas lauku un sacīja: “Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju. Bez maksas jūs to esiet saņēmuši, bez maksas dodiet.” Vai aizliegsim sevi, lai ievāktu pamesto ražu?

Dievs prasa mūsu iesaisti un līdzekļus. Vai atteiksimies paklausīt? Mūsu Debesu Tēvs dod mums dāvanas un ļoti lūdz daļu atdot atpakaļ, lai pārbaudītu mūs, vai esam cienīgi saņemt mūžīgās dzīvības dāvanu.

SISTEMĀTISKA LABDARĪBA

Ja visi, kurus Dievs apveltījis ar zemes bagātībām, izpildītu Viņa plānu, uzticīgi nododot desmito no visas savas peļņas, un ja viņi neatrautu savus nozieguma un pateicības upurus, tad mantu nams pastāvīgi tiktu no jauna piepildīts. [409] Sistemātiskās labdarības plāna vienkāršība nepamazina tā vērtību, bet gan paaugstina Dieva gudrību. Viss, kam uzspiests Dieva zīmogs, ir vienkāršs un reizē lietderīgs. Ja vispārīgi pieņemtu Dieva plānā paredzēto sistemātisko labdarību un ja desmito bagātie nodotu tikpat uzticīgi kā nabagie, tad mūsu lielajās reliģiskajās sanāksmēs nevajadzētu atkārtoti un neatlaidīgi prasīt pēc līdzekļiem. Draudzes ir nolaidīgas sistemātiskās labdarības plāna ievērošanā, un rezultātā ir tukši mantu nami un vājas draudzes.

“Vai gan cilvēks Dievu var apkrāpt, kā jūs mani apkrāpjat? Un jūs sakāt: kā mēs tevi apkrāpjam? Ar

desmito un cilājamo upuri. Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti, ka jūs mani apkrāpjat, visi ļaudis kopā. Nesiet pilnu desmito mantu namā, ka barība ir manā namā un pārbaudiet jel mani tā, saka Kungs Cebaot, vai Es jums neatvērsu debess logus un jums nedošu svētības pār pāri? Un jūsu dēļ Es rāšu ēdēju, lai viņa koks tīrumā jums nav neauglīgs, saka Kungs Cebaot. Un visas tautas jūs teiks laimīgus, jo jūs būsiet jauka zeme, saka Kungs Cebaot.”

Dievs ir aplaupīts ar desmito un upuriem. Ir briesmīgi būt vainīgam, atraujot kaut ko no mantu nama vai aplaupot Dievu. Sludinātāji, kas sludina Vārdu mūsu lielajās sanāksmēs saprot, ka nolaidība Dievam piederošo lietu atdošanā ir grēks. Viņi zina, ka Dievs nesvētīs savus ļaudis, tāpēc ka tie neievēro Viņa labdarības plānu. Ar skaidrām, praktiskām uzrunām, norādot uz savtīguma un mantkārības briesmām un grēcīgumu, viņi cenšas atmodināt ļaudis to pienākumam. Tas pārlicina prātus un savtīguma stindzinošais ledus salūzt. Un aicinājums ziedot Dieva darbam, kas izskan sapulces satraucošajā atmosfērā, atmodina došanai dažus no tiem, kas citādos apstākļos neko nedarītu. Attiecībā uz šo šķiru tā tiek gūti labi rezultāti. Bet spiedošie aicinājumi ļoti dziļi satrauc tos, kas savas sirdis nav sastindzinājuši savtīgumā. [410] Viņi apzinīgi ir ļāvuši plūst saviem līdzekļiem Dieva darbam par labu. Nopietnie lūgumi savilņo visu viņu būtņi, un atsaucas arī tie, kas ir gatavi dot visu, ko viņu dzīves apstākļi pieļauj.

Bet šie devīgie, augstsirdīgie ticīgie, karsti mīlēdami Dieva darbu un vēlēdamies tūlīt rīkoties, iedomājas sevi esam spējīgus dot vairāk, nekā Dievs no viņiem prasa, un caur to samazina savu lietderību citos virzienos. Šie atsaucīgie ļaudis reizēm apsola sagādāt naudu, nezinādami, no kādiem avotiem tā varētu nākt, un lai izpildītu solījumu, daži nonāk grūtos apstākļos. Daži ir spiesti ļoti neizdevīgi pārdot savus ražojumus un dažiem, lai izpildītu solījumu, stipri jāierobežo katra ērtība un viss dzīvē nepieciešamais.

Mūsu darba sākumā bija laiks, kad šāds upuris būtu attaisnojams, kad Dievs svētītu visus, kas Viņa lietā gribētu šādā veidā kaut ko darīt. Patiesības draugu tad bija maz un viņu līdzekļi ļoti ierobežoti. Bet darbs tagad ir paplašinājies un nostiprinājies, un ticīgo rokās ir pietiekoši daudz līdzekļu, lai pilnīgi uzturētu visas darba nozares, nevienu neapgrūtinot, ja tikai visi pienestu savu pienākošo daļu. Dieva lietu ne vismazākā mērā nevajag sakropļot. Dārgā patiesība ir atklāta tik vienkārša un skaidra, ka tai ir pievienojušies daudz tādu, kuru rokās Dievs uzticējis līdzekļus, lai viņi tos izlietotu patiesības interešu labā. Ja šie bagātie ļaudis pildītu savu pienākumu, tad nebūtu vajadzības uzlikt nastas trūcīgajiem brāļiem.

Mēs dzīvojam pārpilnības pasaulē. Ja dāvanas un upuri būtu proporcionāli tiem līdzekļiem, kurus katrs saņem no Dieva, tad mūsu lielajās sanāksmēs nevajadzētu neatlaidīgi saukt pēc līdzekļiem. Es esmu pilnīgi pārliecināta, ka vislabākais ceļš nav spiedošie aicinājumi pēc līdzekļiem lielajā telts sapulcē. [411] Vīri un sievas, kas Dieva lietu mīl kā savu dzīvību, šādos gadījumos dos solījumus Dieva darba labā tieši uz to līdzekļu rēķina, kuru iztrūkums izsauks ciešanas viņu ģimenēs. Mūsu Dievs nav izspiedējs un neprasa darbam no nabadzīgajiem tos līdzekļus, kas pieder viņu ģimenēm un kas jāizlieto, lai viņi varētu dzīvot nepieciešamās ērtībās, un būtu pasargāti no smaga trūkuma.

Aicinājums uz līdzekļu nodošanu, kas vēl arvien izskan mūsu lielajās telts sanāksmēs, cik tālu tas attiecas uz bagātniekiem, šķietami attaisnojas. Tomēr mēs baidāmies par sekām, kādas var būt, tādā veidā piepildot mantas namu. Mēs baidāmies, ka var iestāties pretreakcija. Draudžu atbildīgajiem vīriem vajadzētu vairāk pūlēties, lai visi sekotu Dieva iekārtotajam plānam. Ja labdarība tiešām kļūst sistemātiska, tad lielajās telts sanāksmēs nevajadzēs prasīt līdzekļus dažādiem pasākumiem.

Dieva plānā ir, lai visi dotu, atkarībā no tā, kā Viņš tos ir apveltījis, un došanu padarītu par ieradumu, negaidot uz sevišķiem aicinājumiem. Kas to varētu darīt, bet aiz skopuma nedara, tie aplaupā savu Radītāju, kas viņus apveltījis ar līdzekļiem, lai tos ieguldītu Viņa darba atbalstīšanai. Kamēr visi neizvedīs dzīvē sistemātiskas labdarības plānu, tikmēr neizdosies nonākt līdz kārtībai apustuļu dienās. Kas kalpo ar vārdu un pamācībām, tiem jābūt saprātīgiem vīriem. Vispārēju uzaicinājumu gadījumos tiem jāiepazīstas ar to ļaužu spējām, kas atbild viņu uzaicinājumiem. Viņi nedrīkst pieļaut, ka trūcīgie dod lielus solījumus. Kad kāds ir solījis veltīt zināmu summu Kungam, tad viņš saprot, ka tā ir svēta, veltīta svētam nolūkam. Tā ir patiesība, tādēļ brāļiem sludinātājiem labi jāpazīst tie cilvēki, no kuriem pieņem solījumus.

Katrs mūsu draudžu dažādo ģimeņu loceklis, kas tic patiesībai, var darīt savu daļu patiesības labā, priecīgi paklausot sistemātiskās labdarības plānam. “Lai ikviens no jums pie sevis paša ko labu noliek un sakrāj... lai dāvanas nav jālasa tad, kad es nākšu.” Dievs nav paredzējis, lai Viņa kalpi piespiestu atsevišķus cilvēkus dot savus līdzekļus. Katram cilvēkam, katram, kas priecājas par ticību patiesībai, pašam jāizjūt atbildība: “Lai ikviens no jums pie sevis paša ko labu noliek un sakrāj, cik viņš spēj.” (I. Kor. 16:2) [412] Katrs ģimenes loceklis, no vecākā līdz jaunākajam, var piedalīties šajā labdarības

darbā.

Arī mazo bērnu dāvanas Dievam var būt patīkamas un pieņemamas. Upura vērtību nosaka gars, kas pamudina dot dāvanu. Nabadzīgie, paklausīdami apustuļa priekšrakstiem, un ik nedēļas nolikdami kādu mazu summu, tāpat palīdz pildīt mantu namu, un viņu dāvanas Dievam ir pilnīgi pieņemamas, jo viņi pienes tieši tikpat lielu un pat vēl lielāku upuri kā viņu bagātie brāļi. Sistemātiskās labdarības plāns pasargās ģimenes no kārdinājuma izšķiest līdzekļus nevajadzīgām lietām, sevišķi tas būs par svētību bagātajiem, jo palīdzēs savaldīt tieksmes uz pārmērībām.

Katru nedēļu Dieva prasības atgādina ikvienai ģimenei un ikvienam tās loceklim, ka atsakoties no dažām pārmērībām, lai tā iegūtos līdzekļus ieguldītu Dieva mantu namā, viņi mācīsies pašizliedzību, kas pagodinās Dievu. Vienreiz nedēļā katram jāpārdomā sava iepriekšējās nedēļas rīcība, - ienākumi, kādus būtu ieguvis, izturēdamies taupīgi, un līdzekļi, kuru nav tāpēc, ka apmierinājis savas iegribas. Viņa sirdsapziņa it kā Dieva priekšā to uzteic vai apsūdz. Viņš mācās saprast, ka, lai saglabātu sirdi mieru un Dieva labvēlību, tad viņam ir jāēd, jādzēr un jāģērbjas tikai Dievam par godu.

Sistemātiska un labprātīga došana saskaņā ar plānu, iedzīvina sirds labākās jūtas. Mēs savienojamies ar Dievu, lai Viņš varētu mūs izlietot par vadiem, pa kuriem Viņa dāvanas plūst uz citiem. Nabadzīgie nesūdzēsies par sistemātiskās labdarības plānu, jo tas ir viegls. Viņi nav atstāti novārtā un viņiem nav paiets garām, bet arī viņiem ir dota izdevība, tāpat kā bagātajiem darīt savu daļu, lai kļūtu par Kristus līdzstrādniekiem un saņemtu Dieva svētības. Tā mazumiņa nolikšana, cik viņi spēj ietaupīt, māca tos aizliegties un attīsta sirds labprātību. [413] Viņi audzina sevi labiem darbiem un tāpat paklausa Dieva nodomam sistemātiskās labdarības plānā kā bagātākie ļaudis, kas dod no savas pārpilnības.

Apustuļu dienās visur gāja vīri, pasludinādami Vārdu. Dibinājās jaunas draudzes. Mīlestība uz Kristu un dedzība Viņa darbā vadīja tos uz lielu pašizliedzību un upuriem. Daudzas no šīm pagānu draudzēm bija ļoti nabadzīgas, tomēr apustulis ziņo, ka viņi, lai gan nabadzīgi, tomēr bijuši bagāti došanā. Viņu dāvanas bija lielākas nekā spējas dot. Ļaudis patiesības labā devās dzīvības briesmās un pacieta visas mantas zaudēšanu.

Apustulis ieteic pirmo nedēļas dienu par īsto laiku, lai vēlreiz atskatītos uz Dieva aizgādības vadību un uz piedzīvoto labklājību un tad, bīstoties Dievu, ar patiesu pateicību sirdī par Viņa dāvātām svētībām, noliktu, cik daudz, saskaņā ar paša Dieva nolikto plānu, ir jāatdod Viņam atpakaļ.

Dievs grib, lai labdarība būtu pilnīgi brīvprātīga, lai to neietekmētu daiļrunīgi, neatvairāmi lūgumi pēc palīdzības. "Priecīgu devēju Dievs mīl." Viņam nepatīk, ka mantu namu piepilda ar piespiedu kārtā iegūtām dāvanām. Viņa ļaužu uzticīgās sirdis, priecādamās tagadējā laika patiesībā, kā arī mīlot un pateicoties Viņam par dārgo gaismu, būs norūpējušās un dedzīgas palīdzēt ar saviem līdzekļiem patiesību nest citiem. Vislabākais veids, kā parādīt mīlestību uz Glābēju, ir pienest upurus, lai vadītu dvēseles pie patiesības atziņas. Kristus pilnīgi brīvprātīgi kļuva par mūsu Pestītāju, un Viņš vēlas, lai arī mūsu labdarība būtu brīvprātīgs upuris.

PERSONĪGA NEATKARĪBA

[414] Mīļo brāli A., es domāju par tevi. Esmu tev rakstījusi par dažām lietām, kas man rādītas attiecībā uz tavu pagātnes, tagadnes un nākotnes rīcību. Esmu norūpējusies par tevi, jo redzēju briesmas, kas tev draud. Tavi agrākie piedzīvojumi spiritismā pakļauj tevi kārdinājumam un nopietnām cīņām. Cilvēkam, kas kādreiz padevies tiešai ienaidnieka pārvaldībai, pakļaujoties ļaunajiem eņģeļiem, jābūt ļoti neuzticīgam pret iespaidiem un izjūtām, kas to vadītu projām no Kristus draudzes uz neatkarības tekas. Pirmo soli, ko tāds cilvēks spertu neatkarīgi no draudzes, vajadzētu uzlūkot kā ienaidnieka plānu, lai pieviltu un iznīcinātu. Savu draudzi Dievs ir darījis par gaismas nesēju, caur kuru Viņš paziņo savus nodomus un savu gribu. Viņš nevienu nevada neatkarīgi no draudzes. Viņš nedod vienam cilvēkam izprast savu prātu attiecībā uz visu draudzi, atstājot tumsā draudzi, kas ir Kristus miesa.

Brāli A., tev ļoti modri jāvēro, kā tu cel. Tuvojas vētra, kas līdz pēdējam pārbaudīs tavu cerību. Tev jārok dziļi un jāliek drošs pamats. "Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabrūka; jo tas bija celts uz klints." Droši un cieši namdaris liek akmeni uz akmens, un celtnie pamazām ceļas uz augšu. Evaņģēlija celtnieks bieži strādā asarās un pārbaudījumos, vajāšanu, vētru, rūgtas pretestības un netaisnu pārmetumu apņemts, bet viņa pārliecība ir dziļa un nopietna, jo viņš ceļ mūžībai. Esi uzmanīgs, brāli A., lai tavs pamats būtu stipra klints, lai tu būtu cieši savienots ar tiem, kam šī klints ir Kristus.

Tev ir stipra, noteikta griba un ļoti neatkarīgs gars, kas, kā tu domā, ir tāds jāsauglabā, lai notiktu, kas notikdams. Tam pašam garam tu ļauj sevi vadīt arī reliģiskajā dzīvē. [415] Tu ne vienmēr esi piekritis savu Amerikas brāļu rīcībai, kā viņi vada Dieva draudzi. Tu neredzi kā viņi redz, neesi arī ar viņiem vienojies izvēloties darbības veidu. Tu ļoti maz pazīsti darba dažādās nozares. Tu ar aizdomām un neuzticību esi uzlūkojis darbu un Dieva izvēlētos vadoņus tā turpināšanai. Tu arvien esi bijis gatavs apšaubīt un neuzticēties, esi bijis greizsirdīgs uz tiem, kuru pleciem Dievs uzlicis sava darba smagākās atbildības, neesi centies pētīt Dieva darbu un savienoties ar to, iepazīstoties ar darba panākumiem.

Dievs redzēja, ka tu nebiji derīgs būt par ganu, par taisnības kalpu, lai pasludinātu patiesību citiem, kamēr tu pilnīgi pārveidojies. Viņš pieļāva tev patiesus pārbaudījumus un trūkumus, lai tu zinātu, ka nelaimīgajiem un apspiestajiem, trūcīgajiem un bēdīgajiem un tiem, kas panes pārbaudījumus, ir vajadzīga žēlastība, līdzjūtība un maiga mīlestība.

Kad tu savās bēdās lūdzi pēc Kristus miera, likās, ka kāds tumsas mākonis apņēma tavu garu. Gaidītais atspirdzinājums un miers nenāca. Reizēm likās, ka tavu ticību pārbaudīja līdz pēdējai iespējai. Uz pagātnes dzīvi atskatoties, tu redzēji bēdas un vilšanos, skatoties nākotnē viss bija nedrošs. Dievišķā roka tevi brīnīšķi vadīja, lai tu nāktu pie krusta un mācītos, ka Dievs tiešām ir atmaksātājs tiem, kas Viņu uzticīgi meklē. Kas pareizi lūgs, tie arī saņems. Kas ticībā meklēs, tas atradīs. Piedzīvojumi, kas gūti pārbaudījumu un bēdu ceplī, ir vērtīgāki par visām grūtībām un sāpīgajiem piedzīvojumiem, ko tie maksā.

Tavas vientulībā, nogurumā un pārbaudījumos raidītās lūgšanas Dievs ne vienmēr tā atbildēja, kā tu to gaidīji, taču vienmēr tev par labu. Tu nespēj skaidri un pareizi spriest par saviem brāļiem un arī pats sevi neredzi pareizā gaismā. Bet redzēdams uz priekšu, Dievs atbildēja tavas lūgšanas, kuras tu pienesi savās bēdās, tādā veidā, ka izglāba tevi un pagodināja savu Vārdu. [416] Pats sevi nepazīdams, tu lūdzi tādas lietas, kas tev nebūtu par labu. Dievs dzirdēja tavas sirsnīgās lūgšanas; tomēr dāvātās svētības bija daudz savādākas, nekā tu sagaidīji. Dieva aizgādība vadīja tevi vēl ciešākā savienībā ar draudzi, lai tu mazāk paļautos pats uz sevi un vairāk uz citiem, kurus Viņš izvirzījis sava darba turpināšanai.

Dievs dzird katru sirsnīgu lūgšanu. Viņš gribēja tevi saistīt ar savu darbu, lai vadītu tevi vēl ciešākā saskarē ar gaismu. Un, ja tik tu neaizdarītu acis pierādījumiem un gaismai, tad tu pārliecinātos, ka vairāk uzticoties brāļiem un mazāk pats sev, tu kļūtu panākumiem bagāts Dievā. Dievs ir tas, kas tev lika piedzīvot grūtības. Viņš gribēja, lai bēdas radītu pacietību, pacietība pieredzi un pieredze cerību. Viņš pieļāva tev pārbaudījumus, lai tādā veidā tu iegūtu taisnības mierīgos un klusos augļus.

Pēteris aizlūdza rūpju Vīru viņa bēdu un pazemojumu stundā. Bet vēlāk viņš to nožēloja un atgriezās. Viņa dvēsele bija patiesi sagrauzta un viņš no jauna atdevās savam Pestītājam. Asarām aptumšotu skatu viņš devās uz vientuļo vietu Ģetzemanes dārzā un pakrita pie zemes tur, kur brīdi iepriekš viņš bija redzējis savu Kungu pakritušu, kad Viņš lielās mokās svīda asins sviedrus. Pēteris dziļā nožēlā atcerējās, ka viņš gulēja tad, kad Jēzus šajās briesmīgajās stundās lūdza Dievu. Viņa lepnā sirds lūza, un grēku nožēlošanas asaras slacināja zāli, kuru nesen atpakaļ sārtoja Dieva mīļā Dēla asiņainās sviedru lāses. Pēteris atstāja dārzu kā jaunatgriezts cilvēks. Tagad viņš bija gatavs parādīt žēlastību kārdinātiem. Viņš bija pazemots un spēja just līdzti vājiem un maldīgiem. Viņš varēja brīdināt pārdošos un pašpaļāvīgos un bija pilnīgi derīgs savu brāļu stiprināšanai.

Dievs tevi vadīja bēdās un pārbaudījumos, lai tava uzticība un paļāvība uz Viņu kļūtu pilnīgāka un tu mazāk uzticētos savam spriedumam. [417] Tev vieglāk panest neveiksmes nekā panākumus. Visu redzošā Jehovas acs tevī atklājusi daudz sārņu, ko tu pats uzskatījis par zeltu un par pārāk vērtīgu, lai tos aizmestu projām. Ienaidnieka vara reizēm pār tevi bijusi ļoti stipra. Spiritisma maldī ir sajaukuši tavu ticību un sagrozījuši tavu spriedumu un padarījuši neskaidrus tavus piedzīvojumus. Dievs savā aizgādībā tevi gribēja pārbaudīt un šķīstīt kā Levjā dēlus, lai tu varētu Viņam pienest upuri taisnībā.

Paša es pārāk daudz ir iejaukts visā tavā darbā. Tavam prātam jāveidojas pēc Dieva prāta, vai arī tu kritīsi smagās kārdināšanās. Es redzēju, ka strādājot Dievā un novēršot skatus no sevis paša, tevī atklāsies Viņa spēks, kas dos tev pieeju pie sirdīm. Dieva eņģeļi sadarbosies ar tavām pūlēm, ja tu būsi zems un mazs pats savās acīs. Bet, ja tu domāsi, ka zini vairāk par tiem, kurus Dievs jau gadiem ilgi ir vadījis un kurus Viņš ir pamācījis patiesībā un darījis derīgus sava darba izvešanai plašumā, tad tu pats sevi paaugstināsi un kritīsi kārdināšanās. Tev jāattīsta laipnība un maigums. Tev jābūt līdzjūtīgam un uzmanīgam. Tavā darbā pārāk jūtams asums, stingras prasības, diktatorisms un valdonība. Ne vienmēr tu laipni ievēro citu jūtas, tā nevajadzīgi izsaukdams bēdas un

neapmierinātību. Lielāka mīlestība tavā darbā un vairāk laipnas līdzjūtības dotu pieeju pie sirdīm un mantotu dvēseles Kristum un patiesībai.

Tu pastāvīgi tiecies pēc personīgas neatkarības, tu nesaproti, ka neatkarība ir bēdīga lieta, jo tā tevi vada uz pārāk lielu pašpaļāvību un liek vairāk uzticēties savam spriedumam, nekā cienīt padomu un augstu vērtēt savu brāļu spriedumu, sevišķi to brāļu, kuri atrodas vadošā darbā un kurus Dievs ir nozīmējis savu ļaužu glābšanai. Dievs savai draudzei ir piešķīris sevišķu autoritāti un spēku, kuru nevienam nav tiesību neievērot un nicināt, jo to darīdams, viņš nicina Dieva balsi.

Tev ir bīstami uzticēties saviem iespaidiem un izjūtām. Tava nelaime ir tā, ka tu nonāc zem sātānisko maldu, spiritisma varas. Sis līķauts ir klājies pār tevi, tava izvēle un nervi atradušies dēmonu varā, kļūstot pašpaļāvīgam un nesatricināmā paļāvībā nepieķeroties Dievam, tevi apdraud nopietnas briesmas. [418] Tu vari nojaukt barjeras, un bieži arī to dari, ieaicinot ienaidnieku, viņš tad pārvalda tavas domas un tavu rīcību, kamēr tu pats sevi pievil un glaimo, ka atrodi sadraudzībā ar Dievu.

Sātans cenšas tevi atturēt paļauties uz saviem Amerikas brāļiem. Tu ar aizdomām skaties uz viņiem un viņu darbu, kaut gan tieši viņi būtu varējuši tev palīdzēt un būtu tev bijuši par svētību. Sātans bieži pūlēsies tevi atšķirt no tiem, kas ir gaismas nesēji, caur kuriem Dievs dara zināmu savu prātu un caur kuriem Viņš strādā, uzceļot un paplašinot savu darbu. Tavi uzskati, jūtas un piedzīvojumi ir ļoti ierobežoti un tāds ir arī tavš darbs.

Tev jāpieaug daudzās lietās, lai tu būtu savai tautai par svētību. Tev jāradinās būt laipnākam, jāattīsta un jāparāda maiga mīlestība. Tu par daudz kritizē un neesi tik pacietīgs, kādam tev vajadzētu būt, ja tu gribi mantot dvēseles. Tavš iespaids būtu daudz lielāks, ja tu nebūtu tik formāls un stingrs un vairāk ļautu vadīties no Svētā Gara. Tu pārāk baidies, ka tevi varētu vadīt cilvēki. Dievs lieto cilvēkus par saviem darba rīkiem un lieto viņus, kamēr pasaules pastāvēs.

Kritušie eņģeļi centās būt neatkarīgi no Dieva. Viņi bija ļoti skaisti un apbrīnojami, bet savā laimē, gaismā un saprātā, kādu tie baudīja, bija atkarīgi no Dieva. Nepaklausības dēļ viņi krita no sava augstā stāvokļa. Kristus un Viņa draudze nav šķirami. Neievērot un nicināt tos, kurus Dievs ir nozīmējis vadībai un to atbildību nešanai, kas saistās ar Viņa darbu un ar patiesības attīstību un izplatīšanos, nozīmē atmett tos līdzekļus, kurus sniedz Dievs, lai palīdzētu saviem ļaudīm, tos iedrošinātu un stiprinātu. Apejot tos un domājot, ka tu gaismu vari saņemt vienīgi no Dieva tieši un ne pa kādu citu ceļu, tu kļūsti viegli pieejams maldiem un vari krist. [419]

Saistot tevi ar savu draudzi, Dievs bija paredzējis, lai tā tev palīdzētu. Tavi agrākie sakari ar spiritismu ir sagrozījuši tavu prātu un spriest spējas, tā padarot tev draudošās briesmas vēl lielākas. Tu pats ne vienmēr spēji izšķirt garus, jo sātans ir viltīgs. Dievs tevi savienojis ar savu draudzi, lai tā tev palīdzētu.

Reizēm tu esi pārāk formāls, auksts un nespēji līdzti just. Tev jāiet pie ļaudīm tur, kur viņi atrodas, un nav jānostājas par viņiem augstāk un jāprasa no viņiem pārāk daudz. Mācot ļaudis, tev jāpakļaujas Dieva Garam, lai tas tevi mīkstinātu. Tev jāamācās vislabākais darba veids, lai nodrošinātu vēlamo iznākumu. Tavā darbā jāparādās Jēzus mīlestībai, kurai pārpilnībā jāamājo sirdi, jāamā vārdi, jāveido raksturs un jāpaceļ augstāk dvēsele.

Tu bieži runā pārāk gari, kad tev trūkst dzīvinošā debesu Gara iespaids. Tu nogurdini savus klausītājus. Daudzi sludinātāji kļūdas, neapstājoties tad, kad vēl ir interese. Viņi turpina gari un plaši runāt, līdz klausītājos atmodinātā interese izdziest un vārdi, kas nav sevišķi svarīgi un interesanti, ļaudis nogurdina. Apstājieties, pirms nonāciet tik tālu. Apstājieties, kad jums vairs nav nekā sevišķi svarīga ko teikt. Neturpiniet savu runu ar sausiem vārdiem, kas izraisa vienīgi aizspriedumus, bet sirdis nemīkstina. Tev jābūt tik ļoti vienotam ar Kristu, lai tavi vārdi būtu karsti un kvēloši un kausētu ceļu uz dvēselēm. Vienmuļa, garlaicīga runa ir nepietiekoša šim laikam. Pierādījumi ir vērtīgi, tomēr var būt par daudz pierādījumu un par maz Dieva Gara, un Viņa dzīvības.

Bez sevišķa Dieva spēka, kas sadarbotos ar tavām pūlēm, pazemotu un pakļautu tavu garu Dievam, darītu iejūtīgu tavi sirdi un liktu vārdiem plūst no mīlošas sirds. [420] Tavš darbs nogurdinās tevi pašu un nenesīs vērtīgus augļus. Kristus kalpa darbā ir viens punkts, aiz kura cilvēcīgā gudrība un prasme kļūst bezspēcīgas. Mēs cīnāmies pret ļoti lieliem maldiem un ļaunumu, ko mēs nespējam novērst, ne arī atmodināt ļaudis, lai viņi to redzētu un izprastu, jo sirdi pārveidot mēs nespējam. Mēs nespējam atdzīvināt dvēseli, lai tā izprastu grēka grēcīgumu un sajustu vajadzību pēc Pestītāja. Bet ja mūsu darbs nes Dieva Gara zīmogu, ja augstāks, dievišķīgs spēks pavada mūsu pūles, sākot evaņģēlija sēklu, tad mēs redzēsim sava darba augļus Dievam par godu. Vienīgi Viņš var slacināt sēto sēklu.

Tas attiecas uz tevi, brāli A. Tev nevajadzētu tik ļoti steigties no aptumšotajiem prātiem. Tev pazemīgi jācer, ka Dievs dāvās sava Gara noslēpumaino, dzīvinošo iespaidu. Vienīgi tad tavš darbs Kunga lietā nebūs veltīgs. Tev dzīvā ticībā jāpieķeras Dievam, katru brīdi atzīstot tev draudošās briesmas un savu vājumu un pastāvīgi meklējot stiprumu un spēku, ko vienīgi Dievs spēj dot. Centies darīt labāko, ko spēji, tomēr no sevis paša tu neko neiespēsi.

Te v jāaudzina sevi, lai tu prastu pareizi izturēties pret cilvēkiem. Pret dažiem tev vajadzētu parādīt līdzjūtību, kamēr citus tu vari izglābt bijībā tos izraudams kā no uguns. Mūsu Debesu Tēvs mūs bieži atstāj nezināšanā par mūsu pūļu rezultātiem. Mums jāšēj pie visiem ūdeņiem, nezinot kā augs, vai šā, vai tā. Savu ticību un enerģiju varam stiprināt pie mūsu spēka avota, un visā pilnībā varam atbalstīties uz Viņu un palikt atkarīgi no Viņa.

Brāli A., tev jāstrādā ar vislielāko centību, pārbaudot sevi un attīstot tādu raksturu, kas būtu saskaņā ar Dieva Vārda priekšrakstiem. Lai tu būtu panākumiem bagāts gans, tad tev sevi vajag audzināt un vingrināt. Tev jāattīsta labs raksturs, - laipnība, gaišs dzīves prieks, augstsirdība, līdzjūtība, pieklājība un žēlastība. Tev būtu jātieks pāri saīgumam, svētulīgam, šaursirdīgam, kļūdu meklējošam un valdonīgam garam. Ja tu esi saistīts ar Dieva darbu, tad tev stipri jācīnās pašam ar sevi un jāveido savs raksturs pēc dievišķā parauga.

Ja tu pats pastāvīgi necentīsies, tad tava samaitātā prāta iespaidā attīstīsies un parādīsies lietas, kas aizšķērsos tavu ceļu, bet par šiem kavēkļiem tu tieksies apvainot citus, nesaprotot patiesos cēloņus. Tev pašam sevi jādisciplinē. Mūsu dievbijībai nav jābūt drūmai, aukstai un saīgušai, bet gan pievilcīgai un pamācošai. Kritizējošs gars aizšķērsos tavu ceļu un aizvērs tev pieeju pie sirdīm. Ja pazemībā nepaliksi atkarīgs no Dieva, tad tu bieži noslēgsi sev ceļu ar apstākļiem, par kuru rašanos tu apsūdzēsi citus.

Te v pašam jābūt nomodā par sevi, lai mācot patiesību un pildot savus pienākumus, neparādītos svētulīgs un neiecietīgs gars, kas izsauktu aizspriedumus. Tev jāamācās, lai tu varētu parādīt sevi kā tādu, kuru atzīnis Dievs, kā strādnieku, kam nav jākaunas. Jautā pats sev, kādas ir tavas dabīgās tieksmes, kādu raksturu tu esi attīstījis? Tev tāpat kā katram Kristus kalpam jāamācās pazīt pašam sevi, ar vislielāko rūpību vērojot, lai pats nekoptu tādus ieradumus, nerīkotos tā un neparādītu tādas garīgas un morālas tieksmes, kādas tu nevēlētos ieraudzīt pie tiem, kurus tu vadi pie patiesības.

Kristus kalpiem ir pavēlēts būt par piemēru Dieva ganāmpulkam. Sludinātāja raksturs var darīt daudz citu cilvēku rakstura veidošanā. Ja sludinātājs ir kūtrs, ja viņa sirds un dzīve nav skaidra, ja viņš ir ass, tiesājošs un kļūdu meklējošs, savtīgs, iedomīgs un nesavaldīgs, tad ar šīm pašām nepatīkamajām īpašībām viņam būs jāastopas savu ļaužu vidū, un ļoti grūti ir labot nepareiza iespaida sekas. Kas redzams sludinātājā, tam būs izšķiroša nozīme kristīgo tikumu attīstībā viņa ļaudīs. Ja viņa dzīve atšķiras no citiem ar teicamiem un krietniem tikumiem, tad tie, kurus viņš ar savu darbu vada pie patiesības atzīšanas, patiesi mīlēdami Dievu, atspoguļos viņa piemēru un iespaidu; jo sludinātājs ir Kristus pārstāvis. [422] Tāpēc sludinātājam jāasajūt sava atbildība Dieva un mūsu Pestītāja priekšā un jābūt visās lietās izrotātam ar Viņa mācības garīgajām rotām.

Evaņģēlija kalpam vairāk par visu vajadzētu censties visas savas spējas veltīt dvēseļu glābšanas darbam, tad viņam būs panākumi. Katram, kas saucas par kristieti, nepieciešams uzmanīgi un gudri sevi valdīt, bet evaņģēlija kalpam, kas ir Kristus pārstāvis, tas ir vēl daudz svarīgāk. Mūsu Pestītājs iedvesa ļaudīm godbijību ar savu skaidrību un augsto tikumību, bet Viņa mīlestība un laipnā labsirdība izsauca viņos sajūsmu. Viņam nebaidījās tuvoties pat visnabadzīgākais un vienkāršākais cilvēks, pat mazi bērni jutās no Viņa pievilkti. Tie labprāt kāpa Viņam klēpī un skūpstīja Viņa domās nogrimušo seju, kas staroja mīlestībā. Tev nepieciešams tieši šis mīlestības maigums. Tev jāattīsta mīlestība. Līdzjūtības parādīšana, laipnība un iejūtība tavu cieņu nemazinās, bet gan atvērs daudzu sirdis, kas tagad tev ir slēgtas.

Kristus bija tieši tāds, kādam jācenšas būt katram sludinātājam. Mums jāamācās atdarināt Viņa raksturu un savienot sevī stingru taisnību, skaidrību, godīgumu, mīlestību un ceļu augstsirdību. Patīkams vaigs, kurā staro mīlestība, savienota ar laipnu un pieklājīgu izturēšanos, līdz ar darbu no katedra, padarīs vairāk nekā sludināšana vien. Mums jāamācās cienīt arī citu cilvēku spriedumus, jo lielākā vai mazākā mērā mēs esam no viņiem atkarīgi. Patiesa kristīga laipnība un maiga līdzjūtība mums jāparāda pat visrupjākajiem un cietsirdīgākajiem cilvēkiem. Jēzus atstāja Debesu pagalmu skaidrību, lai glābtu tieši tādus cilvēkus. Tu savu sirdi pārāk ātri aizslēdz pret daudziem, kam šķietami nav nekādas intereses par tavu nesto vēsti, bet kurus tomēr Kungs žēlo, un kas ir dārgi Viņa acīs. "Kas iegūst dvēseli, ir gudrs." Pāvils piemērojās visiem cilvēkiem, lai ar visādiem līdzekļiem varētu kādu glābt. Tev jānostājas līdzīgā stāvoklī. Tev jāatsakās no savas neatkarības. Tu neesi

patemīgs. Tavai sirdij vajadzīgs Dieva žēlastības mīkstinošais iespaids, lai tu neaizkaitinātu, bet atkausētu cilvēku sirdis, kas atrodas aizspriedumu varā. [423]

Dieva darbam ļoti vajadzīgi nopietni, neatlaidīgi vīri, kas ir dedzīgi, bagāti cerībā, ticībā un drosmē. Ne stūrgalvīgie atbilst šī laika prasībām, bet gan tie, kas ir nopietni un centīgi. Mums ir pārāk daudz izsmalcinātu sludinātāju, vāji piedzīvojumos, trūcīgi kristīgā laipnībā un žēlastībā, kas nepilnīgi svētījušies un viegli kļūst mazdūšīgi, viņi ir dedzīgi savas gribas izvešanā un neatlaidīgi savtīgo mērķu piepildīšanā. Tādi vīri neatbilst šī laika prasībām. Sajās pēdējās dienās ir vajadzīgi tādi vīri, kas spēj būt pastāvīgi nomodā. Ir vajadzīgi apņēmīgi un noteikti vīri, kas sirsnīgi mīl patiesību un ir gatavi nest upurus Dieva darba labā, lai glābtu dārgās dvēseles. Šim darbam ir vajadzīgi vīri, kas nekurn un nesūdzas sastopoties ar grūtībām un pārbaudījumiem, apzinādamies, ka tā ir Jēzus novēlējumu zināma daļa. Tie būs labprātīgi iziet ārpus nometnes, lai kā labi Kristus karavīri nestu negodu un nastas. Tie Kristus krustu nesīs bez kurnēšanas, bez sūdzībām un īgnuma un būs pacietīgi bēdas.

Mums uzticēta šo pēdējo dienu svinīgā, pārbaudošā patiesība un mums tā jāparāda dzīvē. Brāli A., tev vajadzētu izvairīties sevi izcelt. Es tevi lūdzu, izvairies parādīt līdzjūtību pats sev. Viss, ko mēs patiesības labā varam ciest, un uz ko mēs jeb kad varam tikt aicināti, salīdzinot ar Pestītāja ciešanām par mums, grēciniekiem, izrādīsies pārāk maz. Negaidi, lai tevi vienmēr pareizi saprastu vai novērtētu. Kristus saka, ka pasaulē mums būs bēdas, bet Viņā būs mūsu miers.

Tu esi kopis cīņas kāru garu. Ja kāds šķērso tavu ceļu, tad tu tūlīt nostājies aizstāvēšanās pozīcijās, un kaut arī tu atrodi starp brāļiem, kas mīl patiesību un savu dzīvi atdevuši Dieva darbam, tad tomēr tu attaisno sevi, citus kritizējot; tu neuzticies viņiem, ar aizdomām skaties uz viņu nodomiem un tā pazaudē lielas svētības, ko tu iegūtu no savu brāļu piedzīvojumiem. [424]

Jāizvairās no diskusijām

Tev ir bijis prieks strīdēties un diskutēt par patiesību; bet šie strīdi ir traucējuši tevī izveidoties līdzsvarotam kristīgam raksturam, tie ir veicinājuši tieši tās īpašības, kas tev jāpārvar, ja tu vispār ieiesi Debesīs. Ne vienmēr ir iespējams izvairīties no diskusijām. Dažos gadījumos apstākļi ir tādi, ka no diviem ļaunumiem jāizvēlas mazākais, - diskusijas. Bet kad vien no tām ir iespējams izvairīties, tad to vajadzētu darīt, jo rezultāti reti kad pagodina Dievu.

Ļaudis, kam patīk noraudzīties divu pretinieku cīņā, var pieprasīt diskusiju. Citi, kas vēlas dzirdēt pierādījumus, var pieprasīt diskusijas pavisam godīgos nolūkos, tomēr, kad vien iespējams, no diskusijām jāizvairās. Diskusijas parasti nostiprina cīņas garu un vājina skaidro mīlestību un svēto līdzjūtību, kam vienmēr vajadzētu atrasties kristiešu sirdīs, kaut arī viņu ieskatī būtu dažādi.

Šajā pasaules laikmetā tieksmes pēc diskusijām nepierāda ļaužu nopietno vēlēšanos izpētīt patiesību, bet liecina par tieksmi uzzināt ko jaunu un sajūst satraukumu, kas parasti pavada diskusijas. Šīs cīņas reti pagodina Dievu, vai arī virza uz priekšu patiesību. Patiesība ir par daudz svinīga, lai tās pieņemšanu vai atmešanu uzskatītu par sīku jautājumu. Diskutēt par patiesību, lai parādītu cīņas pretinieku veiklību, vienmēr ir bijusi nožēlojama gudrība, jo patiesības izplatīšanai tas dod pavisam maz.

Patiesības pretinieki parādīs savu veiklību, nostādot oponentu nepareizā gaismā. Vissvinīgākās un svētākās patiesības tie padarīs par zobgalības priekšmetu. Dārgo un svēto patiesību viņi parasti izjokos un izsmies, ļaužu priekšā attēlos to tik nepareizā gaismā, ka maldu aptumšotie un grēka aptraipītie prāti neizšķirs šo viltīgo vīru nolūkus un mērķus, kas tādā ceļā aizsedz un sagroza dārgo un svarīgo patiesību. Ņemot vērā cilvēkus, kas piedalās diskusijās, ļoti reti ir iespējams tās vadīt pēc pareiziem pamatlukumiem. [425] Abas puses pārāk bieži asi uzbrūk, kļūst personīgas un bieži vien atļaujas sarkasmu un asprātības. Tiecoties vispirms pēc uzvaras, pazūd mīlestība uz dvēselēm. Diskusiju rezultātā bieži vien rodas dziļi un rūgti aizspriedumi.

Es esmu redzējusi eņģeļus skumstam, kad visvērtīgākos patiesības dārgakmeņus pasniedz tādiem ļaudīm, kas ir pilnīgi nespējīgi novērtēt patiesības pierādījumus. Visa viņu būtne cīnās pretī patiesības pamatlukumiem; viņu daba ir ar tiem ienaidā. Ar diskusijas palīdzību viņi nevēlas iegūt pierādījumus par patiesību un arī negrib, lai ļaudis skaidri izprastu mūsu patieso nostāju, bet viņu nolūks ir samulsināt cilvēkus parādot patiesību sagrozītā veidā. Ir tādi, ļaudis, kas sevi radinājuši cīņai. Viņu gudrība ir nostādīt pretinieku nepareizā gaismā un aizsegt skaidros pierādījumus ar negodīgām atjautībām. Dieva piešķirtos spēkus viņi veltījuši šim negodīgajam darbam, jo viņu sirdīs nekas nav saskaņā ar skaidrajiem patiesības pamatlukumiem. Viņi izlieto katru iespējamo argumentu, lai apgāztu patiesības aizstāvjus, paši neticēdami saviem apgalvojumiem. Viņi stingri turas pie sava

izvēlētā viedokļa, neievērojot taisnību un patiesību. Tie neņem vērā tiesas dienu, kas nepareizi iegūto uzvaru līdz ar tās postošajām sekām atklās īstajā gaismā. Maldīgi un visa viņu māņu gudrība, izvairīšanās, izlocīšanās un patiesības pārvēršana melos tad parādīsies visā savā neglītumā. Dieva dienā nepastāvēs neviena cita uzvara, kā vienīgi tā, ko patiesība, skaidrā, augstā un svētā patiesība gūs par godu Dievam.

Enģeļi raud, redzot dārgo Debesu patiesību nosviestu cūkām, lai tās to satvertu un samīdītu dubļos un netīrumos. [426] "Nemetiet cūkām perles priekšā, ka tās ar savām kājām viņas nesamin un atgriezdamās jūs nesaplosa." Sos vārdus ir teicis pasaules Pestītājs.

Izdevību iesaistīties diskusijās Dieva kalpiem nevajadzētu uzskatīt par lielu priekštiesību. Visi mūsu ticības punkti nav jāiznes priekšā un jāatklāj aizspriedumos iegrīmušajam pūlim. Farizeju priekšā Jēzus runāja līdzībās, apslēpdams skaidro patiesību zem simboliem un tēliem, jo citādi tie nepareizi izlietotu atklāto patiesību, bet mācekļu priekšā Viņš runāja skaidri. Mums no Kristus jāmacās mācīšanas metodika un jāargās aizvērt ļaužu ausis, stāstot patiesības, kuras pilnīgi neizskaidrotas, viņi nespēj pieņemt.

Sākumā jārunā par vispār pieņemtām vienkāršām patiesībām un jāiegūst klausītāju uzticība, kad ļaudis tās ir sapratuši, tad varam lēnām iet uz priekšu. Ir vajadzīga liela gudrība, lai nepopulāro patiesību pasniegtu tik uzmanīgi, ka atrastu pieeju pie visu sirdīm. Ļaudīm, kas nepazīst mūsu nostāju no Bībeles patiesības, diskusijas sniedz veselu rindu veikli izlasītu un rūpīgi sakārtotu pierādījumu, kas apslēpj skaidros patiesības punktus. Daži cilvēki par savu darbu uzskata tieši Dieva vārdā skaidri izteikto patiesību apklāšanu ar šaviem viltīgajiem izdomājumiem. Šīs teorijas viņi pasniedz tādā veidā, ka tiem, kas paši nav pētījuši, tās iedves uzticību.

Šiem sātana aģentiem ir grūti stāties pretī un būt ar viņiem pacietīgiem. Tomēr kluss miers, pacietība un pašsavaldīšanās ir īpašības, kas jāattīsta katram Kristus kalpam. Patiesības apkarotāji ir sevi audzinājuši garīgi cīņai. Viņi ir sagatavojušies sofistiku un ārējus apgalvojumus pasniegt kā Dieva Vārdu. Viņi apmulsina vientiesīgos prātus un aptumšo patiesību, bet skaidro Bībeles patiesību vietā ļaudīm pasniedz patīkamas pasakas. [427] Daudzi labāk izvēlas tumsu nekā gaismu, jo viņu darbi ir ļauni. Bet ir tādi, ko pievilktu patiesības skaidrība un kas tai pieķertos, ja patiesību atklātu citādā veidā un citos apstākļos, dodot viņiem pilnīgu iespēju pašiem apsvērt pierādījumus un salīdzināt vienu rakstu vietu ar otru.

Izdodot atklātībai viltīgu vīru izgudrotās krāpjošās maldu mācības, kuru nolūks ir aizklāt un atņemt iespaidu vienīgajai, svētajai Jehovas patiesībai, mūsu sludinātāji ir rīkojušies ļoti neapdomīgi. Šie veiklie, viltīgie vīri, kas uzglūn nepiesardzīgiem, lai tos piekrāptu, visas savas prāta spējas veltī Dieva Vārda sagrozīšanai. Viņi krāpj nepiedzīvojušus un vientiesīgus ļaudis līdz tie aiziet bojā. Apgalvojumu, ar kuriem pretinieki apkarot Dieva patiesību, pasludināšana atklātībā, ir liela kļūda, jo šādā visādu šķiru cilvēkiem pasniedzam iebildumus, kādus daudzi no tiem nekad neizdomātu. Kādam būs jādod norēķins par šo negudro cīņas mākslu.

Iebildumi pret svēto patiesību, smalki un viltīgi izstrādāti, ietekmē un aizrauj to prātus, kas labi nepazīst patiesības stiprumu. Sadraudzība ar grēku ir notrulinājusi morālo iejūtību visam cilvēku vairākumam. Savtīgums, negodīgums un dažādi grēki, kas valda šajā izvīrtušajā laikmetā, ir notrulinājuši izpratni par mūžīgām lietām, tā kā Dieva patiesība paliek neievērota un nesaprasta. Izklāstot mūsu pretinieku maldinošos argumentus, patiesību un maldus cilvēku izpratnei pasniedzam vienā līmenī. Turpretī, ja viņu priekšā atrastos skaidrā patiesība tik ilgi, kamēr tie ieraudzītu un saprastu tās svētumu un svarīgumu, tad stiprie pierādījumi par labu patiesībai viņus pārliecinātu un sagatavotu stāties pretī pretinieku uzspiestajiem argumentiem.

Kas cenšas iepazīties ar patiesību un izprast Dieva prātu, kas uzticīgs gaismai un centīgs savu ikdienišķo uzdevumu pildīšanā, tas arī noteikti izprātīs patiesības mācību, jo viņš tiks vadīts visā patiesībā. Dievs nav apsollījis, ka ar savas aizgādības meistarisko darbu novedīs cilvēkus pie Viņa patiesības atziņas, ja tie paši nemeklēs patiesību un nevēlēsies ar to iepazīties. [428] Cilvēkiem ir spēks noslāpēt Dieva Garu, viņiem atstāta iespēja izvēlēties. Tiem ir atļauta rīcības brīvība. Viņi var paklausīt Vārdam un pieņemt mūsu Pestītāja žēlastību, vai arī nepaklausīt un piedzīvot attiecīgas sekas. Cilvēks ir atbildīgs par svētās un mūžīgās patiesības pieņemšanu vai atmešanu. Dieva Gars pastāvīgi darbojas pārliecinādam, un dvēselēm jāizšķiras par vai pret patiesību. Kristus kalpa izturēšanās, viņa vārdi un rīcība var dvēselei likt nosvērties par vai pret patiesību. Cik svarīgi, lai katrs dzīves darbs būtu tāds, ko nevajadzētu nožēlot. Sevišķi svarīgi to ievērot Kristus vēstnešiem, kas darbojas Viņa vietā.

Draudzes autoritāte

Pasaules Pestītājs savai draudzei piešķīris lielu varu. Viņš devis priekšrakstus, pēc kuriem tai jāvadās, izskatot savu locekļu lietas. Viņš sniedzis noteiktus norādījumus kā draudzei jārikojas. Viņš saka: "Patiesi es jums saku, ko vien jūs virs zemes siesiet, tas arī būs siets debesīs, un ko vien jūs virs zemes atraisīsiet, tas arī būs atraisīts debesīs." Tāpat Debesu Autoritāte apstiprina draudzes lēmumu vai sodu, pēc tam, kad izpildīti Bībeles priekšraksti.

Dieva Vārds nedod tiesības kādam atsevišķam cilvēkam izvirzīt savu spriedumu pretēju draudzes spriedumam, kā arī nav atļauts uzspiest savas domas, pretēji draudzes domām. Ja nebūtu draudzes kārtības un pārvaldes, tad draudze izjuku; tā nevarētu turēties kopā kā viena miesa. Vienmēr ir bijuši atsevišķi pastāvīgi cilvēki, kas pieprasījuši, lai atzītu viņu taisnību, lai atzītu, ka Dievs viņus sevišķā kārtā ir mācījis, iespaidojis un vadījis. Viņiem katram ir sava teorija, savs īpatnējs uzskats un katrs pastāv uz to, ka viņa uzskati ir saskaņā ar Dieva Vārdu. Viņiem katram ir sava ticība, tomēr katrs pastāv uz to, ka tieši viņam ir sevišķa gaisma no Dieva. Tie aiziet no miesas un katrs pats top atsevišķa draudze. [429] Visiem viņiem nevar būt taisnība, tomēr viņi apliecina, ka tos vada Kungs. Inspirētais Vārds nav jā un nē, bet gan jā un āmen Kristū Jēzū.

Mūsu Pestītājs noslēdz savas pamācības ar apsoliņumu, ka ja divi vai trīs būs vienā prātā, lūdzot kādu lietu no Dieva, tad viņi to saņems. Kristus šeit rāda, ka jābūt vienotiem ar citiem pat mūsu ilgās pēc tā, ko Kungs mums grib dot. Ir jāpiegriež sevišķa nozīme vienotām lūgšanām, vienotībai nolūkos. Dievs dzird katra atsevišķa cilvēka lūgšanu, bet šajā gadījumā Jēzus deva sevišķu un svarīgu pamācību, kurai bija īpaša nozīme Viņa tikko nodibinātās draudzes dzīvē zemes virsū. Jābūt saskaņai visās lietās, kuras tā vēlas un par kurām tā lūdz. Tāda lūgšana nesatur tikai viena cilvēka domas un rūpes, jo tas varētu maldīties, bet tai jāizsaka dažādu cilvēku nopietnās ilgas, kas vienotas kopējā jautājumā.

Pāvila brīnišķīgā atgriešanās gadījumā mēs redzam Dieva brīnuma darošo spēku. Viņu apspīdēja spoža gaisma, kas pārspēja pusdienas saules gaišumu. Jēzus, kura vārdu viņš ienīdēja un nicināja vairāk par visiem citiem, pats parādījās Pāvilam, lai apturētu viņa ārprātīgo un tomēr godīgo skrējieni un lai darītu šo vismazāk apsolīto darbu rīku par izvēlētu trauku, kas nestu evaņģēliju pagāniem. Viņš apzinīgi un daudz bija darījis pretī Jēzus Nācarieša vārdam. Viņš bija neatlaidīgs, dedzīgs Kristus draudzes vajātājs. Dziļi un spēcīgi viņš apzinājās savu pienākumu izskaust šo satraucošo mācību, kas visur izplatījās, ka Jēzus ir dzīvības Lielskungs.

Pāvils tiešām ticēja, ka ticība Jēzum atņem Dieva likumiem visu spēku. Svinīgie upuru dievkalpojumi, apgraizīšanas ieradums, kas visos pagājušos laikos baudīja Dieva labvēlību, ticot Jēzum, kļuva nenozīmīgi. Tomēr Kristus brīnišķīgā parādīšanās apgaismo viņa prātu. Jēzus no Nācaretes, pret kuru viņš bija cīnījies, tiešām ir pasaules Pestītājs.

Pāvils saskata savu nepareizo dedzību un izsaucas: "Kungs, ko Tu vēlies, lai es daru?" Jēzus tūlīt nestāstīja par viņam nodomāto darbu, lai gan varēja to darīt. [430] Pāvilam bija jāsaņem pamācības kristīgajā ticībā un pilnīgi jāsaprot sava darba mērķis. Kristus viņu sūta tieši pie tiem mācekļiem, kurus viņš tik ļoti bija vajājis, lai viņš no tiem mācītos. Debesu gaismas spožums Pāvilam bija atņēmis acu gaišumu, un tomēr Jēzus, lielais aklo dziedinātājs, viņam to neatgriez. Uz Pāvila jautājumu Viņš atbild ar sekojošiem vārdiem: "Celies un ej pilsētā un tev sacīs, ko tev būs darīt." Jēzus ne tikai varēja dziedināt Pāvila aklumu, bet Viņš tam varēja piedot grēkus un izstāstīt viņa pienākumus, dodot norādījumus viņa nākotnes gaitām. No Kristus bija jāplūst visam spēkam un visai zēlastībai, tomēr Viņš Pāvilam, atgriežoties patiesībā, nesniedz piedzīvojumus šķirti no savas zemes virsū tik nesen dibinātās draudzes.

Brīnišķīgā gaisma, ko šajā gadījumā saņēma Pāvils, viņu pārsteidza un apkaunoja. Viņš bija pilnīgi uzvarēts. Šo darbu daļu pie Pāvila cilvēks nevarēja padarīt, bet vēl bija darāms darbs, ko spēja veikt viņa kalpi. Jēzus viņu sūta pie saviem strādniekiem draudzē, lai viņš tur saņemtu tuvākus paskaidrojumus par savu pienākumu. Tādā veidā Viņš piešķir autoritāti savai draudzei un atzīst tās tiesības. Kristus bija atklājies Pāvilam un viņu pārliecinājis. Tagad Pāvilam bija jāmacās no tiem, kurus Dievs bija izraudzījis mācīt patiesību. Kristus sūta Pāvilu pie saviem izraudzītajiem kalpiem, tādā veidā vezdams viņu saskarē ar savu draudzi.

Tieši tie vīri, kurus Pāvils bija nodomājis iznīcināt, kļuva par viņa pamācītājiem nicinātajā un vajātajā ticībā. Trīs dienas viņš pavadīja bez barības un acu gaismas, tuvojoties tiem cilvēkiem, kurus savā aklajā dedzībā gribēja iznīcināt. Tā Jēzus viņu vadīja saskarē ar saviem pārstāvjiem zemes virsū. Atklāsmē Kungs Ananijam lika iet uz kādu ziņāmu māju Damaskā un uzrunāt Saulu no Tarsus: "... jo redzi, viņš lūdz Dievu."

Pēc tam, kad Sauls bija saņēmis norādījumu iet uz Damasku, viņu turp pavadīja tie, kam vajadzēja

palīdzēt saistītus novest uz Jeruzalemi nopratināšanai un notiesāšanai uz nāvi. [431] Sauls palika pie Jūdas Damaskā, jo tur pateikšot, kas viņam būs jādara. Viņu pārņēma šaubas un viņš nopietni kļiedza uz Sievu. Kāds eņģelis pavēl Ananijam iet uz kādu noteiktu namu, kur Sauls lūdz Dievu, lai viņu pamācītu, kas tam jādara tālāk. Saula lepnums ir zudis. Nesen atpakaļ viņš bija pašpaļāvīgs, domādams, ka dara labu darbu, par ko saņems algu, bet tagad viss ir izmainījies. Nožēlā un kaunā viņš ir pazemojies putekļos un dedzīgi lūdz pēc grēku piedošanas. Kungs caur savu eņģeli saka Ananijam: "Redzi, viņš lūdz Dievu." Eņģelis Dieva kalpam dara zināmu, ka Šaulam parādīšanā ir rādīts kāds virs, vārdā Ananija, ienākam un uzliekam rokas uz viņu, lai viņš varētu atgūt redzi. Ananija tikko spēj ticēt eņģeļa vārdiem un atkārtoti dzirdēto par Saula nīknajām svēto vajāšanām Jeruzalemē. Tomēr pavēle Ananijam ir ļoti stingra: "Ej, jo šis man ir izredzēts ierocis manu vārdu nest pagānu un ķēniņu un Izraēļa bērnu priekšā."

Ananija paklausīja eņģeļa norādījumam. Viņš uzlika rokas uz tā vīra, kuru vēl tik nesen pildīja visdziļākais naidis, kas staigāja šņākdams draudus pret visiem, kas ticēja Kristus vārdam. Ananija sacīja Saulam: "Brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījies ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu redzīgs un pilns Svētā Gara." Un tūdaļ no viņa acīm nokrita kā zvīņas, viņš atkal redzēja un uzcēlies tika kristīts."

Jēzus pats būtu varējis visu šo darbu Pāvila labā padarīt, tomēr tāds nebija Viņa plāns. Nožēlojot grēkus un atgriežoties, Pāvilam bija pienākums pret tiem ļaudīm, ko viņš gribēja iznīcināt, un tāpēc Dievs saviem ļaudīm uzticēja atbildīgo darbu, kas tiem bija jāveic Viņa vietā. Atgriežoties Pāvilam bija jāspēr šie nepieciešamie soļi. [432] Viņam vajadzēja apvienoties tieši ar tiem cilvēkiem, kurus viņš reliģijas dēļ bija vajājis. Šeit Kristus visiem saviem ļaudīm dod piemēru, kā Viņš strādā, lai glābtu cilvēkus. Dieva Dēls ar savu autoritāti apstiprina draudzes pienākumus un varu. Viņš ir viens ar savu draudzi. Pēc Viņa plāna draudzei jāklūst par kanālu, pa kuru plūst Dieva svētības, un tādā veidā cilvēki jāsavieno ar draudzi, lai tie saņemtu Dieva svētības. Pāvils, skaidri apzinādamies savu lomu svēto vajāšanās, nejutās bezvainīgs, kad Svētais Gars viņu pārliecināja par viņa ļauno un nežēlīgo darbu. Viņš kļūst par mācekļu skolnieku.

Viņš mācās, ka Jēzus, kuru viņš savā aklumā uzskatīja par krāpnieku, tiešām ir Dieva izredzēto ļaužu, sākot no Ādama dienām, ticības devējs un arī pabeidzējs; to viņa apgaismotais skats tagad redzēja tik skaidri. Kristū viņš saskatīja patiesības aizstāvi, visu pravietojumu piepildītāju. Līdz šim viņš domāja, ka Kristus atņēmis Dieva likumiem visu spēku, bet tagad mācījās atzīt, ka Kristus bija visas jūdu upuru sistēmas radītājs un nodibinātājs un ka Kristus nāvē simbols savienojies ar īstenību, un ka Kristus nācis pasaulē ar noteiktu mērķi – aizstāvēt sava Tēva likumus.

Likuma gaismā Pāvils sevi ierauga kā grēcinieku. Viņš saprot, ka pārkāpis tieši tos likumus, ko domājās aizstāvam. Pāvils atgriežas un mirst grēkam, kļūst paklausīgs Dieva likumu prasībām un tic Kristum kā savam Pestītājam. Viņu kristī. Pēc tam viņš Jēzu sludina tikpat nopietni un dedzīgi, kā kādreiz aizliedza. Pāvila atgriešanās notikumā mums dota svarīga pamatmācība, ko mums vienmēr vajadzētu paturēt prātā. Pasaules Pestītājs reliģiskās lietās neatzīst tādu rīcību, kas būtu neatkarīga no Viņa nodibinātās un atzītās draudzes, kur tāda ir. [433]

Daudzi domā, ka viņi ir atbildīgi vienīgi Kristum par savu gaismu un rīcību, neatkarīgi no Viņa atzītajiem sekotājiem pasaulē. Tomēr Jēzus tādu izturēšanos nosodīja savās pamācībās, piemēros un tajos notikumos, kurus Viņš mums devis par mācību. Šeit mēs aplūkojam Pāvilu, vienu no tiem, ko Kristus atzina par derīgu vissvarīgākajam darbam, kā savu izredzēto ieroci, nostādītu tiešā Kristus tuvumā; tomēr Jēzus pats viņam nemāca patiesību. Viņš gan aptur tā gājumu un pārliecina viņu, un kad tas jautā: "Ko tu gribi, lai es daru", tad Pestītājs viņam tieši neatbild, bet vada saskarē ar savu draudzi. "Tie tev teiks, kas tev jādara." Jēzus ir grēcinieku draugs. Viņa sirds vienmēr ir atvērta, vienmēr jūtīga pret cilvēcīgām sāpēm un postu; Viņam dota visa vara Debesīs un virs zemes, tomēr Viņš respektē tos līdzekļus, kas paredzēti cilvēku apgaismošanai un pestīšanai. Viņš sūta Saulu pie draudzes, tā atzīdams spēku, kuru pats tai devis kā gaismas nesējai pasaulē. Tā ir Kristus miesa zemes virsū un tās likumi un pavēles ir jāciens. Gadījumā ar Saulu, Ananija pārstāv Kristu, viņš ir arī Kristus kalps pārstāvis, kuri šeit virs zemes nolikti darboties Kristus vietā.

Sauls bija mācīts skolotājs Izraēlī, bet tā kā viņš atradās aklā maldu un aizspriedumu varā, tad Kristus pats viņam atklājās un vadīja viņu saskarē ar savu draudzi, kas ir pasaules gaisma. Kristus draudzes locekļiem šo plaši pazīstamo runātāju vajadzēja pamācīt kristīgā reliģijā. Kristus vietā Ananija aizskar viņa acis, lai tās atkal kļūtu redzīgas; Kristus vietā viņš uzlika viņam rokas, lūdz Kristus vārdā, un Sauls saņem Svēto Garu. Viss ir darīts Kristus vārdā un Viņa varā. Kristus ir avots, draudze – savienojošais kanāls. Kas lielās ar personīgo neatkarību, tiem savienojoties ar Viņa draudzi virs zemes, nepieciešams nonākt tuvākās attiecībās ar Kristu.

Brāli A., Dievs tevi mīl un vēlas glābt un sagatavot tevi darbam. [434] Ja tu būsi pazemīgs un ļausies pamācīties un padosies Viņa Gara veidojošam iespaidam, tad Viņš būs tavš stiprums, tava taisnība un tava ļoti lielā alga. Tu daudz varēsi darīt savu brāļu labā, ja tu paslēpsies Dievā un ļausi Viņa Garam mīkstināt savu raksturu. Tev ir jāstājas ar smaga rakstura cilvēkiem. Viņi ir rūgtu aizspriedumu pilni, tomēr ne vairāk kā Sauls. Dievs vareni var strādāt priekš taviem brāļiem, ja tu pats nenostāies ceļā un neaizsprostosi taku. Lai strādājot tavā sirdī valda visu pārvarošā mīlestība, žēlastība un maigums. Tu spēsi nojaukt tēraudcietās aizspriedumu sienas, ja tikai tu turēsi pie Kristus un labprāt ļausies pamācīties no saviem vairāk pieredzējušiem brāļiem.

Tev, kā Dieva kalpam, nevajadzētu tik viegli krist mazdūšībā grūtību, vai arī niknas pretestības dēļ. Ej uz priekšu ne savā vārdā, bet Izraēļa Dieva spēkā un varā. Panes grūtības kā labs Kristus krusta karavīrs. Kristus panesa grēcinieku pretī runāšanu. Uzliūko Kristus dzīvi un smelies drosmi un centies iet uz priekšu ticībā, drosmē un cerībā.

DRAUDZES VIENOTĪBA

Pēdējā parādīšanās man rādīja patiesības iespēšanos un Dieva darba attīstību Klusā okeāna piekrastē. Es redzēju, ka Kalifornijā ļaudis labi strādājuši, tomēr tur ir daudz tādu, kas patiesību atzīst, bet nav gatavi īstā laikā ķerties pie Dieva darba un iet uz priekšu tā, kā Dieva aizgādība, kas pašķir ceļu, to no viņiem prasa. Ja visi strādātu vienoti, tad šajā jūras krastā paveiktu lielu darbu.

Ja visi, kuriem ir kāds iespaids, izjustu nepieciešamību sadarboties un censtos paklausīt Kristus lūgšanai, lai tie ir viens, kā Viņš ar Tēvu ir viens, tad tagadējās patiesības lietai šajā piekrastē būtu liels spēks. [435] Taču Dieva ļaudis guļ un neredz šim laikam vajadzīgo darbu. Viņi neizprot vienotas rīcības svarīgumu. Sātans vienmēr cenšas šķirt Dieva ļaužu sirdis un mazināt viņu ticību. Viņš labi zina, ka vienība ir viņu stiprums un šķelšanās viņu vājums. Ir ļoti svarīgi, lai visi Kristus sekotāji izprastu sātana plānus un vienoti stātos pretī viņa uzbrukumiem un atsistu tos. Tiem pastāvīgi jācenšas spiesties kopā, kaut arī tas prasītu zināmus upurus.

Draudzē sapulcinātie Dieva ļaudis ir ar dažādiem raksturiem un dažādi audzināti. Sirdī uzņemtā Dieva patiesība skaidros, pacels un svētos viņu dzīvi un uzvarēs katra atsevišķā locekļa īpatnējos uzskatus un aizspriedumus. Viņiem jācenšas darīt viss iespējamais, lai viens pie otra nokļūtu tik tuvu, cik vien iespējams. Visiem, kas mīl Dievu un patiesi tur Viņa baušļus, būs zināms iespaids uz neticīgajiem, viņi mantos dvēseles Kristum, lai uzvaras dziesma lielā baltā troņa priekšā kļūtu vēl varenāka. Savtīgums tiks uzvarēts un pāri plūstošā Kristus mīlestība parādīsies nopietnā pienākumu izjūtā glābt tos, par kuriem Viņš ir miris.

Es redzēju daudzas ģimenes, kas nedzīvoja tā, kā Jēzus to gribētu; viņām ir jāpadara kāds darbs savās mājās, pirms tie var iet uz priekšu dievbijības dzīvē. Man rādīja brāļa B. gadījumu, liekot atskatīties uz to laiku, kad viņš tikko bija pieņēmis patiesību. Tad patiesībai bija pārveidojošs iespaids uz viņa dzīvi. Cenšoties izprast patiesību, patmīlīgās tieksmes zināmā mērā bija zudušas. Savu ticību viņš centās parādīt darbos un personīgās intereses atstāja otrā vietā. Viņš mīlēja Kunga darbu un ar prieku centās sekmēt Viņa lietas intereses; un Kungs atzina viņa cenšanos kalpot, un Kunga roka svētīja viņa pūles.

Man rādīja, ka brālis B. izsauca Dieva nepatiku un lielu tumsu pār sevi, nostājoties pretī savu brāļu spriedumam par pareizo sabata ievērošanas veidu. [436] Brāļa B. iespaids bija apdraudēts, un viņš atteicās pārdomāt un saprast, kā pareizi atrisināt šo jautājumu. Ja viņš būtu atradies gaismā, tad, atgriežoties no austrumiem, nekad nebūtu tā rīkojies. Tad man rādīja kādu citu notikumu viņa pagātnē un es redzēju viņu ceļojumā. Atrodoties starp neticīgajiem, viņš savai gaismai nelika tā spīdēt cilvēku priekšā, lai tie, ieraugot viņa labos darbus, godātu mūsu Tēvu, kas ir Debesis. Viņš aizmirsa Dievu un savu pienākumu pareizi pārstāvēt savu Pestītāju katrā vietā un katrā gadījumā.

Brālim B. dažas sevišķas vājības; viņam patīk uzslava un glaimi, viņš mīl priekus un pagodinājumus. Viņš paaugstināja pats sevi, daudz runāja un maz lūdza, un Dievs viņu atstāja viņa vājībā, jo viņš nenes augļus par godu Dievam. Sajā ceļojumā viņam bija izdevība darīt daudz laba, bet viņš neņēma vērā, ka par savām spējām ir atbildīgs Dievam un ka no viņa, kā Dieva nama turētāja prasīs norēķinus, vai savas spējas izlietojis, lai izpatiktu sev, vai lai pagodinātu Dievu. Ja brālis B. būtu izjutis Kristus mīlestības spēku savā sirdī, tad viņam rūpētu to cilvēku glābšana, ar kuriem viņš nonāca saskarē, un runātu tādus vārdus, kas viņos ierosinātu pārdomas par mūžības jautājumiem.

Viņam bija izdevība sēt patiesības sēklu, bet viņš to pareizi neizmantoja.. Arī savu radinieku vidū viņam vajadzēja parādīt savu reliģiju. Viņa svētajai ticības apliecībai un Dieva patiesībai vajadzēja cieši savienoties ar visām viņa domām, jūtām, vārdiem un darbiem. Kristus pavēl saviem sekotājiem

staigāt gaismā. Tas nozīmē vienmēr piespiest sevi izlietot savas spējas un aktīvi nodoties darbam. Ja mēs nevingrināsimies labos darbos, uz kuriem mūs aicina mūsu Pestītājs un neizjutīsim personīgo pūļu lielo nozīmi šajā lietā, tad mūsu ticība būs slimīga un panīkusi. Caur piedzīvojumiem darbā mēs gūstam jaunas uzvaras. Tā staigājot gaismā mēs kļūstam drosmīgi un stipri un iegūstam spēku tecēt pa Dieva baušļu taku. Mūsu spēks pieaug ar katru soli, ko speram uz priekšu pretī debesīm. Dievs savus ļaudis svētīs tikai tad, kad tie centīsies būt par svētību citiem. Mūsu pievilcība un laipnība attīstīsies un caur vingrināšanu kļūs pilnīga. [437]

Man rādīja, ka brālis B., atrodoties Batl-Krikā, tikumiski bija vājš. Viņš necentās turēties pie Dieva un pasargāt dvēseli skaidru domās un darbos, un Dievs viņu atstāja paša prātam, kas bija kaitīgi viņa garīgajām interesēm. Viņš sagājās ar tādiem, kas sagrozīja patiesību, un tie viņu pavedināja ticēt nepatiesībai, un tā viņš pats bija atvēris durvis ienaidniekam un uzņēmis to kā gaismas eņģeli, tad viņš kārdinājumos viegli krita.

Viņš kļuva ļauns un aizspriedumains, un aizdomu pilns tieši pret tiem, uz kuriem pēc Dieva prāta viņam vajadzēja palauties. Viņš redzēja lietas nepareizā gaismā, sanāksmes, kurām vajadzēja kļūt priekš viņa par spēka avotu, aizvainoja viņu. Sātans vēlējās, lai brālis B. neuzticētos Dieva nozīmētajiem vadoņiem šinī darbā, un tā arī notika. Viņš nonāca nesaskaņā ar tiem un ar darba centru. Viņš līdzinājās kuģim jūrā, kuram nav ne enkura, ne stūres. Nevarēdams uzticēties darba vadītājiem, viņš nespēja uzticēties vairs nevienam.

Pret saviem brāļiem brālis B. izjūt pārāk maz godbijības un cieņas; viņš domā, ka spriedumos, zināšanās un spējās ir pārāks par tiem, tāpēc viņš negrib neko no viņiem pieņemt, neuzticas viņu spriedumam, neprasa viņu padomu, ja viņš tos nevar vadīt un pamācīt. Viņš grib rīkoties tikai vadoties no sava sprieduma, neņemot vērā brāļu jūtas, rūpes vai nopietnos lūgumus. Kad viņš pārtrauca uzticēties darba centram, tad sātans zināja, ka brālis B. viņam noteikti piederēs, ja vien viņš neatjaunos uzticību. Brāļa B. mūžības intereses atkarīgas no tā, vai viņš atzīs un cienīs kalpus un vadītājus, kurus Dievam labpatīcies nolikt draudzē. Ja viņš ies pats savu izredzēto ceļu, tad beidzot redzēs, ka ir gājis nepareizā virzienā, piekrāpis sevi tā, ka iznākums ir bojā eja. Vispirms viņš uzņems vienu virzienu, tad atkal otru, līdz beidzot pazaudēs vienīgo un pareizo taku, kas ved uz Debesīm.

Tūkstošiem ir tādu, kas ejot par tumsības un maldu ceļu, kas ved nāvē, glaimo sev, ka atrodas uz laimes un Debesu takas, tie nekad neatradīs laimi, ne arī aizsniegs Debesis. [438] Brālim B. ir vajadzīga palīdzība, ko Dievs viņam sniedz caur draudzi, jo viņš pats no sevis nevar izveidot draudzi, un tomēr viņa rīcība rāda, ka viņš būtu apmierināts, ja pats būtu pilnīga draudze, kas nav nevienam citam padotā. Jau sen brālim B. ir zudusi nodošanās Dievam, viņš nav sargājis savu dvēseli pret sātana iečukstējumiem. Es redzēju, ka eņģeļi pierakstīja viņa vārdus un rīcību. Viņš arvien tālāk aizgāja no Dieva gaismas. Brāli B., ja Dieva žēlastība kādā sevišķā kārtā tevi nepārvaldīs, tad būs grūti ar tevi saprasties. Tu esi ļoti pašpaļāvīgs un stingrs, to izjūt tava ģimene un draudze. Tevī ir pavisam maz godbijības un cieņas pret citiem. Tev trūkst pazemības jaukuma.

Brālis B. atgriezās uz šo piekrasti ietīts lielā tumsā; mīlestību uz patiesību un Dievu viņš bija zaudējis. Viņu pārvaldīja dabīgās jūtas un viņš bija lepns. Viņš bija patmīlīgs un mīlēja naudu vairāk par patiesību un savu Pestītāju. Man rādīja, ka viņa izturēšanās pēc atgriešanās uz šo piekrasti apkaunoja kristieša vārdu. Es viņu redzēju ejam roku rokā ar vieglprātīgajiem izpriecu mīlētājiem. Viņš apbēdināja brāļus, ievainoja Pestītāju un atklāti Viņu apkaunoja neticīgo priekšā. Es redzēju, ka kopš tā laika viņš neatrod prieku kalpošanā Dievam, ne arī patiesības darbā. Viņš ir centīgs Svēto Rakstu un dažādu citu rakstu pētītājs, bet ne lai nostiprinātos svarīgajos tagadējās patiesības punktos, kurus Dieva aizgādība viņam atklājusi caur saviem izredzētajiem vīriem. Viņš centās atrast jaunu viedokli un izplatīt jaunus uzskatus, pretējus draudzes vispāratzītajai ticībai. Viņa meklējumi nebija par godu Dievam, bet lai izceltu sevi.

Ja brālis B. ir nostājies nepareizajā pusē, tad viņa raksturs tam neatļauj saskatīt savu kļūdu un atzīt maldīšanos, bet cīnīsies par to līdz pēdējam, lai arī kādas būtu sekas. [439] Tāds gars posta draudzi un posta viņa ģimeni. Viņa sirdij jāklūst mīkstākai un jāiepazīstas ar maigumu, pazemību un mīlestību. Viņam jāklūst devīgam un augstsirdīgam. Īsi sakot, viņam pilnīgi jāatgriežas un jāklūst jaunam cilvēkam Kristū Jēzū. Tad viņa iespaids draudzē būs pareizs un viņš būs tieši tāds kalps, kāds tai vajadzīgs. Viņu cienīs un mīlēs ģimenē un viņš pavēlēs savam namam pēc sevis. Pienākums un mīlestība, līdzīgi dvīņu māsām, būs viņa palīgi bērnu audzināšanā.

Es redzēju, ka māsu B., ļoti sāpinājusi viņas vīra izturēšanās; viņas dzīve ir bijusi tumša, lai gan vīrs spēja darīt viņu laimīgu. Viņa bija nomākta un stipri izjuta sava vīra nevērību un mīlestības trūkumu pret viņu. Viņa prombūtnē tā reizēm gandrīz zaudēja prātu greizsirdībā un neuzticībā pret viņu.

Sātans piestājās ar savām kārdināšanām un viņa dažas lietas redzēja pārspilētā gaismā. Tas viss būtu izpalicis, ja brālis B. būtu saglabājis savu nodošanos un svētīšanos Dievam. Mani vadīja vēl tālāk un es redzēju, ka viņš staigāja neticībā un tumsā, glaimodams sev, ka viņam vienam ir pareizā gaisma. Jo tālāk viņš attālinājās no Dieva, jo vairāk samazinājās viņa mīlestība uz brāļiem un patiesību.

Es redzēju brāli B. apšaubot vienu mūsu patiesības punktu pēc otra, kuri mūs ir izveduši no pasaules un darijuši par sevišķiem un nošķirtiemi ļaudīm, kas raugās uz svētlaimīgo cerību – mūsu Kunga un Pestītāja atspīdēšanu godībā. Viņa neticība un tumsa nav izkustinājusi mūsu ticības galvenos pilārus. Viņš nav mazinājis Dieva patiesības iespaidu. Tā turpina palikt patiesība; bet savs iespaids uz brāļiem viņam ir. Melīgo lūpu izplatītās baumas par mani un manu vīru, ko viņš atnesa no austrumiem, atstāj iespaidu un rada aizdomas un šaubas citu prātos. [440] Kas tādā veidā iepazīstināti ar mums, tie nevar mūs aizstāvēt. Es redzēju, ka draudze varēja būt trīs reizes lielāka un desmit reizes stiprāka, ja brālis B. nebūtu nodevis sevi ienaidnieka rokās. Savā aklajā neuzticībā viņš ir darījis visu iespējamo, lai tos, kas tic patiesībai, padarītu mazdūšīgus un izklīdinātu. Savā aklumā viņš nav sapratis, ka viņa rīcība Dieva acīs ir ļoti nepatīkama. Viņa izsauktās grūtības un tumsa brāļa C. darbu padarījušas divkārt smagāku, jo viņa iespaids izjūsts ne tikai šajā draudzē, bet arī citās.

Brālis B. ir stiprinājis neticību un pretestību, ar ko bija jāstopas brālim C. Es redzēju, ka mums būs jāstop tas pats un ka būs vajadzīgs laiks, lai iznīcinātu veco rūgtuma sakni, ar ko daudzi ir aptraipījušies, ka savs laiks ir runāt un savs laiks klusēt; ka, ja Dievs mums ir uzlicis nastu runāt, tad nedrīkstam vilcināties, neskatoties uz to, vai cilvēki grib dzirdēt vai arī atturas, un ka mums visa lieta jāvirza uz priekšu, kaut arī tas dažus atstātu ārpus draudzes un ārpus patiesības. Dievam ir darāms liels un svarīgs darbs dažu labā, kas atrodas X draudzē. To padarīs istā laikā patiesība uzvarēs.

Brāļi, kas paši nav ieguvuši piedzīvojumus tagadējā patiesībā, nespēj atspēkot brāļa B. argumentus. Lai gan viņi nevar pieņemt brāļa B. aizstāvētos uzskatus, tad tomēr viņa runas un spriedumi tos vairāk vai mazāk ietekmē. Sanākot uz dievkalpojumiem daži nav jutušies brīvi. Viņi ir baidījušies Sabatos izteikt savas patiesās jūtas un ticību, sagaidīdami, ka viņš tos kritizēs. Sapulcēs ir valdījis nāvei līdzīgs sastingums un maz tur jutušies brīvi.

Brālis B. vēlas, lai citi raudzītos uz viņu kā uz tādu, kas spēj izskaidrot Rakstus, bet man rādīja, ka viņš ir piekrāpts un neizprot tos. Viņš sācis iet pa nepareizu ceļu, cenzdamies atrast jaunu ticību, īpatnēju ticības teoriju. Viņš gribētu izraut un pārveidot tās ceļa zīmes, kas rāda, ka atrodamies tuvu šīs zemes vēstures noslēgumam un kas māca mūs pareizi izturēties. Viņš var sev glaimot, ka to vada Kungs, bet tas noteikti ir cits gars. [441] Vai nu viņam jāmaina sava rīcība un labprātīgi jāļaujas vadīties un pamācīties, vai arī viņš tiks atstāts savam ceļam un ticības dzīvē pilnīgai bojā ejai.

Daži savas neticības dēļ ir kļuvuši tik ākli, ka nespēj pazīt brāļa B. garu. Viņš varētu tiem palīdzēt, ja pats stāvētu zem Dieva padoma. Viņš tos varētu vadīt pie gaismas. Bet tagad viņš palielina viņu ticības sajukumu un nesaprašanu. Viņš bijis par piedauzīšanās akmeni, akls aklo vadonis. Ja viņš savām kājām būtu izvēlējis taisnu ceļu, tad tizlie nebūtu novesti no ceļa, bet būtu dziedināti. Viņš ir atteicis staigāt patiesības gaismā, kuru Dievs devis saviem ļaudīm, un kavējis tos, kas gribējuši staigāt gaismā.

Viņš domā, ka ir gods izteikt šaubas un neticību par to ļaužu nesatricināmu ticību, kas tur Dieva baušļus. Patiesība, kurā viņš savā laikā priecājās, tagad viņam ir tapusi par tumsu. Ja viņš nemainīs savu nostāju un rīcību, tad viņš iekrītīs atpakaļ dažādo konfesiju uzskatu sajukumā, tomēr pilnībā nevarēs piekrist nevienai no tām. Viņš pats par sevi būs atsevišķa draudze, tomēr ne zem draudzes lielā Vadoņa uzraudzības. Izteikdams savus uzskatus pretēji draudzes kā visas miesas ticībai, viņš draudzi dara mazdūšīgu un atņem tai drosmi. Ja sabata turētājiem ir patiesība, tad viņš ir tumsā, un tam viņš nevar piekrist. Patiesība viņu nosoda, un kur viņam vajadzētu savu dvēseli saskaņot ar to, padoties viņas prasībām un nomirt sev, viņš meklē tādu stāvokli, kas viņu nenosodītu.

Man rādīja, ka, ja viņš paliks savā tagadējā nostājā, nesaskatīdams savu patieso stāvokli, tad pēc kāda laika viņš priecīgi apsveiks kādu ieganstu sabata atmešanai. Kā daudzus citus, tā arī viņu sātans noteikti vada projām no draudzes vienības maldu ceļos. Cik daudz drošāk brālim B. būtu saskaņot savu dvēseli ar patiesību, nekā nepareizi iztulkojot Rakstus, saskaņot tos ar savām domām un rīcību. [442] Ja viņš savu rīcību gribētu saskaņot ar Dieva baušļu pamatnoteikumiem, tad viņa rokām ir darāms darbs, par ko viņš pat nav sapņojis. Miesīga sirds ir ienaidā ar Dievu. Tā nav padevīga Dieva likumiem, ne arī tādā spēj būt.

Savā ceļojumā uz Austrumiem brālis B. uzklāsija Batl-Krīkā dzīvojošo mūsu ienaidnieku iečukstējumus un viņu valodu, un atgriezās atpakaļ ar rūgtumu un ļaunām jūtām pret tiem, kas

atradās darba centrā, sevišķi pret mani un manu darbu. Viņa piekoptajām jūtām un izteiktajiem uzskatiem par manu darbu nav nekāda noteikta pamata. Viņš cenās iepilināt citu prātos to neticību un aizspriedumus, kas samaitājuši viņa paša dvēseli. To viņš ir darījis ar vērā ņemamiem panākumiem. Vispirms viņš daudzus iespaidoja ar saviem sagrozījumiem; viņš prot apgalvot un secināt, it kā rīkotos ar skaidri zināmiem faktiem. Viņš prot pārliecināt un ir veikls runātājs. Viņa vārdi atstāja iespaidu uz dažiem nesvētījušiem cilvēkiem, kas vēlējās, lai mūsu darbu un mūsu aicinājumu attēlotu tieši tā, kā viņš to darīja. Viņš rādīja aizspriedumus arī dažu tādu cilvēku prātos, kuriem mēs būtu varējuši palīdzēt, ja viņš nebūtu mums aizvēris ceļu. Pie šiem ļaudīm piederēja brālis un māsa D.

Te brālis B. var redzēt sava darba augļus, un tie ir arī citi, kas tādā pašā veidā ir iespaidoti un ar tādiem pašiem rezultātiem, cik tālu tas attiecas uz viņu ticību un paļaušanos uz patiesību. Ja brālis B., vai arī kāds cits, pārliecināts, ka cilvēkus, kuri veikuši darba lielāko daļu, lai tagadējās patiesības darbu paceltu līdzšinējā stāvoklī, nevada Dievs, bet ka tie ir intriganti un viltnieki, kas piekrāpj ļaudis, tad, loģiski domājot, viņiem jānoliedz arī viss darītais darbs un jāpadara tas par meliem un krāpšanu. To brālis B. gandrīz jau dara pats nenojauzdams, un arī citi to ir darījuši. Ja ne tagad, tad kādreiz vēlāk, viņš skatīsies uz savu darbu ar citādām izjūtām, nekā pašreiz. Viņš savu pēdējos gados darīto darbu redzēs tā, kā Dievs to redz, un nejutīsies vairs tik apmierināts. Kad viņš sapratis, cik nožēlojamu darbu ir veicis pēdējos nedaudzajos gados, tad mitēsies lepni lielīties ar gudrību un pārākām zināšanām, un dvēseles sarūgtinājumā to nožēlos, jo pie viņa drēbēm ir dvēseļu asinis.[443]

Ja brālis B. būtu vēlējis visu skatīt pareizā gaismā un būtu sapratis iespēju tikt maldinātam, tad viņš būtu nācis pie brāļa un māsas Vaitiem un līdzdalījis tiem ziņas, kas kaitē viņu cieņai, dodot tiem iespēju runāt pašiem savā labā. Baumas, ko viņš izplata pa Klusā okeāna piekrasti, sniedz nepatiesu liecību, un tā viņš pārkāpj Dieva likumu. Pienāks diena, kad viņam būs jāatbild par cietsirdīgajiem vārdiem, kad viņš sapratis, cik viltus pilna ir sātana dotā gudrība, kuru viņš ir pilinājis cilvēku prātos, lai kaitētu mana vīra un manam iespaidam. Šī lieta neskar tikai brāli B. un mani, bet gan viņa attiecības pret Dievu.

Dievs mums uzticējis mūsu darbu, un ja Viņš mums ir devis vēsti, kas jānes Viņa ļaudīm, tad tie, kas kavē mūsu darbu un vājina ļaužu ticību šīs vēsts patiesīgumam, necinās pret darbu vien, bet pret Dievu, un tiem Viņa priekšā būs jāatbild par savu vārdu un rīcības rezultātiem. Visi, kam ir garīgas izšķiršanas spējas, var spriest par koku pēc viņa augļiem. Brālis B. turpina izturēties tā, it kā Dievs viņam būtu devis gaismu, lai ļaudīm atvērtu acis attiecībā uz mūsu darbu un mūsu misiju. Visi, kas vien vēlas, var redzēt šī koka augļus. Brāli B., vai tie ir uz mūžīgu dzīvi, vai uz nāvi?

Savācis Batl-Krīkā šis sevišķās ziņas, kas viņu ierosināja noniecināt mūsu darbu un uzdevuma nozīmi, brālis B. atļāvās arī sabiedroties ar neticīgiem izlaidīgās izpriecās un ar savu vieglprātīgo izturēšanos apkaunoja Kristus lietu un sagādāja ciešanas savai sievai. Vai viņš ir bijis tik akls, ka nav spējis saskatīt, ka viņš cenšas nojaukt to, ko uzcēlis Dievs. Vai viņš nemaz nav iedomājies, ka viņa cīņa var būt vēsta pret Dievu? Engēļi debesīs ir pierakstījuši viņa darbu, un viņam par to būs jāatbild, kad katru darbu vedīs tiesas priekšā, lai to caurskatītu visu varenais Dievs. [444] Savā aklumā brālis B. ir pacēlis savas vājās rokas, lai cīnītos ar Dievu, glaimodams savai piekrāptai dvēselei, ka viņš kalpo Dievam. Katra vīra darbu pārbaudīs pēdējo dienu uguns, un tikai zelts, sudrabs un dārgakmeņi izturēs pārbaudi.

Ar Dievu nevar jokoties. Viņš ilgi var paciest cilvēkus, tomēr Viņš piemeklēs viņu pārkāpumus un ikvienam atmaksās pēc viņa darbiem. Lai gan cilvēkiem atļauts lielīgi runāt un lepoties ar savu gudrību, tomēr viena elpas pūsma no Dieva lūpām var saberzt viņu godu un slavu putekļos. Es redzēju, ka brālis B. būs neaizbildināms Dieva dienā, kad katru lietu svērs svētnīcas svaros. Viņa zināšanas ir lielākas nekā tas, ko viņš dara. Viņam bijis pietiekoši pierādījumu, lai spētu izprast tā darba raksturu, kuru Dievs mums ir uzticējis. Šī darba augļi ir viņa priekšā un tos viņš var skatīt un izprast, ja vien viņš to vēlas.

Brāļa B. pašpaļāvība ir sevišķi apbrīnojama, un tā viņam ir briesmīgs slazda valgs. Ja viņš neuzvarēs šo sava rakstura bīstamo īpašību, tad tā būs iemesls viņa bojā ejai. Cīnoties pret mācības punktiem un tos apstrīdot viņš jūtas īsti labi. Viņš tik ilgi apšaubījis, izvairījies no atbildes, dzīvojis nesaskaņā ar brāļiem, līdz sātans tā pārvalda viņa prātu, ka viņš tiesām domā, ka viņam ir patiesība, bet viņa brāļi maldās. Viņš nestāv gaismā un nesāņem Dieva svētības, jo nostāšanās pret to ļaužu noteiktajiem pamatiem, kas tur Dieva baušļus, ir daļa no viņa reliģijas. Vai viņi visi ir pievilti? Un vai brālis B. ir vienīgais vīrs, kam Dievs sniedzis īsto patiesību? Vai Dievs nav tikpat labprātīgs dot saviem pašuzpurīgiem un pašaižliedzīgiem kalpiem pareizu Rakstu izpratni, kā brālim B. priekš viņiem?

Vai brālis B. pārbauda savu rīcību pie šīs vienkāršās mērauklas? Vai gaisma un zināšanas, ko es esmu atradis un, kas rada nesaskaņas ar brāļiem, velk mani tuvāk Kristus? Vai tās manu Pestītāju dara man dārgāku un manu raksturu veido līdzīgāku Viņa raksturam? Vērīgi uztvert un ilgi atcerēties citu kļūdas un neizdošanās ir dabīga, bet ne patīkama mūsu rakstura īpašība. [445]

Brālis B. necenšas pēc saskaņas ar brāļiem, savā pašpaļāvībā viņš neizjūt sevišķu vajadzību pēc vienības. Viņš domā, ka viņi ir mazāk attīstīti un pievērsot uzmanību viņu padomam un ieskatiem, nozīmētu pārāk lielu pretī nākšanu. Šī pašpaļāvība viņu ir izslēgusi no mīlestības un līdzjūtības pret brāļiem un no savienības ar viņiem. Viņš domā, ka ir par gudru un piedzīvojušu, lai viņam būtu vajadzīga piesardzība, kas ir nepieciešama daudziem. Viņš tik augstu vērtē savas spējas un tā paļaujas uz savām iegūtajām zināšanām, ka iedomājas sevi sagatavotu katram neparedzētam gadījumam. Norādot uz brāli B. debesu eņģelis sacīja: "Kas liekas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt." Pašpaļāvība liek atstāt novārtā modrību un pazemīgas, grēku nožēlojošas lūgšanas. Tomēr ir jāizvairās no kārdināšanām ārpusē un jāuzvar iekšēji ienaidnieki un sajukums, jo sātans savas kārdināšanas piemēro atsevišķo personu dažādajiem raksturiem un temperamentiem.

Kristus draudze atrodas pastāvīgās briesmās. Sātans cenšas iznīcināt Dieva ļaudis, un viena vīra prāts, viena spriedums nav pietiekošs, lai uz to paļautos. Kristus vēlas, lai viņa sekotāji savienotos draudzē, ievērojot kārtību, un lai viņu starpā valdītu likumība un lai visi padotos viens otram, cienīdami otru augstāk par sevi. Draudzes zelšanai ļoti svarīga ir vienība un uzticība. Ja katrs draudzes loceklis atļaujas rīkoties neatkarīgi no citiem, ejot savu īpatnējo ceļu, kā lai draudze tad var būt droša draudu un briesmu stundā. Draudzes labklājība un pat tās pastāvēšana ir atkarīga no ātras vienotas rīcības un locekļu savstarpējas uzticības. Kad briesmu brīdī kāds liek atskanēt briesmu signālam, tad ir vajadzīga ātra un noteikta rīcība, bez kavēšanās, apjautāšanās un visa iztīrāšanās no viena gala līdz otram, jo vilcināšanās sniedz priekšrocības ienaidniekam, kamēr ar vienotu rīcību var izglābt daudzas dvēseles no bojā ejas.

Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis būtu savstarpēji vienoti ar visciešākajām kristīgās sadraudzības saitēm. [446] Draudzes labklājībai ļoti svarīga ir uzticība brāļiem, vienota rīcība ir svarīga reliģiskās krīzes brīdī. Viens neapdomīgs solis, viena bezrūpīga rīcība var draudzi ieģrūst grūtībās un bēdās, no kurām tā varbūt nespēs atspīrīt gadiem ilgi. Viens neticības pilns draudzes loceklis var lielajam ienaidniekam dot tādas priekšrocības, kas iespaudo visas draudzes labklājību un rezultātā var pazust daudzas dvēseles. Jēzus vēlas, lai Viņa sekotāji pakļautos viens otram, tad Dievs tos var izlietot par darba rīkiem glābjot vienam otru, jo viens var neredzēt briesmas, kur otra acs ātri tās ievēro, un ja tas, kas nespēj draudošās briesmas saskatīt, uzticībā paklausīs brīdinājumam, tad viņi var sev aiztaupīt lielas grūtības un bēdas.

Gatavojoties atstāt mācekļus, Jēzus visaizkustinošākā un svinīgākā veidā lūdza par tiem, lai tie būtu kā viens, "... itin kā Tu Tēvs, mani un Es Tevī, lai arī tie ir viens mūsos, lai pasaule tic, ka Tu mani esi sūtījis. Un es to godību, ko Tu man esi devis, tiem esmu devis, lai tie ir viens, itin kā mēs esam viens, lai pasaule atzīst, ka Tu mani esi sūtījis un tos mīlējis, itin kā Tu mani esi mīlējis." Apustulis Pāvils savā pirmajā vēstulē korintiešiem aicina tos uz vienību: "Bet es jūs pamācu, brāļi, caur mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu, lai jums visiem ir vienāda valoda un lai nav jūsu starpā nekādas šķelšanās, bet lai jūs esat pilnīgi vienādā prātā un vienādā padomā."

Dievs vada cilvēkus ārā no pasaules uz augstās Dieva baušļu, Jēzus ticības un mūžīgās patiesības pakāpes. Viņš grib savus ļaudis audzināt un gādāt par tiem. Viņi nedrīkst būt nevienprātīgi, viens ticēdams vienai lietai, cits pieķerdamies pilnīgi pretējai ticībai un ieskatiem, ikviens rīkodamies neatkarīgi no miesas – draudzes. Pateicoties dažādajām dāvanām un pārvaldībai, kādu Viņš paredzējis draudzē, tie visi nonāks pie vienotas ticības. Ja kāds pieķeras saviem ieskatiem par Bībeles patiesībām, neņemot vērā savu brāļu domas, un attaisno savu rīcību, apgalvodams, ka viņam ir tiesības uz saviem īpatnējiem uzskatiem un ja viņš tos uzspiež citiem, kā tad var piepildīties Kristus lūgšana? Un ja ceļas viens un vēl kāds otrs un ikviens no tiem aizstāv savas tiesības ticēt un runāt, kas viņam patīk, neņemot vērā visas miesas- draudzes ticību, kur tad būs tāda saskaņa, kas pastāv starp Kristu un Viņa Tēvu un par ko Kristus lūdza, lai tā būtu starp Viņa brāļiem?

Dievs izved cilvēkus un nopamato tos uz vienas ticības, Dieva baušļu un Jēzus liecības pamata. Viņš saviem ļaudīm ir devis noteiktas un stingras Bībeles patiesības, kas ir skaidras un saskanīgas. Šīs patiesības nāk no Debesīm, un tās ir meklētas līdzīgi apslēptai mantai. Tā ir izrakta rūpīgi pētot Rakstus un daudz lūdzot.

Brālis B. apšaubā mūsu patiesības punktus vienu pēc otra. Ja viņa jaunās teorijas ir pareizas, tad sabata turētājiem patiesības nav. Vai lai kā maldīgu atmetam jau iesakņojušos ticību, kas nosaka mūsu stingro nostāju un kas mūs izvedusi no pasaules un mūs vienojusi kā atšķirtu īpašu tautu? Vai

mēs pieņemsim šī viena vīra ticību ar viņa, mums dotajiem pierādījumiem par viņa reliģijas rakstura augļiem? Jeb vai brālis B. atteiksies no sava sprieduma un savām domām un atgriezīsies pie draudzes. Ja, uzklausat aizspriedumus un piekopjot jaunu pretestības garu pret Dieva darbu, viņš nebūtu padarījis savu dvēseli aklu, tad viņš nebūtu nonācis tādā tumsā un maldos.

Viņš ir veikls runātājs un stūrgalvīgi uzspiež savas domas, nepakļaudamies daudzajiem pierādījumiem pret viņu. Viņš ir rīkojies cietsirdīgi, stājoties ceļā draudzes labklājībai. Pasaule ir plaša; viņam ir visas priekštiesības, kādas vien viņš var vēlēties, lai izietu ārā pie neticīgajiem un atgrieztu tos pie savas teorijas, un kad viņš spēs uzrādīt labi noorganizētu draudzi, kas pateicoties viņa darbam, atgriezusies no grēkiem pie patiesības, tad, un ne agrāk, lai viņš uzspiež savus īpatnējos uzskatus Dieva draudzei, kuru viņš ar savu tumsu un maldiem ir apbēdinājis un darījis mazdūšīgu. [448] Viņam nav nekādu tiesību celt uz citu cilvēku likta pamata savu malku, sienu un rugājus, ko apris pēdējās dienas ugunis.

Man rādīja, ka brālim B. vienīgā drošā vieta ir nosēties pie Jēzus kājām un vēl pilnīgāk mācīties pazīt dzīvības ceļu. Viņa mācība līs kā lietus un Viņa vārdi pilēs kā rasa uz tām sirdīm, kas ir pazemīgas un ļaunas pamācīties. Brālim B. jāiemācās mācīties. Viņam nav jāapsēžas kā soģim, bet kā skolniekam, ne lai spriedelētu, bet lai ticētu, ne lai apšaubītu, meklētu kļūdas un runātu pretī, bet lai klausītos. Lepnumam jāatbrīvo ceļš pazemībai un atklātībai un sirsnībai jānomaina aizspriedumi, vai arī laipnie Kristus vārdi viņam būs veltīgi. Mans brāli, ar savu aklo spriedumu un nesvēto prātu tu vari domāt un spriest līdz Kunga dienai un tomēr nenākt ne soli tuvāk Debesīm; tu vari strīdēties, pētīt un iedziļināties mācītu autoru darbos, pat Rakstos, un tomēr sevi tikai vēl vairāk pievilt un iestigt vēl dziļāk tumsā, kā notika ar jūdiem attiecībā uz Kristu. Kur slēpās viņu kļūda? Viņi atmeta gaismu, kuru Dievs jau viņiem bija devis, meklēdami jaunu gaismu, ar kuras palīdzību tie varētu tā iztulkot Rakstus, lai tie aizstāvētu viņu rīcību.

Tu dari to pašu, tu ej garām gaismai, kuru Dievs ir atradis par labu tev dot jau izdotajos rakstos par tagadējo patiesību un savā Vārdā. Tu meklē pats savas mācības teorijas, kuras Dieva Vārds neatbalsta. Ja tu kļūtu līdzīgs mazam bērnam, vēlēdamies tikt vadīts, un ja tava saprašana būs svēta un tava griba un aizspriedumi atnesti, tad tavā sirdī ieliesies gaisma, kas apgaismos Rakstus un tagadējo patiesību parādīs tās brīnīšķajā saskaņā. Tā atklāsies kā zelta ķēde, kur loceklis savienots ar loekli pilnīgā veselā. "Ja jūs neatgriežaties un netopat līdzīgi maziem bērniem, tad jūs Debesu valstībā nevariet ieiet." Kristus saka: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm."

Ja tu tiešām esi iestājies Kristus skolā, tad Viņš sagaida, lai tavā raksturā un izturēšanās veidā izpaustos pazemība, kas mums par priekšzīmi tik skaisti izpaužas Viņa raksturā. [449] Kristus neapņemas mācīt paštaisnos, augstprātīgos un stūrgalvīgos. Ja tādi pie Viņa nāk ar jautājumu: "Kas ir patiesība? Tad Viņš tiem neatbild. Tikai lēnprātīgiem un pazemīgiem Viņš dod saprašanu, tikai tiem Viņš mācīs savu ceļu. Zālamans no dabas bija apveltīts ar gudrību un lieliskām sprieduma spējām, tomēr Dieva priekšā viņš sevi atzina par mazu bērnu. Viņš pazemībā meklēja no Dieva gudrību, un viņš nemeklēja veltīgi. Ja tu tiešām meklēsi patiesību pareizu dziņu vadīts, tad tu iesi kopā ar miesu – draudzi, jo tai ir patiesība. Ja tu meklēsi Rakstos un dažādu autoru darbos mācības, kas saskanētu ar taviem iepriekš izdomātiem ieskatiem un ja tu jau pilnīgi esi izšķīries, kam ticēt, tad tu arī paliksi lielīgs, pašpaļāvīgs un nepiekāpīgs.

Pašpaļāvības slazdi

Brāli B., ar savu pašreizējo ietiepīgo, stūrgalvīgo garu tu iesi arvien tālāk projām no patiesības; un ja tu neatgriezīsies, tad tu ļoti traucēsi Dieva darbu tajā vietā, kur tev būs iespaids. Tu esi neatlaidīgs, lai tikai panāktu savu. Tev ir jāatstāj tavs pašapmierinātības gars, un tikai tad tu varēsi kaut ko skaidri saredzēt. Savu sievu tu esi iespaidojis domāt, ka tu pazīsti patiesību labāk kā neviens cits mūsu sludinātājs; cik tālu tas attiecas uz viņu, tu atzišanas atslēgas esi paņēmis savās rokās, atstādams viņu tumsā. Dievs savai draudzei ir devis saprātīgus, piedzīvojušus un ticīgus vīrus. Viņi zina patiesības un pestīšanas ceļu, jo to ir meklējuši izmisīgā cīņā, sastopoties ar to vīru pretestību, kas Dieva patiesību pārvērš melos, un šo Dievam uzticīgo kalpu darbs dod pasaulei labumu.

Ļoti maz ir to, kas izprot Dieva darba augsto vērtību, salīdzinot ar laicīgajām, veikalnieciskajām rūpēm. Debešķīgais Skolotājs Jēzus mums ir devis pamācības caur saviem mācekļiem. Izsūtot divpadsmit, Viņš tos pamācīja, ka ieejot jebkurā pilsētā vai ciemā, tiem jāizvaicā, kas ir viņu uzmanības un apmeklējuma cienīgi, un ja atradās vieta, kur ļaudis vērtēja viņiem sūtītās svētības-priekštiesību uzņemt Kristus vēstnešus- tur tiem bija jāuzturas un viņu miers tur palika, līdz viņi atstāja šo pilsētu. [450] Viņiem nelika bez izņēmuma apmeklēt katru māju, uzspiežot savu klātbūtni ļaudīm, vienalga, vai viņi tos labprāt apsveica, vai nē. Ja viņus neuzņēma, ja viņu miers nevarēja

palikt šajā mājā, tad viņiem tā bija jāatstāj un jāuzmeklē tāda, kuras iemītnieki bija cienīgi un kur viņu gars varēja dusēt.

Ja Kristus vēstnešus, kas iziet, lai mācītu patiesību citiem, atraida un viņu vārdus neuzņem sirdī, tad līdz ar šiem patiesības vēstnešiem atmet Kristu un nicina Viņa Vārdu, jo Viņš tos ir izredzējis un sūtījis. Viss tas tikpat pilnīgi attiecas uz mūsu laikmetu, kā uz to, kad Kristus deva norādījumus saviem izredzētajiem mācekļiem.

Kad Kristus dzīvoja virs zemes, tad bija atrodami ļaudis, kas necienīja un negodāja Dieva vēstnešus un viņu brīdinājumam nepiegrieza nekādu vērību; arī mūsu laikmetā ir tādi, kas savus uzskatus vērtē augstāk nekā Dieva izredzēto kalpu liecību. Tādiem Dieva kalpu darbs nevar palīdzēt un nevajadzētu zaudēt laiku pie viņiem strādājot un tā pazemojot Dieva darbu. Kristus sacīja saviem sūtītajiem kalpiem: "Kas dzird jūs, tas dzird Mani, un kas nicina jūs, tas nicina Mani, un kas nicina Mani, tas nicina to, kas Mani sūtījis."

Kristus deva varu draudzes balsij. "Patiesi es jums saku, ko vien jūs virs zemes siesiet, tas būs siets arī Debesīs, un ko vien jūs virs zemes atraisīsit, tas būs atraisīts arī Debesīs." Nevaram atbalstīt, ja kaut kāds kaut ko uzņemas uz savu personīgo atbildību un aizstāv savus uzskatus, kas pašam patīk, neievērojot draudzes spriedumu. Dievs savu draudzi ir apveltījis ar visaugstāko varu zem Debesīm. Tā ir Dieva balss, kas atskan draudzē apvienotajos Viņa ļaudīs, un tā ir jāciena un jāņem vērā.

Dievs savai draudzei ir devis cilvēkus, kuriem ir piedzīvojumi, kas ir gavējuši, raudājuši un caurām naktīm lūguši Kunga priekšā, lai viņiem atvērtos Raksti. Pazemībā šie ļaudis ir atdevuši pasaulei savas nobriedušās pieredzes labumu. Vai šī gaisma nāk no Debesīm vai no cilvēkiem? Vai tai ir vērtība, vai tā ir bezvērtīga? Brālis B. strādā, izplatīdams maldīgus uzskatus par Bībeles patiesību un kādā dienā viņš vēlēšies, kaut šis darbs nebūtu darīts, tomēr veltīgi. Viņš var nožēlot, viņš pat var izglābties kā caur uguni, bet, ak, cik daudz būs pazaudēts dārgā laika, ko nekad nevarēs atgūt! Cik daudz viņš ir sējis vienīgi šādu sēklu, kas nes ērkšķus un dadžus! Cik daudz dvēseļu ir pazaudēts, kuras varēja tikt glābtas, ja viņš tikpat nopietni kā tumsu būtu centies izplatīt patieso gaismu! Ko gan viņš nebūtu padarījis, ja būtu svētījis patiesības darbam. Brālis B. jūtas pārāk pašapmierināts, pārāk bagāts un ar visādu labumu apgādāts, lai ieraudzītu kādu savu trūkumu. Uzticīgais Liecinieks norādīja uz viņu un sacīja: "Ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs Debesu valstību nevarat redzēt." Viņš neņem vērā un neciena patiesības gaismu, kas tik rūpīgi atklāts grāmatās un mūsu laikrakstos, viņš savu spriedumu paaugstina pāri par visdārgāko gaismu, un tiesas dienā šī gaisma celsies un viņu notiesās.

Es redzēju, ka viņš šaubījās par cilvēkiem, ko Dievs bija atradis derīgus, lai uz viņiem uzliktu sava darba atbildības. Viņš izcēla savas domas un ieskatus pāri gaismai, kuru Dievs caur tiem bija devis, un lielījās ar savām zināšanām, viņš apsūdzēja savus brāļus, neizslēdzot Kristus vēstnešus. Ja viņš nenožēlos, tad šo uzpūtīgo cenšanos ar savu iespaidu noniecināt Dieva kalpu spriedumu un apvainot viņus vājumā un maldos, paaugstinot savas domas pāri viņu domām, viņš atradīs ierakstītu grāmatās, kuras viņš ar kaunu skatīs Dieva dienā, - tās liecinās pret viņu.

Dievs uzturēs savus kalpus. Viņš pasargās tos, pie kuriem Viņam labs prāts, bet vai, tam, kas cenšas padarīt neiespaidīgus vārdus, ko Kristus vēstneši saņem no Dieva mutes un kas jāsaka ļaudīm brīdinot, ka tuvojas zobens un lai viņi sagatavojas uz lielo Dieva dienu. [452] Brālis B. sapratīs, ka tā nav gaisma, ne arī nenozīmīgs darbs, kuram viņš ir nodevies; tas ir darbs, kas ar visu postošo spēku gāzīsies atpakaļ uz viņa dvēseli. Viņš ir nostājies pret Dievu. Viņu gaida smags darbs. Kristus ir teicis: Apgrēcībai gan jānāk, bet vai tam cilvēkam, caur kuru tā nāk."

Brāli B., tavu īsto ceļu man rādīja jau trīs gadus atpakaļ. Es redzēju, ka gandrīz katra tava rīcība bija nepareiza, bet tu tomēr centies mērot patiesību pēc savas rīcības, bet ne savu rīcību pēc patiesības. Tu nebiji Dieva ļaudīm par gaismu, bet par šausmīgu nastu. Tu negribi celt, kad tas ir vajadzīgs un arī citiem tu atņem drosmi vienotai rīcībai. Tu vienmēr atrodi kļūdas un runā par saviem brāļiem. Un apšaubot citu rīcību, tavā sirdī kupli sazēlušas un dziļi iesakņojušās indīgas nezāles. Uzdīgstot šīs rūgtās saknes daudzus ir apgānījušas un apgānīs vēl lielāku skaitu ļaužu, ja tu tās neieraudzīsi un neizravēsi.

Es redzēju, ka brāli B. pārņēms skarbs farizejisks gars un tas viņu pārvaldīs, ja viņš neieraudzīs sava rakstura briesmīgos trūkumus un neiegūs no Dieva žēlastību ļaunuma izlabošanai. Pirms viņš pieņēma patiesību, likās, ka viņa roka bija pret katru; viņa cīņas kārais gars pieauga ar katru izaicinājumu, kas aizskāra viņa pašcieņu; viņš bija smaga rakstura vīrs, un ienākdams draudzē radīja grūtības. Dieva patiesība viņu pārveidoja. Dievs viņu pieņēma un Viņa roka to uzturēja. Bet kopš brālis B. pazaudēja svētošanās garu, atkal pastiprinājās viņa vecais nepakļāvīgais gars, kas,

atšķirdams viņu no citiem, cenšas iegūt virskundzību. [453] Ja viņš nomirtu sev un pazemotu savu lepno sirdi Dieva priekšā, tad viņš ieraudzītu, cik vājš ir viņa spēks, tad viņš izjustu vajadzību pēc Debesu palīdzības un izsauktos: "Nešķīsts, nešķīsts tavā priekšā, ak Dievs!" Tad viņš mitētos lepoties un lielīties ar sevi.

Šajā vētrainajā pasaulē, kur morālā tumsa tik uzvaroši paceļas pār patiesību un tikumību, dzīve kristietim būs pastāvīga cīņa. Viņš redzēs, ka vienmēr jābūt bruņās tērptam, jo viņam būs jācīnās pret ienaidnieku, kas nekad neguļ. Mēs ieraudzīsim, ka mūs apstāj neskaitāmas kārdināšanas, un mums jāatrod spēks Kristū, lai kārdināšanās uzvarētu, vai arī tās mūs pārspēs un mēs pazaudēsim savas dvēseles. Mums ir darāms liels un svinīgs darbs, un cik šausmīgs būs mūsu zaudējums, ja cietīsim neveiksmi. Ja darbu, kuru mūsu Kungs mums atstājis, atradis nepadarītu, tad otru pārbaudes laiku mums vairs nedāvinās. Tas uz visiem laikiem paliks nepadarīts.

Man rādīja brāļa B. dzīvi viņa ģimenē. Eņģeļi raudāja, redzot viņa izturēšanos mājās; redzot nemīlēto sievu, ko necienīja tas, kura pienākums bija viņu mīlēt un kopt kā paša miesu, tieši tā, kā Kristus ir mīlējis un kopis savu draudzi. Viņš cenšas atklāt viņas trūkumus, izcelt savu gudrību un saprātu un liek viņai izjust viņas mazvērtību kā sabiedrībā, tā vienatnē. Neskatoties uz to, ka viņa ir neizglītota, tomēr Dievam viņa ir daudz patīkamāka nekā viņas vīrs. Dievs raugās uz mūsu B. visdziļākajā līdzjutībā. Atbilstoši saņemtajai gaismai viņa patiesības pamatlikumus izdzīvo daudz vairāk nekā viņas vīrs. Viņa nebūs atbildīga par gaismu un zināšanām, kas bijušas viņas vīram, bet viņai nav bijušas. Viņš varēja būt viņai par gaismu, iepriecu un svētību, tomēr viņš savu iespaidu ir izlietojis nepareizā veidā. Viņš lasa viņai priekšā to, kas pašam patīk, lai apstiprinātu savus ieskatus un domas, atturot svarīgu gaismu, ko viņš nevēlas, lai to zinātu.

Viņš neciena savu sievu un pieļauj arī bērniem izturēties pret viņu nevērīgi. Šiem bērniem atļauj augt līdzīgi Eļā dēliem. Viņus nesavalda un visa šī nevērība drīz atsauksies uz viņu pašu. Ko brālis B. tagad šej, to viņš noteikti arī pļaus. Māsa daudzējādā ziņā ir tuvāk Debesu valstībai, nekā viņas vīrs. [454] Šie nevaldāmie, nepaklausīgie bērni, kam nav audzināta pašsavaldīšanās, savu vecāku sirdis sāpina kā ar ērkšķu dūrieniem, un tie to nevarēs aizkavēt; un kad pienāks tiesas diena, tad Dievs no vecākiem prasīs norēķinus par bērnu laišanu pasaulē un par to, ka viņiem ļauts uzaugt nemācītiem, nemīļiem un nemīlētiem. Bez viņu raksturu pamatīgas pārveidošanas šos bērnus nevar izglābt Debesu valstībai.

Brālis B. cenšas panākt, lai viņa sieva ticētu tāpat kā viņš un lai viņa domātu, ka viss, ko viņš dara, ir pareizi un ka viņa zināšanas ir lielākas kā citiem sludinātājiem, un ka viņš ir gudrāks par visiem cilvēkiem. Man rādīja, ka viņš savā lielīgajā gudrībā rīkojas ar savu bērnu miesām tāpat kā ar savas sievas dvēseli. Viņš rīkojas saskaņā ar savu gudrību un tas sagrauzis viņa bērnu veselību. Pats sev viņš glaimo, ka inde, ko viņš ievadījis sava bērna ķermenī, uztur to dzīvu. Kāda kļūda! Viņam vajadzētu saprast, cik daudz labāk būtu priekš bērna, ja viņš to būtu atstājis un nebūtu rīkojies preti dabai. Šis bērns nekad nevarēs būt vesels, jo saindēti ir viņa kauli un asins plūsma. Viņa bērnu iedragātā veselība, viņu sāpes un mokas kliegs pret viņa lielīgo gudrību, kas ir ģeķība.

Bet visnožēlojamākais ir tas, ka viņš saviem bērniem atstājis plaši atvērtas durvis bojā ejai, lai viņi pa tām ieietu un pazustu. Viņu bērnu labai jāizmains, viņu raksturiem jāpārveidojas un jākļūst pilnīgi jauniem, vai arī viņiem nav nekādu cerību. Vai eņģeļi var laipni noskatīties uz tavu ģimeni, brāli B.? Vai viņiem var būt prieks dzīvot tavā mājā? Celtne ir laba, bet iekšienē nemājo laime. Kas mājā dzīvo, tie to padara vai nu par Debesīm vai par eļli. Tu necieni un negodā savu bērnu māti. Tu atļauj bērniem būt nepaklausīgiem un citus necienīt.

Tu varbūt sacīsi: "Kāpēc māsa Vaita nāk pie manis ar šīm lietām? Es neticu parādīšanām." Es to zināju, pirms sāku rakstīt, bet es jutu, ka ir pienācis laiks tev šīs lietas atklāt. [455] Man tev jāsaaka patiesība, jo es sagaidu, ka tiesā man būs jāstājas ar to, ko es šeit vājībā esmu uzrakstījusi. Es gaidīju, cerēdama, ka spēšu pateikt kaut ko tādu, kas aizsniegtu tavu sirdi un mīkstinātu to tieši šiem vārdiem, kurus es esmu uzrakstījusi. Tomēr šajā ziņā esmu pazaudējusi visas cerības, jo tu esi ietērpies bruņās, kas ir tik pat cietas kā tērauds. Tu nepiekrīt nekam, kas nesaskan ar tavām domām. Man rādīja, ka tagadējās patiesības lietai būtu bijis labāk, ja tu nekad nebūtu pieņēmis sabata patiesību. Tava sirdsapziņa nav no jūtīgajām; ienaidnieks aizmīgojis tavu skatu.

Es esmu atmetusi visas cerības kaut ko darīt draudzes labā, kamēr tu viņiem esi par piedauzības akmeni. Tu reiz mīlēji patiesību un, ja tu būtu turpinājis iet pa patiesības un svētuma taku, tagad tu būtu Kristus vēstnesis. Lielajā Dieva dienā tev būs jānodod briesmīgs norēķins par taviem podiem, kas palikuši neizlietoti. Tev bija labas spējas. Dievs tev šīs dāvanas aizdeva, lai tu tās izlietotu, ka tās nestu labus augļus, bet tu šīs dāvanas izlietoji nepareizi. Ja Dieva dotās spējas tu būtu izlietojis par labu patiesībai, tad tu būtu daudz paveicis mantojot dvēseles Kristum, un Debesu valstībā tu

ieraudzītu dvēseles, kas izglābtas ar tavu līdzdalību. Tomēr tu esi izkaisījis, bet ne sakrājis ar Kristu. Taviem brāļiem ir atņemta drosme celties un iet uz priekšu, jo tu esi nostājies pretī visiem viņu labajiem nodomiem.

Dieva sirds nekad nav tiekusies dziļākā mīlestībā un lielākā līdzcietībā un maigumā pie saviem bērniem zemes virsū, kā tieši tagad. Nekad Dievs nav bijis tik labprātīgs un gatavs darīt savu bērnu labā, kā tagad. Un Viņš mācīs un izglābs visus, kas atļaus, lai tos glābj Viņa norādītā veidā. Tie, kas ir garīgi, var izšķirt garīgas lietas un redz Dieva darbā Viņa klātbūtnes pazīmes visās vietās. Sātans ar savu veiklo, ļauno viltību izveda mūsu pirmos vecākus no Ēdenes dārza, no viņu nevainības un skaidrības, ievēdot viņus grēkā un neizsakāmā postā. Viņš nav mitējies postīt un iznīcināt; šinīs pēdējās dienās viņš citīgi nodarbina visus spēkus, kuriem viņš var pavēlēt, lai tikai panāktu dvēseļu bojā eju. [456] Viņš ņem palīgā visu savu prasmi un viltību, lai piekrāptu, samulsinātu un novestu apjukumā Dieva ļaudis. Tevi viņš ir izvēlējis par savu aģentu, lai izplatītu tumsu un sajukumu, un viņš atradis, ka viņa rokās tu strādā aprīņojami. Tu esi tieši tas rīks, kuru viņš var vadīt ar labiem panākumiem ievainošanai, mazdūšības radīšanai un noārdīšanai. Tu neesi centies likt savus plecus zem nastas kopā ar Dieva ļaudīm, bet kaļ tie gribēja kaut ko darīt, tad tu kļuvi tiem par papildus nastu, aizkavējot viņus darbā iet uz priekšu pareizā virzienā. Sātans strādā pie tiem, kas tur Dieva baušļus un kam ir Jēzus ticība. Viņā deg vissīvākais naidis pret tiem, kas uzticīgi Dievam un kas paklausa Viņa baušļiem. Viņš neguļ, viņa modrība neatslābst ne uz mirkli. Kaut tie, kas apliecina, ka seko Dievam, būtu vismaz uz pusi tik gudri, uzticīgi un neatlaidīgi Dieva darbā, kāds sātans ir savā darbā.

Ja tu, brāli B., pielikdams roku pie arkla, nebūtu lūkojies atpakaļ, bet gājis uz priekšu, tad tagad tu būtu gaismas vēstnesis, lai nestu patiesību tiem, kas ir tumsā. Bet Dievs tevi nevar izlietot sev par godu, kamēr tu neiemācīsies apspriesties ar saviem brāļiem un nedomāsi, ka tu zini visu, ko ir vērts zināt. Sātānam ir izdevies atturēt tevi no labiem darbiem. Kādu laiku tu labi tecēji, bet sātana kārdināšanas tevi pārspēja. Tev patika būt pirmajam un uzklaut glaimus. Tu mīlēji varu, ko dod nauda. Sātans zina cilvēku vājības. Viņam ir gadsimtos sakrātas zināšanas un savā darbā viņš rīkojas ar pieredzi. Viņa viltība un pievilšanas paņēmieni ir izstrādāti līdz pilnībai, un pārāk bieži tiem ir panākumi, tāpēc, ka Dieva ļaudis nav tik gudri kā čūskas.

Sātans bieži parādās gaismas eņģeļa izskatā, tērpies Debesu tērpā, viņš nāk kā draugs un uzrāda lielu rakstura svētumu un augstu cieņu pret saviem upuriem, pret dvēselēm, kuras viņš nodomājis piekrāpt un iznīcināt. Tās ir briesmu pilnas tekas, pa kurām viņš uzaicina staigāt dvēseles, apslēpjot briesmas un pasniedzot tikai valdzinošās lietas un tā gūstot labas sekmes. [457] Mūsu pestīšanas lielais Vadonis ir uzvarējis mūsu dēļ, lai caur Viņu mēs varam kļūt uzvarētāji, ja vien to vēlamies. Kristus neglābj nevienu pret paša gribu. Viņš nevienu nespiež paklausīt. Viņš pienesā bezgalīgi lielu upuri, lai cilvēki varētu uzvarēt Viņa vārdā un lai Viņa taisnība tiem tiktu pieskaitīta.

Bet lai tiktu glābts, tev ir jāuzņemas Kristus jūgs un jānoliek paštaisītais jūgs, ko esi piemērojis savam kaklam. Jēzus izcīnītā uzvara tuksnesī ir ķīla tām uzvarām, ko tu vari gūt Viņa vārdā. Tava vienīgā cerība un glābšana ir uzvarēt, kā Kristus uzvarēja. Tagad pār tevi stāv Dieva dusmas. Pasaules pievilcību tu mīli vairāk par Debesu bagātībām. Acu kāriba un dzīves lepnība šķir tevi no Dieva. Tavai pašāvēībai uz paša nabadzīgo, vājo un kļūdaino ir jātiek lauztai. Tev jāizjūt savs vājums, pirms tu ar savu nastu vari ieslīgt Dieva rokās. Dvēsele, kas visā pilnībā uzticas Dievam, nekad nepaliks kaunā.

Dievs nevēlas, lai Viņam paklausot, mēs meklētu padomu savā sirdsapziņā. Kristus nedarija pēc savas patikas, kad Viņš kā cilvēks dzīvoja starp cilvēkiem. Viņš bija rūpju vīrs un pazina bēdas. Debesu Majestātei nebija kur nolikt savu galvu, nedz vietas, kuru Viņš varētu uzskatīt par savu. Viņš mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs caur viņu iegūtu patiesu bagātību. Nerunāsim mēs par upuri, jo mēs nezinām ko nozīmē upurēties patiesības dēļ. Līdz šim mēs tik tikko esam pacēlušī krustu dārgā Kristus dēļ. Nemeklēsim vieglāku ceļu par to, kuru mūsu Pestītājs ieminis priekš mums. Cik nespējīgs tu tomēr esi vadīt sevi ar visu savu lielīgo gudrību! Cik viegli tu seko savas piekrāptās sirdsapziņas priekšrakstiem maldu ceļos, velkot citus sev līdzi.

Tevis ir ļoti grūti paklausīt Dieva prasībām un Viņam pakļauties, jo tāda ir tava daba. Tava neierobežotā pašāvēība, tavi aizspriedumi un jūtas viegli vada tevi izvēlēties nepareizu ceļu. [458] Kristus grib būt tavš nemaldīgais Vadonis, ja tu izvēlēsi Viņu pāri par savu aklo spriedumu. Savos veikalnieciskajos darījumos tu nemaz neesi raudzījies pēc Dieva slavas. Tev nācies sadurties ar grūtībām, bet ja tu būtu uzticējies patiesajam Padomdevējam un nevis savam spriedumam, tad vienmēr tiktu izvadīts ārā no savu veikalniecisko darījumu sarežģījumiem.

Tevis stāv priekšā svarīgs darbs, kuru tu nekad nepadarīsi bez sevišķas Dieva palīdzības. Tu spēji

nodrošināt sev eņģeļu pavadību un būt par Dieva mantinieku, par Kristus līdzmantineku, bet, ierobežojot savas cerības un vēlēšanās paša sirdsapziņas šaurajos apjomos, tu izdarīsi kļūdu, kas ietekmēs visu tavu dzīvi. Dzīvot tikai šai pasaulei ir briesmīga kļūda. Tu skaties atpakaļ, redzi savas nepareizās rīcības nosodījumu, bet tomēr centies sevi attaisnot, meklējot kļūdas pie citiem. Lai arī kādu ceļu citi būtu gājuši un cik nepareiza būtu viņu rīcība, taču viņu maldīšanās nekad neapklās tavas kļūdas; un galīgās norēķināšanās dienā tu neuzdrošināsies ar to Dieva priekšā mazināt savu nolaidību pret pienākumu.

Dievs vēlas tevi pieņemt par savu bērnu un padarīt par ķēnišķīgās ģimenes locekli, par Debesu Ķēniņa bērnu ar nosacījumu, ka tu izej un atšķiries no pasaules un neaiztiec to, kas nešķīsts. Debesu Valdnieks vēlas, lai tev piederētu un tu baudītu visu, kas attīstītu tavu būtni, padarītu to cēlāku un pilnīgāku, sagatavotu tevi vienmēr dzīvot kopā ar Viņu, pielīdzinot tavu dzīves laiku Dieva dzīvei. Kādas lielas izredzes mums paveras nākamajā dzīvē! Cik tā ir brīnīška un jauka! Cik plaša, dziļa un neizmērojama ir Dieva mīlestība, kas parādīta cilvēkam! Nav vārdu, kas spētu šo mīlestību aprakstīt; tā sniedzas pāri mūsu iedomu un iztēles spēkam, tomēr tā ir īstenība, ko tu vari mācīties no piedzīvojumiem. Tu viņā vari līksmoties neizsakāmā un godības pilnā priekā.

Kā tu vari aprobežoties ar pasaulīgām domām par laicīgiem darījumiem, meklējot peļņu un atstājot vienu tagadējās patiesības punktu pēc otra, ja tev ir tādas izredzes nākotnē! [459] Tev vēlams paturēt prātā patiesību, pamatnoteikumus un tīru sirdsapziņu. Dieva labvēlība ir vērtīgāka nekā māja, zelts un sudrabs. Visdziļāk pazemojoties sirds gūst visdziļāko prieku. Uzticība un paļaušanās Dievam, piešķirs raksturam stiprumu un cēlumu. Ne visos gadījumos asaras liecina par vājumu. Lai izveidotu pareizu raksturu, kas ir nevainojams šķīstā un svētā Dieva acīs, tev jāsāk no paša pamata. Pirms tu saskaņojies ar patiesību un pieņēmuma prasībām, tavai sirdij jāsalūst Dieva priekšā un jāparādās patiesai grēku nožēlai. Tad tu patiesi varēsi sevi cienīt un tev būs īsta paļāvība uz Dievu. Tavas jūtas kļūs maigas. Viss lepnums pazudīs. Skarbuma vietā parādīsies liels maigums, kas būs savienots ar mērķtiecīgu stingrību stāvēt par patiesību katrā gadījumā. Tad tu ieraudzīsi pasaulē gan savā sirdī to, par ko tev būs jāraud.

Patiesā šķīstīšanās kalpošanas darbā

Brāli E., es biju domājusi tev rakstīt jau agrāk, bet tikai tagad man ir izdevība to darīt. Pēdējā sabatā runājot uz ļaudīm, es tik skaidri izjutu tavu lietu, ka tikai ar grūtībām varēju noturēties, lai atklāti nepieminētu tavu vārdu. Tagad tev rakstot es atslogošu savu garu. Pēdējā parādīšanās man rādīja to cilvēku trūkumus, kas atklāti apliecina, ka strādā ar Vārdu un priekšrakstiem. Es redzēju, ka tu savas spējas sacīt patiesību, neesi papildinājis, bet gan, ka tās ir samazinājušās. Tev ir vajadzīga pilnīga atgriešanās Tev ir stipra, noteikta griba, pat līdz stūrgalvībai. Ja tu būtu bijis mazāk pašpaļāvīgs, bet gan pazemīgāks un lēnprātīgāks garā, tad tagad tu būtu derīgāks patiesības vēsts nešanai citiem.

Tu nemīli piespieties un uzcītīgi pūlējies. [460] Tu neesi bijis neatlaidīgs Dieva Vārda pētītājs, ne arī centīgs strādnieks Dieva darbā. Tava dzīve ļoti atšķiras no Kristus dzīves. Tavs spriedums nav gaišs un noteikts. Tu neesi gudrs un saprātīgs strādnieks. Tu nemācies mantot dvēseles Kristum, kā to katram Kristus kalpam vajadzētu darīt. Tev ir noteikts ceļš, pašam sava mēraukla, pie kuras tu vēlies pievest ļaudis; tomēr tas tev neizdošies, tāpēc ka viņi nevēlas pieņemt tavus noteikumus. Tu esi neiecietīgs svētulis [fanātiķis] un bieži kriti galējībās, tādā veidā nopietni kaitēdams Dieva lietai, tu nemanto dvēseles patiesībai, bet nogriez tās no patiesības.

Man rādīja, ka neapdomīgi strādājot, tu esi sabojājis vairākus labus pasākumus, un ko lai es tev šajā jautājumā saku? Dvēseles ir pazaudētas trūkstot gudrībai, kā mācīt patiesību, tāpēc ka savu aicinājumu būt par evaņģēlija kalpu, tev nav izdevies izgreznot ar uzmanību, laipnību un pacietību. Katrā Kristus kalpa rīcībā jāparādās patiesai kristieša laipnībai. Ak, cik vāji tu esi reprezentējis mūsu līdzcietīgo Pestītāju, kura dzīve bija laipnības un patiesas skaidrības iemiesojums. Caur bargu, kritizējošu un uzpūtīgu garu tu esi dvēseles novērsis no patiesības. Tavi vārdi nav teikti Kristus lēnprātīgajā maigumā, bet gan brāļa E. garā. Tu pēc dabas esi nepieklājīgs un nesmalkjūtīgs, un tāpēc ka tu nekad neesi izjutis vajadzību pēc patiesas skaidrības un kristīgas pieklājības, tava dzīve arī nav bijusi tik cēla, kāda tā varēja būt.

Tu neesi atmetis savus ieradumus. Tava audzināšana nav bijusi pareiza un tāpēc tev vajadzētu sevišķi piespieties, lai labotos un pilnīgi pārveidotos. Ja tu gandrīz visās lietās noteikti un pilnīgi neatgriezies, tad patiesības sludināšanai tu būsi pilnīgi nederīgs, pirms tavs raksturs, izturēšanās un uzrunas veids nekļūst cēlāki, tu izdarīsi vairāk ļauna nekā laba. Tu neesi daudz darījis patiesības vēsts izplatīšanā, jo esi pārāk daudz kavējies pie draudzēm, nespēdams viņām darīt nekā laba, bet tikai kaitējot. [461] Tavām darba metodēm un veidam jāklūst smalkākam un svētākam. Tev ar saviem trūkumiem nevajadzētu vairs ilgāk postīt Dieva darbu, līdz tu neesi kļuvis par tādu

strādnieku, kāds vajadzīgs Dieva darbam.

Tev nav iespējams pacelt citus augstākā stāvoklī, nekā tu pats esi sasniedzis. Ja tu pats neej uz priekšu, kā gan tu spētu vest Dieva draudzi uz priekšu, uz augstāku dievbijības un svētuma stāvokli? Visi tev līdzīgie sludinātāji jau vairākus gadus Dieva darbam ir bijuši drīzāk par nastu nekā par svētību, un jo mazāk mums tādu būs, jo sekmīgāka kļūs tagadējās patiesības izplatīšana.

Tavas domas nav cēlas un savā darbā tu arī neesi centīgs. Tu esi apmierināts ar to, ka esi sludinātājs. Tu kļūsti mazvērtīgs un nedzenies pēc kristīga rakstura pilnības, pēc tāda stāvokļa savā darbā, kāds jāsasniedz katram Kristus izredzētam kalpam. Nevienam, kas māca patiesību, nav derīgs šim atbildīgajam darbam, ja viņš neiet uz priekšu atziņā un arvien vairāk nesvētījas darbā, dienu no dienas nepieaug savā izturēšanās veidā, raksturā un patiesā gudrībā. Katram cilvēkam, kas grib vest dvēseles pie patiesības, nepieciešama cieša savienība ar Dievu. Kas uzņemas atbildību izvest dvēseles no tumsas brīnišķīgajā gaismā, tiem vienmēr vajadzētu paturēt prātā, ka pašiem jāstaigā gaismā, jo kā gan citādi tie varētu vadīt citus? Paši staigādami tumsā viņi izdara visbriesmīgāko pārdrošību mācīdami citiem gaismas ceļu.

Tu esi uzņēmies darbu, kuru neesi spējīgs pareizi novērtēt. Tu neesi strādājis saprātīgi. Savu patiesās atziņas trūkumu tu centies atvietot ar citu ticības novirzienu nokritizēšanu, asi un rūgti nosodot viņu nostāju un izturēšanos. Ja tava sirde būtu degusi patiesības garā, ja tu būtu Dievam svētījies un staigājis gaismā, tad tu būtu rīkojies gudri, tu nenovirzītos no sava ceļa un sevišķā darba, lai izsmietu tos, kas arī saucas par kristiešiem, bet tu atrastu pietiekami daudz ceļu un līdzekļu, lai saistītu citu cilvēku interesi. [462]

Tava izturēšanās neticīgajos ir radījusi riebumu, viņi nolemj, ka tādi ir visi septītās dienas adventisti, un vairāk nekā negrib zināt par tādām mācībām. Pat labākajos gadījumos mūsu ticība netiek cienīta, jo tā stipri atšķiras no citu ticību piekritēju uzskatiem un dzīves. Lai aizsniegtu tos, kas atrodas maldā un nepareizu mācību tumsā, mums jāatvairās no tiem ar vislielāko uzmanību un gudrību, piekritot viņiem katrā punktā, kur vien tas iespējams.

Pret tiem, kas atrodas maldos, jāizturas ļoti uzmanīgi un pilnīgi jāuzticās viņu godīgumam. Mums jānāk ļaudīm tik tuvu, cik vien iespējams, tad tā gaisma un patiesība, kas ir mums, palīdzēs arī viņiem. Bet mūsu sludinātāji līdzīgi arī brālis E. uzsāk strauju kara gājieni pret citu piekoptajām kļūdām, tā viņš pamodina cīņas garu un pretestību un liek tiem ietērpties savtīgu aizspriedumu bruņās, kuras nekāds pierādījumu daudzums nespēj lauzt.

Kas gan cits, ja ne tu pats, būsi atbildīgs par tām dvēselēm, kuras tu ar savu nesvēto darbu esi novērsis no patiesības. Kas var sagraut aizspriedumu sienas, ko uzcēlis tavs neprātīgais darbs? Es nezinu lielāka grēka pret Dievu, kā iesaistīties kalpošanas darbā un strādāt savā gudrībā, nevis Kristus vārdā un spēkā. Viņi tiek uzskatīti par Kristus pārstāvjiem, tomēr nevienā darbā tie neatpoguļo Kristus garu. Viņi neredz un neizprot briesmas, kas pavada nesvētu un neatgrieztu cilvēku pūles. Viņi iet uz priekšu kā aklie, būdami nepilnīgi gandrīz katrā lietā, tomēr pašpaļāvīgi un pašapmierināti, staigādami tumsā un klupdami katrā solī. Viņi ir tumsas ķermeņi.

Brāli E. tavas domas un tavi priekšstati ir šauri un aprobežoti un tavs darbs patiesību vairāk pazemo nekā paaugstina. Tas nav tāpēc, ka tu būtu nespējīgs. Tu varētu izveidoties par labu strādnieku, bet tu esi par slinku, lai pieliktu nepieciešamās pūles mērķa sasniegšanai. Tu labāk atļausies skarbi un valdonīgi uzbrukt tiem, kas domā savādāk, nekā papūlēties, lai tavs darba veids kļūtu cēlāks. [463] Tu ieņem kādu viedokli un, ja to apšaubā, neesi pietiekoši pazemīgs, lai no tā atteiktos, kaut arī tas izrādās nepareizs. Tu aizstāvi savu neatkarību un stipri turies pie saviem ieskatiem, lai gan būtu labāk piekāpties un tas būtu pat tavs pienākums. Tu, upurējot dvēseles, stūrgalvīgi un nepiekāpīgi esi turējies pie sava sprieduma un savām domām.

Brāli E., tavu nelokāmību, stingrību un noteiktību par katru cenu piepildīt savu gribu, ir izjutusi un apraudājusi tava sieva, un rezultātā ir cietusi viņas veselība. Tu neesi bijis laipns un maigs pret šo jūtīgo Dieva bērnu, ar savu stingrību tu esi nomācis viņas maigo raksturu. Viņa ir skumusi par daudzām lietām. Ja tu būtu pūlējies, tad tu būtu padarījis viņas dzīvi laimīgāku, bet tu centies panākt, lai viņa uz visām lietām skatās tā, kā tu, lai gan tev vajadzēja pielāgoties viņas izsmalcinātajam raksturam, taču tu pūlējies viņu veidot pēc sava rupjā rakstura un pēc savām galējībām. Viņas raksturu sakropļoja un tas nespēja veidoties. Viņa vīta līdzīgi stādam, kas pārstādīts nepiemērotā augsnē.

Tev nevajadzētu censties veidot prātus un raksturus pēc savas līdzības, bet gan atļaut savam raksturam veidoties pēc dievišķās līdzības. Ja pasaule sastāvētu no tev līdzīgiem cilvēkiem vien, tad

vai pasaulei? Ja tev būtu jāstāpjas tikai ar līdzīgiem, vienalga, pa kādu ceļu tu ietu, tad tev apriebtos šī sabiedrība un tu vēlētos būt ārpus šīs pasaules.

Tu lepojies un slavē sevi. Bet, ak, cik ļoti cilvēkam to nepieklājas darīt, pat ja tam būtu visizcilākās prāta spējas un vislielākais iespaids. Cilvēkam ar labām īpašībām ir vislielākais iespaids tieši tāpēc, ka tie neapzinās savu vērtību un cik daudz laba viņi padara pasaulei. Bet pilnīgi nevietā ir lielīties un paaugstināties cilvēkiem, kas savā raksturā līdzinājās tev.

Bieži vien tu darbu sāc labi; tu atmodini interesi un cilvēku prātos paliek pārlicība, ka pievestie argumenti nav apstrīdami; [464] bet tieši tajā brīdī, kad dvēseles nosveras par labu patiesībai, tava paša es parādās tik skaidri un tik iespaidīgi, ka viss tiek zaudēts, kas varētu tikt iegūts, ja Jēzus arī tālāk atmirdzētu tavos vārdos un izturēšanās veidā.

Tev trūkst tieši laipnības, kas dvēseļu mantošanā Kristum un patiesībai ir ļoti svarīga. Tu spēj labi spriest, bet dievišķā prāta atzišana neparādās tavā dzīvē; un ja tev pašam trūkst ticības piedzīvojumu, tad arī citus tu nespēj vadīt pie dzīvā ūdens Avota. Tava dvēsele nav savienībā ar Dievu, tā atrodas tumsā. Nekas nevar apmierināt dvēseles, kas savu ceļu tausta tumsā, kā vienīgi patiesības gaisma. Ja tu pats pilnīgi neatgriezies, tad tikpat labi tagad, kā vēlāk, tu vari mitēties censties atgriezt citus, jo ar saviem aprobežotajiem un fanātiskajiem ieskatiem tu sakropļo un sagrozi ticības prasības. Tu savā dzīvē neizdzīvo dievišķā prāta atzišanu, tev liekas vērtīgāka tava paša taisnība, lai gan tā ir bezvērtīga. Tev jāklūst pārvērstam, pirms tu vari būt derīgs Dieva darbā. Ja tu atgriezies, tad tavu darbu varēs pieņemt.

Te nav Kristus reliģijas: Tavai sirdij jāklūst maigākai un tev jānomirst sev, lai Kristus dzīvotu tevī, tad tu staigāsi gaismā, kā Viņš ir gaisma, un tava taka augšup uz Debesīm būs gaiša un apgaismos citu takas. Tu esi juties ar sevi pārāk apmierināts. Tev vajadzētu sevi audzināt un uzvarēt fanātisko garu, kas meklē citu kļūdas. Tev vajag apspiest un pakļaut savu miesu, citādi tu citiem sludinādams, pats tiksī atmests. Tu pieķeries sīkumiem [uzlasi salmus], meklē kļūdas un apšaubi citu rīcību, kad priekš tevis daudz labāk būtu censties uzvarēt trūkumus savā raksturā un dzīvē, strādājot tā, kā pienākas kristietim, meklējot gaismu no Dieva un gatavojoties savienībai ar skaidrajiem eņģeļiem Debesu valstībā. Kāds tu tagad esi, tu samaitātu visas debesis. [465] Tu esi neaudzināts, neizdaļots un nespēts. Debesis nav vietas tev līdzīgiem raksturiem.

Ja tu nopietni ķersies pie darba, un neatvainojot grēku, nosodīsi to miesā un sniegsies ticībā un cerībā uz augšu pēc dievišķas žēlastības un pareiza sprieduma, tad tu spēsi pārvarēt šos sava rakstura trūkumus, kas tevī dara nederīgu Dieva darbam. Jau daudzus gadus tu neesi gājis uz priekšu, neesi kļuvis labāks. Sodien tu atrodies tālāk no kristīga rakstura pilnības, tev vēl vairāk trūkst tās īpašības, kas vajadzīgas katram evaņģēlija sludinātājam, kā dažus mēnešus pēc patiesības pieņemšanas.

Dievam nepatīk cilvēki, kas paši nesaprot kristīgo reliģiju un tomēr mēģina vadīt citus. Tevi pareizi var attēlot ar vīru, kas mēģina izvilkēt skabargu no brāļa acs, kad baļķis ir paša acī. Vispirms saved kārtībā pats savu sirdi un labo savu raksturu, panāc savienību ar Dievu un ikdienas gūsti kristīgus piedzīvojumus, tad tu vari uzņemties nastu par tām dvēselēm, kas nepazīst Kristu.

Starp brāļiem ir tikai nedaudzi, kas izlietojuši vairāk laika dažādu autoru lasīšanai nekā tu, un tomēr tev ir ļoti maz zināšanu un īpašību, kas nepieciešamas sludinātājam, kurš māca patiesību. Tu rakstus necitē un pat nelasi pareizi. Tā nedrīkst būt. Tu neesi gājis uz priekšu garīgā ziņā un tava dvēsele nav pieaugusi žēlastībā, kas tad atmirdzētu tavos vārdos un izturēšanās veidā. Tu neesi izjutis vajadzību tīkties pēc augstākiem un svētākiem sasniegumiem.

Pavirša grāmatu lasīšana kavē prāta attīstību un ir par iemeslu tam, ka tu kļūsti garīgi vājš cilvēks. Tu nevari uztvert un izlietot pat pusi no izlasītā. Ja tu lasītu ar nolūku attīstīt savu prātu un tikai tik daudz, cik vari saprast un uztvert un pacietīgi un neatlaidīgi turpinātu šādu lasīšanas veidu, tad tu panāktu labus rezultātus. [466] Tev tāpat kā citiem sludinātājiem jāapmeklē skola un kā bērniem jāiemācās zināšanu pamati. Tu nespēj ne pareizi lasīt, ne rakstīt, ne arī izrunāt, un tikai nedaudziem ir vēl mazāka slodze, vēl mazāk atbildību nekā tev.

Mūsu sludinātāju stāvoklis prasa miesas veselību un prāta attīstību. Veselīgs saprāts, darba prasme, stipri nervi un priecīgs gara stāvoklis būtu labs ieteikšanas raksts evaņģēlija sludinātājiem visās vietās. Pēc visa tā vajadzētu censties un neatlaidīgi to attīstīt.

Tik tālu tava dzīve ir bijusi veltīga. Tev ir dažas ļoti labas domas, bet Dieva Gars nemājo tavā sirdī. Viņa spēks tevī neatdzīvina un tev nav patiesas ticības, cerības un mīlestības. Ja tevī mājotu Kristus

Gars, tas tevi darītu spējīgu baudīt Dieva dāvanas un atklāt tās citiem. Tu nevari palīdzēt Dieva darbā, pirms tu nevērtēsi augstāk uzticīga Kristus kalpa darbu. Tev savā dzīvē trūkst viena mērķa – līdzīgi Jēzum darīt labu. Pašai dziedība un mīlestība, kādu tu atklātu šajā darbā, atstātu iespaidu uz citu cilvēku dzīvi un raksturu.

Cik ātri vien iespējams, tev jāatbrīvojas no tava aukstā, stindzinošā formālisma. Savā ikdienas dzīvē tev jākoj maigums un draudzības jūtas. Tev jāparāda patiesa laipnība un kristīga pieklājība. Sirds, kas tiešām mīl Jēzu, mīl arī tos, par kuriem Viņš miris. Kā magnēta adata norāda uz polu, tāpat patiesi īstie Kristus sekotāji nopietnā, neatlaidīgā darbā centīsies glābt dvēseles, par kurām Kristus ir atdevis savu dzīvību. Grēcinieku glābšanas darbs uzturēs sirdī kvēlošu Kristus mīlestību, un šī mīlestība atbilstoši pieaugs un attīstīsies. Pareizi neatzīstot dievišķo gribu, neattīstīsies harmonisks, kristīgs raksturs.

Es tevi ļoti lūdzu, mans brāli, iepazīsties ar Dievu. "Laba vīra soļus kārto Kungs." Kalpojošie eņģeļi ievēro katru mūsu soli, ko speram. Tomēr tava griba nav padota Dievam; tavas domas nav svētas. Tu staigā klupdams tumsā, nezinādams, kur kāju spert. Kungs atklāj savu prātu tiem, kas nopietni un bijīgi vēlas, lai tos vada. [467] Tev nav sekmju tāpēc, ka tu nevēlies uzzināt un darīt Dieva prātu. Tāpēc arī tu neko noteiktu nezini. Pats akls būdams tu tomēr mēģini aklos vadīt.

Ak, kādā stāvoklī atrodies tu un daudzi citi sludinātāji! Atstājuši Dievu, dzīvā ūdens Avotu, jūs sev esat izcirtuši cauras akas, kas nespēj saglabāt ūdeni. Es tevi ļoti lūdzu, izbīsties par sevi un atgriezies pie Kuņa dziļā un nopietnā grēku nožēlā, kas tev nodrošinātu Viņa piedošanu un Viņa spēka paliekošu stiprumu, lai tu tiešām varētu tikt piepildīts ar visu Dieva pilnību. Viņam nepatīk tava rīcība, jo tu esi bijis dvēselēm par piedauzīšanās akmeni. Tu esi cerējis gūt sekmes ar savu taisnību un savu darbu un nepazīsti Dieva prātu.

Kaut Dievs tev atklātu tavu patieso raksturu un ļautu tev saskatīt savu nepilnību. Ja Dieva Gars tevi apgaismos to izprast, tad tu ieraudzīsi savu grēcīgo nolaidību un neizmantoto dzīvības laiku tādā gaismā, ka tavu dvēseli pārņems šausmas un bēdas, kas tevi vadīs uz grēku nožēlu un atgriešanos, ko vairs nevajadzēs nožēlot.

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 25

DARBA SVARĪGUMS

[468] 1875. gada 3. janvārī man rādīja draudzes lietas attiecībā uz Batl-Kriķas Savienības Izdevniecības darbu, Skolas un Veselības Institūta lielo un svarīgo nozīmi. Ja šīs iestādes būtu pareizi vadītas, tad tās stipri ietekmētu Dieva darbu uz priekšu iešanu patiesības izplatīšanā un dvēseļu glābšanā. Mēs dzīvojam pēdējo dienu briesmu vidū. Vienīgi svētīšanās Dievam var kādu no mums darīt derīgu šī laika svinīgajam un svarīgajam noslēguma darbam. Tomēr atbildīgajās vietās ir tikai nedaudz pilnīgi nesavtīgu cilvēku, nedaudz tādu, kas bez atlikuma nodevuši sevi Dievam, lai uzklausītu Viņa balsi un mācītos pazīt Viņa godību. Maz ir tādu, ja to prasītu, kas atdotu savas dzīvības Dieva darba attīstībai. Tomēr tieši tādu nodošanos Dievs prasa. Cilvēki krāpj sevi, domādami, ka kalpo Dievam, lai gan patiesībā kalpo sev, atstājot Dieva darba intereses otrā vietā. Viņu sirdis nav svētotas. Dievam nepatīk šādu cilvēku kalpošana. Laiku pa laikam, darbam ejot uz priekšu, Viņš savā aizgādībā ir iecēlis vīrus, lai tie pildītu pienākumus Batl-Kriķā. Šie cilvēki būtu varējuši ieņemt svarīgas vietas, ja viņi būtu svētījušies Dievam un savu enerģiju veltījuši Viņa darbam. Šiem Dieva izraudzītajiem vīriem bija vajadzīga tieši tā audzināšana, kuru tiem sniegtu nodošanās Dieva darbam. [469] Viņš tos būtu pagodinājis, saistot viņus ar Sevi un dodot viņiem savu Svēto Garu, lai tie būtu derīgi atbildībām, kuru nešanai tie tika aicināti. Neuzņemoties nest nastas un atbildības, tie nevar iegūt bagātīgus piedzīvojumus un atzīt dievišķo gribu

Nevienam nevajadzētu sevi krāpt ar domām, ka saistoties ar Dieva darbu Batl-Kriķā, viņam būs mazāk rūpju, mazāk smaga darba un mazāk pārbaudījumu. Sātans ir visaktīvāk tur, kur visvairāk strādā, lai paaugstinātu patiesību un glābtu dvēseles. Viņš izprot cilvēka dabu un viņš šos cilvēkus neatstās, ja tik tiem ir kaut kādas izredzes kļūt Kristum līdzīgiem un derīgākiem Dieva darbā. Sātans tieši kārdinās tos cilvēkus, kurus Dievs izvēlējies un pieņēmis, lai tie darītu savu daļu Viņa darbā. Sātans pastāvīgi pārdomā, kā vislabāk cīnīties pret Dieva nodomiem un tos izjaukt. Viņš tikpat labi pazīst cilvēku rakstura vājās, kā stiprās puses. Viņš strādā izsmalcināti un veikli ar visu netaisnības pievilksanas spēku, lai uzbrūkot viņu rakstura vājajām vietām, izjauktu Dieva nodomus, un, kad tas ir padarīts, tad viņam ir sagatavots ceļš, lai uzveiktu un satriektu cilvēku arī tur, kur viņš ir stiprs. Viņš panāk virsvaldību pār prātu un aptumšo saprašanu. Ar viltu apmulsinātiem un uzvarētiem cilvēkiem viņš liek pajauties uz sevi un būt apmierinātiem ar sevi tieši tad, kad viņi morāli ir visvājākie. Viņi sevi apkrāpj, domādami, ka viņu garīgais stāvoklis ir labs.

Ienaidnieks ķersies pie visa iespējamā, lai to izlietotu sev par labu, un izpostītu dvēseli. Lai palīdzētu tiem, kas ieņem atbildīgas vietas, ir dotas liecības. Sākums ir labs. Viņi uzņemas nastas un dara savu daļu Dieva darbā. Bet sātans tos vajā ar savām kārdināšanām un beidzot viņus piekrāpj. Kad citi vēro viņu nepareizo rīcību, tad sātans iedveš tiem domu, ka par šīm personām dotajām liecībām ir jābūt kādai kļūdai, citādi tās nebūtu izrādījušās necienīgas ņemt dalību Dieva darbā. [470]

Tieši to sātans grib panākt. Viņš vēlas iedvest šaubas pret gaismu, kuru Dievs ir devis. Šie cilvēki būtu varējuši pastāvēt pret sātana kārdināšanām, ja viņi būtu bijuši modri un piesardzīgi, izjūtot savu nespēku un būtu uzticīgi pildījuši savus pienākumus, ļaujoties uz Jēzus vārdu un stiprumu. Vienmēr jāatceras, ka visos apstākļos šiem vīriem ir dots iedrošinājums līdz ar nosacījumu, ja viņi paliktu nesavtīgi, ja izjustu savu vājumu un ļaunos uz Dievu, neuzticoties pašai savai gudrībai un spriedumam, tad viņi varētu būt par lielu svētību Viņa darbā. Bet sātans ir nācis ar savām kārdināšanām un gandrīz katru reizi ir uzvarējis. Viņš tā ir iekārtojis apstākļus, lai varētu uzbrukt viņu raksturu vājajām vietām un tā viņus pārvarējis. Cik apkaunojoši viņi ir kaitējuši Dieva lietai. Cik pilnīgi viņi sevi atšķirusi no Dieva, paklausdami savām samaitātajām sirdīm, uz to var atbildēt viņu pašu dvēseles. Dieva diena atklās pašiesos iemeslus, kāpēc esam vilušies cilvēkos; Dievs nevar kļūdīties. Viņš tiem devis iedrošinošus apsolījumus zem zināmiem nosacījumiem, bet šiem nosacījumiem viņi nepakļāvās. Viņi palāvās paši uz savu spēku un krita kārdināšanā.

Ko par cilvēkiem var teikt vienos apstākļos, to par viņiem nevar teikt citos apstākļos. Cilvēku morālie spēki ir vāji un viņi ir visaugstākā mērā savtīgi, pašapmierināti un tik ātri uzpūšas tukšā iedomībā, ka Dievam nav iespējams ar viņiem strādāt. Kungs viņus atstāj, lai viņi paliek savā aklībā un atklājas viņu lielais vājums un neprāts, ka daudziem jābrīnās, kā šādas personas jeb kad ir pieņemtas un atzītas par cienīgiem saistīties Dieva darbā. Tieši tas ir sātana plāns. Tas bija viņa mērķis jau tad, kad viņš pirmo reizi tos kārdināja izteikt pārmetumus par Dieva lietu un mest ēnu uz liecībām. Ja viņi būtu palikuši tur, kur viņu iespaids Dieva darbā nebūtu bijis tik izjūtams, tad sātans viņiem arī tik nežēlīgi nebūtu uzmācies, jo tad viņš nebūtu varējis sasniegt savu mērķi, izlietojot tos kā rīkus sevišķa darba veikšanai. [471]

Dieva darbam uz priekšu ejot, mainās arī cilvēku nostāja. Ko šodien var teikt par atsevišķiem cilvēkiem kā patiesību, rītu vairs to sacīt nevarēs. Iemesls ir tas, ka vienu mēnesi viņi varēja būt nevainīgi, izdzīvot vislabākā veidā viņiem pieejamo gaismu, kamēr nākošais mēnesis nevienam no tiem nevar būt par īsu, lai sātans tos nevarētu pievilt un, ļaujoties uz sevi, viņi neiekristu smagos grēkos un nekļūtu nederīgi Dieva darbam.

Sātana kārdināšanas ir tik smalkas, un cilvēku prāti tā izmainās, ka ne mans vīrs, ne es nerīkotos gudri, ja izteiktu pat savaš domas par atsevišķu personu piemērotību dažādu vietu ieņemšanai, jo tā mēs kļūstam atbildīgi par šo personu tālāko rīcību. Neskatoties uz to, ja viņi būtu palikuši pazemīgi un stipri uzticējušies Dievam, kā tas bija, kad viņus ieteica uzņemties atbildības, tad viņi būtu varējuši būt attiecīgai vietai vispiemērotākie cilvēki.

Cilvēki izmainās, kaut arī izmaiņa viņiem pašiem nav jūtama. Viņi krīt zem kārdinājuma spēka, zaudē savu nelokāmību un atšķiras no Dieva. Tad viņus pārvalda ienaidnieks un viņi dara un runā lietas, kas apkauno Dievu un uzkrauj negodu Viņa darbam. Sātans līksmojas, redzot, ka tad mūsu brāļi un māsas skatās uz mums ar šaubām, tāpēc ka mēs šīs personas savā laikā esam pamudinājuši un iespaidojuši.

PASAULES STĀVOKLIS

Man rādīja pasaules stāvokli un ka tā gandrīz jau ir piepildījusi savu netaisnības kausu. Mūsu pasauli piepilda visāda veida varas darbi un noziegumi. Sātans izlieto katru līdzekli, lai izplatītu noziegumus un pazemojošus netikumus. Jaunatni uz ielām apņem reklāmas un paziņojumi par noziegumiem un grēkiem, ko attēlo kāds romāns, vai arī izrāde kādā teātrī. Viņi uzaug ciešā sadraudzībā ar grēku. [472] Dienas periodiskie izdevumi viņu acu priekšā tur zemisku, nekrietnu cilvēku rīcību, un satraucoši, uzbudinoši stāsti tiem pasniedz visu, kas var izraisīt ziņkāri un pamodināt dzīvnieciskās kaislības.

Izvirtušu cilvēku radītā literatūra saindē uzskatus tūkstošiem cilvēku šinī pasaulē. Grēku neparāda tā ārkārtējā grēcīgumā. Viņi tik daudz dzird un lasa par zemiskiem noziegumiem un nekrietnībām, kā kādreizējā jūtīgā sirdsapziņa, kas šausmās novērstos, tā notrulinās, ka ar sevišķu interesi kavējas pie seku un zemu cilvēku vārdiem un darbiem.

“Un itin kā bija Noa dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla dienās.” Dievs sev vēlas ļaudis, kas čakli labos darbos, kas stingri stāv šī izvirtušā laikmeta negantību vidū. Būs ļaudis, kas tik stipri turēsies pie

dievišķā standarta, ka viņi spēs pastāvēt katrā kārdinājumā. Samaitājošie ziņojumi, liesmojošās reklāmas var censties runāt uz viņu jūtām un mēģināt samaitāt viņu prātus, tomēr tie būs savienoti ar Dievu un eņģeļiem, ka līdzināsies tādiem, kas neredz un nedzird šo ļaunumu. Tiem ir darāms darbs, kuru neviens cits viņu vietā nevar padarīt, tiem ir jācinās labā ticības cīņā un jāsatver mūžīgā dzīvība. Viņi neuzticēsies sev un nebūs ar sevi apmierināti. Apzinādamies savu vājumu, viņi savienos savu nezināšanu ar Kristus gudrību, savu vājumu ar Viņa spēku.

Jaunatnei var būt tik stipri pamatlikumi, ka pat visspēcīgākās sātana kārdināšanas tos nepiespiedīs kļūt neuzticīgiem Dievam. Zāmueli bērībā apņēma vissamaitājošākie iespaidi. Viņš redzēja un dzirdēja tādās lietas, kas apbēdināja viņa dvēseli. Ēļa dēlus, kas kalpoja svētajā vietā, pārvaldīja sātans. Sie cilvēki aptraipīja visu apkārtni. Vīrus un sievas ikdienas saistīja grēks un netaisnība; tomēr Sāmuēla staigāšana bija nevainīga. Viņa rakstura tērps bija neaptraipīts. Viņš nebiedrojās un neatrada ne mazāko prieku grēkos, kas piepildīja visu Izraēli. Zāmuelis mīlēja Dievu, viņa dvēsele atradās tik ciešā savienībā ar debesīm, ka Kungs sūtīja eņģeli, lai runātu ar viņu par Ēļa dēlu grēkiem, kas bija samaitājuši Izraēli. [473]

Ēstkāre un kaislības pārvar tūkstošus no tiem, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem. Draudzējoties ar grēkiem, viņu prāts un jūtas ir tā notrulinājušās, ka grēks viņiem vairs nav pretīgs, bet liekas pievilcīgs. Visu lietu gals ir tuvu. Dievs vairs ilgi necietīs cilvēku bērnu noziegumus un pazemojošo netaisnību. Viņu noziegumi tiešām aizsnieguši debesis un drīz Dievs uz tiem atbildēs ar briesmīgām mocībām virs zemes. Viņi dzers Dieva dusmu kausu, kas nebūs jaukts ar žēlastību.

Es redzēju, ka pat Dieva ļaudīm draud briesmas morāli pagrimt. Izvirtība ir saistījusi vīrus un sievas par saviem gūstekņiem. Viņi ir kā apmāti un ir bezspēcīgi pretoties un uzvarēt ēstkāri un kaislības. Dievam ir vara. Viņā ir spēks. Ja viņi to satvers, tad dzīvinošais Jēzus spēks stiprinās katru, kas nosaukts Kristus vārdā. Mūs apņem nopietnas briesmas; mēs esam droši tikai tad, kad sajūtam savu vājumu un pieķeramies mūsu varenajam Atbrīvotājam. Mēs dzīvojam briesmu pilnā laikā. Ne mirkli nedrīkstam mitēties lūgt un būt modri. Mūsu bezpalīdzīgajām dvēselēm jāuzticas Jēzum, mūsu līdzjūtīgajam Pestītājam.

Man rādīja mūsu priekšā esošā darba lielumu un svarīgumu. Tomēr tikai nedaudzi izprot lietu patieso stāvokli. Visi, kas ir aizmiguši un nespēj saprast, cik nepieciešami būt modriem un atrasties trauksmes stāvoklī, cietīs sakāvi. Dieva darbā ir iesaistījušies jauni cilvēki. Dažs no viņiem gandrīz nemaz nenojauš darba svētumu un atbildību. Viņiem ir tikai nelieli piedzīvojumi ticības vingrināšanā un nopietnā dvēseles izsalkumā pēc Dieva Gara, kas vienmēr nes sev līdzī atgriešanos. Daži vīri ar labām spējām, kas varētu ieņemt atbildīgas vietas, nezin, kādam garam viņi pieder. Viņi atdodas bezrūpīgam gara stāvoklim tikpat dabīgi, kā ūdens tek lejup no kalna. Viņi runā niekus, jokoja ar jaunām meitenēm, lai gan ik dienas dzird vissvinīgākās, dvēseli satraucošās patiesības. Siem cilvēkiem ir prāta reliģija, bet viņu sirdis dzirdētā patiesība nav svētojusi. Sādi cilvēki nekad nevar vest citus pie dzīvā ūdens Avota, pirms viņi paši nav dzēruši no šim straumēm.

Tagad nav laiks vieglprātībai, niekiem un tukšiem jokiem. Šīs zemes vēstures ainas drīz nobeigsies. Prātiem, kas atļāva domām brīvi klejot, ir jāpārveidojas. Apustulis Pēteris saka: "Tāpēc apjoziet savas sirds gurnus un skaidrā prātā ceriet pilnīgi uz to žēlastību, kas jums taps atnesta, kad Jēzus Kristus parādīsies. Kā paklausīgi bērni neturaties pēc tām iekārošanām, kurām jūs līdz šim savā nezināšanā klausījāt. Bet kā jūsu Aicinātājs ir svēts, tāpat arī jūs topat svēti visā dzīvošanā. Jo ir rakstīts: "Esiet svēti, jo Es esmu svēts!"

Brīvi klejojošās domas ir jāsavalda un jāvērs uz Dievu. Katrai domai vajadzētu paklausīt Dieva prātam. Uzslavas nevajadzētu ne izteikt, ne arī sagaidīt, jo tām ir tieksme barot pašpaļāvību, bet ne padziļināt pazemību, samaitāt, bet ne tīrīt. Cilvēki, kas tiešām ir sagatavoti, kas jūt, ka viņiem ir jādara sava daļa Dieva darbā, tie zem darba svētuma izpratnes jutīsies nospiesti kā rati zem kūlišu svara. Tagad ir laiks pielikt visnopietnākās pūles, lai pārvarētu miesīgās sirds dabīgās jūtas.

DRAUDZES STĀVOKLIS

Dieva ļaudīm ļoti nepieciešama reforma. Tagadējais draudzes stāvoklis liek jautāt: "Vai tā mēs pareizi pārstāvam Viņu, kas par mums atdeva savu dzīvību? Vai šie ir Kristus sekotāji un to brāļi, kas savas dzīvības neturēja dārgas Kristus dēļ?" Tiešām reti atrodami cilvēki, kas atbilst Bībeles prasībām, kādam jābūt Kristus sekotājam. Atteikušies no Dieva, dzīvā ūdens Avota, tie sev ir izcirtuši cauras akas, kuras nevar saturēt ūdeni. Eņģelis sacīja: "Ticības un mīlestības trūkums ir tie lieli grēki, kuros Dieva ļaudis tagad ir vainīgi." [475] Ticības trūkums vada uz bezrūpību, patmīlību un pasaules mīlestību. Kas šķiras no Dieva un pakrīt kārdināšanām, tie nododas lieliem netikumiem, jo miesīgā sirds vada uz lielu ļaunumu. Un šādā stāvoklī atrodas daudzi, kas saucas par Dieva ļaudīm.

Domādami, ka kalpo Dievam, viņi patiesībā samaitā savu ceļu Viņa priekšā. Daudzi ļaujās ēstkārei un kaislībām, neskatoties uz skaidro patiesības gaismu, kas norāda uz draudošām briesmām un, kas paceļ savu brīdinošo balsi: "Piesargies, atturies, aizliedzies. Grēka alga ir nāve." Lai gan to cilvēku piemēri, kuru ticība ir tikusi sadragāta, kā bāku ugunis brīdina no tāda ceļa iešanas, tomēr daudzi drāžas uz priekšu kā ārprātīgi. Sātans pārvalda viņu prātus un liekas, ka viņam ir vara arī par šo cilvēku miesām.

Ak, cik daudzi sev glaimo, ka viņi ir ļabi un taisni, kad patiesā Dieva gaisma atklāj, ka visu savu dzīvi tie ir dzīvojuši tikai, lai izpatiktu paši sev. Dievam ir pretīga visa viņu izturēšanās. Cik daudzi dzīvo bez bauslības. Savā lielajā tumsā viņi ir ar sevi apmierināti. Bet lai viņu sirdsapziņai, līdzīgi kā Pāvilam, atklājas Dieva bauslība, tad viņi ieraudzīs, ka ir pārdoti grēkam un ka viņiem jāmirst savam miesas prātam. Savam es jātiek nokautam.

Cik bēdīgu un briesmīgu kļūdu daudzi pielaiž! Viņi ceļ uz smiltīm, bet glaimo sev, ka ir nostiprināti uz mūžīgo Klinti. Daudzi, kas atklāti atzīst sevi par dievbijīgiem, pārgalvīgi drāžas uz priekšu un pret draudošām briesmām ir tik vienaldzīgi, it kā nākotnē nebūtu Dieva tiesas. Viņus sagaida briesmīga atmaksa, un tomēr viņi vadās no impulsiem un lielām kaislībām. Viņu dzīves raksturojums Dieva tjesai ir tumšs. Es brīdinu visus, kas saucas Kristus vārdā, lai tie atšķiras no visas netaisnības. Skīstiet savas dvēseles, paklausot patiesībai. Tīriet savu miesu un garu no visa netīrā, kļūstot pilnīgi svēti Dieva bijībā. Jūs, uz kuriem šis lūgums attiecas, zināt, ko es domāju. Pat jūs, kas savu ceļu esat samaitājuši Kunga priekšā, piedaloties ap jums valdošos noziegumos un esat aptraipījuši savas dvēseles ar grēkiem, Jēzus vēl un vēlreiz aicina atgriezties no sava ceļa, satvert Viņa stiprumu un atrast Viņā to mieru, spēku un žēlastību, kas darīs jūs Viņa vārdā vairāk kā uzvarētājus. [476]

Šī izvirtušā laikmeta pagrimums ir aptraipījis daudzas dvēseles, kas sevi apliecinājušas par Dieva kalpiem. Bet, ja nožēlosiet grēkus un atgriezīsieties, izjutot piedošanas vajadzību, tad arī vēl tagad nav par vēlu izlabot nepareizības un ļaut, lai krustā sistā un atkal uzmodinātā Pestītāja asinis jūs salīdzina. Mums tagad kā nekad agrāk ir vajadzīga modrība un lūgšanas, citādi mēs kritīsim zem kārdinājumu varas, mums jāatstāj dzīves veids, kas ved pretī bojā ejai. Kā tauta mēs nedrīkstam kļūt bezrūpīgi un vienaldzīgi skatīties uz grēku. Nometnē nepieciešama tīrīšana. Visiem, kas saucas Kristus vārdā, vajadzīga modrība un lūgšanas. Mums jāapsargā dvēseles pieeja, jo sātans strādā, lai samaitātu un iznīcinātu, ja tikai viņam dod vismazāko izdevību.

Mani brāļi, Dievs aicina jūs, kā Viņa sekotājus, staigāt gaismā. Jums jāatrodas trauksmes štāvoklī. Grēks ir mūsu vidū un tas neizskatās ārkārtīgi grēcīgs. Ēstkāres apmierināšana un sadraudzēšanās ar grēku daudziem paralizējusi saprātu. Mums jāiet uz priekšu, tuvāk Debesīm. Mēs varam pieaugt žēlastībā un patiesības atziņā. Staigāšana gaismā pa Dieva bauslības ceļu nav savienojama ar domām, ka mēs varētu palikt stāvam un nekā nedarīt. Mums ir jāiet uz priekšu.

Patmīlībā, sevis izcelšanā ir liels vājums, bet pazemībā ir liels spēks. Patiesu cieņu mēs saglabājam nevis vairāk domājot par sevi, bet gan tad, kad Dievs ir visās mūsu domās un kad mūsu sirdis kvēlo mīlestībā uz mūsu Pestītāju un mīlestībā uz mūsu līdzilvēkiem. Rakstura vienkāršība un sirds pazemība sniegs laimi, kamēr paštaisnībai seko neapmierinātība, kurnēšana un pastāvīga vilšanās. Iemācoties domāt mazāk par sevi, bet vairāk par to, kā darīt citus laimīgus, mēs saņemsim dievišķu spēku. [477]

Atšķiroties no Dieva, mēs pastāvīgi cenšamies savā lepnumā un tumsā izcelt sevi un aizmirstam, ka gara pazemība ir spēks. Mūsu Pestītāja spēks neatradās stingros, asos vārdos, kas urbtos cauri dvēselei, bet tieši Viņa laipnība, Viņa vienkāršais, atklātais darbības veids darīja to par sirdi pārvarētāju. Lepnums un iedomība, salīdzinot ar vienkāršību un pazemību, tiešām ir tikai vājums. Mēs esam aicināti mācīties no Viņa, kurš bija lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad mēs baudīsim to dusu un mieru, kas ir tik ļoti kārojama.

MĪLESTĪBA UZ PASAULI

Kārdināšana, ar kuru sātans augstajā kalnā kārdināja mūsu Pestītāju, ir viena no galvenajām kārdināšanām, ar kuru jāstopas cilvēkiem. Sātans piedāvāja Pestītājam kā dāvanu visas pasaules valstis, ja Viņš tam parādīs tādu godu, kāds pienākas tikai Visaugstākajam. Mūsu Pestītājs izjuta šī kārdinājuma spēku, bet mūsu labad Viņš stājās tai pretī un uzvarēja. Viņu nepārbaudītu šajā punktā, ja arī cilvēkiem nebūtu jāstopas ar tādu pašu kārdināšanu. To uzvarot, Viņš devis mums priekšzīmi, lai mēs sekojam Viņam, kad sātans nāk pie mums personīgi, vēlēdamies novērst mūs no taisnības.

Neviens cilvēks nevar būt Kristus sekotājs, ja viņš pieķeras pasaules lietām. Jānis savā pirmajā

vēstulē raksta: "Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē, jo kas pasauli mīl, iekš tā nav Tēva mīlestības." Mūsu Pestītājs, kas šai sātana kārdināšanai stājās pretī tās vislielākajā spēkā, pazīst briesmas, kas draud cilvēkiem, ja viņi padodas kārdinājumam mīlēt pasauli.

Kristus sevi savienoja ar cilvēci, izturēdamas pārbaudījumu šajā punktā, un uzvarēja cilvēka labad. [478] Viņš ar brīdinājumiem sargā tieši tās vietas, kur sātans, kārdinot cilvēku, var gūt vislabākos panākumus. Viņš zināja, ka sātans uzvarēs cilvēku, ja tas sevišķi neuzmanīsies ēstkāres jautājumā un mīlestībā uz pasaules bagātībām un godu. Viņš saka: "Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog, bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds!" "Neviens diviem kungiem nevar kalpot, jo tas vienu ienīdēs un otru mīlēs, jeb tas vienam pieķersies un otru nicinās. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai."

Šeit Kristus nostāda mūsu priekšā divus kungus – Dievu un pasauli, un skaidri atklāj patiesību, ka mums vienkārši nav iespējams kalpot abiem. Ja pārsvaru ņem intereses un mīlestība uz šo pasauli, tad mēs pienācīgi nevērtēsim tās lietas, kas pāri par visu citu ir mūsu uzmanības cienīgas. Mīlestība uz pasauli izslēgs mīlestību uz Dievu un mūsu visaugstākās intereses pakļaus pasaulīgiem apsvērumiem. Tādā kārtā mēs Dievam neparādīsim tik lielu mīlestību un nenodosimies Viņam tā, kā pasaules lietām.

Mūsu darbi parāda tās mīlestības patieso lielumu, ar kādu mēs esam pieķērušies pasaules lietām, zemes mantai. Pasaulīgajām interesēm tiek veltītas vislielākās rūpes un pūles, par tām visvairāk uztraucamies, kamēr mūžības jautājumi paliek otrajā vietā. Tādā veidā sātans no cilvēka saņem to pagodinājumu, ko viņš vēltīgi prasīja no Kristus. Savtīgā mīlestība uz pasauli samaitā ticību tiem, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, un vājina viņu morāliskos spēkus. Jo vairāk viņi iemīl savas zemes mantas, jo tālāk tie aiziet no Dieva un jo mazāka ir viņu līdzdalība Viņa dievišķajā darbā, kas tiem ļautu pazīt samaitājošos iespaidus pasaulē un briesmas, kurām tie ir pakļauti.

Savās kārdināšanās sātans cenšas pasauli padarīt ļoti pievilcīgu. Bagātības mīlestībai un pasaules godam ir apburošs spēks, ar kuru viņš iemanto pat kristīgās pasaules mīlestību. [479] Liela daļa no tiem, kas sevi atzīst par kristiešiem, ir gatavi pienest katru upuri bagātības iegūšanai; un jo labāk viņiem veicas savu mērķu sasniegšanā, jo mazāka ir viņu mīlestība uz dārgo patiesību un jo mazāk viņi interesējas par tās izplatīšanu. Viņi pazaudē mīlestību uz Dievu un rīkojas neprātīgi. Jo vairāk tiem izdodas iegūt bagātību, jo nabagāki viņi jūtas, tāpēc ka tie kāro vēl vairāk un jo mazāk viņi grib ieguldīt Dieva darbā.

To cilvēku darbi, kas iemīlējuši bagātību, rāda, ka viņiem nav iespējams kalpot divi kungiem, Dievam un mantai. Viņu Dievs ir manta un nauda. Viņi pagodina tās spēku. Visos savos nodomos un mērķos viņi kalpo pasaulei. Godu, ko dod pirmdzimības tiesības, tie upurē, lai iegūtu pasaulīgu peļņu. Šis vadošais spēks pārvalda viņu prātus un tie pārkāpj Dieva likumus, lai kalpotu savām personīgajām interesēm, palielinot savu mantu krājumus.

Daudzi sevi sauc par kristiešiem un tomēr nemīl un neievēro Kristus mācības ne pēc burta, ne arī pēc gara. Savus labākos spēkus viņi atdod pasaulīgajiem darbiem un zemojas Mamona priekšā. Satraucoši ir tas, ka ir tik daudz sātana pievilto, kuru iztēli kairina spožās pasaulīgās peļņas izredzes. Tos savaldzina pilnīgās laimes izredzes, ja tikai viņi varētu sasniegt savu mērķi pasaulīga goda un bagātības iegūšanā. Sātans viņus kārdina ar vilinošu ēsmu: "Visu to es gribu tev dot,"- visu šo varu, visu šo bagātību, ar ko jūs varēsiet darīt daudz laba. Bet sasnieguši mērķi, kura dēļ viņi ir pūlējušies, tiem vairs nav tās savienības ar pašreizējā Pestītāju, kas viņus darītu par dievišķās dabas līdzdalībniekiem. Viņi turas pie savām zemes mantām un nicina Kristus prasīto pašreizējā dzīvi un uzpurēšanos. Tiem nav nekādas vēlēšanās šķirties no mīļotajām zemes mantām, kurām pieķērušās viņu sirdis. Viņi ir apmainījuši kungus. Kristus vietā ir atzinuši un pieņēmuši Mamonu. Manta ir viņu dievs un mantai viņi kalpo. Caur bagātības mīlestību sātans sev nodrošinājis šo pievilto dvēseļu pielūgsmi. Maiņa ir notikusi tik nemanāmi un sātana spēks ir tik maldinošs, tik viltīgs, ka viņi piemērojušies pasaulei un tomēr neizjūt, ka šķīrušies no Kristus un vairs nekalpo Viņam, lai gan saucas par Viņa kalpiem. [480]

Ar cilvēkiem sātans rīkojas daudz piesardzīgāk, nekā tuksnesī kārdinot Kristu, jo viņš atceras, ka tajā gadījumā viņš zaudēja. Viņš ir uzvarēts ienaidnieks. Viņš pie cilvēka nenāk tieši un neprasa pagodinājumu ar ārēju pielūgšanu. Viņš tikai aicina un lūdz ļaudis iemīlēt šīs pasaules labās lietas. Ja viņam izdodas saistīt prātu un jūtas, tad Debesu pievilcīgums jau ir aptumsots. Viņš tikai vēlas, lai cilvēks pakristu zem viņa kārdināšanu viltīgās varas, lai viņš iemīlētu pasauli, godu, stāvokli, naudu un lai pieķertos zemes bagātībām. Ja tas viņam izdodas, tad viņš ir ieguvis visu, ko prasīja no Kristus. Kristus piemērs mums rāda, ka mēs varam cerēt uzvarēt tikai tad, ja pastāvīgi pretosimies

sātana uzbrukumiem. Viņš, kurš uzvarēja dvēseļu ienaidnieku, saduroties ar viņu kārdināšanās, izprot sātana varu pār cilvēkiem un mūsu labad viņu ir pārvarējis. Kā uzvarētājs Viņš ir devis mums savu uzvaras ieguvumu, lai, cenšoties atsist sātana kārdināšanas, mēs savu vājumu varētu savienot ar Viņa spēku, savu nevērtīgumu ar Viņa nopelni. Viņa pastāvīgi klātesošā spēka atbalstīti, Viņa visspēcīgajā Vārdā mēs varam pretoties visstiprākajām kārdināšanām un uzvarēt, kā Viņš ir uzvarējis.

Tikai neizsakāmās ciešanās mūsu Pestītājs varēja sagādāt mums glābšanās iespēju. Viņš bija negodāts un nepazīts šīn pasaulē, lai ar savu brīnišķīgo preti nākšanu un pazemošanos paceltu cilvēku, ka tam būtu iespējams saņemt debešķīgu godu un mūžīgus priekus Viņa ķēnišķīgajos pagalmos. Vai kritušajam cilvēkam būtu jākur par to, ka Debesis var iegūt vienīgi cīņā, pazemojot sevi un smagi strādājot?

Daudz lepnu siržu jautā: "Kāpēc man jāpazemojas un jānožēlo savi grēki, pirms es varu nodrošināt sev Dieva labvēlību un iegūt mūžīgo atalgojumu? Kāpēc ceļš uz Debesīm nevarētu būt vieglāks, patīkamāks un pievilcīgāks?" Visiem šiem šaubīgajiem un kurnētājiem mēs norādām uz mūsu lielo Priekšzīmi, kurš cieta zem cilvēku noziegumu nastas un panesa visasākās mokas un izsalkumu. Viņš bija bez grēka, pat vēl vairāk, - Viņš bija Debesu Valdnieks, bet cilvēka dēļ kļuva par grēku cilvēcei. "Viņš mūsu pārkāpumu dēļ ir ievainots un mūsu grēku dēļ sagrauzts. Sodība guļ uz Viņu, caur ko mums miers nāk un caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti."

Kristus visu upurēja cilvēka labad, lai cilvēkam būtu iespējams iegūt Debesis. Tagad kritušajam cilvēkam jāreda, ko viņš no savas puses grib upurēt Kristus dēļ neiznīcīgās godības iegūšanai. Kaut ir kaut cik pareiza izpratne par pestīšanas lielumu un cik tā ir maksājusi, tie nekad nekurnēs, ka viņiem jāsej ar asarām un ka šīn dzīvē kristieša daļa ir cīņa un sevis aizliegšana. Cilvēka pestīšanas noteikumus ir noteicis Dievs. Pazemojoties un nesot krustu, grēkus nožēlojošais grēcinieks var atrast atspirdzināšanu un mieru. Domai, ka Jēzus padevās tādiem pazemojumiem un pienesa upurus, ko no cilvēka nekad neprasa, vajadzētu aplūsināt katru kurnošu balsi. Cilvēks gūst visdziļāko prieku, no sirds dziļumiem nožēlojot Dieva priekšā Viņa likumu pārkāpšanas un ticībā nākot pie Kristus kā grēcinieku Atpestītāja un Aizstāvja.

Cilvēki strādā, atdodami daudz, lai sagādātu mantas šai dzīvei. Viņi ļoti pūlas, panes grūtības un trūkumu, lai iegūtu kādas laicīgas priekšrocības. Kāpēc gan lai grēcinieks būtu mazāk labprātīgs panest, paciest un upurēt, lai nodrošinātu sev neiznīcīgu mantu, - dzīvi, kas ritēs blakus Dieva dzīvei, un nemirstīgas godības vainagu, kas nekad nevētīs? Bezgalīgās Debesu bagātības mantojums, kam ir mūžīga godība, kas savā vērtībā pārsniedz visu, kas vērtējams, mums ir jāiegūst par katru cenu. Sevi aizliedzot nevajadzētu kurnēt, jo pirms mums to ir izturējis dzīvības un godības Lielkungs. Mums nevajadzētu izvairīties no zaudējumiem un ciešanām, jo Debesu Majestāte to uzņēms grēcinieku dēļ. Bezrūpības un ērtības upurēšanai nevajadzētu izsaukt mūsos ne vismazāko neapmierinātību, jo pašas Pestītājs visu to ir uzņēmis mūsu dēļ. [482] Arī visaugstāk novērtējot visu mūsu pašizliedzību, trūkumu un upurus, tomēr mēs būsim darījuši un cietuši daudz mazāk nekā dzīvības Lielkungs. Katrs mūsu pienestais upuris, salīdzinot ar Kristus upuri mūsu labad, kļūs pavisam nenozīmīgs.

PAŠPALĀVĪBA

Ir neapdomīgi, pārdroši cilvēki, kas sevi sauc par drosmīgiem, droširdīgiem. Viņi paši bez vajadzības dodas briesmās, tādā veidā pakļaujot sevi kārdināšanām, no kurām Dievs tikai ar brīnumu var tos izvadīt neievainotus un neaptraipītus. Pasaules Pestītājs stingri un noteikti stājās pretī sātana kārdinājumam mesties zemē no Dieva nama jumta gala. Sātans citēja Dieva apsolījumu, kura spēkā Kristus to varot droši darīt. Uz šo kārdināšanu Kristus atbildēja ar Rakstiem: "Stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu tev nebūs kārdināt." Kristieša vienīgā drošība ir atsist ienaidnieku ar Dieva Vārdu. Sātans spiež cilvēkus doties tādās vietās, kur Dievs viņiem neliek iet, un savus priekšlikumus attaisno ar Rakstiem.

Dieva dārgie apsolījumi nav doti, lai cilvēkā stiprinātu pārdrošību, vai arī, lai uz tiem paļaujoties bez vajadzības dotos briesmās. Kungs prasa, lai mēs izturētos pazemīgi, paļaujoties uz Viņa aizgādību. "Cilvēka ceļi pie viņa paša nestāv, tas nestāv pie vīra, kā lai staigā, kurp tas lai sper savus soļus." [Jer.10,23.] Dievā ir mūsu labklājība un dzīvība. Bez Dieva atļaujas un svētības nekas nevar veikties. Viņš var uzlikt savu roku, lai sekmētu un svētītu, Viņš var arī savu roku griezt pret mums. "Pavēli tam Kungam savu ceļu un cerē uz Viņu, tad Viņš gan darīs." No mums, kā no Dieva bērniem, pastāvīgi prasa saglabāt kristieša raksturu. Mums jāvingrinās apdomībā, uzmanībā un pazemībā un vērtīgi un apdomīgi jāizturas pret ārpusē esošiem. Tomēr nevienā gadījumā mēs nedrīkstam palikt neuzticīgi pamatlikumiem.

Mūsu vienīgā drošība ir nedot vietas velnam; jo viņa ierosinājumi vienmēr grib mūs ievainot un novērst no paļaušanos uz Dievu. [483] Viņš pārvēršas gaišības eņģelī, lai kārdināšanās savu nodomu izteiktu tādā veidā, ka mēs neredzētu viņa viltību. Jo vairāk mēs pakļaujamies, jo vairāk viņa maldi mūs ietekmē. Nav droši ielaisties ar viņu pārrunās un strīdos. Pēc katras viņam dotās priekšrocības, ienaidnieks no mums prasis vēl vairāk. Mūsu vienīgā drošība ir stingri atraidīt pašu pirmo aicinājumu uz pārdrošību. Kristus nopelnā Dievs mums ir devis pietiekoši žēlastības pretoties sātānam un būt vairāk nekā uzvarētājiem. Stāvēt pretī, tas nozīmē, gūt panākumus. "Stāviet pretī velnam, tad viņš bēgs no jums." Mēs zaudējam visu ko esam ieguvuši, ja šodien tam pretojamies, bet ritu padodamies.

Šī laikmeta grēks ir Dieva skaidro pavēļu neievērošana, iespaida spēks nepareizā virzienā ir ļoti liels. Ievai bija viss viņai vajadzīgais. Netrūka nekā, lai būtu laimīga, bet nesavaldītā ēstkāre vēlējās baudīt tā koka augli, kuru vienīgo Dievs nebija atļāvis ēst. Viņai nebija nekādas vajadzības pēc atzīšanas koka augļa, bet viņa atļāva, lai ēstkāre un ziņkārība pārvalda saprātu. Viņa bija laimīga Ēdenes mājvietā pie sava vīra sāniem, bet līdzīgi nemierīgajām mūsdienu Ievām, viņa gribēja sasniegt kādu augstāku pakāpi par to, ko Dievs viņai bija piešķīris. Bet mēģinot kāpt augstāk par savu sākotnējo stāvokli, tā nokrita daudz zemāk. Tādu pašu iznākumu, bez šaubām piedzīvo arī tagadējās paaudzes Ievas, ja viņas, saskaņā ar Dieva plānu, priedīgi nepildīs savus ikdienas pienākumus.

Sievietēm ir darāms darbs, kas ir pat svarīgāks un augstāks par tronī sēdošā ķēniņa pienākumiem. Viņas var veidot savu bērnu prātus un raksturus, lai tie būtu derīgi šinī pasaulē un lai varētu kļūt par Dieva dēliem un meitām. Viņas laiks ir par dārgu, lai to pavadītu dejas zālēs vai arī izšķiestu nevajadzīgās pūlēs. Šinī trūkuma un ciešanu pilnajā pasaulē ir pietiekoši daudz neatliekamu un svarīgu darbu, lai dārgos mirkļus neizšķiestu ārējiem izrotājumiem un greznojumiem. Debesu Ķēniņa meitas, ķēnišķīgās ģimenes locekles izjutīs atbildības nastu, sasniegt augstāku, cēlāku dzīvi, kas tās vadītu ciešākā savienībā ar Debesīm un dotu iespēju strādāt pilnīgā saskaņā ar pasaules Pestītāju. [484] Kas būs iesaistījušās šajā darbā, tās vairs neapmierinās mode un ģeķības, kas pilnīgi aizņem šo pēdējo dienu sievietes prātus un jūtas. Ja viņas tiešām ir Dieva meitas, tad tās būs arī dievišķās dabas dalībnieces. Redzot sabiedrībā samaitājošo iespaidu, viņas tāpat kā viņu dievišķajam Pestītājam, modīsies visdziļākā nožēla un līdzjūtība. Tām būs Kristum līdzīga mīlestība un līdzjūtība un savā iespaidu jomā, atkarībā no spējām un izdevībām, viņas strādās, lai glābtu bojā ejošās dvēseles, tāpat kā Kristus strādāja cilvēku labā savā augstajā uzdevumā.

Sievietes nolaidība paklausīt Dieva plānam, kāds tas bija pie viņas radīšanas, un cenšanās pēc citām lietām, kuru pildīšanai Dievs viņai nav piešķīris spējas, atstāj tukšu to vietu, kuru tā būtu varējusi veikt labi. Atstājot novārtā savus pienākumus viņa pazaudē sievietes patieso cieņu un cēlumu. Radot Ievu, Dievs negribēja, lai tā būtu mazvērtīgāka par vīru, ne arī pārāka, bet gan lai visās lietās būtu tam līdzīga. Svētajam pārim nebija nekādu, vienam no otra neatkarīgu interešu, un tomēr katrs no viņiem domāja un strādāja individuāli. Bet pēc Ievas grēka, tā kā viņa pirmā krita pārkāpumā, Kungs sacīja, lai Ādams valda pār viņu. Viņai bija jāpakļaujas vīram un šis noteikums bija daļa no lāsta. Daudzos gadījumos šis lāsts sievietes likteni ir padarījis ļoti smagu un viņas dzīve pārvērtusies par nastu. Pārākumu un spēku, kuru Dievs devis vīram, viņš daudzējādā ziņā izlietojis patvaļīgi un nepareizi. Bezgalīgā gudrība paredzējusi atpestīšanas plānu, kas cilvēcei dod otrreizēju pārbaudes laiku, lai to vēlreiz pārdomātu.

Sātāns izlieto cilvēkus par saviem aģentiem, lai vadītu uz pārdrošību tos, kas mīl Dievu, sevišķi to redzam pie spiritisma piekrāptājiem. Spiritisti neatzīst Kristu par Dieva Dēlu, un ar savu neticību daudzas dvēseles vada uz pārdrošiem grēkiem. Līdzīgi sātānam cīņā ar dzīvības Lielkungu, viņi pat pieprasa, lai tos vērtē augstāk par Kristu. [485] Spiritisti, kuru dvēseles ir atbaidošu grēku aptraipītas un kuru sirdsapziņa notrulinājusies, tomēr ar savām netīrajām lūpām iedrošinās izrunāt nevainīgā Dieva Dēla vārdu, un, zaimojot Dievu, savienot Viņa augsto vārdu ar to zemiskumu, kas raksturo viņus pašus.

Cilvēki, kas ienes šīs nosodāmās ķecerības, iedrošinās izaicināt uz strīdu tos, kas māca Dieva Vārdu, un dažiem patiesības sludinātājiem ir pietrūcis drosmes šīs Dieva Vārdā tik skaidri iezīmētās šķiras izaicinājumam pretoties. Dažiem mūsu sludinātājiem nav bijis morāliskas drosmes pateikt šiem ļaudīm: "Dievs mūs par jums ir brīdinājis. Viņš mums ir devis skaidru aprakstu par jūsu īpašībām un par tās maldīgo mācībām, pie kurām jūs turaties." Daži mūsu sludinātāji, kuriem nevajadzētu dot šiem ļaudīm nekādas iespējas uzvarai, ne arī tos apvainot glēvulībā, ir ielaidušies ar viņiem atklātās diskusijās. Bet strīdoties ar spiritistiem tie necīnās tikai ar cilvēkiem, bet gan ar sātānu un viņa eņģeļiem. Viņi paši dodas saskarē ar tumsības spēkiem un iedrošina ap tiem esošos ļaunos eņģeļus.

Spiritisti vēlas savas maldīgo mācības atklāt citiem; un sludinātāji, kas aizstāv Bībeles patiesības,

palīdz viņiem to izdarīt, ja ir ar mieru ielaisties diskusijās ar tiem. Viņi iegūst izdevību atklāt ļaudīm savas maldu mācības un katrā diskusijā ar tām kāds tiek piekrāpts. Mums vislabākais ceļš ir no tiem izvairīties.

APETĪTES SPĒKS

Viena no visstiprākajām kārdināšanām, ar ko cilvēkam jāstājas, ir ēstkāres vara. Starp garu un miesu pastāv noslēpumainas, brīnišķīgas un tuvas attiecības. Gars un miesa savstarpēji iedarbojas viens uz otru. Dzīvē mums vispirms jābūtu veseli, lai uzturētu veselu savu miesu, attīstot tās spēku, lai visas dzīvā organisma daļas darbotos saskaņoti. [486] Atstāt novārtā miesu, nozīmē atstāt novārtā garu. Tas nevar būt Dievam par godu, ja Viņa bērnu miesas ir slimīgas un gara attīstība traucēta. Garšas apmierināšana uz veselības rēķina ir ļauna jūtu sakropļošana. Kas atdodas kaut kāda veida nesātībai ēšanā vai dzeršanā, tas izšķiež savu fizisko enerģiju un novājina morālos spēkus. Tas saņems atmaksu, kas seko dabas likumu pārkāpšanai.

Pasaules Pestītājs zināja, ka ēstkāres apmierināšana izsauks fizisku vājumu un tā notrulinās uztveres spēju, ka svētās un mūžīgās lietas nebūs iespējams aptvert un saprast. Kristus zināja, ka pasaule nodevusies rīšanai un ka iegribu apmierināšana samaitās morālos spēkus. Ja ēstkāres apmierināšanai ir bijusi tik stipra vara pār cilvēci, ka Dieva Dēlam vajadzēja gavēt gandrīz sešas nedēļas, lai cilvēka labad to lauztu, kāds darbs tad gaida kristietī, lai viņš varētu uzvarēt tāpat kā Kristus uzvarēja! Kārdināšanas spēku, lai apmierinātu samaitāto ēstkāri, var mērit vienīgi ar Kristus neizsakāmajām mokām ilgajā gavēni tuksnesī.

Kristus zināja, ka sekmīgai pestīšanas plāna izpildei Viņa cilvēka atpirkšanas darbs jāiesāk tieši tur, kur sākās krišana. Ādams krita apmierinot ēstkāri. Lai pārliecinātu cilvēku, ka viņa pienākums ir paklausīt Dieva likumiem, Kristus sāka atpestīšanas darbu ar cilvēka dabīgo ieradumu reformu. Tikumiskā pagrimšana un cilvēces deģenerēšanās ir galvenokārt atkarīgas no samaitātās ēstkāres apmierināšanas ieraduma.

Uz visiem, bet sevišķi uz sludinātājiem, kas māca patiesību, gulstas svinīga atbildība – uzvarēt ēstkāri. Viņu lietderīgums būtu bijis daudz lielāks, ja tie valdītu pār savu ēstkāri un kaislībām; to garīgie un tikumiskie spēki būtu lielāki, ja tie garīgo piepūli savienotu ar fizisko darbu. Ar stingri savaldītiem ieradumiem un savienojot garīgo darbu ar fizisko, tie varētu padarīt daudz lielāku darbu un saglabāt skaidru prātu. Ja viņi paklausītu šiem norādījumiem, tad daudz brīvāk plūstu viņu domas un vārdi, viņu garīgie ticības piedzīvojumi būtu daudz spēcīgāki un daudz labāks būtu uz klausītājiem atstātais iespaids. [487]

Nesātība ēšanā, pat ja barība ir laba, atstās postošu iespaidu uz visu organismu un notrulinās skaidrākās un svētākās jūtas. Veselības saglabāšanai un visu organisma funkciju spēcīgai norisei ļoti svarīga ir stingra atturība ēšanā un dzeršanā. Stingri atturīgi ieradumi, savienoti ar muskuļu kā arī prāta vingrinājumiem, saglabās kā garīgo tā arī fizisko enerģiju un piešķirs izturību sludinātājiem, izdevniecības darbiniekiem, kā arī visiem, kas pieraduši pie sēdoša darba. Ar visu savu veselības reformas atzišanu mēs vēl ēdam par daudz. Ēstkāres izludināšana ir vislielākais fiziskās un garīgās nespēka cēlonis un tā atrodas visur redzamajam nespēkam pamatā.

Nesātība iesākas pie mūsu galda, lietojot neveselīgu barību. Pēc kāda laika, turpinot izpatikt savām iegribām, gremošanas orgāni novājinās un uzņemamā barība vairs neapmierina apetīti. Neveselīgais stāvoklis nostiprinās un rodas kāre pēc kairinošākas barības. Tēja, kafija un gaļas ēdieni nekavējoties atstāj savu iespaidu. Šis indes satrauks nervu sistēmu un uz kādu brīdi liekas, ka prāts kļūst asāks un iztēle dzīvāka. Tā kā šie kairinātāji brīdi sniedz tik patīkamus rezultātus, tad daudzi secina, ka tie viņiem ir tiešām vajadzīgi un turpina tos lietot. Tomēr pēc tam vienmēr seko reakcija. Mākslīgi uzbudinātā nervu sistēma aizņemas spēku no nākotnes spēku krājumiem. Tā šim īslaicīgajam organisma stiprinājumam seko atslābums. Proporcioniāli kairinātāja izsauktajam īslaicīgajam stiprinājumam seko satraukto orgānu spēku atslābums, kad kairinātāja iespaids būs zudis. Šādi ēstkāres apmierināšanai seko vēlēšanās pēc kaut kā stiprāka, kas uzturētu un palielinātu patīkamo satraukumu, līdz šī izdabāšana savām iegribām kļūst par ieradumu un pastāvīgi kārojas pēc kāda stiprāka kairinātāja, kā tabakas, vīna un alkoholiskiem dzērieniem. [488] Jo vairāk ēstkāri apmierināsim, jo biežāk tā pieprasīs pēc jauniem kairinātājiem un jo grūtāk būs to savaldīt. Jo vairāk organisms novājinās un kļūst nespējīgs strādāt bez mākslīgiem kairinātājiem, jo vairāk pieaug kaislība pēc šīm lietām, līdz griba ir pārvarēta un liekas, ka nav iespējams apspiest nedabīgās prasības pēc šāda veida apmierinājumiem.

Vienīgais drošais ceļš ir neaizskart, nebaudīt, neņemt rokās tēju, kafiju, vīnu, tabaku, opiju un alkoholiskos dzērienus. Šis paaudzes cilvēkiem ir divreiz lielāka vajadzība ņemt palīgā gribas spēku,

ko stiprinātu Dieva žēlastība, lai pretotos sātana kārdināšanām un turētos pretī vismazākajai samaitātās apetītes apmierināšanas tieksmei, nekā tas bija dažas paaudzes agrāk. Tomēr tagadējai paaudzei ir mazāk pašsavalīdzības spēka, nekā tiem, kas dzīvoja toreiz. Kas izdabājuši apetītei un kārei pēc šiem kairinātājiem, tie savu samaitāto ēstkāri un zemiskās kaislības nodevuši saviem bērniem un tagad ir vajadzīgs lielāks tikumiskais spēks, lai pretotos nesātībai visos tās veidos. Vienīgais pilnīgi droši ejamais ceļš ir stingra nostāja sātības pusē un neuzdrošināšanās spert soli uz briesmu pilnās tekas.

Augstākais mērķis, kura dēļ Kristus cieta ilgo gavēni tuksnesī, ir mācīt mums nepieciešamību aizliegt sevi un būt sātīgiem. Šim darbam jā sākas pie mūsu galdiem un to stingri un noteikti vajadzētu ievērot visā mūsu dzīvē. Pasaules Pestītājs nāca no Debesīm sniegt palīdzību cilvēkam viņa vājumā, lai Viņa spēkā viņš varētu kļūt stiprs ēstkāres un kaislību pārvarēšanā un varētu būt uzvarētājs katrā punktā.

Daudzi vecāki audzina bērnu garšu un veido viņu ēstgribu. Viņi atvēl tiem ēst gaļas ēdienus, tēju un kafiju. Kairinošie gaļas ēdieni, tēja un kafija, ko lieto dažas mātes, pamudina bērnus un sagatavo ceļu, lai tajos pamostos kāre pēc stiprākiem kairinājumiem, kāda ir tabaka. Tabakas lietošana izraisa tieksmi pēc spirta dzērieniem; tabaka un spirta lietošana pastāvīgi mazina mūsu spēkus.

[489] Ja kristiešos būtu pamodusies morāliska iejūtība attiecībā uz sātību visās lietās, tad ar savu piemēru pie saviem galdiem viņi varētu palīdzēt tiem, kas pašsavalīdzībā ir vāji un gandrīz nespēj pretoties ēstkāres prasībām. Ja mēs atzītu, ka šinī dzīvē izveidojušies ieradumi iespaidos mūsu mūžības intereses, ka mūsu mūžīgais liktenis ir atkarīgs no stingri sātīgiem un atturīgiem ieradumiem, tad mēs censtos stingri ievērot sātību ēšanā un dzeršanā. Ar savu piemēru un personīgām pūlēm mēs varētu būt derīgi, lai glābtu daudzas dvēseles no nesātības pazemojuma, noziegumiem un nāves. Mūsu māsas daudz var darīt lielajā glābšanas darbā, kļājot savus galduš tikai ar veselīgu, barojošu uzturu. Savu dārgo laiku viņas var izlietot, audzinot savu bērnu garšu un ēstgribu, veidojot sātīgus, atturīgus ieradumus visās lietās un pamudinot uz pašizliedzību un devību, kas nāktu par labu citiem.

Neskatoties uz Kristus piemēru kārdināšanas tuksnesī, kur Viņš pārvarēja ēstkāres grēku, vēl ir daudzas mātes, kas ar savu slikto piemēru un audzināšanu veido bērnus par rijējiem un vīna plītniekiem. Bērniem bieži atļauj ēst, ko viņi vēlas un kad viņi vēlas, nemaz neņemot vērā veselības noteikumus. Daudz bērnu jau no zīdaiņa vecuma uzaudzināti par gardēžiem. Izdabājot ēstkārei, viņi jau agri sāk slimot ar gremošanas traucējumiem. Savu iegribu apmierināšana un nesātība ēšanā aug līdz ar viņiem un kļūst stiprāka līdz ar viņu spēku pieņemšanos. Lutinot savus bērnus, vecāki upurē viņu fiziskos un garīgos spēkus. Viņiem garšo barība, kas nevar atnest nekāda labuma, bet tikai jaunumu, jo liekā slodze novājina viņu organismu.

Sakarā ar fizisko vingrinājumu nepietiekamību svaigā gaisā sludinātāji, skolotāji un skolnieki neiegūst vajadzīgo attīstību. Viņi neievēro šo pienākumu, kas ir ļoti svarīgs veselības saglabāšanai. [490] Savus prātus viņi cieši piesaista grāmatām, bet ēd tā, kā pieļaujams tikai fiziska darba strādniekam. Pateicoties šādiem ieradumiem daži kļūst korpulentī, jo organisma darbs ir apgrūtināts. Daži izdilst, kļūst nespēcīgi un vāji, jo savus dzīvības spēkus izšķiež izmetot ārā barības pārpalikumus. Aknas tiek pārslogotas un vairs nespēj attīrīt asinis, rezultātā seko slimība. Ja fiziskos vingrinājumus savienotu ar garīgo piepūli, tad asins riņķošana kļūtu dzīvāka, sirds strādātu spēcīgāk, nederīgās vielas tiktu izdalītas un katra ķermeņa daļa atspirgtu jaunā dzīvībā un spēkā.

Ja sludinātāji, skolotāji un skolnieki mācoties pastāvīgi kairina savas smadzenes, bet ķermenim atļauj palikt bezdarbībā, tad garīgie spēki tiek pārslogoti, kamēr kustību nervi paliek nenodarbināti. Tā kā visa slodze gulstas tikai uz garīgo sistēmu, tad tā pārāk liela darba dēļ novājinās, bet arī muskuļi pazaudē savu spēku, jo tos nenodarbina. Nav arī vēlēšanās vingrināt muskuļus fiziskā darbā, jo tas liekas nogurdinoši.

Kristus kalpiem, kas sevi apliecina par Viņa pārstāvjiem, vajadzētu sekot Viņa piemēram, un, pāri par visu, izveidot stingri atturīgus un sātīgus ieradumus. Ar savu pašizliedzīgo, pašuzpurīgo un labdarīgo dzīvi tiem vajadzētu ļaužu acu priekšā turēt Kristus piemēru. Kristus pārvarēja ēstkāri cilvēka labad, un Viņa vietā tiem vajadzētu rādīt piemēru, ko būtu vērts atdarināt. Kas neizjūt vajadzību iesaistīties darbā, lai panāktu uzvaru ēstkāres jautājumā, tiem paies garām daudz dārgas uzvaras, kuras viņi būtu varējuši gūt, un tie kļūs par apetītes un kāribu vergiem, kas piepilda virs zemes dzīvojošo netaisnības kausu.

Cilvēkiem, kas piedalās pēdējās biedinājumu vēsts pasludināšanas darbā, vēsts, kurai jāizšķir dvēseļu liktenis, pašiem savā dzīvē jāizdzīvo citiem pasludinātā patiesība. Tiem jābūt ļaudīm par piemēru

ēšanā, dzeršanā, tīrās sarunās un izturēšanās veidā. [491] Negausība, zemāko kaislību apmierināšana un smagi grēki ir slēpti zem daudzu svētuma tērpa, kas sevi apliecina par Kristus pārstāvjiem, tādi ir atrodami visā pasaulē. Ir cilvēki ar izcilām dabīgām spējām, kas nepadara ne pusi no tā, ko spētu veikt, ja tie būtu sātiģi visās lietās. Ēstkāres apmierināšana un kaislības aptumšo prātu, mazina fiziskos spēkus un novājina arī tikumiskos. Viņu domas nav skaidras. Viņu vārdiem trūkst spēka, tos neatdzīvina Dieva Gars un tie neaizsniedz klausītāju sirdis.

Tā kā mūsu pirmie vecāki pazaudēja Ēdeni, ļaujoties ēstkārei, tad mūsu vienīgā cerība atgūt Ēdeni ir, nesatricināmi aizliedzoties ēstkārē un kaislībās. Atturība diētā un visu kaislību savaldīšana saglabās skaidru prātu un sniegs garīgu un tikumisku spēku. Tas dara cilvēku spējīgu pakļaut visas savas tieksmes augstāko spēku pārvaldībai un pareizi izšķirt, kas ir taisnība un netaisnība, kas ir svēts un kas ir nesvēts. Kas patiesi saprot Kristus pienesto upuri, atstājot savu Debesu mājokli un atnākot uz šo pasauli, lai ar savu dzīvi rādītu cilvēkiem, kā pretoties kārdināšanām, tie visi priecīgi aizliegs sevi un izvēlēsies Kristus ciešanas.

Kunga bijāšana ir gudrības iesākums. Kas uzvar, kā Kristus ir uzvarējis, tiem pastāvīgi vajadzētu sargāties no sātana kārdināšanām. Ēstkāri un kaislības vajadzētu ierobežot un pakļaut apgaismotas sirdsapziņas pārvaldībai, lai saprašana būtu nenovājināta un uztveres spējas skaidras un lai sātana darbošanos un viņa cilpas neizskaidrotu par Dieva aizgādību. Daudzi vēlas iegūt galīgo atalgojumu un uzvaru, ko dos uzvarētājiem, tomēr tie negrib panest pūles, trūkumu un pašizlieģanos līdzīgi viņu Pestītājam. Tikai ar paklausību un nepārtrauktu piepūli mēs uzvarēsim, kā Kristus uzvarēja.

Ēstkāre būs par iemeslu tūkstošu bojā ejai, kas saņemtu spēku visās citās sātana kārdināšanās, ja būtu uzvarējuši šini punkti. [492] Kas ir ēstkāres vergi, tiem neizdosies izveidot pilnīgu kristieša raksturu. Cilvēka nepārtrauktie pārkāpumi sešu tūkstošu gadu laikā kā augļus ir nesuši slimības, sāpes un nāvi. Un tuvojoties laika noslēgumam, sātana kārdinājumi ļauties ēstkāres varai būs vēl spēcīgāki un vēl grūtāk pārvarami.

VADĪBA

Brāli A., tavš piedzīvojums attiecībā uz vadību divus gadus atpakaļ, bija tev ļoti svarīgs un nāca tev par labu. Tev bija ļoti atšķirīgi un noteikti ieskati par individuālo neatkarību un par tiesībām vadīties no personīgām domām. Šie ieskati tevi veda uz galējībām. Tu domāji, ka tev pašam jābūt gaismai un pārliecībai par saviem pienākumiem.

Man rādīja, ka neviena cilvēka spriedums nav jāpakļauj kāda cita cilvēka spriedumam. Tomēr, ja tiek izteikts Ģenerālkonferences spriedums, kas ir augstākā autoritāte Dievam virs zemes, tad personīgo neatkarību un spriedumu nevajadzētu paturēt, bet gan uzklaut Ģenerālkonferences domas. Tava kļūda bija tā, ka tu neatlaidīgi turējies pie savām domām. Par savu pienākumu, pretēji augstākās autoritātes balsij, kāda Kungam ir virs zemes. Pēc tam, kad tu pēc sava prāta biji izlietojis laiku un kad tava vilcināšanās stipri bija nokavējusi darbu, beidzot, atbildot atkārtotiem un spiedošiem Ģenerālkonferences aicinājumiem, tu atnāci uz Batl-Kriku. Tu noteikti apgalvoji, ka, sekodams pats savai pienākuma apziņai, esi rīkojies pareizi. Tu uzskatīji par tikumu stūrgalvīgu palikšanu pie saviem neatkarīgajiem uzskatiem. Liekas, tu pareizi neizproti, kādu varu Dievs caur Ģenerālkonferences balsi ir devis savai draudzei. Tu domāji, ka atsaucoties uz Ģenerālkonferences aicinājumu esi pakļāvis viena vīra spriedumam. Sakarā ar to tu parādījis neatkarīgu, stingru un ietiepīgu garu, kas viss bija nepareizi.

[493] Tajā laikā Dievs tev deva dārgus piedzīvojumus, ko tu augstu vērtēji un kas stipri palielināja tavas, kā Kristus kalpa sekmes. Tava lepnā, nepakļāvīgā griba tika uzvarēta. Tu patiesi atgriezies. Tas vadīja uz pārdomām vispār un arī par tavu viedokli attiecībā uz vadību. Tavi uzskati par vadību ir pareizi, tikai tu tos pareizi neizved dzīvē. Ja tu tā, kā vērtē manu vīru, vērtētu draudzei doto varu un Ģenerālkonferences balsi un spriedumu, tad tava nostāja būtu pareiza. Bet tu stipri maldies, piešķirdams diena vīra prātam un spriedumam tādu autoritāti, kādu Dievs devis savai draudzei Ģenerālkonferences balsī un spriedumā.

Piešķirot vienam cilvēkam varu, kādu Dievs devis draudzei, un piešķirot vienam autoritāti spriest citu vietā, sagroza patieso Bībeles kārtību. Sātans ļoti smalki un viltīgi centīsies ietekmēt šā cilvēka prātu un reizēm to arī pārvarēs, jo tādā veidā viņš cer ietekmēt daudzus citus. Tava nostāja pret vadību būs pareiza, ja tu visaugstāk organizētai varai draudzē dosi to, ko esi devis vienam cilvēkam. Dievs nekad nav vēlējis, lai Viņa darbam uzspiestu viena cilvēka prāta, viena cilvēka sprieduma zīmogu.

Galvenais iemesls, kāpēc brāļiem B. un C. nav pietiekošu piedzīvojumu, ir viņu neuzticība sev. Viņi ir izvairījušies no atbildībām, jo tās uzņemoties nāktu gaismā viņu trūkumi. Viņi ir bijuši pārāk labprātīgi

atļaut manam vīram visu izkārtot un nest atbildības, spriest un domāt viņu vietā. Šie brāļi ir vāji, lai gan viņiem vajadzētu būt stipriem. Viņi nav uzdrošinājušies sekot paši savam neatkarīgam spriedumam, lai tādā kārtā nepielaištu kļūdas un netiktu par to nosodīti, bet tanī pašā laikā ir bijuši gatavi ļauties kārdinājumam atbildību uzkraut manam vīram, kaut arī, pēc viņu domām, tie ir saskatījuši kļūdas viņa rīcībā. Tie nav uzņēmušies nest nastas līdz ar manu vīru. Tie pastāvīgi ir paļāvušies uz manu vīru, liekot viņam nest atbildības, kuras tiem vajadzēja dalīties ar viņu, līdz tie ir kļuvuši vāji spējās, kurās tiem vajadzēja būt stipriem. [494] Viņu morālie spēki ir vāji, lai gan šai ziņā viņi varēja būt milži, spējīgi stāvēt kā pilāri Dieva darbā.

Šie brāļi nepaļaujas un neuzticas, ka Dievs tiešām viņus vadīs, ja tie paklausīs Viņa dotajai gaismai. Dievs nekad nav gribējis, lai spēcīgi, neatkarīgi cilvēki, kam skaidrs, izglītots saprāts, meklējot atbalstu, piekļautos kādam citam, kā efejas stīga ozolam. Visas grūtības, neveiksmes, šķēršļi un vilšanās, ar ko Dieva kalpi sastapsies savā aktīvajā darbā, tikai stiprinās viņus pareiza rakstura izveidošanā. Izlietojot pašiem sava prāta enerģiju, kavēkļi, ar kuriem tiem būs jāstopas, izrādīsies viņiem par noteiktu svētību. Viņi iemantos garīgu spēku, ko varēs ar vislabākajiem panākumiem izlietot svarīgos gadījumos. Viņi mācīsies sev uzticēties un piedzīvojumos iegūs paļāvību, ka Dievs tiešām viņus vada un par viņiem rūpējas. Sastopoties ar briesmām un izjūtot patiesas garīgas ciešanas un sāpes, viņi būs spiesti visu dziļi pārdomāt un izjutīs lūgšanas nepieciešamību, lai viņu pūles būtu saprātīgas un darbs nāktu pa labu Dieva lietai. Tie atradīs, ka cīņas un sarežģījumi prasa vingrināt ticību, mācot paļauties uz Dievu un liek būt nelokāmiem, kas savukārt tālāk attīsta spēkus. Kritiskos brīžos pastāvīgi rodas nepieciešamība meklēt jaunus ceļus un līdzekļus. Tad ir jāizlieto tādas spējas, kas paliktu snaudošā stāvoklī, ja nebūtu šo spiedošo vajadzības gadījumu Dieva darbā. Nepieciešams sastapties ar dažādiem piedzīvojumiem. Tāpēc vienpusīgi attīstīti cilvēki, kas spēj domāt tikai vienā virzienā, nebūs derīgi.

Tie, kam pretojas, kuru plānus jauc un kavē, ir stipri un spēcīgi vīri savā darbā, kurus Dievs grib izlietot sev par godu. Brāļi B. un C. varētu savas neveiksmes pārvērst svarīgās uzvaras, bet tā vietā viņi ir izvairījušies no atbildībām, kuras uzņemoties viņi varētu tikt vainoti par iespējamām kļūdām. Šie dārgie brāļi nav ieguvuši audzināšanu, ko stiprina un attīsta piedzīvojumi un ko lasīšana, studijas un visas citādā veidā gūtās priekšrocības nekad nedos. [495]

Tu brāli, A., spēj nest dažas atbildības. Dievs ir pieņēmis tavu enerģisko darbu un svētījis tavas pūles. Tu esi pielaidis dažas kļūdas, bet šo dažu neveiksmju dēļ tev nekādā gadījumā nevajadzētu nepareizi novērtēt savas spējas, nedz arī neuzticēties spēkam, kuru tu varēji atrast Dievā. Tu neesi bijis labprātīgs uzņemties atbildības. Gluži dabīgi tu tiecies no tām izvairīties un izvēlēties vieglāko ceļu, kā rakstīšanu un darbu, kas nesaistās ne ar kādām sevišķām un svarīgām interesēm. Tu pielaid kļūdu, paļaudamies uz manu vīru, lai viņš tev pateiktu, kas jādara. Tev pašam jāatrod darāmais darbs un pašam jāuzņemas nepatīkamās nastas. To darot Dievs tevi svētīs. Tev jānes ar Dieva darbu saistītās nastas, atbilstoši savām labākām spējām un izpratnei. Tev tomēr jābūt uzmanīgam, jo citādi tavu spriedumu var iespaidot citu domas. Ja tu tiešām esi kļūdījies, tad tev ir priekštiesība šīs neveiksmes pārvērst uzvarā, izvairoties no līdzīga gadījuma nākotnē. Ja tev vienmēr pasacīs, kas jādara, tad tu nekad neiegūsi pieredzi, kas nepieciešama katrā darbā.

To pašu var attiecināt uz visiem, kas ieņem atbildīgas vietas Batl-Kriķas dažādajos kantoros. Viņus nevajadzētu pierunāt strādāt un tad dažādos veidos balstīt un lutināt; tā cilvēki nesagatavosies svarīgākiem posteņiem. Cilvēku stipru dara kavēkļi. Ne palīdzība, bet grūtības, cīņa un negaidītas neveiksmes cilvēkus dara morāli stiprus. Pārāk daudz ērtību un izvairīšanās no atbildībām ir padarījušas par glēvuļiem un punduriem cilvēkus, kam vajadzēja būt par saprātīgiem, tikumīgi un garīgi stipriem vīriem.

Cilvēkiem, kuriem katrā kritiskā gadījumā vajadzēja būt tik uzticīgiem, kā magneta adatai pret polu, cenšoties izvairīties no nosodījuma un izvairoties no atbildībām, lai nekļūdītos, ir kļuvuši nespējīgi un nevarīgi. Ļoti gudri cilvēki ir bērni sevis savaldīšanā, tāpēc ka viņi ir glēvi uzņemties un nest vajadzīgās nastas. Viņi nav pacentušies kļūt par prasmīgiem cilvēkiem. [496] Viņi pārāk ilgi ir uzticējušies vienam vīram, lai tas plānotu un domātu viņu vietā, kad viņi paši bija spējīgi spriest par Dieva darba interesēm. Katru brīdi mums jāstopas ar garīgu nepilnību katrā jautājumā. Cilvēki, kas ir gatavi ļaut citiem plānot un domāt viņu vietā, nav pilnīgi attīstīti. Ja tiem būtu jāplāno savā labā, tad tie izrādītos par labiem aprēķinātājiem un saprātīgiem cilvēkiem. Bet iesaistoties Dieva darbā ar viņiem notiek pavisam citādi; šo spēju tad viņi gandrīz visi pazaudē. Viņi ir gatavi palikt tik nederīgi, tik nespējīgi, it kā citiem vajadzētu plānot un domāt viņu vietā. Daži cilvēki liekas pilnīgi nespējīgi izcirst paši sev ceļu. Vai tiem vienmēr jāpaļaujas uz citiem, lai tie plānotu un pētītu viņu vietā un būtu viņiem par saprātu un spriedumu? Sādi kareivji apkauno Dievu. Kamēr tie paliek tikai mašīnu lomā, Dievs viņu līdzdalību savā darbā nepagodina.

Ir vajadzīgi nopietni, centīgi un neatkarīgi vīri, bet ne tādi, kas iespaidojami kā logu ķīte. Kas vēlas tikai ātrāk atbrīvoties no sava darba, kas vēlas domāt un darīt tikai noteiktu daudzumu un saņemt noteiktu algu, kas vēlas būt derīgi necenšoties pieaugt un mācīties, tie nav vīri, kurus Dievs aicina strādāt savā darbā. Cilvēks, kurš nespēj savas spējas izlietot gandrīz katrā vietā, nav šim laikam vajadzīgais vīrs. Vīri, kurus Dievs grib saistīt savā darbā, nav ar vāju gribu un bez mugurkaula, bez rakstura morālā spēka. Tikai nepārtrauktās un neatlaidīgās pūlēs cilvēki var sagatavoties par tādiem, kas var ņemt daļību Dieva darbā. Siem vīriem nevajadzētu kļūt mazdūšīgiem, ja arī apstākļi un apkārtnē ir nelabvēlīgāka. Tiem savu nodomu nevajadzētu uzskatīt kā pilnīgi neizdevušos, kamēr tie nešaubīgi ir pārliecinājušies, ka nevar darīt neko vairāk Dieva goda un dvēseļu labad.

Ir cilvēki, kas sev glaimo, ka viņi varētu paveikt kaut ko lielu un labu, ja tikai apstākļi būtu savādāki, bet tanī pašā laikā neizlieto jau dotās iespējas un nedara neko tur, kur Dievs tos ir nolīcis. [497] Cilvēks var veidot savus apstākļus, bet apstākļi nekad nedrīkstētu veidot cilvēku. Cilvēkam apstākļus vajadzētu satvert kā savus darba rīkus, ar kuriem viņš strādā. Viņam vajadzētu pārvaldīt apstākļus, bet nekad nevajadzētu ļaut, lai apstākļi pārvalda viņu. Individuāla neatkarība un individuālais spēks ir tagad vajadzīgās īpašības. Individuālo raksturu nevajag upurēt, bet tas jāveido, jāizsmalcina un jāpadara cēls.

Man rādīja, ka manam vīram vajag atstāt tos pienākumus, kurus nesot viņš sagādā prieku citiem, jo tas viņus atbrīvo no daudzām grūtībām. Mana vīra ātrās spriešanas spējas, skaidrā izpratne un asā uztvere, ko viņš ieguvis audzināšanas un vingrināšanās ceļā, ir vadījuši viņu uzņemties daudzas nastas, ko būtu vajadzējis nest citiem.

Brāli A., tu esi pārāk lēns. Tev vajadzētu attīstīt pretējās īpašības. Dieva darbs prasa cilvēkus, kas spēj ātri saskatīt un acumirkļi darboties, īstā laikā un ar spēku. Ja tu gaidīsi, lai izmērītu katras grūtības un apsvērtu katru sastopamo sarežģījumu, tad tu maz padarīsi. Tev vienmēr būs jāstopas ar kavēkļiem un grūtībām; tev stingri jāaņemtos tos uzvarēt, vai arī tie uzvarēs tevi. Reizēm dažādi ceļi un dažādi rīcības veidi un nodomi, kas saistīti ar Dieva darbu, prātā apsvērti, liekas vienādi labi, bet tieši šinīs gadījumos ir vajadzīgas vismalkākās izšķiršanas spējas. Un ja mērķa sasniegšanai ir kaut kas jādara, tad to vajag darīt īstajā zelta acumirkļī. Jāpamana vismazākā svaru kausa nosvēršanās un tam uzreiz jāizšķir visa lieta. Ilga vilcināšanās nogurdina eņģeļus. Nepareizs lēmums reizēm ir pat vairāk attaisnojams, nekā nepārtraukta svārstīšanās, vilcināšanās, reizēm nosveroties vienā virzienā un pēc tam atkal otrā. No šādas vilcināšanās rodas vairāk sarežģījumu un nelaiemes, nekā no kāda pārāk sasteigta soļa.

Man rādīts, ka visievērojamākās uzvaras un visbriesmīgākās neveiksmes viena otru nomainījušas dažu acumirkļu laikā. Dievs prasa ātru, tūlītēju rīcību. Atlikšana, šaubīšanās, vilcināšanās un nenoteiktība bieži atdod ienaidniekam visas priekšrocības. [498] Mans brāli, tev vajag reformēties. Īstā laikā veikti uzdevumi var daudz darīt patiesības labā. Vilcinoties bieži zaudē uzvaras. Sajā darbā būs kritiski stāvokļi. Ātra un noteikta rīcība īstā laikā dos slavenas uzvaras, turpretī atlikšana un nolaidība nesīs lielas neveiksmes un negodu Dievam. Ātra rīcība kritiskā brīdī bieži atbrūno ienaidnieku un viņš apmulst un tiek pārvarēts, jo viņš bija gaidījis, ka būs laiks plānot un rīkoties viltīgi.

Darbam Batl-Krīkā Dievam vajadzīgi vīri, kam spriedums vienmēr ir pie rokas, kuru prāts, ja tas ir vajadzīgs, darbotos līdzīgi zibenim. Lielu briesmu brīžos vajadzīga ātra un noteikta rīcība. Nedrīkst nokavēties. Zināma mērķa sasniegšanai var izstrādāt labus plānus, bet šo plānu atlikšana uz pavisam īsu laiku var grozīt apstākļus un līdz ar to zaudēt lielo mērķi, ko ar attapību, tālredzību un nekavējošu rīcību būtu iespējams sasniegt. Daudz varētu padarīt, ja vingrinātu prātu pārvarēt kūtrumu. Ir brīži, kad nepieciešama uzmanība un nopietnas, ilgstošas pārdomas; tad steigties būtu neprātīgi. Bet arī tad, pārāk ilgi vilcinoties, var daudz zaudēt. Noteiktos gadījumos piesardzība ir vajadzīga, bet vilcināšanās un gudrošana atsevišķos gadījumos ir atnesusi vairāk posta nekā iespējamā neveiksme steidzoties.

Mans brāli, tev jāiemācās ātri un noteikti rīkoties. Atmet savu ierādumu vilcināties. Tu esi lēns un nolaidīgs darbu uzsākt un nobeigt. Tu nedrīksti strādāt tik ierobežoti, tas nav pareizi. Kad tavu dvēseli pārņem netīcība, tad tu tik ilgi vilcinies, svārsties un apsver, ka pats neko nepadari un aizkavē arī citus. Tu arī tiešām esi pietiekoši ieinteresēts ieraudzīt grūtības un sākt šaubīties, bet tu neesi ieinteresēts un modrs pārspēt grūtības un izklīdināt šaubas, vai arī tev priekš tam pietrūkst drosmes. Šādos brīžos tev vajag atdoties Dievam. Tev vajadzīgs rakstura spēks un mazāk stūrgalvības un ietiepības. Šis lēmumu un rīcības kūtrums ir viens no taviem lielākiem trūkumiem un tas stāv ceļā tavam derīgumam.

Reizēm sāpīgi izjūtams, ka tu gausi izlem ar Dieva darbu saistītās lietas. Tas pavisam nav vajadzīgs.

Ātra un noteikta rīcība var dot lielus panākumus. Tu parasti labprāt strādā, ja darbs tev patīk, tu esi gatavs darboties, ja skaidri vari redzēt, kas jādara, bet tu varētu vairāk palīdzēt, ja noteikti un ātri rīkotos kritiskos brīžos un uzvarētu vilcināšanās un atlikšanas ieradumu, kas tev ir raksturīgs un stipri kavē Dieva darbu. Sis trūkums, ja tu to neuzvarēsi, lielas krīzes brīžos atnesīs postu darbam un izrādīsies liktenīgs tavai dvēselei. Ir jāiemācās noteikta un precīza rīcība īstā laikā, jo tev nav šo īpašību. Kara gājienos un kaujās bieži vairāk iegūst ar prasmi ātri rīkoties nekā nopietnās un smagās sadursmēs ar ienaidnieku.

Spēja ātri un tomēr labi padarīt savu darbu ir liels ieguvums. Mans brāli, tu tiešām esi domājis, ka tava piesardzīgā, nogaidošā rīcība pelnījusi uzslavu, ka tā drīzāk gan ir tikums nekā netikums. Bet vadoties no tā, ko Kungs man šajā lietā rādīja, tava kūtrā rīcība ir stipri kavējusi Dieva darbu un bijusi par iemeslu, ka daudz kas palicis nedarīts, ko vajadzēja padarīt. Tagad tev būs grūti mainīt savu raksturu atbilstoši Dieva prasībām, jo tev jau jaunībā ir bijis grūti būt noteiktam un ātram savā rīcībā. Kad raksturs ir izveidojies, ieradumi nostiprinājušies un garīgās un tikumiskās spējas nobriedušas, tad visgrūtāk atradināties no nepareiziem ieradumiem un iemācīties ātri rīkoties. Tev jāsaprot laika vērtība. Tu neesi atvainojams, ja atliec vissvarīgāko, kaut arī tev nepatīkamu darbu, cerēdams, ka vispār varēsi to nedarīt, vai arī domādams, ka tas kļūs mazāk nepatīkams, kamēr tanī pašā laikā tu nodarbojies ar patīkamām lietām, kas īstenībā nav vēl tik spiedošas. Vispirms tev jāveic nepieciešamais darbs, kas ietver Kunga lietas vitālās intereses, un pie mazāk svarīgiem jautājumiem jāķeras tikai tad, kad svarīgie jau atrisināti. [500] Precizitāte un noteiktība Dieva darbā ir ļoti svarīgas. Kavēšanās rada neveiksmes. Minūtēm ir zelta vērtība, tās jāizlieto pēc vislabākā aprēķina. Laicīgajām attiecībām un personīgajām interesēm vienmēr jābūt otrajā vietā. Pat vismazākā Dieva darba daļiņa nedrīkstētu ciest mūsu zemes draugu vai vismīļāko radnieku dēļ.

“Un Viņš uz citu sacīja: “Seko Man!” Bet tas sacīja: “Kungs, atļauj man papriekš noiet aprakt savu tēvu.” Bet Jēzus uz to sacīja: “Lai miroņi aprok savus miroņus, bet tu ej un pasludini Dieva valstību.” Un cits sacīja: “Kungs, es tev sekošu, bet atļauj man papriekš atvadīties no tiem, kas ir manā namā.” Bet Jēzus uz to sacīja: “Neviens neder Dieva valstībā, kas savu roku pieliek pie arkla un skatās atpakaļ.” (Lūk. 9:59-62)

Nekādām šīs zemes saitēm, nekādiem laicīgiem apsvērumiem ne uz mirkli nevajadzētu iegulties svaru kausā pret pienākumiem Dieva darbā. Jēzus atstāja visu, lai glābtu pazudušo pasauli, un Viņš no mums prasa pilnīgu svētošanos, Dieva lietas interešu labā ir jāpienes upuri. Upuris, ko no mums prasa un ko mēs izjūtam visāsāk, ir jūtu upuris, tomēr galu galā tas ir pavisam mazs upuris. Draugu tev ir papildnam, un ja tikai tavas jūtas ir svētotas, tad tev nevajadzētu domāt, ka tev jāpienes ļoti liels upuris. Tev tava sieva nav jāatstāj starp pagāniem. Tu netiec aicināts iet degošajos Āfrikas tuksnešos vai cietumā, un katrā solī sadurties ar lieliem pārbaudījumiem. Esi uzmanīgs, nemeklē citu līdzjutību; uzmanies, lai cilvēcīgās jūtas un personīgie apsvērumi tevi neietekmētu Dieva darbā. Viņš prasa nesavtīgu un labprātīgu kalpošanu. Tu vari to Viņam veltīt un bez tam izpildīt arī visus savus pienākumus pret ģimeni, tomēr šai lietai jāatrodas otrā vietā.

Mans vīrs un es pati esam pielaiduši kļūdu, uzņemoties atbildības, kuras vajadzētu neņemt citiem. Darba sākumā bija vajadzīgs kāds, kas ierosinātu, noteikti izpildītu uzdevumus, ietu priekšgalā cīnoties ar maldiem un visur sastopamiem kavēkļiem. [501] Mans vīrs nesa vissmagākās nastas un viņam bija jāstāpjas ar visnoteiktāko pretestību. Bet atkal mēs pilnīgi noorganizējamies un atbildīgajām vietām izvēlēja vairākus cilvēkus, tad manam vīram bija īstais laiks pārtraukt vienam uzņemties atbildības un neņemt smagas nastas. Sis darbs sadalāms uz vairākiem cilvēkiem. Brāļi viņu spieda un viņš piekāpās un turpināja stāvēt zem gadiem ilgi nestajām nastām un atbildībām un to darot pielaida kļūdu. Viņam šīs nastas vajadzēja nolikt jau pirms vairākiem gadiem un sadalīt starp cilvēkiem, kas izvēlēti darboties citu labā. Sātanam tas patiktu, ka viena vīra prāts un spriedums pārvaldītu visu to cilvēku prātus un spriedumus, kas tic tagadējai patiesībai.

Bieži vien manam vīram vienam vajadzēja redzēt un saprast, kas nepieciešams Dieva darbā, un bez kavēšanās rīkoties. Citiem vadošajiem brāļiem netrūka prāta, bet gan trūka gribas nostāties viņa ieņemtajā vietā. Slimam cilvēkam [paralizētam] viņi ir ļāvuši neņemt šī darba nastas un atbildības, ko nebūtu spējis neviens no viņiem ar saviem veselajiem nerviem un spēcīgajiem muskuļiem. Reizēm viņš izturējās šķietami bargi un viņa runas varēja uzņemt kā apvainojumu. Redzot citus, kas varēja neņemt nastas, bet izvairījās no atbildībām, viņa sirds jutās dziļi apbēdināta un viņš runāja acumirkļa iespaidā. Viņu šajā, viņa spēkiem neatbilstošajā stāvoklī nav nolīcis Kungs, bet brāļi. Viņa dzīve ir bijusi tikai nedaudz labāka kā vergam. Brāļi nav vērtējuši viņa pastāvīgos pārbaudījumus, nogurdinošās rūpes un pārmērīgo smadzeņu piepūli. Viņa dzīve ir bijusi bez prieka; un savu nelaimi viņš palielināja, sūdzoties par brāļiem – sludinātājiem, kas atstāj nedarītu viņu spējām atbilstošu darbu un bija nolaidīgi darīt to, ko spēja. Atkal un atkal ir pārkāpti dabas likumi. Runājot un kritizējot, ka mans vīrs strādā par daudz, brāļi tomēr nenāca, lai uzņemtos savu atbildības daļu, bet gan labprāt

prasīja atbildību no viņa. Tu augstsirdīgi nāci nest atbildības, kad nebija neviena cita, kas gribētu tās uzņemties. [502] Ja brāļi – sludinātāji būtu bijuši labprātīgi uzņemties nastas, kuras tiem vajadzēja nest, tad mans vīrs nebūtu redzējis un darījis tik daudz darba, kas bija jāveic un ko, pēc viņa domām, nedrīkstēja atstāt novārtā.

Dievs nav pieļāvis, ka mana vīra dzīve noslēgtos ar kaunu. Viņš ir to uzturējis. Bet cilvēks, kas izpilda divkāršu darbu, kas divu gadu darbu dara vienā gadā, savu dzīves svēci dedzina no abiem galiem. Vēl manam vīram ir darāms darbs, ko vajadzētu veikt jau vairākus gadus atpakaļ. Tagad tam vajadzētu mazāk saskarties ar strīdiem, sarežģījumiem un dzīves atbildībām; viņam vajadzētu sagatavoties savai pēdējai pārvēršanai, kļūt maigākam un cēlākam. Tagad viņam vajadzētu taupīgi un saprātīgi izlietot spēkus. Nevajadzētu pieļaut, ka darba atbildības tik smagi gulstas uz viņu, lai brāļu aizspriedumi un aizdomas netraucētu viņa mieru.

Dievs ir ļāvis dārgajai patiesības gaismai apspīdēt savu vārdu un apgaismot mana vīra prātu. Ar sludināšanu un rakstīšanu viņš var uz citiem atstarot Jēzus klātbūtnes gaismas starus. Bet kalpojot pie galda, rūpējoties par draudzes kopšanas jautājumiem un kārtojot ar darbu saistītos pienākumus un darījumus, viņam lielā mērā ir atņemta priekštiesība izlietot savu spalvu un arī sludināt ļaudīm.

Viņš ir juties no Dieva aicināts aizsargāt patiesību un norāt, reizēm pat bargi tos, kas nepareizi izturējušies pret darbu. Rūpju svars un slimības radītās ciešanas bieži viņu ir grūdušas mazdūšībā un reizēm viņš visu ir redzējis pārspīlētā gaismā. Viņa brāļi ir izmantojuši savā labā viņa vārdus un ātro rīcības veidu, kas bija stipri pretējs viņu gausajam darbam un šaurajiem darbības plāniem. Tie viņam pierakstījuši motīvus un izjūtas kādu viņam nebija. Lielā starpība starp manu vīru un viņiem likās kā bezdibenis, bet tam viegli varētu tikt pāri, ja šie saprātīgie vīri būtu veltījuši visas savas intereses, lai virzītu uz priekšu dārgo Dieva darbu un ielikuši tajā visu savu sirdi. [503]

Mūsu iespaids šinī vietā, darba vadībā, varēja būt pastāvīgs un tas būtu sekmējis mūsu iestāžu uzplaukumu. Bet citi nedarija visu iespējamo. Būdami pakļauti kārdināšanām sastopot šķēršļus, viņi ar savu rīcību varēja mest ēnu uz mūsu visnopietnākajām pūlēm Dieva darba celšanas labā. Tāpēc bijām spiesti meklēt patvērumu kaut kur citur, kur no mūsu darba nāktu lielāks labums un būtu mazāk briesmu, ka nastas mūs varētu nospiest. Dievs mums ir devis lielu brīvību un ietekmi par Viņa ļaudīm Batl-Krīkā. Pagājušā vasarā, atnākot uz šo vietu, mēs uzsākām nopietnu darbu un tas turpinās līdz šim brīdim. Sarežģījumi un grūtības bieži sekoja viens otram, prasot nogurdinošu darbu, lai tos novērstu.

Kungs nekļūdījās un neizvēlējās nepareizi, norādot, ka brālis D. varētu būt piemērots dotajai vietai, ja tas paliktu pazemīgs un paļautos uz Viņa spēku. Kādu laiku brāļa D. intereses bija godīgas un viņš darbojās Veselības Institutā kā tēvs. Bet tad viņš paaugstinājās un kļuva pašapmierināts. Viņš sāka iet pa nepareizu ceļu. Viņš padevās kārdināšanām. Visas aizbildināšanās, ar ko direktori atvainojuši savu nolaidību pienākumos, ir nepareizas. Atbildības nobīdīšana uz brāli un mūsu Vaitiem, liecina viņiem par sliktu. Viņi vienkārši neizpildīja savu pienākumu, jo tas bija nepatīkams.

Es redzēju, ka Klusā okeāna piekrastē bija vajadzīga palīdzība. Tomēr Dievs nevēlas, ka mēs uzņemtos atbildības vai censtos atrisināt sarežģījumus, kas attiecas uz citiem. Mēs varam būt padomdevēji un palīdzēt viņiem ar savu iespaidu un spriedumu. Mēs varētu daudz darīt, ja mūs nepiespiestu uzņemties nastas un smagumu, ko vajadzētu nest citiem, kaut to nešana ļoti svarīga nepieciešamo piedzīvojumu iegūšanai. Mums jāraksta par svarīgiem jautājumiem, kas ļaudīm ļoti vajadzīgi. Mums ir dārga gaisma par Bībeles patiesībām, kas jāatklāj ļaudīm.

Man rādīja, ka Dievs nevēlas, lai mans vīrs nestu tās nastas, kuras viņš ir uzņēmis pēdējos piecos mēnešos. [504] Ir pieļauts, ka liela darba daļa gūlusies uz viņu. Tas bija par iemeslu samulsumam, nogurumam un nervozitātei, kā rezultātā zaudētā drosme un gara stāvoklis kļuvis nomākts. No paša darba sākuma brāļi nav strādājuši saskanīgi. Brāļi, sludinātāji ir mīlējuši brīvību. Viņi nav nesuši vajadzīgās atbildības un nav ieguvuši iespējamus piedzīvojumus, kas tos tagad darītu spējīgus nostāties visatbildīgākajās vietās, kas skar Dieva darba vitālās dzīvības intereses. Savu nolaidību atbildību nešanā viņi ir atvainojuši ar bailēm, ka tos var nepareizi saprast.

Ticība, kuru mēs apliecinām, pieņem mūsu dabiskā noskaņojuma un mūsu temperamenta nokrāsu; tāpēc visaugstākā mērā svarīgi, lai mēs vingrinot stiprinātu sava rakstura vājās vietas un stiprās, nevēlamās īpašības vājinātu, strādājot pretējā virzienā un stiprinot pretējās īpašības. Bet daži brāļi to nav darījuši, ko viņi varēja un kas viņiem būtu bijis jādara un kas savukārt iedrošinātu un palīdzētu manam vīram turpināt nest dažas atbildības darba vadībā. Viņa līdzstrādnieki nav rīkojušies patstāvīgi, raugoties uz Dievu pēc gaismas, lai izprastu savus pienākumus. Viņi nav paklausījuši Dieva aizgādībai, kas pašķīrusi ceļu, nav kopīgi apspriedušies par darba plāniem, nav vienojušies par

plāniem un darba paņēmieniem.

Kopš pagājušā vasarā atnācām uz Mičigānu, Kungs mana vīra darbu ir sevišķi svētījis. Viņš visredzamākā veidā ir ticis atbalstīts, lai paveiktu tik ļoti vajadzīgo darbu. Ja mūsu pēdējā Mičigānas telts sapulcē viņa biedri būtu bijuši nomodā, lai redzētu un izprastu Dieva darba vajadzības, tad būtu paveikts daudz vairāk. Dotās izdevības nav izlietas. Ja brālis A. būtu palicis savienībā ar Dievu un staigājis gaismā, ja viņš būtu bijis gatavs ieraudzīt darāmo darbu un centies to ātri paveikt, tad tagad jau mēnešiem ilgi mēs būtu gājuši darbā uz priekšu un sen būtu likti pamati spiestuvei Klusā Okeāna krastā. [505] Padodoties grūtsirdībai un paliekot zem šiem mākoņiem, mēs nevaram pagodināt Dievu. Gaisma turpina spīdēt, kaut gan mēs neizjūtam tās svētību; bet ja mēs uzticīgi trauksimies uz gaismu, un ja iesim uz priekšu tā, it kā kad gaisma spīdētu, tad drīz arī iziesim no tumsas un visapkārt ieraudzīsim gaismu.

Pēdējā telts sanāksmē Dieva eņģeļi nāca, lai ar savu spēku sevišķi apgaismotu, dziedinātu un svētītu kā manu vīru, tā arī brāli Vagoneru. Tur ieguva dārgu uzvaru, kuras ietekme nekad nezudīs. Man rādīja, ka Dievs visredzamākā veidā ar zīmēm ir apliecinājis savu mīlestību, gādību un uzturošo žēlastību pār manu vīru. Viņš ir ņēmis vērā mana vīra centību un nodošanos Viņa darbam. Šim piedzīvojumam vienmēr vajadzētu vadīt manu vīru uz pazemību un pateicību.

Dievam vajadzīgi ļoti noteikti vīri. Viņš vēlas tādus strādniekus, kas, pieņemot svarīgus lēmumus, būtu tikpat uzticīgi Viņa lietai, kā magneta adata polam, kuru galvenā vēlēšanās būtu, līdzīgi Pestītājam, glābt dvēseles. Sātans izmanto katru iespēju, lai ietekmētu cilvēku prātus, viņš darbojas tieši tādā veidā un laikā, kad iespējams gūt sev vislielāko labumu un visvairāk kaitēt Dieva darbam. Nolaidība darīt to, ko spējam un ko Dievs no mums prasa darbā, ir grēks, ko nevar atvainot ar stāvokli un apstākļiem, jo Jēzus ir rūpējies par katru neparedzētu gadījumu.

Mans brāli, darot Dieva darbu tu nonāksi dažādos apstākļos, kas no tevis prasīs lielu savaldīšanos, bet kas tevi darīs spējīgu piemēroties īpatnējiem apstākļiem un situācijām. Tad tu strādājot neapmulsīsi. Tev nevajadzētu pārāk zemu novērtēt savas spējas darīt savu daļu dažādajos praktiskās dzīves aicinājumos. Ieraugot trūkumus tūlīt ķeries pie darba, lai šis vainas dziedinātu. [506] Nepaļaujies uz citiem, ka tie aizpildīs tavus trūkumus, pašam paliekot vienaldzīgam, it kā tas būtu pats par sevi saprotams, ka tev vienmēr jāpaliek pie savām īpatnībām. Nopietni pārbaudi pats sevi, lai šis vainas tiktu dziedinātas un tu varētu būt pilnīgs Jēzū Kristū, tā kā tev nekā netrūktu.

Ja tu sevi augstu vērtēsi, tad domāsi, ka tavi darbi ir nozīmīgāki nekā tie patiesībā ir, un tu nostāsi par personīgu neatkarību, kas robežosies ar augstprātību. Ja tu esi otrā galējībā un par sevi spriedīsi pārāk zemu, tad tu jutīsies mazdūšīgs un tavš iespāids būs vājš; tā tu stipri ierobežosi savu ietekmi uz labu, kāda tev tomēr varētu būt. Tev jāizvairās no abām galējībām. Jūtas tevi nedrīkst pārvaldīt, apstākļi tevi nedrīkst ietekmēt. Tev ir iespējams sevi pareizi novērtēt, kas vienīgi tevi pasargās no abām galējībām. Tu vari būt cienīgs bez tukšas godkārigas pašpaļāvības, tu vari uzklaut citus un būt piekāpīgs, neupurējot pašcieņu un individuālo neatkarību, un tavai dzīvei būs liels iespāids kā uz augstāk stāvošiem, tā arī uz tiem, kuru sabiedriskais stāvoklis ir zemāks.

Brāli A., tagad draud briesmas, ka tevi var ietekmēt baumas. Tavs darbs noteikti ir praktisks, pamatīgs un ass. Tava mēraukla un prasības ļaudīm ir pārāk stingras. Reizēm tas ir nepieciešams; tomēr tavā darbā šīs īpašības iezīmējas pārāk asi un tās pazaudēs savu spēku, ja viņas nesavienosies ar līdzjūtīgu un iedrošinošo Dieva Gara laipnību. Tu atļauj savu radnieku un tuvāko draugu vārdiem iespāidot savus lēmumus. Tu pārāk tiem uzticies un viņu domas un uzskati novirza tevi nepareizā virzienā. Tev jābūt modram. Ģimenēm, kas atrodas X un ir tik cieši saradojušās, ir savs iespāids. Tavs spriedums, jūtas un uzskati iespāido viņas un savukārt tās iespāido tevi, spēcīga straume plūdis nepareizā virzienā, ja jūs visi nebūsiēt pazemīgi un pilnīgi svētījušies Dievam. Visi šo ģimeņu locekļi pēc dabas ir neatkarīgi un apzinīgi un ja Dieva Gars tos sevišķi nelīdzsvaros un nepārvaldīs, tad tie tiecas uz galējībām.

Nekad, nekad neļauj baumām sevi ietekmēt. Nekad lai tavu izturēšanos neiespāido tavi vismīļākie radnieki. [507] Ir pienācis laiks, kad Dieva darbā vajadzīga vislielākā gudrība. Jāsaprot, kad runāt un kad klusēt. Vēlēšanās iegūt līdzjūtību, cilvēkus ar smagiem, drūmiem raksturiem bieži ierosina neapdomīgi atklāt savas jūtas citiem. Tavs izskats uzstājoties bieži vien modina līdzjūtību, kad tev būtu labāk to nesāņemt. Visiem ir svarīgs pienākums dienu no dienas arvien vairāk un tuvāk iepazīt savas izturēšanās un rīcības motīvus. Jāiepazīst īpatnējie motīvi, kas izsauc attiecīgo rīcību. Katrs dzīves darbs jāvērtē nevis pēc ārējās izpausmes, bet gan pēc motīviem, kas liek tā rīkoties.

Visiem jābūt nomodā par savu prātu un jūtām, citādi sātans tos uzvarēs. Jūtas ir tie ceļi, pa kuriem aizsniedz dvēseli. Audzinot sevi mēs varam būt tik stingri, cik vien vēlamies, bet mums jābūt ļoti

piesardzīgiem, lai citas dvēseles neiegrūstu izmisumā. Dažiem liekas, ka brālis Vaits ir pārāk bargs, runājot tik noteikti ar atsevišķām personām un norādot to, kas pēc viņa domām pie tiem ir nepareizs. Viņam varbūt draud briesmas dot iemeslu pārmetumiem, jo norādot nav tik piesardzīgs kā varētu būt. Bet daži, kas sūdzas par viņa norāšanas veidu, paši lieto visasāko, pārmetumiem un nosodījumiem pilnu valodu, nepārdomājot runā sanāksmēs un tad jūtas it kā savas dvēseles atvieglājuši un paveikuši labu darbu. Bet Dieva eņģeļi ne vienmēr šādu darbu atzīst par labu. Ja brālis Vaits arī kādai personai liek saprast, ka tā nav rīkojusies pareizi, ja viņš pret kādu ir pārāk bargs un viņu vajadzētu pamācīt mainīt savu izturēšanos un mīkstināt savu garu, tad cik daudz vairāk viņa brāļiem, sludinātājiem nepieciešams saprast, cik nepareizi, lielai sanāksmei likt ciest no griezīgiem pārmetumiem un smagām apsūdzībām, kad pilnīgi nevainīgiem jācieš līdz ar vainīgo.

Sliktāk, daudz sliktāk ir atļauties jūtu izplūdumam plašā sanāksmē, iedegoties pret vienu un reizē pret visiem, nekā iet pie šīm personām, kas varbūt ir rīkojušās nepareizi un pārmetumus pateikt tieši viņām. [508] Šādas bargas apsūdzību runas izteiktas plašā sapulcē Dieva acīs ir par tik nospiedošākas un bēdīgākas par personīgiem rājiem, cik klātesošo cilvēku skaits ir lielāks un nosodījums vispārīgāks. Vienmēr ir vieglāk ļaut jūtām vaļu sanāksmes priekšā, kur klāt ir daudzi, nekā iet pie maldīgā un aci pret aci vaļsirdīgi un vienkārši pateikt viņa nepareizo rīcību. Bet bargu jūtu ienešana Dieva namā pret atsevišķām personām, kas nevainīgiem liek ciest tikpat daudz kā vainīgiem, ir rīcība, ko Dievs nevar svētīt un kas drīzāk gan ir ļauna nekā laba. Pārāk bieži gadās, ka kritizējošas un apsūdzošas runas notur sapulces priekšā. Tās brāļos un māsās nemodina mīlestības garu. Tās nenoskaņo garīgi un nevada uz svētumu un Debesīm. Sirdī tad pamostas sarūgtinājuma gars. Reizēm tiešām ir nepieciešamas stingras pamācības, kas cilvēku satriec, lai to atmodinātu, satrauktu un pārliecinātu. Bet ja tās nevada Dieva Gars, tad tās izdara daudz vairāk ļauna nekā laba.

Man rādīja, ka mana vīra rīcība nav bijusi pilnīga. Viņš reizēm ir kļūdījies, kurnot un izsakot pārāk bargus pārmetumus. Bet ņemot vērā to, ko es esmu redzējusi, viņa kļūda šajā ziņā nav bijusi tik liela, kā daudzi iedomājušies un par ko es reizēm esmu baidījies. Ījabu neizprata viņa draugi, viņš atvairā viņu pārmetumus. Viņš tiem rāda, ka ja viņi aizstāv Dievu, apliecinot savu ticību uz Viņu un apzinoties savus grēkus, tad viņam pašam par to ir daudz dziļāka un pilnīgāka atzišana, nekā tiem jebkad ir bijusi. "Jūs visi esat nelāga iepriecinātāji", ir Ījaba atbilde viņu kritikai un nosodījumam. "Es gan," saka Ījabs, "tāpat runātu kā jūs, kad jūsu dvēseles būtu manā vietā; ar vārdiem es pret jums turētos un kratītu galvu par jums." Tomēr viņš paziņo, ka viņš tā nedarītu. Viņš saka: "Es jūs stiprinātu ar savu muti, jūs iepriecinātu ar savām lūpām." (Īj. 16:2,4,5)

Brāļi un māsas, kas domā labi, bet ierobežotās izpratnes dēļ spriež pēc ārienes, reizēm var censties palīdzēt tādās lietās, ko viņi pareizi nesaprot. [509] Viņu ierobežotā pieredze nespēj iedziļināties tās dvēseles izjūtās, kuru vienmēr skubina Dieva Gars, kas tik dziļi, nopietni un neizsakāmi milējusi dvēseles un bijusi ieinteresēta Dieva darbā, kādas jūtas viņi nekad nav pazinuši, un kas ir nesusi Dieva darbā tādās nastas, kādas viņi nekad vēl nav pacēluši.

Daži īsredzīgie, maz pieredzējušie draugi sava šaurā redzes apvāršņa dēļ, nespēj novērtēt tā jūtas, kas ir bijis ciešā saskaņā ar Kristus dvēseli, saistīts ar Viņu citu glābsanas darbā. Viņa nolūkus pārprot un viņa rīcību iztulko nepareizi tie, kas vēlas būt viņa draugi, līdz viņš, līdzīgi Ījabam, raida augšup nopietnu lūgšanu: "Glāb mani no maniem draugiem." Dievs Ījaba lietu ņēma savās rokās. Viņa pacietību nopietni pārbaudīja, bet kad runāja Dievs, tad izmainījās visas viņa untumainās jūtas. Paštainsība, kas viņam likās nepieciešama, lai pretotos draugu nosodījumiem, Dieva priekšā nebija vajadzīga. Dievs nekad nespriež nepareizi; Viņš nekad nekļūdās. Kungs uz Ījabu saka: "Apjoz jel kā vīrs savus gurnus", un Ījabs vairs nedzird Dieva balsi līdz viņa dvēsele savu grēku izpratnē ir pazemojusies un viņš runā Dieva priekšā: "Man ir žēl (man ir riebums pašam pret sevi) un sirds man sāp par to pīšļos un pelnos."

Kad Dievs ir runājis, mans vīrs ir uzklusījis Viņa balsi; bet panest draugu nosodījumu un pārmetumus, kas, kā šķiet, nešķiro, viņam ir bijis smags pārbaudījums. Ja viņa brāļi būtu atradušies tādos apstākļos, ja viņi būtu nesuši tādas pašas atbildības, kādas viņš ir nesis un saņēmuši tikpat maz palīdzības un iedrošinājuma, tad viņi spētu saprast, kā atbalstīt, kā iepriecināt, kā svētīt, nespīdzinot viņu ar saviem pārmetumiem un nosodījumiem, kurus viņš nekādā ziņā nav pelnījis.

AICINĀJUMS ZIEDOT

[510] Man rādīja, ka mūsu telšu sanāksmēs izteiktajiem spiedošajiem aicinājumiem pēc līdzekļiem ir bijuši bēdīgi rezultāti. Spiedienu ir bijis pārāk stiprs. Daudzi pārtikuši cilvēki nedarītu nekā, ja viņu sirdis neskartu un neatkausētu viņiem doto liecību iespaids. Bet nabadzīgie ir jutušies dziļi savīļņoti

un dvēseles vienkāršajā sirsnībā apsolījuši līdzekļus, ko viņu sirdis bija gatavs dot, bet ko viņi tomēr nespēja iemaksāt. Patiesībā šie spiedošie aicinājumi pēc līdzekļiem uz dažu cilvēku prātiem atstājuši nepareizu iespaidu. Daži ir sapratuši, ka nauda ir mūsu vēsts smaguma punkts. Daudzi ir aizgājuši mājup svētīti, jo viņi bija ziedojuši Dieva darbam. Tomēr labāk ir iegūt līdzekļus labprātīgu ziedojumu ceļā, nekā neatlaidīgi tos prasot mūsu lielajās sanāksmēs. Ja visi paklausīgi sekotu sistemātiskas došanas plānam un ja mūsu iespieddarbu un misijas darbinieki būtu uzticīgi savā darba nozarē, tad mantu nams būtu labi apgādāts bez šiem spiedošiem aicinājumiem plašajās sanāksmēs.

Tomēr pienākumi pildīti ļoti nolaidīgi. Daudzi ir atturējuši līdzekļus, ko Dievs pieprasa kā savus, un tā tie ir apkaunojuši Dievu. Viņu savtīgās sirdis nav devušas Dieva prasīto desmito no visiem saviem ienākumiem. Tie arī nav piedalījušies ikgadējās sanāksmēs ne ar saviem labprātīgajiem upuriem, ne ar pateicības, ne arī nozieguma upuriem. Daudzi nākuši Kunga priekšā ar tukšām rokām. "Vai gan cilvēks Dievu var apkrāpt, kā jūs mani apkrāpjat? Un jūs sakāt; kā mēs tevi apkrāpjam? – Ar desmito un ar cilājamo upuri. Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti, ka jūs mani apkrāpjat, visi ļaudis kopā. Nesiet pilnu desmito mantu namā, un pārbaudiet jel mani, tā saka Kungs Cebaot, vai es jums neatvērsu debesu logus un jums nedošu svētības pārpārēm."

Grēks paliek uz mums, uz visu tautu, ja mēs ļoti nopietni necentīsimies uzzināt, kas ir tie, kas devuši dāvanas dažādajiem pasākumiem, bet kas tomēr ir pārāk trūcīgi, lai kaut ko dotu. [511] Visu to, ko viņi savas dvēseles labprātībā ir devuši, vajadzētu atgriezt tiem atpakaļ līdz ar papildus dāvanām, lai atvieglotu viņu vajadzības. Līdzekļu savākšanā ir pielaistas galējības. Uz daudzu prātiem tas atstājis sliktu iespaidu. Spiedošie aicinājumi nav vislabākais līdzekļu iegūšanas plāns. Vienaldzības dēļ nav parādīta vajadzīgā interese par trūcīgajiem un nav atdotas atpakaļ viņu dāvanas, lai tie neciestu dzīvei nepieciešamās vajadzībās. Neievērojot pienākumu iepazīties ar trūcīgo vajadzībām un atvieglot viņu trūkumu, atdodot atpakaļ līdzekļus, kurus viņi devuši Dieva darba sekmēšanai, mēs nevēriģi izturamies pret mūsu Pestītāju viņa svēto personā.

PIENĀKUMS PRET NELAIMĪGAJIEM

Es jūtu, ka tagad mans pienākums ir rakstīt, kas man ir rādīts par mūsu pienākumiem pret nelaimīgajiem.

Es redzēju, ka Dieva aizgādība ciešām kristīgas radniecības saitēm savieno ar savu draudzi atraitnes, bāreņus, aklus, nespēcīgus, kroplus un dažādus citus nelaimīgus cilvēkus. Tā Kungs pārbauda savus ļaudis un attīsta viņos pareizu raksturu. Dieva eņģeļi vēro, kā mēs izturēsimies pret šiem cilvēkiem, kuriem vajadzīga mūsu līdzjūtība. Tā Dievs pārbauda mūsu raksturu. Ja mums ir patiesā Bībeles reliģija, tad mēs jutīsimies, ka esam Kristum parādā mīlestību, laipnību un līdzdalību, ko mums jāparāda Viņa brāļiem. Un mēs nevaram darīt neko mazāku, lai parādītu savu pateicību par Viņa neizmērojamo mīlestību pret mums, kad bijām grēcinieki, Viņa žēlastības necienīgi, kā tikai atklājot dziļu līdzdalību un nesavtīgu mīlestību pret tiem, kas ir mūsu brāļi un nelaimīgāki par mums pašiem.

Divi lielie Dieva likuma pamatnoteikumi ir, visaugstākā mīlestība pret Dievu un nesavtīga mīlestība pret savu tuvāko. [512] No šiem pamatnoteikumiem ir cēlušies vai izauguši kā pirmie četri tā pēdējie seši baušļi. Ar līdzību par ceļotāju, ko ejot no Jeruzalemes uz Jēriku, zagļi aplaupīja, sasita un pameta pusdzīvu, Kristus rakstu mācītājiem izskaidroja, kas ir viņu tuvākais. Priesteris un levīts redzēja šī vīra ciešanas, tomēr viņu sirdis neatsaucās uz viņa vajadzībām. Viņi izvairījās no tā paiedami garām pa ceļa otru malu. Tad pa šo ceļu nāca samarietis un redzot, ka svešiniekam ir vajadzīga palīdzība, viņš nejautāja, vai tas ir viņa radnieks, vai no viņa zemes un viņa ticības. Viņš gāja, lai sniegtu palīdzību cietējam, jo te bija darbs, ko vajadzēja padarīt. Cik labi vien spēdams, viņš tam palīdzēja, uzcēla viņu uz sava lopa, noveda mājvietā un uz sava rēķina gādāja par viņa vajadzībām. Kristus sacīja: "Sis samarietis bija tuvākais tam, kas bija kritis zagļu rokās." Levīts un priesteris attēlo to draudzes locekļu daļu, kas ir vienaldzīgi tieši pret tiem, kam vajadzīga viņu līdzjūtība un palīdzība. Šī daļa, neskatoties uz viņu stāvokli draudzē, ir bauslības pārkāpēji. Samarietis attēlo cilvēkus, kas ir Kristus patiesie palīgi un kas labdarībā atdarina Kristus piemēru.

Kas ir līdzcietīgi pret nelaimīgajiem, aklajiem, kroplajiem, apbēdinātajiem, pret atraitnēm, bāriņiem un trūkcietējiem, tos Kristus attēlo kā bauslības turētājus, kuri iemantos mūžīgo dzīvību. ... lielā mērā trūkst personīgas reliģijas un personīgas pienākuma apziņas just līdzī citu sākām un nesavtīgā labdarībā strādāt nelaimīgo un apbēdināto labā. Dažiem šajos pienākumos nav nekādu piedzīvojumu. Viņi visu savu mūžu ir bijuši līdzīgi levītam un priesterim, kas pa otru ceļu pusi aizgājuši garām. Sis darbs ir jādara draudzei, ja tā to nedarīs, tad draudzi aplās tumsa. Draudzei kā vienībai un katram atsevišķi uzticīgi un rūpīgi jāpārbauda savas rīcības motīvi, salīdzinot savu dzīvi ar vienīgi pareizā Parauga dzīvi un mācību. Visus žēlastības, labdarības un uzmanības darbus, kas veiktj nelaimīgo, aklo, kroplo, slimo, atraitņu un bāriņu labā, Kristus uzlūko kā Viņam darītus. [513] Šie darbi ir

ierakstīti Debesu grāmatās un tiks atalgoti. No otras puses, grāmatās tiek izdarīti ieraksti pret to vārdiem, kas parāda priesteru un levītu vienaldzību nelaimīgajiem un kas no citu nelaimes cenšas iegūt kaut kādas priekšrocības savtīgu labumu dēļ palielinot viņu bēdas. Dievs noteikti atmaksās katru netaisnības darbu un bezrūpīgu vienaldzību pret apbēdinātajiem. Katrs beidzot saņems saviem darbiem atbilstošu algu.

Man rādīja, ka pret brāli E. viņa brāļi nav izturējušies taisnīgi. Brāļu F., G. un citu rīcība pret viņu ir bijusi Dievam nepatīkama. Brālim F. nav nekādas sevišķas intereses pret brāli E., vienīgi tik, cik tas viņu var izmantot savā labā. Man rādīja, ka uz brāli E. raugās kā uz skopu, trūcīgu un nekārtīgu cilvēku. Šāds spriedums Dievam nepatīk. Brālim E. nebūtu bijis nekādu rūpju un viņam būtu papildnam līdzekļu ar ko pašam sevi uzturēt, ja viņa brāļi, kuriem ir acu gaisma un īpašumi, nebūtu rīkojušies savtīgi un strādājuši pret viņu, cenšoties viņa spējas izlietot savās personīgajās interesēs. Kas akla vīra grūtos pūliņus izmanto sev par labu, cenšoties no viņa izgudrojumiem gūt sev peļņu, to rīcība līdzinās laupīšanai un tie tiešām ir bauslības pārkāpēji.

Draudzē ir daži, kas apliecina sevi par Jehovas likumu turētājiem, bet kas tomēr pārkāpj šos likumus. Ir cilvēki, kas nesaredz paši savus trūkumus. Viņos mājā savtīgs, skops gars, un tie aizver savas acis pret mantkāribas grēku, kuru Bībele nosauc par kalpošanu elkiem. Cilvēkus ar šādām īpašībām viņu brāļi var cienīt kā vispriekšzīmīgākos kristiešus, bet Dieva acs lasa sirdīs un izprot tās nolūkus. Viņš redz to, ko cilvēks nevar redzēt domās un raksturā. Savā aizgādībā Viņš vada šādus cilvēkus tādās vietās, kur atklāsies viņu rakstura trūkumi, lai tie, ja viņi vēlētos, ieraudzītu tos un izlabotu. [514] Ir cilvēki, kas visu savu mūžu ievērojuši tikai savas intereses, kuru dzīvi piepildījuši tikai personīgie, savtīgie plāni un kas rūpējušies tikai par savu peļņu, daudz nedomājot, vai viņu plāni un rīcība nav citus apgrūtinājuši un sāpinājuši. Savtīgas intereses ir apspiedušas žēlastību un Dieva mīlestību. Reizēm Kungs atļauj, lai šādi cilvēki turpina savu savtīgo garīgā akluma gājienu, līdz viņu trūkumi ir redzami visiem, kas spēj garīgi spriest un līdz tie ar saviem darbiem pierāda, ka viņi nav īsti kristieši.

Cilvēkiem, kuriem ir īpašumi un samērā laba veselība, un kas bauda redzes nenovērtējamās svētības, salīdzinājumā ar aklu cilvēku ir visas priekšrocības. Nodarbošanās ziņā viņiem ir atvērti daudzi ceļi, kas ir slēgti cilvēkam, kas zaudējis redzi. Personām, kas bauda iespēju lietot visas savas spējas, nevajadzētu domāt tikai par savām savtīgajām interesēm, un viņi nedrīkstētu aklam brālim atņemt ne vismazāko izdevību iegūt līdzekļus. Brālis E. ir nabadzīgs vīrs. Viņš ir nespēcīgs cilvēks un pie tam akls. Viņam bija nopietna vēlēšanās pašam sev palīdzēt; un lai gan viņš bija ļoti nevarīgs, tomēr viņa lielās bēdas nav nonāvējušas viņa dvēseles augstsirdību. Savos ierobežotajos apstākļos viņš ir bijis labprātīgs darīt kaut ko to labā, kam bija vajadzīga palīdzība; un Dieva acīs viņš ir darījis vairāk nekā daudzi no viņa brāļiem, kuri ir svētīti ar acu gaismu un kuriem ir ienesīgi īpašumi. Brāļa E. kapitāls ir viņu plānošanas, aprēķināšanas un izgudrošanas spējā. Viņš ir strādājis neatlaidīgi, nepārtraukti cerēdams izdomāt sev tādu nodarbošanos, lai varētu pats sevi uzturēt un nebūtu atkarīgs no brāļiem.

Es vēlētos, lai mēs varētu redzēt tā, kā Dievs redz. Es vēlētos, kaut mēs visi spētu saprast, kā Dievs skatās uz tiem cilvēkiem, kas saucas par Kristus sekotājiem, kuriem ir redzes svētība un priekšrocības līdzekļu ziņā un kas tomēr skauž mazos panākumus, kurus bauda kāds nabadzīgs, akls cilvēks, un kas vēlas palielināt savus līdzekļu krājumus uz apbēdinātā brāļa neveiksmju rēķina. Dievs uz to skatās kā uz visnoziedzīgāko savtīgumu un laupīšanu. Tas ir smags grēks, kuru Viņš noteikti sodīs. [515] Dievs nekad neaizmirst. Dievs uz šīm lietām neskatās ar cilvēku acīm, ar aukstu, neiejūtīgu cilvēcīgu spriedumu. Viņš neskatās no pasaules cilvēku redzes viedokļa, bet gan žēlsirdībā, līdzietībā un bezgalīgā mīlestībā.

Brālis H. mēģināja palīdzēt brālim E. tomēr ne nesavtīgos nolūkos. Sākumā viņu vadīja līdzietība. Viņš redzēja, ka brālim E. vajadzīga palīdzība. Bet drīz viņš pazaudēja savu līdzietību, savtīgās intereses kļuva arvien stiprākas, līdz brāļu rīcība pret E. drīzāk gan nāca viņam par sliktu, nekā par labu. Rezultātā brālis E stipri zaudēja drosmi un sagriņojās viņa uzticība brāļiem. Viss beidzās ar to, ka viņš iestīga parādos, ko nespēja nomaksāt. Kad brālis E. izprata dažu viņa brāļu savtīgo jūtu izraisīto rīcību pret viņu, tas viņu apbēdināja un reizēm pat satrauca. Redzot savu bezpalīdzīgo stāvokli, - bez acu gaismas, bez līdzekļiem, bez veselības. Dažiem viņa brāļiem strādājot pret viņu, reizēm viņš vairs nespēja valdīt par savām jūtām. Tas lielā mērā palielināja viņa postu un briesmīgi ietekmēja viņa veselību.

Es redzēju, ka brālim E. ir dažas labas prāta spējas, ko varētu augstāk vērtēt, ja viņam būtu lielāks pašsavaldīšanās spēks un ja viņš neuztrauktos. Katra nepacietības un īgnuma izpausme runā viņam par sliktu, un visvairāk to izsauc daži no tiem, kas Dieva acīs ir vainīgi smagākos grēkos. Brāļa E. principi ir labi. Viņš ir taisnīgs, viņš nav negodīgs cilvēks. Apzinīgi viņš neapkrāps nevienu cilvēku. Tomēr viņam ir vainas un grēki, kas jāpārvar. Viņam tāpat kā kuram katram cilvēkam, ir jācinās pret

cilvēcīgo dabu. Pārāk bieži viņš ir nepacietīgs un reizēm valdonīgs. Viņam jākopj laipnība, pieklājība un sirsnīga pateicība pret tiem, kas jutuši pret viņu līdzjūtību. No dabas viņš ir nesavaldīgs, ja pēkšņi to satrauc vai izaicina. Bet neskatoties uz to, viņš no visas sirds vēlas darīt pareizi un, redzot savu netaisnību, Dieva priekšā to sirsnīgi nožēlo.

Ja viņš savos brāļos redz vēlēšanos izturēties pret viņu taisnīgi, tad viņš ir gatavs augstsirdīgi piedot un pazemoties, lai iegūtu mieru, pat pienesot lielus upurus. [516] Tomēr viņu var viegli uzbudināt; viņš ir nervozs. Viņam ir vajadzīgs Dieva Gara klusinošais iespaids. Ja tie, kas ir gatavi viņu nosodīt, aplūkotu paši savu nepareizību un laipni, augstsirdīgi, kā tam vajadzētu būt, neievērotu viņa kļūdas, tad tie atklātu Kristus garu. Brālim E. ir jāstrādā, lai panāktu uzvaru. Viņa vārdiem un izturēšanās veidam pret citiem jābūt mierīgam, laipnam un patīkamam. Viņam stingri jāsarņģās no valdonīgas rīcības un vārdiem un no visa, kam būtu pavēlnieciska gara piegarša.

Kaut arī Dievs ir aklo un nelaimīgo cilvēku draugs, tad tomēr viņu grēkus Viņš neatvaino. Viņš prasa, lai tie uzvarētu un, Jēzus vārdā, kurš uzvarēja viņu dēļ, sasniegtu pilnīgu kristieša raksturu. Jēzus tomēr jūt līdzī mūsu vājumam un, ja mēs savas nastas metam uz viņu, tad Viņš ir labprātīgs dot mums spēkus, lai izturētu pārbaudījumus un atsistu sātana kārdināšanas. Eņģeļi tiek izsūtīti, lai kalpotu fiziski aklajiem bērniem. Tie uzmana viņu soļus un glābj tos no tūkstoš briesmām, kas viņiem pašiem nezinot ir uz viņu tekas. Tomēr Dieva Gars nebūs ar viņiem, ja tie nekops laipnības garu un nopietni necentīsies savaldīt savu dabu un pakļaut Dievam savas kaislības un visas savas spējas. Viņiem jāaudzina mīlestības gars un jāpārvalda vārdi un rīcība.

Man rādīja, ka Dievs no saviem ļaudīm prasa, lai tie būtu daudz līdzcietīgāki un uzmanīgāki ne kā tie tagad ir. "Šķīsta un neapgānīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šī – bāriņus un atraītnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašu pasargāt no pasaules neaptraipītu." Šie vārdi izteic patieso reliģiju. Dievs prasa, lai tādu pat vērību, kādu parāda atraītnēm un bāriņiem, dāvātu arī akliem un tiem, kas cieš dažādas bēdas un fiziskas vājības. Nesavtīga labdarība šajā pasaules laikmetā ir ļoti reta.

Man rādīja, ka tie, kas kaut kādā veidā pret brāli E. izturēsies netaisni un atņems viņam drosmi pūlētīs pašam sevi uzturēt, vai kas iekāros sev nabaga aklā vīra panākumus, kas gribēs iegūt labumu uz viņa zaudējumu rēķina, izsauks pār sevi Dieva lāstu, jo Viņš ir aklā vīra draugs. [517] Izraēļa bērniem par attiecībām pret aklajiem deva sevišķus norādījumus: "Tev savu tuvāku nebūs pievilīt nedz aplaupīt, algādža algai pie tevis nebūs palikt līdz rītam, tev nebūs kurlu lādēt, nedz aklam ko ceļā mest, bet tev būs bīties no sava Dieva, - Es esmu Kungs. Jums tiesā nebūs netaisnību darīt, tev nebūs zemāka vaigu uzlūkot, nedz augstāka vaigu godāt, ar taisnību tev būs tiesāt savu tuvāku". "Nolādēts tas, kas pārceļ sava algādža ežas!" "un visiem ļaudīm būs sacīt "āmen"". "Nolādēts, kas tiesu groza piedzīvotājam, bāriņam un atraītnēi!" un visiem ļaudīm būs sacīt "āmen"".

Savādi, ka tie, kas saucas par kristiešiem, neņem vērā Dieva Vārda skaidrās mācības un nejūt par to nekādus sirdsapziņas pārmetumus. Dievs viņiem uzliek atbildību rūpēties par nelaimīgajiem, aklajiem, kroplajiem, atraītnēm un bāriņiem, bet daudzi nemaz necenšas to ievērot. Lai viņus glābtu, Dievs bieži vien tos padod bēdu rikstei un viņus noliek tādās vietās, kas līdzinās to cilvēku stāvoklim, kuriem bija vajadzīga viņu palīdzība un līdzjūtība, bet kas no viņu rokām to nesauņēma.

Dievs no draudzes X prasīs atbildību par tās locekļu nepareizo rīcību. Ja pieļauj, ka draudzes locekļu vidū pastāv savtīgs, nelīdzjūtīgs gars pret nelaimīgajiem, atraītnēm, bāriņiem, aklajiem, kroplajiem vai arī pret tiem, kas slimi miesā vai garā, tad Dievs apslēps savu vaigu no saviem ļaudīm, līdz viņi izdarīs savus pienākumus un no sava vidus izmetīs netaisnību. Ja kādi, kas atzīst Kristus vārdu, tik ļoti nepareizi attēlo savu Pestītāju, ka ir nevērīgi pienākumus pret apbēdinātiem, vai arī, ja viņi kaut kādā ceļā cenšas iegūt sev labumu, kaitējot nelaimīgajiem un tā nolaupot viņiem līdzekļus, tad par draudzes locekļu grēku Kungs prasīs atbildību no draudzes, līdz tā būs darījusi visu iespējamo pastāvošā ļaunuma novēršanai. Kungs neuzklausīs savu ļaužu lūgšanas, kamēr starp viņiem būs atstāti novārtā bāreņi, bez tēva palikušie, kroplie, aklie, slimie.

"Būt Kunga pusē", tas nozīmē vairāk nekā tikai tā runāt sapulcēs. Kunga pusē vienmēr ir žēlastība, līdzcietība un līdzjūtība pret cietējiem, kā tas redzams mums dotajā Jēzus dzīves piemērā. No mums prasa atdarināt šo piemēru. Tomēr ir kādi, kas šajos jautājumos nestāv Kunga pusē, viņi atrodas ienaidnieka pusē. Jēzus saviem klausītājiem paskaidroja: "Patiesi es jums saku, ko jūs darījusi vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darījusi. Tad Viņš arī uz tiem pa kreiso roku sacis: ejiet nost no manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas ir sataisīta velnam un viņa eņģeļiem. Jo es biju izsalcis un jūs mani neesat ēdinājuši, es biju izslāpis, un jūs mani neesat dzirdinājuši, es biju viesi un jūs mani neesat uzņēmuši; es biju kails, un jūs mani neesat ģērībuši, es biju nevesels un cietumā un jūs mani neesat apmeklējuši. Tad tie arī Viņam atbildēs un viņam sacis; Kungs, kad mēs tevi esam redzējuši izsalkušu vai neveselu, vai cietumā un tev neesam kalpojuši?"

Tad Viņš atbildēs un sacīs: patiesi es jums saku, ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs man arī neesat darījuši. Un tie ieies mūžīgās mokās un taisnie mūžīgā dzīvošanā.”

Šajā svētrunā Kristus sevi pielīdzina cietušajai cilvēcei un skaidri liek mums visiem saprast, ka vienaldzība vai netaisnība, kas darīta vismazākajiem no Viņa svētiem, ir darīta Viņam. Sī ir Kunga puse, un kas grib būt Kunga pusē, tas lai nāk mums līdz. Ievainojot vienu no Viņa vismazākajiem svētiem, mēs ievainojam dārgo Pestītāju.

Taisnais Ījabs vaid savās bēdās, un kad viņu netaisni apvaino kāds no viņa iepriecinātājiem, pats aizstāv savu lietu. Viņš saka: “Es biju aklam acs un biju tizlam kāja. Nabagiem es biju par tēvu un nezināmā sūdzību es izvaicāju. [519] Es salauzu netaisnā dzerokļus un izrāvu laupījumu no viņa zobiem.”

Viena cilvēka grēka dēļ visa Izraēļa armija cieta sakāvi. Viena cilvēka netaisna rīcība pret kādu no viņa brāļiem novērsīs Dieva gaismu no viņa ļaudīm, līdz netaisnība tiks izmeklēta un apspiestais cilvēks aizstāvēts. Dievs no saviem ļaudīm prasa, lai tie būtu maigi savās jūtās un dziļi izprotoši, lai viņu sirdis būtu plaši atvērtas un jūtas dziļas, lai tie nebūtu sīkumaini, savtīgi, skopi. Ir vajadzīga cēla līdzjūtība, dvēseles plašums un nesavtīga labdarība. Tad draudze var uzvarēt iekš Dieva. Bet kamēr draudze pacieš, ka savtīgums nonāvē laipnu līdzjūtību, maigu, rūpīgu mīlestību un līdzdalību pret brāļiem, tā zaudē arī savu iekšējo spēku. Katram vajadzētu mācīties saprast Jesajas aprakstīto gavēni un stingri sevi pārbaudīt, lai izšķirtu, vai dzīvo saskaņā ar pamatlikumiem, kurus Dievs prasa no saviem ļaudīm, lai tie varētu saņemt apsoltās svētības.

Dievs prasa, lai Viņa ļaudis nepieļautu nabagu un apbēdināto apspiešanu. Ja viņi salauzīs ikkatru jūgu un atsvabinās apspiestos un nesavtīgi, laipni ņems vērā viņu vajadzības, tad apsoltās svētības būs viņu daļa. Ja draudzē ir tādi, kas aklam grib likt piedauzīties, tad tos vajadzētu taisnīgi pamācīt un pārliecināt, jo Dievs mūs ir darījis par aklo, apbēdināto, atraisītu un bez tēva palikušo sargiem. Piedauzīšanās akmens, par ko runā Dieva vārdā, nenozīmē kādu tiešu akmeni vai koka kluci, ko pamet aklajam zem kājām, lai viņš pakluptu; tas nozīmē daudz vairāk. Tas nozīmē kuru katru rīcību, ar ko varētu kaitēt aklā brāļa iespaidam, tas nozīmē strādāt pret viņa interesēm, vai arī likt šķēršļus viņa labklājībai.

Brāļiem katrā iespējamā gadījumā vajadzētu iedrošināt tādu brāli, kas akls, nabadzīgs un slimis un kas izlieto pēdējos spēkus, lai palīdzētu pats sev un nebūtu atkarīgs no citiem. [520] Bet tie, kas saucas par viņa brāļiem, kas var izlietot visas savas spējas, kas ņav ne no viena atkarīgi, bet kas tomēr tik tālu aizmirst savus pienākumus pret aklo brāli, ka sarežģī, apgrūtina un aizsprosto viņa ceļu, tie dara tādu darbu, kas ir jānožēlo un no kura ir jāatgriežas, pirms Dievs var pieņemt viņu lūgšanas. Un Dieva draudze, kas pieļāvusi netaisnību pret saviem nelaimīgajiem brāļiem, būs vainīga grēkā, līdz tā būs darījusi visu iespējamo, lai izlabotu netaisnību.

Visi, bez šaubām, pazīst Akana gadījumu. Tas uzrakstīts svētajā vēsturē visām paaudzēm, bet visvairāk tiem, uz kuriem pasaules gaļš ir nācis. Jozua vaidēdams pakrita uz sava vaiga Dieva priekšā, jo ļaudis savu ienaidnieku priekšā bija spiesti ar kaunu atkāpties. Kungs pavēlēja Jozuam piecelties: “Celies, kāpēc tu tā guli uz sava vaiga?” Vai es bez iemesla būtu pazemojis, atraudams savu klātbūtni no tevis? Vai Dievs savus ļaudis būtu atstājis bez iemesla? Nē, Kungs Jozuam saka, ka viņam ir “darāms kāds darbs, pirms viņa lūgšanas var tikt atbildētas. “Izraēls ir apgrēkojis un atstājis manu derību, ko es tiem esmu pavēlējis, tie ir ņēmuši no izdeldējamā un ir zaguši un slēpuši.” Kungs paziņo: “Es nebūšu vairs ar jums, ja jūs to, kas izdeldējams, no sava vidus neizdeldēsiet.”

Šajā piemērā mums paskaidrota atbildība, kas gulstas uz draudzi, un darbs, kas draudzei jāpadara, lai Dievs varētu būt ar to. Katra draudze grēko, ja tā neizmeklē cēloņus savai tumsai un ciešanām, kas to piemeklējušas. Draudze nevar būt dzīva un ziedoša, ja tā nebūs modra pret netaisnībām savā vidū, kas aizkavē Dieva svētības. Draudzei nevajadzētu ciest, ka pret tās apbēdinātajiem brāļiem izturas nepareizi. Tieši pret viņiem jāmodina līdzjūtība katrā sirdī un Kristus sekotājos jāizraisa cēla devība. Patiesie Kristus mācekļi strādās saskaņā ar Kristu un, sekojot Viņa piemēram, palīdzēs tiem, kam palīdzība vajadzīga. [521] Brāļa E. aklums ir briesmīga nelaime; visiem vajadzētu censties būt aklajam acu vietā, liekot viņam pēc iespējas mazāk izjust savu zaudējumu. Tomēr ir daži, kas izlieto savas acis vērojot izdevības strādāt savā labā, lai iegūtu sev peļņu. Dievs tiem pašiem var pīlaist bēdas gluži negaidītā veidā.

Ja Dievs savā žēlastībā aklam cilvēkam ir devis izgudrošanas spējas, kuras viņš var izlietot sev par labu, tad Dievs aizliedz apskaust viņu par šīm priekštiesībām un laupīt viņam to labumu, kuru viņš varētu gūt no Dieva dotajām dāvanām. Aklam cilvēkam zaudētās redzes dēļ bieži jāstojas ar

dažādiem kavēkļiem. Tāda sirds tiešām ir cieta, kas, redzot aklu cilvēku taustām sev ceļu tumsā tītajā pasaulē, neiesilst līdzcietībā, un ir vajadzīgs, lai Dieva žēlastība to mīkstinātu. Neviens nevar uzlūkot aklu cilvēku un nemācīties maigu līdzjūtību un patiesu labvēlību. Aklais nevar redzēt dabas skaistumu un Dieva roku darbu radībā. Dabas gaišais prieks nerunā uz viņu. Cik labprāt viņš apmainītu savu aklumu un katru laicīgu svētību pret redzes spēju. Bet viņš ir ieslodzīts tumsas pasaulē, un citi, gribēdami iedzīvoties, samīn viņa no Dieva dotās tiesības.

CILVĒKA PIENĀKUMS PRET LĪDZCILVĒKIEM

Man rādīja dažas lietas par brāļa I. ģimeni un, kopš es šeit atrodos, tās mani tā nomāc, ka es uzdrošinos tās uzrakstīt. Man rādīja, brāli I, ka tavā ģimenē pastāv savtīguma gars, kas jums tā pieķēries, ka spītālība. So savtīgumu vajag ieraudzīt un pārvarēt, jo Dieva acis tas ir smags grēks. Kā ģimene, jūs tik ilgi esat ievērojuši tikai savas vēlēšanās, savus priekus, savas ērtības, līdz jūs vairs nejūtat, ka citiem ir prasības pret jums. Jūs domājat par sevi, plānojat un pūlaties savā labā. Jūs dzīvojiet tikai sev, jūs neattīstiet nesavtīgu labdarību, kas, ja jūs tajā vingrinātos, pieaugtu un nostiprinātos, līdz jums rastos prieks dzīvot citu labā. [522] Tad jūs justu, ka jūsu dzīvei ir mērķis, kas jums dotu tādu ieguvumu, kura vērtība ir lielāka nekā naudas vērtība. Jums vajadzīga lielāka un rūpīgāka līdzjūtība pret cilvēkiem un šī līdzjūtība tad vadītu jūsu dvēseles ciešākā savienībā ar Kristu un papildītu jūs ar Viņa Garu. Tā kā jūs viņam pieķertot tik neatlaidīgi, ka nekas nevarētu jūs šķirt no Viņa mīlestības.

Kristus ir dzīvais vīna koks, ja jūs esat zars pie šī vīna koka, tad pa to plūdis dzīvinošā, barojošā sula, kas baros arī jūs, lai jūs nebūtu neauglīgi. Jūs kā ģimene un katrs atsevišķi, atklāti aplieciniet, ka esiet savienojusies ar Kristu kalpošanas darbā, un tomēr jūs esat svētnīcas svaros svērti un atrasti par viegliem. Jums visiem nepieciešama pilnīga pārveidošanās, pirms jūs spējat darīt to, kas jādara nesavtīgam, uzticīgam kristietim. Nekas cits, kā tikai pilnīga atgriešanās varēs jums dot pareizu izpratni par jūsu rakstura trūkumiem. Pie jums visiem lielā mērā mājā pasaules gars un mīlestība uz to. Apustulis Jānis saka: "Ja kas pasaulī mīl, iekš tā nav Tēva mīlestības." Savtība traucē attīstīties jūsu prātam un likt tam nodarboties tikai ar jūsu pašu interesēm. Jums vajadzīga skaidra un neaptraipīta ticība. Patiesības vienkāršība un sirsnība darīs jūs līdzjūtīgus ar citu sāpēm. Visur ir atrodami ļaudis, kam vajadzīga jūsu līdzjūtība un mīlestība. So rakstura vilcienu attīstīšana ir daļa no mūsu mūža darba, ko Kristus mums visiem uzdevis.

Ja jūs neuzņematies krustu, neparādiat pašaieliedzību, savtīgi darot labu citiem, tad Dievs šādu jūsu rīcību neattaisnos. Ja tu pūlētos sevi tā aizliegt, kā kristietim pienākas, tad Dieva žēlastībā tu spētu mantot dvēseles Kristum. Dievam pret jums ir prasības, uz kurām jūs vēl nekad neesat atsaukušies. Ap jums ir daudz tādu, kas alkst pēc jūsu līdzjūtības un mīlestības. Tomēr līdzīgi daudziem, jūsos gandrīz nemaz nav tās pazemīgās, vienkāršās mīlestības, kas dabīgi izplūst iežēlā un līdzjūtībā pret pamestajiem, cietējiem un trūcīgajiem. [523] Cilvēka seja ir dvēseles spogulis, kas atstāj iespaidu uz labu vai ļaunu. Dievs nevienu no mums neaicina novērot savus brāļus un nožēlot viņu grēkus. Viņš mums ir atstājis darbu, ko darīt un Viņš aicina, lai mēs to darītu neatlaidīgi un apņēmīgi, Viņu bīstoties un ņemot vērā tikai Viņa godu.

Katrs uzticīgais un neuzticīgais ir atbildīgs Dievam tikai par sevi, bet ne par citiem. Ja mēs redzam kļūdas citos, kas sevi apliecina par ticīgiem un nosodām viņu rīcību, tad tas tomēr neatvainos un neizlīdzinās nevienu no viņu kļūdām. Mēs nedrīkstam ņemt citus sev par mērauklu, ne arī ar citu kļūdām atvainot savu rīcību. Dievs mums ir devis sirdsapziņu, kas mūs brīdina. Viņa Vārdā doti spēcīgi pamatlūkumi, kas ir pietiekoši, lai vadītu mūs kristieša gājumā un visā mūsu rīcībā. Jūs, mani mīļie draugi, kā ģimene neesat izjutuši pienākuma nastu pret savu līdzcilvēku.

"Un redzi, viens rakstu mācītājs cēlās, viņu kārdinādams un sacīja: mācītāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgu dzīvošanu? Bet Viņš uz to sacīja: kā stāv bauslībā rakstīts? Kā tu lasi? Un tas atbildēja un sacīja: tev būs Dievu savu Kungu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles un no visa sava spēka un no visa sava prāta un savu tuvāko kā sevi pašu. Tad Viņš tam sacīja: tu pareizi esi atbildējis; ej, dari to un tu dzīvosi. Bet tas, gribēdams pats taisnoties, sacīja uz Jēzu: kas tad ir mans tuvākais? Tad Jēzus atbildēja un sacīja:

"Viens cilvēks gāja no Jeruzalemes uz Jēriku un krita slepkavu rokās, tie tam noplēsa drēbes un to sasītuši, aizgāja un to pameta pus mirušu. Bet nejauši viens priesteris staigāja pa to pašu ceļu; kad tas to redzēja, tad viņš aizgāja garām, tāpat arī viens levīts, tas pie tās vietas nācis, to redzēja un aizgāja garām. Bet viens samarietis, savu ceļu iedams, nāca pie viņa un viņu redzot, sirds tam iežēlojās, un piegājis sasēja viņa vātis, tanīs elļu un viņu ieliedams; pēc viņš to cēla uz sava lopa un to noveda mājas vietā un apkopa, un otrā dienā aiziedams viņš izvilka divus sudraba grašus un deva tos saimniekam un uz to sacīja: kopi šo un ja tu vēl ko izdosi, atpakaļ nākdams, es tev to atdošu.

[524] Kurš no šiem trim tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis slepkavu rokās? Bet tas sacīja: tas, kas žēlastību pie viņa darīja. Tad Jēzus uz to sacīja: tad ej, un dari tu tāpat."

Šajā piemērā visvienkāršākā veidā mūsu Pestītājs nepārprotami izskaidro mūžīgās dzīvības mantošanas nosacījumus. Ievainotais un aplaupītais vīrs aino tos, kam vajadzīga mūsu līdzjūtība un labdarība. Ja mēs neņemam vērā trūkumcietēju un nelaimīgo vajadzības, kas nākuši mūsu redzes lokā, neskatoties uz to, kas tie arī nebūtu, tad mums nav nekādas drošības, ka mēs iemantosim mūžīgo dzīvību, mūsu rīcība tad neatbilst Dieva prasībām. Mūsos nav līdzjūtības un iežēlas pret cilvēkiem, tāpēc ka tie varbūt nav mūsu paziņas vai radi. Tad jūs tiek atzīti kā otrā lielā baušļa pārkāpēji un esat pārkāpuši visus sešus pēdējos baušļus. Kas apgrēkojas vienā punktā, tas ir vainīgs visos. Kas neatdara sirdi priekš cilvēces cietējiem un trūcīgajiem ļaudīm, tie savas sirdis neatvērs arī Dieva prasībām, kas izskaidrotas desmit baušļu pirmajos četros priekšrakstos. Sirdi un jūtas viņi atdod elkiem un negodā Dievu kā visaugstāko Valdnieku.

Kā ģimene jūs esat pielaiduši nožēlojamu kļūdu. Jūs neesat baušļu turētāji vistiešākā nozīmē. Dažos atsevišķos jautājumos jūsu izturēšanās var būt pilnīgi pareiza, tomēr vissvarīgāko jūs atstājat novārtā, - tiesu, žēlastību un Dieva mīlestību. Lai gan mums nav jāvadās no pasaules ieradumiem, tomēr man rādīts, ka daudzos gadījumos pasaules labdarība un līdzjūtība pret nelaimīgajiem apkauno tā saucamos Kristus sekotājus. Daudzi parāda vienaldzību pret tiem, kurus Dievs nolīcis viņu vidū, lai tos pārbaudītu un lai atklātu, kas ir viņu sirdīs. Dievs redz un lasa. Viņš ievēro katru savtīgu darbu, katru vienaldzīgu izturēšanos pret apbēdinātiem, atraitnēm un bez tēva palikušiem, un pie viņu vārdiem Viņš raksta: "Vainīgs, viegls likuma pārkāpējs." [525] Mēs saņemsim algu pēc saviem darbiem. Katrs novārtā atstāts pienākums pret trūkumcietējiem un apbēdinātiem ir novārtā atstāts pienākums pret Kristu Viņa svēto personā.

Kad visas lietas nonāks Dieva priekšā, tad nejauciet: kāda ir bijusi viņu ticības apliecība, bet gan: ko viņi ir darījuši? Vai viņi ir bijuši Vārda darītāji? Vai viņi ir dzīvojuši tikai sev, jeb vai ir vingrinājušies labdarībā, laipnības un mīlestības darbos, turēdami citus augstākus par sevi, lai varētu būt citiem par svētību? Ja ieraksts rādīs, ka tāda ir bijusi viņu dzīve, ja viņi ir bijuši maigi, pašizliedzīgi un labdarīgi, tad viņi dzirdēs svētlaimīgo apliecinājumu un saņems Kristus svētību: "Labi, nāciet jūs, mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums sagatavota no pasaules iesākuma." Jūsu parādītā vienaldzība un mīlestības trūkums pret citu sūpēm un vajadzībām apbēdina un ievaino Kristu.

Mūsu pūles citu labā daudzos gadījumos var palikt neievērotas un likties veltīgas. Tomēr ar to nedrīkstam atvainot un aizbildināt pagurumu labdarībā. Cik bieži gan Jēzus nav nācis meklēt augļus savām pūlēm un rūpēm un nav atradis tikai lapas? Vislabāko pūļu rezultāts var būt vilšanās, tomēr tas nedrīkst padarīt mūs vienaldzīgus pret citu sūpēm. "Lādiat Merasu", saka Kunga eņģelis, "lādiat stipri tur dzīvojošos." Cik bieži Kristus ir vīlies cilvēkos, kas apliecina sevi esam Viņa bērns. Viņš tiem devis nepārprotamus savas mīlestības pierādījumus. Viņš tapa nabags, lai caur Viņa nabadzību mēs varētu būt bagāti. Viņš mira par mums, lai mums nebūtu jāiet bojā, bet lai mēs iemantotu mūžīgu dzīvību. Kas notiktu, ja Kristus būtu atteicies nest mūsu noziegumus tāpēc, ka tik maz bija to, kas vērtēja Viņa mīlestību un bezgalīgās svētības, kuras Viņš bija nācis tiem dot? [526] Mums jāklūst pacietīgākiem, neatlaidīgākiem savās pūlēs. Tagad ir vajadzīga drosme, bet ne bezdarbīgs izmisums un neapmierinātība. Mēs atrodamies šinī pasaulē, lai strādātu sava Kunga darbu, bet ne lai ievērotu savas tieksmes un vēlēšanās, kalpotu sev un pagodinātu sevi. Kāpēc tad mums vajadzētu palikt bezdarbīgiem un mazdūšīgiem, ja mēs tūlīt neredzam vēlamus rezultātus.

Kunga vīna kalnā mums jāstrādā ne tikai priekš sevis, bet arī citu labā. Mūsu iespaids uz citiem ir vai nu par svētību vai par lāstu. Mums šeit jāizveido Debesīm derīgi pilnīgi raksturi. Bez žēlošanās un kurnēšanas par Dieva vadību un rūgtiem pārmetumiem pret sevi mums vēl kaut kas ir jādara. Mūsu pretinieks neļaus mums gulēt. Ja mēs patiesi esam Dieva bērni, tad mums nebūs miera, mēs jutīsimies nomākti. Mums nav ko gaidīt, ka sātans vai arī tie, kas ir zem viņa iespaida, izturēsies pret mums labi. Tomēr vēl ir eņģeļi, kas pārāki spēkā un kas būs ap mums visās mūsu cīņās, ja tikai mēs būsīm uzticīgi. Kristus mūsu dēļ uzvarēja sātana kārdināšanas tuksnesī. Viņš ir varenāks nekā sātans, un drīz samīs viņu zem mūsu kājām.

Jūs kā ģimene un katrs personīgi esat izvairījušies no nopietnas, aktīvas kalpošanas sava Kunga darbā. Jūs esat bijuši pārāk kūtri, un daudzas no smagajām nastām, ko varējāt un ko jums vajadzēja nest, esat atstājuši citiem. Jūsu garīgais stiprums un svētības būt tik lielas, cik liela jūsu mīlestība un labie darbi. Apustuļa Pāvila pavēle skan: "Nesiet cits cita nastas un tā jūs piepildīsiet Kristus bauslību." Dieva baušļi no mums prasa labus darbus, pašizliedzību, uzpurēšanos citu labā. Labie darbi vien mūs neglābs, bet noteikti mēs nevaram tikt glābti bez labiem darbiem. Kad esam darījuši visu iespējamo, mums ir jāsaprot, ka neesam darījuši neko vairāk, kā tikai savu pienākumu, un vislabākā gadījumā esam nelietīgi kalpi, necienīgi saņemt vismazāko labvēlību no Dieva puses.

Kristum jābūt mūsu taisnībai un mūsu liksmības vaiņagam.

Paštainsība un miesīga bezrūpība ir jūs ieslēgusi līdzīgi mūrim. Jūsu ģimenē valda neatkarības un lepnuma gars. [527] Tas jūs šķir no Dieva. Tā ir kļūda, trūkums, kas jāierauga un jāuzvar. Jūs gandrīz nespējat saskatīt savus maldus un kļūdas. Jūs par sevi domājat pārāk labi un jums ir grūti ieraudzīt savas kļūdas un atzīstot un nožēlojot tās atstāt. Jūs gandrīz vienmēr tiecaties attaisnot un aizstāvēt savu rīcību, vai tā bijusi pareiza vai nepareiza. Kamēr vēl nav par vēlu kļūdas labot, pazemībā un ar lūgšanām pienesat savas sirdis Jēzum un cenšaties iepazīt paši sevi. Jums jāpazūd, ja neatmodīsieties un nestrādāsiet kopā ar Kristu. Jūs esiet sevi ietērpuši aukstās, cietās nelīdzjūtības bruņās. Jūsu satiksmē ar citiem ir ļoti maz dzīvības un siltuma. Jūs dzīvojiet paši sev un ne Kristum. Jūs esat bezrūpīgi un vienaldzīgi pret citu vajadzībām un apstākļiem, kas nav tik laimīgi kā jūs. Jums visapkārt atrodas cilvēki, kuru dvēseles ir izsalkušas pēc mīlestības vārdos un darbos. Draudzīga līdzjūtība un patiesas, maigas līdzdalības jūtas pret citiem sniegs jūsu dvēselēm tādas svētības, kādas jūs vēl nekad neesiet piedzīvojuši, un vadīs jūs ciešā savienībā ar Pestītāju, kurš nāca uz šo pasauli, lai darītu labu un kura dzīve mums ir jāatdarina. Ko jūs darīet priekš Kristus? "Cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo Es jums saku, daudzi gribēs ieiet un nevarēs."

Mīlestība un līdzjūtība ģimenē

Mūsu pasaulē ir daudz tādu cilvēku, kas iet bojā, nesaņemot līdzjūtību un mīlestību, kas tomēr viņiem pienāktos. Daudzi vīri mīl savas sievas, bet ir par savtīgiem, lai to parādītu. Viņi tērpjas nepareizā cieņā un lepnumā un savu mīlestību neparāda vārdos un darbos. Ir daudz vīru, kas nekad nav sapratuši, cik ļoti viņu sievu sirdis ilgojas pēc maigas atzinības vārdiem un mīlestības. Viņi aprok kapsētā savas mīļotās, lai nekad vairs tās neredzētu, un kurn pret Dieva vadību, kas tiem atņēmusi viņu dzīves draugus. Bet, ja viņi varētu ieskatīties savu dzīves biedru sirdīs, tie ieraudzītu, ka priekšlaicīgas nāves cēlonis ir bijusi viņu pašu nepareizā rīcība. [528] Mums ir jāmirst savam "es" un citi jāvērtē augstāk par sevi.

Mūsu standarts [paraugs] ir Dieva Vārds, bet cik tālu no tā aizgājuši ļaudis, kas atzīst Dievu! Mūsu reliģijai, mūsu ticībai jābūt ne tikai teorētiskai, bet arī praktiskai. Skaidra un neaptraipīta reliģija neļaus mīt kājām vismazākā Dieva radījuma tiesības un vēl mazāk Viņa miesas locekļu un mūsu pašu ģimenes locekļu tiesības. Dievs ir mīlestība, un kas atrodas Viņā, tas atrodas mīlestībā. Pasaulīgas savtības iespaids, kas dažus apņēma kā mākonis, sasaldē un saindē gaisu [atmosfēru], kas jāieelpo citiem, un izraisa dvēseles slimības un bieži ir nāves cēlonis.

Izkopt skaidru, nesavtīgu mīlestību un labdarību jūsu dzīvē nozīmēs smagu krustu. Jums būs ļoti grūti pakļaut savas domas un uzskatus, atteikties no sava sprieduma un sekot citu padomam. Vairākiem jūsu ģimenes locekļiem tagad ir pašiem savas ģimenes. Bet tas pats gars, kas lielākā vai mazākā mērā valdīja viņu tēva namā, ir ienests arī viņu ģimenes dzīvē un tas jāizjūt tiem, kas atrodas ārpus viņu ģimenes loka. Viņiem trūkst jaukā sirsnības un vienkāršības, Kristum līdzīga maiguma un nesavtīgas mīlestības. Viņiem ir jādara darbs, lai pārvarētu šos savtīgos rakstura vilcienus un varētu būt auglīgi zari pie patiesā Vīnakoka. Kristus sacīja: "Iekš tā Mans Tēvs ir pagodināts, kad jūs nesat daudz augļu." Jums nepieciešams atrasties Jēzus tuvumā, lai Viņš mājotu jūsu ģimenēs un sirdīs. Nepietiek tikai zināt, kas ir patiesība, bet jums tā arī jāīsteno dzīvē, vadoties no pareiziem nolūkiem, raugoties tikai uz to, lai pagodinātu Dievu. Jūs varētu būt Viņa kalpi, ja pakļautos Dieva Vārdā dotajiem nosacījumiem.

Kristus reliģija ir kaut kas vairāk kā tikai runāšana. Kristus taisnība ir pareiza, taisnīga rīcība un skaidru nesavtīgu motīvu ierosināti labi darbi. Arējam taisnīgumam bez iekšējā greznojuma nav nekādas vērtības. "Šī ir tā vēsts, ko no Viņa esam dzirdējuši un jums pasludinām, ka Dievs ir gaisma un Viņā nav nekādas tumsības. [529] Ja mēs sakām, ka mums ir sadraudzība ar Viņu, un staigājam tumsībā, tad melojam un nedarām patiesību. Bet ja staigājam gaišumā, it kā Viņš ir gaišumā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Jēzus Kristus, Viņa Dēla, asinis mūs šķīsta no visiem grēkiem." Ja mums nav gaismas un Dieva mīlestības, tad mēs neesam Viņa bērni. Ja mēs ar Kristu nesakrājam, tad mēs izkaisām. Mēs visi atstājam iespaidu, un šis iespaids savukārt atstāj iespaidu uz citu likteni, sagādājot viņiem labumu tagad un nākotnē vai arī nesot mūžīgu zaudējumu.

J. un K. abām trūkst mīlestības pret tiem, kas atrodas ārpus viņu ģimenēm. Viņas ir briesmās, meklēdamas trūkumus pie citiem, kaut gan vēl lielāki ļaunumi neatklāti ir atrodami pie viņām pašām. Ja šīs dārgās dvēseles vispār ieies Debesīs, tad tām ir jāmirst sev un jāiegūst piedzīvojumi labdarībā. Viņām jāmacās Kristus skolā, lai pilnveidotu savu kristīgo raksturu un lai būtu vienotas ar Kristu. Kristus sacīja mācekļiem: "Ja jūs neatgriezīties un netopat kā mazi bērni, tad jūs nevariet ieiet Debesu valstībā." Viņš tiem izskaidroja šo vārdu nozīmi. Viņš nevēlējās, lai tie saprašānā kļūtu mazi bērni, bet gan ļaunumā. Mazi bērni nejutās pārāki par citiem. Viņu izturēšanās ir vienkārša un dabīga.

Kristus vēlas, lai Viņa sekotāji attīstītu nemākslotus ieradumus, lai visa viņu izturēšanās būtu pazemīga un Kristum līdzīga. Viņš ir uzlicis pienākumu dzīvot citu labā. No ķēnišķīgajiem Debesu pagalmiem Viņš nāca uz šo pasauli, lai rādītu, cik liela interese Viņam par cilvēku, un bezgalīgā maksa, kas samaksāta par cilvēku atpirkšanu, rāda, ka cilvēks it tik ļoti dārgs, ka Kristus varēja upurēt Savas bagātības un godu ķēnišķīgajos pagalmos, lai to paceltu no grēka pazemojuma.

Ja Debesu majestāte varēja darīt tik daudz, lai apliecinātu Savu mīlestību pret cilvēku, ko gan tad cilvēkam nevajadzētu vēlēt darīt, lai cits citam palīdzētu izkļūt no tumsas un ciešanu bedres! Kristus sacīja: "Mīliet viens otru, kā Es jūs esmu mīlējis!" ne ar lielāku mīlestību, jo "nevienam cilvēkam nav lielākas mīlestības kā tā, ja cilvēks atdod savu dzīvību par saviem draugiem." [530] Mūsu mīlestība bieži vien ir savtīga, mēs to ierobežojam cilvēcīgo priekšrakstu robežās. Ja nāksim ciešākā savienībā un sadraudzībā ar Kristu, tad mūsu mīlestība un līdzjūtība un mūsu labie darbi sniegsies daudz dziļāk, un līdz ar vingrināšanos tie padziļināsies un nostiprināsies. Kristus sekotāju mīlestībai un interesēm jābūt tik plašām kā pasaule. Kas dzīvo tikai "man un mans", tie Debesis neiemantos. Dievs jūs kā ģimeni uzaicina kļūt mazāk jūtīgiem pret sevi un iejūtīgākiem pret citu bēdām un pārbaudījumiem. Savtīgais gars, kuru jūs esat kopuši visā savas dzīves laikā, pareizi attēlots ar priesteri un levītu, kuri pa ceļa otro pusi aizgāja nelaimīgajam garām. Tie redzēja, ka viņam vajadzīga palīdzība, tomēr apzināti izvairījās to sniegt.

Katram no jums ir jāatmostas un jāpagriežas pretējā virzienā, lai izkļūtu ārā no savtīgā ceļa grambām. Izmantojiet īso jums doto pārbaudes laiku, darot visu iespējamo, lai izpirktu pagājušās dzīves kļūdas. Dievs jūs nolīcis ciešanu pilnajā pasaulē, lai pārbaudītu, lai kļūtu redzams, vai būsiet mūžīgās dzīvības dāvanas cienīgi. Visapkārt ap jums ir ļaudis, kas cieš sāpes, kam vajadzīgi līdzjūtības vārdi, mīlestība, maigums un mūsu pazemīgās, līdzcietīgās lūgšanas. Citi cieš zem nabadzības dzelzainās rokas, citus moka slimības un citus atkal sirdssāpes, izmisums un grūtsirdība. Līdzīgi Ījabam jums jābūt aklajam par acīm un par kājām kroplajam un jāizvaicā nezināmā lieta, lai ieraudzītu viņa vajadzības un palīdzētu tieši tur, kur viņam palīdzība visvairāk vajadzīga.

L. jākopj mīlestība pret savu sievu, kam jāizpaužas vārdos un darbos. Viņam jāizkopj maigas jūtas. Viņa sieva ir smalkjūtīga un pieklāvīga. Viņu vajag sargāt un glabāt. Viņa atcerēsies katru maigu, atzinīgu un sirsnīgu vārdu, un tie svētījot atstaros atpakaļ uz vīru. Viņa nelīdzjūtīgai labai jānonāk ciešā saskarē ar Kristu, lai dievišķā mīlestība apspiestu un padarītu maigāku šo stīvumu un auksto atturību. Sievai parādīt maigumu un līdzjūtību vārdos un darbos nenozīmē vājumu vai arī vīrišķības un cieņas upurēšanu; [531] un lai šī līdzjūtība un maigums neaprobežojas ar ģimenes loku vien, bet lai sniedzas arī ārpus ģimenes. L. ir darāms darbs priekš sevis, kuru neviens cits viņa vietā nevar padarīt. Viņš var kļūt stiprs Kungā, nesot nastas Viņa darbā. Viņam mīlestībā jāpieķeras Kristum un Debesu lietām un jāveido mūžīgai dzīvei derīgs raksturs.

Mīļajai K. ir ļoti aprobežots jēdziens par to, kas ir kristietis. Viņa ir atsvabinājusies no nastām, kuras Kristus ir nesis viņas dēļ. Viņa nevēlas nest Kristus krustu un nav centusies pēc vislabākās apziņas izlietot tās spējas un dāvanas, kuras Dievs viņai devis. Viņa nav kļuvusi morāli stiprāka un drosmīgāka un nav arī izjutusi personīgās atbildības smagumu. Viņai nav patīcis Kristus dēļ ciest negodu, ņemot vērā apsolījumu: "Ja jūs topat nievāti Kristus vārda dēļ, svētīgi jūs esat, jo godības un Dieva Gars dus uz jums." "Ja panesam, tad arī līdz valdīsim." Kungam ir darbs priekš katra no mums. Neviens nevar būt kūtrs, neviens nevar būt bezrūpīgs un savtīgs un tomēr sasniegt pilnīgu kristīgu raksturu. Kungs vēlas, ka visi jūsu ģimenes locekļi nenoslēgtu savas sirdis Viņa mīlestības un žēlastības laipnajam iespaidam, lai arī viņu līdzjūtība pret citiem varētu plūst pāri savtības robežām un ģimenes noslēgtības sienām, līdzīgi tam, kā pret nabaga cietēju svešinieku, ko priesteris un levīts nevērīgi atstāja nāvei, izturējās samarietis. Man rādīja, ka daudz ir tādu, kam vajadzīga mūsu līdzjūtība un padoms; un ja ņemam vērā, ka pa šo pasauli mēs varam iet tikai vienu reizi, ka mēs nevaram atgriezties, lai izlabotu pielaištās kļūdas un nepareizības, cik svarīgi tad ir staigāt tā, kā mums pienākas.

Kādu laiku atpakaļ man rādīja J stāvokli. Viņas kļūdas un nepareizības tai tika uzticīgi atklātas, tomēr pēdējā man dotajā atklāsmē es redzēju, ka viņa turpina izturēties nepareizi, ka viņa ir bijusi auksta un nelīdzjūtīga pret sava vīra bērniem. Rājienu un pārmetumus viņa izsaka ne tikai nopietnu pārkāpumu gadījumos, bet arī mazās lietās, kam vajadzēja pāriet garām neievērotām. Pastāvīga kļūdu meklēšana ir ļauna un nepareiza, un sirdīs, kur tā pastāv, nevar mājot Kristus Gars. Viņa ir gatava pāriet garām labajam savos bērnos, neizsakot nevienu atzinības vārdu, bet, redzot nepareizību, vienmēr ir labprātīga tos apbērt ar pārmetumiem. [532] Tas bērnus padara mazdūšīgus un vada uz nevērības un neuzmanības ieradumu. Bērnu sirdīs tiek pamodināts ļaunums, un virspusē paceļas dubļi un netīrumi. Vienmēr norātos bērnos vietu atrod bezrūpības un vienaldzības gars un bieži parādās ļaunas kaislības, par kuru sekām viņi nedomā.

Kur vien māte var izteikt kādu uzslavas vārdu par bērnu labo uzvedību, tur vajadzētu to darīt. Ar atzinības vārdiem un mīlestības skatiem viņai tos vajadzētu pamudināt un iedrošināt. Bērna sirdij tie būs kā saules stari, kas attīstīs viņā pašcieņu un rakstura lepnumu. Māsai J vajadzētu parādīt maigas jūtas pret bērniem, kas palikuši bez mātes un atrodas viņas aizgādībā. Tas nāktu par svētību šiem Dieva mīlestības bērniem un atstarotu atpakaļ uz viņu pašu labvēlīgās jūtās un mīlestībā.

Bērnu daba ir mīloša un iejūtīga. Viņus viegli var iepriecināt un viegli padarīt nelaimīgus. Ar maigu un tomēr stingru audzināšanu, kas izpaužas mīļos vārdos un darbos, mātes savus bērnus var piesaistīt sev. Parādīt bardzību un būt pret bērniem pārāk prasošiem ir liela kļūda. Katras ģimenes audzināšanai un kārtības uzturēšanai ir vajadzīga vienmērīga noteikta kārtība un kaislību neiespaidota uzraudzība. Izsakiet savas pavēles klusi un mierīgi, rīkojaties apdomīgi un ko esat teikuši, to izpildiet bez novirzīšanās.

Jums atmaksāsies mīlestības parādīšana satiksmē ar bērniem. Neatgrūžiet viņus, ja jums nav interese par viņu bērnišķīgajām rotaļām, viņu priekiem un bēdām. Jūsu piere lai nekad nesavelkas īgnuma krunkās, lai neviens skarbs vārds nenāk pār jūsu lūpām. Dievs visus tādus vārdus ieraksta savā piemiņas grāmatā. Skarbi vārdi ievieļ raksturā rūgtas līnijas un ievaino bērnu sirdis, un reizēm šīs vainas ir grūti dziedināmas. Bērni ir ļoti jūtīgi pret vismazāko netaisnību, un tās iespaidā daži kļūst mazdūšīgi un negrib uzklaut ne skaļo pavēlošo balsi, ne arī uztraucas par piedraudētiem sodiem. Vecāku nepareizās audzināšanas dēļ bērnu sirdīs pārāk bieži nostiprinās sacelšanās tieksmes, kur pretī pareizi izturoties bērni būtu attīstījuši labus un līdzsvarotus raksturus. [533] Māte, kas visā pilnībā nevalda pati pār sevi, nav derīga bērnu audzināšanā.

Brāli M ir iespaidojusi sievas pašpārlicība. Zināmā mērā viņš kļuvis tai līdzīgs, savtīgs, tāpat kā viņa. Viņa prātu gandrīz pilnīgi aizņem jēdziens "man un mans", izslēdzot citas, nesalīdzināmi svarīgākas lietas. Viņš neieņem ģimenē tēva un vadītāja vietu un bez aizspriedumiem neizturas vienlīdzīgi pret visiem bērniem. Viņa sieva nav īsta māte viņa bērniem bāreņiem un tāda arī nebūs nākotnē, ja nepārveidos savu raksturu. Brālis M. kā savu bērnu tēvs nav izturējies tā, kā Dievs to vēlas. Sie, bez mātes palikušie bērni, ir Dieva mazie, kas dārgi Viņa acīs. Brāļa M. raksturs no dabas ir maigs, smalks, mīlošs, augstsirdīgs un iejūtīgs, bet viņa sieva ir tieši pretēja. Lai gan viņam vajadzēja darīt sievas raksturu maigāku, taču noticis citādi; sieva iespaidojusi viņu.

Viņš domā, ka miera labā nav jāpieskaras tādām lietām, kas satrauc garu. Viņš ir mācījies atzīt, ka nav sagaidāma viņas uzskatu pakļaušana. Viņa grib valdīt, par katru cenu viņa savu gribu izvedīs dzīvē. Ja viņi abi nopietni necentīsies mainīties, tad nekad neiegūs mūžīgo dzīvību, viņi ir saņēmuši gaismu, bet izturējušies pret to nevērīgi un nav tai sekojuši. Savtīga pasaules mīlestība ir notrulinājusi viņu uztveres spēju un nocietinājusi viņu sirdis. J. ir jāsaprot, ka viņai jāatmet savtīgums un jāpārvar sava griba un raksturs, lai varētu iemantot Debesis. Ar tādu raksturu, kāds viņai ir tagad, tā sabojātu visas Debesis. Es brīdinu māsu J., lai viņa nožēlo grēkus un atgriežas. Sava Kunga vārdā es viņu uzaicinu bez kavēšanās atstāties no trulās vienaldzības, lai ņemtu vērā Uzticīgā Liecinieka padomu un no sirds atgrieztos; jo viņas dvēsele ir apdraudēta.

Dievs ir žēlsirdīgs. Viņš grib pieņemt salauztas sirds un sagrauzta gara upuri. Vai māsa J. līdzīgi levītam un priesterim grib sevi aizbildināt, ka nav redzējusi un pamanījusi citu sāpes, un vēlēšies paiet garām pa ceļa otru malu? [534] Dievs prasīs no viņas norēķinu par novārtā atstātajiem pienākumiem, kur viņa pret nelaimīgajiem nav izturējusies līdzjūtīgi un maigi. Viņa netur Dieva baušļus, kas skaidri norāda pienākumu pret savu tuvāko. Rakstu mācītājam Kristus sacīja: "Dari to un tu dzīvoši." Nevērība pienākumos pret tuvāko nesis mūžīgās dzīvības zaudējumu.

Ģimenes noslēgtība

Kā daudziem citiem, tā arī K., šim nabaga bērnam, ir darāms kāds darbs, kas viņai nekad nav ne prātā nācis. Viņa ir aizgājusi no Dieva. Viņa par daudz domā par sevi un meklē pasaules piekrišanu, bet necenšas nesavtīgā mīlestībā pievest dvēseles Kristum. Tas ir tādēļ, ka viņai trūkst garīguma un viņa garā un darbos ir piemērojušies pasaulei. Viņai jānomirst sev un jāiegūst pieredze labos darbos. Viņa ir auksta un bez līdzjūtības. Viņai jāizkausē šis ledus Kristus mīlestības saules staros un jāapspiež šis atturīgais gars. Viņa ir ļoti noslēgusies sevī. Dievs viņu redzēja kā nabaga sakropļotu stādu, kas nenesā nekādus augļus, vienīgi lapas. Viņas domas pa lielākai daļai bija aizņemtas tikai ar "man un mans". Zēlastībā Viņš bija apcirpis šo savas mīlestības stādu, apgriezis zarus, lai tas varētu dziļāk iesakņoties. Viņš bija centies vilkt šo bērnu sev tuvāk. Viņas ticības dzīve bija gandrīz pilnīgi neauglīga. Dieva priekšā viņa ir atbildīga par savām spējām, ko saņēmusi no Dieva. Viņa varēja būt derīga; viņa varēja būt Kristus līdzstrādniece, ja vien vēlētos nojaukt savtības sienu, kas to šķir no Dieva mīlestības un gaismas.

Daudz ir tādu, kam vajadzīga mūsu līdzjūtība un padoms, bet ne tāds padoms, kurā redzams devēja pārākums un ņēmēja mazvērtīgums. K. sirdij ir vajadzīga Dieva mīkstinošā, kausējošā mīlestība. Skatā un balss noskaņā jāizpaužas rūpīgai uzmanībai un maigai, goddevīgai mīlestībai. Katrs skats un balss skaņa, kurā izpaužas – “es esmu pārāks”, stindzina gaisu ap viņu un vairāk līdzinājās ledus gabalam, nekā gaismas staram, kas sniedz citiem siltumu. Mana māsa, tavš iespaids izteic pašpārliecību. Tu veido tos, ar kuriem saejies, vai arī nevari ar tiem vienoties. [535] Tev pat prātā neienāk, ka citu cilvēku iespaids varētu pārveidot tevi, un ka savus spriedumus un domas tu varētu pakļaut viņiem. Tu pati vēlies apspriest savu ceļu un attaisnot savas domas un rīcību. Ja tev neizdodas citus pārliecināt, tad pie šī jautājuma tu atkal un atkal gribi atgriezties. Šim rakstura vilcienam būtu vērtība, ja tas būtu svētots Dievam un to pārvaldītu Svētais Gars; ja nē, tad tas izrādīsies par lāstu tev un par lāstu citiem. Apgalvojumi un padomi, kam ir patvaldnieciska gara smarža, nav labi augļi. Sirdij vajadzīga mīkstinošā, kausējošā Kristus mīlestība, kas tad atspoguļosies visā rīcībā pret ģimeni un pret visiem, kas nāks tava iespaida robežās.

Es baidos, ļoti baidos, ka J. pazaudēs Debesis. Viņa tik ļoti mīl pasauli un pasaulīgās lietas, ka priekš Jēzus nepaliek pāri nekādas mīlestības. Viņa ap sevi radījusi tādu patmīlības čaulu, ka apskaidrojošā Debesu gaisma nespēj izspiesties cauri šim aukstajam, tumšajam, visā dzīves laikā uzceltajam sienām. Mīlestība ir atslēga ar ko var atvērt sirdis, bet dārgais mīlestības stāds nav ticis kopts. J. tik ilgi ir turējusi acis aizvērtas pret savu savtīgumu, ka tagad viņa to vairs nespēj saskatīt. Viņai tik maz bijis ticības piedzīvojumu, ka viņas sirds vēl pieder pasaulei, un es baidos, ka šī pasaule ir visas viņas debesis, kuras viņa arī vēlas iegūt. Viņas iespaids uz vīru nav labs. Tas viņam liek svārstīties un neļauj saskatīt vajadzību būt caur Dieva žēlastību stipram, lai ar patiesu morālu drosmi stāvētu par taisnību. Viņa ne tikai neizprot un neveic darbu, ko Dievs no viņas sagaida, bet arī izplata nospiedošu iespaidu uz savu vīru un saista viņa rokas. Tas viņai ļoti izdevies; viņš ir kļuvis kā akls.

Brālim M. vajadzētu saprast, ka Dieva prasības stādāmas augstāk par katru zemes radniecību. Viņam vajadzīgas acu zāles, balts apģērbs un zelts, lai varētu iegūt līdzsvarotu raksturu un drošu ieeju Dieva valstībā. [536] Nekas cits, kā tikai pilnīga atgriešanās spēš atvērt viņa sievas dvēseli, lai tā ieraudzītu savas kļūdas un atzītu savas nepareizības. Viņā jānotiek lielai pārmaiņai, pēc kuras viņa nav centusies, jo nekad nav izpratusi savu patieso stāvokli un nav saskatījusi labošanās vajadzību. Būdamā tālu no tā, lai labprātīgi atsācītos no Debesu Skolotāja, kas bija lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, viņa lēnprātību ir uzskatījusi par verdziskumu un pazemību, kas citus vērtē augstāk par sevi, par pazemojošu un apkaunojošu īpašību.

I. ir pašapzinīga, valdonīga, lepna un stūrgalvīga. Viņa nesaskata nekā pievilcīga lēnprātīgā, klusā garā un nevēlas tādu iemantot. Šim dārgajam rotājumam viņas acīs ir tik maza vērtība, ka viņa nevēlas to nēsāt. Viņa pārāk bieži apvainojas un dusmojas, kas Dieva Garam ir tikpat pretēja īpašība, kā rīti vakariem. Dieva acīs patiesai lēnprātībai ir dārgakmeņu vērtība. Lēnprātīgs un kluss gars nekad nemeklē patmīlīgu laimi, bet, sevi aizmirstot, jutīsies patiesi apmierināts un priecīgs, darot citus laimīgus.

Dieva aizgādība māsu N. atšķīrusi no tēva ģimenes. Lai gan arī viņa galvenajos rakstura vilcienos ir līdzīga pārējiem ģimenes locekļiem, tomēr nopietnu un atbildīgu uzdevumu nešana palīdzējusi viņai sevi uzvarēt un modinājusi līdzjūtību pret citu sāpēm. Daļēji viņa atvērusi sirdi līdzjūtībai un mīlestībai uz Dieva ģimeni, interesējoties par citiem. Dieva darbs ir saistījis viņas uzmanību. Viņa zināmā mērā ir jau izjutusi, ka nabaga mirstīgās būtnes ir viena liela brālīga saime. Viņa ir mācījusies domāt par citiem un sevi aizmirst, un tomēr viņa vēl nav attīstījusi tik pilnīgu līdzjūtību, mīlestību un līdzdalību pret citiem, kāda nepieciešama Kristus sekotājiem. Viņai vajadzīga lielāka līdzjūtība un mazāk stingras, nelokāmas taisnības prasības. Veltījot savu laiku lielajai veselības reformas lietai, viņa ir sevi pārvarējusi. To darot viņa ir saņēmusi svētības. Jo vairāk viņa dara labu citiem, jo vairāk ierauga, kas darāms un jo vairāk arī vēlas darīt. [537]

Strādājot citu labā, tā bieži nonāk grūtībās un pārbaudījumos, kas prasa ticību. Uz nopietnām lūgšanām ir saņemtas atbildes, un stiprāka kļuvusi ticība, mīlestība un pašāvērtība uz Dievu. Sarežģījumiem un pārbaudījumiem bieži atkārtoties ir iegūta pieredze. Dievs sirdi ir pārveidojis jau mazliet sev līdzīgu. Un tomēr vēl paša prāts kliez pēc virskundzības. Ikdienišķajā satīksmē ar citiem māsa N. jāattīsta vairāk maiguma, uzmanības un gādības. Viņai jāamācās sevi pārvarēt. Ja viņa ir patiesa kristiete, tad sajūtīs vajadzību atdot labāko daļu no savas dzīves, pat visu savu dzīvi, ja tas būtu vajadzīgs, ziedot nesavtīgām, pacietīgām pūlēm, tā parādot mīlestību uz savu Kungu. Bez šiem piedzīvojumiem viņa tiks atrasta daudz par nepilnīgu kristīga rakstura pilnveidojumā.

Māsa N. ir spērusi dažus soļus uz priekšu, un ģimene jūt, ka viņa tos ir atstājusi, un viņiem tas nozīmē sevis krustā sišanu. Viņi jūt, ka tai tagad nav viņiem līdzīgu interešu, jūtu un dzīves mērķu. Viņi jūt, ka tagad vairs nevar tā priecāties savas māsu sabiedrībā, kā agrāk. Viņi domā, ka vainīga ir

viņa, ka viņa ir pārmainījusi un ka viņas intereses vairs nav tādas, kā viņiem. Viņu jūtas atšķiras tāpēc, ka māsa N. ir gājusi uz priekšu un sākusi just līdzīgu citu sāpēm, kamēr viņi ir bijuši kūtrie kalpi, kas nav darījuši darbu, kuru Dievs tiem virs zemes atstājis. Rezultātā viņi ir slīdējuši atpakaļ. Ģimene savtīgi ierobežojusi savas intereses un jūtas ap sevi un ap mīlestību uz pasauli.

N. ir nodevusies darbam labā lietā. Veselības reforma tai ir bijusi ļoti svarīga, jo piedzīvojumi rādījuši, kas viņai nepieciešams. Viņas tēva ģimene nav saskatījusi veselības reformas vajadzību. Viņi nav saskatījuši tās lomu šo pēdējo dienu svarīgajā darbā, jo nav gribējuši to redzēt. Tie ir iestiguši ieradumu iebrauktajās grambās, un ir vajadzīgs liels spēks, lai no tām izklūtu, lai gan tas ir nepieciešami. Viņi labāk vēlas, lai tos atstāj mierā. Ir briesmīgi sarūsēt bezdarbībā. Šī ģimene, svaros svērta, noteikti tiks atrasta par vieglu, ja tie tūlīt nesāks kaut ko darīt. "Bet ja kam Kristus gara nav, tas Viņam nepieder." Tā ir skaidra valoda. Kas izturēs pārbaudi? Dieva Vārds mums atklāj Dieva un Kristus prātu, kā arī attēlo kritušā un pēc Kristus līdzības atjaunotā cilvēka prātu, kam ir dievišķā daba. Savas domas, jūtas un nolūkus mēs drikstam salīdzināt ar Kristu. Ja mēs neesam labprātīgi darīt Viņa darbus, tad mums nav nekādas radniecības ar Viņu.

Kristus nāca, lai darītu sava Tēva prātu. Vai mēs minam Viņa pēdās? Visiem, kas nosaukti Kristus vārdā, pastāvīgi vajadzētu censties iepazīties ar Viņu arvien tuvāk, lai varētu staigāt tieši tā, kā Viņš ir staigājis un darītu Viņa darbus. Mums vajadzētu Viņa dzīves mācības iemiesot savā dzīvē. Kristus "pats par mums ir nodevis, lai mūs atpirktu no visas netaisnības un šķīstītu sev pašam īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem." "Pie tam mēs esam atzinuši Dieva mīlestību, ka Viņš savu dzīvību par mums ir nodevis, un mums arī pienākas dzīvību nodot par brāļiem." Seit rādīts pašaiļiedzības darbs, kas mums priecīgi jāuzņemas, atdarinot mūsu Pestītāja piemēru. Kristieša dzīvei jābūt cīņas un uzpurēšanās dzīvei. Ir jāiet pa pienākumu teku, nevis pa mums patīkamo tieksmju teku.

Ja brāļa I. ģimene redzētu darbu, kas uz tiem gaida un darītu to, ko Dievs tiem atstājis darīt, tad viņi nebūtu tik tālu atšķirti no brāļa un māsas O. un māsas N. un no tiem, kas strādā savienībā ar Kungu. Ir vajadzīgs ilgs laiks, lai sasniegtu pilnīgu padevību Dieva prātam, tomēr apmierinoties ar kaut ko mazāku, mēs nekad nebūsim derīgi Debesīm. Patiesa reliģija savus piekritējus vada uz pilnību. Jūsu domas, vārdi un rīcība ir jāpakļauj Dieva gribai. Jums jānes svētuma augļi. Tad jūs būsit gatavi aizstāvēt nabagus, bez tēva un bez mātes palikušos un apbēdinātos. [539] Jūs taisnīgi izturēsities pret atraitni un nesīsiet atvieglojumu trūkcietējiem. Jūs darīsiet taisnību, mīlēsiet žēlastību un pazemīgi staigāsiet Dieva priekšā.

Ja mēs gribam staigāt gaismā, tad mums savās sirdīs un mājās jāielaiž Kristus. Mājas pavardam jāklūst par visu to, ko šis vārds nozīmē. Tam jābūt mazām debesīm virs zemes, vietai, kur kopj mīlestību, bet ne vietai, kur to apzinīgi apspiež. Mūsu laime ir atkarīga no šīs savstarpējās mīlestības, līdzjūtības un patiesas laipnības piekropšanas un attīstīšanas. Pasaulē ir tik daudz cietsirdīgu vīru un sievu tādēļ ka patiesu pieķeršanos un mīlestību uzskata par vājību un to atvaira un apspiež. Šādu cilvēku rakstura labākā daļa jau bērnībā ir samaitāta un sakropļota, un ja dievišķās gaismas stari nespēs izkausēt viņu savtīguma aukstumu un sirds cietību, tad viņu laime ir aprakta uz visiem laikiem. Ja mēs vēlamies iegūt maigākas sirdis, tādas, kāda bija Jēzum virs zemes dzīvojot, ilgojoties pēc tādas līdzjūtības, kāda ir eņģeļiem pret grēcīgajām mirstīgajām būtnēm, tad mums jau bērnībā jāattīsta līdzjūtība, kas ir daudz vienkāršāk. Tad mēs būsim smalkjūtīgāki, cēlāki un mūs vadīs Debesu pamatlikumi.

Attīstīts prāts ir liela bagātība; tomēr bez līdzjūtības un svētotas mīlestības mīkstinošā iespaida tam nav visaugstākās vērtības. Mūsu vārdiem un darbiem vajadzētu paust maīgu uzmanību pret citiem. Draudzīgos vārdos un laipnos skatos mēs varam parādīt citiem tūkstoš mazu uzmanību, kas atstarosies atkal atpakaļ uz mums. Iztuoties nevērīgi pret citiem, neapdomīgie kristieši apliecina, ka viņi neatrodas savienībā ar Kristu. Ir neiespējami būt vienotam ar Kristu un izturēties nelaipni pret citiem un aizmirst viņu tiesības. Daudzi stipri ilgojas pēc draudzīgas līdzjūtības. Dievs katru no mums ir radījis kā atsevišķu personību, kas nav sākusējama ar citu cilvēku īpatnībām. Tomēr mūsu individuālās rakstura īpatnības būs daudz neievērojamākas, ja mēs patiesi piederēsim Kristum un Viņa griba būs mūsu griba. Līdzīgi Pestītājam, mums sava dzīve jāsvēto, lai darītu labu un nestu laimi citiem. Mums jāaizmirst sevi, vienmēr raugoties, lai nepalaistu garām izdevības pat mazās lietās pateikties par labvēlību un draudzību, ko esam saņēmuši no tiem. Mums modri jāvēro izdevības, lai citus iepriecinātu gan ar laipnību un maziem mīlestības darbiem apgaismotu viņu dzīvi un atvieglotu viņu rūpes un nastas. Uzmanība, laipnība un pieklājība iesākoties ģimenē, izplūdis ārpus ģimenes loka, palīdzēs vairo dzīves laimi, bet nevērība šajās mazajās lietās palielina dzīves rūgtumu un rūpju smagumu.

Mūsu padarītie vai nepadarītie darbi ar briesmīgu spēku atsaucas uz mūsu dzīvi un likteni. Dievs

prasa, lai mēs izmantotu katru piedāvāto izdevību būt derīgiem. Šī darba novārtā atstāšana apdraud mūsu garīgo pieaugšanu. Mums darāms liels darbs. Nepavadīsim kūtumā dārgās stundas, kuras Dievs dāvājis pilnīga Debesīm derīga rakstura izveidošanai. Sajā darbā nedrīkstam būt kūtri, nedrīkstam nevienu mirkli pavadīt bezmērķīgi un neapdomīgi. Dievs palīdzēs uzvarēt mūsu nepareizības, ja mēs lūgsim to darīt un uzticēsimies Viņam. Caur Viņu, kurš mūs ir mīlējis, mēs varam būt vairāk kā uzvarētāji. Kad noslēgsies šis pasaules īsais dzīves laiks un mēs redzēsīm tā, kā mūs redz un pazīsim sevi tā, kā mūs pazīst, cik īsa tad mums rādīsies pagājušā zemes dzīve un cik niecīgas liksies šīs pasaules lietas, salīdzinot tās ar labākās pasaules godību! Kristus nekad nebūtu atstājis ķēnišķīgos pagalmus, ietērpies cilvēcībā un ņēmis uz Sevis cilvēces grēkus, ja Viņš nezinātu, ka cilvēks ar Viņa palīdzību var kļūt bezgala laimīgs un iegūt neiznikstošas bagātības un dzīvi, kas rītēs līdztekus Dieva dzīvei. Viņš zināja, ka bez Viņa palīdzības grēcīgais cilvēks šīs lietas nevar iegūt.

Mums vienmēr jāiet uz priekšu. Mums pastāvīgi jāšargās, lai savos uzskatos, jūtās un darbībā nepaliekam uz vietas. Dievs darbs ir uz priekšu ejošs. Ir jānotiek reformām, un mums jāturas pie reformāciju ratiem un jāpalīdz tiem ritēt uz priekšu. Katram kristietim tagad vajadzīga enerģija, ko līdzsvaro gudrība un regulē pacietība un mērķa apzināšanās. Dvēseļu glābšanas darbs tagad vēl ir uzticēts mums, Kristus mācekļiem. Neviens nav atvainojams. Bezdarbības dēļ daudzi savā kristīgā dzīvē ir panīkuši un kļuvuši kropli. [541] Mums uzticīgi jāizlieto laiks, kamēr vēl atrodamies šīn pasaulē. Cik nopietni un dedzīgi vajadzētu izmantot katru izdevību darīt labu un vadīt dvēseles pie patiesības atzišanas. Mūsu devīzei jābūt: "Uz priekšu un uz augšu!" Droši, neatlaidīgi uz priekšu pienākumos un uzvarās.

Attiecībā uz pieminētajām personām man rādīts, ka Dievs viņus mīl un vēlas izglābt, ja viņi gribētu tikt izglābti Dieva norādītajā veidā. "Un Viņš sēdēs sudrabu kausēt un šķīstīt un šķīstīs Levja bērnus un tos tīrīs kā zeltu un sudrabu, tad tie Kungam upuri nesīs taisnībā. Un Jūda un Jeruzalemes upuris tam Kungam būs patīkams kā vecos laikos un senajos gados." So darbu, šķīstīšanas un tīrīšanas darbu izdarīs Kungs Cebaot. Dvēselei to panest ir ļoti grūti, tomēr vienīgi tādā veidā var attīrīt sārņus, traipus un netīrumus. Visi mūsu pārbaudījumi mums ir nepieciešami, lai mūs vestu tuvāk Debesīm, mūsu Debesu Tēvam, paklausībā Viņa prātam, lai mēs varētu pienest upurus Kungam taisnībā. Ikvienam, kuru vārdi te pieminēti, Dievs devis spējas un talantus, lai tos izlietotu un papildinātu. Jums ikvienam vajadzīgi jauni dzīvi piedzīvojumi dievišķā dzīvē, lai jūs darītu Dieva prātu. Nekādi pagātnes piedzīvojumi nebūs pietiekoši tagadnei, ne arī tie mūs stiprinās pārvarēt grūtības uz mūsu tekas. Lai būtu uzvarētāji, tad ik dienas jāsaņem jauna žēlastība un jauni, svaigi spēki.

Reti, ļoti reti, kad mēs divreiz nokļūstam vienādos apstākļos. Ābrahāmu, Mozu, Eliju, Dāniēli un daudzus citus smagi un sāpīgi pārbaudīja, tomēr ne vienādā veidā. Ikvienam ir savi īpaši pārbaudījumi dzīves norisē, tomēr tādi paši pārbaudījumi reti kad atkārtojas otru reizi. Katram ir savi piedzīvojumi, īpatnēji rakstura un apstākļu ziņā, lai caur tiem padarītu kādu noteiktu darbu. Ikatra dzīvē Dievam ir kāds darbs, kāds nodoms. Katram darbam, lai arī cik mazs tas būtu, ir sava vieta mūsu dzīves piedzīvojumos. Mums pastāvīgi vajadzīga gaisma un piedzīvojumi, kurus Dievs mums piešķir. Mums visiem tie vajadzīgi, un Dievs labprāt tos mums dod, ja vien mēs gribam tos pieņemt. Viņš nav aizvēris Debesu logus mūsu lūgšanām, bet jūs esat bijuši ar mieru staigāt bez dievišķās palīdzības, kas jums tik ļoti vajadzīga. [542]

Cik maz jūs izprotat savas ikdienišķās rīcības iespaidu uz citu cilvēku dzīvi! Jūs varbūt domājat, ka tam ir maza nozīme, ko jūs darāt vai sakāt, lai gan mūsu vārdiem un darbiem ir ļoti svarīgas sekas, ietekmējot uz labu vai uz ļaunu. Vārdi un darbi, ko mēs uzskatām kā sīkus un nenozīmīgus, tomēr ir atsevišķi locekļi cilvēcīgo notikumu ķēdē. Jūs neesat izjutuši vajadzību, lai Dievs darītu zināmu savu gribu visos ikdienišķās dzīves darbos. Mūsu pirmo vecāku vēlēšanās tikai vienu reizi apmierināt savu ēstkāri, atvēra vārtus sāpju un grēka plūdiem pasaulē. Kaut jūs, manas mīļās māsas, no sirds saprast, ka katrs jūsu spertais solis var atstāt paliekošu un neizdzēšamu iespaidu uz jūsu pašu dzīvi un citu raksturiem. Ak, cik ļoti tādēļ mums ir vajadzīga cieša savienība ar Dievu! Cik ļoti vajadzīga dievišķā žēlastība, lai tā vadītu katru soli un rādītu, kā mums panākt kristīgā rakstura pilnību.

Kristiešiem nāksies sastapties ar jauniem apstākļiem un jauniem pārbaudījumiem, kur pagātnes piedzīvojumi nebūs pietiekoši, lai pēc tiem vadītos. Tagad vairāk kā jebkad agrāk jāmacās no dievišķā Skolotāja. Un jo vairāk mums būs piedzīvojumu, jo tuvāk mēs nāksim skaidrajai Debesu gaismai, jo vairāk mēs saskatīsim, ka mums vajadzīga reforma. Mēs visi varam darīt labus darbus par svētību citiem, ja mēs meklēsim padomu no Dieva un sekosim Viņam paklausībā un ticībā. Taisnības celiņš nemītīgi ved no spēka uz spēku, no žēlastības uz žēlastību un no godības uz godību. Atbilstoši mūsu gaitai uz priekšu arvien vairāk pieaugs dievišķais apgaismojums, darot mūs spējīgus uzņemties atbildības un sastapties ar neparedzētiem gadījumiem.

Kad jūs nospiež pārbaudījumi, kad izmisums un neticības tumsa pārvalda jūsu domas, kad savtība noteic jūsu rīcību, tad jūs neredzat vajadzību pēc Dieva un pēc dzijas, pilnīgas Viņa prāta atzišanas. Jūs nepazīstat Dieva prātu un arī nevarat to saprast, kamēr dzīvojat paši sev. Jūs ļaunajam uz saviem labajiem apņēmumiem un nodomiem un jūsu dzīves galvenais saturs ir bijis šie labie nodomi, kas palikuši neizpildīti. Jums visiem nepieciešams nomirt sev, pārtraukt pieķeršanos sev un tad nodoties Dievam. [543] Es būtu laimīga, ja varētu jūs iepriecināt. Es priecīgi slavētu jūsu labās īpašības, labos nodomus un labos darbus; bet Dievam nav patīcis man tos rādīt. Viņš man ir darījis zināmus tos kavēkļus, kas neļauj jums iegūt ceļu, svētu raksturu, kas jums vajadzīgs, lai nebūtu jāpazaudē debesu miers un nemirstīgā godība, kuru Viņš vēlas, lai jūs iegūtu. Novēršat skatu no sevis un raugieties uz Jēzu. Viņš ir viss visā. Krustā sistā un uzmodinātā Pestītāja asins nopelns būs pietiekošs, lai jūs šķīstītu no vismazākā un vislielākā grēka. Lai jūsu dvēseles palāvīgā ticībā pieķeras Dievam kā jūsu uzticīgam Radītājam. Nekad nebaidieties un neraizējieties, ka Dievs jūs atstās. Viņš to nekad nedarīs, ja tikai jūs neaiziesiet no Viņa. Kristus grib ieiet un palikt pie jums, ja jūs atvērsiet savas sirds durvis. Ja jūs nomirsiet sev un dzīvosiet Dievam, tad starp jums un Tēvu un Viņa Dēlu būs pilnīga saskaņa.

Cik maz ir to, kas apzinās, ka viņiem ir iemīļoti elki, ka viņi sevī lolo grēkus. Dievs redz šos grēkus, pret kuriem jūs esiet akli, un viņš strādā ar savu dārznieka nazi, lai skartu jūs dziļi un atdalītu nost šos iemīļotos grēkus. Jums trūkst vēlēšanās pie sevis izjust šo šķīstīšanas darbu. Cik grūti jums nodot sevi krustā sišanai tomēr ja visu darbu uztic Dievam, kurš pazīst mūsu vājības un mūsu grēcīgumu, tad Viņš izvēlas vislabākos ceļus, lai sasniegtu vēlamos rezultātus. Tikai pateicoties cīņai un vientiesīgai ticībai, Enoks staigāja ar Dievu. Jūs visi variet darīt to pašu. Jūs variet būt pilnīgi atgriezti un pārveidoti un būt patiesi Dieva bērni, un ne tikai atzīt Viņa prātu, bet ar savu piemēru vadīt arī citus uz šīs pazemības, paklausības un svētošanās tekas. Patiesa dievbijība pāriet arī uz citiem un iespēžas visur. Dziesminieks saka: "Es Tavu taisnību neesmu apslēpis savā sirdī. Es esmu darījis zināmu Tavu uzticību un Tavu pestīšanu. Tavu mīlošo laipnību un Tavu patiesību es neesmu apslēpis no lielās draudzes." Kur ir Dieva mīlestība, tur ir vēlēšanās to izteikt.

Kaut Dievs jums palīdzētu nopietni censties, lai iegūtu mūžīgo dzīvību un citus vadītu uz svētuma tekas.

MANTKĀRĪBAS GRĒKS

Mīļais brāli P., es vēlreiz papūlēšos tevi brīdināt, ka tev nopietni jācenšas, lai iemantotu Valstību. Tev ir dots brīdinājums pēc brīdinājuma, kurus tu neesi ņēmis vērā. Bet, ak, ja tu vēl tagad gribētu nožēlot savu nepareizo rīcību pagātnē un pievērsties Kungam, tad vēl varbūt nebūtu par vēlu izlabot nepareizības. Visas tavas prāta spējas ir veltītas naudas iegūšanai. Tu esi pielūdzis un dievinājis naudu. Tā ir bijusi tavs dievs. Dieva rīkste ir pacelta pār tevi. Viņa spriedums var tevi pārsteigt kurā katrā brīdī un tu vari noiet kapā nesagatavots, ar izvirtušās pasaules aptraipītām drēbēm. Kas par tevi rakstīts debesīs? Katrs dolārs, ko tu esi sakrājis, ir jauns ķēdes loceklis, kas tevi saista pie šīs nabaga pasaules. Tava kaislība pēc peļņas ir nostiprinājusies arvien vairāk. Tavas domas aizņemtas ar to, kā iegūt vairāk līdzekļu. Tev ir bijuši briesmīgi piedzīvojumi, kuriem vajadzētu būt kā brīdinājumiem tiem, kas atļauj pasaules mīlestībai pārvarēt savas dvēseles. Tu esi kļuvis par mamona vergu. Ko tu teiksi, kad Kungs no tevis prasīs norēķinus par nama turēšanu? Tu kārei iegūt naudu esi ļāvis kļūt par valdošo kaislību savā dzīvē. Mīlestība uz naudu tevi apreibina kā alkohols dzērāju.

Jēzus ir lūdzis, lai neauglīgo koku vēl kādu laiku saudzētu, un es vēlreiz lūdzu tevi ne tikai mazliet papūlēties, bet gan, cik vien iespējams nopietni censties, lai iegūtu valstību. Izraujies no sātana valgiem, pirms pār tevi Debesīs noskan: "Viņš ir apvienojies ar dievekļiem, atstājiet viņu mierā vienu." Visi naudas mīļotāji līdz ar tevi kādā dienā rūgti izsauksies: "Ak, bagātības viltība! Es savu dvēseli esmu pārdevis par naudu." [545] Tava vienīgā cerība tagad ir nevis kāds vājš nedrošs solis, bet pilnīga virziena maiņa. Apņēmīgi ņem palīgā gribas spēku, kuru tu tik ilgi esi izlietojis nepareizā virzienā. Tas tev ir vienīgais ceļš mantkārības uzvarēšanā.

Dievs ir atklājis ceļu, kā pārvarēt mantkārību, - darot labdarības darbus. Ar savu dzīvi tu esi apliecinājis, ka pasaules mantas tu vērtē augstāk nekā mūžīgās bagātības. Tu saki: "Ardievu Debesis, ardievu nemirstības dzīve! Es esmu izvēlējis šo pasauli." Dārgo pārli tu esi apmainījis pret laicīgu ieguvumu. Vai tu vēl gribi, vai tu vēl uzdrošies sevī kopt mīlestību uz naudu pēc tam, kad Dievs tevi pamācīja un biedināja, noliekot tavas kājas tumšajā straumē? Vai lai tavas veltīgi izšķīstās dzīves pēdējais darbs būtu iegūt un paturēt to, uz ko citam ir taisnīgas tiesības? Vai tu sevi gribi pārliecināt ticēt, ka rīkojies taisnīgi pret savu brāli? Vai tu gribi pievienot vēl vienu intrigu un krāpšanas darbu pie tiem, kas jau rakstīti pret tevi augšā Debesīs? Vai lai Dieva atmaksas sitiens nāk pār tevi un tu bez brīdinājuma tiec aicināts iet cauri tumšajiem ūdeņiem?

Mūsu Pestītājs bieži un nopietni norājis mantkārības grēku. "Bet Viņš uz tiem sacīja: "Pieraugiet un sargājieties no mantkārības! Jo neviens nedzīvo no tā, ka viņam pārlietu daudz mantas." Un Viņš tiem stāstīja līdzību, sacīdams: kāda bagāta cilvēka tīrums bija nesis papildnam augļus. Un tas domāja savā prātā sacīdams, ko darišu? Jo man nav kur savus augļus likt. Un tas sacīja, to darišu, es savu šķūņus gribu noplēst un lielākus uztaisīt un tur likt visus savus augļus, savu labību un sacīšu uz savu dvēseli: Dvēsele, tev ir liels mantas krājums uz daudz gadiem; dūsi, ēd un dzer un līksmojies! Bet Dievs uz to sacīja: tu bezprātīgais! Šinī naktī tavu dvēseli no tevis atprasīs un kam tas būs, ko tu esi sakrājis? Tāds pat ir, kas sev mantas krāj un nav bagāts iekš Dieva." [546]

Dievs Saviem ļaudīm devis likumu, ka visu ienākumu desmitā daļa pieder Viņam. Dievs saka: "Es jums esmu devis deviņas desmitās daļas; vienu desmito daļu no visiem ienākumiem Es prasīju sev." So vienu desmito daļu bagātais vīrs nebija devis Dievam. Ja viņš tā nebūtu rīkojies, ja viņš pāri par visu būtu mīlējis Dievu, nevis sevi un nebūtu kalpojis tikai sev, tad viņš nebūtu sakrājis tik daudz mantas, ka aptrūka telpu tās novietošanai. Ja viņš savu mantu būtu dāvājis trūcīgiem brāļiem, aizpildot viņu vajadzības, tad nevajadzētu nojaukt vecos un celt lielākus šķūņus. Viņš nebija ņēmis vērā Dieva likumu pamatnoteikumus. Viņš nebija mīlējis Kungu no visas sirds un savu tuvāko kā sevi pašu. Ja viņš savu bagātību būtu lietojis kā no Dieva aizdotu dāvanu, lai darītu labu citiem, tad viņš būtu noguldījis mantu Debesīs un būtu bijis bagāts labos darbos.

Dzīves ilgums un derīgums nav atkarīgs no laicīgo mantu daudzuma. Kas savu bagātību izlieto, lai darītu labu, neuzskatīs, ka būtu vajadzīgi lieli krājumi, jo manta, ko izlieto Dieva darba sekmēšanai un ko atdod trūkcietējiem Kristus vārdā, ir dota Kristum un Viņš to nogulda priekš mums Debesu krājīkās, maisos, kas nenovecojas. Kas tā strādā, ir bagāts Dieva priekšā un viņa sirds būs tur, kur ir viņa manta. Kas pazemīgi izlieto to, ko Dievs viņam ir devis, par godu Devējam, labprātīgi dodams, kā viņš ir saņēmis, var justies mierīgs un drošs visās savās darba gaitās, zinot, ka Dieva roka ir pār viņu uz labu. Uz viņa būs uzspiests Dieva zīmogs, kā uz tāda, kas bauda Tēva labvēlību.

Daudzi ir nožēlojuši Dieva Izraēļa likteni, kas bija spiests sistemātiski dot un bez tam vēl ik gadus dot labprātīgus upurus. Visgudrais Dievs ir labāk zinājis, kāda labdarības sistēma atbilst Viņa aizgādības plānam, un saskaņā ar to ir arī devis norādījumus saviem ļaudīm. Vienmēr ir pierādījies, ka deviņas desmitdaļas viņiem ir vairāk vērtas nekā desmit desmitdaļas. Kas domājuši palielināt savus ienākumus ar to, ka atrāvuši Dievam, vai devuši Viņam nepilnīgu upuri, - klibu, aklu vai slimu,- tie noteikti ir cietuši zaudējumus.

Dieva aizgādība, lai gan neredzama, vienmēr ir līdzdarbojusies visos cilvēku pasākumos. [547] Dieva roka var sekmēt vai arī aizturēt; Viņš bieži vienam aiztur, kamēr tanī pat laikā, šķiet, ka Viņš citam piešķir veiksmi. Viss tas notiek, lai cilvēku pārbaudītu un lai atklātos, kas ir viņa sirdī. Viņš ļauj uzbrukt nelaimei vienam brālim, kamēr citiem Viņš piešķir veiksmi, lai redzētu, vai tie, kuriem Viņš bijis labvēlīgs, Viņu bīsties un izpildīs savu pienākumu, kas tiem stingri norādīts Viņa Vārdā, - mīlēt savu tuvāku, kā sevi pašu, un palīdzēt savam nabadzīgākajam brālim, tāpēc ka grib darīt labu. Dievs prasa parādīt augstsirdību un labdarību, jo tādā veidā cilvēka sirds kļūst maīga un līdzjūtīga, un nostiprinās viņu savstarpējā ieinteresētība un mīlestība, un cilvēks kļūst līdzīgs savam Kungam, kas mūsu dēļ tapa nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Desmitā likums dibināts uz paliekošiem pamatiem un paredzēts cilvēkam par svētību.

Labdarības sistēmu radīja, lai novērstu lielo ļaunumu- mantkārību. Kristus redzēja, ka veikalnieciskajās un darba gaitās mīlestība uz bagātību izvērstos par vislielāko cēloni patiesas dievbijības izskaušanai no sirds. Viņš redzēja, ka mīlestība uz naudu dziļi sastindzinās un nocietinās cilvēka dvēseli, apstādinot augstsirdības plūsmu un noslēdzot jūtas pret cietēju un apbēdināto vajadzībām. Viņa bieži atkārtotie brīdinājumi bija: "Pieraugiet un sargājieties no mantas kārības." "Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai." Bieži atkārtotie iespaidīgie Pestītāja vārdi ir tik ļoti pretēji to cilvēku rīcībai, kas saucas par Viņa sekotājiem, bet kuru dzīve apliecina tik karstu vēlēšanos kļūt bagātam un rāda, ka Kristus vārdi priekš viņiem ir bijuši veltīgi. Mantkārība ir viens no visparastākajiem un visplašāk izplatītajiem pēdējo dienu grēkiem. Tai ir paralizējošs iespaids uz dvēseli.

Brāli P., ilgas pēc bagātības ir bijušas tavas galvenās domas. Šī viena, naudas iegūšanas kaislība, ir nonāvējusi katru cēlāku un augstāku dziņu un padarījusi tevi pret citu vajadzībām vienaldzīgu. Tu sevi esi padarījis gandrīz tik cietu un neiespajdomamu kā dzelzs gabalu. Tavs zelts un sudrabs ir tevi graužis un kļuvis dvēselei par rijošu ļaundabīgu audzēju. [548] Ja tava labdarība būtu augusi līdz ar bagātību, tad naudu tu uzlūkotu par līdzekli, ar ko var darīt labu citiem. Mūsu Pestītājs, kas pazina cilvēkam draudošās briesmas attiecībā uz mantkārību, ir rūpējies par aizsardzību pret šo briesmīgo ļaunumu. Viņa pestīšanas plāns sākas un beidzas ar labdarību. Kristus pats pienesa bezgalīgu upuri. Tas savā saturā un norisē noteikti nostājās pret mantkārību un izceļ labdarību.

Pastāvīga labdarība un sevis aizliegšana ir Dieva dots līdzeklis pret ļaundabīgam audzējam līdzīgajiem savtības un mantkārības grēkiem. Sistemātiskas labdarības plāns ir paredzēts Dieva darba uzturēšanai un cietēju un trūcīgo vajadzību atvieglošanai. Viņš grib, lai došana kļūtu par ieradumu, lai tā darbotos pretī mantkārības bīstamajam un viltīgajam grēkam. Pastāvīga došana ir Dieva nozīmēta, lai bagātību atrautu no mantkārības, līdz ko tā ir iegūta, un lai to svētītu Kungam, kam tā arī pieder.

Šī sistēma ir tā iekārtota, ka cilvēki ik dienas var kaut ko dot no savas algas un daļu no katra sava noguldījuma peļņas nolikt Kungam. Pastāvīga Dieva sistemātiskās devības plāna izdzīvošana novājina mantkārību un stiprina labdarību. Ja bagātība pieaug, tad cilvēki, pat tie, kas liekas dievbijīgi, tai piesien savu sirdi, un jo vairāk viņiem ir, jo mazāk viņi dod Kunga mantu namā. Tā bagātība cilvēku padara savtīgu un baro mantkārību, un pastāvīgi šādā rīcībā vingrinoties, ļaunums nostiprinās. Dievs pazīst mums draudošās briesmas un kā sētu ap mums ir nolīcis savus iekārtojumus, lai novērstu mūsu bojā eju. Viņš prasa pastāvīgu vingrināšanos labdarībā, lai ieraduma spēks labos darbos varētu salauzt pretējā virziena ieradumu.

Viņš prasa katru nedēļu izlietot līdzekļus labdarības mērķiem, lai šo labo tikumu biežā vingrināšana turētu sirdi atvērtu kā plūstošu straumi un neļautu tai aizvērties. Vingrināšanās ceļā labprātīgā devība paplašinās un nostiprinās, līdz tā kļūst par dvēseli pārvaldošu likumu. Dodot sirdī kaut vismazāko vietu mantkārībai, tiek apdraudēta mūsu garīgā pieaugums. [549]

Dieva Vārds daudz runā par uzpurēšanos. Bagātība nāk no Kunga un pieder Viņam. "Bagātība un gods, abi nāk no Tevis." "Sudrabs pieder Man un zelts pieder Man, saka Kungs Cebaot." "Jo visi meža zvēri pieder Man un lopi uz tūkstoš pakalniem." "Kungam pieder zeme un viņas pilnums, pasaule un kas tajā dzīvo."

Kungs tavš Dievs ir tas, kas tev dod spēku iegūt bagātību.

Bagātība pati par sevi ir pārejoša un nedod apmierinājumu. Mēs esam brīdināti neuzticēties nepastāvīgai bagātībai. "Bagātība sev tiešām dara spārnus; tā aizlido prom." Sak.v.23,5. "Nekrājiet sev mantu virs zemes, kur kodes un rūsa to maitā un kur zagļi ielaužas un zog."

Bagātība nedod nekādu atvieglojumu cilvēka lielākajās bēdās. "Bagātība neko nepalīdzēs dusmu dienā." "Ne viņu sudrabs, ne viņu zelts spēs tos izglābt Kunga dusmu dienā." Piesargies, lai tēvi nepārsteidz Dieva dusmība ar sodu, jo liela izpirkšanas nauda nevarēs tevi izglābt." [Īj.3,18.] Šis brīdinājums, mans brāli, ir attiecināms uz tevi.

Ko tu, brāli P., esi darījis, lai iegūtu mūžīgo dzīvi? Vai tu nākotnei esi licis labus pamatus, kas tevi nodrošinātu mūžīgās dzīves priekiem? Ak, kaut Dievs tevi uzmodinātu! Kaut tu, mans mīļais brāli, sāktu tagad, tieši tagad nopietni pūlēties, lai kaut ko no sava ieguvuma un no savām bagātībām noguldītu Dieva mantu namā. Neviens dolārs no tavas bagātības nepieder tev. Viss pieder Dievam, un tu par savu esi uzskatījis to, ko Dievs tev aizdevis, lai tu to veltītu labiem darbiem. Tavs laiks ir ļoti īss. Strādā ar visu savu spēku. Nožēlojot grēkus un atgriezoties tu vēl vari atrast piedošanu. Tev jāatsakās no pieķeršanās zemes īpašumiem un sava mīlestība jāatdod Dievam. Nesamierinies ar bojā ejas domu, bet centies panākt pestīšanu pirms uz visiem laikiem nav par vēlu.

Vēl nav par vēlu izlabot nepareizības. [550] Izpērkot laiku pierādi, ka tu nožēlo pagātnes kļūdas. Kur kādam esi izdarījis netaisnību, atlīdzini, kā tu pats to saproti. Tā ir tava vienīgā cerība Dieva piedodošās mīlestības iegūšanai. Tas būs it kā labās acs izraušana vai labās rokas nogriešana; tomēr tev nav neviena cita ceļa. Tu atkārtoti esi centies, bet bez panākumiem, jo tava mīlestība ir piederējusi naudai, no kuras daļa nav iegūta pilnīgi godīgā ceļā. Tu neesi gribējis izpirkt pagātni ar netaisnību atlīdzināšanu. Ja tu to sāksi darīt, tad tev būs cerība. Ja savas dzīves nedaudzo palikušo dienu laikā tu izvēlēsi turpināt iepriekšējo ceļu, tad tavš stāvoklis būs bez cerības, tu pazaudēsi abas pasaules; tu redzēsi Dieva svētos pagodinātus Debess pilsētā, bet pats sevi tu redzēsi izmestu ārā, tev nebūs nekādas daļas skaistajā dzīvē, par ko tevis dēļ nodota tik bezgalīga maksa, bet kuru tu tomēr tik maz vērtēji, ka pārdevi par zemes bagātībām.

Vēl tev ir iedots īss laika sprīdis. Vai tu kaut ko darīsi? Vai nožēlosi savus grēkus un atgriezīsies? Jeb nomirsi pilnīgi nesagatavots, turpinot pielūgt naudu, un savā bagātībā ļaujoties pagodināties un aizmirstot Dievu un Debesis. Vāja cīņa vai neliela piespiešanās tevi neatraus no pieķeršanās pasaulei. Katrā nopietnā cīņā Jēzus būs tev blakus un svētīs tavu cenšanos. Tev nopietni jāpūlas, vai arī tu iesi bojā. Es tevi brīdinu nevilcināties ne vienu mirkli, bet sākt tieši tagad. Ar savu mantkārību un zemisko rīcību tu ilgi esi apkaunojis kristieša vārdu. Tagad tu to vari pagodināt, strādājot pretējā virzienā, ļaujot visiem redzēt, ka Dieva patiesība ir spēks, kas pārveido cilvēka dabu. Tu Dieva spēkā

vari glābt savu dvēseli, ja vien tu to gribi.

Tev darāms darbs, kas jāsāk tūlīt. Sātans tev piestāsies, kā viņš stājās blakus Kristum kārdināšanu tuksnesī, lai pārvarētu tevi ar prātojumiem un slēdzieniem, lai sagrozītu tavu spriedumu un paralizētu tavas patiesīguma un taisnīguma jūtas. Ja tu vienu reizi rīkosies taisnīgi, tad negaidi, lai sātans ar saviem spriedelējumiem pārvar un nomāc tavus labos nodomus. Tevi tik ilgi ir pārvaldījusi savtība un mantkārība, ka tu pats sev nevari uzticēties. [551] Es nevēlētos, lai tu pazaudētu Debesis. Man rādīja tavas dzīves savtīgos darbus, tavas slepenās intrigas un plānus, tavus veikalus, kā arī iedzīvošanos uz savu brāļu un līdzcilvēku rēķina. Dievs katru gadījumu ierakstījis grāmatā. Vai tu Viņu lūgsi, lai Viņš apgaismo tavu saprašanu, ka tu vari ieraudzīt, kur tu esi bijis negodīgs, un vai tad tu nožēlosi grēkus, atgriezīsies un izpirksi pagātnei? Brāli P., kaut Dievs tev palīdzētu, pirms nav par vēlu.

UZŅĒMĪBA KALPOŠANAS DARBĀ

Man rādīts, ka ir bīstami, ka mūsu jaunie sludinātāji, būdami nesagatavoti svētajam Dieva darbam, tomēr iziet strādāt, uzņemoties citiem mācīt patiesību. Viņi pareizi neizprot šī laika darba svētumu. Viņi vēlas būt saistīti ar darbu, tomēr viņi neuzņemas tās nastas, kas atrodas tieši viņu pienākumu tekā. Viņi dara to, kas vismazāk tos apgrūtina un sagādā vismazāk neērtību, bet visu savu dvēseli viņi darbā neieliek.

Daži ir pārāk kūtri, lai gūtu panākumus dzīves praktiskajā darbā, tiem trūkst nepieciešamo piedzīvojumu, kas tos darītu par labiem kristiešiem viņu personīgajā dzīvē, tomēr viņi jūtas piemēroti stāties darbā, kur jārikojas ar cilvēku prātiem, cenšoties atgriezt dvēseles no maldiem pie patiesības. Dažu šo sludinātāju sirdis vēl patiesība nav svētojusi. Tie visi ir tikai piedauzīšanās akmeņi grēciniekiem un stāv ceļā patiesiem strādniekiem. Iemācīt viņiem pareizu darba izpratni, lai tie nekaitētu Dieva lietai, prasīs vairāk nopietnu pūļu nekā paša darba darīšana. Nesvētījušies darba strādnieki, kam pilnīgi trūkst evaņģēlija sludinātājam nepieciešamo spēju un īpašību, nevar pagodināt Dievu, ne arī virzīt uz priekšu Viņa darbu. Dažiem jauniem sludinātājiem, kas iziet darbā, lai strādātu citu labā, pašiem nepieciešama pilnīga atgriešanās pie patiesās Bībeles reliģijas.

Man rādīja brāļa R. gadījumu, kas daudzējādā ziņā pārstāv arī citu lietas. [552] Man rādīja, ka no brāļa R. Dieva darbā nav patiesa labuma, un ka viņš arī nekad nevarēs palīdzēt, pirms nebūs pilnīgi atgriezies. Viņa raksturā ir daudz trūkumu, kas jāierauga, pirms Dievs var viņu pieņemt par strādnieku savā vīna kalnā. Dieva darbs ir svēts. Pirmkārt, brālis R. nav piedzīvojis kādu sirds pārmaiņu, kas pārveido pašu cilvēku un ko sauc par atgriešanos. Viņam ir prāta reliģija, bet viņam vajadzīga Dieva žēlastības darbs sirdī, lai šo reliģiju izdzīvotu dzīvē, pirms viņš spēs citiem parādīt uz Dieva Jēru, kas nes pasaules grēkus. Šī laika darbs ir pārāk svinīgs un nopietns, lai pie tā ķertos ar netīrām rokām un netīru sirdi.

Brālim R. ir ļoti neizdevies raksturs. Tas nomoka viņu pašu un labākos draugus. Viņš pēc dabas ir greizsirdīgs, aizdomu pilns un kļūdu meklētājs. Kas visciešāk saistīti ar viņu, tie to izjūt visdziļāk. Viņš ir ļoti patmīlīgs un vērtē sevi augstu, un ja viņu sevišķi neievēro un nepievērš uzmanību, tad viņš vaino citus. Vainā ir viņā pašā. Viņam patīk, ja viņa niecībai glaimo. Viņš ar aizdomām skatās uz citu nolūkiem un šajās jūtās parāda ļoti ierobežotu un savtīgu garu. Viņš domā, ka redz daudz apšaubāma, kļūdaina un nosodāma citu darbības plānos, lai gan patiesais ļaunums slēpjas viņa paša nepazemīgajā un nesvētotā sirdī. Pašapzinīgajam es viņā ir jāmirst un viņam ir jāmacās no Jēzus, kas ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, vai arī viņš nerasniegs pilnību kristīgā raksturā un neiemantos Debesis.

Brālis R. ir bijis neveiksmīgs mācot citiem patiesību. Viņš nespēj citus iemantot. Visā viņa darbā ir iejaukts viņa paša es. Arēji viņš ir ļoti pedantisks, cik tālu tas attiecas uz viņa apģērbu, it kā tērps viņu padarītu par Kristus kalpu, bet iekšējais dvēseles greznojums tiek atstāts novārtā. Viņš nav izjutis vajadzību pēc skaista saskanīga rakstura, kas līdzinātos Kristus pareizajam paraugam. Lēnprātība un pazemība, kas raksturīga Jēzus dzīvei, mantotu sirdis un dotu pieeju dvēselēm. Bet kad brālis R. runā pats savā garā, tad ļaudis redz tik daudz sevis izrādīšanas un tik maz pazemības, ka vārdi neskar viņu sirdis; tās viņa sludināšanas ietekmē nocietinās un paliek aukstas, jo trūkst dievišķā svaidījuma.

Brālim R. ir jānoliek pašpaļāvības un pašpaaugstināšanās garš un jāredz, ka viņš ir grēcīgs un ka viņam pastāvīgi vajadzīga Dieva žēlastība un spēks, lai šī izvirtušā laikmeta tumsā aizsniegtu dvēseles, kuras jāglābj. Evaņģēlija kalpa cieņu viņš ir uzvilcis tikai no ārpuses, nesaprotot, ka vissvarīgākais sekmīgi pasludinot patiesību, ir patiesi piedzīvojumi dievbijības noslēpumā un dievišķā prāta atziņā.

Brālis R. ir pārāk auksts un nelīdzjūtīgs. Viņš netuvojas sirdīm ar kristīgo vienkāršību, maigumu un mīlestību, kas raksturoja Kristus dzīvi. Šajā ziņā ir svarīgi, lai katrs, kas strādā dvēseļu glābšanas darbā, atdarinātu Kristus dzīvē doto paraugu. Ja cilvēki neizaudzina sevi par strādniekiem Kunga viņa kalnā, tad labāk būtu bijis bez viņiem iztikt. Nebūtu gudri no Dieva mantu nama uzturēt tos, kas Viņa darbu tikai samaitā un tam kaitē, un kas pastāvīgi pazemina kristietības standartu.

Lai cilvēks kļūtu par sekmīgu sludinātāju, tad nepietiek tikai ar grāmatu zināšanām vien. Ir kaut kas vēl svarīgāks. Strādājot pie dvēselēm, darbiniekam jābūt taisnīgam, saprātīgam, čaklam, enerģiskam un ar takta izjūtu. Šīs īpašības ir ļoti svarīgas, lai Kristus kalps gūtu panākumus. Ar tādām īpašībām cilvēks nevar būt mazvērtīgs; viņa dzīve ietekmēs citus. Ja darbinieks, kas strādā Dieva darbā, neiemanto to cilvēku uzticību, pie kuriem viņš strādā, tad viņš spēj padarīt pavisam maz laba. Strādniekam Kunga viņa kalnā ik dienas ir jāsaņem spēks no augšienes, lai varētu pretoties netaisnībai un pareizi un godīgi izturēties dzīves pārbaudījumos; viņa dvēselei jābūt saskaņā ar viņa Pestītāju. Viņš var būt Jēzus līdzstrādnieks, strādājot tikai tā, kā Viņš strādāja, mīlot tā, kā Viņš mīlēja, tad viņš arī, līdzīgi savam Meistaram, iegūs tikumīgu spēku pastāvēt visspēcīgākos rakstura pārbaudījumos.

Brālim R. jāmācās vienkāršība. Viņam jāatmet nepareizie uzskati par cieņu un godu un jāļauj, lai Dieva Gars paaugstina, skaidro un padara ceļu viņa dzīvi. [554] Tad viņš varēs nest dvēseļu nastu, kas jāizjūt patiesam evaņģēlija kalpam, pasluģinot svinīgo brīdinājuma vēsti tiem, kam jāiet bojā tumsībā, ja tie nepieņems patiesības gaismu. Sī, no Pestītāja aizgūtā cieņa, būs rotāta ar dievišķu žēlastību, jo tā vadīs ciešā savienībā ar Jēzu Kristu.

Man rādīja brāļa R. dzīvi un vadīja atpakaļ, lai skatītu viņa darba rezultātus, kur viņš ir mēģinājis mācīt citiem patiesību. Es redzēju, ka tikai nedaudzi uzklausiņa un, cik tālu tas attiecas uz prātu, varēja tikt arī pārliecināti, bet brālim R. nav pieredzes dzīvā Dieva žēlastības un Viņa pestījošā spēka atzīšanās, kas izpaustos ikdienas dzīvē, un viņš nevar nodot citiem to, kā pašam nav. Viņam nav patiesi atgriezta cilvēka piedzīvojumu. Kā gan Dievs lai viņu padara par svētību grēciniekiem? Viņš pats ir aklis un vēl mēģina aklus vadīt.

Man rādīja, ka viņa darbs ir samaitājis labus darba laukus citiem. Daži cilvēki, kas bija patiesi svētījušies Dievam, un kas izjuta darba smagumu, būtu varējuši darīt labu un vadīt dvēseles patiesībā, ja viņi būtu atradušies tajās vietās, kur viņš izdarījis nesekmīgus mēģinājumus; bet pēc viņa paviršā darba zelta izdevības bija pazaudētas. Prāti, kas varēja tikt pārliecināti un sirdis, kas varēja tikt mīkstinātas, viņa darba rezultātā ir nocietinājušās un kļuvušas aizspriedumainas.

Es raudzījos, lai redzētu tās dārgās dvēseles, kas viņa darba rezultātā būtu palikušas pie patiesības. Es uzmanīgi vēroju, lai viņa attiecībās pret dvēselēm redzētu sarga rūpes tās stiprināt un iedrošināt. Šim darbam vienmēr vajadzētu pavadīt Vārda sludināšanu. Es nevarēju ieraudzīt neviena, kas nebūtu bijis daudz labākā stāvoklī, ja tas pirmos iespaidus par patiesību nebūtu saņēmis no viņa. Straumei ir pilnīgi neiespējami celties augstāk par avotu, no kura tā iztek. Cilvēks, kas nes patiesību grēciniekiem, stāv briesmīgi atbildīgā vietā. Viņš vai nu atgriezīs dvēseles pie Kristus, vai arī viņa darbs tām liks novērsties nepareizā virzienā.

Man rādīja, ka brālis R. ir kūtrs vīrs, viņš mīl priekus un ērtības. Viņš nemīl fizisku darbu, ne arī stiprāku prāta piepūli Vārda studijās. Viņam tīk vieglums. Viņš ies uz kādu vietu un mēģinās iepazīstināt ar patiesību, lai gan viņa sirds nav pie tās. Viņš neizjūt darba smagumu un īstu nastu par dvēselēm. Viņa sirdī nav mīlestības uz dvēselēm. Viņš atļauj savām tieksmēm sevi novērst no darba, pieļauj valdīt dažādām izjūtām, atstāj darbu un aiziet atpakaļ pie ģimenes. Viņam nav piedzīvojumu sevis aizliegšanā, upurējot ērtības un savas tieksmes. Viņš darbā pārāk daudz domā par atalgojumu. Viņš nenododas darbam uzticīgi, bet nepastāvīgi un nenopietni pieskaras tam te vienā, te otrā vietā un tā arī neko nepanāk. Dievs novēršas no šādiem strādniekiem. Viņi ir neuzticīgi jebkurā lietā. Viņu sirdsapziņa nav iejūtīga un maiga.

Ienest patiesību kādā vietā, bet aptrūkstot drosmei, enerģijai un taktam, pamest darbu līdz galam nepadarītu, ir liela kļūda; darbs tiek pamests, bez kā būtu nopietni un neatlaidīgi pūlējušies, kas šajās vietās būtu bijis ļoti svarīgi. Ja iet grūti, ja ceļas pretestība, tad viņš glēvulīgi atkāpjas, lai gan vajadzētu bēgt pie Dieva gavējot, lūdzot un raudot un ticībā pieķerties gaismas, stipruma un spēka Avotam, līdz mākoņi sadalās un tumsa izkliet. Ticība pieaug spēkā tad, kad jācinās ar šaubām un pretestību. Šādos pārbaudījumos gūtie piedzīvojumi ir vērtīgāki par visdārgākajiem dimantiem.

Tava darba rezultātiem, brāli R., vajadzētu likt tev kaunēties. Dievs tos nevar pieņemt. Dieva lietai būtu bijis labāk, ja tu pārtrauktu sludināšanu un uzņemtos kādu mazāk atbildīgu darbu. Tev būtu

bijis labāk sākt strādāt ar savām rokām. Pazemo sirdi Dieva priekšā, esi uzticīgs laicīgās lietās, un kad tu būsi parādījis, ka esi uzticīgs mazākās lietās, Dievs tev varēs uzticēt arī lielākas. [556] Kas vismazākā lietā ir uzticīgs, tas arī lielākā ir uzticīgs, bet kas vismazākā ir netaisns, tas arī lielākā ir netaisns. Tev vajadzīgi dziļāki piedzīvojumi ticības lietās. Es tev dodu padomu strādāt ar savām rokām un nopietni lūgt Dievu pēc ticības piedzīvojumiem. Pieķeries Jēzum un nekad, nekad neuzņemies evaņģēlija kalpa atbildības, pirms pats neesi atgriezies un neesi ieguvis lēnprātīgu un mierīgu garu. Tev ir jāattraucas no Dieva darba, līdz neesi saņēmis spēku no augšienes. Neviens cilvēks nevar gūt panākumus dvēseļu glābšanas darbā, ja Kristus nesadarbojas ar viņa pūlēm, un ja pašā es nav izlaists no redzes loka.

Kristus kalpam vajadzētu būt sagatavotam visādiem labiem darbiem. Tu esi pielaidis nožēlojamu kļūdu. Tev savā ģimenē jāparāda ģimenes galvai piederošā laipnā uzmanība, maigums, mīlestība, lēnprātība, cēla iecietība un patiesa pieklājība, pirms tu vari gūt panākumus dvēseļu mantošanā Kristum. Ja tev trūkst gudrības vadīt nedaudzus locekļus, ar kuriem tu esi cieši saistīts, kā lai tev būtu panākumi lielākas sabiedrības pārvaldīšanā, kam pret tevi nav nekādu sevišķu interešu. Tavai sievai patiesi un pilnīgi jāatgriežas pie Dieva. Neviens no jums nav spējīgs pareizi pārstāvēt mūsu ticību. Jums abiem vajadzīga pilnīga atgriešanās.

Atkāpšanās no Dieva darba pašreiz tev ir vislabākais ceļš. Brāli R., tev trūkst izturības kā arī rakstura stingrības. Tev ļoti trūkst tādas rakstura īpašības, kādas nepieciešamas Dieva darba strādniekiem šinī laikā. Tu neesi saņēmis audzināšanu praktiskai dzīvei, kas tev nepieciešama, lai kā praktisks Kristus kalps gūtu panākumus. Tava audzināšana daudzējādā ziņā ir nepilnīga. Tavi vecāki nav iepazinušies ar tavu raksturu, lai beidzot tu varētu attīstīt simetrisku raksturu un iegūt morālus spēkus un kļūtu stiprs, pazemīgs un savaldīgs. Tu ļoti maz pazīsti praktisko dzīvi, kā arī izturību grūtībās. [557] Tev ir stipra vēlēšanās apstrīdēt citu domas un uzspiest savējās. Tas ir tavas jaunības gadu pašapmierinātības un savu iegribu apmierināšanas sekas. Tu nepazīsti sevi un savas kļūdas. Tu negribi būt skolnieks, bet ļoti ilgojies mācīt. Tev ir savi uzskati un savām īpatnējām idejām tu tā pieķeries, ka ar savu neatlaidību apgrūtināji citus. Tu centies izvest dzīvē savus nodomus, tavās acīs tavas idejas liekas svarīgākas par pieredzes bagātu, tikumiski vērtīgu cilvēku piedzīvojumiem, kas šajā darbā ir pārbaudīti. Tev glaimo iedomas, ka tev ir spējas, kuras citiem vajadzētu augstu vērtēt. So spēju dēļ tu sevi uzskāti par vērtīgu cilvēku; tomēr šīs spējas nav pārmeklētas un pārbaudītas. Tev ir vienpusīga audzināšana. Tev nav nekādas patikas un mīlestības uz vienkāršajiem ikdienišķās dzīves pienākumiem. Ja arī nebūtu citu iemeslu, tad tavš kūtrums vien jau būtu pietiekošs, lai tevi atzītu par nederīgu sludinātāja darbam. Darbam nav tik daudz vajadzīgi sludinātāji – runātāji, cik strādnieki. No visiem dzīves aicinājumiem nav neviena, kas prasītu tik nopietnus, uzticīgus, neatlaidīgus un uzpurīgus strādniekus, kā Dieva darbs šinīs pēdīgās dienās.

Mūžīgās dzīvības iegūšana stāv pāri visiem citiem centieniem. Dievam viņa darbā nav vajadzīgi sliņķi. Grēcinieku brīdināšanas darbs, lai tie izbēgtu no nākamās dusmības, prasa nopietnus vīrus, kas izjūt dvēseļu nastu un kas neķersies pie katras aizbildināšanās, lai izvairītos no nastām, vai atstātu darbu. Mazas grūtības, kā nepatīkami laika apstākļi un iedomāts nespēks, brālim R. liekas pietiekoši, lai izvairītos no tālākas piepūles. Viņš pat vadās pēc savas patikas, un kad rodas pienākumi, kas viņam nepatīk, kad kūtrums prasa pēc atpūtas, tad viņš bieži aizbildinās, ka ir slim, lai gan nav nekāda iemesla šai slimībai, izņemot to, ka slinkuma ieradums un ēstkāres apmierināšana bezdarbībā, ir padarījusi kūtru viņa organismu. Viņam varētu būt laba veselība, ja viņš stingri ievērotu dzīvības un veselības likumus un visos savos ieradumos izdzīvotu gaismu par veselības reformu. [558]

Ja brālis R. nepārveidojas, tad viņš neder šo pēdējo dienu darbam. Dievs neaicina tādus sludinātājus, kas kūtri fiziskā darbā nest izšķirošo biedinājuma vēsti pasaulei. Dievam ir vajadzīgi strādnieki Viņa darbā. Patiesi, nopietni, pašizliedzīgi strādnieki arī kaut ko padarīs.

Brāli R., tava patiesības mācīšana citiem ir bijusi pilnīgs pārpratums. Dievs nekad tā nekļūdīsies, ka aicinās kādu cilvēku ar tik maz piedzīvojumiem praktiskajā dzīvē un garīgās lietās. Tev ir tikai spējas runāt, bet Dieva darbs prasa svētījušos, enerģiskus vīrus. Sos rakstura vilcienus tu vari attīstīt, tu vari tos iegūt, ja tu to gribi. Neatlaidīgi attīstot pretējus rakstura vilcienus tiem, kas tev tagad ir un kurū dēļ tu esi piedzīvojis neveiksmi, tu vari mācīties, kā pārvarēt šos sava rakstura trūkumus, kas kopš tavas jaunības ir auguši lielumā. Iziet un vienīgi šād un tad runāt uz ļaudīm nav strādāšana Dievam. Tas nav nekāds īsts darbs.

Kas strādā Dievam, tie ar uzrunu no katedra tikai iesāk darbu. Pēc uzrunas nāk īstais darbs, - iešana no mājas uz māju, sarunāšanās ar ģimenes locekļiem, kopīgas lūgšanas un saistīšanās ciešā līdzjutībā ar tiem, kuriem mēs vēlamies palīdzēt. Kristus kalpa cieņa nemazināsies, ja viņš būs nomodā, lai ieraudzītu un saprastu šo ģimeņu laicīgās nastaš un rūpes, un ja viņš mēģināš būt derīgs, cenšoties kur vien iespējams šīs nastas atvieglināt, pašam padarot kādu fizisku darbu. Šādā

ceļā viņš var iegūt lielu iespaidu, kas atbrūnos pretestību un salauzīs aizspriedumus, ko viņš nepanāktu, ja arī citādi kā Kristus kalps būtu derīgs.

Mūsu jaunākajiem sludinātājiem nav rakstu darbu nastas, kas savā laikā bija vecākajiem un piedzīvojošākiem. Uz viņiem negulstas atbildību dažādības, kas nospiež prātu un nogurdina cilvēku. Tomēr tieši šīs rūpju nastas ir tās, kas pilnveido kristīgo pieredzi, sniedz morālus spēkus un dara stiprus un prasmīgus tos, kas iesaistījušies Dieva darbā. Izvairoties no nastām un nepatīkamiem pienākumiem darbā, mūsu sludinātāji nekad neklūs par stipriem cilvēkiem, uz kuriem varētu pajauties reliģiskās krīzes laikā. [559] Daudzi mūsu sludinātāji Dieva darbā ir tikpat vāji kā zīdaiņi. Un daudzi, kas gadiem ilgi jau strādā patiesības mācīšanas darbā, tomēr vēl nav spējīgi strādnieki, kuriem nebūtu jākaunas. Viņi nav kļuvuši stipri piedzīvojumos sastopoties ar pretestību. Tie ir izvairījušies no šiem vingrinājumiem, kas tos būtu morāli stiprinājuši un devuši garīgu spēku. Bet tieši šie piedzīvojumi viņiem ir vajadzīgi, lai iegūtu pilnīgu vīra augumu Kristū Jēzū. Viņi neiegūst garīgus spēkus, izvairoties no pienākumiem un atbildībām un padodoties kūtrumam un savtīgai mīlestībai uz ērtībām un izpriecām.

Brālim R. netrūkst spēju ietērt savas domas vārdos, bet viņam trūkst garīguma un patiesa sirds svētuma. Viņš pats nav dziļi dzēris no patiesības avots. Ja viņš būtu izmantojis zelta brīžus, pētot Dieva Vārdu, tad tagad viņš varētu būt spējīgs strādnieks, bet viņš ir par kūtru, lai nopietni mācītos un pats saprastu mūsu cerības pamatus. Viņš ir ar mieru pieņemt cita prāta un spalvas radītos materiālus un izlietot viņu domas, kas tam vieglāk pieejamas, bez kā pats pūlētos piespieties rūpīgi domāt vai ar lūgšanām visu apsvērt.

Brālim R. nepatīk nopietna slodze ne Rakstu studijās, ne arī fiziskā darbā. Viņš dod priekšroku vieglākam ceļam un vēl līdz šim no piedzīvojumiem nepazīst Dieva darba nastas. Ir vieglāk atkārtot citu domas, nekā pašam centīgi meklēt patiesību. Tikai ar personīgām pūlēm, nopietni garīgi piespiežoties un pilnīgi nododoties darbam, cilvēki var kļūt derīgi sludināšanas darbam.

Kristus saka: "Jūs esat zemes sāls; ja nu sāls nelietīga, ar ko tad sālis?" Sāls garša ir dievišķā žēlastība. Visās pūlēs sekmēt patiesības izplatīšanu, ir pavisam maza vērtība, ja Dieva Gars tās nepavada. [560] Mācot patiesību, tu esi rotaļājies kā bērns. Tavs prāts ir bijis pievērts paša ērtībām un priekiem. Tu esi sekojis savām tieksmēm. Tev un tavai sievai nav patiesas izpratnes par Dieva darba svētumu. Jūs abi vairāk domājat, kā izdabāt savām tieksmēm, meklējot iespējas apmierināt ilgas pēc uzjautrināšanās un ērtībām, nekā par nodošanos nopietnajiem dzīves pienākumiem, sevišķi par atbildībām, kas saistītas ar pasaules brīdināšanas darbu, par tuvojošos Dieva tiesu.

Tu redzēji brāli S. nastu saliektu un nogurušu fiziskajā darbā, bet tu tik ļoti mīlēji savas ērtības un tev tik ļoti gribējās uzturēt savu personīgo iespaidu, ka tu turējies sānis, atvainodams sevi ar to pienākumu uzņemšanos, kurus kāds cits bija spiests padarīt. Tu esi dienas pavadījis īstā kūtrumā, nedarīdams nevienam nekāda labuma; bet tava sirdsapziņa bez kādiem pārmetumiem ir atļāvusi tev saņemt samaksu no Dieva mantu nama par laiku, ko tu galvenokārt esi pavadījis bezdarbībā.

Ar savu rīcību tu esi rādījis, ka tev nav augsta izpratne par svētām lietām. Tu esi aplaupījis Dievu, un tagad tev vajadzētu nopietni nožēlot un atgriezties. Nemēģini mācīt citus. Kad tu būsi atgriezies, tad varēsi stiprināt savus brāļus. Tomēr savā vīnkalnā Dievs nevar izlietot cilvēkus, kas raksturā tev līdzīgi. Kad tu atbrīvosies no sava rakstura iezīmēm un nesīsi dievišķā rakstura zīmoju, tad tu varēsi strādāt Dieva darbā. Tev ir jāmacās gandrīz viss, un ir tikai īss laiks šo mācību apgūšanai. Lai Dievs tev palīdz strādāt nopietni un mērķtiecīgi. Es esmu sarakstījusi daudz vairāk vispārēju pamatlikumu, bet nevaru atrast laika, lai tagad tev tos nodotu.

VECĀKI KĀ REFORMATORI

1875.gada 3.janvārī man rādīja, ka neviens no mums neapzinās, kādas briesmas mums draud ik solī. Mūsu ienaidnieks ir modrs, bet mēs tomēr vēl neesam nomodā, neesam nopietni un čakli savās pūlēs pretoties sātana kārdināšanām, lai gūtu uzvaru par viņa viltīgiem nodomiem.

Šajās pēdējās dienās Dievs mums sniedzis veselības reformas gaismu, lai gaismā staigājot varētu izbēgt daudzām briesmām, kurām mēs bijām pakļauti. Sātana kārdināšanām par cilvēku ģimeni ir liels spēks, vadot cilvēkus uz nodošanos ēstkārei, uz tieksmju apmierināšanu un uz bezrūpīgu, neprātīgu dzīvi. Viņš piedāvā kairinājumu personīgās izpriecas dzīvē un dzīvniecisko instinktu apmierināšanas centienos. Nesavaldība pieaugusi līdz briesmīgiem apmēriem un sagrauj cilvēka organismu visai dzīvei, un ne tikai to vien, bet tiek upurēti arī tikumiskie spēki. Kaislību apmierināšana nomāc un samazina kā miesas, tā arī gara spēkus. Tās noliek cilvēkus, kas reiz ir uzvarējuši, uz ienaidnieka zemes, kur sātans tos var kārdināt, apgrūtināt un beidzot pēc patikas

pārvaldīt.

Kas uzvarēti ēstkāres jautājumā un brīvi lieto tabaku, tie pazemo savus garīgos un tikumiskos spēkus, pakļaujot tos kalpot dzīvnieciskām tieksmēm. Ja apmierina kāri uz spirta dzērieniem, tad cilvēks brīvprātīgi liek pie savām lūpām malku, kas viņu, radītu pēc Dieva līdzības, pazemo zemāk par bezprātīgo dzīvnieku. Tiek paralizētas spriešanas spējas, aptumšots prāts, satraukti dzīvnieciskie instinkti un tad seko vispazemojošākie noziegumi. Ja cilvēki būs sātīgi visās lietās, ja viņi neaizskartu, nebaudītu alkoholu un nikotīnu, tad prāts savās rokās tvirtu vadības grožus un pārvaldītu dzīvniecisko ēstkāri un kaislības. Sajā bezrūpīgajā laikmetā jo mazāk uzbudinošas barības, jo labāk. Vienīgais drošais ceļš ir sātība visās lietās un stingra aizliegšanās ēstkārē.

Sātans nāk pie cilvēka, kā viņš gāja pie Kristus, ar kārdināšanu padoties visu pārvarošai ēstkārei. Viņš ļoti labi apzinās savu spēku šajā jautājumā. Šeit viņš uzvarēja arī Adamu un Ievu Ēdenē, un viņi pazaudēja savu svētlaimīgo mājvietu. Cik daudz posta un noziegumu Ādama krišanas dēļ ir sakrājis mūsu pasaulē. Veselas pilsētas ir noslaucītas no zemes virsas pazemojošo un atbaidošo noziegumu dēļ, kas tās darīja par kaunu traipiem visā universā. Padošanās ēstkārei bija visu viņu grēku pamatā. Caur ēstkāri sātans pārvalda prātu un visu būtni. Tūkstoši, kas vēl būtu varējuši dzīvot, ir aizgājuši kapā, sadragāti fiziski, garīgi un morāli. [562] Viņiem bija labi spēki, bet viņi visu upurēja ēstkāres apmierināšanai, un iznākumā ap viņu kaklu apvijās arī kaislību valgi. Mūsu pasaule ir milzīga slimnīca. Pieaug netikumīgi un jauni ieradumi.

Ir nepatīkami, pat bīstami uzkavēties dzelzceļu vagonos vai ļaužu pilnās telpās, kas nav labi vēdinātas un kur gaiss ir piesātināts ar alkoholisko un tabakas indi. Tā lietotāji ar savu elpu un miesas izgarojumiem rāda, ka organisms ir piepildīts ar alkohola un tabakas indi. Tabakas lietošana ir ieradums, kas bieži vien nervu sistēmu iespaido daudz spēcīgāk nekā alkohols. Tā savu upuri sasaista ar stingrākām saitēm verdzībā, nekā alkohols. Šis ieradums ir grūtāk pārvarams. Daudzos gadījumos tabaka apskurbina miesu un prātu dziļāk un pamatīgāk, nekā alkoholiskie dzērieni, jo tabaka ir daudz smalkāka un iedarbīgāka inde.

Nesātība un nesavaldība pieaug visās vietās, neskatoties uz nopietnajām pūlēm, kuras pieliktas pagājušā gadā [šī liecība pirmo reizi publicēta 1875.gadā], lai apturētu tās progresu. Man rādīja, ka milzīgo nesavaldības spēku neiegrožos ar līdzšinējām pūlēm līdzīgu cenšanos. Atturības un sātības darbam jā sākas ģimenēs, pie mūsu galdiem. Mātēm darāms liels un svarīgs darbs, lai viņas ar pareizu disciplīnu un audzināšanu varētu dot pasaulei bērnus, kas būtu spējīgi iegemt jebkuru vietu, un kas pagodinātu un reizē arī baudītu mājas dzīves pienākumus.

Mātes darbs ir ļoti svarīgs un svēts. Sākot no šūpuļa, viņai bērniem vajadzētu mācīt pašsavaldīšanās un pašizliegšanās ieradumus. Ja viņas sava laika lielāko daļu izlietotu šī izvirtušā laikmeta neprātam, ja tērpī un sabiedrība aizņem viņas dārgo laiku, tad bērni nesaņem audzināšanu, kas viņiem ļoti svarīga, lai varētu izveidot pareizus raksturus. Kristīgas mātes rūpēm nevajadzētu būt vērstām tik daudz uz ārieni, bet vairāk uz to, lai viņas bērniem būtu veselīga miesa un labi tikumi.

Daudzas mātes, kas žēlojas par visur valdošo nesavaldību, neskatās pietiekoši dziļi, lai ieraudzītu tās cēloņus. [563] Viņas ik dienas gatavo dažādus ēdienus un stipri vircotu barību, kas kairina apetīti un veicina pārēšanos. Mūsu amerikāņu galdi vispārīgi tiek klāti tādā veidā, lai cilvēku darītu par dzērāju. Plašas iedzīvotāju daļas valdošais pamatlikums ir ēstkāre. Kas ļausies ēstkārei un ēdis pārāk bieži un tādu barību, kas nav veselīga, tas novājinās spēkus pretoties ēstkārei un citām kaislībām un tieši proporcionāli tam, cik stipras ir viņa tieksmes uz nepareiziem ēšanas ieradumiem. Mātēm dziļi jāizjūt savus pienākumus pret Dievu un cilvēci, lai sabiedrībai dotu bērnus, kam pareizi attīstīti raksturi. Vīri un sievas, kas dzīvē ienāk ar stingriem pamatlikumiem, būs sagatavoti palikt neaptraipīti šī samaitātā laikmeta morālajā juceklī. Mātes pienākums ir izmantot zelta izdevību audzināt savus bērnus lietderīgumam un pienākumam. Viņas laiks sevišķā nozīmē pieder viņas bērniem. Dārgo laiku nevajadzētu ziedot veltīgam darbam pie tērpīem, lai greznotos, bet to jāpavada pacietīgi pamācot un rūpīgi izskaidrojot bērniem pašizliedzību un sevis savaldīšanās nepieciešamību.

Daudzām sievietēm, kas sevi apliecina par kristietēm, galdi ik dienas ir klāti ar dažādiem ēdieniem, kas kairina kuņģi un satrauc visu organismu. Uz dažu ģimeņu galdiem gaļas ēdieni ir galvenā sastāvdaļa, līdz viņu asinis ir piepildītas ar vēzi un skrofulozi veicinošām vielām. Viņu miesas veidojas no tā, ko tie ēd. Bet kad pār tiem nāk slimības un ciešanas, tad tie tās uzskata par Dieva aizgādības pielaistām nelaimēm. Mēs atkārtojam: nesātība un nesavaldība sākas pie mūsu galdiem. Ēstkārei izdabā tik ilgi, līdz šī izdabāšana kļūst par otro dabu. Lietojot tēju un kafiju, rodas kāre uz tabaku, un tā savukārt izraisa kāri pēc alkoholiskiem dzērieniem.

Daudzi vecāki, lai izvairītos no bērnu audzināšanas grūtībām, mācot tiem pašizliedzīgus ieradumu

un kā pareizi izlietot visas Dieva svētības, [564] ir ar mieru labāk atļaut viņiem ēst un dzert, kas vien tiem iepatīkas. Ēstkāre un patmīlīga izlutināšanās, ja to noteikti neierobežo, pieaug līdz ar bērniem un kļūst stiprāka līdz ar viņu spēku nostiprināšanos. Kad šie bērni uzsāk patstāvīgu dzīvi, ieņemdami savu vietu sabiedrībā, tad viņi ir bezspēcīgi pretoties kārdināšanām. Visur valda tikumiska netīrība un noziegumi. Gadu skaitam palielinoties, kārdinājumi ļauties garšai un apmierināt tieksmes, nav samazinājušies, un jaunatne vispārīgi vadās no savām iegribām un kļūst ēstkāres vergi. Izēdājos un žūpās mēs varam redzēt nepareizas audzināšanas sliktās sekas.

Dzirdot kristīgo vīru un sievu vaimanas par nesavaldības lielo ļaunumu, tūlīt paceļas jautājums: "Kas audzinājis šos jauniešus un nodevis viņiem sava rakstura nospiedumu? Kas viņos ir kopis iemantoto ēstkāri? Kas ir bijis nolaidīgs vissvinīgākajā atbildībā, lai viņu prātus un raksturus veidotu derīgus šai dzīvei un Debesu eņģeļu sabiedrībai nākamībā?" Liela cilvēku daļa, kādus mēs sastopam visur, ir tikai lāsts pasaulei. Viņiem nav citu mērķu, kā tikai ēstgribas un iegribu apmierināšana, bet izlaidīgie ieradumi samaitā dvēseli un miesu. Tas ir briesmīgs pārmetums mātēm, kas ir modes cienītājas, kas dzīvojušas tērpiem un sevis izrādīšanai, kas nav izdaiļojušas pašas savu prātu un nav izveidojušas pašas savus raksturus pēc dievišķās Priekšzīmes un kas atstājušas novārtā arī viņām uzticēto svēto pienākumu audzināt bērnus Kunga pamācībā un Viņa bijāšanā.

Es redzēju, ka sātans ir izgudrojis vienmēr mainīgo modi, pievilcīgu sabiedrību un laika kavēkļus, lai kārdinātu un ierosinātu mātes vieglprātīgi izlietot Dieva doto pārbaudes laiku, un lai viņām būtu pavisam maz iespēju pamācīt un pareizi audzināt savus bērnus. Mūsu jaunatnei vajadzīgas mātes, kas tai jau no paša sūpuļa mācītu savaldīt kaislības un uzvarēt savtīgumu un aizliegtos ēstkārē. [565] Tai ir vajadzīgs norādījums pēc norādījuma un priekšraksts pēc priekšraksta, mazliet te un mazliet tur.

Ebrejiem deva norādījumus, kā audzināt bērnus, lai tie izbēgtu no pagānu elku kalpības un bezdievības: "Tāpēc jums šos manus vārdus būs likt savā sirdī un savā dvēselē un siet tos par zīmi pie rokas, lai tie būtu par piemiņas zīmi starp jūsu acīm. Un jums tos būs mācīt saviem bērniem, runājot par tiem savā namā sēžot un savu ceļu ejot, apguļoties un pieceļoties."

Mēs nopietni vēlamies, lai sieviete pildītu savu vietu, kuru Dievs sākumā tai bija nozīmējis, kā savam vīram līdzīga. Mums tik ļoti ir vajadzīgas mātes, kas tādas ir ne tikai vārda pēc vien, bet pilnīgā šī vārda izpratnē. Mēs droši varam teikt, ka sievietes misija un īpatnējie pienākumi ir ļoti cienjami un svarīgi un daudz svētāki nekā vīrieša pienākumi.

Domā un runā par sievietes tiesībām un pienākumiem vēlēšanās. Daudzas sievietes nav audzinātas, lai izprastu svarīgo jautājumu nozīmi. Viņas ir dzīvojušas tagadnes priekam, jo tāda bijusi mode. Sievietes, kurām varēja būt labi attīstīts prāts un kuras varēja būt tikumiski patiesi vērtīgas, tagad ir palikušas tikai par modes verdzenēm. Viņām nav ne domu plašuma, ne attīstīta prāta. Viņas spēj runāt tikai par pēdējo modi, par tērpiem, par vienu vai otru sabiedrību, vai par kādu patīkamu balli. Šādas sievietes nav sagatavotas, lai ieņemtu ievērojamu vietu politikā. Viņas ir tikai modes un apstākļu radījumi. Izmainīsim šo lietu kārtību. Lai sievietes atzīst sava darba svētumu un Kunga spēkā un bijībā uzņemas savu dzīves misiju. Lai viņas uzaudzina bērnus, kas ir derīgi šai pasaulei un derīgi arī labākai pasaulei.

Mēs griežamies pie kristīgām mātēm. Mēs jūs spiedoši lūdzam, lai jūs izprastu savu mātes atbildību un nedzīvotu tikai sev par prieku, bet gan Dievam par godu. [566] Kristus nedzīvoja pēc savas patikas, bet kļuva par citu kalpu. Viņš atstāja ķēnišķīgos pagalmus un pazemojās, savu dievišķību ietērpjot cilvēcībā, lai caur savu pazemošanos un pašuzpurēšanās piemēru mūs mācītu, kā mēs varam tikt paaugstināti ķēnišķīgās ģimenes dēlu un meitu stāvoklī, kļūt par Debesu Ķēniņa bērniem. Bet kādi ir nosacījumi, lai iegūtu šo lielo un augsto svētību? "Izejiet no viņu vidus un atšķiraties, saka Kungs, un neaizskariet neko nešķīstu, tad es jūs gribu pieņemt, un Es jums būšu par Tēvu un jūs būsiat Man par dēliem un meitām, saka Kungs, visa Valdītājs."

Kristus pazemojās no visaugstākā varas stāvokļa, no Dievam līdzīgas vietas, līdz viszemākajai kalpa vietai. Viņa māja atradās Nācāretē, kas bija pazīstama ar savu ļaunumu. Viņa vecāki bija no zemas un nabadzīgas vides. Viņš iemācījās namdara arodu, un strādājot ar savām rokām, piedalījās ģimenes uzturēšanā. Līdz trīspadsmitam dzīvības gadam Viņš bija pakļauts saviem vecākiem. Šeit Kristus dzīve māca mums būt čakliem darbā, gādāt par vājiem un nezinošiem un audzināt tos. Savās mācībās mācekļiem Jēzus norādīja, ka viņa valstība nav pasaulīga valstība, kur visi dzenas pēc augstākās vietas.

Sievietei ģimenē jāpilda daudz svētāks un augstāks uzdevums nekā ķēniņam uz troņa. Viņas lielais darbs ir dzīvot tādu priekšzīmīgu dzīvi, kādus viņa vēlētos redzēt savus bērnus. Ar pamācībām, kā arī

ar priekšzīmi viņai bērnu prātos jāuzkrāj derīgas zināšanas un jāvada viņi uz pašuzpurēšanās darbu citu labā. Kā pamudinājumam pūlēties nest nastas, mātei vajadzētu zināt, ka katrs pareizi audzināts bērns kam ir iekšējs greznojums, pazemīga un lēnprātīga gara rotājums, būs derīgs Debesīm un mirdzēs Kunga pagalmos.

Cik maz ir to, kas redz kaut ko pievilcīgu Kristus pazemībā. Viņa pazemība nepastāvēja klusā savu spēju un rakstura vērtēšanā, bet sevis pazemošanā kritušās cilvēces labā, lai to līdz ar sevi paceltu augstākā dzīvē. [567] Pasaules cilvēki cenšas aizsniegt par viņiem augstāk stāvošu vietu, vai arī kļūt pārākiem par tiem. Bet Jēzus, Dieva Dēls, pazemojās, lai paceltu cilvēkus, un patiesie Kristus sekotāji centīsies sastapt cilvēkus tur, kur viņi ir, lai tos paceltu augstāk.

Vai šīs paaudzes mātes izpratīs savu misijas svētumu un nemēģinās sacensties ar saviem bagātajiem kaimiņiem ārējā izskatā? Vai viņas centīsies izcelties, uzticīgi pildot bērnu audzināšanas darbu, lai tie būtu derīgi labākai dzīvei? Ja bērni un jaunatne būtu audzināti un mācīti pašizliedzības un pašsavaldīšanās ieradumos, ja viņi būtu mācīti ēst, lai dzīvotu, bet ne dzīvot, lai ēstu, tad mazāk būtu slimību un mazāks būtu tikumiskais pagrimums. Ja jaunatnē, kas veido sabiedrību varētu ieaudzināt pareizus sātības un atturības pamatlikumus, tad būtu maza vajadzība pēc sātības karagājieniem, kas palīdz pavisam maz. Tad viņi būtu morāli vērtīgi un tikumiski skaidri, lai Jēzus spēkā pretotos šo pēdējo dienu pagrimumam. Ir ļoti grūti atradināties no ieradumiem, kas piekopti visā dzīves laikā un kas audzinājuši ēstkāri. Nesātības un nesavaldības dēmons nav viegli pārvarams. Lai uzvarētu, vajadzīgs milzīgs spēks un izturība. Bet lai vecāki uzsāk karagājienu pret nesātību un nesavaldību pašī savās mājās, savās ģimenēs, lai jau agrā bērnībā māca saviem mazajiem paklausīt pamatlikumiem, tad viņi var cerēt uz panākumiem. Jums, mātes, jāizlieto Dieva dāvētās dārgās stundas, lai veidotu un attīstītu un audzinātu bērnu raksturus un mācītu viņiem stingri turēties pie sātības pamatlikumiem ēšanā un dzeršanā.

Vecāki var nodot bērniem tieksmes uz ēstkāri un kaislībām, kas darīs daudz grūtāku šo bērnu audzināšanu un sagatavošanas darbu, lai tie būtu stingri sātībā un atturībā, un lai viņu ieradumi būtu skaidri un tikumīgi. Ja kāri uz neveselīgu barību, uz kairinošām un narkotiskām vielām bērni ir saņēmuši kā mantojumu no vecākiem, kāda briesmīgi svinīga atbildība tad gulstas uz vecākiem, lai viņi šīs pašu dotās jaunās tieksmes novērstu. [568] Cik nopietni un centīgi, ticībā un cerībā vecākiem vajadzētu pildīt savu pienākumu pret saviem nelaimīgajiem pēcnācējiem.

Dzīvības un veselības izprašanu vecākiem vajadzētu uzskatīt par savu pirmo pienākumu, lai no viņu puses nenāktu nekas tāds, ne barības sagatavošanā, ne arī ar kādiem citiem ieradumiem, kas viņu bērnos attīstītu nepareizas tieksmes. Cik rūpīgi mātēm vajadzētu mācīties pagatavot ēdienus tā, lai galdu klātu ar visvienkāršāko un veselīgāko barību, lai nenovājinātu gremošanas orgānus, nesatrauktu nervu sistēmu un lai viņu sniegtajām pamācībām nerunātu pretī bērniem priekšā liktā barība. Sī barība vai nu vājina, vai stiprina gremošanas orgānus un ļoti ietekmē fizisko un garīgo veselību bērniem, kas ir Dieva Dēla asinīm atpirkts īpašums. Kāds svēts pienākums ir vecākiem uzticēts būt nomodā un aizsargāt bērnu fizisko un garīgo veselību, lai viņu nervu sistēma būtu pareizi līdzsvarota un dvēselei nedraudētu briesmas. Kas izdabā bērnu ēstkārei un nekontrolē viņu kaislības, tie savu izdarīto kļūdu ieraudzīs tabakas mīlētājos, alkoholisko dzērienu vergos, cilvēkos, kuru prāts un jūtas ir notrulinātas un kuru lūpas runā melus un zaimus.

Kad vecākiem un bērniem būs jāstopas galīgā norēķina dienā, kāda aina tad būs redzama! Tūkstošiem bērnu, kas bijuši ēstkāres un pazemojošu netikumību vergi, un kuru dzīves tikumiskā ziņā sabrukušas, stāvēs vaigu vaigā pretī saviem vecākiem, kas viņus padarīja par tiem, kas viņi ir. Kas gan cits, ja ne vecāki, būs atbildīgi par šo briesmu darbu? Vai Kungs samaitāja šos jauniešus? Nē, nē! Viņš radīja viņus pēc savas līdzības, mazliet zemākus par eņģeļiem. Kas gan ir padarījis šo briesmīgo visas dzīves rakstura veidošanas darbu? Kas pārveidoja viņu raksturus tā, ka uz viņu vaiga nav redzams Dieva līdzības nospiedums, un ka viņiem uz visiem laikiem jāšķiras no Viņa klātbūtnes kā tādiem, kas ir par netīriem, lai varētu atrasties kopā ar nevainīgajiem eņģeļiem svētajās Debesīs?

Vai samaitātajā ēstkārē un kaislībās bērniem nav nodoti vecāku grēki? [569] Un vai šo darbu nepabeidza izpriecu kārās mātes, neaudzinot pareizi savus bērnus, saskaņā ar viņiem doto priekšzīmi? Tikpat noteikti, ka viņas dzīvo, šīm mātēm jāstājas Dieva pārbaudes priekšā. Sātans ir gatavs darīt savu darbu un piedāvāt kārdināšanas, kuru atsišanai tiem nav ne gribas, ne arī tikumiskā spēka.

Mūsu ļaudis pastāvīgi atkāpjas no veselības reformas. Sātans zina, ka viņam nebūs pār tiem tāda vara, ja tie neizdabās ēstkārei. Neveselīgas barības iespaidā sirdsapziņa kļūst trula, prāts aptumšots un cilvēks nejutīgs pret iespaidiem. Bet ja arī nomocītā sirdsapziņa ir paralizēta un kļuvusi nejutīga, tad tāpēc pārkāpēja vaina nemazinās.

Ļoti netverami un viltīgi kārdinot, sātans aptumšo saprātu un izposta dvēseli. Vai mūsu ļaudis ieraudzīs un sapratīs nepareizas ēstkāres apmierināšanas grēku? Vai viņi atmetīs tēju, kafiju, gaļas ēdienus un visus kairinošos barības līdzekļus un par šiem kaitīgajiem sevī apmierināšanas līdzekļiem izdoto naudu nodos patiesības izplatīšanai? Šie uzbudinošie līdzekļi dara tikai ļaunu, un tomēr mēs redzam, ka liels skaits no tiem, kas saucas par kristiešiem, lieto tabaku. Tieši šie vīri žēlojas par nesātības un nesavaldības ļaunumu un runādami pret alkohola lietošanu, apkārtni saindē ar tabakas dūmiem. Ja vesels prāts ir atkarīgs no dzīvības spēku normāla stāvokļa, tad cik uzmanīgiem gan mums jābūt, lai nelietotu nekādas kairinošas vai narkotiskas vielas.

Tabaka ir viltīga inde, kas iedarbojas lēni, bet atbrīvojot organismu no tās ietekmēs ir daudz grūtāk, kā novērst alkoholisku dzērienu lietošanas sekas. Kāds spēks var būt tabakas cienītājiem nesātības un nesavaldības progresā apstādināšanā? Tabakas jautājumā mūsu pasaulē jānotiek revolūcijai, pirms cirvis vēl nav pielikts pie koka saknēm. Mēs tā būtībā iedziļināsimies vēl dziļāk. Tēja un kafija baro tieksmes un attīsta kāri uz stiprākiem kairinātājiem, kā tabaku un alkoholiskiem dzērieniem. Mēs ejam vēl tālāk, pie ikdienā lietojamiem ēdieniem, pie kristīgās mājās klātajiem galdiem. Vai sātību ievēro visās lietās? Vai reformas, kas tik svarīgas mūsu veselībai un laimei, izved dzīvē? Katrs patiess kristietis valdīs pār ēstkāri un kaislībām. Neatbrīvojoties no ēstkāres un stipro tieksmju saitēm un vergošanās tām, viņš nevar būt patiess, paklausīgs Kristus kalps. [570] Ēstkāres un kaislību apmierināšana ir tā, kas patiesību sirdij dara nenozīmīgu. Patiesības garam un spēkam nav iespējams svētot cilvēku dvēseli, miesu un garu, ja pār viņu valda ēstkāre un kaislības.

“NEVARU NOIET”

“Man liels darbs darāms”, sacīja Nehemija, “ka es nevaru noiet, kāpēc šis darbs lai kavējas, man to pamatot un noejot pie jums.”

1875. gada janvārī man rādīja, ka Dieva ļaudīm ne uz acumirkli nevajadzētu samazināt savu modrību un piesardzību. [Ar prieku šeit gribas pasvītrot žēlastības pilno Svētā Gara darbu pie māsas Vaitas tieši 1875. gada 3. janvārī, jo tad viņa bija saslimusi ar smagu gripu un jau veselu nedēļu bija saistīta pie gultas, tā kā pat veselības institūta ārsti bija par viņu norūpējušies. Atrodoties šādā stāvoklī, viņa sekoja Jēkaba grāmatas 5. nodaļā dotajiem norādījumiem un pēc ilgstošas ticības cīņas, līdzīgi vīram evaņģēlijā, kas izstiepa savu nokaltušo roku, viņa tika atbrīvota no sāpēm un slimības un drīz vien bija parādīšanās, kas ilga desmit minūtes. Tad viņa apgērbās, lai ietu uz sapulci, gāja uz draudzi, runāja divdesmit minūtes uz sapulcē esošajiem ļaudīm un devās mājup. Kopš tā laika viņa daudz ir rakstījusi un brīvi runājusi uz ļaudīm. Pašlaik viņa gatavojas garākam ceļojumam uz Klusā okeāna piekrasti – J.W. pirmajā iespaidumā] Sātans mums seko. Viņš ar savām kārdināšanām ir nolēmis pārvarēt ļaudis, kas tur Dieva baušļus. Ja mēs viņam nedosim sev pieeju un atsitīsim viņa izgudrojumus, palikdami stipri ticībā, tad mums būs spēks atstāt visu netaisnību. Tiem, kas tur Dieva baušļus, būs uz zemes iespaids un spēks, ja viņi izdzīvos tiem doto gaismu un priekšrocības. Viņi var būt dievbijības paraugi, svēti sirdī un sarunās. Nebūsim bezrūpīgi, nemitēsimies būt modri un lūgt. Tuvojoties laikam, kad Kristus parādīsies debesu padebešos, sātana kārdināšanas pār Dieva baušļu turētājiem nāks ar vēl lielāku spēku, jo viņš zina, ka viņam ir maz laika. [571]

Sātans savu darbu paveiks caur saviem aģentiem. Sludinātāji, kas ienīst Dieva likumus, izlietos katru līdzekli, lai vadītu dvēseles projām no patiesības un uzticības Dievam. Mūsu visrūgtākie ienaidnieki būs starp pirmās dienas adventistiem. Viņu sirdis ir pilnas apņemšanās karot ar tiem, kas tur Dieva baušļus un kam ir Jēzus ticība. Šie ļaudis domā, ka runāt, rakstīt un strādāt, lai apliecinātu pret mums visrūgtāko naidu, ir tikums. Godīga rīcība vai taisnība no viņiem nav sagaidāma. Daudzi no tiem izdvesīs rūgtu un ārkārtīgu naidu pret tiem, kas tur Dieva baušļus. Mūs apmelos un attēlos nepareizi, visi mūsu motīvi un rīcība tiks pārprasti un uzbruks mūsu raksturiem. Šādā veidā atklāsies pūka dusmas. Bet es redzēju, ka mums ne mazākā mērā nevajadzētu būt mazdūšīgiem. Mūsu spēks ir Jēzū, mūsu Aizstāvī. Ja mēs pazemībā uzticēsimies Dievam un stipri turēsimies pie Viņa apsoliņumiem, tad Viņš mums dos žēlastību un debesu gudrību, lai pretotos visām sātana viltībām, un izietu kā uzvarētāji.

Pēdējā parādīšanās es redzēju, ka mūsu iespaids nepalielināsies un mēs nebūsim Dievam patīkamāki, atmaksājot viņiem, vai nolaižoties līdz viņu līmenim, lai stātos pretī viņu apmelojumiem. Tie ir tādi, kas ķersies pie katra veida krāpšanas un rupjiem meliem, lai sasniegtu mērķi un maldinātu dvēseles un mestu kauna traipus uz Dieva likumiem un tiem, kas ar mīlestību šiem likumiem paklausa. Viņi atkal un atkal atkārtos vispretrunīgākos un zemiskākos melus, līdz viņi paši sāks ticēt, ka tā ir patiesība. Šie ir visstiprākie argumenti, kurus viņi var izlietot pret ceturtnā baušļa Sabatu. Mums nevajadzētu ļauties jūtām un novērsties no pasaules brīdināšanas darba.

Man rādīja Nehemijas gadījumu. Viņš strādāja pie Jeruzalemes mūra uzcelšanas, un Dieva ienaidnieki bija apņēmušies gādāt, lai šos mūrus neuzceltu. [572] "Kad nu Sanballats un Tobija un arābi un amonieši un azdodieši dzirdēja, ka Jeruzalemes mūris jau bija augsti uzcelts un ka robus jau aizpildīja, tad tie ļoti apskaitās. Un tie sametās visi uz vienu roku nākt un karot pret Jeruzalemi un postīt to."

Šinī gadījumā naida un pretestības gars pret izraēliešiem veidoja vienības saiti un radīja savstarpējas simpātijas dažādu cilvēku starpā, kas citā gadījumā varbūt paši cīnītos viens pret otru. Tas labi aino bieži redzamo parādību mūsu dienās, vienību starp dažādu ticības pārliecību cilvēkiem, lai tikai nostātos pret tagadējo patiesību. So cilvēku vienīgā kopības saite, šķiet ir pūķim līdzīgās īpašības viņu raksturā – rūgtums, naidis pret atlikušajiem, kas tur Dieva baušļus. Tas sevišķi redzams pirmās dienas, nevienas dienas adventistos un tajos, kam visas dienas vienādas, kuri, kā redzams, ir palikuši slaveni ar savstarpēju naidu un apmelojumiem, kad viņiem atliek laiks no viņu pūlēm visādos veidos nepareizi attēlot un apmelot Septītās dienas adventistus.

"Bet mēs pielūdzam savu Dievu un likām sardzi pret tiem dienām un naktīm viņu dēļ." Mums pastāvīgi draud briesmas kļūt pašapmierinātiem, ļaujoties uz savu gudrību un nedarot Dievu par mūsu stiprumu. Nekas tā neuztrauc sātānu, kā, ja mēs zinām viņa plānus, nodomus. Ja mēs sapratīsim mums draudošās briesmas, tad izjutīsim arī vajadzību pēc lūgšanām kā Nehemija un līdzīgi viņam, iegūsim to drošo patvērumu, kas mums dos drosmi un mieru briesmās. Ja mēs esam bezrūpīgi un vienaldzīgi, tad sātāns ar savu viltību noteikti mūs uzvarēs. Mums jābūt modriem un piesardzīgiem. Līdzīgi Nehemijam, meklējot patvērumu lūgšanās, noliekot Dieva priekšā visas mūsu grūtības un nastas, mums tomēr nevajadzētu iedomāties, ka pašiem mums nekad nav jādara. Mums ir jālūdz, bet tikpat ļoti vajadzīga arī modrība un uzmanība. Mums jāseko pretinieka darbam, lai viņi negūtu priekšrocības un nepieviltu dvēseles. Kristus gudrībā mums jācenšas izjaukt viņu nodomus, bet tanī pašā laikā mēs nedrīkstam pieļaut, ka viņi mūs atrauj no mūsu lielā darba. Patiesība ir stiprāka par meliem. Taisnība ņems virsroku par netaisnību.

Kunga ļaudis cenšas aizpildīt plaisas, kas sistas Dieva likumos. "Tu uzcelsi vecās posta vietas, tu atjaunos agrāko cilšu pamatus, un tevi sauks par plaisu pielīdzinātāju un par apdzīvojamu vietu atjaunotāju. Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, tad Tas Kungs būs tavš prieks, Es tevi vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo Tā Kunga mute tā ir runājusi." (Jes. 58:12-14)

Tas uztrauc mūsu ticības ienaidniekus un viņi izlieto katru līdzekli, lai aizkavētu mūs darbā. Un tomēr nolauztie mūri pastāvīgi un droši ceļas aizvien augstāk. Pasaule tiek brīdināta un daudzi atgriežas, lai vairs nemīdītu kājām Jehovas Sabatu. Dievs ir ar šo darbu, un cilvēks to nevar apturēt. Dieva eņģeļi sadarbojas ar Viņa kalpu pūlēm, un darbs pastāvīgi iet uz priekšu. Līdzīgi Jeruzalemes mūru cēlājiem mums būs jāstāpjas ar visāda veida pretestību, bet ja mēs būsīm modri, lūgsim un strādāsim, līdzīgi viņiem, tad Dievs mūsu vietā izcīnīs kauju un dos mums dārgas uzvaras.

Nehemija "... pieķērās Kungam un neatstājās no paklausības Viņam, bet turējās Viņa pavēlēs, ko Kungs Mozum bija pavēlējis, un Kungs bija ar viņu." Atkārtoti tika sūtīti vēstneši, uzaicinot Nehemiju uz sarunām, bet viņš atteicās ar tiem satīkties. Izteica nekaunīgus draudus, ko viņi nodomājuši darīt un sūtīja vēstnešus, lai uzrunātu pie būves strādājošos ļaudis. Tie glaimoja un centās pārliecināt, apsoliņa mūra cēlājiem ierobežojumu atcelšanu un brīnišķīgas priekšrocības, ja tie savas intereses savienotu ar viņu interesēm un pārtrauktu mūra celšanas darbu.

Bet ļaudīm bija pavēlēts neieļauties ar ienaidnieku pārrunās un neatbildēt viņiem ne vārda, lai viņi no vārdiem neiegūtu priekšrocības. [574] Turpināja draudēt un izsmiet. Viņi sacīja: "Kad tur lapsa uzlēks, gan tā viņu akmens mūri nogāzīs!" Sanballats apskaitās un ļoti sašūta un apsmēja jūdus. Bet Nehemija lūdza: "Klausī, ak Kungs, mūsu Dievs, kā mēs esam nievāti un atgriez viņu nievāšanu uz viņu galvām."

"Un es sūtīju vēstnešus pie tiem un liku sacīt: man liels darbs darāms, ka es nevaru nonākt, kāpēc šim darbam būs kavēties, man to atstājot un noejot pie jums?" Tad tie gan četras reizes pie manis sūtīja ar to pašu valodu, un es sūtīju pie tiem atpakaļ ar šo pašu valodu. Tad Sanballats piektā reizē pie manis sūtīja savu puisī tāpat ar neaiztaisītu vēstuli rokā."

No adventistiem, kas nostājas pret Dieva baušļiem, mēs sastopam visnežēlīgāko pretestību. Bet, līdzīgi Jeruzalemes mūru cēlājiem, mums nevajadzētu pieļaut, ka baumas, vēstneši, kas uzaicina uz pārrunām vai strīdu, biedējoši draudi, melu publicēšana vai citas viltības, uz ko sātāns spēj uzkūdit,

mūs novērstu no darba un to aizkavētu. Mūsu atbildei vajadzētu būt: "Mēs darām lielu darbu un nevaram noiet." Reizēm mēs apmulsīsim, nezinādami, kā rīkoties, lai aizsargātu Dieva lietas godu un aizstāvētu Viņa patiesību.

Nehemijas rīcības veidam vajadzētu atstāt uz mūsu prātu stipru iespaidu, lai mēs zinātu, kā rīkoties, sastopoties ar šādiem pretī runātājiem. Mums visas lietas vajadzētu pienest Kungam lūgšanā, kā Nehemija pazemīgā garā pienesa Kungam savu lūgumu. Viņš pieķērās Kungam nešaubīgā ticībā. Sis ir tas ceļš, pa kuru arī mums jāiet. Laiks ir par dārgu, lai Dieva kalpi to izlietotu savu raksturu aizstāvēšanai, ko nomelno tie, kas ienīst Kunga Sabatu. Mums nešaubīgā uzticībā jāiet uz priekšu ticot, ka Dievs savai patiesībai dos lielas un dārgas uzvaras. Pazemībā, lēnprātībā un skaidrā dzīvē, paļaujoties uz Jēzu, atklāsies pārlicinošs spēks, ka mums ir patiesība.

Mēs pilnībā neizprotam savu priekštiesību iegūt ticību un paļāvību, kāda mums varētu būt Dievā; un lielās svētības, kuras ticība mums dotu. [575] Mūsu priekšā ir svarīgs darbs. Mums jāklūst tikumiski derīgiem priekš Debesīm. Mūsu vārdiem un piemēram ir jārunā uz pasauli. Dieva eņģeļi uzcītīgi strādā, kalpodami Dieva bērniem. Mums doti dārgi apsolījumi, ja mēs paklausīsim Dieva prasībām. Debesis ir pilnas ar visbagātākajām svētībām, kas visas gaida, lai tiktu mums līdzdalītas. Ja mēs izjutīsim savu vajadzību un iesim pie Dieva vienkārši, sirsnīgi un nopietnā ticībā, tad mēs tiksīm vesti ciešā savienībā ar Debesīm un būsim par gaismas vadiem pasaulei.

Ir vajadzīgs, lai bieži atskanētu brīdinājums: "Esiet skaidrā prātā, esiet nomodā, jo jūsu pretinieks, velns, staigā apkārt kā rūcošs lauva, meklēdams, kuru tas varētu aprīt."